

VICTORIA AVEYARD

KILIC
KIRICI

PEGASUS

KILICA SAHİP OL YA DA ONU YOK ET.

“FANTASTİK OKURLARI İÇİN RÜYA GİBİ BİR KİTAP.”

ROSEANNE A. BROWN

“YENİ BİR KLASİK.”

MARIE LU, *Genç Elitler* serisinin yazarı

“HARİKULADE BİR FANTASTİK BAŞYAPIT.”

SABAA TAHİR

www.pegasusyayinlari.com

Pegasus Yayınları: 2802

Kılıç Kırıcı
Victoria Aveyard
Özgün Adı: Blade Breaker

Editör: Pelin Zorbay
Düzeltili: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatih Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2025 - Ciltli
ISBN: 978-625-410-632-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025
Copyright © Victoria Aveyard, 2022
Harita illüstrasyonu: Francesca Baraldi
Harita © ve * Victoria Aveyard, 2022

Bu kitap ilk olarak İngilizce dilinde "Blade Breaker" adıyla yayımlanmıştır.

Bu kitabın* Türkçe yayın hakları New Leaf Literary & Media Inc. ve AnatoliaLit Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

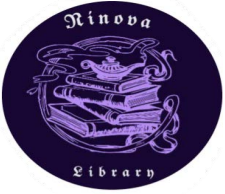
Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

■ pegasusyayinevi ■ pegasusyayinlari ■ pegasusyayinlari ■ pegasusyayinlari_reami

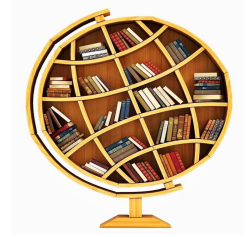
VICTORIA AVEYARD

KILIC KIRICI

DİYAR YIKICI - 2

İngilizceden çeviren:
Seyhan Dönmez

Düzenleme
Ny.ozlem

PEGASUS YAYINLARI

Eğilen ama asla kırılmayanlara...

1

ÖLÜMDEN BAŞKA YOL YOK

Corayne

Ses uzun bir geçitten geliyormuş gibi yankı yapıyordu, uzak ve belirsizdi ve anlaşılması zordu. Ama Corayne'in içinde titreşiyordu, hem bir ses hem de bir histi. Corayne onu omurgasında, kaburgalarında, bütün kemiklerinde hissediyordu. Kendi kalbi de o korkunç sesle eş zamanlı atıyordu. Bildiği kelimelerle konuşmasa da söylediklerini anlıyordu.

Onun öfkesini.

Corayne bu ölüm mü, yoksa yine rüya mı diye düşündü.

Bekleyen'in kükreyişi karanlığın içinden ona sesleniyordu, sıcak eller onu yeniden aydınlığa çekerken bile sesi duyabiliyordu.

Corayne kalkıp oturdu, gözlerini kırptırdı, nefes almaya çalıştı, dünya etrafında yeniden şekillendi. Kendini göğsüne kadar gelen suyun içinde otururken buldu. Su vaha kasabasını yansıtan kirli bir ayna gibi dalgalanıyordu.

Nezri vahası bir zamanlar güzeldi, yeşil palmiyelerle ve serin gölgelerle doluydu. Kum tepeleri ufukta altın bir şerit oluştururdu. Ibal krallığı dört bir yana doğru uzanırdı, güneye doğru Marjeja'nın kırmızı kayalıkları, kuzeyde Aljer ve Uzun Deniz'in dalgaları görünürdü. Nezri hacıların ziyaret ettiği bir kasabaydı, kutsal suların ve bir Lasreen tapınağının etrafına kurulmuştu, binaları beyaz-yeşil çinilerden yapılmıştı, sokakları çöl kervanlarının geçebileceği kadar genişti.

Şimdi o geniş sokaklar cesetlerle, çöreklenmiş yılanlarla ve yaralı askerlerle doluydu. Corayne içinde kabaran tiksinti dalgasını bastırdı ama bakmaya devam etti, gözleri molozların üzerinde dolaştı. Kirmen'i, su ve canavarlar tüküren altın ipliği arıyordu.

Ama Kirmen'in yerinde yeller esiyordu. Tek bir yankı bile yoktu.

Az önce orada duran şeyden eser yoktu. Kraken'den geriye sadece kırık sütunlar ve parçalanmış geçit kalmıştı. Corayne kanlı bir dokunaç parçası fark etti, kendi diyarına dönmeye zorlanan canavardan düzgünce kesilmiş bir dokunaç. Devrilmiş yaşlı bir ağaç gibi su birikintilerinin ortasında yatıyordu.

Corayne güçlkle yutkundu, neredeyse öğürecekti. Suda çürük, ölüm ve Kirmen'in tadı vardı, Kirmen gitmişti ama kulaklarında çınlayan soluk bir yankı kalmıştı. Corayne kan tadı da alıyordu. Galland askerlerinin, başka bir diyardan gelen su yılanlarının kanı. Ve elbette kendi kanı. Corayne o kadar çok kan tadı alıyordu ki içinde boğulabilirdi.

Ama ben bir korsanın kızıyım, diye düşündü kalbi hızla çarparken. Annesinin, bronz tenli, güzel Meliz an-Amarat'ın gülümseyişi gözünde canlandı.

Biz boğulmayız.

"Corayne..." dedi biri, şoke edecek denli nazik bir sesi vardı.

Corayne başını kaldırınca Andry'nin başında dikildiğini gördü. O da kan içindeydi, tuniği ve tanıdık mavi yıldızı kana bulanmıştı.

Andry'nin yüzünü, elini ayağını gözden geçirip korkunç bir yara ararken Corayne'in içinden bir panik dalgası geçti. Andry'nin canla başla dövüştüğünü, şövalyelikte öldürdüğü askerlerden aşağı kalmadığını hatırladı. Az sonra kanın Andry'ye ait olmadığını anladı. İçini çekti, omuzlarından bir yükün kalktığını hissetti.

"Corayne," dedi Andry tekrar, elini Corayne'in eline kaydırды.

Corayne hiç düşünmeden Andry'nin parmaklarını sıkıca tutup titreyen bacaklarla ayağa kalkmaya çalıştı. Gözleri endişeyle parlıyordu.

"Ben iyiyim," dedi, oysa hiç de öyle hissetmiyordu.

Dengesini bulduğunda bile başı dönüyor, o son anlar zihnine akın ediyordu. *Kirmen, yılanlar, kraken. Valtik'in büyü, Dom'un öfkesi. Kılıcın ucunda kendi kanım.* Kendine gelmeye çalışarak tekrar derin bir nefes aldı.

Andry elini Corayne'in omzuna koymuştu, düşecek olursa tutmaya hazırdı.

Corayne düşmeyecekti.

Sırtını dikleştirdi. Gözü Kirmen kılıcına kaydı, yirmi santim kadarı kirli suyun içine batmıştı, gölgeler ve güneş ışıyla parlıyordu. Dalgalar kılıcın üstünden geçtikçe çelik de dans ediyormuş gibi görünüyordu. Uzun zaman önce kaybolmuş bir diyarın dili kılıç boyunca metale kazınmıştı. Corayne harfleri okuyamıyor, kelimeleri telaffuz edemiyordu. Her zamanki gibi kelimelerin anlamına erişemiyordu.

Sonra eli suya daldı, Kirmen kılıcını sapından kavradı. Kılıç sudan çıktı, buz gibiydi ve üstünden sular damlıyordu. Corayne'in kalbi duracak gibiydi. Kılıcın üstünde kan yoktu, artık yoktu. Ama Corayne kanı hâlâ görebiliyordu. Kraken'i, yılanları. Öldürdüğü Galland askerlerini de. Kirmen gibi ikiye bölünerek son bulan ölümlü hayatları.

Öldürdüğü adamları düşünmemeye çalıştı. Yine de yüzleri gözünün önünden gitmiyordu, hafızasına kazınmışlardı.

"Kaç kişi?" dedi, sesi yitip gitti. Zihnindeki kırık dökük düşünceleri Andry'nin anlamasını beklemiyordu.

Ama Andry'nin yüzünden bir acı geçti, Corayne'in tanıdığı bir acı. Andry, Corayne'in arkasına, yeşiller ve sarılar içindeki cesetlere doğru baktı. Gözlerini kapatıp başını önüne eğdi, yüzünü çölün güneşinden sakladı.

"Bilmiyorum," dedi. "Saymayacağım."

Daha önce bir kalbin kırıldığını hiç görmemiştim, diye düşündü Corayne, Andry Trelland'a bakarak. Andry'nin yarası yoktu ama Corayne içinin kanadığını biliyordu. Andry bir zamanlar şövalye olmayı düşleyen Gallandlı bir yaverdi. *Oysa şimdi o şövalyelerin, kendi düşlerinin katili oldu.*

Corayne an-Amarat bu kez ne diyeceğini bilemedi, yalnız kalmak için arkasını döndü.

Gözlerini etrafta gezdirdi, kasabanın merkezinden dışarı doğru yayılan yıkımı inceledi. Vaha savaştan sonra ürpertici bir sessizliğe bürünmüştü. Corayne neredeyse biraz yankı kalmış olmasını bekliyordu, bir krakenin feryadını ya da bir yılanın tıslayışını duymayı.

İhtiyar cadı Valtik'in sesini duyabiliyordu, Valtik kireç taşı yıkıntılarının arasında çocuk gibi sekerek dolaşırken kendi kendine mırıldanıyordu. Corayne cadının birkaç kez eğilip yılan leşlerinden dişler topladığını gördü. Valtik uzun kır saç-

larının örgüsüne birkaç diş takmıştı bile. Yine o tuhaf, hayret verici ruh haline bürünmüştü, ufak tefek şeylerle oyalanan yaşlı bir kadından ibaretti. Ama Corayne öyle olmadığını biliyordu. Daha az önce Jydli kadın ve tekerlemeleri krakeni geri çekmiş, Corayne ve Kirmen kılıcı için bir yol açmıştı. Cadının içinde büyük bir güç vardı ama Valtik umursuyorsa, hatta hatırlıyorsa bile bunu göstermiyordu.

Ne olursa olsun Corayne cadının yanında olmasından memnundu.

Ibalet güneşi yükselmeye devam ediyor, Corayne'in sırtını yakıyordu. Corayne birden üstüne uzun bir gölge düşmüş gibi bir serinlik hissetti.

Başını kaldırıp bakınca yüzü düştü.

İonalı ölümsüz prens Domacridhan kaşlarından ayak parmaklarına kadar kana bulanmıştı. Bir zamanlar pek hoş olan tuniği ve pelerini mahvolmuş, yırtılıp kanla kaplanmıştı. Beyaz teni pas rengine bürünmüştü, altın sarısı saçları alev alevdi. Sadece gözleri berrak kalmıştı, beyaz ve zümrüt yeşili gözler yukarıdaki güneş gibi yanıyordu. Elinden sarkan büyük kılıcı düştü düşecek gibi duruyordu.

Dom derin bir nefes aldı.

"İyi misin Corayne?" dedi, sesi hırıltılı ve boğuk çıkıyordu.

Corayne duraksadı. "Asıl sen iyi misin?"

Dom'un çenesinde bir kas gerildi.

"Temizlenmem gerek," diye homurdandı Dom suya eğilerek. Derisinden kırmızı bulutlar yayıldı.

Bundan çok daha fazlası gerekecek, demek istedi Corayne. Hepimiz için.

Hepimiz.

Corayne irkildi, içini birden panik kapladı. Yoldaşların geri kalanını arayarak gözlerini kasabada gezdirdi, yüreği ağzına

gelmişti. *Charlie, Sigil, Sorasa*. Onları duyamıyor, göremiyordu, korkudan midesi bulanmaya başladı. *Bugün çok fazla kayıp verdik. Tanrılar, onları da kaybetmemize izin vermeyin.* Zihninde kendi günahları ne kadar ağırsa onların hayatları da o kadar ağırdı.

Corayne tam bağıracak, vahada onlara seslenecekti ki bir adamın inlediğini duydu.

Hemen sesin geldiği yere döndü, Andry ve Dom muhafız gibi iki yanına geçti.

Corayne, Galland askerini görünce nefesini saldı.

Asker yaralıydı, şimdi kumlar tarafından emilmekte olan suyun içinde emekliyordu. Yeşil pelerini onu dibe çekiyor, çamurun içinde sürünürken ilerleyişini yavaşlatıyordu. Dudaklarından kan kabarcıkları çıkıyor, ağzından sadece hırıltılar dökülüyordu.

Lasreen onu almaya geliyor, diye düşündü Corayne ölüm tanrıçasının adını anarak. Hem gelen sadece o değil.

Sorasa Sam gölgelerini bırakıp bir dansçının zarafeti ve bir şahinin dikkatiyle ışığa çıktı. Dom kadar kana bulanmamıştı ama dövmeli elleri ve bronz hançeri kıpkırmızıydı. Gözlerini askerin sırtına dikmişti, peşinden yürürken gözlerini oradan hiç ayırmıyordu.

“Hâlâ hayatta mısın Sigil?” dedi ödül avcısına seslenerek. Kasabanın merkezinde can çekişen bir askeri takip ederken bile rahat tavırlar içindeydi.

Yakındaki bir çatıdan içten bir kahkaha ve bir ayak sürüme sesi yanıt verdi. Sigil’in iri cüssesi göründü, parçalanmış zırhının içindeki bir Galland askeriyle güreşiyordu. Asker bıçağını havaya kaldırdı ama Sigil sırtarak adamın bileğini tuttu.

"Hesapsızların demirden kemikleri asla kırılmaz," dedi gülerek adamın parmaklarını açarken. Bıçak yere düştü, Sigil adamı omzunun üstüne kaldırdı. Adam sızlanarak karşı koydu, yumruklarıyla Sigil'in deri zırhını dövüyordu. "Sen aynısını söyleyemezsin."

Bina çok yüksek değildi, sadece iki katlıydı ama su sığdı. Adamın boynu ıslak bir çatırtıyla kırıldı.

Corayne gözünü bile kırpmadı. Bugün çok daha kötülerini görmüştü. Yavaşça nefesini bırakarak kendini topladı.

Charlie çağrılmış gibi birden sokakta beliriverdi. Gözlerini cesede çevirdi, yüzü duygudan yoksundu.

"Yüce Syrek'in ellerine git Galland'ın oğlu, savaşın oğlu," dedi eski rahip, cesedin üzerine eğilerek.

Mürekkep lekeleriyle kaplı parmaklarını suya daldırıp askerin görmeyen gözlerine dokundu. Corayne, Charlie'nin asker için elinden geldiğince ilahi bir cenaze töreni yaptığını fark etti.

Charlie yeniden doğrulduğunda yüzü bomboş ve solgundu, uzun saçları her zamanki örgüsünden kurtulmuştu.

Yaşıyor. Hepsi yaşıyor.

Hepimiz.

Corayne'in içi rahatladı, ardından hemen üstüne bir yorgunluk çöktü. Hafifçe gevşedi, dizlerinin bağı çözülür gibi oldu.

Andry hemen atılıp ellerini Corayne'in omuzlarına koydu.

"Her şey düzelecek," dedi usulca.

Dokunuşu neredeyse heyecan vericiydi, hem sıcak hem de soğuktu. Corayne irkilerek çekildi, başını iki yana salladı.

"Onların yasını tutmayacağım," diye mırıldandı sertçe. "Bizi öldürmeye niyetli adamların yasını tutmayacağım. Sen de tutmamalısın."

Andry'nin yüzü sertleşti, dudakları somurtacakmış gibi büküldü. Corayne, Andry Trelland'ı hiç öfkeli görmemişti, bu şekilde değil. Öfkesinin gölgesi bile can yakıyordu.

"Yapamam Corayne," dedi başını çevirerek.

Corayne, Andry'nin bakışlarını takip etti, yanakları utançtan yandı. Andry tekrar Charlie'ye baktı, Charlie şimdi ölülerin arasında dolaşıyor, Gallandlı cesetleri kutsuyordu. Sonra gözleri çamurun içinde sürünen askere döndü.

Amhara hâlâ askerin peşinden gidiyordu.

"Tanrılar seni kahretsin, biraz merhamet et Sorasa," diye bağırdı yaver. "Öldür de kurtulsun."

Suikastçı gözlerini askerden ayırmadı. Yaralı da olsa gözlerini bir düşmandan ayırmayacak kadar iyi eğitim almıştı. "İstediyini yapabilirsin Trelland. Sana engel olmam."

Andry'nin gırtlığı inip kalktı, tuniğinin yakasından kahverengi teni görünüyordu. Parmakları belindeki kılıcı okşadı.

"Sakın," dedi Corayne, Andry'nin kolunu tutarak. Parmaklarının altındaki et sertti, sarılı halat kadar sıkıydı. "Kendinden bir parça daha kaybetmene neden olacaksa bu adama merhamet etme."

Andry cevap vermedi ama kaşlarını çattı, yüzü asıldı. Corayne'in elinden nazikçe kurtulup kılıcını çekti.

"Andry..." dedi Corayne onu durdurmak için atılarak.

Birden su dalgalandı, kıvrım kıvrım, pullu bir şey sıçradı.

Corayne donup kaldı, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Yılan tek başınaydı, yine de ölümcüldü.

Sorasa yürümeyi bırakıp aniden durdu. Işıldayan kaplan gözleriyle yılanın ağzını açıp askerin kafasını ısırışını izledi. Yılan askeri yutarken dudakları hafifçe aralanan Corayne elinde olmadan büyülenmişti.

İkisinin de işini bitiren Dom oldu, büyük kılıcı pulları ve derileri kesiverdi.

Dom ters ters Sorasa'ya baktı ama Sorasa omuz silkip kanlı ellerinden birini Dom'u başından savmak ister gibi salladı.

Corayne başını iki yana sallayarak döndü.

Andry çoktan gitmişti, vıcık vıcık kumlarda uzaklaşan ayak sesleri duyuluyordu.

Sorasa ve Sigil hayatta kalan birileri var mı diye vahayı araştırırken diğerleri kasabanın eteklerinde, taş yolun yerini kumlara bıraktığı yerde bekliyordu. Corayne rüzgârdan aşınmış bir kayanın üstünde oturuyor, birkaç palmiye ağacının keyifli gölgesi için tanrılara şükrediyordu. Nedense sıcak için de minnettardı. İnsanda bir arınma hissi yaratıyordu.

Diğerleri sessizdi, sadece yeri eşeleleyen atların sesi duyuluyordu. Andry çöl kısraklarının yanındaydı, onları tımarlıyor, elindeki kısıtlı imkânlarla elinden geldiğince bakımlarını yapıyordu. Corayne artık Andry'nin zorluklarla başa çıkma yönteminin bu olduğunu öğrenmişti, kendini bildiği bir işe veriyordu. Eski hayatından bildiği bir işe.

Corayne yüzünü buruşturarak yavere ve kısraklara baktı. Sadece iki at kalmıştı ve yalnız birinin eyeri vardı.

"Kirmen epey direndi," diye homurdandı Dom, Corayne'in bakışlarını takip ederek.

"Ama hayattayız, Kirmen de kapalı," dedi Corayne. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bunu yapabiliriz. Bunu yapmaya devam edebiliriz."

Dom yavaşça başını salladı ama yüzü hâlâ asıktı. "Kapatılacak başka geçitler de olacak. Savaşılacak başka düşmanlar ve canavarlar."

Ölümsüz korkuyordu. Bir anıdan kopup gelen korku gözlerinin arkasında parlıyordu. Acaba Dom, Corayne'in babasını, babasının tapınağın önündeki parçalanmış bedenini mi düşünüyordu? Belki de başka bir şey düşünüyordu, yüzyıllar öncesinden bir şey, Corayne'in ölümlü aklının kavrayamayacağı kadar eski zamanlardan bir şey.

"Taristan'ı yenmek kolay olmayacak," diye mırıldandı Dom.

"Bekleyen'i de." Korkunç tanrının adını anmak bile çölün sıcağına rağmen Corayne'i ürpertti. "Ama onlarla savaşacağız. Savaşmak zorundayız. Başka seçeneğimiz yok."

Ölümsüz sertçe başını salladı. "Bizim için de diyar için de başka seçenek yok."

Sigil ve Sorasa döndüğünde vakit öğleyi geçmişti, güneş tepedeydi. Konuşurlarken ödül avcısı baltasını, suikastçı da hançerini temizliyordu.

Vahada hiç düşman kalmamıştı.

Yoldaşlar hayatta kalan son kişilerdi.

Charlie belini ovuşturarak iki büklüm kadınların peşinden gidiyordu. *Kutsanacak çok fazla ceset var*, diye düşündü Corayne başını çevirerek. Onları düşünmek istemiyordu. Onun yerine çölün sert parıltısına, miller boyunca uzanan kumlara baktı. Sonra kuzeye doğru baktı. Aljer yakındaydı, büyük körfezin Uzun Deniz'e açıldığı yerde parlak bir kurdele gibi uzanıyordu. Kanında çakan bir şimşek gibiydi.

Sırada ne var? diye geçirdi içinden, hem heyecan hem de korku duyuyordu.

Kaç kişi olduklarını düşünerek diğerlerini süzdü. Dom elinden geldiğince yıkanmış, ıslak saçlarını geriye yatırmıştı. Yırtılan gömleğini çıkarmış, üstüne terk edilmiş evlerde ve dükkânlarda bulduğu bir şeyler geçirmişti. Eski pantolonunun üstüne giydiği Ibalet tuniği ve işlemeli yelekle yamalı bohçaya

dönmüştü. Kumla ovularak temizlenmiş çizmeleri ve lona pelerini üstünde kalmıştı. Pelerin biraz hırpalanmışsa da eteklerine işlenmiş geyik boynuzları hâlâ duruyordu. Evine ait bu küçük parçalardan vazgeçmeyi reddediyordu.

Corayne uzun zaman önce kaybolan yırtık pırtık mavi pelerini üstünde olsun isterdi. Pelerini portakal ve zeytinlik kokardı, bir de daha derin, artık çıkaramadığı bir anının kokusunu taşırdı.

“Tehlike geçti Corayne,” dedi Dom, koku peşindeki bir köpek gibi köye bakıyordu. Ya da tehlike var mı diye dinleyen bir köpek gibi. Ne koku ne de tehlike bulmuştu.

Gerçekten de Meer’in suları, Kirmen’in ötesindeki diyar, ya yeniden kumlar tarafından emilmiş ya da kızgın İbal güneşi altında yanıp gitmişti. Sadece gölgelerdeki su birikintileri kalmıştı, onlar da yılanların saklanamayacağı kadar sığdı. Şanslı olanlar kısa ömürlü nehri takip ederek çoktan denize doğru gitmişti. Geri kalanlar sokaklarda kavrulmuş, kaygan derileri çatlayıp kurumuştı.

Askerlere gelince, Sorasa ve Sigil bütün düşmanları çoktan ebedî istirahate uğurlamıştı.

Corayne dudaklarını büzerek Dom’a baktı. Hâlâ göğsü sıkışıyordu. Hâlâ içi sızlıyordu.

“Uzun sürmez,” dedi bu gerçeği ta içinden hissederek. “Bu iş henüz bitmedi.”

Sözleri yankılanarak ağır bir perde gibi üstlerinde asılı kaldı.

“Köylülere ne olduğunu merak ediyorum,” diye mırıldandı Andry söyleyecek bir şeyler aranırken.

“Fikrimi öğrenmek ister misin?” dedi Sorasa palmiye ağaçlarına doğru yürüyerek.

“Hayır,” dedi Andry hemen.

Genç bir adam olduğu halde Charlie bir kocakarı gibi inleyerek yanlarına geldi. Başlığının altından kızarmış yüzü görünüyordu.

“Eh,” dedi bir cesetlere bir yukarıdaki acımasız güneşe bakarak, “burada daha fazla kalmamayı tercih ederim.”

Sorasa sırtarak bir palmiye ağacına yaslandı. Dişleri bronz teninde bembeyaz parlıyordu. Hançeriyle vahayı işaret etti.

“Ama temizliği daha yeni bitirdik.”

Sorasa'nın yanında duran Sigil koca kollarını göğsünde kavuşturmuş, baltasını sırtına asmıştı. Kapkara bir bukleyi gözünün önünden geriye savurarak başını salladı. Ağaçların arasından süzülen güneş ışığı bakır rengi tenine vuruyor, siyah gözlerinde ışıldıyordu.

“Biraz dinlenmeliyiz,” dedi Sigil. “Hayaletlerden zarar gelmez.”

Charlie hafifçe gülümsedi. “Hesapsızların demir kemikleri kırılmıyor ama yorulabiliyor, öyle mi?”

“Asla,” dedi ödül avcısı gerinerek.

Corayne alay etmemek için kendini zor tuttu. Oturduğu gölgelikte sırtını dikleştirdi. Herkes ona bakınca şaşırdı. Yılan dişlerini saymakta olan Valtik bile başını kaldırmış ona bakıyordu.

Tüm bu bakışların ağırlığı zaten yorulmuş olan omuzlarına çöküverdi. Corayne annesini, annesinin güvertedeki kararlı, korkusuz sesini düşünmeye çalıştı.

“Yola devam etmemiz gerek,” dedi.

Dom hafifçe homurdanarak cevap verdi. “Gitmeyi düşündüğün bir yer var mı Corayne?”

Ölümsüz de olsa, Kadimlerden biri de olsa, Dom yorgun görünüyordu.

Corayne'in kendine güveni sarsılır gibi oldu, giysisinin leke içindeki kolunu çekiştirdi. "Katliam olmayan bir yere," dedi sonunda. "Haber Erida ve Taristan'a ulaşacak. Yola devam etmeliyiz."

Sorasa'nın dudaklarından bir kıkırdama döküldü. "*Kim* haber verecek? Ölüler haber taşıyamaz ve arkamızda sadece ölüler var."

Corayne'in gözlerinin önünde kırmızı-beyaz bir şey belirdi, bu fiziksel bir varlık olduğu kadar bir anıydı da. Corayne gitgide daha çok musallat olmaya başlayan rüyaları düşünmemeye çalışarak yutkundu. Bu rüyaların gizemi artık çözülmüştü. *Bekleyen*, diye geçirdi içinden. *şu anda beni görüyor mu? Bizi izliyor mu? Nereye gidersem gideyim peşimden mi geliyor... Taristan da gelecek mi?* Sorular onu boğuyordu, bunlar o kadar korkunç sorulardı ki düşünmek istemiyordu.

"Öyle bile olsa," dedi Corayne annesinin gücünden feyzalıp sert bir sesle konuşmaya çalışarak. "Fırsatımız varken buradan bir an önce gitmek istiyorum."

"Sadece biri gitti." Valtik'in sesi buzu çizen tırnaklar gibiydi, ışıl ışıl parlayan gözleri inanılmayacak kadar maviydi. Yılan dişlerini belindeki torbaya attı. "şimdi yola devam etme vakti."

Cadının sürekli kafiyeli konuşması çekilmez olsa da Corayne dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini hissetti.

"En azından bütünüyle işe yaramaz değilsin," dedi Corayne başını ihtiyar kadına doğru eğerek. "Sen olmasaydın o kraken şimdiye Uzun Deniz'de terör estiriyor olacaktı Valtik."

Diğerkleri de aynı fikirde olduklarını gösteren bir şeyler mırılandı, Andry hariç. Andry bakışlarını cadının üzerinde gezdirdi ama akli başka yerde gibiydi. *Hâlâ Gallandlıların*

cesetlerini görüyor, diye geçirdi içinden Corayne. Andry'nin göğsündeki kederi söküp almak istedi.

“Başka diyardan gelen o deniz canavarına tam olarak *ne* yaptığını söyler misin?” dedi Sorasa kara kaşlarından birini kaldırarak. Hançeri tekrar kılıfına yerleştirdi.

Dişler ve lavantalarla örülmüş saçlarını sevinçle düzeltmekte olan Valtik cevap vermedi.

“Bence kraken de Valtik’in tekerlemelerinden nefret ediyor,” dedi Sigil yan yan gülümseyerek.

Charlie gölgeden pişmiş kelle gibi sıırttı. “Bir dahaki sefere yanımıza bir ozan almalıyız. O zaman bu aptallar kumpanyasını da tamamlamış oluruz, Taristan’ın geri kalan canavarlarını da şarkı söyleye söyleye evlerine yollarız.”

Keşke o kadar basit olsaydı, demek istedi Corayne bunun hiç de kolay olmayacağını düşünerek. Yine de içinde bir umut vardı, zayıf da olsa hâlâ canlıydı.

“Aptallar kumpanyası olabiliriz,” dedi Corayne kendi kendine konuşur gibi, “ama bir Kirmen’i kapattık.”

Ellerini yumruk yaparak ayağa kalktı, bacakları yere sağlam basıyordu. Korkusu yerini kararlılığa bırakmıştı.

“Ve bunu tekrar yapabiliriz,” dedi. “Valtik’in de dediği gibi, yola devam etmeliyiz. Ben gidelim derim. Kuzeye, Uzun Deniz’e doğru gidelim, bir köye varana dek kıyıyı takip ederiz.”

Sorasa itiraz edecek oldu ama Dom sözünü keserek kalkıp Corayne’in yanında dikildi. Gözlerini güney ufkuna dikmişti, bakışları Marjeja’nın kırmızı çizgisinde ve bir zamanlar sular altındaki altın rengi ovada geziniyordu.

Corayne gülümsemek için başını ona çevirdi ama Dom’un yüzünü görünce donup kaldı.

Sorasa da Dom’un yüzündeki korkuyu görmüştü. Yanına gelip elini gözlerine siper ederek o da ufka baktı. Uzun bir

müddet bakındıktan sonra pes edip bakışlarını tekrar ölümsüzün taş kesilmiş yüzüne çevirdi.

“Ne oldu?” dedi dişlerinin arasından.

Sigil elini baltasına attı, Andry daldığı kederli hayallerden sıyrılarak atları bırakıp onlara döndü. Charlie yere bakarak lanet okudu.

“Dom?” Durduğu gölgeden çıkarkan Corayne’in içine bir korku çöktü. O da ufka baktı ama güneşin ve kumların göz kamaştırıcı parıltısı dayanılacak gibi değildi.

Sonunda ölümsüz iç geçirdi.

“Siyah atların sırtında kırk süvari. Yüzleri örtülü, sıcaktan korunmak için giydikleri cübbeleri siyah.”

Sorasa kumları tekmeleyerek kendi kendine söylendi.

“Ellerinde bir bayrak var. Koyu mavi ve altın sarısı renklerinde. Bir de... gümüş rengi.”

Corayne hafızasını zorlayarak bu renklerin ne anlama geldiğini hatırlamaya çalıştı.

Suikastçı biliyordu.

“Saray muhafızları,” dedi sertçe, ateş püskürecekmiş gibi bakıyordu. Bu gözlerde öfkenin arkasına gizlenmiş bir korku da vardı. Corayne korkunun Sorasa’nın kaplan gözlerinde ışıldadığını gördü. “Ibal kralının avcıları.”

Corayne dudağını ısırды. “Bize yardım ederler mi?”

Sorasa korkunç bir kahkaha attı. “Seni Erida’ya satmaları ya da koz olarak kullanmaları çok daha olası. Sen tüm Ward’daki en değerli şeysin Corayne. Ibal kralı da hazinesi söz konusu olduğunda aptalca davranmaz.”

“Ya Corayne’in peşinde değillerse?” dedi Charlie düşünceli bir yüzle.

Sorasa gözlerini kıstı, yüzü kuşkuyla gölgelendi. Söyleyecekleri boğazında kaybolup gitti.

“Ben Corayne’i ve kılıcı alacağım,” dedi Dom başını ufuktan çevirerek. Corayne itiraz etmeye bile fırsat bulamadan kendini çöl kısırağının eyerinde buldu. Dom eyersiz olmasına aldırmadan diğer tek atlarına bindi. Kadimlerin eyere ihtiyacı yoktu.

Corayne dizginlerin eline tutuşturulmasına itiraz etmeye çalışarak bir şeyler geveledi. Andry’nin dizinin dibinde belirip eyer kolanını sıkıştırdığını görünce şaşırdı. Andry parmaklarıyla ayak bileğini tuttu, ayağını üzengiye sokmaya çalıştı.

“Andry, kes şunu. Dom!” dedi Corayne ayağını kurtararak. Kısırağın sırtından kaymaya çalıştı ama Andry onu olduğu yerde sıkıca tuttu, dudakları sert, kararlı bir çizgi halini almıştı.

“Seni bırakmıyoruz,” dedi Corayne çıldırmış gibi bir sesle.

Kadim, Corayne’in atının yularını tutarken kendi kısırağını da yelesinden çekiştirdi, iki atı da yürümeye zorladı. “Başka çaremiz yok.”

“Beklemekten başka çaren yok Kadim.” Sorasa hiç kımıldamasa da sesi öfkeli çıkıyordu. Sırtını ufka döndü. Omzunun üstünden, ovanın gökyüzüyle birleştiği yerdeki parlak çizgide beliren atlıları gördü. “Kralın muhafızlarının kumda da yolda da eşi benzeri yoktur. Belki sen onlardan bir gün fazla dayanırsın. Ama sen bile tükeneceksin ve bir hiç uğruna okyanus dolusu kan dökülecek.”

Dom onu ezip geçmek ister gibi hırladı. “Bir gün olmadan kıyıya varmış oluruz Sarn.”

“Sonra ne olacak? Onun yerine kralın donanmasıyla mı çatışmak istiyorsun?” dedi Sorasa alaycı bir sesle.

Corayne de ister istemez aynı fikirdeydi. İbalet donanması rakipsizdi.

"Ne tarafa gideceğini bile bilmiyorsun," diye ekledi Sorasa eliyle uzaktaki körfezi ve ötesindeki Uzun Deniz'i göstererek. "Ama sen bilirsin."

Andry'den bir hırıltı yükseldi, sesindeki öfke Corayne'i afallattı.

"Yani ölümden başka yol yok mu?" dedi kaşlarını öfkeyle çatarak. Corayne onu çatışmada bile bu kadar hiddet dolu, bu kadar umutsuz görmemişti. "Corayne için, Ward için?"

Sorasa ona hiç bakmadan kollarını göğsünde kavuşturdu. Tırnaklarının içi kurumuş kanlarla doluydu.

"Sizi öldüreceklerini söyleyen olmadı Yaver," dedi bitkin bir sesle. "Ben ise damgalanmış bir Amhara'yım. Benim için işler pek de iyi gitmeyebilir."

"Şey, aranan kaçak burada!" dedi Charlie parmağını kaldırarak.

Sorasa başını hızla Madrentine kalpazana çevirirken saç örgüsü kırbaç gibi şakladı. "Hattatlık yeteneği olan başıboş bir rahip Ibalet kralının umurunda bile olmaz."

Charlie cübbesinin içinde büzüldü. "Umarım."

"Öyleyse *sen* gidiyorsun," dedi Corayne yeniden attan inmeye kalkarak. Andry yerinden kımıldamadan Corayne'e engel oldu. "Kaç. İstedikleri biziz."

Suikastçı bu teklif karşısında maske vazifesi gören her zamanki sırtışıyla elini şöyle bir salladı.

"Muhafızlarla şansımı bir deneyeceğim. Sizin de bana ihtiyacınız olacağı kesin," diye ekledi hâlâ atın sırtından ters ters bakmakta olan Dom'u işaret ederek. "Bunun doğru dürüst pazarlık yapabileceğini sanmıyorum."

Corayne öfkenin tanıdık acısını hissederek dişlerini sıktı. "Sorasa."

Kaçmak zorundasın, demek istedi.

Dom atının sırtından indi. Yüzü taş kesilmişti, ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

“Sorasa,” diye hırladı. “Corayne’i al ve git.”

Suikastçının maskesi bir anlığına da olsa kayıverdi. Hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı, yanakları kızardı. Corayne sarsılmaz kendine güveninin altında şüpheyi gördü. Şüpheyi ve korkuyu.

Ama Sorasa başını çevirdi, yüz ifadesi silinmiş bir yazı tahtası gibi temizlendi. Bekleyen atı kanlı eliyle geri çevirip tekrar ufka baktı. Atlılar neredeyse varmak üzereydi, kırk atın yeri döven toynakları kumun üzerinde gümbürdüyordu.

“Çok geç,” diye mırıldandı suikastçı.

Dom başını eğdi, Ascal’da, kaburgalarındaki yaradan kanlar akarken kapılara koştukları zamanki gibi bakıyordu.

Ama Galland’da bile kaçabildik. Bir şansımız vardı. Corayne eyere yığıldığını hissetti. Andry’nin yanında olmasına birden memnun olmuştu. Onu yerinde tutan tek şey Andry’nin ayak bileğindeki eliydi. Yaver elini çekmedi, yaklaşan atlılara da bakmadı. Şimdi seslerini duyabiliyorlardı, atlılar Ibalet dilinde bir şeyler haykırıyor, emirler yağıdırıyorlardı.

“Sence Taristan hissetmeyecek mi?”

Andry’nin sesi neredeyse duyulmayacak kadar hafif çıkıyordu.

Corayne, Andry’ye baktı, omuzlarının duruşunu, parmaklarının gerildiğini gördü. Andry, onu haritalarından biri kadar kolayca okusun diye, gözlerini yavaşça Corayne’in gözleriyle buluşturdu.

“Sence Kirmen’in kapandığını hissetmeyecek mi?” diye mırıldandı Andry.

Atlılar hızla yaklaştığı halde Corayne’in görüş alanı Taristan’la doldu. Gözünün önüne yayılan kırmızılık Andry’yi yuttu, sonunda sadece amcasının beyaz yüzü ve siyah gözleri

kaldı, gözlerinin arasında kırmızı bir parıltı oynayıyordu. Amcası onu yutmadan Corayne başını çevirdi.

Gözlerini yeniden köye çevirdi, bakışları yıkıntıların arasında gezindi. Bir zamanlar Kirmen'in yandığı yerde. Atlılar yaklaşp sesleri daha da yükselirken Corayne daha da uzaklara sürüklendiğini hissetti.

"Umarım hissetmez," diye fısıldadı bildiğı tüm tanrılara dua ederek.

*Ama yankısını hissedebiliyorum –yokluğunu da–
Eminim o da hissediyordur.
Bekleyen de.*

*Düzenleme
Ny.ozlem*

2

KRALİÇE VE ŞEYTAN ARASINDA

Erida

Maltız duvara çarpınca kabul salonunun taş zeminine kızgın korlar saçıldı. Eski kilimin bir ucu tutuştu. Galland Kraliçesi Erida hemen ayağıyla basa basa ateşi söndürdü, oysa aynı ateş içinde de yanıyordu. Yüzüne ateş basmıştı, solgun yanakları öfkeden kıpkırmızıydı.

Işıltısı sayılmazsa gayet sade olan altın tacı bir sehpanın üzerine atılmıştı. Savaş meydanının kıyısındaki soğuk bir kalede, savaşın ortasında, Kirmen artığı bir kasırgaya karşı gösterişli mücevherlere de saçma sapan süslere de ihtiyacı yoktu.

Odanın bir ucundaki Taristan'ın göğsü hızla inip kalkıyor, sıcak kömürlerle dolu pirinç maltızlardan birini daha tutup fırlatırken elleri hiç yanmıyordu. Bez bebek fırlatıyormuş gibi hiç zorlanmıyordu, oysa o maltız Erida'nın iki katı ağırlığında

olsa gerekti. Taristan çok güçlüydü. Ne ağırlığı ne de acıyı hissediyordu.

Tanrılara şükür zehri de hissetmemişti.

Vergon Kalesi'nde ve son Kirmen'de olanlardan sonra bir şey hissetmez olmuştu. Portal hâlâ Erida'nın gözünün önünde ışıldıyordu, neredeyse görünmez bir sırma tel gibiydi, hem çok önemliydi, hem de gözden kaçması çok kolaydı. Başka bir âleme açılan bir kapı, Erida'nın imparatorluğunun zincirinde bir başka halkaydı.

Taristan'ın arkasında gölgesi belirdi, meşalelerin ve korların ışığında titreşerek bir canavar gibi duvara sıçradı. Şimdi üstünde zırhı yoktu, geriye sadece tuniğinin koyu kırmızısı ve tuniğin altındaki beyaz teni kalmıştı. Demir ve yaldızlar olmadan da heybetinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Erida o gölgeyi Ward'ın üstüne salmayı, kuzeni Lord Konegin'in şu anda koşturduğu yolu aramak üzere gecenin içine göndermeyi isterdi. Hain akrabasını düşününce öfkesinin ateşi daha da harlandı.

Taristan'ın onu öldürmesini istemem, diye geçirdi içinden, tutup buraya getirmesini isterim, yenilmiş, işi bitmiş olarak, böylece onu bütün sarayın gözü önünde öldürüp isyanını daha başlamadan bastırabiliriz.

Kuzenini ve maiyetini düşündü, karanlığın içinde dörtnala koşan atlarını. Erida'nın atlılarından sadece biraz öndeydiler ama gökyüzü bulutluydu, ay ve yıldızlar görünmüyordu. Sürekli değişken bir sınırdaki zifiri karanlık bir geceydi. Erida'nın adamları o günkü savaştan yorgun düşmüştü, atları daha dinlenmemişti. Konegin, oğlu ve sadık adamları gibi değillerdi.

"Bunu önceden planladılar," diye homurdandı Erida öfkeyle. "Konegin, Taristan'ı, kocamı, kendi prensini öldürmek,

tahtı bizden almak istedi. Ama o ne kurnazdır, başarısızlık ihtimaline karşı da plan yapmayı bilir.”

Erida yumruklarını sıktı, keşke o da bir maltız fırlatabilseydi. Duvar halılarını söküp alabilseydi. Duvarları parçalayabilseydi. İçindeki öfkenin palazlanmasına göz yummak yerine onu serbest bırakacak bir şey yapabilseydi.

Konegin zihninde onunla alay ederek gülüyordu, sarı sakalının altından dişleri görünüyordu, gözleri mavi hançerler gibiydi, yüzü Erida’nın ölen babasının yüzüne benziyordu. Erida ellerini Konegin’in o sefil gırtlığına dolayıp onu boğmak istiyordu.

Kızıl Ronin yerdeki korlardan sakınarak yanmasın diye kırmızı cübbesinin eteklerini çekti. Ziyafet salonuna açılan, meşe ve demirden yapılmış tek kanatlı kapıya baktı. Taş koridor boşalalı çok olmuş, saraylılardan kimse kalmamıştı.

Erida zehirleme girişimi hakkında fısıldaşan lordlarını ve generallerini düşünmemeye çalıştı. *Çoğu sadık kalacaktır. Ama bazıları –yeteri kadarı– kalmayabilir. Bazıları yanımda durdukları halde tacımı Konegin’in takmasını istiyor.*

“Beni endişelendiren şu ki çöldeki Kirmen...” diye başladı Ronin ama Taristan karanlık bakışlarını ona dikince sözleri boğazında kuruyup gitti.

“Kirmen gitti. Onu zaten söyledin,” diye homurdandı Taristan. Ağır çizmeleriyle kilimlerin üstünde volta atmaya başladı. “O adi velet yüzünden,” dedi neredeyse gülerek. “On yedi yaşındaki bir kızın muhteşem babasından daha büyük bir baş belası olacağını kim bilebilirdi?”

İçinde bulundukları duruma rağmen Erida dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını hissetti. “Aynısını benim için de söylemişlerdi.”

O zaman Taristan tam bir kahkaha attı, sesi taşa sürtünen çelik gibiydi. Ama ateşin ışığında o kırmızı gölgenin oynadığı siyah gözleri gülmüyordu. Şeytan her zaman içindeydi ama hiç şimdiki kadar bariz olmamıştı. Erida odanın içinde hışımla volta atan Taristan'ın nefretini, açlığını hissedebiliyordu.

“Meer'in kapısı kapandı, canavarları geri püskürtüldü,” diye homurdandı Ronin, elleri cübbesinin kolları içinde kımıldanıyordu. O da kapıyla pencere arasında mekik dokuyarak Taristan gibi yürümeye başladı. Ters ters prene ve kraliçeye bakıyordu. “Yeteri kadar Meer yaratığının serbest kaldığını ve sulara yayıldığını ummaktan başka çaremiz yok.”

“Gerçekten de krakenler ve su yılanları Ward'ın filolarını, özellikle de Ibalet donanmasını engellemekte çok işe yarayacak,” dedi Erida. “Acaba savaş kalyonlarından kaç kaç çoktan Uzun Deniz'in dibini boyladı?”

Kirmen'in kaybı ne kadar kahredici de olsa zihnini fazla yormuyordu. Hâlâ o akşam olanların etkisi altındaydı, hepsi aklından çıkaramayacağı kadar tazeydi. Erida aç bir sarayın tehlikelerini herkesten iyi biliyordu.

Taristan önünde, gölgeyle birlikte, volta atarken Konegin zihninde dörtnala at koşturuyordu.

“Kuzenimin yarım saat önce seni öldürmeye kalktığını unutmadın, değil mi?” dedi sert bir sesle.

Taristan hemen cevabı yapıştırdı. “Zehrin tadı hâlâ ağzımda Erida.” Erida, Taristan'ın ağzına, hırlar gibi geriye çekilmiş ince dudaklarına baktı. “Hayır, unutmadım.”

Ronin beyaz elini havada şöyle bir salladı. “Konegin kafası çalışmayan, önemsiz bir adam. Başaramayınca tabanları yağladı.”

“Konegin fırsatını bulursa krallığın yarısını bize karşı ayaklandırır,” dedi Erida dişlerini göstererek. İçinden büyücünün cılız ümüğünü de sıkmak geliyordu.

Taristan, Erida’nın öfkesi karşısında omuz silkmekle yetindi. Boynundaki damarlar beyaz yara izleri gibi dışarı fırladı. “Öyleyse ona fırsat verme.”

“Krallıklar ve saraylar hakkında pek bir şey bilmiyorsun Taristan.” Erida bıkkınlıkla içini çekti. *Keşke şeytan efendisi ona biraz sağduyu bahşetse.* “Yenilmez de olsan, güçlü de olsan, benim tacım olmadan bir hiçsin. Eğer tahtımı o sefil, entrikacı pisliğe kaptırırsam...”

Taristan bunu duyunca volta atmayı kesti, gelip Erida’nın karşısında durdu. Gözlerini Erida’ya dikti, siyah gözleri dünyayı yutacak gibiydi.

O kırmızı parıltı hâlâ oradaydı.

“Söz veriyorum tahtını kaybetmeyeceksin,” diye hırladı. Erida ona inanmak istiyordu.

“Öyleyse beni dinle. İkiniz de dinleyin,” dedi Erida parmağını prens ve büyücünün arasında şaklatarak. Sözler ağzından bir yaradan akan kanlar gibi fışkırdı. “Konegin’in işlediği suçlardan ötürü yargılanması gerekiyor. Vatana ihanet, isyana teşvik, prensi, eşimi öldürmeye teşebbüs. Sonra da herkesin gözü önünde idam edilmeli, davasını destekleyebilecek herkesin. Sarayımın, lordlarımm, ordumun gücümünden şüphe etmesine meydan verilmemeli. Fetihlerimize devam edip Ward’ı ele geçireceksek mutlak bir güce sahip olmak zorundayım... zorundayız.”

Taristan bir adım daha yaklaştı, Erida şimdi bedeninden yayılan şeytani sıcaklığı hissedebiliyordu. Taristan dişlerini sıktı.

“Onu yakalamamı ister misin?”

Erida bu öneriyi neredeyse reddedecekti. Taristan için endişelenmiyordu, kocası neredeyse Ward'daki herkesten çok daha güçlüydü. Ama yenilmez değildi. Yüzündeki yara izlerinin iyileşmeyi hâlâ reddetmesi bunun kanıtıydı. Kusursuz yüzündeki bu izler Corayne'in eseri idi. Dahası hakkını gasbetmeye kalkan kişiyi bulmak için kendisine ait olmayan topraklara, vahşi ormanlara prensin kendisinin gitmesi aptalcaydı. Ama en kötüsü... Taristan'ın gitmesi Erida'yı korkutuyordu. İtiraf etmek ne kadar zor da olsa *Beni bırakmasını istemiyorum*, diye geçirdi içinden Erida. Bu düşünceyi de kafasından attı, zihnini de bedenini de Taristan'dan uzaklaştırarak gözlerini küçük odanın tek kanatlı kapısına dikti.

Kapının arkasında boş ziyafet salonu vardı. Kale fısıldaşan saraylılarla, araziler ise kamp kurmuş askerlerle doluydu. *Konegin kaç kişiyi yanına çekecek? Kaç kişi benimki yerine onun sancağının altına koşacak?*

Taristan geri çekilmedi, gözleri hâlâ Erida'nın üstündeydi. Bakışlarını yüzünde, gözlerinde gezdirerek konuşmasını bekliyordu. *Emrini bekliyordu.*

Bu çok baştan çıkarıcı, çok hoş bir düşünceydi. Bir Eski Cor prensinden, bir fatihten, gerçek bir savaşçıdan hürmet görmek kraliçe için bile baş döndürücüydü. Aralarında gerilimin gücünü hissetti, gerilmiş bir halat gibiydi. Keşke sıçan kılıklı Ronin yanlarında olmasaydı ama büyücü yerinden kımıldamıyordu, bir köşede aptal aptal sırtlıyor, kırmızı gözleriyle bir kraliçeye bir şeytana bakıyordu.

"Senin gitmen olmaz Taristan," dedi Erida sonunda, sesinin titrediğini duymasın diye dua ediyordu.

Ronin bir parmağını kaldırarak yaklaştı. Kraliçeyle eşi arasına gerilen halatı ortadan kesiverdi.

"Bu konuda hemfikiriz majesteleri," dedi Ronin. "Bir Kirmen'i kaybettik. Bir başkasını kazanmalıyız, hem de hemen."

Erida başını çevirdi. *İlgi çekme yarışına girmeyeceğim, özellikle de bu büyüücü sıçanla.* Üstüne bir bitkinlik çöküverdi, tiksintiyle dudak büktü. *Güne bir savaş meydanında başladım, şimdi ise bambaşka bir savaş meydanındayım.* Gerçekten de kendini kılıç yerine akıl ve zekâyla savaşan bir asker gibi hissediyordu. *Kılıçla savaşmak çok daha kolay.* Elbisesinin altında sıkıca bağlanmış olan iç çamaşırlarının bağcıklarını çözmek için can atıyordu.

Ama o bir kraliçeydi. Yorulmak gibi bir lüksü yoktu.

Erida sırtını yeniden dikleştirdi, ellerini kalçasına dayadı. "Bugün kaybettiğiniz tek şey Kirmen değil. Bıçak sırtında yürüyoruz," dedi alaycı bir sesle, kocasının politik konulardaki cahilliğine bir kez daha lanetler okudu. "Eski Cor'lu Taristan yumruğuyla kafaları ezebilir ama sadakat duygusu aşılazamaz."

Bakışlarını Taristan'a çevirdi, kocası kapkara gözlerini ona dikmişti.

"Ben de öyle," dedi Erida dişlerini sıkarak. Bir eliyle elbisesinin eteğini sıktı, kumaşı parmaklarının arasında büktü. Yutkundu, kelimeler ağzından durduramayacağı kadar hızla dökölmeye başladı. "Ne yaparsam yapayım, o saraylı yılanlara ne kadar zafer ve altın kazandırırısam kazandırayım beni gerektiği kadar sevmiyorlar. Tahtta benim yerime bir erkek otursaydı onu çok daha fazla severlerdi."

Taristan yüzünde tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Dudakları hafifçe kıpırdadı.

"Onları kazanmak için ne yapmam gerekiyor?"

Sorusu Erida'yı şoke etti, Erida gözlerinin kocaman açıldığını hissetti. *Belki o kadar da cahil değildir.*

Erida eliyle pencereyi gösterdi, "Bir kale fethet," dedi sertçe. Pencerenin kepenkleri indirilmişti ama ikisi de pencerenin ardındaki sınırdaki savaşın sürdüğünü biliyordu. Madrence'ın zengin, korunmasız toprakları ele geçirilmeyi bekliyordu. "Savaşı kazan. Madrence'a giden her mili kazan, sen ve ben güzel başkentlerinin ortasına Galland bayrağını dikene ve tüm topraklara Aslan adına el koyana kadar durma." Partepalas'ın ışıltılı kuleleri arasından yükselen yeşiller ve altın sarıları gözünün önüne geldi. "Lordlarıma zafer kazandır ki bizi sevsinler."

Babamı, büyükbabamı ve tablolarımızda, hikâyelerimizde ve şarkılarımızda yaşayan her Galland fatihini sevdikleri gibi.

Ben de onlara katılabiliyim, diye düşündü. Ölümde değil, zaferde.

Şimdiden içi ısınır gibi olmuştu. Bu, Taristan'ın boğucu sıcaklığı gibi değildi, eve dönen bir ebeveynin tanıdık kucaklayışı gibiydi. Babası öleli dört yıldan fazla olmuştu, annesi de onunla birlikte ölmüştü. Konrad ve Alisandra hastalığa yakalanarak çok bilindik bir kadere kurban gitmişti. Erida bir krala ve kraliçeye yakışmayan sonlarına lanetler okudu. Yine de kollarını, seslerini, ona sürekli kol kanat germelerini özliyordu.

Taristan sessizce ona bakıyordu, bakışları yanağını okşayan parmaklar gibiydi. Erida yüzüne sert bir ifade yerleştirdi, iyice kapılmadan gözlerini kırptırarak anıları zihninden uzaklaştırdı. Kocasını bu anıların önemini görmeden önce.

Kedere teslim olamam, diye düşündü. Annemle babamın anısı beni ileri doğru iten bir nehir olmalı, olduğum yere demirleyen bir çapa değil.

"Savaşı kazan, hem de bir an önce," dedi Erida başını geriye atarak. Sabahki katliamda karmakarışık olan örgüsün-

den kurtulan kahverengi saçları bukleler halinde yanaklarına dökülüyordu. “Bir müttefik bu toprakları savunmaya kalkmadan zaferi kazanmalıyız. Siscaria çoktan harekete geçmiş olacak, belki Calidon ve Tyri donanması da öyle. Umalım da Ibal Uzun Deniz'deki canavarlarla meşgul olsun. Galland ordusu ikimizin liderliğinde Madrence'ı çabucak fethederse imparatorluğa giden yol hepimiz için temizlenmiş olur.”

Önünde uzanan yol uzun ama dümdüzdü. Galland lejyonları Gül Nehri vadisini izleyerek ilerlemeye devam edecekti. Sınır boyunca küçük şehirleri ve bereketli çiftlik arazilerini savunacak kaleler ve hisarlar uzanıyordu ama Erida'nın ordusu karşısında varlık gösteremezlerdi. İlk gerçek sınav Gül ve Alsor'un birleştiği şehir olan Rouleine'de verilecekti. *Rouleine düşünce de başkent birkaç günlük mesafede, ele geçirilmeyi bekleyen bir mücevher gibi, bizi bekliyor olacak.*

“Lord Thornwall'dan sayım yapmasını isteyeceğim,” diye ekledi Erida yüksek sesle düşünerek. Zihninde hemen yapılması gereken şeylerin bir listesi belirdi. “Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Konegin'le birlikte kaç kişinin firar ettiğini öğrenmiş olacağız.”

Taristan bitkince içini çekti. “Kuzenin o kadar da nüfuz sahibi değil Erida,” dedi sakinleştirmek ister gibi.

“Kuzenim damarlarında kral kanı taşıyan bir adam,” dedi Erida neredeyse tükürür gibi. Bu adaletsizlik hâlâ açık bir yara gibi canını yakıyordu. “Bu da kendi sarayım şöyle dursun, krallığımda bile yeterince nüfuz sahibi olmasına yetiyor.”

Taristan kapkara bakışları kadar kararlı bir sesle cevap verdi. “Benim üzerimde zerre nüfuzu yok.”

Erida, Taristan'ın gözlerine baktı, safir siyahla çarpıştı. Verecek cevap bulamadı. Eşi elbette onun tarafını tutacaktı. Ne de olsa Galland'daki gücü Erida'dan geliyordu, tıpkı fi-

ziksel gücünün şeytan efendisinden geldiği gibi. Ama bunun altında dile getirilmemiş bir şey vardı.

Henüz anlayamadığı bir itiraf. Ama Erida yine de denemeye kararlıydı.

“Efendimizi unutamayız Taristan.” Ronin’in sesi cama sürtünen tırnaklar gibiydi.

Erida dişlerini sıkarak kıpkırmızı bir duvar gibi aralarına giren büyücüye baktı. Sözlerinin altında yatan mesajı anlamak için büyücünün korkunç yüzünü görmesine gerek yoktu. *Bizim efendimiz Bekleyen. Galland kraliçesi değil.*

Kendini Ward’ın gelmiş geçmiş tüm hükümdarlarına denk görse de, hatta onlardan üstün olduğunu düşünse de, Erida bile Asunder’ın şeytan kralı karşısında haddini bilirdi. Sırtını dimdik tutmaya devam etse de içinde bir ürperti hissetti.

“Sana güç bahşetti, karşılığı ödenmeli,” diye devam etti Ronin, Taristan’ın bedenini işaret ederek.

Taristan artık bir ölümsüz kadar güçlü, hatta daha da güçlü, diye geçirdi içinden Erida.

Vergon Kalesi’nde elmasları avucunda ezerek yeni gücünü ispatlamıştı.

Nezri’deki Kirmen ona Uzun Deniz’deki düşmanlarına korku salacak bir güç olarak Meer’in canavarlarını vermişti. *Kirmen kayboldu ama canavarlar derinlerde dolaşmaya devam ediyor.*

Sonra bir de tapınakta bahşedilen güç vardı, Taristan cesetlerden oluşan bir orduyla kendi kardeşini öldürmüştü. *Kesilen et eski haline döndü, yaralar kapandı.* Erida ilk karşılaşmalarını hatırladı, Taristan tahtının önünde avucunu kesip kanatmıştı, yarası hemen kapanıvermişti. Gözlerinin önünde iyileşmişti.

Sırada ne var? diye düşündü Erida, Bekleyen'i ve hükmettiği korkunç diyarı düşünerek. Ama bunlar uzun süre düşünebileceği şeyler değildi. Kutsadığı kadar da lanetleyen bir tanrı ya da bir şeytan. Ama şimdiye kadar sadece kutsamıştı.

Eski Cor prensi kaşlarını çattı, başını eğince kaba saba kesilmiş kızıl bukleleri gözlerine döküldü. Boyunun ve cüsesinin sağladığı avantajdan yararlanarak büyücünün üzerine eğildi. Ama Ronin de kendi gücünü biliyordu. Geri çekilmedi, sonunda ellerinin titremesi kesildi.

"Başka bir Kirmen'in var mı Büyücü?" dedi Taristan keskin, beyaz dişlerinin arasından. Sesi yerdeki korlar gibi titreşti. "Beni göndereceğin başka bir yer var mı?"

Ronin'in gözleri ışıldadı. "Elimde birkaç ipucu var. Garip olaylar, arşivlerden gelen fısıltılar. O'ndan gelen fısıltılar."

Taristan'ın dudakları hafifçe seğirdi. "Henüz işe yarar bir şey yok yani."

"Seni üç Kirmen'e götürdüm prensim," dedi büyücü gururla, oysa beyaz kafasını öne eğmişti. Sonra tekrar Taristan'ın yüzüne baktı, kıpkırmızı gözleri çakmak çakmaktı. "Unutma, ben de senin gibi Kirmen güçlerine, bu diyarın ötesindeki diyarların bahşettiği yeteneklere sahibim."

"Benim gibi mi?" Taristan yumruğunu sıktı, vermek istediği mesaj açıktı.

Ronin başını daha da eğdi. "Hepimiz Bekleyen'in hizmetkârıyız."

Erida büyücünün açıkta kalan ensesine baktı, teni yeni yağmış kar gibi apaktı.

Taristan, Erida'nın gözlerine baktı, sonra o da başını eğdi. "Ve hizmet edeceğiz," dedi Ronin'e kalkmasını işaret ederek. "Bu hizmeti en iyi tozların ve sayfaların arasında yerine getirebilirsin Büyücü. Yerine koymam gereken bir Kirmen var."

Ronin başını salladı. "Ve korunacak iki Kirmen."

O kolay işte.

"Lord Thornwall'u Vergon Kalesi'nde, harabelerin altındaki tepeye mevzilenmiş bin asker bırakmaya ikna ettim," dedi Erida parmağındaki devlet yüzüğünü inceleyerek. Zümrüdü ışığa tuttu, mücevher yemyeşil ışıldadı. Başını çevirince büyüünün de prensin de kaşlarını kaldırmış ona bakmakta olduğunu gördü.

Erida memnuniyet dolu bir gülümsemeyle omuz silkti. "Bir artçı birliği olarak," dedi belirtmesine bile gerek yokmuş gibi. "İlerleyen birliklerimizi savunmaları ve güçlerimizi aşırp Galland'ı tehdit etmeye kalkabilecek intikam peşindeki Madrence askerlerine karşı korumaları için."

Ronin bile etkilenmiş gibiydi.

"Ayrıca," diye ekledi Erida, "baş belası ergenlerin sorun çıkarmasını engellemeleri için. Kirmen güvende, Corayne ve zalim muhafızları bile bir şey yapamaz."

Taristan başını eğdi. "Ya askerlerin? Gallandlı bir şövalye harabelerde dolaşırken kendini Parlak Diyar'da bulursa ne olacak?"

Erida tekrar omuz silkerek o zarif gülümseyişini takındı. "Vergon harabeleri deprem sonucu oluştuğu için her an yıkılabilir. Onlar için güvenli değil, komutanlarına da böyle söylendi."

"Çok iyi," dedi Ronin bir kez olsun içten davranarak. "Kirmen olduğu gibi duruyor. Her dakika Ward'ın temellerini biraz daha parçalıyor."

Taristan'ın yüzünde enerji saçan bir gülümseme belirdi. "Tepenin yamacında unutulmuş bir tapınağımız da var."

Büyücü başını salladı, yanakları al al oldu. Ya şansları döndüğü için ya da efendisinin isteğiyle tazelenmiş gibiydi.

“Cesetlerden oluşan bir ordu tarafından, Kül Diyarı’nın ramparça askerleri tarafından korunuyor.”

“Bu yeterli değil mi?”

Erida’nın sorusu yanıtsız kaldı.

“İki Kirmen açık bırakıldı, Ward’ı kemirsin diye, değil mi?” Erida Kirmenleri dünyanın köklerini kemiren böcekler gibi hayal ediyordu. Dünyayı asit ve dişlerle aşındırıyorlardı. “Yani artık her şey an meselesi.”

Ronin’in kahkahasını duyunca tüyleri diken diken oldu. Ronin kraliçeden umudunu kesmiş gibi başını iki yana salladı. “İşler bu şekilde yürüseydi Bekleyen artık beklemeyi bıraktı. Daha fazlasına ihtiyacımız var. O’nun daha fazlasına ihtiyacı var.”

“Öyleyse daha fazlasını bulalım,” dedi Taristan tekrar volta atmaya başlayarak. Yerinde uzun süre duramıyordu. Erida bunun doğasından mı, yoksa şişeye kapatılmış bir şimşek gibi bedeninin içinde çakan güçten mi kaynaklandığını merak ediyordu. “Konegin’i yakalayamazsam bile çöle geri dönebilirim. Bilinen bir geçide giderim. Meer’e giden yolu yeniden açarım.”

Erida, Taristan’ın onu bırakıp uzaklara gideceğini düşününce yine o afallatıcı dehşet duygusuna kapıldı. Neyse ki cevabı hazırды. Zekâsı imdada yetişti.

“Normalde bunu kabul ederdim ama şu anda Ibal çölleri yüzlerce Galland askerinin cesediyle dolu,” dedi Erida. Askerlerin ölümüne üzüldüğü yoktu. Emrinde pek çok asker vardı. Hepsine ağlamanın bir faydası olmazdı. “Ayrıca Ibal kralı da aptal değil. Askerlerimin topraklarına girdiğini öğrenecek ve tedbirini alacaktır. Başka bir krallığa daha savaş için bir mazeret sunamam, özellikle de bu kadar güçlü bir krallığa. Madence elimizin altındayken olmaz.”

Pencerenin kepenkleri örtülüydü, dışarısı zifirî karanlıktı. Ama Erida nehir vadisini, nöbetçi kaleleri, Madrence ordusunu saklayan ormanı hâlâ görebiliyordu. *Önümde uzanan yol.*

"Galland ne kadar güçlü olursa olsun," diye fısıldadı, "iki cephede birden savaştık kadar aptal değilim."

Taristan bir şey söyleyecek oldu ama Ronin elini sallayarak onu durdurdu.

"Artık Nezri'ye ulaşmamız mümkün değil," dedi büyücü. "Bunda hemfikiriz."

"Kız hâlâ orada," diye hırladı Taristan. Gözünün altındaki yara izi öfkeden dışarı fırlamıştı.

Erida ne yaptığını bile anlamadan parmaklarının altında Taristan'ın bedenini hissetti, avuçlarını Taristan'ın omuzlarına bastırmıştı. Hızlı hızlı gözlerini kırptırdı.

"Hâlâ hayattaysa bile onu yakalayamazsın."

Taristan, Erida'yı itmedi ama bakışlarını yere indirdi.

"Belki Kirmen kapanırken kızı da içine almıştır. Belki Corayne an-Amarat tehlikesi ortadan kalkmıştır," diye ekledi Erida, sesi kendi kulaklarına bile çaresiz geliyordu. *O senin hüsnükuruntun. Kız Cor soyundan geliyor, yanında bir ölümsüz, hatta belki bir de cadı var. Tanrılar bilir başka kim var.*

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Taristan'ın dudaklarından dökülen her kelime bıçak gibi kesiyor, aptalca umudunu parça parça ediyordu.

Ama Erida yok olan umuduna rağmen pes etmedi. Tersine sırtını dikleştirdi, elleri hâlâ Taristan'ın omuzlarında, sağlam kasların ve kemiklerin üzerindeydi.

"Ayrıca ikimiz de hangi yolu izleyeceğimizi biliyoruz," diye tısladı.

Uzun bir müddet sonra Taristan başını salladı, ağzı incecik bir çizgi halini almıştı.

"Büyücü, bana bir Kirmen bul," dedi buyurgan bir sesle.
Tıpkı bir kral gibi konuştu, diye düşündü Erida.

"Bana yok edecek bir yer daha bul." Birden Erida'nın ellerinden sıyrıldı. "Yarınki hücumu ben liderlik edeceğim Erida. Zaferi ayaklarının altına sereceğim."

Erida sertçe içini çekerken hava dişlerinin arasında ıslık çaldı. *Bu yeterli olacak mı? diye düşündü. Konegin uğruna emek harcadığımız ne varsa mahvetmeden başarabilecek miyiz? Zaten her şeyimi feda ettim... bağımsızlığımı, belki de tahtımı.*

Taristan'ın gözlerinde beliren hilal şeklindeki kırmızı parıltı fark edilmeyecek gibi değildi.

Hatta ruhumu bile.

Prens başını yana eğdi. "Benden şüphen mi var?"

"Hayır," dedi Erida hemen, belki fazla hızlı cevap vermişti. Yanakları yanmaya başladı, yüzünün kızardığını gizlemek için başını çevirdi. Ronin ve Taristan farkına vardıysalar bile bir şey söylemediler.

Erida elbisesinin eteklerini düzeltiyormuş gibi yaptı. "En kötü ihtimalle, sadakat aşılayamazsak, sarayımdakilerin kalbini ve zihnini kazanamazsak bile, biz de onları satın alırız."

Taristan'ın soğuk tavırları geri döndü. Kraliçenin başından bir kova soğuk su boşanmış gibi oldu. "Sen bile o kadar zengin değilsin."

Erida kapıya gitti, elini demir tokmağa koydu. Kapının arkasında genç kraliçelerini korumaya hazır Aslan Muhafızlar bekliyordu.

"Sen Parlak Diyar'a bir kapı açtın Prens Taristan," dedi Erida kapıyı aralayarak. Kasvetli kalenin içinden odaya soğuk bir rüzgâr esti. "İhtiyacımız olan tüm servete sahibim."

Ayrıca başka bir şeye daha.

Erida, Taristan'ın avucunda ezip yaldızlı bir toza dönüştürdüğü yumurta büyüklüğündeki elmasları hatırladı. Kirmen'i ve ardından görünen Irridas'ı hatırladı. Donmuş bir diyara benziyordu ama buzlarla değil, mücevherlerle ve kıymetli taşlarla kaplıydı.

O diyarda gezinen şeyi hatırladı: şimdi Ward'da esen ısıltılı fırtınayı.

3

ŞAHİNİN GÖLGESİNDE

Sorasa

Sorasa çölde tek başına geçirdiği ilk geceyi hatırladı.

Yedi yaşındaydı, Lonca'nın standartlarına göre bile çok küçüktü ama eğitime başlayalı dört yıl olmuştu.

Yaşça daha büyük çömezler yaşıtı olan diğer on iki çocuğa yaptıkları gibi Sorasa'yı da yatağından kaldırmışlardı. Giydirilip kafalarına birer başlık geçirilirken ve bileklerinden birbirine bağlanırken içlerinden birkaçı ağlamıştı. Sorasa hiç sesini çıkarmamıştı. Sesini çıkarmaması gerektiğini biliyordu. Onlar ellerini bağlarken derslerde öğrendiklerini hatırlamıştı. İpler fazla sıkmasın diye ellerini yumruk yaparak küçük kaslarını germişti. İki çömez parmaklarını kemikli omuzlarına geçirerek onu oyuncak bebek gibi dışarı taşıırken Sorasa onları dinlemişti. Alçak sesle konuşuyor, o geceki görevlerinden yakınıyorlardı.

Yedi yaşındakileri gece yarısına kadar at sırtında çölün derinliklerine doğru koşturun ve onları orada bırakın. Bakalım hangileri sağ salim geri dönebilecek.

Küçük kızın kalbi sıkışırken çömezler aralarında şaka-laşıyordu.

Gece yarısına üç saat var, diye düşündü Sorasa kafasından hesap yaparak. Yatakhanedeki fenerleri söndürelî daha birkaç dakika oldu. Çölde üç saatlik bir yolculuk olacak.

Hangi yöne gittiklerini kestirmeye çalıştı.

Kafasındaki başlık işini zorlaştırsa da bu imkânsız değildi. Çömezler onu bir çöl kırsığının sırtına bindirmiş, hisarın kapısından çıkınca da sola dönmüşlerdi. *Güney. Güneye gidiyoruz.*

Az sonra diğer çocukların ağlaşmaları duyulmaz oldu, çömezler hepsini farklı yönlere götürmüştü. Çok geçmeden bir tek ona eşlik eden çömezler ve kısraklar kalmıştı, Sorasa'nın göremediği gökyüzünün altında hızla ilerliyorlardı. Sorasa yavaşça nefes alıp vererek atların hızını tartmaya çalıştı. Çömezlerin dörtnala değil, eşkin gittiğini anlayınca rahatladı.

Başlığın altında bütün tanrılara dua etti. En çok da Lasreen'e. Ölümün kendisine.

Tanışma vaktimiz henüz gelmedi.

Sorasa Sarn iki gün sonra küçücük ellerini açmış, sendeleyerek bir seraba doğru yürüyordu. Elleri sert taşlara, sonra da ahşaba değince Sorasa gülümsedi, dudakları çatlamıştı. Bu bir serap değildi, hisarın kapısına gelmişti.

Küçük kız bir sınavı daha geçmişti.

Sorasa şimdi de her şey bu kadar kolay olsun isterdi. Akli ve yıldızlar dışında hiçbir şey olmadan Büyük Çöl'de terk edilmek için neler vermezdi. Bunun yerine kendini sinir bozucu tiplerden oluşan bir dışlanmışlar çetesine zincirlenmiş

olarak bulmuştu, üstelik Ibal kralının adamları hızla onlara doğru geliyordu.

Yine de değişmeyen bir şey vardı.

Lord Mercury hâlâ beni bekliyor.

Lord Mercury'yi, onu bu topraklarda yakalarsa yapacaklarını düşününce ürperdi.

Güneş artık iyice parlıyordu, gökyüzü çölün üstünde masmaviydi. Yeri döven toynakların havaya savurduğu kumlar parıltıyordu. Atlılar yaklaştıkça sesleri azalıyor, yerini keskin bakışlara ve atların deri dizginlerinin şakırtısına bırakıyordu.

Yoldaşlar bir araya toplandı. Sorasa bile palmiye ağaçlarının arasına çekildi, damarlarına taze bir enerji yayılırken parmakları seğiriyordu. Corayne atından indi, Andry ve Dom ellerinde kılıçlarla Corayne'in iki yanına geçti. Charlie aralarına sokuldu, başlığını indirdiği için kırmızı yüzü ve dağınık kahverengi saçları ortadaydı. Valtik bu kez ortadan kaybolmamıştı ama üstüne tünediği kayadan da kımıldamadı. Sorasa belki de yaklaşan atlıları görmediğini düşündü.

Sadece Sigil kendinden emin bir tavırla dimdik duruyordu, geniş cüssesi yaklaşan fırtınaya karşı bir silüet gibiydi. Elindeki baltayı çevirdi. Baltanın keskin kenarı güneşte parlıyordu. Sigil sırtarak son kan lekelerini de temizledi.

"Sıralarını beklemeleri ne incelik," diye homurdandı ödül avcısı.

Sorasa boğuk ve alaycı bir sesle cevap verdi. "Ibal kralı gerçekten pek incedir."

Dom doğru görmüştü. Sorasa kırk at sırtında kırk muhafız gördü, biri Ibal bayrağını taşıyordu. *Ibal bayrağından da kötü*, diye düşündü Sorasa, gözlerini kısarak gökyüzüne yükselen bayrağa baktı.

Lord Mercury'ye dair tüm düşünceleri kayboluverdi.

Bayrak ilk bakışta İbalet armasına benziyordu... koyu mavi üzerinde altın sarısı bir ejderha. Ama Sorasa sonra kanatlardaki gümüşü, küçük gövdeyi, parlak metalin ve mavi mücevherlerin içinde seçilen keskin gözleri gördü. Bu bir ejderha değildi, bir şahindi. Pençelerinde bir kılıç vardı, bunun kıvrık bir kılıç olduğu ayan beyan seçiliyordu. Sorasa diğerlerine gelenlerin muhafızlar olduğunu söylemişti. Ama İbal'in tüm oğulları ve kızları bu sembolü tanır, bunların kim olduğunu bilirdi.

"Kim bunlar?" diye fısıldadı Corayne, Sorasa'nın kolunu tutarak.

Sorasa dişlerini sıktı. "*Marj-Saqirat*," dedi dişlerinin arasından. Az ötede duran Sigil sırtını dikleştirdi. "Kraliyet Şahinleri. İbal kralına sadakat yemini etmiş muhafızlar."

Kraliçe Erida'nın Aslan Muhafızları ya da Temur imparatorunun Sadık Fedaileri gibi Şahinler de seçme savaşçılardan oluşuyordu. Yetenekleri de İbal kralına bağlılıklarıyla doğru orantılıydı. Sorasa yanlarında Kadim varken bile onları püskürtme şanslarının olmadığını biliyordu. Şahinlerin çoğu çocuk yaştan itibaren eğitim almaya başlar, uzun zaman önce Sorasa'ya olduğu gibi genç yaşta göreve çağrılırdı.

Birbirimizden pek de farklı değiliz. Ben Amhara Loncası için öldürmeyi öğrendim. Onlar bir kral için.

Şahinler av peşindeki kurtlar gibi Yoldaşların etrafını çevirmeye başladı. Kusursuz olmak üzere eğitilmiş olan parlak gözlü çöl kısrakları sıkı bir düzenle dizildi. Siyah, kestane ve altın rengi tüyleri parlıyordu, eyerleri siyah kanatlar şeklindeydi. Şahinler siyah cübbeler giymişti, üstlerindeki bu bol cübbeler çöl sıcağını içine hapsediyor, giysilerini ve tenlerini serin tutuyordu. Başlarına da benzer bir kumaştan bir parça dolamışlardı, kumaşın üstünde sadece altın sarısı, gümüş

rengi ve koyu mavi renklerde işlemeler vardı. Miğferleri de zırhları da yoktu. Bunlar çölde hızlarını kesmekten başka bir işe yaramazdı. Ama her biri bir çift hançer taşıyordu, deri kemerleri göğüslerinde çaprazlanmıştı, hepsinin eyerinde de birer kılıç asılıydı. Bunlar Sorasa'nınki gibi bronz rengi çelikten yapılmıştı ama işçilikleri çok daha iyiydi.

Küçük bir kasırga halinde savrulan kumlar atlar durduğu halde havada asılı kaldı. Atların yüzü onlara dönüktü, muhafızlar dikkatli ve tetikteydi. Ama Şahinler saldırıya geçmedi. Kılıçları hâlâ kınındaydı, tek söz etmiyorlardı.

Şahinler daima kralı korumakla görevli olduğu için Sorasa içlerinde kral falan göremeyince şaşırdı. Çöl kısraklarının sırtındaki adamların hepsi genç ve incecikti, keskin gözler ve hareketsiz ellerden bir duvar oluşturuyorlardı. Sorasa liderlerini, otoriteyi ele verecek bir ipucu bulmak için yüzlerini gözden geçirdi. Başlarına doladıkları kumaşların altında bronz tenler, kara gözler ve güçlü alınlar gördü. Bunlar Ibal kıyılarının ve Ziron Nehri'nin, zengin şehirlerin askerleriydi. Çoğu varlıklı lordların, diplomatların, generallerin ve âlimlerin oğluydu. Hiç şüphesiz daha fazla lütuf kazanma umuduyla kralın emrine verilmişlerdi.

Hiç de bana benzemiyorlar, diye düşündü Sorasa. Enkaz halindeki bir köle gemisinden çıkarılmış, ölümden ya da zincirlerden kurtarılmış değiller.

Atlılardan birkaçı Sorasa'ya bakıyordu ama gözlerine bakmaktan kaçınıyorlardı. Giysilerine, Amhara hançerine bakıyorlardı. Dövmeli ellerine ve boynuna. Bir zamanlar kim olduğunu ve nereden geldiğini gösteren sembollere.

Sorasa yüzlerinin sertleştiğini, siyah gözlerinin kapkara olduğunu, kaşlarının tiksintiyle çatıldığını gördü. Kral muhafızları suikastçıları sevmezdi. *Doğuştan düşman olduğumuz*

bile söylenebilir, diye düşündü Sorasa. Kalbi deli gibi atıyor, nabzı giderek hızlanıyordu.

Yanında durmakta olan Dom kımıldandı, zümrüt yeşili gözlerini Sorasa'ya çevirdi, bu gözlerde bir soru vardı. *Kalp atışlarımı duyabiliyor, diye geçirdi içinden Sorasa utancını bastırmaya çalışarak. Dişlerini sıkarak sakinleşmeye çalıştı. Korkumu duyabiliyor.*

Artık Amhara olmasam bile bu kırk Şahin benim gibi birini öldürmekte tereddüt etmez. Öfkeyle dişlerini sıktı. Diyarı büyük bir yıkımdan kurtarmaya çalışıyor olsam bile.

Dom ağzını açınca Sorasa'nın tüm korkuları yerini utanca bırakarak dağıldı.

"Biz Yoldaşlarız, Ward'ın son umuduyuz," diye bağırdı Dom büyük kılıcını çekerek. Devasa kılıç Sorasa'nın gözüne hâlâ pek aptalca görünüyordu. Dom'un mağrur sesi çölde yankılanırken Sorasa yüzünü buruşturdu. "Bize mâni olmayacaksınız."

Şahinlerden birkaçı keyiflenir gibi oldu, gözleri kırıştı.

Sorasa ölümsüze bir tokat patlatmak istedi. *Ne kadar saçmaladığının farkında mı bu?*

"Affedersin ama Yoldaşların kim olduğunu bilmiyorum," dedi atlılardan biri.

Sorasa gözlerini hemen ona, atlıların liderine çevirdi. Onu diğerlerinden ayıran hiçbir özelliği yoktu ama sonra adam elini kaldırıp yüzündeki örtüyü çekti. İyi görünüyordu, kırklı yaşlar ona yakışmıştı. Güçlü, kemerli bir burnu, yer yer kır düşmüş düzgün, siyah bir sakalı vardı. Sorasa ağzının etrafındaki çizgileri, gülümseyerek geçmiş bir ömrün derin izlerini fark etti. *Bir Şahin için hayli tuhaf. Yanında savunacak kralı olmayan bir Şahin için daha da tuhaf.*

Aptal Kadim istifini hiç bozmadı. Gözlerden gizlemek için Corayne'in önüne geçti. "Ben Domacridhan, lonalı bir prensim..."

Sorasa, Dom'un kaburgalarına bir dirsek attı. Kaburgaları granit gibi sertti. "Bırak da ben konuşayım dangalak herif," diye hırladı usulca.

Hakkını teslim etmek gerekirdi ki Dom bu hakareti sineye çekti, sadece bir anlığına her zamanki gibi yüzünü astı. *Ya bana alışıyor ya da etrafımız kırk askerle çevriliyken tartışmamak gerektiğini biliyor.*

Charlie arkalarda bir yerlerden fısıldadı, sesi korku doluydu. "Öyleyse *konuşmaya başlasan* iyi edersin Sorasa. Burada öylece durup öldürülmeyi bekleyemeyeceğim."

"Niyetleri bizi öldürmekse zaten ölmüşsün demektir Rahip," dedi Sigil yavaşça baltasını okşayarak.

Sorasa ikisini de duymazdan geldi, gözlerini lidere dikmişti. Tutumunu anlamaya çalışarak yüzünü gözden geçirdiyse de işe yaramadı.

"Şahinler Ibal Kralı, Donanmaların Yüce Lordu, Shiranların Koruyucusu, Tuz Prensi Amdiras an-Amsir'i korumaya yemin etmiştir." Sorasa kralın çok sayıdaki ünvanını kolayca sıralamıştı. "Ama kendisini burada göremiyorum. Hangi rüzgâr Şahinleri krallarından bu kadar uzağa attı?"

Komutanın yanağında bir kas seğirdi. Sorasa'nın gözlerine baktı, dudakları aşağı doğru büküldü. Gülümseme çizgileri yok oldu. "Hangi sözleşme bir Amhara'yı koca bir kasabayı katletmeye gönderir?"

"Benim yaptığımı mı sanıyorsun?" Sorasa elini göğsüne koyarken hafifçe güldü. "Koltuklarım kabardı ama biliyorsun ki bu, Amharaların tarzı değil. Diğer yandan Galland

askerleri..." Sesi öfkeyle sertleşti. "Kraliçeleri için şehirleri dümdüz ederler."

Komutan cevap vermedi, kaşları hâlâ çatıktı.

Sorasa başıyla gerideki Nezri'yi işaret etti, dişlerini sıktı. "Hadi, güvercinlerinden birini kasabaya gönder. Cesetleri kontrol edin. *Zırhları* kontrol edin. Vahanın her yerinde aslanları bulacaksınız. Su yılanlarına da dikkat edin. Hepsini öldürdüğümüzden emin değilim."

Komutan oralı olmadı. Ne dalga geçti ne güldü ne de Sorasa'yı başından savdı. Gözünü bile kırpmadı.

Corayne, Dom ve Andry'nin koruma duvarının arkasında kımıldandı. Onu durdurmalarına fırsat vermeden eliyle uzak durmalarını işaret ederek kızgın güneş ışığına çıktı, bir elini kaldırarak gözlerine siper etti. Hâlâ açık bir yara bulunan avucu kandan kıpkırmızıydı.

Korsanın kızı gözlerini Şahinlerin üstünde gezdirdi, onları bir haritayı ya da bal mumu mührü inceler gibi süzdü.

"Duyduklarınız sizi şaşırtmışa benzemiyor bayım," dedi Corayne sertçe.

Sorasa göğsünü dolduran duygunun adını koyamıyordu ama gurur olabileceğini düşündü.

"Burada sizi neyin beklediğinden haberiniz vardı," diye devam etti Corayne bir adım daha atarak. Kumlar yıpranmış çizmelerinin etrafında kayıyordu.

Şahinler gözlerini Corayne'e çevirdi. Corayne onları terdirgin etmişti. Sırtındaki Kirmen kılıcıyla tezatlardan ibaret tuhaf bir silüet oluşturuyordu. Yeni yetme bir kız savaşçı olamazdı ama bu kız bir savaşçının kılıcını taşıyor ve krallar kadar dik duruyordu.

"Başka bir diyardan gelen canavarlar." Corayne'in sesi şimdi daha güçlü çıkıyordu. "Parçalanmış bir Kirmen."

Şahinler her şeyden önce birer askerd, fiziksel güçleri ve sadakatleriyle tanınıyorlardı. Politik becerileri ya da kur-nazlıklarıyla değil. Yüzünde örtü olmadığı için komutanın gözlerini görmek kolaydı. Gerçeğin yansımasını.

"Ve dünyayı kurtarabilecek genç bir kadın. Ya da dün-yanın sonunu getirebilecek," dedi komutan.

Yaptıkları ve daha yapacakları onca şeye karşın Sorasa Sarn'ın içine bir parça su serpildi. *Buraya öldürmek için gel-memişler. En azından Corayne'i.*

Bu his uzun sürmedi.

Komutan atını mahmuzlayıp yaklaştı. Hâlâ Corayne'e belli bir mesafede duruyordu ama bu, Dom ve Andry'yi te-dirgin etmeye yetmişti. İkisi de her zamanki kararlılıklarıyla yine Corayne'in yanına geçti. Bu kez Corayne çekilmelerini işaret etmedi.

"Corayne an-Amarat'ı tutuklamaya geldim," dedi komutan. Sorasa içinden inledi.

Dom kılıcını kaldırdı, kılıç güneş ışığında öfkeyle par-lıyordu. "Hele bir dene."

Komutan istifini hiç bozmadı, atının sırtında kalmaktan memnundu. *Yanımızda Dom olsa bile bizden çok güçlüler. Komutanın bizden korkması için bir neden yok.*

Sorasa ellerini kıpırdatmadı ama akli hançerlerine ve kı-lıcına gitti, seçenekleri gözden geçirip bir fırsat aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Corayne başını kaldırarak altın rengi tenini güneşe verdi. Çöldeki amcasına pek benzemiyordu ama gözleri hâlâ kap-karaydı, tüm pelerinlerden daha siyah, gece kadar derindi. Corayne delip geçen bakışlarını komutana dikti.

"Adımı biliyorsunuz bayım," diye hırladı. "Siz de ken-dinizi tanıtsanız iyi olur."

Sorasa yine o alışık olmadığı gururu hissetti.

Komutan gözlerini kırptırdı, eyerde sırtını dikleştirdi, tüylerini kabartan bir kuşu andırıyordu. Uzun müddet konuşmadan Corayne'i süzdü, kılıcına, eski çizmelerine, giysilerindeki kan ve çamur lekelerine baktı. Sonra Corayne'in tuhaf Yoldaşlarını gözden geçirdi, kızın arkasında toplanmışlardı ama birbirlerinden kurtlar ve kartallar kadar farklıydılar.

Sorasa, Dom'un yine küstahça ve saçma sapan bir şey söylemesini bekledi ama Dom bu kez ölümsüz ağzını açmaya kalkmadı.

"Ben Hazid lin-Lira, *Marj-Saqirat*'nın komutanıyım."

Sorasa ifadesiz bir yüzle bakmaya devam etse de dişlerini sıktı. *Kraliyet Şahinlerinin komutanı, lideri, Ibal kralının en yakın koruması. Bizim için... Corayne için onu göndermişler.*

"Tabii geri kalanınız da isterse Corayne'e eşlik edebilir," diye ekledi lin-Lira bu tuhaf gruba tekrar bir göz atarken.

Sorasa bu saçmalık karşısında neredeyse gülecekti. "Ya reddedersek?"

Lin-Lira dizginleri yumruklarının içine topladı. "Ben aldığım emri yerine getiririm Amhara."

Corayne geri adım atmadı. Iballı komutana dik dik bakmaya devam ediyordu. "Bana tam olarak nereye giderken eşlik edecekler?"

Şahinler hep birden selam verdi, her biri alnına bir daire çizdi, sonra da göğsüne omuzdan omuza uzanan bir hilal. Güneş ve ay. Bu, Lasreen'in simgesiydi.

Bu simge...

"Eşsiz Majestelerine, Lasreen'in Seçilmişine," dedi lin-Lira, sesi nedense titriyordu. "Ibal veliahdına."

Şahinlerin arkasından koşumları takılmış çöl kısrakları getirildi. Hiçbir yolcu kafilesi ya da süvari birliği yedek atları olmadan Büyük Çöl'e girmezdi ve herkese yetecek kadar at vardı. *En azından kimse Valtik'le aynı ata binmek zorunda kalmayacak,* diye düşündü Sorasa bahtsızlıklarının içinde küçük bir teselli bularak. *Ya da Charlie'yle.* Eski rahip eyerin üstünde patates çuvalı gibi zıplıyordu, Sorasa Şahinler onları her nereye götürüyorsa çölde Charlie'yi taşımak zorunda olan zavallı çöl kısrığına acıdı.

Andry ata binmesine yardım ederken Corayne'in haşin tavırlarından eser kalmadığını fark etti. Andry yaver olarak geçirdiği yıllar sayesinde hızlı ve becerikliydi, Corayne'e anlı şanlı bir Galland şövalyesine davranır gibi davranıyordu. Corayne sessizce Andry'yi izliyordu, dudakları ince bir çizgi halini almıştı, Sorasa boğazından kaçmaya çalışan kelimeleri âdeta görür gibiydi.

Korkunun sana rehberlik etmesine izin ver, demek istedi Sorasa ama sesini çıkarmadı. Kendi öğüdüne uymanın zamanı gelmişti. Şahinlerden korkuyordu, Veliaht'tan korkuyordu, Ibal sarayının herhangi bir mensubunun bir Amhara katile yapabileceklerinden korkuyordu. Ama bu korku onları bekleyen şeyle... ve geride bıraktıklarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Atının simsiyah tüyleri parıl parıldı, yelesi sineklerden ve kızgın güneş ışınlarından korunmak için uzundu. Sorasa bir elini atın yelesine geçirip sıkıca tuttu, atın varlığını hissederek sakinleşmeye çalıştı.

Bir Kirmen kapandı. Geriye kaç Kirmen kaldığını, Tarristan'ın kaçından haberdar olduğunu bilemiyordu. Valtik'in bildiğinden bile şüpheliydi ama şimdi bunu sormanın sırası değildi.

Şahinler kılıçlarını kınından çıkarmadığı halde Sorasa kendini esir gibi hissediyordu. Şahinler Yoldaşları ortalarına alarak tek sıra halinde dizilmişlerdi. Sigil ve Sorasa, Corayne'in önünden gidiyordu, Andry ve Dom, Corayne'in iki yanına geçmişti, Valtik ve Charlie ise arkadan geliyordu.

Lin-Lira dizginlerini şaklatarak Şahinleri ve çöl kısraklarını harekete geçirdi.

Sorasa'nın tek yapabildiği –hepsinin tek yapabildiği– takip etmektir.

Kralın muhafızları sessiz refakatçilerdi, güneş gökyüzünde alçalmaya başlarken onları güneydoğuya doğru götürüyorlardı. Lin-Lira hızlı ama yorucu olmayan güzel bir tempo tutturmuştu.

Dom endişeli bir tavuk gibi Corayne'in dibinden ayrılmıyordu, gözleri sürekli kızın sırtındaydı, düşerse yakalamaya hazırdı. Dadılık yapması nedense Sorasa'yı rahatlatıyor, kendini çöl kısraklarının adımlarının tanıdık ritmine bırakmasına olanak sağlıyordu.

Düzenli toynak seslerinin arasından Sigil'in sesi duyuldu, başta ne dediği anlaşılmıyordu. Temurijon dili güneyde pek konuşulmazdı, Sorasa anlamak için iyice dikkat kesildi. Sol tarafına, yanında at sürmekte olan ödül avcısına baktı.

Sigil, Sorasa'ya doğru eğilip söylediklerini tekrarladı, rahat çevirmesi için şimdi daha yavaş konuşuyordu. Ana dili etraflarındaki herkese karşı kullanışlı bir kalkan vazifesi görüyordu.

"Corayne'e ne yapacaklar?" diye fısıldadı Sigil. "İbal veliahdı bir korsanın kızından ne ister ki?"

"Corayne'in bundan çok daha fazlası olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi Sorasa kırık dökük Temurcasıyla.

Kumları havaya savurarak düzgün bir hat halinde ilerleyen atların arasından ileriye baktı. Lin-Lira en önde gidiyordu, kısırağının yelesine doğru eğilmişti.

“Corayne için korkmuyorum, yani henüz,” diye ekledi Sorasa. “Şahinler yeterince açık davranıyor... Ama komutan neden Veliaht’a gidiyor? Neden korumaya yemin ettiği krala değil de veliahda?”

Sigil kaşlarını çattı. “Soru çok ama cevap yok. İyi, basit sözleşmelerin yapıldığı günleri özlüyorum. Yakala, götür, ödülü kap. Oysa şimdi sizin kuş uçmaz kervan geçmez çölünüzde sıcaktan kavruluyorum ve hâlâ leş gibi kraken kokuyorum.”

Grubun geri kalanını da yanında sürükleyerek Büyük Çöl’ü geçme olasılığını düşününce Sorasa’nın tüyleri diken diken oldu.

“Onları atlatabiliriz,” dedi Sigil birden, sesi şimdi sert çıkıyordu.

“Atlatıp nereye gideceğiz?” diye homurdandı Sorasa.

Sigil geniş omuzlarını silkerek başıyla etrafı işaret etti.

Marjeja’nın kırmızı kayalıkları ve Uzun Deniz’in acımasız tuzlu dalgaları dışında dört bir yanları çöldü. Atlar bakımlı ve sağlamdı ama heybeleri yoktu. Bir şekilde Şahinlerden kaçmayı başarsalar bile haftalarca yiyeceksiz, susuz kalacaklar, yardım bulamayacaklardı.

“Ne fısıldaşıyor bunlar?” diye gürledi Dom arkalarından, Corayne’e bir göz attı.

“Temur dilini bilmiyorum,” dedi Corayne, sinir olmuştu.

Sigil onları duymazdan geldi. “Silahlarımızı almadılar. Benim baltam, Dom’un kılıcı var. Bu piliçleri yarıp geçebiliriz.”

Sorasa bunun doğru olmasını isterdi. Başını iki yana sallayarak kısırağın yelesini daha sıkı kavradı. “Şahinleri unut. Artık Ejderha’nın pençesindeyiz.”

Ödül avcısının yüzünü asıp eyerinde geriye kaykılmasına bakılırsa tartışma burada bitmemişti. Sigil en kötü şartlar altında bile boyun eğmezdi. Temurlar becerikli taktisyenlerdi, sonuna kadar savaşmaları için yetiştirilmişlerdi ve bu son da genelde zafer anlamına gelirdi.

Bugün değil, diye düşündü Sorasa.

Ama yarın olabilir.

Gecenin içinde yol alıyorlardı. Sonbaharın ortalarıydı, Ibal'ın çiçekleri çoktan solmuştu ama Sorasa hâlâ suya yakın yerlerden ardıç ağaçlarının kokusunu alabiliyordu. Düşen sıcaklık ve at sırtında dinlenmeden geçirdiği uzun saatler yüzünden tutulan kasları ağrıyordu. Lin-Lira şafak söktükten sonra nihayet ıslık çalarak durdu, hava yeniden ısınmaya, güneş yükselmeye başlamıştı. Corayne ve Charlie atlarından düşercesine indiler, bacakları tutmayınca kumun üstüne yığıldılar. Birbirlerine bakıp gülümsediler.

“En azından yalnız değilim,” diye kıkırdadı Charlie, Andry'nin yardımıyla ayağa kalkmaya çalışırken.

Corayne kendi kalktı, dizlerindeki kumu silkeleyip saatlerce dizginleri sıkmaktan tutulan parmaklarını esnetti. Yolculuktan hiç etkilenmemiş olan Dom yine Corayne'in yanındaydı. Sırf gözleriyle Şahinleri kaçırabilirmiş gibi dört bir yana bakıp duruyordu.

Şahinler de lin-Lira'yı izleyerek aynı anda atlarından indiler, hayvanları bir kum tepesinin gölgesine götürdüler. Birkaç dakika içinde çöl kısraklarının etrafını halatla çevirip bir padok kurdular. Şahinler hızla işe koyulup göz açıp kapayıncaya kadar kampı kurarken Sorasa da onları izliyordu. Şahinler çantalarından bazıları gemi yelkeni kadar büyük olan çarşaflar çıkardı, çarşafları birbirine bağlayıp çivilerini kuma

gömdüler. Tek taraftan kapalı olan çadırlar basit ama etkiliydi, büyük bir gölge oluşturmuyorlardı. Şahinler Büyük Çöl'ü ölmeden nasıl geçeceklerini biliyorlardı. En sıcak saatlerde uyuyacak, gecenin serinliği çökünce yola devam edeceklerdi.

Sorasa gözlerini lin-Lira'dan ayırmıyordu, lin-Lira'nın gözü de Corayne'in üstündeydi, kara gözleri iki mızrak gibi parlıyordu. Corayne'i bir yırtıcı gibi değil, bir denklemi çözmeye çalışan bir âlim gibi izliyordu. Gözlerini ondan bir an olsun ayırmıyor, Dom'a, Corayne'in kanlı giysiler içindeki iri kıyım dadısına hiç bakmıyordu.

Sorasa atını padoğa saldıktan sonra yanlarına gelip Dom'un gölgesine sığındı.

"Şu halimize bak," diye homurdandı belki yüzüncü kez.

Dom sert bir yüzle Corayne'in tepesinde eğilmez bir ağaç gibi dikiliyordu.

Corayne kamp yatağını ve pelerinini yere sererken başını kaldırıp Dom'a baktı. "Bütün gün öyle mi duracaksın?"

Dom sırtını biraz daha dikleştirdi. "Düşmanlarla çevrili olduğumuz müddetçe gözümün önünden ayrılamazsın."

"Millerce uzağı görebiliyorsun Kadim. Kıza biraz rahat ver," dedi Sorasa, Dom'u uzaklaştırmak için ellerini sallayarak.

Andry de Dom'la birlikte başını salladı. "Biz de kendimiz nöbet tutmalıyız," dedi pelerininin üstüne oturarak. Uzun bacaklarını kendine doğru çekip kollarını dizlerinin üstüne dayadı. "İlk nöbeti ben tutabilirim."

"Sonra da ben," diye gürledi Sigil baltasını Corayne'in öbür tarafına koyarken.

Charlie bir horultuyla cevap verdi, pelerinine sarınıp simit gibi kıvrılmıştı.

"Son nöbeti de ben tutarım," dedi Dom, hâlâ ayakta duruyordu. Diğerleri başını salladı ama Sorasa, Kadim'in

hiç uyumayacağını biliyordu. Uzun, sıcak saatler boyunca nöbet tutacaktı.

O da aynısını yapmak isterdi ama bitkinliğin bacaklarından kafasına doğru yayıldığını hissedebiliyordu. Tekrar lin-Lira'ya baktı, komutan hâlâ onlara doğru bakıyordu. Bu kez Corayne de lin-Lira'yı gördü. Dudaklarını bükerek yüzünü astı.

"Lin-Lira neden seni almaya gönderildiğini de Veliaht'ın ne istediğini de bilmiyor," diye mırıldandı Sorasa, Corayne'in kulağına doğru eğilerek. "Şu anda onu sorguya çekmek bir işe yaramaz."

"Zaten çok yorgunum," diye fısıldadı Corayne. Pelerinini yayıp yatağını hazırlarken gözleri kapanıyordu.

"Bundan şüpheliyim," dedi Sorasa. "Merakın ufuk kadar sonsuz."

Corayne keyifle gülümseyip pelerinini çenesine kadar çekti.

Sorasa da aynısını yapıp günün sıcağını uyuyarak atlatmak istiyordu. Bunun yerine kampın üstünde yükselen kum tepesine baktı. Altı Şahin kum tepesinin gölgesinden onlara bakıyor, her birini izliyordu. Gözleri Sorasa'nın bedenini delip geçer gibiydi.

Sigil gözlerini hiç kırpmadan Şahinlerin nöbetçilerine bakıyordu. Temur kadının öfkesi o kadar büyüktü ki az kalsın dumanlar çıkaracaktı.

"Onlarla birlikte attığımız her adım bizi bu işe bir son vermekten biraz daha uzaklaştırıyor," dedi hışımla.

Sorasa bitkin bitkin içini çekti. "Peki bu işe tam olarak nasıl son vereceğiz?"

"Bir sonraki Kirmen'de," dedi Sigil omuz silkerek.

"Peki nerede bu Kirmen?"

Sigil kaşlarını daha da çattı, başıyla çadırdan öteyi işaret etti. "Cadiya sor."

Valtik daire şeklindeki gölgenin kıyısında ayak parmaklarıyla kuma girdaplar çiziyor, anlaşılmaz Jydli dilinde şarkılar mırıldanıyordu.

"Ne diyor?" diye sordu Sigil başını yana eğerek.

Sorasa elini şöyle bir salladı. "Bilmek istemiyorum."

"Komutan, Veliaht için *Lasreen'in Seçilmiş*i dedi." Sigil tanrıçanın adını fısıldayarak söylemişti, saygı duymadığı için değil, korkudan böyle yapmıştı.

"Bir soylu olarak doğdu ve tanrıçanın sesi oldu," dedi Sorasa. Sonra birkaç metre ötede ama hâlâ gölgenin serin sınırları içinde kendi yerini hazırlamaya koyuldu.

Corayne elbette yatağından başını kaldırıverdi. Uyumamak için yorgunluğuyla savaşmıştı, hâlâ uyanıktı ve onları dinliyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Lasreen pek çok şeyin tanrıçasıdır," dedi Sorasa içini çekerek, alışkanlığın getirdiği beceriyle pelerinini yere serdi. "Ibal için tanrılar panteonunun en kutsalıdır. Hem güneş hem de aydır. Hayat bağışlayandır."

"Aynı zamanda ölüm tanrıçasıdır," diye mırıldandı Sigil kaslı kollarını kavuşturarak. Sanki bedenini Lasreen'den koruyabilecekti. Ama tanrıçanın aşamayacağı duvar, yıkamayacağı kale yoktu. Kutsal Lasreen'den kaçış yoktu.

Diyar bile elinden kurtulamaz.

Sorasa dudak büktü. "Farkındayım. Hayat ve ölüm bir madalyonun iki yüzüdür."

"Yani ölüme tapan bir tarikata sürükleniyoruz," diye gürlledi Dom, zümrüt yeşili gözleri kapkara olmuştu.

"Lasreen'in Seçilmiş ölümü olduğu kadar hayatı, karanlık kadar ışığı da onurlandırır," dedi Sorasa.

"Veliaht'ın niyeti bizi öldürmek mi?" diye sordu Corayne esneyerek. Başlığı bütün gün başında olduğu halde yanakları ve burnu kızarmıştı.

Sorasa kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, öyle olsaydı çoktan ölmüştük Corayne. Ayrıca uyuman gerek. Senin bitmek bilmeyen sorular için hâlâ enerjin olabilir ama benim yok."

Sorasa'nın yanında durmakta olan Andry elleriyle ağzını kapatarak kıkırdadı. Dom'un bile dudakları seğirdi, her zamanki asık yüzü gevşer gibi oldu.

Corayne kalkıp oturdu, hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. "Sen Lemarta'ya gelmeden önce, Dom'la ikiniz beni bulmadan önce... annemin kaçakçılığını yaptığı ya da çaldığı mallar için alıcıları ben ayarlardım. Gönderdiğim son sevkiyatlardan biri bir sandık dolusu Jydli kürküydü. Ibal kraliyet sarayına gidiyordu. Bir çöl kralının kurt postu satın alması bana tuhaf gelmişti ama iyi para ödediği için fazla sorgulamadım. Ama şimdi..." Birden gözleri ışıldadı. "Ibal kralı aylardır Kutsanmış'ın Dağları'nda ve daha uzun süre orada kalmaya niyetli."

Sorasa'nın içinden bir ürperti geçti, çölün serinliğiyle üşüdü. Hafızasını zorlayarak düşünmeye çalıştı. Sadece birkaç ay olmuştu ama o günler çok geride kalmış gibi geliyordu.

"Kraliyet ailesinin Qaliram'daki hisardan erken ayrıldığını duydum ama..."

Corayne başını salladı. "Bir anlam veremedim. Kraliyet ailesinin tuhaf huyları diye düşündün. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Zimore epey güneyde, oraya varmak zorlu arazide haftalarca yolculuk etmeyi gerektiriyor," diye söylendi Sigil, güneydeki dağlarda yer alan yazlık saraydan söz ediyordu. Ayağa kalkıp volta atmaya başladı, ağır çizmeleri yerde yarıklar açıyordu.

Tekrar kum tepelerindeki nöbetçilere baktı. “Çölü, Ziron’un kaynağını geçiyorsun, sonra dağlara varıp...”

Sorasa dişlerini sıktı, iyice sinirlenmişti. “Teşekkürler Sigil. Oraya daha önce gittim.”

Corayne yeni bir kaçınılmaz sorular silsilesi için ağzını açmıştı ki Sorasa ters ters bakarak onu susturdu. Hayal meyal de olsa sarayı hatırlıyordu.

Aldığım ilk işlerden biriydi. Sarayın duvarlarından içeri girmedim bile. Zaten gerek de yoktu. O tepelerde koyun kovalamaya bayılan sersem bir çocuktuk. Onu öldürmek çok kolaydı, belki de kaçınılmazdı. Gözü pek prensler için tehlike oluşturan o kadar çok uçurum vardı ki.

“Kraliyet mensupları bir tuhaf oluyor,” dedi Andry zayıf omuzlarını silkerek. “Corayne’in de dediği gibi, geçici heveslere kapılıyorlar.”

Corayne de omuz silkti, kollarını dizlerine doladı. Kınındaki Kirmen kılıcı yarı yarıya pelerine dolanmış halde yanında duruyordu. Corayne ilk kez yaşını gösteriyordu. Küçük, çekingen. Kurtların arasında bir kız çocuğu. Nezri’de olanlardan, krakenden ve Kirmen’in kapanmasından sonra Sorasa öyle olmadığını biliyordu.

Suikastçı dişlerini sıktı, aklından binbir düşünce geçiyordu. “Zimore yazın Ibal’ın kavurucu sıcağından kaçmak için bir sığınaktır. Ibal kraliyet ailesi her yıl gölgeler içindeki kalelerini ve hoş kokulu lagünlerini bırakıp nehirde güneye doğru yelken açar. Ama kışlar amansızdır. Metrelerce kar yağar. Tepelerde kasırgalar eser. İlkbahar ve sonbahar bile tehlikelidir.” *Ibal kralı şöyle dursun, en beyinsiz velet bile bir hevese kapılıp Zimore’a gitmez.* “Orası kocamış bir kralla ve kutsal ağacının dallarına göre bir yer değil.”

Ama Kirmen parçalanmıştı, Eski Cor'lu Taristan gücü eline geçirmek için diyarı yok etmeye çalışıyordu, *Kral bir sorun olduğunu benden önce fark etmiş miydi? Corayne'den önce? Hatta Dom'dan bile önce?* diye düşündü Sorasa.

"Ama aylar önce gitmişler, tüm bunlar başlamadan evvel," dedi Andry, siyah kaşlarını şaşkınlıkla çatmıştı. Çölde geçen günlerin ardından yüzü kahverengi bir gökyüzündeki siyah yıldızları andıran çillerle kaplanmıştı.

"Peki tüm bunlar tam olarak ne zaman başladı?" dedi Sorasa tepelerinde dikilen Kadim'e bir göz atarak.

Dom, Sorasa'nın gözlerine baktı, bir şey söylemedi, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Ne düşündüğünü anlamak hiç zor değildi, duygulardan o kadar uzaktı ki onları nasıl saklayacağını da bilmiyordu. Sorasa onda masmavi gökyüzü kadar açık olan şüpheyi gördü.

"Belki kılıç çalındığı zaman," dedi Corayne, "amcam bir şekilde Iona'nın ölümsüz muhafızlarını geçip mahzenlerine girmeyi başardı. Kirmen kılıcını alıp dünyayı parça parça etmeye koyuldu."

Suikastçı gözlerini Dom'dan ayırmadı, kaplan gözleri kapkara kesilmiş zümrüt yeşiliyle buluşmuştu. Uzun bir müddet sonra Dom pes edip konuşmaya başladı.

"Otuz altı yıl önce başladı," diye homurdandı, Corayne başını hemen Dom'a çevirdi. "Cor soyundan gelen ikizler doğduğu zaman başladı, anneleri doğum esnasında ölmüştü. İki oğul, iki yol. Ve kraliçenin öngörebildiği tek bir kader."

Corayne bu kez sesini çıkarmadı, dişlerinin arasından güçlkle soluyordu.

Ama sormadığı sorunun ne olduğu belliydi.

Onun yerine Sorasa sordu.

"O kader neydi?"

Dom gözlerini kırpıştırarak yerinde kımıldandı, yüzündeki yara izleri iyice ortaya çıktı.

"Diyarın yıkılışı," dedi. "Dünyanın sonu."

Corayne oturduğu yerde sertçe içini çekti. Sorasa da az kalsın aynısını yapacaktı, kalbi deli gibi atıyordu. *Bugüne uzanan yol otuz altı yıl önce açılmış,* diye düşündü, içinde öfke ve korkunun birbirine geçtiğini hissetti.

"Kraliçenizi tanımıyorum Kadim. Tanımak da istemiyorum," dedi neredeyse tıslar gibi.

Dom'un gözlerini yere indirmekle yetindiğini görünce şaşırdı. Kadim'in utancı açıkça görülüyordu.

Birkaç metre öteden Valtik'in ürpertici şarkısı yükseldi, nağmeler duman gibi girdaplar çizerek gökyüzüne doğru uzanıyordu. Genelde bağırıtları en fazla can sıkardı. Ama şimdi Sorasa'nın içini ürpertiyordu, Kadim'in de.

"Bunu gören tek kişinin kraliçeniz olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı Sorasa, aklına yine dağlar ve yaz sarayı geldi.

Sırtından bir ürperti geçti. Çocukluğundan beri, çömezler ellerini bağlayıp yalın ayak çöle bıraktığından beri duymadığı bir dehşete kapıldı.

Ama o zaman bile hangi yöne doğru koşması gerektiğini biliyordu.

Şimdi gidecek bir yer yok, yine de yürümeyi sürdürüyorum. Nereye yürüdüğümü bilmiyorum. Kimse de bilmiyor.

4

HANGİ TANRI DİNLIYORSA

Andry

Andry nedense Şahinlerin yanında kendisini rahatlamış hissediyordu. Çölün daha da derinlerine doğru gittikleri halde kalbini sıkan kordon günden güne gevşiyor gibiydi.

“Yol sana yakışıyor,” dedi Corayne üçüncü günün sabahı kamp yaparlarken. Sökmekte olan şafağın ışığında silüeti kırmızıya boyanıyordu. Bakışları yumuşaktı, içtenlik doluydu. Andry bu bakışları teninde bir dokunuş gibi hissetti.

Yüzünün kızardığını gizlemek için başını öne eğdi. “Yolculuğa alışkınım,” dedi kelimeleri ağzında geveleyerek. “Gözlerimi kapatıp hayal kurabiliyorum.”

Corayne şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. “Ne hayal ediyorsun?”

“Bunların hiç yaşanmadığını,” dedi Andry alçak sesle. Birden boğazına oturan yumruyu bastırmak için yutkundu. “Yine Ascal’da, kışlada olduğumu hayal ediyorum. Yaver

olduğum günlere dönmüşüm gibi, bunların hiçbiri olmamış gibi.”

Andry atların seslerini duyar ve kokularını alır gibi oldu, koşum takımlarının şangırtısını, yanından geçen bir atlının kesik soluklarını. Çöl ve uçsuz bucaksız ufuk olmasaydı, siyah cübbeleri içinde Şahin savaşçılar olmasaydı, yanında duran ve başlığının altında bile silüeti tanıdık gelen Corayne olmasaydı, gözleri açık olmasaydı yeniden kışlada olduğunu sanabilirdi. Diğer yaverlerle birlikte talim yapıyormuş gibi, sarayın bahçesinde binicilik derslerine devam ediyor ya da Ascal surlarının dışındaki yemyeşil arazilerde at koşturuyormuş gibi. O zamanlar tek derdi annesinin kötüleşen öksürüğü ve Limon'un sataşmalarıydı. Şimdi sırtlandığı yükün yanında, annesi için, kendisi için, Corayne ve *diyar için* duyduğu korkunun yanında hiçbir şey değildi. Belindeki kılıcın ağırlığını görmezden gelmeye çalıştı. Daha kızgın bir güneşten doğan ve tenini yakan sıcaklığı düşünmemeye çalıştı.

Hatırlamamaya çalıştı.

Bir an için başardı da.

Ama yüzler geri döndü, zihninde canlanmaya başladı. Kırmızı lekelerle dolu yeşil tunikleriyle Galland askerleri gözünün önüne geldi, hepsinin canını kendi eliyle almıştı. Kılıcını tekrar tekrar saplıyor, çelik kırmızıya boyanırken ağzında kan tadı duyuyordu.

Dizginleri tutan ellerine baktı. Deri kayış kahverengi parmaklarının arasından geçiyordu. Sanki gözlerini kısarsa kanı görebilecekti. Askerlerin kanını.

Tekrar Corayne'e baktığında kızın yüzü pişmanlık doluydu.

“Bunu Ward için yaptın,” dedi Corayne güçlü bir sesle, çantasını yere attı. “Kendini kurtarmak için. Beni kurtarmak için. *Anneni* kurtarmak için.”

Ama Andry kılıcını sapladığı askerleri unutamıyordu. Bu dayanamayacağı kadar ağırdı. Keşke o cesetlerin ağırlığını bir yükü sırtından indirir gibi üstünden atabilseydi. Oysa tam tersine, cesetler soğuk parmaklarıyla sırtına yapışıyor, tüm ağırlıklarıyla üstüne abanıyordu.

Ufukta kıpkırmızı yükselen güneş çölü parlak bakır rengine boyuyordu. At sırtında geçen gecedен sonra Andry yüzünde güneşin sıcaklığını hissetmekten âdeta keyif alıyordu. Yanındaki çöl kırsığı kıpırdanarak dışarı çıkarılmayı bekliyordu. Güçlülere göğüs gersin diye yetiştirilmişti.

Benim gibi değil, diye düşündü Andry.

“Andry.”

Corayne’in sesi sert çıkıyor ve yakından geliyordu. Andry sıçradı.

Corayne hâlâ karşısında duruyordu, sadece bir adım uzağındaydı, alev alev yanan gözlerini Andry’ye dikmişti.

“Kendine işkence etmeyi kes,” dedi Corayne, Andry’nin omuzlarını tutarak. “Tam bir şövalye gibi davrandın. Sen hatırlamak istemiyor olabilirsin ama ben hatırlıyorum. Kendinle gurur duymalısın.”

Andry’nin midesi bulanıyordu. İstemeye istemeye Corayne’in ellerinden kurtuldu, geri çekilerek araya biraz mesafe koydu.

“Yaptığımla gurur duymuyorum Corayne.” Sesi titredi. “Kendimi haklı çıkarmaya da çalışmayacağım. Nasıl bir tehlikenin söz konusu olduğunu, karşı karşıya olduğumuz canavarları biliyorum ama bunun beni de bir canavara dönüştürmesine izin vermeyeceğim.”

Corayne sertçe içini çekti. Siyah gözleri daha da koyulaştı, derinleşti. “Yani ben bir canavar mıyım? Hepimiz canavar mı oluyoruz?”

Andry neredeyse sinirden küfredecekti. "Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin peki?" dedi Corayne kollarını kavuşturarak.

Yaver sadece omuz silkebildi. Dili tutulmuş gibiydi, aklından bir sürü yanıt geçse de hiçbiri uygun gelmiyordu.

"Galiba bilmiyorum," diye mırıldandı sonunda, heybesini eline aldı.

Corayne'in öfkesi geçmiş gibiydi. "Peki," dedi fazla sert bir sesle. Sonra başını iki yana salladı, dün geceki yolculuk esnasında saç örgüsü bozulmuştu. Başını tekrar kaldırdığında bakışları yumuşaktı. "Affedersin. Yorgunum," diye mırıldandı. "Hepimiz yorgunuz."

Andry içinde bulundukları duruma rağmen az kalsın gülecekti. Heybesini omzuna atarken içindeki çaydanlık tanguırdadı. "Bence de."

Bu sabahki kampı biraz çalıdan, ıslak kayalarla çevrelenmiş bir göletten ve daracık bir su kaynağından ibaret küçük bir vahada kurmuşlardı. Ama Büyük Çöl'de geçen üç günün ardından Andry havadaki nemin arttığını hissedebiliyordu. Corayne'i bırakıp minnettar çöl kırsağını diğer atların yanına götürdü.

Şahinler gölgelikleri kurmak yerine Sorasa ve Sigil'in yaptığı gibi kaynaktan su tulumlarını doldurdular. Atlar da bir an önce su içmek için göletin başına üşüştü. Andry atını diğer atların arasına saldı ve taşların arasından sık tatlı suya doğru ilerledi.

Eğitimle geçen uzun yıllara rağmen Andry'nin bacakları ağrıyordu. Seferler ve hız yarışları, çölde geçirdikleri fırtınalı günlerin yanında bir hiçti. Cortael ve Yoldaşlarla yaptığı yolculuk bile bu kadar meşakkatli olmamıştı.

Belki de meşakkatli geçmeliydi. Birkaç gün daha zorluk çekseydik, birkaç gece daha dinlenmeseydik. Belki o zaman tapınağa zamanında varabilir ve her şeye daha başlamadan bir son verebilirdik.

Andry bu düşünceleri kovabilecekmiş gibi sessizce iç çekerek başını iki yana salladı. Ne var ki yüzler gibi onların da zihnini terk etmeye niyeti yoktu.

Su tulumunu ve çaydanlığını doldurduktan sonra kayalık göletten çekildi. Yerini hemen başkaları aldı ama Şahinlerden biri geride kalmıştı. Gözlerini Andry'ye dikmişti, at sırtında geçen saatlerden sonra cübbesi toz toprak içindeydi.

Andry de adama bakıp başıyla hafifçe selam verdi.

Şahin hemen başına doladığı bezden ve altın örgüden oluşan koruyucu başlığını çıkardı. Bronz tenli yüzü ve kah-verengi gözleri yumuşaktı. Gençti, sakalı yoktu, Andry'den ancak birkaç yaş büyüktü. Şahinler sık sık Sorasa'ya ters ters bakıp hakaretler yağdırsa da Andry şu anda bunların hiçbirini görmüyordu.

Tek gördüğü meraklı.

Şahin yaveri gözden geçirdi, Andry'nin ellerine, yüzüne, bir zamanlar yaverlerin kestirdiği gibi kısacık olan ama şimdi uzayıp şeklini kaybeden siyah saçlarına baktı. Kuzeyde, açık tenli, sarı saçlı insanlarla çevrilmiş olarak geçirdiği uzun yıllar sayesinde Andry bu bakışın nedenini biliyordu. Bıkkınlıkla iç geçirmemek için kendini zor tuttu, sinirleri bozulmaya başlamıştı.

"Gallandlı mısın?" diye sordu Şahin, Andry'nin tuniğine bakarak. Yaverin göğsündeki mavi yıldız iyice yıpranıp kirlenmişti.

"Evet," dedi Andry sırtını dikleştirerek. Giysilerindeki kurumuş kanların, ne kadar perişan görüdüğüünün farkındaydı. "Ama annem Kasalıdır."

şahin'in çatık kaşları yukarı kalktı. Komutan lin-Lira gibi onun da çıkık elmacık kemikleri ve soylularınki gibi uzun bir burnu vardı.

Ibal ve Kasa'yı birbirine bağlayan bir sınır yoktu; küçük, mağrur Sardos ve Niron krallıklarıyla ayrılıyorlardı. Düşman değillerdi ama şanlı geçmişleri ve büyük zenginlikleriyle kesinlikle rakiptiler.

şahin etkilenmiş gibi yan yan gülümsedi. "Emin olamadım ama bir şövalye gibi ata biniyordun."

Yaverin yanakları yanmaya başladı, güneşten değil, gururdandı.

şahin, Andry'nin sessizliğini görünce yüzünü astı. "İyi bir şövalye gibi demek istedim," diye ekledi hemen. "Umarım gücenmemişsindir."

"Elbette gücenmedim," dedi Andry hiç düşünmeden.

şahin yeniden gülümsedi, Andry'nin atının yanından dolaşıp karşısına dikildi. Boyları ve cüsseleri birbirine denkti. Savaşmak için eğitilen, krallıklarına sadık, ince, genç adamlar.

"Galland askerlerinin çoğu atın sırtında zırh giymiş arpa çuvalı gibi duruyor da," dedi şahin sırtarak. "Ama sen atın hareketlerine uyum sağlıyorsun."

Andry elinde olmadan gülmek istediğini fark etti. İlk kez Sör Grandel'ı hayatta olduğu haliyle hatırladı. Sör Grandel zırhına göre fazla yapılı, genç şövalyelerden biraz daha ya-vaştı. Bu hatıra onu üzecek yerde keyiflendirdi. Dudakları gülümsemek istermiş gibi kıvrıldı.

"Teşekkür ederim," dedi, bunu içtenlikle söylemişti. İbalet savaşçıyı yeniden şöyle bir süzdü. Genç adamın kılıcı yoktu

ama belinde sapı altın sarısı ve bakır renklerle donatılmış uzun bir hançer asılıydı. “Şahinler hakkında olağanüstü hikâyeler duydum. Aslan Muhafızlara rakip olduğunuzu söylüyorlar.”

Şahin ellerini beline koyarak güldü. “Sadık Fedaileri tercih ederim,” dedi, Timur imparatorunun meşhur muhafızlarından söz ediyordu.

Tam o anda atların arasından asık yüzüyle Sigil çıkıverdi. Gözleri çakmak çakmaktı.

“Sen ve tıfıl arkadaşların o atları hak etmiyorsunuz,” dedi alaycı bir sesle, genç Şahin’e çizmesindeki çamura bakar gibi bakıyordu. Elini kalbine koydu, “Hesapsızların demirden kemikleri asla kırılmaz,” dedi tükürür gibi.

“Sigil,” diye uyardı Andry, olası bir kavgayı önlemeye çalışıyordu.

Andry atların arasından Charlie’nin kahkahasını duydu. Kaçak rahip elinde bir su tulumuyla sendeleyerek uzaklaştı. Bu, Sigil’i daha da kızdırdı, ödül avcısının bakışları iyice sertleşti.

Genç Şahin de Charlie gibi gülmeye başladı.

“Boş ver dostum.” Şahin, Andry’nin omzuna hafifçe dokunarak onu göletten uzaklaştırdı.

Üstlerine kumulların gölgesi düştü, Sigil öfkeyle soluyarak arkalarından bakakalmıştı.

“Temur özgürlüğünü elinden aldığımızı düşünüyor. Bu kadar çok ihtiyacı varsa ona bir parça gurur bırakabiliriz.” Şahin kaşlarını çatarak yükselen güneşe baktı. “Ayrıca o bizim tutsağımız değil, sen de değilsin. Kız hariç herkes istediği gibi çekip gidebilir.”

Kız. Andry’nin göğsü sıkıştı, dişleri sıkıca birbirine kenetlendi.

“Kız hariç herkes gözden çıkarılabilir Şahin,” diye seslendi Sigil arkalarından. “Kızın kanı diyarı kurtarabilir, tabii komutanın izin verirse.”

Sigil oflayarak uzaklaştı, Corayne’i tutup göletin başından çekti. Corayne onu böyle sürüklemesine ses çıkarmadı, her adımda kaşlarını biraz daha çatıyordu.

Yaver nereye gittiklerini biliyordu, az sonra Sorasa da onlara katılacaktı. Artık yorgunluklarını attıkları için Corayne’in dövüş dersleri yeniden başlamıştı. Andry, Corayne’in yerinde olmak istemezdi. Sorasa ve Sigil iyi birer öğretmendi ve kibar oldukları pek söylenemezdi.

“Bütün Temur kadınları böyle mi?” diye homurdandı Şahin, gözleriyle hâlâ Sigil’i takip ediyordu.

Andry, Şahin’in nasıl hayran hayran baktığını görünce sıırtmamaya çalıştı.

“Bilmem,” dedi yaver. *Daha önce bir Temur kadınıyla hiç karşılaşmadım ki.* “Ama haksız değildi.”

Bakışlarını Sigil’den Corayne’e çevirdi, Corayne dimdik duruyordu, Kirmen kılıcı sırtındaki kınındaydı. Düz bir yer bulup durdukları zaman Corayne kılıcı yavaşça toprağın üstüne bıraktı. Parmakları bir an kılıcın üstünde gezindi.

O kılıcın kestiği Kirmen’i hatırlıyor mudur? Kılıcın döktüğü kanları düşünüyor mudur?

Andry artmakta olan sığağa rağmen ürperdi, pelerininin altında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Ölülerin ağırlığını, omuzlarına çökmüş cesetleri çok derinden hissetti.

Peki Corayne? O da hissedebiliyor mu?

Ağızı kurudu.

Kılıç amcasına yaptığı gibi onu da bir canavara mı çevirecek?

“Corayne an-Amarat hepimizi kurtarabilecek tek kişi,” dedi sert bir sesle, bunu şahin’e olduğu kadar kendine de söylüyordu. “İster inan ister inanma.”

şahin topuklarının üstünde sallanarak hafifçe gülümsedi. “Bir konuda tek olduğu belli.” Sonra yaklaşıp iki parmağıyla Andry’nin kalbine dokundu.

Andry’nin yanakları yine alev alev yanmaya başladı. *Güneşte çok mu yandım, yoksa çok mu utangacım?*

“Sör...” diyecek oldu Andry ama şahin elini kaldırarak onu susturdu.

“Daha üç gündür birlikte yolculuk ediyoruz ama kalbinin nerede olduğu belli oluyor,” dedi şahin, yüzü yumuşamıştı, şimdi yargılar gibi konuşmuyordu. “Kızı yanından ayırma.”

Andry işte buna itiraz edemezdi. “Asla.”

“Amhara engereğine de dikkat et.” şahin yeniden sertleşti. “Kendi sefil pullarını kurtarmak için gerekirse hepinizi zehirler.”

Andry, şahin’in bakışlarını takip edince Sorasa Sarn’ın ince silüetini gördü. Sorasa, Corayne’e savunmasını geliştirmek için yumruklarını nasıl tutacağını göstermekle meşguldü. Katil de olsa, elini Andry’nin hayal edemeyeceği kadar çok kana bulamış bir suikastçı da olsa, ona minnet duymaktan kendini alamıyordu. Kanyonu, Sorasa’nın eyere nasıl atladığını, Corayne’i ezilmekten kurtarmak için Galland oklarına ve dört nala koşan atlara karşı kendini nasıl tehlikeye attığını hatırladı. Nasıl son anda Ascal’daki saraya gelip hepsini Erida’nın ihanetinden ve Taristan’ın açlığından kurtardığını hatırladı.

“Aynı fikirde değilim,” dedi Andry kendini zorlayarak, mümkün olduğunca kararlı görünmeye çalışarak şahin’in gözlerine baktı.

Şahin itiraz etmek üzere ağzını açmıştı ki vazgeçti, başını önüne eğdi. “Öyle olsun Yaver,” dedi geri çekilerek. “Sana iyi dinlenmeler.”

Andry minnetle başını eğdi. “Sana da Şahin.”

Andry uzaklaşırken kumların sıcaklığının çizmelerinin içine işlediğini hissediyordu. Bitkinlikten öldüğü halde küçük bir seyirci topluluğunun ilgisini kazanmış olan dersi izlemeye gitti.

Corayne, Sorasa ve Sigil’in arasında duruyordu, yüzü kıpkırmızıydı. Zorlanmaktan mı utançtan mı kızardığını Andry bilemezdi ama Corayne mücadeleye devam ediyordu. *Her zaman yaptığı gibi.*

Birkaç Şahin münasip bir mesafeden, ses çıkarmadan ve dikkatle onları izliyordu.

Andry pelerininin altından ters ters bakan Dom’un yanına gitti. Başlığı yara izlerini saklasa da Dom’un fıldır fıldır dönen yeşil gözleri ortadaydı. Bu gözler Corayne’in her hareketini izliyordu.

Andry de Corayne’i izlemeye koyuldu.

Hiç değilse bugün bıçaklar yoktu. Corayne’in elleri zaten bıçak kullanma derslerinden kalan minik yaralarla doluydu, gecelerdir çölde at sürdükleri için yavaş iyileşiyorlardı. *Artık onun da her yeri yara bere olacak,* diye düşündü, tam o anda Corayne bir yumruktan kaçarken Sorasa’nın taktığı çelmeyle yere düşünce irkildi.

“İzlemesi bana da zor geliyor,” diye homurdandı Dom ağzının ucuyla.

Andry sadece başını sallayabildi.

Corayne yerden kendi kalktı, ayaklarını öğretildiği gibi yere sıkıca basarak ağırlığını dengeledi. Andry bir yaver ve geleceğin şövalyesi olarak at sırtında zırhla, kılıçlar ve kalkanlarla savaşmak üzere eğitilmişti. Hocaları eski askerlerdi,

bir Amhara suikastçısından ve Temurijonlu bir ödöl avcısından çok farklıydılar. Corayne hiçbir zaman büyük bir savaşçı kılıcı kullanamayabilir ya da bir süvari hücumuna liderlik etmeyebilirdi ama sokak dövüşünü öğrenmeye başladığına şüphe yoktu.

Üstelik iyi de öğreniyordu.

“Corayne’in buna ihtiyacı var,” dedi Andry. Corayne bu kez çelme takmak için ayağını uzatan Sorasa’yı atlattı, ayağının üzerinden atlayarak düşmekten kurtuldu. Ama bu kez de dengesini kaybedip yere kapaklanınca Sorasa tepesine çöküverdi.

Dom’un dudakları yukarı kıvrıldı. “Yanında biz varız.”

“Umarım hep öyle oluruz.”

Andry yan yan Dom’a baktı. *Ölümle kuşatılmış durumdayız ve Dom bunu hâlâ anlamıyor*, diye geçirdi içinden dişlerini sıkarak. *Kabullenmiyor.*

Yaver sesini alçalttı. “Ama bu durumun her an değişebileceğini ikimiz de iyi biliyoruz.”

Uzun bir müddet sonra Dom kaşlarını çatarak Andry’nin gözlerine baktı.

“Ben Vederli bir ölümsüzüm, Kayıp Glorian’ın oğullarından biriyim. Ölüme siz ölümlüler gibi bakmıyorum, ondan korkmuyorum da,” diye gürledi.

Bu acınası bir maskeydi.

Andry normalde ters bir cevap vermekten kaçınır, kaba saba sözler etmezdi. Daha nazik bir yol bulurdu. Ama yol insanı değiştiriyordu, özellikle de şu anda yürüdükleri yol.

“Siz sözüm ona ölümsüzlerin öldüğünü çok gördüm,” dedi gözünü bile kırpmadan. “Bir zamanlar kanınız bile akamaz sanıyordum. Ama ömür boyu yetecek kadar ölümsüz kanı gördüm.”

Dom huzursuzca kımıldandı. Elini yan tarafına, hançerin kaburgalarına saplandığı yere koydu.

“Bunları hatırlatmana gerek yok Yaver.”

“Bence var. Bunu hiçbirimizin unutmaması gerekiyor,” dedi Andry. Corayne yine yere düştü, Andry yine irkildi. Bu kez Corayne’i yerden Sigil kaldırdı, kızın üstünü başını silkeledi. “Corayne’in diyarı kurtarması gerekiyor, o yüzden de bunu yapabilecek kapasitede olması gerek çünkü bir gün yanında olamayabiliriz.”

Dom içini çekerek başlığını indirdi. Kum tepesinin gölgesinde bile altın sarısı saçları parıl parıldı, kıpkırmızı yara izleri dışarı fırlamıştı. Tekrar Corayne’e baktı, sonra Sorasa’ya, Sigil’e, hem bir kalkan hem de tehdit olan ufka.

“Glorian tanrılarına o gün hiç gelmesin diye dua ediyorum.”

Andry hafifçe içini çekti. “Ben de Ward tanrılarına dua ediyorum.”

Kılıçlarını ve kalkanlarını yüce Syrek’e adayan Ascallı yurttaşlarının aksine Yaver kendini dindar biri olarak görmüyordu. Hatta her sabah ateşin başında Kurtarıcı Fyriad’ın arındırıcı ateşine yakaran annesi gibi bile değildi. Yine de panteondaki tanrılardan birinin onları duyacağını umuyordu, elbette Glorian tanrılarının da. Sonsuz diyarlarda artık onları hangi tanrı dinliyorsa. *Sana çok ihtiyacımız var.*

“İkiniz de uyuyun,” dedi Valtik, birden kumun içinden çıkmış gibi diplerinde bitivermişti. Sivri dişler ve taze yase-minlerle süslenmiş gri saç örgülerinin altından buruşuk yüzüyle pis pis bakıyordu. Çölde bu çiçekleri nereden bulduğunu Andry anlayamadı.

“Geri bas cadı,” diye homurdandı Dom başlığını yeniden kafasına geçirerek.

Valtik hiç oralı olmadı, şimşek mavisi gözlerini Andry'ye dikmişti. "Uyuyun," dedi yeniden. "Önünüze bakın, derinlerdeki yaratıkları unutun."

Andry'nin aklına takılan Meer'in su yılanları değildi, hatta krakenler bile değildi, yine de sırf cadı gitsin diye başını salladı.

"Uyuyacağım *Gaeda*," dedi büyükanne anlamına gelen Jydli kelimesini kullanarak. Corayne'in ona öğrettiği birkaç kelimedenden biri de buydu.

Andry kum tepelerinden öteye, çölün üstünde uzanan gökyüzüne baktı. Gün doğumunun pembesi yerini parlak bir maviye bırakmıştı. Her saniye aleyhlerine işliyordu, Andry omuzlarına çöken yorgunlukla birlikte bunu da iliklerine kadar hissediyordu.

"Şahinler bizi öldürmek istemiyor olabilir ama hızımızı kestikleri kesin," diye mırıldandı.

Dom homurdanarak onayladı.

Geçici talim alanının kenarından izleyen Şahinler kendi aralarında fısıldaşıyordu. İçlerinden biri kötü kötü gülümseyerek bakışlarını Sorasa'nın üzerinde gezdirdi.

Andry diğer Şahin'in uyarısını hatırlayınca gerildi, dişlerini sıktı.

Konuşmaya devam ediyorlardı, bu kez sesleri daha yüksek çıkıyordu. Hâlâ kendi dillerinde konuşuyorlardı ama Andry bile sos tonlarından nefret dolu şeyler söylediklerini anlayabiliyordu. Eşyalarını toplamakta olan Sorasa tepki vermedi.

Corayne ise kendini dizginlemedi. İbalet dilinde hışımla bir şeyler söyledi, sözleri de simsiyah bakışları kadar sertti.

Şahinler ise Andry ve Dom'un yanına doğru yürüyen Corayne'i izleyerek kahkahalara boğuldu.

“Dilimizi iyi konuşuyorsun!” diye bağırdı en uzun boyluları, parmağını alnına götürerek selam verdi. “Bunu da yılan mı öğretiyor?”

“Ben ona sadece işe yarar şeyler öğretiyorum,” dedi Sorasa adamın yüzüne bakmadan geçerken. “Seninle konuşmak gibi işe yaramaz şeyler değil.”

Şimdi gülme sırası Corayne ve Sigil’e gelmişti, kahkaha atmamak için yara bere içindeki ellerini ağızlarına bastırdılar. Şahinler gülmeyi kesmişti, üçünün de yüzü asılmıştı. Uzun boylu olan siyah kaşlarını çatarak bir adım öne çıktı.

“Veliaht sadece kızı istiyor,” dedi duyurmak için sesini yükselterek. Sorasa’nın yolunu kesmek için ağır ağır yürümeye başladı. “Yılanın başını kesip atmamız gerek.”

Dom dudaklarını bükerek kımıldandı, Sorasa’yla Şahin’in soğuk bakışlarının arasına girdi.

“Denemesi bedava delikanlı,” dedi Kadim gözlerini Şahin’e dikerek. “Tanrıçanıza kavuşmak ister misin?”

Ölümün kendisi karşısına dikildiği halde Şahin en ufak bir korku belirtisi göstermedi.

“Güçten düştün herhalde,” diye seslendi Şahin, Dom’un arkasına doğru. “Benim bildiğim Amharalar korumaya ihtiyaç duymaz.”

Sorasa’nın cevabı kırbacından daha hızlıydı.

“Biz Amharaların pek çok silahı vardır ama hepsi kılıç değildir.” Sorasa dönüp yürümeye başladı. Bu kez yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, kaplan gözleri kurnazca parlıyordu. “İyi uykular Şahin,” diye seslendi uzaktan bir öpücük göndererek.

Şahin iğrenç bir böcek görmüş gibi irkildi.

“Sakin ol Kadim,” diye ekledi Sorasa dönerek. “Bu kuşların bildiği tek şey şakımadır.”

Sigil, Dom'un yanına geldi, bronz yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Siyah bir saç tutamını yüzünden geriye savurup kaslı omuzlarını çevirdi.

"Kapışalım mı serçeler?" dedi çenesini havaya dikerek. "Yatmadan önce güzel bir kavgaya bayılırım."

Andry'nin kalp atışları hızlandı. Gitmek, diğerlerini de yanında götürmek istiyordu ama çizmelerinin altındaki kumlara çakılıp kalmıştı. Arkadaşları tehlikeyeysel hazır olması gerekirdi. *Tapınaktaki gibi değil. Burada dik durabilirim.*

Ne var ki Corayne onu kolundan tutup çekti.

"Gel gidelim, boşver onları," dedi Andry'yi kampa doğru çekeleyerek. "Şahinler bile Sigil ve Dom'la tek başlarına boy ölçüşmeye kalkışacak kadar cesur değildir."

"Ama buna kalkışacak kadar aptal olabilirler," dedi Sorasa, Andry'nin diğer tarafından.

"Dikkatli olmalısın Sorasa," diye mırıldandı Corayne. Gözlerini kampta, nöbet tutan ya da uyuyan düzinelerce Şahin'de gezdirdi. "Gerçekten ölmeni istiyorlar."

Andry ciddi gözlerle Sorasa'ya bakarak başını salladı. "Hiçbir yere yalnız gitme."

Sorasa taş gibi kıpırtısız bir yüzle onlara baktı. "Aşağılayıcı bir endişe," dedi elini sallayarak onları uzaklaştırırken.

Corayne ve Andry uyumak için pelerinlerine ve heybelerine döndüler. Yatağı pek de rahat değildi ama Andry umursamadı. Uzanıp gözlerini masmavi gökyüzüne karşı kapatırken bacakları kumun içinde erimiş gibiydi.

Corayne çok yakınındaydı, ellerinin arasında sadece santimetreler vardı, parmakları neredeyse birbirine değecekti. Şöyle bir kıpırdasa ona dokunabilir, elini tutup sıkabilirdi. Yaşadıkları anlaşmazlık hâlâ canını sıkıyor, içini burkuyordu.

Her şeyin yoluna gireceğini söyle ona. Başaracağımızı söyle. Buna inanmıyorsan bile Corayne'e inan.

Andry gözlerini hafifçe aralayınca Corayne'in çoktan uykuya daldığını gördü, kızın yüzü gevşemiş, dudakları hafifçe aralanmıştı. Rüzgâr esince siyah bir saç tutamı göğsüne uçtu. Andry bir saray yaveri olarak saç oradan çekmemek için kendini zor tuttu. Zaten Corayne'e bakarak bile haddini aşmış gibi hissediyordu.

Andry bakışlarını güçlkle çevirip kampa bir göz attı.

Kum tepesinin dibindeki Şahinler yere diz çökmüştü, aralarında kahverengi pelerinli biri vardı. Uzun bir müddet sonra Andry onun Charlie olduğunu fark etti.

Charlie de diz çökmüştü, ellerini güneşe doğru kaldırmıştı. Başlığını taktığı için çok daha genç görünüyordu. Yanaklarında güneş lekeleri vardı, yeni örülmüş kahverengi saçları kürek kemiklerinden aşağı sarkıyordu. Kaçak rahibin Andry'den sadece birkaç yaş büyük olduğuna inanmak zordu. Daha şimdiden çok şey görüp geçirmişti.

Charlie'nin dudakları kımıldıyordu, Andry sesini duyamasa bile ne söylediğini tahmin edebiliyordu.

Charlie dua ediyordu, Şahinler de onunla birlikte dua ediyordu.

Andry hangi tanrıya dua ettiklerini bilmiyordu.

Tüm tanrıları denemekten zarar gelmez, diye düşündü gözlerini yeniden kapatırken. Derin bir nefes alarak isimleri saymaya başladı.

Syrek. Meira. Lasreen. Fyriad...

5

BUZ DAİMA KAZANIR

Ridha

İona prensesi, Dyrian'ın ayısından hoşlanmıştı, bunun dışında Kovalinn'de seviyecek pek bir şey de yoktu. Fiyordda sonbahar Calidon'un en kara kışı gibiydi, hemen hemen her gün kar yağıyor, ölümsüzlerin anklavını beyaz bir örtüyle kaplıyordu. Sabah güneşinde parlayan kar örtüsü gerçekten güzel bir engeldi. Buzlar fiyordu tıkamıştı, gemilerin sudan geçebilmesi için Ridha da diğer Vederlerle birlikte günlerce buz kırmıştı. Dyrian'ın ayısı da parçalanmış buzların kenarında zıplayıp devasa pençeleriyle buz kütlelerine vurarak yardım etmişti. Ama soğuk yüzünden su bir gecede yeniden buz tutmuştu.

Bugün Kesar da elinde diğerleri gibi uzun, sivri uçlu bir baltayla Ridha'ya katılmıştı. Topaz rengi yanakları soğuktan kızarmıştı, bedeninin geri kalanı derilere ve kürklere sarınmıştı. Yüzyıllardır kuzeyde olduğu halde Kesar Kasa'nın güneyindeki Salahae'den geliyordu, ondan önce de Glorian

ölllerindeydi. Soğukta uzun yıllar geçirmiş olsa da güneşte geçirdiğı yıllar daha fazlaydı.

“Bu havayı sevmiyorsun,” dedi Ridha çalışmakta olan Kesar’ı izlerken. Hepsi fiyorda düşme tehlikesi olmadan buz kırmaya imkân veren levhaların, suyun üzerine kurulmuş iskelelerin üstünde duruyordu.

Kesar’ın siyahlı-grili saçları bugün arkadan toplanıp kürk bir şapkanın içine tikiştirilmişti. Kesar baltasını buza saplayınca beyazın üzerinde şimşegi andıran uzun bir yarık açıldı.

“İyi bir gözlemcisin Prenses,” dedi Kesar gülümseyerek.

Ridha da uzun saplı baltasını buza indirdi. Baltaya yaslanarak yaşlı Veder’e baktı. “Öyleyse neden burada kalıyorsun?”

“Glorian’dayken bir askerdim. Salahae’de öğretmen. Kovalinn’de ise kralın sağ koluyum. Neden gideyim ki?” dedi Kesar omuz silkerek.

Ridha başını sallamakla yetindi.

Tepelerinde Kovalinn’in, fiyortlara dökülen yarı donmuş bir şelalenin yanındaki yüksek kayalıklara kurulmuş olan büyük salonu yükseliyordu. Salonun duvarları ve uzun, eğimli çatısı karla kaplıydı.

“Ya sen?” Kesar elini prensesin üstündeki kürklere doğru salladı. “Burada kalman için bir neden yok. Başka anklavları savaşa çekmek için bir hafta önce gitmeni bekliyorduk. Yoksa annen gibi sen de uyarı gönderebiliyor musun?”

Ridha öfkeyle hırladı. “Hayır, annemin güçleri bende yok ama büyü açığımı aklımla kapatıyorum. Keşke bir uyarı gönderip Ward’ın ölümsüz ordularını toplayabilseydim.”

“Öyleyse neden burada kalıyorsun?” dedi Kesar biraz yaklaşarak.

Ridha geniş omuzlarını geriye attı. “Seni içine çektiğim bir savaştan kaçmam da ondan.”

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Kesar sırtarak, tekrar buz kırmaya koyuldu. "Dyrian da öyle."

Ridha da yüzünü buruşturarak baltasını fiyordun donmuş ellerinden çekip çıkardı. Baltayı sıkıca kavradı, yukarı kaldırdıktan sonra olanca gücüyle buza indirdi. Buz altında sarsıldı, dört bir yana çatlaklar yayılmaya başladı. Yaklaşan savaşa hazırlanmakla aynı şey değildi ama yine de efor harcamak Ridha'ya iyi geliyordu.

Tekrar Kovalinn'e ve kayaların arasından anklava çıkan uzun, zikzaklı yola göz attı. Yolda salonla aşağıdaki fiyort iskeleleri arasında gidip gelen birkaç at ve Veder vardı. Ridha'nın şahin gözleri hepsini gayet net görüyordu. Jydli klanlar gibi Kovalinn anklavı da dünyanın dört bir yanından gelen, farklı görünüm ve kökenlere sahip Vederlere ev sahipliği yapıyordu.

Surların üstündeki siperlere tünemiş biri gözüne çarptı. Kadın kapılara oyulmuş ayılar kadar hareketsiz, bir o kadar da korkutucuydu. Ridha kadının soluk beyaz tenini, kızıl saçlarını ve sert duruşunu tanımıştı. Anklava ilk gelişinden, oğluna savaşması için ilk yalvarışından beri kadının tavrı hiç değişmemişti.

"Dyrian'ın annesi benden hoşlanmıyor," diye homurdandı Kovalinn Leydisi'ne bakmayı bırakırken.

"Neyse ki kral kendi aklını kullanıyor, yaşına göre hayli akıllıdır," dedi Kesar. Sonra ekledi, "Ayrıca Leydi Eyda kimseden hoşlanmaz."

"Ama o annemin kuzeni," dedi Ridha. "Uzaktan kuzeni ama yine de aileden biri."

Kesar bunu duyunca güldü. "Eski nesillerin çoğu ya kan bağıyla ya da bu diyardaki ortak kaderimizle birbirine bağlı-

dır. Eyda gibi birinden sıcak bir karşılama bekliyorsan daha çok beklersin.”

“Belli oluyor.” Kovalinn Leydisi hâlâ surların üstünde duruyordu, gözlerini fiyordun uzun, sarp kayalıklarına, Zafer Denizi’ne doğru dikmişti. “Taştan yapılmış gibi görünüyor.”

“Glorian’da doğmuş.” Kesar’ın keyfi kaçmış gibiydi, Ridha kadının yüzünden tanıdık, acımasız bir gölgenin geçtiğini gördü. “Biz sizden, Ward’ın çocuklarından daha ciddiyizdir.”

Ridha dilinde bir acılık hissetti. *Farklı yıldızların ışıkları*, diye düşündü, annesini, Glorian’ın yıldızlarını Ward’ın yıldızlarının yerine koyabilecekmiş gibi öfkeyle gökyüzüne bakışını hatırladı.

“Bunu herkesten iyi bilirim,” diye mırıldandı Prenses bir buz kütlesini parçalara ayırarak. Beyaz parçalar buz gibi suyun demir grisi içinde dağılıp gitti.

“Onu bu yüzden suçlama Prenses.” Kesar sesini alçalttı. “Eyda Allward’a kendi isteğiyle gelmedi.”

Büyük salonda Eyda diğerlerinden daha uzun boylu duruyordu, uzun kızıl saçları iki örgü yapılmıştı ve başında dövülmüş demirden bir taç vardı. Zincir zırhından bir elbise giymiş, omuzlarına beyaz bir tilki kürkü atmıştı. Her parçası savaşçı bir kraliçe olduğunu haykırıyordu ama en çok da yara izleri. Parmak eklemlerindeki izler eskiydi, dövüşlerden kalmıştı. Ya diğeri, boğazındaki inci rengi beyaz çizgi? Ridha gözünde canlandırabiliyordu.

Kılıç işi değil. İp izi bu.

Ridha’nın gözleri kocaman açıldı, Kesar ciddi bir tavırla başını salladı.

“Allward’a ceza olarak gönderildi. Glorian’ın eski kralı ona ölüm ve sürgün arasında seçim yapma şansı sundu, o da bunu seçti.” Kesar ellerini kaldırarak fiyortları ve ötedeki

toprakları işaret etti. “Bu ölümlüler diyarında bulduğu mutluluk Dyrian’ın babasıyla birlikte öldü.”

Bu, Ridha’nın bildiği bir hikâyeydi.

Ejderha ateşi ve yıkım, diye geçirdi aklından. Üstünden üç yüzyıl geçmişti ama Ridha savaş meydanından millerce ötede bile duyulan kül kokusunu hâlâ alabiliyordu. Ejderha dev gibiydi, çok yaşlıydı, süslü derisi çelikten daha sağlamdı. Şimdi kemikleri toza dönmüştü, gölgesi Ward’daki diğer tüm Kirmen canavarları gibi diyardan çekilmişti. Domachidran’ın anne babası da dâhil olmak üzere pek çok Veder geri dönmemişti. Ward’da kalan son ejderhayı da ortadan kaldırırken ölmüşlerdi, Kovalinn’in eski kralı da öyle.

“Anklavların bir araya gelip Ward’ın üstesinden gelemediği şeyle savaşmasının üstünden üç yüzyıl geçti,” dedi Ridha bunun ağırlığını hissederek.

Kesar başını salladı. “Şimdiye kadar.”

“Şimdiye kadar,” dedi Ridha da.

“Bu savaş meydanından kaç kişi dönmeyecek?” diye mırıldandı Kesar.

Ridha kendini topladı. “Savaş olmazsa kimse dönemeyecek.”

Tapınaktaki katliamdan bu yana geçen aylarda Veder prensesi korkuya alışmıştı. Domacridhan’ın yokluğunda büyüyen korku bir bahçedeki güller gibi serpilmişti. Iona’dan ayrıldığından beri Dom’dan haber alamamıştı, Domacridhan hâlâ atan kalbi dışında ölüydü. Şimdi gerçekten ölmüş de olabilirdi. *Ward ve Bekleyen arasında sadece ben kaldım*. Ridha içindeki sızıyı görmezden gelmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Bu sızı soğuktan, baltadan, hatta talim alanında üstünde zırhla geçirdiği saatlerden bile kaynaklanmıyordu. Bu yarayı açan annesiydi. Iona Kraliçesi Isibel’in korkaklığıydı.

Dişbudak dalı hâlâ annesinin dizlerindeydi, kullanmadığı kılıç sarayının gri salonunda unutulmuştu. Ridha annesine lanetler okudu. *Belki beni duyar*, diye geçirdi içinden annesinin gücünü ve bu sayede uzaklara erişebildiğini düşünerek.

“Görüyorum ki öfke dolusun Prenses,” dedi Kesar usul ve çekingen bir sesle. Çatlak buzun üzerinde yürüyormuş gibi temkinliydi.

Ridha içini çekti, göğsü kürklerin altında inip kalkıyordu. “Aynı zamanda minnet doluyum,” diye mırıldandı. “Hem de anlatamayacağım kadar. Sana, Dyrian’a, hatta o soğuk Kovalinn Leydisi’ne bile. Annemi dikkate almadığınız için. Ward’ı kaderine terk etmeyi kabul etmediğiniz için. Teslim olmayı reddettiğiniz için.” Dişleri buz kesmişti. “Ben de teslim olmayacağım.”

Ridha fiyordun güneyine, Calidon ve Iona’ya doğru baktı. Vatanı bildiği tek yeri göremiyordu ama dağların ve vadilerin arasından, donmuş denizin millerce ötesinden hissediyordu.

Sonra bakışları keskinleşti, gözleri Iona’dan çok daha yakın bir şeye sabitlendi.

Ufukta karanlık şekiller belirdi, önce nokta halindeydiler ama hızla tanıdık bir şeye dönüştüler. Ridha ölümsüz gözlerini kısarak millerce öteye baktı.

Bariş sembolü beyaz bayraklar altında seyreden gemiler.

“Ölümlüler,” dedi baltasıyla ufku işaret ederek.

“İlk gelenler,” dedi Kesar, Ridha’nın omzunu tutarak. “Baltayı bırak,” diye ekledi kendi baltasını bir kenara fırlatarak. Fiyorda ve suyu tıkayan buz kütlelerine bir göz attı. Parçalandıkları halde bir araya toplanarak soğuk suyun üstünde yüzüyorlardı.

Ridha söyleneni yapıp baltasını buzları parçalamakta olan diğer Vederlere bıraktı. Bir açıklama bekleyerek sessizce Ke-

sar'la birlikte yürümeye koyuldu. Kesar peşlerinden gelmesi için dilini şaklatarak ayıyı çağırdı. Ayı dostça kükredikten sonra buzları titrete titrete arkalarından yürümeye başladı.

Gemiler Kovalinn'e doğru ilerlemeye devam ediyordu.

Kesar dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, iskeleden inip anklava giden uzun, dönemeçli patikaya yöneldi. "Buz daima kazanır," diye mırıldandı fiyorda göz atarak.

Ridha diğer ölümlü krallıkları gibi Jyd'in nasıl yönetildiğini de bilmiyor, pek de umursamıyordu. Monarşiyle yönetilmiyordu, bu kadarını biliyordu, akıncılar ülkesinin gücünden yararlanmak için başvurabileceği bir kral ya da kraliçe yoktu. Bunun yerine kuzey topraklarını kontrol eden, farklı büyüklük ve güçte bir düzine klan vardı. Jydliler güçlü bir halktı, diğer ölümlü krallıklarına korku salıyorlardı ama dağınıktılar, her klan diğerlerinden bağımsızdı.

Ölümlüler dağların ötesindeki başka bir fiyordun ağzında yer alan bir yerleşim olan Yrla'dan geliyordu. Dört gemiyle gelmişlerdi, gemiler şimdi uçurumun dibine demirlemişti.

Anklavin büyük salonu Jydlileri görmek için sabırsızlanan Vederlerle dolup taşıyordu. Kapılar ardına kadar açıktı, batan güneşin turuncu ışığı taş zemine vuruyordu.

Dyrian tahtında oturuyordu, sırtını oymalı tahtaya yaslamıştı. Ayakları havada kalmıştı, bacakları hâlâ yere erişmeyecek kadar kısaydı. Annesi gibi o da kızıl saçlı ve açık tenliydi, yanakları çillerle kaplıydı. Jydliler için küçük bir oğlan gibi görünüyordu ama Vederler öyle olmadığını biliyordu. Kurt grisi gözleri keskindi, dizlerinin üstünde parlak bir balta duruyordu. Çam dalı çoktan çıkarılmıştı. Dyrian'ın anklavı savaştaydı.

Kesar ve horlayan ayı Dyrian'ın sağındaydı, Leydi Eyda ise her zamanki gibi oğlunun arkasında bir heykel gibi dikiliyordu.

Ridha bir prenses ve hüküm süren bir kraliçenin çocuğu olarak statüsüne yaraşır şekilde Dyrian'ın soluna oturdu, oysa hiç de öyle görünmüyordu. Jydliler kadar savaşçı görünmek istediği için kürkünün yerine yeşil renkli çelik zırhını giymişti. Çukurların ikisinde de yanan ateşler uzun salonu ısıtıyordu. Ridha sıcaklığın tadını çıkarmaya koyuldu, soğuktan uyuşan eli ayağı sonunda ısınmaya başlamıştı.

Bir düzine ölümlü salona girerken uzun gölgeleri zemine düşüyordu. Ateş çukurlarının arasından Dyrian'ın tahtına doğru yürüdüler. Alevlerin ışığı üstlerinde oynaşıyor, her adımda yüzlerini değiştiriyordu. Ridha geri kalanının geçitte ya da hâlâ gemilerde olduğunu düşündü. Kovalinn'e en az yüz Jydli'nin geldiğini tahmin ediyordu.

Ne sebeple geldiklerini kimse söylememişti ama Ridha aptal değildi.

Dyrian üstlerinden vahşilik akan Jydli akıncıları karşısında istifini hiç bozmadı ama Ridha savaşçıların silahlarına bakıyordu. Ward üzerindeki ölümlülerden bir tek Jydliler Vederlerle savaşmaya kalkmıştı ve Ridha bunu unutmamıştı. Savaşçıların üstünde baltalar ve uzun bıçaklar vardı, hatta ikisi korkunç görünüşlü kıvrık mızraklar taşıyordu. Bunlar çiftçi değildi. Bunlar akıncıydı.

Yarısı açık tenli, sarı ya da kızıl saçlıydı, tabii kel olanlar hariç. Ama adamlardan biri bir zamanlar Temurijon'dandı, kurt postundan yapılmış pelerinin altına kendilerine özgü kaplamalı deri zırhtan giymişti. Siyah kısa saçları, koyu renk, çekik gözleri vardı, elmacık kemikleri çıkık, teni bronz rengiydi. İki kadın Uzun Deniz'in krallıklarından geliyordu, Tyriot olabilirlerdi, kestane rengi saçları kıvrıcık, yüzleri zeytuniydi. Sadece biri kır saçlıydı, saç örgüleri çeşitli otlarla süslenmişti. Kürk giymeyen sadece oydu, üstünde çizmelerine kadar inen

kalın yün bir giysi vardı, omuzlarına uzun bir zincir dolamıştı. Hepsinin helezon şeklinde Jydlilere has dövmeleri vardı, çıplak ellerinin üstü kendilerine özgü düğüm şeklinde dövmelerle kaplıydı.

Liderleri ufak tefek, beyaz tenli, çıkık çeneli bir kadındı, büyük bir yayı vardı, bu kadının kafasının tıraş edilmiş yarısında bir kurt dövmesi bulunuyordu. Saçlarının diğer yarısı uzun, sarı bir örgü halinde toplanmış, zincirler ve yontulmuş kemiklerle süslenmişti. Diğer akıncılar kadar cüsseli olmasa da önden yürümesine izin verdiklerine göre ona riayet ettikleri ortadaydı. Kadın yaklaşınca Ridha bir gözünün yeşil, bir gözünün mavi olduğunu fark etti, bunlar Jydlilerin ortak renkleri idi.

“Hoş geldiniz dostlar,” dedi Dyrian tahtından kalkarak. “Ben Kayıp Glorian Vederlerinin, Kovalinn’in Kralı Dyrian.”

Akıncılar kralı selamlamadı. Birkaçı Dyrian’ın sağ tarafında horlayan ayıya baktı.

“Ben Yrla’nın şefi Lenna,” dedi liderleri, sesi beklenmedik derecede boğuktu. Bariz bir Jydli aksanıyla Paramount dilinde konuşuyordu. Bu kadar kuzeyde Uzun Deniz’in ortak dilini pek kullanmadığı belliydi.

Dyrian başını eğerek selam verdi. “Jydli ölümlüler salonuma girmeyeli uzun zaman oldu.”

“Şefimin şefi uzun zaman önce buraya gelmiş,” dedi Lenna. Gözlerini kısarak kralla baktı. “Çocuk bir kralla tanışmış. Görüyorum ki *hâlâ* çocuksun.”

“Öyle,” dedi Dyrian. “Bizler sizin gibi yaşlanmıyoruz.”

“Görebiliyorum.”

Lenna tahtın etrafına ve salonun her yerine toplanmış olan Vederlere baktı. Gözü bir an Ridha’ya ilişti. Iona prensesi hiç kımıldamadı ama oturduğu koltuğun kolçaklarını sıktı,

başparmağındaki gümüş yüzük ahşaba sürtündü. Ridha, Yrla şefinden çok daha deneyimli bir savaşçıydı, üstelik iki kat daha cüsseliydi. Ama Lenna'nın sert bakışlarında meydan okuma görüyordu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Kesar, Dyrian'ın yanına geçerek. "İlişkilerimizin her zaman dostça olmadığını biliyorum ama şimdi birbirimize ihtiyacımız var."

Lenna sırtınca bir çift altın diş göründü. Ateşin ışığında parlıyorlardı. "Biz sadece sizinle değil, herkesle savaşırız Kadim."

Jydliler politikadan anlamazdı. Atıp tutmaya ya da böbürlenmeye ihtiyaçları yoktu. Lenna'nın söylediği doğrudu. Zafer Denizi'nin her yerinde yağma yaptıklarını, güneye, hatta Tyri Boğazı'na kadar indiklerini herkes bilirdi. Liman şehirleri Jydlilerin gemilerinden fırtına kadar korkardı.

Ridha yerinden kalktığını bile anlamadan bacaklarının hareket etmeye başladığını hissetti. Üç adımda Lenna'yla burun buruna geldi. Daha doğrusu burun boyuna.

"Şimdi de birlikte savaşmamız gerekiyor," dedi Ridha başını eğip şefe bakarak.

Akıncılar hiç oralı olmadı, Lenna da şimdi daha çok gülümsemeye başlamıştı. "Bu yüzden geldik ya."

"Güzel." Ridha içinden derin bir nefes aldı. *En azından açık sözlüler.* "Allward'ın size ihtiyacı olacak. Hepinize."

"Daha gelecekler var," dedi Lenna, sesi boğuklaşmıştı. Gülümsediği halde Ridha her şeyin farkında olduğunu anladı. Durum görüldüğünden çok daha kötüydü. "Ama önce Yrla geldi."

"Önce Yrla geldi," diye tekrarladı Ridha başını minnetle sallayarak. "Tarih bunu unutmayacak. Söz veriyorum."

Lenna yılan dövmeli parmağını salladı. "Bizi bir şarkıya koyun, kitaba değil."

Ridha yeniden başını salladı. *Şarkı söyleyecek kimse kalırsa tabii*, dedi içinden.

“Galland kraliçesi sefere çıktı,” dedi Kesar salona doğru. “Tüm dünyaya savaş açtı, Eski Cor Prensi Taristan da...”

“Evet evet, Kirmen adam,” dedi Lenna sözünü keserek. Elini sallayarak Kesar’a devam etmesini işaret etti. Dünyanın sonunun gelmesinden neredeyse sıkılmış gibiydi. “Diyara büyük bir kötülük getirecek... bunu zaten biliyoruz. Ve o aptal kraliçe,” dedi alaycı bir sesle, biri yeşil biri mavi gözlerini devirdi. “Çok büyük bir güç. Bu güç çürüyor, biz de onunla birlikte çürüyeceğiz.”

Vederler Lenna’nın cüreti karşısında afallayarak sessizliğe gömüldü. Ridha’nın ise ilgisini çekmişti.

“Gallandlı Erida’yı tanıyor musun?”

Şefin arkasındaki akıncılar kendi aralarında gülüştü. Lenna da altın dişlerini göstererek onlara katıldı.

“Sayılır, onunla evlenmek istemiştım de,” dedi omuz silkerek.

“Hepimizi büyük bir dertten kurtarmış olurdun,” dedi Ridha içini çekerek. *Elbette böyle bir evlilik söz konusu olamazdı. Hükümdarların veliahtlara ihtiyacı vardır.* Iona prensesi bunu çok iyi biliyor ve anklavın bir sonraki hükümdarını dünyaya getirme sırasının kendisine geleceği gün için üzülyordu. “Reddetmesine üzıldüm.”

“Ben üzülmedim,” dedi Lenna, Ridha’nın gözlerine bakarak. Gözünü kırpmadan bakıyordu, tüm dikkatini ona vermişti.

Ridha hiç umursamadan aynı bakışlarla karşılık verdi.

Dyrian aralarına girerek şef ve prensesi birbirinden ayırdı. Neredeyse Lenna’nın boyundaydı ve annesine bakılırsa daha bir hayli uzayacaktı. Tahtın yanındaki ayı esnedi. Ridha, Ko-

valinn'de geçirdiği bir haftadan sonra ayının zararsız olduğunu anlamıştı ama akıncılar kocaman ağzını görünce geri çekildi.

Sadece Lenna istifini bozmadı.

"Güneye, Ghald'a gideceğiz, hepimiz," dedi Dyrian. "Savaş çağrısına hangi klanların yanıt verdiğini göreceğiz."

"Pek çoğu verecek. Blodin, Hjorn, Gryma, Aagsyrl, Karlı Topraklar." Lenna çorak tundralardan doğu kıyılarına kadar Jydli klanların isimlerini saydı. Ridha yarısını bilmiyordu. "Bu yıl yağma yapmadık. Hazırız."

Ridha, Castlewood'daki zavallı çiftçileri ve aptalca planlarını hatırladı. *Akıncılar yağma yapmıyor*, demişlerdi, oysa nedeninden haberleri bile yoktu.

"Yağmayı kesmeniz gerektiğinizi nereden anladınız?" diye sordu Ridha gözlerini Lenna'nın gözlerinden ayırmadan.

Şef kımıldandı, başını yana çevirdi. Akıncılardan birine yerine geçmesini işaret etti. "Büyücü sayesinde."

Zırhı olmayan adam uzun parmaklarıyla örgülerini düzelterek öne çıktı. Vederlerin karşısında konuşacak olmaktan keyiflenmiş gibiydi.

"Güneyliler bizi aptal, basit ve kötü sanıyor," dedi etrafına bakarak. "Ama biz onların gördüğünden fazlasını görüyoruz." İhtiyar büyücü belindeki keseyi alarak içinde tıkırdayan şeyleri yere döktü. "Kemikler öyle söylüyor."

Çeşit çeşit hayvan kemiği taşların üzerine saçılınca Ridha'nın parmakları çizmelerinin içinde kıvrıldı. Omurga kemikleri, kaburgalar, femurlar. Tavşanlar, fareler, kuşlar. Çoğu kaynatılıp temizlenmişti ama birkaçı *taze* görünüyordu.

Büyücü ağzını açarak yerdeki kemiklere baktı, sararmış çarpık çurpuk dişleri görünüyordu.

"Bir fırtına geliyor," diye fısıldadı, sonra derin bir nefes almaya çalıştı. Tuhaf bir ıslık öttürdü.

Dyrian kızıl kaşlarını çattı. "Evet, geliyor."

"Hayır... *hemen, şimdi,*" diye mırıldandı büyücü dili dolanarak. Titreyen parmağıyla kemikleri gösterdi. Arkasındaki akıncılar gerildi, hatta korkusuz Lenna bile. Ellerini silahlarına attılar.

Büyücü şefine döndü. "Davulları çalın."

"Ne fırtınasıymış bu?" diye sordu Dyrian.

Ridha şefi izliyor, anlamaya çalışıyordu. Ama kadın yayını gererek salonun ucundaki büyük kapıya doğru koştu. Ridha da düşünmeden peşinden gitti, sonunda kendini soğuk havada, solmakta olan gün ışığının içinde buldu. Diğerleri de peşlerinden koşup geldi, hem akıncılar hem de Vederler. Kemik büyücüsü salonun gerilerinden Jyd dilinde ağıtlar yakıyordu. Ridha ne dediğini anlamasa da kapıldığı dehşeti duyabiliyordu. Bu dehşet etrafındaki tüm ölümlülerde yankılanıyordu, kalpleri birden savaş davullarından daha sesli atmaya başlamıştı.

Lenna'nın yanından geçip Kovalinn kapısının üstündeki basamaklardan çıkmaya başladı. Önünde uzanan fiyort, doğudaki dağların ardında batan güneşin ışınları altında parlıyordu. Tehlikeli uçurumların arasında turuncu-kırmızı yansımalar saçan kanlı bir ayna gibiydi. Ridha önce yamaçlara baktı. *Çığ mı düştü acaba?* diye düşündü, soğuk, beyaz ölümden bir iz arayarak. *Buzlar geçişi mi kapattı?* Ama sular saatler önceki gibiydi, gemilerin geçebileceği kadar açıktı.

"Ne oldu peki?" diye sordu buz gibi havadan bir yanıt alabilecekmiş gibi.

Şef Lenna yanına geldi, yayını kaldırmış, kirişe bir ok yerleştirmişti bile. Keskin bakışlarını fiyorda ya da dağlara değil, bulutlarla kaplı gökyüzüne dikmişti.

"*Dryskja!*" diye bağırdı Lenna nişan alarak.

Aşağıdaki akıncılar kılıçlarını çekip savaş narası atarak geçitte koşmaya başladı. Jydlilerin kükremeleri fiyordda yankılanıyor, dağların arasında gümbürdüyordu, Ridha sonunda dişlerinin zangırdadığını hissetti.

Prenses gerçek korkunun ne olduğunu pek bilmiyordu. Şimdiye kadar. Sanki karnına bir bıçak saplanmış, azmini sarsan bir yara almıştı. “*Dryskja* mı?” dedi, bir çığlık boğazına takılı kalmıştı.

Lenna gözünü kırpmadan bir ok fırlattı. Ok yüz metre kadar havalandıktan sonra bir bulutun içinde kayboldu. Ridha gözlerini kısarak oku takip etti. Kanı buz kesti.

Bulutların arkasında bir gölge hareket ediyordu, fırtına olamayacak kadar hızlı, başka bir şey olamayacak kadar karaydı.

Gökyüzünde bir şey kükredi, boğuk sesi öyle şiddetliydi ki Ridha'nın ayaklarının altındaki tahta duvar sarsıldı. Iona prensesi neredeyse düşecekti, bacakları birden uyuşuverdi.

Lenna gözlerini gökyüzünden ayırmadan kirişe bir ok daha yerleştirdi. Gölge alçaldı, şimdi daha yakındı ama hâlâ bulutların içinden çıkmamıştı.

“Ejderha,” diye hırladı Lenna.

Düzenleme
Ny.ozlem

6

ÖLÜMÜN AYNASI

Corayne

Corayne önce serap gördüğünü sandı. Çölde geçen iki haftanın ardından bu ilk kez olmuyordu, daha önce de denizin ya da bir deve kervanının puslu görüntüsünün belirdiği olmuştu. Ama hâlâ kıyıdan millerce uzaktaydılar ve Büyük Çöl'ün bu bölgesinden geçen bir ticaret yolu yoktu. Ward'ın bu kesiminde ne ziyaret edilecek köyler ne de alınıp satılacak mallar vardı. Altın sarısı kumlardan ve parlak gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu.

Oysa ufukta gece açan bir çiçeğe benzeyen koyu mavi bir çadır belirmişti. Corayne alaca karanlığın eğik gölgeleri arasından iyice görebilmek için gözlerini kısarak baktı. Çadırı gören sadece o değildi. Dom da eyerinde Kadim gözlerini ufka dikmişti, yanındaki Sorasa da öyle. Dom, Sorasa'ya bir şey söyledi, Sorasa dişlerini sıktı, siyah sürmeli gözleri kocaman açılmıştı.

"Nedir bu?" diye sordu Corayne ama toynak gürültüsü sesini boğdu.

Corayne umursamadı. Zaten yanlış bir soruydu.

Kim bu?

Gelen cevap denizin yanlış tarafındaki bir korsan kızı için bile yeterince açıktı.

Ibal veliahdı.

Yaklaşırlarken Corayne buna *çadır* denemeyeceğini anladı. Ne dendiğini bilmiyordu, çadır neredeyse bir köy büyüklüğündeydi. Birçok çadır sokağı andıran girift geçitlerle birbirine bağlanıyordu. Hepsi Ibal bayrağı gibi masmaviydi, eğimli çatılarına gümüş rengi aylar ve sapsarı güneşler işlenmişti. Çadırların en yüksek noktasına bir ejderha tünemişti, kanatlarını açmış, uzun kuyruğunu çadırın tepesine dolaşmıştı. Batan güneşin ışığı dişlerine vuruyordu. Tüm dişleri altındandı.

Şahinler atlarını yavaşlatırken Corayne eyerinde Andry'ye doğru eğildi. Tartışmalarına rağmen Andry hâlâ Corayne'in yanında at sürüyordu, Corayne de bundan memnundu. Andry'nin sözleri hâlâ canını yaksa bile.

Kılıcı bacaklarında hissederken, *Ben de mi bir canavarım?* diye düşünüyordu hâlâ. *Andry beni bir canavar olarak mı görüyor?*

"Kim som altından bir ejderhayı çöle taşır ki?" diye mırıldandı Corayne bir şey söylemiş olmak için. Çadırların üstünden bakan ejderhayı gözden geçirdi.

Andry sırtınca beyaz dişleri kahverengi teninde ışıldadı. Corayne, Andry'nin gülümsediğini görünce göğsündeki ağırlığın bir nebze kalktığını hissetti. Rahat bir nefes aldı.

"Ibal kralı o kadar zengin ki," dedi Andry.

"Altındandır elleri, altındır hazinesi," diye tamamladı Corayne eski çocukluk tekerlemesini. "Altındır Boğaz'ın her santiminde gezen gemileri," diye homurdandı gemilerin Uzun Deniz'i geçmek için ödemek zorunda olduğu ücreti düşünerek.

Şimdi denizden geçmek için neler vermezdim, diye düşündü. İçine bir acı saplanınca şaşırdı, yüzünü eğmek zorunda kaldı.

"Corayne?" dedi Andry yumuşak bir sesle.

Ama Corayne başını iki yana sallayarak yüzünü çevirdi. Çöl kırsığı durunca sevindi, hemen eyerden indi. Çizmeleri yere bastığında bacakları günler önceki kadar zayıf değildi.

Kirmen kılıcı da artık o kadar ağır gelmiyordu.

Çadır şehir açılmış bir ağız gibi onları çağırıyordu, yukarıda uzanan gökyüzü gün batımında pembe ve mor çizgilerle bezenmişti. Erkenci birkaç yıldız ışıldıyordu. Başka zaman olsaydı Corayne manzarayı çok güzel bulurdu. Şimdi tanıdık yorgunluğun yerini huzursuzluk almış, güneşin sıcaklığı yerini soğuk bir korkuya bırakmıştı.

Dom ve Andry her zamanki gibi iki yanına geçti, Sigil ve Charlie de arkalarından geliyordu. Sorasa arayı fazla açmadan önden gidiyor, avını arayan bir atmaca gibi başını durmadan ileri geri çeviriyordu. Valtik en arkadan ağır ağır yürüyordu, ihtiyar kadın Almasad'a geldikleri zamanki kadar solgundu. Diğerleri öyle değildi. Sigil ve Sorasa'nın yüzü güneşten yanmış, Dom'un Kadim teni bile pembeleşmişti.

Benimki de, diye geçirdi içinden Corayne, gerçi yüzünü görmeyeli... yüzünü en son ne zaman gördüğünü bile hatırlamıyordu. Ama yanaklarındaki karıncalanma hissi geçmiş, kızarmış teni sonunda bronzlaşmaya başlamıştı. *Belki şimdi anneme daha çok benziyorumdur,* diye düşündü, kalbi yerinden hoplar gibi oldu. Denizde geçirdiği yıllar yüzünden

Meliz iyice bronzlaşmıştı. *Babama da daha az benziyorum. Taristan'a daha az benziyorum.*

Taristan'ın adı bile karanlık bir bulut gibiydi. Bu ad Corayne'e sırtındaki kılıçtan bile ağır geliyordu.

Ama amcasının ardındaki varlık, adından daha kötüydü. Bekleyen, Corayne'in zihninin kuytularına çöreklenmişti, daima bekliyordu, ona dair kâbuslar hemen yanı başındaydı. Onu uzakta tutan tek şey, çölde yaptıkları amansız yolculuk ve günlük talimler yüzünden üstüne çöken yorgunluktu. Sorasa ve Sigil, Corayne'in bildiği tüm ninnilerden daha etkiliydi.

Şahinler onları bu derme çatma karakoldaki en büyük çadıra götürdü. Çadırın açık duran kanadının önünde koyu mavi pelerinlerinin altına pul desenli bronz zırhlar giymiş muhafızlar nöbet tutuyordu. Elllerinde çelik uçlu, boylarının iki katı uzunluğunda mızraklar vardı. Şahinlerin aksine ejderha kafası şeklinde miğferler takmışlardı. Miğferler yüzlerini sakladığı için iki muhafız da korkunç birer canavar gibi görünüyordu.

Yoldaşlar tek kelime etmeden devasa çadıra girdi, serin hava ve karanlık gölgeler tarafından yutuldular. Şahinlerin çoğu dışarıda kaldı ama Komutan lin-Lira, Sorasa'yla birlikte içeri girmişti.

Şahin ve Amhara yan yana.

Gözleri loş ışığa alışınca Corayne çadırın iki yanında odaların uzandığını, orta kısmının da uzun bir salon şeklinde olduğunu gördü. Tam ortada yuvarlak bir masa vardı, etrafı sandalyelerle çevriliydi ama bu sandalyelerde kimse oturmuyordu. İçeridekiler salonun bir ucuna toplanmıştı, parlak bronz bir aynanın etrafında duruyorlardı. Çadırın tepesindeki bir yarıktan vuran gün ışığını yansıtan ayna içeriyi mumlardan daha iyi aydınlatıyordu.

Biri önünde diz çökmüş, aynaya bakıyordu. *Hayır, aynanın içine bakıyor*, diye düşündü Corayne. *Işığın kendisine.*

“Lasreen’in Seçilmiş,” diye fısıldadı Charlie, genelde sakın çıkan sesi şimdi nedense çok sertti. Elini Corayne’in koluna koydu, yürürlerken onu kendine doğru çekti.

“Panteondaki her tanrının diyar üzerinde bir temsilcisi vardır,” diye fısıldadı. Charlie uzun boylu olmadığı için kolayca kafa kafaya verebiliyorlardı. “Tanrının isteklerini görebilen, onun adına konuşan biri. Meira’nın Gelgit Gözcüsü. Syrek’in Kılıcı.” Charlie boştaki elinin parmaklarıyla sayıyordu. “Veliaht, Lasreen’in Seçilmiş’dir, hem kraliyet mensubudur hem de kutsaldır.”

Meliz an-Amarat hiçbir zaman dindar biri olmamıştı, çok sevdiği denizlerin tanrıçası olan Meira’ya bile dua etmezdi. Corayne de öyleydi. Ticaret yollarını ve vergi kanunlarını panteondan ve karmaşık yapısından daha iyi biliyordu.

Corayne, Charlie’ye doğru eğilerek sesini alçalttı.

“Yani bir tanrıça adına konuşabiliyor mu?” diye fısıldadı Veliaht’a tekrar bir göz atarak. Ayna parladı. Corayne gördüğü onca şeyden sonra bile buna inanmakta zorlanıyordu.

“Ne isterse söyleyebilir,” dedi Charlie dudak bükerek. Sesi acı doluydu, kahverengi gözleri donuklaşmış gibiydi. Başlığını indirince güneş yanığı yüzü ve çatık kaşları ortaya çıktı. “Tanrılar hepimiz aracılığıyla konuşur, sadece sözüm ona seçilmişler vasıtasıyla değil.”

Corayne birden Charlie’nin neden dışlanmış bir rahip olduğunu, rahipliği neden bıraktığını anlamaya başladı. Ama Charlie parmaklarını öpüp alına götürdü. Eski rahip hâlâ hepsinin toplamından daha kutsaldı.

Hem kendini tanrıçaya adanmış bir temsilci hem de Ibal tahtının vârisi olan Lasreen'in Seçilmiş ise daha da kutsaldı. Yaşam ve ölüm tanrıçasının soylu hizmetkârıydı.

Corayne yutkunarak Veliaht'ın aynaya düşen suretini görmeye çalıştı ama Veliaht'ın yansıması kaybolmakta olan ışık yüzünden çarpılmış, çekiçe şekillendirilip bükülmüş yüzey sebebiyle alaca bulaca olmuştu. Corayne yine de siyah kıvrırcık saçları seçebildi, kafasında makamına işaret eden bir taç yoktu ama giysileri Corayne'in Ascal'dan beri gördüğü en iyi kıyafetlerdi. Veliaht mavi renkli, gümüş ve altın işlemeli uzun ipek bir ceketin altına daha da uzun bir tunik giymişti, ikisi de çöl sıcağına uyacak kadar inceydi.

Aynayı ve korumakla yükümlü oldukları kişiyi çevirmiş olan ejderha muhafızlar miğferlerinin ardında vakur ve gizemliydi. Sessizce bekliyorlardı, tıpkı az ötede oturan siyah gözlü hizmetçiler gibi, kızların ikisi de bir örnek mavi elbiseler giymişti. Başka bir muhafız da diz çökmüş olan soylunun başında bekliyordu, pullu zırhı ışıltı ışıltı, başı açıktı, uzun dişli miğferini bir kolunun altına kısıtırmıştı.

Muhafız, Yoldaşların yaklaştığını görünce döndü, bakışları öfke doluydu, siyah gözleri salonun loş ışığında parlıyordu. Veliaht gibi onun da simsiyah saçları vardı, arkadan tek bir örgü halinde toplanmış, ucuna mavi lapis taşlarından bir halka takılmıştı.

Uzun, biçimli burnunun üstünden küçümseyerek baktı, dudağının bir tarafı tiksintiyle yukarı kıvrıldı.

"Geç kaldın komutan," dedi bakışlarını lin-Lira'nın üstünde gezdirerek.

Şahinlerin lideri başını eğdi, elini alnına götürerek selam verdi. "Misafirlerimiz... *hızımıza* alışkın değil," dedi kelimelerini dikkatle seçerek.

Yine de Sigil'in hafifçe hırlamasını engelleyemedi.

"Çocukluğumdan beri atımı bu kadar yavaş sürmemiştim," diye homurdandı Sigil. Neyse ki Veliaht diz çöktüğü halının üstünden kalkınca Sigil sesini kesti.

Veliaht da ejderha muhafızla aynı ten rengine ve aynı delici bakışlara sahipti. *Kardeş olmalılar*, diye düşündü Corayne bir muhafıza bir Veliaht'a bakarak. İkisinin de öfkeli bir havası vardı, güzel değillerdi ama çarpıcıydılar, bronzdan ve siyah kehribardan yapılmış canlı heykellere benziyorlardı. Veliaht'ın parmaklarında, bileklerinde ve boynunda altınlar ışıldıyordu. Üzerinde hiç kıymetli taş yoktu, sadece iplik kadar ince, ayna kadar parlak zincirler takmıştı.

Corayne, Veliaht gibi ne kadın ne erkek olan ya da ikisinin arasında bir şey olan başkalarını da tanıyordu. Birden selam vermediğini hatırladı, bir Ibal soylusu için elinden gelenin en iyisini yaparak beceriksizce selam verdi.

"Geldiğinizi gördüm. Rüzgârın değişmesinden, kutsal Shiran'ın huzursuzluğundan anladım," dedi Veliaht sert bir sesle. Bakışlarını üstlerinde gezdirerek Yoldaşların her birini tepeden tırnağa süzdü. Sonra kömür karası gözlerini Corayne'in gözlerine dikti.

"Corayne an-Amarat."

Ibal Veliahdı çenesini yukarı kaldırdı.

Corayne kendi ismini hiç karnına inmiş bir yumruk gibi hissetmemişti. Dişlerini sıkarak diğer Yoldaşlar kadar ürkütücü görünmeye çalıştı.

Sorasa öne çıktı, kollarını zayıf göğsünde kavuşturdu. Veliaht'ın kardeşinin eli kılıcının sapına gitti. Şahinler gibi o da Sorasa'nın bir Amhara suikastçısı olduğunu belli eden dövmelerini ve hançerini fark etmişti.

“Tüh,” dedi Sorasa omuz silkerek. “Hoş geldin partisini kaçırdık galiba Isadere.”

“Kardeşime ya hakkı olan ünvanla hitap et ya da hiç etme yılan,” diye çıkıştı ejderha asker. Parmaklarıyla sapını tutup kılıcını kınından birkaç santim çekince parlak çelik ortaya çıktı.

Corayne'in sağ tarafında duran Dom da kendi kılıcına davrandı, ölümlülerin tahmin edemeyeceği kadar hızlıydı. Kılıcını çekmedi ama dev gibi Kadim o kadar korkutucuydu ki Veliaht'ın kardeşi bile geri çekildi.

Sorasa hafifçe gözlerini kırptırdı. “Ettiğin laftaki ironiyi görüyorsun, değil mi Sibrez?” Bir adım daha attı. “Peki sana hangi ünvanla hitap edeyim? Soylu piç mi diyeyim?”

Corayne bir an Sibrez'in kılıcını çekeceğini sandı. Sonunda Veliaht dudaklarını büzerek ikisinin arasına girdi. Isadere ters ters baksa da bir şey söylemedi. Bunun yerine kahverengi ellerini sallayarak kardeşini uzaklaştırdı, parmakları uzun ve zarifti. Pürüzsüz. Çalışmaktan ya da savaşmaktan yıpranmamıştı.

Sibrez elini kılıcından çekerek eğildi ama yanağında bir kas seğiriyordu.

Isadere bakışlarını tekrar Corayne'e çevirdi, göz göze geldiler.

“Damarlarında Cor kanı var,” dedi Isadere, Corayne'in etrafında yürüyerek. Çıplak ayakları halının üstünde hiç ses çıkarmıyordu. Çadır çöldeki toynak uğultularıyla karşılaştırılınca şoke edecek kadar sessizdi.

Corayne dudağını ısırды. Kanıtı, geride bıraktıkları vahada, Kirmen kılıcının kendisinde yatsa da babasının soyu onu hâlâ huzursuz ediyordu. Yabancılar karşı ve kendi içinde huzursuzluk duyuyordu.

“Yarı yarıya,” dedi güçlükle.

Isadere her adımda biraz daha yaklaşıyordu, sonunda aralarında sadece bir metre kaldı. Corayne, Isadere’in sürdüğü parfümlü yağın yasemin ve sandal ağacı kokusunu alabiliyordu. *Rhashir’den ithal*, diye geçirdi içinden, yağ bir soylunun bileğine konmadan önce paha biçilemez küçük şi enin yaptığı uzun yolculuğ  düşündü.

“Ama seni harekete geçiren, bilinmezliğ  sürükleyen şey Cor kanı,” dedi Isadere, gözleri kocaman açılmıştı, bakışları deliciydi. Corayne bu bakışlar altında huzursuzca kıpırdanmamak için kendini zor tutuyordu. “Ben de derslerde bunu öğrendim zaten. Eski Cor soyundan gelenlerin yerlerinde duramadıklarını, başka yıldızların çocukları olduklarını, kafalarının dikine gittiklerini, hep asla bulamayacakları bir yuvayı aradıklarını.” Veliaht başını yana eğerek Dom’a baktı. Dom hiç kımıldamadı. “Kadimler için de aynısını söylerler. Gözlerinde Glorian’ı görüyorum  l ms z.”

Dom gülümseme ve yüz buru turma arası bir yüz ifadesi takındı. “Ben Ward’da doğdum Ekselans. Gözlerim Glorian’ı hiç görmedi.”

Veliaht gülümseyince bir sürü di  ortaya  ıktı. Köpek balığı gibi. “Ama Glorian senin içinde ya ıyor,” dedi omuz silkerek. “Tanrıça nasıl benim içimde ya ıyorsa.”

Isadere devam etti: “Lasreen’in ışığı bana bir sürü şey söyler... genelde de bilmeceler,” ellerini iki yana açtı. Giysisinin uzun kolları lacivert gökyüzündeki yıldızlar gibi parladı. “Gelip geçene kadar kafa karı tırırlar ama sonra çizgiyi geriye doğru takip edebilirsiniz. Ama tanrıça bir konuda son derece açıktır.”

Altın yüzüklü parmağını kaldırdı. Arkasında, gün batımının son ışıkları aynada parlıyordu. "Diyar büyük bir tehlikeyle karşı karşıya. Ward mahvolmak üzere."

Corayne dişlerini sıktı. *Onca zamanı bunun için mi harcadık? Kendi sesini duymaya bayılan bir kraliyet mensubundan daha zaten bildiğimiz şeyleri dinlemek için mi?*

"Evet, farkındayız," dedi Corayne sertçe. Andry onu hafifçe dürttü. Yüzü bir maske gibiydi, sakın ve ifadesiz. Yaver kraliyet saçmalıklarına hepsinden daha alışkındı.

Komutan lin-Lira bir elini kalbine koyarak eğilince Isadere'in gözleri ona çevrildi. Bakışları yumuşadı.

"Galland giderek küstahlaşıyor," dedi lin-Lira yeniden doğrularak. "İki yüz asker bizi öldürmek, gemilerimizi batırmak isteyen bir musibeti korumak için topraklarımıza girdi."

Ibal, Ward'ın en büyük deniz gücüne sahip. Donanmalarına yönelen bir tehdit tüm krallığa yönelmiş demektir, diye düşündü Corayne. Galland da öyle yapmıştı.

"Demek doğru. Kirmen parçalandı," diye fısıldadı Isadere dudağını ısırarak. "İtiraf etmeliyim ki bunun olmaması için dua ettim. Yanlış yorumlamış olayım diye dua ettim. Ama heyhat, ayna yalan söylemez, çıktı işte."

Corayne, Isadere'in arkasındaki bronz yuvarlağa baktı. Yüzeyi gayet sıradan, bomboş görünüyordu. Kehanet kaynağı olduğuna inanmak güçtü.

Sibrez dişlerini gösterdi. "Canavarlardan geriye ne kaldı?"

Sigil gülerek yumruğunu deri zırhına vurdu. "Kemiklerinden başka hiçbir şey kalmadı," dedi gururla. "Önemli değil."

Sibrez başını yana eğdi. "Bravo Timur."

Lin-Lira devam etti. "Kraliçe Erida egemenliğimizi hiçe saymakla kalmadı, Madrence üzerine sefere çıktı."

“Bu hiç de şaşırtıcı değil.” Isadere ellerini çırttı. Çadırın köşelerinde hizmetçiler mumları yakmaya koyuldu. Salonun gölgeleri dağıldı. “Galland on yılda bir Madrence’la hırlaşır.”

“Gül’den aşağı iniyorlar, Rouleine’e doğru ilerliyorlar,” diye devam etti lin-Lira manalı bir sesle.

Corayne tanrılar ve rahipler hakkında pek bir şey bilmesede haritalardan iyi anlıyordu. Ward’ı tanıyordu. Kraliçenin izlediği yolu zihninde canlandırınca kalp atışları hızlandı, soluğu kesilerek Andry’ye baktı. Andry de kaşlarını çatarak karşılık verdi. Corayne zihnini okumadan da Andry’nin gözlerinden onun da aynı endişeleri taşıdığını anladı. Erida’nın orduları Gül Nehri’nden güneye, Madrentine şehri Rouleine’e doğru ilerliyorsa gerçekten savaşlar demektir. Erida –ve Taristan– işgale başlamıştı.

“Kuzeyli yönetimlerden nefret ediyorum,” diye mırıldandı Isadere. “Çok barbarlar.”

Savaşta doğup büyümüş bir yaver olan Andry öne çıktı, yerlere kadar eğilerek ustaca selam verdi.

“İzin verir misiniz Ekselans?” dedi saygıyla Isadere’e bakarak.

Isadere ona tuhaf bir bitkiye bakar gibi baktı. “Evet?”

Andry doğruldu, elini göğsüne koydu. “Ben Galland’da doğdum, Erida’nın sarayında büyüdüm. Nesillerdir sınırda çatışmalar yaşanır ama yüz yıldır her iki ordu da bundan ileri gitmemiştir. Lin-Lira’nın söyledikleri doğruysa Kraliçe Erida kuzeyde gerçekten savaşa başlamış demektir. Hem de bir canavarla birlikte.”

“Evlendiği çulsuzu mu diyorsun?” Isadere dudak bükerek Sibrez’e baktı. İkisinin de yüzünde küçümseme dolu bir sırıtış belirince asil yüz ifadeleri yok oldu. “Galland’ın kudretli kraliçesi kendini beğenmiş bir Cor zıpçıktısıyla evli. İtiraf

etmeliyim ki bu kadarını Lasreen bile öngöremedi. Ama ben kimim ki başka bir kalbin kapıldığı hevesleri yargılayayım?"

Corayne dişlerini sıktı. Kararlı bir tavırla pelerinini çekip Kirmen kılıcını kınından çekti. Isadere'in gözleri çeliğin üstünde gezindi, kılıcı ve üstündeki tuhaf işaretleri gözden geçirdi. Diğer görevliler de, hatta miğferli muhafızlar bile, gözleri mum ışığında parlayarak kılıca bakıyordu. Sibrez ve lin-Lira kılıcı uzaktan inceliyordu, eski silah karşısında büyülenmişlerdi. Corayne salonun tüm ağırlığını üstünde hissetti, herkes bakışlarını ona çevirmişti.

En son bir kraliyet mensubunun karşısına çıktığımda beni öldürmeye çalışmıştı. En azından Isadere böyle bir şeye kalkışmadı... henüz.

"O zıpçıktı, Eski Cor'lu Taristan, benim amcam oluyor, ayrıca bir Kirmen'i açabilen hayattaki diğer tek kişi kendisidir," dedi Corayne. Elinde tuttuğu çelik kadar güçlü bir sesle konuşmaya çalışıyordu. *Galland'ı yanımıza çekmeyi başaramadık. Bir kez daha başarısızlığa uğrayamayız.* "Bunu burada, sizin topraklarınızda yaptı. Meer'e bir portal açtı ve canavarları denize saldı. Kirmen benim tarafımdan kapatıldı, gemileriniz böylece yok olmaktan kurtuldu." Elindeki kılıç onu aşağı çeken bir çapa değil, dik durmasını sağlayan bir destek gibiydi. Kılıca yaslanarak gücünden destek aldı. "Ve ilk fırsatta bunu yeniden yapacak. Allward'a neye mal olursa olsun."

Uzun bir müddet sonra Isadere bakışlarını kılıçtan kaldırdı. Yüzü gerildi, tekrar aynaya baktı. Ama ışık kaybolmuştu, mumlar aynanın yüzeyinde cılız bir ışıkla parlıyordu. Isadere her ne görmek istiyorsa görünmüyordu.

“Bundan sonra nereye gidebileceğini biliyor musun?” diye sordu Isadere, Corayne içinde zavallı bir umut ışığı hissetti. “Başka bir Kirmen’e?”

Corayne cevap vermeden Charlie söze girmişti. Yüzünde şakacı bir gülümseme vardı. “Aynana soralım mı?”

Isadere çenesini yukarı kaldırdı. “Ayna tanrıçanın ne istediğini gösterir. Ölümlülerin hevesleriyle işi olmaz.”

“Yani ihtiyacın olan şeyi gösteriyor ama... ihtiyacın kalmadıktan sonra?” dedi Charlie imalı imalı. Keyiflendiği belliydi.

Corayne, Charlie’nin ayağına basmamak için kendini zor tuttu, yüzünü buruşturdu.

Veliaht kızardı, kaşlarını çattı. Bir çocuğu korumak ister gibi kutsal bronz aynayla Charlie’nin arasına girdi. “Kutsala hakaret etmeni dinleyecek değilim.”

“Öyleyse kulaklarını tıka,” dedi Charlie, Sigil ağzını kapatmakta geç kalmıştı.

“Sanırım aranmadığın tek ülke Ibal,” diye homurdandı ödül avcısı, Charlie’yi göğsüne çekerek. Charlie, Sigil’in aman vermez kiskacına rağmen gözlerini devirdi. “Bunu değiştirmeye mi çalışıyorsun?”

“Uslu dursanız ölür müsünüz?” diye tısladı Corayne dişlerinin arasından, öfkeyle Sorasa’ya, Dom’a, sonra da Charlie’ye baktı.

Ağzı kapatılmış olan Charlie’yi Isadere’in gözlerinden gizlemek için yana çekildi. *Buraya din konuşmaya gelmedik.*

“Haklısınız Ekselans,” dedi parmaklarıyla Kirmen kılıcının sapını sıkarak. Babasının ki yerine kendi eline oturan deri tanıdık gelmeye başlamıştı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı. “Ward büyük bir tehlikeyle karşı karşıya, siz de bunu uzun zamandır biliyorsunuz.”

Isadere’in çenesi bir santim aşağı indi ama bu da yeterliydi.

Corayne'in içindeki umut, görmezden gelmek için çok uğraştığı o ölmeyen, aptalca umut, büyümeye devam ediyordu.

"Babanız da biliyordu, değil mi?" dedi Isadere'in tepkisini ölçmeye çalışarak.

Veliaht'ın yüzü karardı, köpek balığı gülümseyişi köpek balığı kaş çatışına dönüştü. Corayne bir an haddini aştığından endişelendi.

Sonra Isadere ve kardeşi bilmiş bilmiş bakıştı.

"Gerçekten de biliyordu," dedi Sibrez. Sesi öfkeyle titriyordu.

"Bu yüzden kaçtı," dedi Corayne. Kafasında taşlar yerine oturmaya başlamıştı. "Dağdaki yazlık sarayına kaçtı."

Soylu kardeşlerin beti benzi attı, ikisi de gözlerini kaçırdı. Yüzlerinden fırtına gibi bir utanç geçti. Bu fırtına lin-Lira'nın üstünden de geçti, komutan nasırlı elini yumruk yaptı.

"Ve sen, sen ve Şahinlerin..." Corayne beden dilini okuyarak komutana döndü. "Sen onunla birlikte gitmeyi reddet- tin. Kendi kralına, soyuna, vazifene karşı geldin." Lin-Lira, Corayne'in bakışları altında huzursuzca kımıldandı, lin-Lira onlarca yaş büyük olduğu halde Corayne kendini ondan büyükmüş gibi hissetti.

"Ward'ı kurtarmak için kralı çiğnedin," diye mırıldandı.

Günlerdir lin-Lira'nın emri altında olduğu halde, onun ve askerlerinin insafına kalmış olduğu halde, sanki onu ilk kez görüyordu. Dudaklarının etrafındaki hafif çizgileri, sakalındaki kırları. Gözlerinin arkasındaki sevecenliği. Sınırlarını zorlayan *korkuyu*. Birden adamlarının çölden topladığı kılıksız Yoldaşlarla kıyaslandığında o kadar da korkutucu gelmemeye başladı. *Artık hepimiz katiliz*. Corayne ellerindeki kanı hatırladı. *Ben bile*.

Isadere, lin-Lira'yı sakinleştirmek için elini omzuna koydu. Corayne'in başta sandığı kadar genç değildi: Vahşi yüzü yaşından ileri gelen çizgilerle doluydu. Corayne, lin-Lira'da olduğu gibi bu yüzde de şüpheyi, korkuyu gördü.

"Diyar kaybedilirse korunacak bir kral da olmayacak," diye fısıldadı Isadere, parmakları lin-Lira'nın omzunda gereğinden fazla kalmıştı. Sonra birden elini çekti, sırtını dikleştirip Corayne'e, Yoldaşlara ve Kirmen kılıcına döndü.

Mum ışığı gözlerine vuruyordu. Alevler sıcak ve sapsarı olduğu halde Corayne o iğrenç kırmızı sıcaklığı, Bekleyen'in korlarını hissedebiliyordu. O korlar şimdi Ward'ın bir ucunda tutuşmak için can atıyordu.

Isadere eliyle masayı göstererek oturmalarını işaret etti. "Bana her şeyi anlatın."

Corayne, Dom ve Andry'nin eklemeleriyle her şeyi anlatıp bitirene kadar hizmetçiler mumları iki kez değiştirmişti. Çoğu masanın etrafında otururken Sorasa yavaş yavaş odayı arşınılıyordu. Charlie, Sigil'in kocaman ellerinden çekinerek inatla ağzını açmıyordu. Geç saatlere kadar konuşmalarına rağmen Isadere'in muhafızları Sorasa'yı uzaktan izlemiş, yorulmak bilmeden Amhara'yı göz hapsinde tutmuşlardı. Corayne onlara *Ela-Diryn* dendiğini öğrenmişti: Kutsanmış'ın Ejderhaları. Şahinler nasıl Ibal kralını koruyorsa bu savaşçılar da Lasreen'in seçilmişini korumaya yemin etmişlerdi. Isadere tanrıçanın böyle istediğini söylese kendi kılıçlarıyla canlarına kıymaya hazırdılar.

Bu zapt edilmesi zor bir güçtü.

Veliaht düşüncelere dalarak, sessizce anlatılanları dinlemişti.

Ama Erida da dinlemişti, sonra başımıza neler geldiğini hepimiz biliyoruz.

"Sonra Kirmen ortadan kalktı, zorla kapatıldı," dedi Corayne avucundaki yaraya bakarak. Günlerdir ata bindiği halde yara hayli iyileşmişti. Kirmen kılıcı en az bin yıllıktı ama yapıldığı günkü kadar keskindi. Corayne soğuk çeliğin acısını hâlâ hissedebiliyordu. "Sular yeniden kumların içine çekildi, geriye sadece cesetler ve boş vaha kaldı. Yeniden toplanmak için kasabanın eteklerine gittik. Şahinler bizi orada buldu."

"Komutan?" dedi Isadere, saatlerdir ilk defa konuşuyordu.

Çadırın girişinde duran lin-Lira başını salladı. "İşin aslı bu," dedi içini çekerek.

Sigil dirseklerine yaslanarak öne eğildi, siyah bir saç tutamı gözlerine düştü. "Sonra da kendimizi burada bulduk, tutsağın olarak."

"Son kez söylüyorum, tutsak değilsiniz..." dedi lin-Lira oflayarak ama Sigil sözünü kesti.

"Yani gidebilir miyiz?" dedi Veliaht'a bakarak.

"Evet," dedi Isadere hiç tereddüt etmeden. "Eninde sonunda gideceksiniz."

Sigil'in dişlerinin arasından hafif bir tıslama döküldü. Corayne de onun kadar sinirlenmişti ama sesini çıkarmaması için masanın altından bacağına tekmeledi. Kafese kapatılmış bir Timur gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket, kopmak üzere olan bir fırtına demekti.

"Lasreen'in Seçilmişşi bizden ne istiyor?" dedi Corayne kelimelerini dikkatle seçerek. Isadere oturduğu yerde doğruldu, ünvanını duymaktan memnun olduğu belliydi.

"Bilgi," dedi Isadere. "İstikamet. Zaman."

Dom alçak sandalyede dağ gibi görünüyordu, vücudu bir kaya yığını gibiydi. Bir elini masanın üstüne koymuştu,

masaya vurduğu tek parmağı dışında kıpırtısızdı. "Ne için zaman?"

"Hazırlanmak için Kadim." Isadere çadırın girişini ve dışarıdaki çölü işaret etti. "Gallandlı Erida tüm diyara savaş açacaksa buna hazır olmamız gerek. Erida'ya ve babama elçiler göndereceğim ve..."

Sigil yine alay eder gibi güldü. "Diplomasiye vakit yok."

Corayne de sabrının tükendiğini hissediyordu. Hemen ayağa kalktı, masanın başında dikildi, keşke Nezri'de gördüklerini onlara da gösterebilseydi. Paramparça rüyalarında gördüklerini. *Kırmızı eller, beyaz yüzler, gölgelerin arkasında kımıldayan bir şey, aç ve büyüyen bir şey.*

"Az önce söylediklerimizi duymadın mı?" dedi sertçe, yüzü yanıyordu.

Akıp giden saniyeler çadırın sessizliğinde daha da dayanılmaz hale geliyordu.

"Erida, Ibal'a asker gönderdi. Taristan donanmanı hedef almak ve seni devre dışı bırakmak için senin topraklarında bir Kirmen açtı." Corayne parmağını masaya sürdü. Görsün diye Isadere'in yüzüne çarpmak için önünde bir harita olsun isterdi. "Sen daha savaşta olduğunu bile anlamadan en güçlü rakiplerini zayıflatmaya çalışıyorlar!"

Isadere'in karşı çıkmasını ya da kardeşi Sibrez'in onları yine saygıya davet etmesini bekledi. Ama soylu kardeşlerin ikisi de bir şey yapmadı, hiç kımıldamadan oturmaya devam ettiler. Isadere bakışlarını indirerek hafifçe iç çekti.

"Ben Ibal kralı değilim," diye mırıldandı, sözleri pişmanlık doluydu. "Kralın gemilerine ya da askerlerine emir veremem."

Corayne irkildi. "Öyleyse burada ne yapıyoruz?"

"Ben kral değilim," dedi Isadere yine, bu kez daha yüksek sesle. Bakışları sertleşti. "Ama Lasreen'in Seçilmişiyim."

Bir tanrıça adına konuşuyorum ve tanrıça bana size yardım etmemi söylüyor. Tanrıça yolu gösterdi."

Salonun bir ucunda, aynanın yakınlarında volta atmakta olan Sorasa durdu. Peşinden giden iki Ejderha da durdu, mızrakları hâlâ ellerindeydi.

"İbalet donanması hoş bir başlangıç olur," diye hırladı Sorasa.

Isadere soğuk bir kahkaha attı. "Saatlerdir susuyorsun Amhara. İtiraf etmeliyim ki boynuma bir bıçak saplamandan korkuyordum." Isadere sandalyesinde dönüp Sorasa'ya baktı. Aynı soydan geliyorlardı, ikisi de Ibal'ın çocuklarıydı. Ama bir ejderhayla kaplan kadar alakasızdılar. "Yoksa artık benim için sözleşme yapmak isteyen yok mu?"

"Sürüsüne bereket Ekselans." Sorasa her zamanki gibi sırıttı. "Ama şu aralar dünyanın sonuyla uğraşıyorum. Sözleşme tekliflerine daha sonra bakacağım."

Kovulmuş Amhara. Yıkılmış Amhara. Corayne, Valtik'in sözlerini hatırladı. Sorasa artık Amhara değildi, bu insanların ölesiye nefret ettiği loncadan kovulmuştu. Ama hançeri hâlâ gururla taşıyor ve herkesin gözü önünde onu damgalasa bile ünvanı kabul ediyordu.

"Bekleyeceğim," dedi Sibrez, bu açık bir tehditti. Sorasa dişlerini göstererek sırıttı. Köpek balığının ölümcül gülümsemesine sahip olan tek kişi Isadere değildi.

Veliaht önüne döndü, masada dikilen Corayne'e baktı. "Enteresan dostların var Corayne an-Amarat."

Dostlar. Kelime tuhaflarına gitmişti, en çok da Corayne'in. Elbette Andry'yi dost olarak görüyordu, Dom'u da öyle. Ona Kastio kadar, annesinin mürettebatı kadar yakındılar. Onlara güveniyordu, onları seviyordu. Ama Sorasa? Hiç kimseye ve hiçbir yere bağlılığı olmayan bir suikastçı?

Corayne'in kalbi hızla atıyordu. *Sorasa bizi kurtarmak için saraya geri döndü. Kanyonda bana yardım etti. Dom göremezken tehlikeyi gördü. Beni kurtarmak için bile bile hayatını tehlikeye attı.* Corayne, Amhara'nın onu nasıl çektiğini, kayaya çarpmaktan son anda nasıl kurtulduğunu hatırladı.

Ya Valtik? İhtiyar kadın yanağını masaya dayayarak sandalyesinde uyuyakalmıştı, içkiyi fazla kaçırmış bir ayyaşa benziyordu. En hafif tabiriyle baş belası, en kötü tabirle de sinir bozucuydu. Kemiklerini ve tekerlemelerini sallıyor, hiçbir şey anlatmadığı halde çok şey anlatıyordu. *İhtiyar cadı krakenla aramıza girip onu zapt etti. O olmasaydı ölmüş olurduk, Ward çoktan kaybedilmiş olurdu.* Cadının uzun zaman önce gemide verdiği Jyd tılsımları hâlâ cebinde duruyordu. Taristan'ın kanı da hâlâ duruyordu, kuruyup kararmıştı.

Yol boyunca mızımızlanan Charlie. Charlie ona Tyri mühürleri ve geçiş mektupları hazırlamayı öğretmişti. Esprileriyle yolun sıkıntısını hafifletmiş, kendini daha az yalnız hissetmesini sağlamıştı.

Kaba saba ve aşırı gururlu Sigil, her böbürlenişinde hayatlarını tehlikeye atmıştı. Onlara ihanet etmiş, sonra da ihanetten vazgeçmişti. Her gece nöbet tutmuştu.

Dostlar?

Isadere'in sesi düşüncelerini yarıp geçti.

"Donanmayı emrinize veremem ama bir gemi verebilirim."

Masanın etrafındaki Yoldaşlar, Corayne de dâhil, heyecanla bakıştı. Corayne dudaklarını yaladı, umutlanmaya cesaret etti, yüzünde beliren içten gülümsemeye karşı koymaya çalıştı.

"Kendi gemimi verebilirim, şu anda açıkta demirlemiş durumda," dedi Isadere başını kıyıya doğru sallayarak. *Birkaç mil daha,* diye düşündü Corayne, *ama uzak değil. Bunca yolu*

geldikten sonra bir şey değil. "Gemi tam tedarikli durumda, mürettebat hazır, sizi Uzun Deniz'den geçirebilecek kapasitede."

Corayne'in omuzları sarktı. "Ama nereye, bilmiyoruz," diye mırıldandı, birden kendini çok küçük hissetmişti. Masadakiler hiçbir öneride bulunmadı.

Isadere arkasına yaslandı, ellerini masanın üstünde kenetledi. "Tanrıça biliyor."

Bütün gözler Veliaht'a döndü.

Charlie sertçe içini çekti. "Aynan hangi gölgeleri gösterdi?" dedi sesi titreyerek. "Hangi yolu gördün?"

Isadere oturduğu yerde dönüp şimdi mat ve bomboş olan bronz aynaya baktı. Yanağı bir tebessümle yukarı kalktı.

"Siz söyleyin," diye mırıldandı. "Kışın ilk karının yağdığını ve beyaz bir kurdun rüzgârla birlikte koştuğunu gördüm."

"Beyaz bir kurt mu?" Dom kafası karışmış gibi yüzünü buruşturdu. Corayne de şaşırmıştı.

Ama yanında oturan Andry öne eğildi, ellerini masaya dayadı. Gözleri parıldıyordu.

"Trec prensinden bahsediyorsunuz," dedi Isadere gibi gülümseyerek. "Oscovko. Bu onun simgesi."

Isadere birden sırttı. "Belki de Ibal uykusundan uyanırken ihtiyaç duyduğunuz müttefik odur."

"Trec prensi ayyaş hödüğün tekidir, Jydli akıncılarla çatışmanın ötesine geçemez," dedi Sorasa omzunu silkerek. "Taristan ve Erida'nın ordusuna karşı duramaz."

"Oscovko, Erida'nın en umut vadeden taliplerinden biriydi," dedi Andry. "Erida'ya kini olduğu kesin. Belki bu onu harekete geçirmeye yeter."

Trec'de annesinin yağmalayabileceği bir kıyı şeridi yoktu ve Corayne basit coğrafi bilgiler dışında orası hakkında pek bir şey bilmiyordu. Küçük ama gururlu bir kuzey ülkesiydi,

demir madenlerinden ve elik ocaklarından başka pek bir zenginliği yoktu.

Corayne parçaları bir araya getirmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. “Erida’mn ordusuyla savaşmak için Oscovko’ya ihtiyacımız yok,” diye mırıldandı hafifçe içini çekerek. “Ona bir sonraki Kirmen’i kapatabilmek için ihtiyacımız var.”

Son Kirmen’den beri bitkin olan kalbi bu düşünce karşısında ürperdi.

“Peki bu Kirmen nerede olabilir?” diye homurdandı Sorasa, bir Corayne’e bir Isadere’in aynasına bakıyordu. “Bir ipucu var mı?”

“Ayna bu konuda net değil,” dedi Isadere, sırtışı siliniverdi.

Suikastçı boynuna dövmesi yapılmış yılan gibi tısladı. “Hiç şaşırmadım.”

Corayne sandalyesinde döndü. “Valtik?” dedi ihtiyar kadına bakarak, cadı şimdi hafifçe horluyordu. “Bir fikrin var mı?”

Sigil omzuna bir fiske vurarak Jyd cadısını uyandırdı. Valtik kalkıp gözlerini kırpıştırdı, masmavi gözleri şimdi salondaki en parlak şeydi. Titreşen mumları bile gölgede bırakıyorlardı.

“Bir fikrin var mı Valtik?” dedi Corayne yine endişeyle. “Bir sonraki Kirmen nerede olabilir? Taristan bu sefer nereye gidecek?”

“Glleri geride bırakıyor,” dedi cadı hafifçe kıkırdayarak. Sa tutamlarını rp rp çözmeye başladı, kurumuş yasemin ve lavanta dalları yere dökülüyordu. “Gller sarmaşıklarda ölüyor.”

Corayne dişlerini sıktı. “Evet, Gl Nehri’nde olduğunu biliyoruz.”

“Belki de gerçek glleri kastediyordur,” dedi Charlie omuz silkerek. “Eski imparatorluğun, Corların simgesi gldr.”

Benim soyum, diye düşündü Corayne. Erida'nın sarayındaki gülleri hatırladı, zavallı hizmetçiler görkemli bir düğün için gece boyunca gül kesmişti. Rüyalarındaki silüetler kadar, kılıcındaki kan kadar, Erida'nın o gece, Ward'ı kurtarmak için onlara yardım edeceğine söz verdiği, sonra da onları kurtların önüne attığı gece giydiği elbise kadar kırmızı güller.

Şimdi güllerle uğraşamayız. Cevaplara ihtiyacımız var.

"Kemikler ne söylüyor *Gaeda*?" dedi Corayne, gidip Valtik'i omzundan tuttu. Diğer elini cadının kesesine ve içinde takırdayan kemiklere uzattı.

Isadere sertçe içini çekti. Burun delikleri öfkeyle açılırken masadan kalktı. "Benim karşımda Jyd kemik büyülerine başvuramazsınız," dedi sertçe, bakışları tiksinti doluydu. "Lasreen'in önünde bunu yapamazsınız."

Corayne, Isadere'in sert tepkisini sorgulamak üzere ağzını açmıştı ki Valtik yine güldü. "Hem her şeyi görüyor hem de hiçbir şey görmüyor," dedi karga gibi bir sesle, kemik torbasını kaldırdı. "Veliahdı da tıpkı krala benziyor."

"Bu ne cüret Cadı?" dedi Isadere öfkeyle. Arkasındaki ayna hâlâ karanlık ve boştu, şimdi basit bir bronz parçasından ibaretti. "Tanrıçanın iradesini mi sorguluyorsun?"

Charlie aralarına girip mürekkep lekeleri içindeki ellerini uzatınca Corayne şaşırdı.

"Hiçbir şeyi sorguladığı yok Ekselans," dedi Charlie yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Temelde o da sizinle aynı şeye inanıyor. O da kendi yöntemince tıpkı sizin gibi tanrılara hizmet ediyor."

Isadere bakışlarını Charlie'nin üstünde gezdirerek onu tekrar süzdü. Gözü parmaklarına takıldı.

"Peki sen bir zamanlar hangi tanrılara hizmet ediyordun Rahip?" diye mırıldandı.

Charlie sırtını dikleştirdi, çenesini yukarı kaldırdı. “Ben hâlâ onlara hizmet ediyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Isadere tekrar sandalyesine oturarak.

Corayne dişlerini sıkarak Valtik’in kemik büyüsuyle Isadere’in yardımını tarttı. Teraziyi dengelemek zordu. Neyse ki cadı terazide ağır basacak havada değildi. Ürpertici gözleriyle Corayne’e şöyle bir bakıp masadan kalktı, çöle doğru yürümeye başladı. Muhafızlar dışarı çıkmasına engel olmadı, cadı arkasında hafif bir kış kokusu bırakarak gecenin içinde kayboldu.

Salonun bir ucundaki Sorasa başını iki yana sallayarak tekrar volta atmaya koyuldu.

Şimdi ne olacak? diye düşündü Corayne, göğsündeki umut sönmeye yüz tutmuştu. *Yönümüzü bulamadan kaybolduk, kıyıyı göremeyen bir gemi gibiyiz.* Düşünmeye çalıştı, işe yarar bir şey bulmak için beynini zorladı.

“Bir sonraki Kirmen’in nerede olduğunu bilmiyoruz, orası belli.” Bunu itiraf etmek yenilgi gibi gelse de kendini zorlayarak masanın etrafında yürümeye başladı. Yine bir haritası olmadığı için hayıflandı. Ya da bir tüy ve biraz da parşömen. Düşünmesine yardımcı olsun diye elinde tutabileceğı bir şey. “Ne biliyoruz ki?”

“Erida ve Taristan, Madrence’ı çabucak ele geçirebilecek kadar güçlü. Herhangi bir krallık Madrence’ın imdadına koşmadan. Bunu biliyorlar, yoksa Rouleine’e yürümezlerdi,” dedi Andry alçak sesle. Corayne çöldeki uzun yolculuğun ardından nihayet Andry’nin üstüne çökmüş olan yorgunluğu gördü.

Sorasa başını Andry’ye doğru salladı. “Bu bir asırdır olmamıştı. Ayrıca Taristan, Erida ile birlikte. Ya başka bir Kirmen’e giden yolu izliyor ya da Madrence’ı fethetmek amacına ulaşması bakımından daha önemli.”

Corayne hepsini dikkatle dinledi, tüm bilgileri eski defterindeki listeler gibi sıraladı. Gözünün önünde Allward haritası canlandı, annesinin yüzü kadar tanıdıktı. Galland ve Madrence arasındaki tehlikeli sınırı gördü, Gül Nehri boyunca uzanıyordu, iki tarafı da koruyacak kaleler sınır boyuna dizilmişti. Sonra Gül Nehri, Alsor'a karışıyordu, iki nehir birleşerek denize doğru akıyordu. Birleştikleri yerde Erida'nın yolundaki ilk büyük şehir olan Rouleine vardı. Madrence'ın başkenti Partepalas kadar büyük değildi ama bütün fatihler için önemli bir ganimetti.

Dom elini yara izlerinin üstünde gezdirdi. Corayne yüzünü buruşturdu, aklına iskelet askerler ve bıçakları gelmişti.

"Hayır, Taristan da hâlâ bizim gibi Kirmen'i arıyor," dedi Dom. Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Eski efsanelerde ipuçları arıyor, rahip olacak o kızıl sıçanın fısıltılarını dinliyor."

Isadere gözlerini kıstı. "Onu son gördüğünüzden beri başka Kirmenler de parçaladı mı? Dışarı... daha kötü şeyler saldı mı?"

Dom içini çekti, ağrılarını hafifletmek için omuzlarını geriye doğru çevirdi. "Bilmiyoruz."

"Hâlâ vakit var," diye fısıldadı Charlie. Parmaklarıyla masaya vuruyordu.

Sigil yan yan ona bakarak dudak büktü. "Bunu nereden biliyorsun?"

Rahip omuz silkerek arkasına yaslandı. Güzel bir ziyafet çekmiş bir adam gibi ellerini göbeğinin üstünde kavuşturdu. "Kirmenler diyarları ayakta tutuyor. Henüz ölmedik, bu da bir şeydir."

"Bu da bir şeydir," diye tekrarlardı Sigil başını iki yana sallayarak.

Henüz ölmedik. Corayne neredeyse gülecekti, yolda geçen uzun ve zahmetli günler bir anda korkunç bir dalgaya dönüştü. Su yılanları, atlar, şimdi hayaletlerle dolu olan vaha kasabası. Henüz ölmedik, dedi içinden. *Bunu bir duvar halısına dokumak gerek çünkü bu yolculuğun ana teması buymuş gibi görünüyor.*

“Kirmenlerden birinin nerede olduğunu biliyoruz.”

Andry’nin sesi çadırın içinde berrak bir çan sesi gibi çınladı. Gözleri Corayne’inkilerle buluştu, siyaha karşı kahverengi, taşa karşı toprak. Corayne kaşlarını çatarak düşünmeye çalıştı, anılarına dalarak neyi unuttuğunu bulmaya çalıştı. Kirmen kılıcı hâlâ kınındaydı, sandalyesine yaslanmıştı. Şimdi onu yere çekmeye çalışan bir taş gibiydi. Onu gömmeye çalışıyordu.

Dudakları soruyu sormak üzere şekillendi ama Andry o daha sormadan cevap verdi.

Andry’nin yüzü pişmanlıkla gerilmiş, dudakları aşağı doğru bükülmüştü. Sesi acı doluydu, sanki böğrüne bir bıçak saplamış, yavaşça çeviriyorlardı.

Andry ağzını açtı, dişlerini sıkmıştı. Bunu söylemek onun için bir azaptı.

“Tapınak,” dedi güçlkle, Dom birden sertçe içini çekti.

Kadim kimsenin beklemediği bir hızla masadan kalkıp çadırdan çıktı, çadırın kapısı sert bir rüzgâra tutulmuş gibi dalgalandı. Sorasa volta atmaya kesti, yüzü ifadesizdi, kaplan gözlerini kocaman açarak Dom’un arkasından baktı.

Corayne gözlerini kırıştırdı. Yer ayağının altından kayar gibi oldu, az kalsın sendeliyordu.

Isadere şaşkınlıkla başını yana eğdi, kardeşi de aynısını yaptı.

“Tapınak mı?” dedi Sigil, kafası karışmıştı.

Sigil orada değildi. Bilmiyor.

Corayne olanları bildiği halde, o ölüm tarlasında kimlerin öldüğünü bildiği halde, yamaçtaki o ormanın kimin kanıyla sulandığını bildiği halde tam olarak anlayamıyordu. *Ben de orada değildim. Babamın ya da diğerlerinin ölümünü görmedim. Bunun ağırlığını bilemem.*

Andry bunun ağırlığı altında eziliyordu, başını eğdi, çenesi neredeyse göğsüne degecekti.

"Geri dönmeliyiz," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Corayne ne yaptığını bile anlamadan Andry'nin omzunu elinin altında hissetti, Andry'nin bedeni parmaklarının altında sert ve sıcaktı. Onu rahatlatmak için tek yapabildiği buydu. *Başka bir yolu olsaydı...* diye düşündü, cevabı zaten biliyordu.

Gözleri Andry'nin başından çadırın arka tarafındaki aynaya kaydı. Ay yükselmişti, ışığı eğimli çatıdaki delikten içeri süzülüyor, aynanın bronz yüzeyine vuruyordu. Corayne bir an bir yüz görür gibi oldu, soğuk ve beyaz bir yüz.

"Geri dönmeliyiz," dedi Andry'nin söylediğini tekrarlayarak.

7

HAYALETLER BİLE

Domacridhan

Onu özlemen gayet normal. İçinde bu boşluğu hissetmen normal.

Andry Trelland birkaç hafta önce nehrin ve söğüt ağaçlarının yanında, kâbuslar Dom'un bile dayanamayacağı kadar korkunçlaştığında böyle söylemişti. Gerçekten içinde her saniye biraz daha büyüyen bir boşluk var gibiydi. Önce kalbini yutmuştu. Çok geçmeden de geri kalanını yutacaktı.

Ölümsüz Veder, yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Sonsuz karanlığın içinde iğne ucu kadar yüzlerce ışık. Her gün batımında göz kırparak birer birer hayata geri dönüyorlardı. O anda Ionalı Domacridhan ölemedikleri için yıldızlardan nefret etti.

Onlar gibi değillerdi. Ölümlü ya da ölümsüz, Dom'un değer verdiği kişiler gibi değillerdi. Hepsi ya ölmüştü ya da ölmek üzereydi, bıçak sırtında dans ediyorlardı. Tanıdığı herkesin ve her şeyin bir sonu olabileceğini kavramakta zorlanıyordu.

Corayne diyanın en tehlikeli iki kişisi tarafından aranıyordu, yüzü ve adı Ward'ın duvarlarına yapıştırılmıştı. Kıyamet ve Allward arasında duran tek şeyin Corayne olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Bu çok riskli bir durumdu, hele ki genç bir ölümlü için. Andry, Corayne'in yanında bir kaçaktı ve fazla asildi. Her an bir kılıcın önüne atlayabilirdi. Belki de hiç bulamayacağı müttefikleri aramak için Ward'ı dolaşan sevgili kuzeni Ridha ise kim bilir nerelerdeydi.

Dom, Ridha'nın annesinin korkaklığına lanetler okuyor, bir yandan da onu özlüyordu. Keşke Iona kraliçesi de şimdi yanlarında olsaydı, annesinin ve diğer ölümsüz anklavlarının gücü de arkalarında olsaydı. Dom, Iona kraliçesi için korkuyordu, Tiarma'da kalan herkes için, Veliaht'ın çadırındaki herkes içinde. Kum tepelerinin arasında mırıldanarak dolaşan Valtik için bile. Sadece Sorasa Sarn için endişelenmiyordu. Dom dünyanın sonu gelse bile onun öleceğini sanmıyordu. Bu başkalarına neye mal olursa olsun Sorasa kendini sıyrmanın bir yolunu bulurdu.

Nefes almakta zorlanıyordu, sanki son birkaç günü çölde at sırtında değil de koşarak geçirmişti. Göğsü sıkıştıyordu, karnındaki yara iyileştiği halde yeniymiş gibi sızlıyordu. Yara izleri daha beterdi, yanıyor, kaşınıyorlardı. Yine Asunder'ın yaratıklarını hissediyordu, kemik parmakları ve kırık bıçakları derisini parçalıyordu.

Gördüğü kâbuslarda onlardan kaçamıyordu. Onu aşağı doğru çekiyorlardı, öyle derine çekiyorlardı ki sonunda gökyüzü yukarıda küçük bir daireden ibaret kalıyor, dünyanın geri kalanı siyaha ve kırmızıya boyanıyordu. Cortael'in bağırışını duyabiliyordu. Kanının kokusunu alabiliyordu. Bu öyle canlı bir hatıraydı ki uyanıkken bile bunları hissedebiliyordu.

Ve şimdi geri dönmemiz gerekiyor.

Sayırsız yıldız gökyüzünde dakikalardır, yüzyıllardır dönüp duruyordu. Iona'da bile bu kadar çok yıldız yoktu. Dom onları inceleyerek bir cevap aradı.

Binlerce ışıktan hiç cevap gelmedi.

Ama Ionalı Domacridhan yalnız değildi.

"Bazıları yıldızların var olan tüm âlemler olduğunu, ışıklarının bir çağrı, bir davet olduğunu söyler."

Yanında bir silüet belirirken Dom hiç kıınıldamadı. Silüet onunla aynı boydaydı, koyu tenliydi, siyah saçları taç şeklinde örülmüştü. Bir ölümsüzdü, Dom gibi o da Glorian'ın oğullarından biriydi.

Dom şaşkınlık içinde dudaklarını araladı, nefesi kesilir gibi oldu.

Ölümsüzün zırhı yoktu, mor renkte, uzun bir cübbe giymişti, zarif bileklerinde şık bileklikler takılıydı. Bu bileklikler iç içe geçmiş panterler şeklindeydi, kara kehribar ve oniksten yapılmışlardı, panterlerin gözleri zümrüttendi. Dom ne anlama geldiklerini ve hangi anklava ait olduklarını biliyordu.

"İbal sarayının güneydeki Vederlerle yakın temasta olduğunu biliyordum ama onlardan birini burada görmeyi beklemiyordum. Hele ki Barasa prensini. Ne haber getirdin Sem?" dedi Dom, Veder dilinde konuşarak. Halkının eski dilini konuşmak iyi gelmişti.

Eğilerek ölümsüz prensi selamladı.

Diğer Veder de aynısını yaptı.

"Iona Prensi Domacridhan. Anklavım siz Ward'da doğduğunuzdan beri sizin anklavınızla temasa geçmedi." Meşalenin ışığı yüzüne vurunca Dom vakur, düz bir burun ve çıkık elmacık kemikleri gördü. Gözleri sürekli gülümsüyormuş gibi kısıktı. Son derece sıcak bakıyordu.

Kral Shan'ın oğlu, diye içinden geçirdi Dom. Barasa, Allward topraklarının en güneyindeki anklavdı, Gökkuşağı Ormanı'nın derinlerinde yer alıyordu. Iona'nın simgesi ge-yikken Barasa'nınki panterdi.

"Bu şartlarda tanıştığımız için üzgünüm," dedi Dom çadırlara bir göz atarak. Corayne gibi düşünmeye, bir Veder prensinin neden Ibal'ın ölümlü veliahdının peşine düştüğünü anlamaya çalıştı. "İçeride konuşulanları duymuşsundur herhalde."

"Biz Vederler her zaman dinlemedeyizdir, eminim senin ölümlüler de bunu fark etmiştir," dedi Sem boğuk bir kı-kırdamayla. "Haberı babama ve güneydeki diğer anklavlara ileteceğimden şüphen olmasın ama..."

Dom dişlerini sıkarak elini yumruk yaptı.

"Dinlemezler mi?" diye homurdandı. Iona'yı, Isibel'i ve yardım isterken boş gözlerle ona bakan danışmanları düşün-memeye çalıştı. "Tıpkı teyzem gibi."

Loş ışık Sem'in görme yetisine engel değildi. Gözleri Dom'un yüzünde gezindi, bu yüzdeki bariz hayal kırıklığını fark etti.

"Teyzen onlara çoktan söylemiş," dedi Sem içini çekerek. "Barasa da birkaç ay önce Hizir ve Salahaе gibi bir uyarı aldı."

Soğuk bir el Dom'un kalbini sıkmaya başladı. Bir *uyarı*. Önemini bilerek kelimeyi zihninde evirip çevirdi. *Teyzem büyü gücünü bana yardım etmek için kullanmaz ama yolumu kesmek için kullanır*. Dom kaşlarını çattı, ağzına kötü bir tat doldu. *Barasa, Hizir ve Salahaе*. Güney kıtasının çöller ve ormanlarla kaplı ölümsüz anklavları. Ridha'nın ulaşamayacağı kadar uzak anklavlar. Annesinin onlara daha önce ulaşması kolaydı.

“Uyarı zayıftı, teyzenin büyüğü kilometreler yüzünden azalmıştı,” dedi Sem yatıştırıcı bir ses tonuyla.

Dom’un öfkesi galip geldi, yüzünü çöle dönüp ellerini beline dayadı.

“Savaşmayı reddedince korkaklığının Iona’nın surlarını aşmayacağını düşünmüştüm,” diye hırladı. “Durum teyzemin sandığından daha vahim, sana her ne dediyse...”

“Yalan mı söylüyordu?”

“Hayır,” dedi Dom. Şimdi bile yalan söyleyemezdi. “Ama yanılıyor. Savaşmazsak Ward’ı kaybedeceğiz.”

Sem dudaklarını büzdü, yüzü ifadesizdi. “Isibel, Eski Cor’lu Taristan’ın geri dönmemizi sağlayacak bir yol açacağını düşünüyor. Glorian’a.”

Dom diyarlarının adını duyunca neredeyse küfredecekti. “Hiçbirimiz böyle bir bedel ödemeye razı olamayız. Ward için risk çok büyük, diğer diyarlar için de.”

Sem hafifçe başını sallayınca şaşırdı. Sonra yeniden yıldızlara baktı, sonsuz ışık noktacıları gözlerine yansıyor. “Cesaretin için sana teşekkür ederim Domacridhan. Biz Vederler pek çok şeyde yetenekliyiz ama sen cesaret konusunda gerçekten üstünsün.”

“Ben cesur değilim.” Dom elini yüzünden geçirdi, yara izlerini hissetti. Derisi sert ve büzüşüktü. Bir daha asla tapınaktan önceki haline dönemeyecekti. Ve tarih tekerrür etmek üzereydi. “Öfkeliyim, üzgünüm, hüsrana doluyum... ama cesur değilim.”

“Katılmıyorum,” dedi Sem.

Dom omuz silkmekle yetindi. Ölümsüz prensi bir kez daha süzdü, cübbesinin altındaki güçlü omuzlarına, kollarındaki boğum boğum kaslara baktı. Görebildiği kadarıyla üstünde silah yoktu ama silahlara yabancı olmadığı belliydi.

“Corayne’i koruması için başka bir ölümsüz bulabiliriz,” dedi alçak sesle.

Sem kaşlarını kaldırdı. Bileklerindeki panterler parıldıyordu. “Ya da bu gece en yakın anklava gidip öğrendiklerimi Hizir’le paylaşabilirim.”

Dom’un içi sızladı. Ansızın boğazına oturan yumruyu bastırmak için yutkundu. Aklına yine tapınak geldi, bu kez tapınağın mermer basamaklarında ölen, sessiz bir savaşçı olan Hizir’li Nour’u hatırlamıştı. Ward’ın dört bir yanından gelen pek çok Veder şehidinden biriydi. *Hizir ölenlerin intikamını almak için ayağa kalkacak mı?*

“Öyle de yapabiliriz,” dedi boğuk bir sesle. “Veliaht izin verir mi?”

Barasa prensi çadıra bir göz atarak başını iki yana salladı. “İballı Isadere bu işi onun adına hallettiğim için bana teşekkür edecek. Sanırım ölümlü krallıklarının yanı sıra anklavlara da haber gönderecekler.” Sem yıldızlar onları dinliyormuş gibi sesini alçaltıp yaklaştı. “Tüm diyarda bir garipliktir gidiyor. Babam neler olup bittiğini başka bir açıdan öğrenmek için beni elçi olarak kuzeye gönderdi, bu gece burada duyduklarımı ona aktarmakla görevliyim. Bu şarkıyı tutturan tek kişi lona kraliçesi olamaz.”

Dom gülümseyince gecenin soğuşunu dişlerinde hissetti. “Bize inanıyorsun, değil mi?”

Sem, Dom’un omuzunu sertçe sıktı. “Böyle bir grubu dünyanın sonundan başka ne bir araya getirebilirdi bilmiyorum.”

Doğru söze ne denirdi ki?

“Hoşça kal Domacridhan. Umarım yine karşılaşırız.”

“Umarım daha çok karşılaşırız.” Sem geri çekilirken Dom elini kaldırdı. Prens de elini kaldırarak selam verdi. “Ecthaid seninle olsun.”

Sem bu kez Glorian tanrılarını onurlandırmak için iyice eğilerek eski usul selam verdi. "Baleir de seninle olsun."

Sem'in verdiği haberin sevinci uzun sürmedi, Dom yine kara kara düşünmeye başladı. Ordu olsun ya da olmasın tapınağa tekrar gitmeyi düşünemiyordu. O lanetli toprağa ayak basmak, Cortael'in kanında büyüyen çiçekleri görmek istemiyordu.

Kumlara tekme atarak Vederla dilinde küfretti.

"İonalı ölümsüz bir prens daha terbiyeli olur sanıyordum."

Dom neredeyse hırlayacaktı. Sarn'la dövüşmek kafasını dağıtmak için iyi bir yöntem olabilirdi. Ama Byllskos'da olanları, boğaların boynuzlarını, zehir tadını ve hafif portakal kokusunu unutmamıştı.

Başını çevirince gölgelerin Amhara'nın tanıdık silüetine dönüştüğünü gördü. Sorasa çölü hâlâ üzerinde taşıyordu, toz toprak içindeydi. Ona yakışıyordu. Ne de olsa burası onun eviydi.

"Sanırım yanılmışım," dedi Sorasa elini uzun, siyah saç örgüsünde gezdirerek.

Biraz ötesinde durunca Dom öfkeyle hırladı.

"Beni rahat bırak Sarn."

"Sana bir iyilik yapıyorum Kadim." Sorasa çöl gecesinin soğukunda üşümemek için pelerinini giydi. "Yoksa Corayne ve yaverin buraya gelip seni şımartmasını mı tercih ederdin?"

Dom yine kumları tekmeleyip bir taşı sektirerek uzağa fırlattı. Çocukça olduğunu biliyordu ama o anda buna aldırmayacak kadar üzgündü. "Hayır, sanmıyorum."

Sorasa'nın bakışlarını hissediyor, kalp atışlarını duyabiliyordu: sakın, düzenli bir ritim. Sarn gözünü bile kırpmadan o bakır rengi gözleriyle onu izliyordu. Etrafta yanan meşale olmadığı halde bu gözler meşale ışıyla doluymuş gibiydi.

“Acıyı bir kenara bırak,” diye mırıldandı Sarn. “Hatıraları bir kenara bırak. Bunlara ihtiyacın yok.”

Senin gibi biri için kolay tabii, demek istedi Dom. Öfkelenmek iyi gelmişti, öfke kederden ve acıdan daha iyiydi.

“Loncada bunu mu öğrettiler?” dedi Sarn’ı süzerek.

Sarn haftalardır at sırtında Ibal’ın amansız çöllerinde yolculuk ettiği halde her zamanki kadar tehlikeli görünüyordu. Toz ve ter ne hançerlerinin ne de kalbinin çeliğindeki parıltıyı köreltebilmişti.

Ama şimdi yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sarn ufka döndü, gözlerini toprağın gökyüzüyle buluştuğu belli belirsiz sınırdan geçirdi.

“Öğrendiğim ilk ders buydu.”

Sorasa’nın kalbinin kusursuz, yavaş ritmi hızlandı, oysa etraflarında hiçbir şey değişmemişti. Kum tepelerinde rüzgâr bile esmiyordu. Her yer sessiz ve kıpırtısızdı.

“Korkuyorsun Sorasa Sarn,” dedi Dom yavaşça. “Neden?”

“Sen sarhoş musun Kadim?” Sarn’ın düşünceli halinden eser kalmadı. Her zamanki gibi tiksintiyle Dom’a döndü. “Dünyanın sonunun gelmesine engel olmaya çalışıyoruz ama başaramıyoruz.”

Dom yumruklarını sıkarak yaklaştı. *Sandığın kadar kör değilim Amhara.*

“Vatanına dair bir korkun var. Bu kıyılara ayak bastığımızdan beri tüylerini diken diken eden bir şey var. Bu serüvenin başarıya ulaşması için, Corayne’i koruyabilmem için nedenini bilmem gerekiyor.”

Sarn tehditkâr bir tavırla bir adım yaklaştı. Dom çok daha uzun boylu olduğu halde Sorasa da onun kadar uzun görünmeyi başarıyordu.

"Serüvenle de Corayne'le ilgisi yok," dedi Sorasa sertçe. "Bu sadece beni ilgilendiren bir şey, benim kafamın içindeki bir şey."

Dom'un içinde bir şey düğümlendi. Sorasa Sarn bir suikastçıydı, bir caniydi. Anlaşılan bu kılıcın iki tarafı da keskindi. Sert bakışlarına ve dişlerini sıktığına bakılırsa Sorasa'nın söyleyeceği tek şey buydu. Domacridhan ölümlüler hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Sorasa'yı en azından bu kadar tanıyordu.

"Siz Amharalar neden hep kafanızda pazarlıklar yapmak zorundasınız?" diye homurdandı Dom, Tyriot'da yaptıkları anlaşmayı hatırlamıştı. Ward kurtarıldığında ve görev tamamlandığında Sorasa'ya borcunu kendi hayatıyla ödeyecekti.

Sorasa'nın dudakları hafifçe yukarı kıvrılınca Dom şaşırdı. Buna pek gülümseme denemezdi ama yine de yeterliydi.

Sorasa'nın kalp atışları yeniden yavaşladı.

"İbal Veliahdı bağınaz bir dindar olabilir ama yine de işimize yarayacaktır," dedi Sorasa konuyu birden değiştirerek.

"Senin de aynı tanrıçaya taptığını sanıyordum."

Suikastçı hiç çözülemeyen bir yapboz gibiydi, Dom'un idrak dahi edemediği sonsuz parçalardan oluşuyordu.

Sarn omuz silkti. "Lasreen hayata ve ölüme hükmediyor, ona tapmamak için aptal olmam lazım," dedi. "Ama Isadere ne derse desin, boş bir aynada ne gördüğünü düşünürse düşünsün tanrıça ölümlü bir bedende yaşamıyor."

Sorasa başını çevirip çadıra, içindekilere bakınca yüzündeki o hafif tebessüm kayboldu.

"Benim tanrılarım sessizdir," diye mırıldandı Dom.

Yeniden yıldızlara baktı. Şimdi Glorian'ın değil de Ward'ın yıldızları oldukları için canı sıkılmıştı. Glorian'ın hiç görmediği yıldızları.

Sesini alçalttı. "Halkım kendi diyarına dönene kadar tanrılarımız bizden ayrı kalacak."

"Herhalde eski yoldaşların şimdi o tanrılarla birlikte," dedi Sarn yapmacık bir tavırla. Karşısındakini rahatlatmak gibi bir yeteneği yoktu, hele Domacridhan'ı hiç. "Ölen yoldaşların."

Dom başını iki yana salladı.

"Ward'da ölüm bir daha uyanmamak demektir."

Birden yıldızlar o kadar parlak gelmemeye başladı, ayın ışığı da solmuş gibiydi. Sanki her şeyin üstüne bir gölge düşmüştü.

"Burada ölüm mutlaktır," diye mırıldandı Dom.

Sorasa gözlerini kocaman açtı, kaşlarını çattı. "Hayaletler bile mi yok?"

"Hayaletler bile yoktur Sarn."

İnanç güçlü bir şeydi, Dom bunu Isadere ve Charlie'de olduğu gibi Sarn'da da görebiliyordu. Kendilerince doğru olduğunu düşündükleri yollarla kutsal panteonlarına bel bağlayan dindar ölümlüler. Sorasa Sarn bir katil de olsa bu hayattan sonrasına inanıyordu. Kendisi için, başkaları için, hatta öldürdüğü kişiler için bile. Her nasılsa ahlaki değerleri ve hayatta bir hedefi bulunmayan bir suikastçıya yol gösteren bir şey vardı. *Benim gibi değil*, diye düşündü Dom. Bu kadar nefret ettiği biri bir yana, bir ölümlüyü kıskanması bile tuhaftı.

Sarn'ın sesiyle düşüncelerinden sıyrılıp asıl meseleye geri döndü.

"Corayne, Isadere'in kaptanıyla bir rota çizmeye başladı bile," dedi Sarn tekrar çadıra doğru dönerek. "Kuzeye giden yolun haritasını çıkarmalarına yardım etmem gerek."

Çadırın girişinde nöbet tutan ejderha zırhlı muhafızlar mızraklarını daha sıkı kavrayarak dikkat kesildi. Dom muhafızlara baktıktan sonra Sarn'a yetişip onu kolundan tuttu.

"Bu Ibalet muhafızlara karşı dikkatli olmalısın," diye fısıldadı. "Seni izlemektense öldürmeyi tercih ederler."

Bunu söylüyorlar da, hem yüzüne karşı hem de aralarında fısıldaşarak. Bazıları kimsenin onları duyamayacağını düşünerek gece gündüz bundan bahsediyor. Sarn'ın gırtlığını kesmeye hazır Şahinleri düşünmek bile onu öfkeliendiriyordu. Tikintilerini anlasa bile. Bir zamanlar kendisi de aynı şeyi yapmak istemiş olsa bile.

"Benden ne kadar nefret ettiklerinin farkındayım," dedi Sarn sakın bir sesle. Keyiflenmiş, hatta gurur duymuş gibiydi. "Hem de gereğinden fazla nefret ediyorlar. Bir o kadar da korkuyorlar."

Dom yüzünü buruşturdu. "Kendine bu kadar güvenme Sarn. Tedbirli ol."

"Seni gördüğümünden beri temkinli davranıyorum zaten Kadim."

Dom yine Byllskos'u ve Tyri limanını, şehrin yarısının tek bir Amhara tarafından nasıl harap edildiğini hatırladı.

Dom'un düşüncelere daldığını görünce Sarn başını yana eğdi. Gözlerini dikkatle üzerinde gezdirince Dom kımıldandı, bakışlarından huzursuz olmuştu.

"Sen sarhoş olabiliyor musun ki?"

Bu saçma soru karşısında Dom'un dengesi bozuldu. Uygun bir cevap bulmaya çalışırken bocaladı.

"Mümkün," dedi sonunda Iona salonlarını ve çok eskilerde kalmış kutlamaları hatırlayarak.

Sarn'ın dudakları yine yukarı kıvrıldı. Peşinden gelmesini işaret ederek yürümeye başladı.

"Bunu görmek isterdim."

* * *

Dom döndüğü zaman Corayne'i planlara dalmış halde buldu, ellerinin altına bir harita yayılmıştı. Corayne'i hiç böyle, evindeymiş gibi rahat görmemişti, notlar alırken, parmaklarını dağ sıralarında gezdirirken kızın gözleri parlıyordu. Dom bir an için onu olması gerektiği gibi gördü. Sarn'la birlikte onu bulmadan önce olduğu gibi. Tüm diyarın ağırlığı omuzlarına çökmeden önce. O kişi çabucak kaybolmuş, yerini şimdiki Corayne'e bırakmıştı. Daha sert, daha bilenmiş, şans ve kader tarafından hırpalanmış.

Komutan lin-Lira ve Sibrez gitmiş, yerlerini Isadere'in gemisinin kaptanına bırakmışlardı. Kaptan, Corayne'le birlikte haritayı inceliyordu. Veliaht hâlâ mum ışığının kıyısında duruyor, arada bir ay ışığıyla dolu aynaya bakıyordu.

Valtik dönmemişti, Charlie de gitmişti, muhtemelen bir yerde horlamakla meşguldü. Andry'nin de uykusu gelmiş gibiydi ama uykulu gözlerle sandalyesinde kahramanca oturuyordu. Sigil elinde bir kadeh şarapla salonda dolaşüyor, gösterişli mobilyaları inceliyor, sandalyelerden ayağının altındaki kilimlere kadar her şeyi didikliyordu.

Dom isteksizce masaya doğru yürüdü, gözüne haritada tanıdık bir nokta ilişti. Adı yazmasa da neresi olduğunu biliyordu. Yamaçlar, nehir kolları. Artık sessiz olmayan sessiz bir orman. Dom dişlerinin arasından derin bir nefes aldı.

"Tapınak iki tehlike teşkil ediyor," dedi güçlükle, sesi öncekinden de sertti.

Corayne başını masadan kaldırdı.

"Birincisi Taristan'ın ordusu, Kül Diyarlılar," diye devam etti Dom, her kelime bir öncekinden daha zordu. Hatıralar zihnini kavuruyordu. Yıkılmış diyardan çekilip çıkarılmış bir ordu. "Ya hâlâ oradalar, Kirmen'i koruyorlar ya da Taristan'la birlikte Madrence'talar."

“İki olasılık da iyi değil,” diye mırıldandı Corayne.

Dom başını salladı. “İkinci tehlike ise tapınağın Ward Dağları’nın eteklerinde, Galland krallığı içinde yer alması.” Dom boğazındaki yumruyu bastırarak yutkundu. “Hepimizin peşine düşmüş bir krallığın.”

Corayne’in gülümsediğini görünce şaşırdı.

“Öyleyse biz de etrafından dolaşırız,” dedi Corayne elini kuzey kıtasını ikiye bölen uzun dağ sırasının üstünde gezdirerek. “Uzun Deniz’den geçeriz.” Parmağını dalgaların üzerinde kaydırarak Ibalet kıyılarından denizin diğer tarafındaki şehre doğru bir yol çizdi. “Trisad yakınlarında karaya çıkarız, Ahmsare’den geçerek Dahlian Kapısı’na varırız, sonra da dağlardan kuzeye doğru ilerleriz. Böylece Galland’la aramıza dağlardan bir duvar koymuş oluruz.” Parmaklarını haritada gezdirerek izleyecekleri yolu gösterdi. “Ondan sonra Trec’deyiz, Galland’ın kapısının eşiğinde. Beyaz kurtla birlikte koşarız. Umarım Oscovko da ordusuyla birlikte yanımızda olur.”

Corayne’in yanakları kızarmıştı, yorgunluktan değil keyiftendi. Haritalar onun evi, hayatının merkeziydi. Bu konuda gerçekten iyiydi. Kirmen portalları açıp kapamanın yanı sıra.

Corayne dudağını ısırarak gözlerini Dom’dan Sorasa’ya çevirdi.

Dom, Ward’ın haritasını diğer ölümsüzler kadar iyi bilse de dünyanın o kısmını pek görmemişti. Tekrar eski parşömenin üzerine çizilmiş olan dağlara baktı. Dağlar haritada küçücük ve o kadar da uzak değilmiş gibi görünüyordu. Dom yine de yolculuğun haftalar süreceğini tahmin edebiliyordu. Tabii bir sorunla karşılaşmazlarsa.

“Syrene anklavı yakında,” dedi Dom haritada işaretlenmemiş bir noktayı göstererek. Elbette ölümlüler artık oradan haberdar değildi. Syrene’in koçları dağların yükseklerinde

gözlerden ırak yaşıyorlardı ve yüzyıllardır ölümlülerin arasına karışmamışlardı. “Belki oradaki Vederler yolculuğumuzda bize yardımcı olur.”

“Aile toplantılarına vaktimiz yok Kadim,” dedi Sorasa sertçe, neredeyse Dom’u kenara itecekti.

Dom parmağını haritadan yanmış gibi çekti ve Sorasa’dan uzaklaştı.

Sarn gözlerini haritaya indirdi. “Bu uzun bir yol, elimizi çabuk tutmalıyız. Ama doğru bir rota,” biraz düşündükten sonra ekledi: “Bizi yakalanmadan Galland’a götürecek tek yol bu. Hem belki yolda bir müttefik de buluruz.”

Bakışlarını Isadere’e çevirdi, Veliaht yavaşça başını salladı.

Corayne gülümsüyor, kendisiyle gurur duyuyordu. “Teşekkür ederim Sorasa.”

“Bana teşekkür etme, annene et,” dedi Sarn, şimdi parmağıyla yolu takip ediyordu. “Sana dövüşmeyi öğretmemiş olabilir ama *düşünmeyi* öğrettiği kesin.”

Dom ölümlülerin duygularından pek anlamadığının farkındaydı ama o bile Corayne’in yüzünden bir gölgenin geçtiğini görebiliyordu. *Üzüntüden mi yoksa öfkeden mi? Annesini özlüyor mu? Ondan bahsedilmesinden hoşlanmıyor mu?* Hangisi olduğunu bilmiyordu.

“Pekâlâ.” Isadere elini çırpınca hizmetçiler dikkat kesildi. “Yolculuğunuz için elimizden geleni yapacağız.”

Hizmetçiler çadırın salonundan bitişikteki odalara geçti. Dom ince kumaş duvarların arkasında diğer hizmetçilerin yiyecek ve erzak toplamaya koyulduğunu duyabiliyordu.

“Ya çöl kısrakları?” dedi Sorasa bir kaşını kaldırarak.

Dom kendini olumsuz bir cevaba hazırladı. Çöl kısrakları iyi atlardı, onları bekleyen uzun yolculuk için yeterince hızlı ve sağlamdılar. Ama geride bıraktıkları yol ona büsbütün

başarısızlığa uğramasalar bile her defasında engellerle karşılaşmayı beklemeyi öğretmişti.

Isadere başını sallayınca rahatladı. "Atları da alabilirsiniz."

Sorasa bunu duyunca sırtını dikleştirip başını yana eğdi. Dom'un Amhara'da gördüğü, selama en yakın şey buydu. Sorasa'nın arkasında duran Sigil'in kaşları neredeyse alnına kadar kalkmıştı. Onun da Sarn'ı daha önce selam verirken görmediği açıktı. Dom böyle bir şeyi kimsenin gördüğünü de sanmıyordu.

"Teşekkürler," dedi Sarn, sesi ne sert ne de yapmacıktı.

Isadere kaşlarını çattı, dişlerini gösterdi. "Senin teşekkürüne kalmadım Amhara," dedi sertçe, sonra böyle bir yaratığa bakmaya katlanamıyormuş gibi başını çevirdi. Onun yerine Corayne'e döndü. Mağrur yüzünü yukarı kaldırdı, altın sarısı mum ışığında yüz hatları iyice ortaya çıktı.

"Gündüz sıcağında uyuyun. Hava kararırken yola çıkar-sınız."

8

TEK BİR ADAMIN CANI

Erida

Taristan zaferi ayağına sereceğine söz vermişti, öyle de yapıyordu, hem de her gün.

Erida'nın ordusu önüne çıkan her şeyi ezip geçiyor, Aslan yirmi bin askerin üstünde yükseliyordu. Galland'ın yeşil bayrağı serin sonbahar rüzgârında yükseklerde dalgalanıyordu. Gül Nehri yanları sıra akıyor, Erida'nın büyük ordusu güneye doğru ilerlerken doğu kanadını koruyordu.

Kraliçe nedimelerini taşıyan tekerlekli evden kurtulup açık havaya çıkmaktan memnundu. Devasa araba yük kafilesiyle birlikte konvoyun arkasından hantal hantal ilerliyordu. Şövalyeleri güvenlik gereği arabada kalmasını söylese de Erida bunu reddetmişti.

Kafeslerden bıkmıştı.

Her zamanki altın işlemeli koyu yeşil pelerinini giymişti, pelerin o kadar uzundu ki atının iki yanını örtüyordu. Pele-

rinin altında, sıkıntı çekmeden saatlerce giyilebilecek kadar hafif olan sarı tören zırhı ışıldıyordu. Bir kılıç karşısında zor dayanırdı ama Erida da zaten bir kılıca asla hedef olmazdı.

Castlewood'u ve sıra sıra kaleleri geride bırakmışlardı. Madrence krallığı görünmez bir perde gibi üstlerine çökmüştü. Sınırı gündüz vakti, herhangi bir direnişle karşılaşmadan geçmişlerdi. Sınır sadece bir taşla işaretlenmişti, üzerindeki yazılar zamanın ve hava koşullarının etkisiyle silinmişti. Nehir hâlâ akıyordu, sonbahar ormanına hâlâ yeşil ve altın sarısı hâkimdi, sanki ağaçlar Aslan'a hoş geldin diyordu. Atların nalları altındaki yol değişmemişti. Toprak hâlâ topraktı.

Erida başka bir krallıkta kendini daha farklı, nedense daha zayıf hissedeceğini düşünmüştü. Oysa tersine, yeni topraklar onu daha da cesaretlendirmişti. O bir kraliçeydi, imparatorluk kaderinde vardı. Bu onun ilk avı, ilk fethi olacaktı.

Güneyde, Gül ve Alsor nehirlerinin birleştiği yerde hisar şehri Rouleine yükseliyordu. Şehrin surları güçlüydü ama Erida daha güçlüydü.

Gül Nehri'nin karşı kıyısına toplanmış olan düşman ordusu onları izliyordu. Ordusunun karşısına çıkamayacak kadar zayıftılar ama bir leş yiyicinin büyük bir sürüyü uçtan uçtan kemirmesi gibi küçük tacizlerde bulunuyorlardı. Bu Galland ordusunu yavaşlattığı için başka bir ordu gece vakti nehri geçip siperler kazmayı ve alelade kazıklar çakmayı başarmıştı.

Aslan hepsini yalayıp yutmuştu.

Erida kaç Madrence'linin öldüğünü bilmiyordu. Düşmanların cesetlerini saymakla uğraşmamıştı. Ayrıca yüzlerce Galland askeri kaybedildiği halde yerlerini geniş krallığın dört bir yanından çağrılmış olan yenileri almıştı. Fetih Erida'nın, tüm Galland'ın kanında vardı. İlk savaş çağrısına direnen soylular şövalyelerini, askerlerini ve köylülerini de beraberinde

getirmişti, şimdi dörtnala at sürüyorlardı. Hepsi de savaş ganimetlerinden payını almak için can atıyordu.

Ve zaferimden.

Erida, Taristan'ı göremiyordu, kocası kafilenin en başındaydı, kendi Aslan Muhafızlarından bir grup eşliğinde önden gidiyordu. Lotha'dan beri Erida'nın emriyle her gün bu şekilde ilerliyorlardı. Taristan bu sayede hem öncülerle birlikte at süremeyecek kadar korkak olan soyluların saygısını kazanıyor hem de bu tür engereklerden uzak kalmış oluyordu.

Benden de, diye geçirdi içinden Erida, Taristan'ın yokluğunun canını bu kadar sıkmasından rahatsız oluyordu.

Düşünmesi gereken çok şey vardı ama Erida sarayda yıllarca deneyim kazanmıştı. O Aslanların Kraliçesi'ydi ve saray soyluları kesinlikle bu ismin hakkını veriyordu. Şu anda kendini elinde bir kırbaçla aslanların ininde duruyormuş gibi hissediyordu. Ama aslan terbiyecisi bile azınlıkta kaldığında yenilebilirdi.

Aslanlar şimdilik tok, semirmiş ve mutluydu. Karınlarını ölü askerler ve fıçı fıçı şarapla doyuruyorlardı. Bu gece de kale yerine bir kuşatma kampında aynı şey olacaktı.

Rouleine, Ascal'la kıyaslandığında küçüktü, Erida'nın görkemli başkentinin yanında köy gibi kalıyordu. Bir tepenin üstünde yer alıyordu, etrafı taştan yapılmış bir sur ve iki nehirle çevriliydi, geriye saldırmak için tek bir yer kalıyordu. Şehir yapı ve yer itibarıyla sağlamdı, Madrentine sınırını nesillerce koruyacak kadar iyiydi. Ama artık öyle olmaya-caktı. Surların arkasında ve civar çiftliklerde yirmi bin kişi yaşıyordu. Erida istese her birine bir asker tayin edebilirdi.

Yanından geçtikleri Madrentine köyleri şimdi boş ve sessizdi. Binalar terk edilmişti, kapıları ve pencereleri açık kalmıştı. Köylü askerler daha iyi bir çizme ya da kemirecek

bir soğan bulabilmek için geride kalan eşyaları karıştırıyordu. Kalan çiftlik hayvanları ordunun ikmal sürüsüne katılmak üzere kafilenin sonundaki yük konvoyuna götürülüyordu. Ama geride pek hayvan kalmamıştı.

Erida uzaktan bile çiftçileri güvenli yere çağıran çanların sesini duyabiliyordu.

“Ne tuhaf, sonlarını getiren de bu çanlar olacak,” dedi yüksek sesle.

Yanında at binmekte olan Leydi Harrsing başını yana eğdi.

“Nasıl yani Ekselans?”

İhtiyar kadın yarı yaşındaki nedimelerden daha iyi ata biniyordu. Üstünde masmavi bir pelerin vardı, gümüş rengi saçları arkadan örülmüştü. Sarayda zenginliğini herkese hatırlatacak kadar çok mücevher takardı. Mücevherler ağırlık yapmaktan başka işe yaramayacağı için yolda takmamıştı. Bella Harrsing bir seferin ortasında tavus kuşu gibi dolaşmaması gerektiğini iyi biliyordu. Savaş meydanında değil de balodaymış gibi yaldızlı zırhlar ya da sırmalı giysiler giyenlerden değildi.

“Çanlar köylüleri ve ahaliyi surların içine çağırıyor, böylece şehri korumak için kapılar kapatılabilecek,” dedi kraliçe. Birçok kuleden gelen çan sesleri ahenksizce birbirine karışıyordu. “Kapıları açık bıraksalardı hiç kan dökmeden içeri girebilirdik.”

Harrsing bir kahkaha attı. “Madrentineler bile bir şehri savaşmadan teslim etmez. Kralları ayyaş olabilir ama aptal değildir.”

“Tersine son derece aptal.” Erida dizginleri daha sıkı kavradı, aşınmış deri parmaklarının altında yumuşacıktı. Madrence topraklarında sonbahar fazla serin geçmediği için Erida gündüz vakti eldivene ihtiyaç duymuyordu. “Emrimde

yirmi bin asker var, dahası da geliyor. Kral Robart hemen bugün güzel sarayından çıkıp önümde diz çökse iyi eder.”

Harrsing’in ince dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Kocan gibi konuşmaya başladın.”

Erida’nın yanaklarına ateş bastı.

“Yoksa o mu benim gibi konuşmaya başladı?” dedi Harrsing’e düşünmesi için başka bir şey vererek.

“Bu açıdan da bakılabilir,” dedi Bella içini çekerek.

Diğer soylular kraliçenin arkasına öbeklenmişti. Erida arkasına baktı, görkemli atlar ve pırıl pırıl zırhlardan oluşan bir kafilde halinde güneye doğru ilerleyişlerini izledi. Çok sayıda lord, birkaç leydi ve önden ve arkadan ilerleyen binlerce askerin generalleri vardı. Erida her bir yüzü tanıyordu. İsimlerini, ailelerini, kendi aralarındaki karmaşık ittifakları ve en önemlisi de Gallandlı Erida’ya olan sadakatlerini biliyordu.

Bella, Erida’nın bakışlarını takip etti. “Ne düşünüyorsunuz majesteleri?”

“Pek çok şey,” dedi Erida dudaklarını büzerek. Sesini biraz alçalttı. “Taç giyme törenimde diz çöküp on beş yaşındaki bir kraliçeye bağlılık yemini edenleri. İlk savaş çağrısında bulunduğumda lejyonu ve kendi ordusunu toplayarak Madrence cephesine gidenleri. Bekleyenleri. Fısıldaşanları. Ben peşindeyken bile bir yerlerde güven içinde saklanan aşağılık kuzenim Konegin için casusluk yapanları. Ölürsem onu tahta kimin oturtacağını ve beni ölüme kimin göndereceğini.”

Bella’nın beti benzi attı. “Bu kadar genç omuzlar için çok ağır bir yük,” diye mırıldandı.

Erida sadece omuz silkebildi, bu yükün ağırlığı altında eziliyormuş gibiydi. Başını iki yana salladı. “Ve Taristan’a korkuyla bakanları. Ya da kıskanarak bakanları. Yapmaya çalıştığımız her şeyi kimin mahvedeceğini.”

Bella'nın buna verecek cevabı yoktu, Erida da cevap beklemiyordu. Yaşlı kadın pek marifetli bir saray mensubuydu. Boyunu aşan işlere kalkışmaması gerektiğini iyi bilirdi.

Erida boğazını temizledi. "Thornwall, son durum nedir?"

Lord Thornwall atını dizginledi, aygır kraliçenin yanına yanaştı. Komutan at sırtında daha uzun boylu görünüyordu ama bu çoğu erkek için geçerliydi. Thornwall diğer lordların aksine zırh giymemişti. Savaş oyunu oynamasına gerek yoktu. Tüm orduya komuta etmek, tüm kafikeyi dolaşmak, öncülerle ve teğmenlerle görüşmek o kadar zaman alıyordu ki teçhizatla uğraşacak vakti kalmıyordu.

Thornwall başını kraliçeye doğru salladı, kızıl sakalı yeşil tuniğinin üstünde kıpkırmızı görünüyordu. Göğsündeki aslan işlemesi, kendi ailesinin simgesi olan kıvrımlı sarmaşıklar ve dikenlerle çevrilmişti.

"Öncüler nehrin karşısındaki Madrence ordusunun üç bin kişiden oluştuğunu söylüyor," dedi.

Thornwall'un yanı sıra iki yaver geliyordu, onların üstünde de aynı tunikten vardı. Erida isimlerini hatırlamaya çalıştı, eskiden olsaydı hemen hatırlardı. Birinin çirkin sarı saçları, diğerinin ise müşfik bir ifadesi vardı. Bildiği tek bir şey vardı: Thornwall yanına almadan evvel kime yaverlik yaptıkları.

Tunikleri eskiden parlak kırmızı ve gümüş rengindeydi, göğüslerinde bir şahin vardı.

North'lar, diye geçirdi içinden Erida, yüzü birden buz kesti. Sör Edgar ve Sör Raymon. Kendilerini kraliyete hizmet etmeye adanmış Aslan Muhafız şövalyeleri.

Tepenin yamacında ölmüşlerdi, kemikleri çamura karışmıştı. Erida'nın sadık muhafızları Taristan'ın ilk zaferiydi.

Ama biri hâlâ hayatta. Andry Trelland'ı hatırlayınca Erida'nın dudakları aşağı büküldü. Ascal'ın soylu oğullarından

biri, şövalyelik için yetiştirilen bir yaver. *Ve bir vatan haini*, dedi içinden Erida, onu son görüşünü hatırlayınca öfkelen-di. Andry'yi kapıdan kaçarken görmüştü, arkasında yerle bir olmuş büyük salon vardı, Eski Cor'lu Corayne Kirmen kılıcıyla önden gidiyordu.

Thornwall bir şeyler zırvalamaya devam ediyordu, Erida gözlerini kırptırdı, yaverleri ve bir zamanlar hizmet ettikleri ölü şövalyeleri unuttu.

"Ama her gün azar azar yeni askerler geliyor," dedi komutan atının ritmiyle sallanarak. Yol ona konsey salonundan daha çok yakışıyordu: Yanaklarına renk gelmişti, gri gözleri ışıldıyordu. "Prens Orleon'un yüz zırhlı şövalye ve bunun iki katı kadar askerin başında, nehrin karşı kıyısındaki orduyla birlikte olduğuna dair söylentiler var."

Erida sırttı. "Herhalde onunla evlenmeyeceğimi anladı," dedi Harrsing'le birlikte gülerek. Madrence'ın veliaht prensi, Erida'nın uzun süre oyalanmış ve sonunda hayal kırıklığına uğramış pek çok talibinden biriydi.

Kraliçe prensle sadece bir kez karşılaşmıştı, Konegin'in bir Siscaria düküyle evlenen kızının düğününde. Prens uzun boylu ve sarışındı, bir ozanın prens versiyonuydu. Ama sıkıcıydı, zekâdan ve ihtirastan yoksundu. Sohbetleri daha çok babasının Partepalas'taki sarayında tuttuğu minyatür midilli koleksiyonu üzerine dönmüştü.

"Esir düşerse öldürmeyin," dedi Erida gülmeyi keserek. Sesi sertleşti. "Kral ona karşılık iyi bir fidye verecektir."

Harrsing diğer tarafından hafifçe öksürdü. "Sanmam. Robart'ın veliahdını ne kadar kıskandığını herkes biliyor, bir baba için ne kadar aptalca bir şey."

“Onların aile içi çekişmeleri beni ilgilendirmiyor,” dedi Erida içini çekerek, hâlâ Thornwall’u izliyordu. “Ya *diğer* öncüler?” Erida siyah kaşlarından birini imalı imalı kaldırdı.

Thornwall başını iki yana salladı. Öfkeyle kızıl sakalını çekiştirdi. “Konegin’den hiç iz yok. Sanki tepelerin içinde kayboldu.”

“Ya da saklandı,” dedi Erida, Thornwall’un yüzünü izliyor, kaslarının her hareketine ve seğirişine dikkat ediyordu.

Komutan gözlerini kırsağının yelesine dikti. “Gayet muhtemel.”

Gözlerinde gördüğüm şey utanç mı Otto Thornwall? Yoksa bir sır mı?

“Teşekkür ederim Lord Thornwall,” dedi yüksek sesle, elini aralarındaki boşluğa uzattı. Yapmacık bir gülümsemeyle Thornwall’un kolunu sıktı, bu, iktidardaki bir kraliçe için hiç de küçük bir jest değildi. “Yanımda olmandan çok memnunum.”

Hâlâ. Bir sayfadaki kelimeler kadar açık olan bu ima havada asılı kaldı. Thornwall onları kolayca okudu. Erida’nın kimden bahsettiğini ikisi de biliyordu. O gece Lotha’da, Lord Derrick de Konegin’le birlikte kaybolmuş, sabahın erken saatlerinde saraydan sıvışmıştı. Erida’nın Kraliyet Konseyi’nden bir üye daha, sayılı kişiden oluşturduğu beyin takımından bir hain daha. Geriye sadece Thornwall, Harrsing ve Ascal’daki Lord Ardath kalmıştı, ihtiyar adam savaşamayacak kadar zayıftı.

Bir ihaneti daha kaldıramam.

Rouleine görüldüğünde kuşatma çoktan başlamıştı. Şehir devrilmiş bir dev gibi bir tepenin üzerinde uzanıyor, surların ve bataklık bir hendeğin arkasında kiliseler ve kuleler yükseliyordu. Sınır sadece birkaç mil ötede olduğu halde gözü gören herkes bunun bir Galland şehri olmadığını anlayabilirdi. Surlar daha

kısa, kuleler daha basık ve zayıftı. Çatılar kırmızı kiremittendi, binaların çoğu beyaz ya da açık sarıydı. Pencerelerdeki saksılardan çiçekler fışkırıyor, Madrence'in gümüş rengi atıyla işlenmiş bordo bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu. Rouleine fazla sessiz, fazla güzeldi, mağrur bir havası yoktu. Galland'a hiç benzemiyordu.

Gül ve Alsor Nehri şehrin arkasında birleşiyor, güneydeki başkente ve Şafak Okyanusu'na doğru akıyordu. İki nehir, sadece on metre yüksekliğinde ama çoğu orduya dayanacak kadar kalın olan şehir surlarından daha iyi bir koruma sağlıyordu. Rouleine bir zamanlar imparatorluğun bu kısmını birbirine bağlayan Eski Cor yolu üzerinde, elverişli bir konuma sahip bir pazar şehri olsa da aynı zamanda sınırın koruyucusu ve Madrence'in geri kalanına açılan bir kapıydı. Barış zamanlarında bile şehirde büyük bir şehir garnizonu bulunuyordu ve surların yıkılması ihtimaline karşı iki nehrin birleştiği yerde büyük bir kale bulunuyordu. Erida kalenin kulelerini ve duvarlarını görebiliyordu, taşlar parlak şehrin üstünde bir fırtına bulutu gibiydi.

Çanların sesi çoktan kesilmişti. Herkes Aslanların kapıda kükrediğini biliyordu.

On bin asker şehri şimdiden kuşatmıştı. Bataklığın ötesindeki boş tepeye dolmuşlardı, savaşın idari yönüyle meşguldüler. Kampı düzenlemek, hendek kazmak, yemek pişirmek için ateşler yakmak, çadırları kurmak, Orleon'un askerleri beklenmedik bir saldırıya kalkışırsa diye kazıklardan bir duvar örmek. Şehrin dış mahallelerini, şehir surlarının koruması dışındaki birkaç yapıyı ve sokağı temizlemişlerdi. Çan seslerinin yerini çekiçlerin ve baltaların kakofonisi almıştı. Ağaçlar devriliyor, gövdeleri ve dalları yakacak ya da kalas olarak kullanılmak üzere kesiliyordu. Ya da koçbaşı.

Bin Gallanlı asker hendeğin kıyısında, kale siperlerine mevzilenen Madrence okçularının menzilinın ötesinde toplanmıştı. Sıraları düzenliydi, heybetliydi, en cesur savaşçılara bile korku salacak bir görünüme sahipti. Bunlar birbirinden kopuk ve düzensiz Jydli akıncıları değil, Galland lejyonlarıydı. Planlandığı gibi kraliçeleri ve komutanları bekliyorlardı. Erida aralarında sarı zırhlı muhafızlar tarafından çevrelenmiş kırmızı bir pelerin olduğunu biliyordu. Onu bir an önce bulma telaşıyla kampın altını üstüne getirmemek için kendini zor tutuyordu.

Erida yanında aptallardan ve engereklerden oluşan hareketli bir saray yerine bir mancınık olsun isterdi. Ama kuşatma tertibatları yavaştı, gelmelerine daha saatler vardı. Mancınıkları en azından sabaha dek hazırlayamayacaklardı, asıl saldırı da mancınıklar hazır olunca başlayacaktı.

Her nasılsa kamp şimdiden kokmaya başlamıştı ve atının altındaki yol çamura dönüşmüştü, birkaç eski taş balçıklı bir suyun içindeki adalara benziyordu.

Cor yolu kampı ikiye bölerek doğruca hendek köprüsüne ve şehir kapısına gidiyordu. *Dün bu yolda sadece şehir ahalisi ve taşralı soylular vardı*, diye düşündü Erida, bataklığın kıyısına toplanmış olan askerlerin yanına doğru gidiyordu. *Şimdi ise bir kraliçeyi ve Cor prensini selamlıyor.*

Askerler açılan bir kapı gibi savrularak kraliçenin geçmesi için ikiye ayrıldı. Erida önce kırmızı pelerini, imparatorluk kırmızısının kendine has tonunu fark etti. Taristan köprüde duruyordu, geniş köprü aşağıdaki bataklığın üstünde bir kemer oluşturunuyordu. Taristan silüet halindeyken bile bir kral gibi görünüyordu.

Hayır, dedi Erida içinden. *Kral değil. İmparator.*

Taristan'ın ayaklarının birkaç santim ötesine oklar yağdı.

Taristan irkilmedi bile ama Erida irkilmişti. Yüreği ağzına gelmişti.

Eğer o soğukkanlı aptal yetenekli bir okçu yüzünden ölürse... diye düşündü dişlerini sıkarak. Sonra hatırladı. *Hayır, onu öldürmek mümkün değil,* diye hatırlattı kendine yüzüncü, bininci kez. *Bekleyen onu kutsadı, onu güvende tutacak.*

Taristan'ın korkunç tanrısını düşünmek içini ürpertse de biraz teselli veriyordu. Bekleyen, bütün kalkanlardan daha iyiydi ve kocasını neredeyse bir tanrıya dönüştürmüştü.

Atı sessizce yürümeye devam ediyordu. İğdiş edilmiş hayvan eğitilmiş bir savaş atıydı, kan kokusuna ve savaşın seslerine alışkındı. Kampta da dikkatini dağıtacak pek bir gürültü yoktu.

Buna ben de alışıyorum, diye düşündü Erida, Ascal'dan ayrıldığından beri kaç gün geçtiğini saydı. *Lotha'dan bu yana iki hafta. Sinsi kuzenim cehennemin dibine kaçalı iki hafta olmuş.*

Ronin okçuların menziline cesaret edebildiğince yakın duruyordu. Taristan'dan farklı olarak yaralanmaya karşı savunmasız olduğu açıktı, Erida kızıl sıçanı kocasının biraz gerisinde titrerken görünce gülümsedi. *Keşke surlardakinden biraz daha ölümcül bir el tarafından fırlatılmış bir ok biraz daha uzağa isabet etseydi.* Ronin'in ölümünün ne gibi sorunlara yol açacağını bilmiyordu. Onu kendi eliyle ortadan kaldırmasına engel olan tek şey de buydu. Bekleyen'in rahibi başka bir Kirmen'in izini bulamamıştı ama kocasıyla Asunder'ın Devrik Kralı arasında bir köprü kurmuştu. Onu öldürmek kesinlikle akıllıca olmazdı.

Erida atından indiğinde bacakları birazcık titriyordu, yanında Aslan Muhafızlardan bir şövalye vardı, neredeyse nefesini ensesinde hissediyordu. Thornwall da atından indi,

Erida ve komutanı Eski Cor prensinin yanına gitmek üzere birlikte yürümeye başladılar.

Askerler başlarıyla ya da eğilerek selam veriyordu. Bunlar yetenekli lejyon askerleriydi, lordları tarafından askere alınmış köylüler değillerdi. Erida iyi eğitilmiş binlerce askerin gücünün farkındaydı, bu ilginin tadını çıkarıyordu. Ronin bile başını eğerek selam verdi, sulanmış kıpkırmızı gözleri her zamanki gibi korkunçtu, yüzü başlığının altında parlayan bembeyaz bir ay gibiydi.

Taristan kımıldamadı, gözlerini kapıya ve surların arkasına sinmiş şehre dikmişti. Kirmen kılıcı belindeydi, eski kılıç kınındayken bile parlıyordu. Taristan bir elini kılıcın sapına koymuştu, parmaklarının arasından yakutlar ve ametistler görünüyordu.

Erida, Taristan'ı her sabah yola koyulmadan önce ve her gece bir sonraki durakları olan kalede görüyordu ama bu farklıydı. Bugün ilk gerçek düşmanın karşısında duruyorlardı. Soylular onları izliyor, kraliçeyle kocası arasında bir çatlak olup olmadığına dair bir iz arıyordu.

Dönsene aptal, dedi içinden, kocasının onu görmesini istiyordu. Diz çökmesini.

Yanında durduğunda Erida'nın ayak parmakları okların menzilinden sadece birkaç santim uzaktaydı, Taristan o zaman döndü.

Tek bir hareketle Erida'ya döndü, bir eliyle pelerinini geriye savurarak eğildi. Diğer eli Erida'nın elinde sıcacıktı, alev alev yanan alnını Erida'nın eline bastırırken parmakları sert ama nazikti. Erida dokunuşuyla ürperdi, bu görüntü karşısında şaşırmıştı. Taristan daha önce de önünde eğilmiş, kraliçesine duyduğu saygıyı göstermişti ama hiç böyle

olmamıştı. Taristan'ın bir dizi yerdeydi, başı sunaktaki bir rahip gibi öne eğilmişti.

Erida gözlerini Taristan'a dikti, yüzü porselen bir maske gibiydi ama safir rengi gözleri kocaman açılmıştı. Soylular şaşkınlığını görmesin diye dua ediyordu. Deli gibi atan kalbini duyamadıkları için memnundu.

Taristan'ın siyah gözleri gözleriyle buluştu, yüzünde her zamanki kadar sert bir ifade vardı. Erida ne düşündüğünü anlayamadı ama Taristan gözlerine beklediğinden biraz daha uzun baktı. Sonra kara gözlerinin gölgelerinde o kırmızı ışıltı belirdi, belli belirsizdi ama bu kadarı da yeterliydi.

Eski Cor prensi ayağa kalktı, Erida'nın elini bırakmamıştı.

"Majesteleri," dedi, sesi de elleri kadar sertti.

"Ekselans," dedi Erida, Taristan'ın onu köprüden ve oklardan uzaklaştırmasına ses çıkarmadı. Taristan onu –küçük de olsa– tehlikeden bir an önce uzaklaştırmak istiyor gibiydi.

Pısırik rahip köprüden çıkar çıkmaz yanlarına geldi, beyazımsı saçları gözlerine dökülmüştü. Erida cübbesinin eteğine basıp rahibi yüzüstü yere düşürmek ona neye patlar diye düşündü.

"İkinizle de konuşmam lazım," dedi rahip başıyla beceriksizce selam vererek.

Erida kötü kötü gülümsedi. "Merhaba Ronin."

Ronin de gülümseyerek karşılık vardı, ince dudakları aralanınca çarpık çurpuk dişleri göründü. Erida uçmaya çalışan bir balığı izliyormuş gibi hissetti.

"Sakıncası yoksa hemen."

Taristan ikisinin arasında duruyor ama bir şey söylemiyordu, yüzü her zamanki gibi asıktı. Rouleine'i arkasına almak istemediğinden hafif yana dönük duruyordu. Ünvanı, soyu, kaderi ne olursa olsun Erida, Taristan'ın her şeyden

önce bir felaketzede olduğunu, Ward'da geçen zor ve uzun yıllarla yoğrulduğunu biliyordu.

Thornwall boğazını temizledi. "Bence şartlarımızı sunana kadar bekleyebilir," dedi şehir kapısına bakarak. Sonra Taristan'ı düzgünce selamlamak için özen göstererek eğildi. "Ekselans."

"Lord Thornwall," dedi Taristan sertçe. Erida kocasının Thornwall'u başıyla selamladığını görünce şaşırarak sevindi. Taristan sarayın âdetlerine ve basit görgü kurallarına burun kıvırıyor gibi görünse de sanki istemedi de olsa öğreniyordu. "Sence şartları kabul edecekler mi?"

Erida omuz silkerek pelerininin omuzlarını düzeltti. Kükreyen aslan şeklindeki iki toka güneş ışığında sapsarı parlıyordu.

"İşe yaramasa da böyle bir gösteride bulunmak gelenektir."

Taristan kafası karışmış gibi baktı. "Kraliçenin kazana-
cağından emin olduğu bir savaştan önce müzakere yapması
gelenek midir yani?"

Erida alaycı alaycı gülümsedi. "Sanırım bu savaşın gele-
neksel hiçbir yanı yok."

En hafif tabiriyle.

Taristan'ın dudakları incecik bir çizgi haline geldi, Erida onun bu şekilde gülümsediğini artık öğrenmişti.

Surlardaki okçular siperlerin arkasına çekilmiş, boşa har-
canan okların köprüdeki patırtıları kesilmişti. Sonra kapıdan
sert bir sürtünme sesi geldi, demir parmaklıklar yukarı kal-
karken demir zincirlerin tiz şakırtısı duyuldu.

Biri geliyor.

Erida hemen sese doğru döndü, kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Daha fazla zırhı ya da belinde kılıcı olsun isterdi.

Şehri almaya gelen fatih olduğunu belli edecek, onu daha yaşlı ve daha korkutucu gösterecek bir şey.

Aslan Muhafızlar aldıkları eğitime uygun şekilde tepki verdi, altısı kılıcını çekti. Dördü arkada, birer muhafız da Erida ve Taristan'ın iki yanındaydı. Kraliçe olarak hüküm sürdüğü uzun yıllardan sonra Erida artık onları zar zor fark ediyordu. Güneşin altında parlayan sapsarı zırhları iyice kanıksamıştı.

“Bu zaman kaybindan başka bir şey değil,” diye hırladı Taristan usulca, sesi o kadar alçaktı ki sadece Erida duyabiliyordu.

Erida öfkeyle ona baktı. Haklı olsa bile bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Hem aksi bir Eski Cor prensi ona engel olamayacaktı.

Hafifçe aralanan kalın, ahşap kapıların arasından ateşkes bayrağı göründü.

Yarısı beyaz, yarısı kırmızıydı.

Yarı barış, yarı savaş.

Ateşkes bayrağı altında yürüyen kişiye ne olursa olsun zarar verilemezdi. Beyaz barış bayrağından daha az koruyucuydu ama köprüyü ve bin Galland askerini riske atmak için yeterliydi.

Elçi çilli, çok uzun boylu, kuğu gibi boynu ve turuncu seyrek saçları olan biriydi. Bordo ve gümüş rengi Madrence tuniğinin altına kolları çok kısa gelen gevşek bir zincir zırh giymişti. Zırhın ona ait olmadığı belliydi.

Bunu Taristan da fark etti.

“Bu adam hayatı boyunca hiç zırh giymemiş,” diye hırladı alçak sesle.

“Madrence sakın insanlarla dolu sakın bir yerdir,” dedi Erida. Peşinde iki askerle köprüyü geçen elçiye bakıyordu. “Hükmedemeyecek kadar zayıftır. Emredemeyecek kadar

değersiz. Onlara bir iyilik yapıp bu taşıyamayacakları kadar ağır yükü sırtlanacağım."

Elçi köprüünün en yüksek noktasında, kapının ve bekleyen askerlerin tam ortasında durdu. Yutkunduktan sonra konuşmaya başladı.

"Majesteleri, Galland Kraliçesi Erida." Elçi eğilerek saygıyla selam verdi. "Ve Ekselans, Eski Cor Prensi Taristan," diye ekledi, tekrar eğilerek Taristan'ı da selamladı.

Taristan tiksiniş gibi dudak büktü.

Elçi yeniden yutkundu, bu kez daha kararlı bir tavırla Erida'nın gözlerine baktı. "Madrence krallığına izinsiz girmiş bulunuyorsunuz."

Taristan omzunun üstünden arkasına baktı, gözlerini arkalarındaki koca orduda gezdirdi.

"Ne kadar da dikkatlisiniz sür," diye seslendi köprüye doğru. Sonra sadece Erida'nın duyabileceği şekilde fısıldadı: "Onu öldürsem mi?"

Erida içinde yeniden yükselmeye başlayan öfke dalgasını bastırarak dişlerini sıktı. "Elinde ateşkes bayrağı var. Yakışık almaz."

"Kimin nazarında?" Taristan'ın gözleri parladı, hem siyah hem kırmızı, insan ve canavar. Erida üstündeki pelerine ve güzel zırha rağmen Taristan'ın öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Erida dudağını ısırды. Taristan böyle düşünmekte haksız değildi. *Niyetimiz dünyayı fethetmek. Neden birilerine hesap verecekmişiz?*

Thornwall öne çıkarak söze girdi.

"Galland Kraliçesi, Madrence'a savaş açıyor," dedi gürleyen bir sesle. Erida onun hiç bu kadar güçlü bir sesle konuştuğunu duymamıştı, en azından konsey salonunda. Bu savaşta, ger-

çekte ait olduğu yerdeki Lord Thornwall'du. "Bağışlanmak istiyorsanız diz çöküp majestelerine sadakat yemini edin."

Elçinin ağızı açık kaldı. "Savaş için bir gerekçeniz yok. Bu krallıkta hakkınız bulunmuyor!"

Erida sırtını dikleştirdi, çenesini yukarı kaldırdı, sesi soğuk ve sertti. "Bu savaşı soyum adına, Eski Cor kanından doğacak vârislerim adına açıyorum."

Kapıda bir itiş kakış oldu. Bocalayan elçi verecek bir cevap bulamadan sarı saçlı bir adam köprüye fırladı, arkasından altı şövalye geliyordu. Birinin elinde yine ateşkes bayrağı vardı. Şımarık çocuklar gibi hışımla köprüde yürümeye başladılar.

Taristan yeni geleni görünce gerildi, kılıcını sımsıkı kavramıştı. İçinde yanan öfkeyi zor zapt ediyormuş gibi kesik kesik solumaya başladı.

Erida nedenini bilmiyordu. Madrence prensini görmek onu öfkelenlendirmekten çok keyiflendirmişti.

Elçi, prene yetişmek için koştururken bağıırıyordu. "Huzurlarınızda Madrence Veliaht Prensi Orleon Levard, Madrence Kralı Yüce Kral Robart'ın oğlu..."

Prens elini şöyle bir sallayarak elçiyi savdı, yakışıklı yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

"Yanınızda bir vâris göremiyorum Kraliçe," diye bağırdı, sarı bir saç tutamı mavi gözlerine düşmüştü.

Diyarın dört bir yanındaki genç kızlar böyle bir adama, yakışıklı bir veliaht prene bu kadar yakın olabilmek için gençliğini feda ederdi. Erida ise onu bataklığa itmek istiyordu.

Orleon gözlerini kraliçeden kocasına çevirdi, Taristan'ı ezilmesi gereken bir böcekmiş gibi süzdü. "Ben sadece bir çöplükte bulduğunuz, soyuna dair kendi sözünden başka kanıtı olmayan melez bir *köpek* görüyorum."

“Kıskançlık sana hiç yakışmıyor Orleon,” dedi Erida sertçe, Taristan’ın öfkesi iyice taşmasın diye prenslerin arasına girdi. Orleon’u düşündüğü için değil, fethi düşündüğü için. “Babanın adına teslim ol. Tabii bunu yapabilecek gücün varsa.”

Orleon öfkeden kıpkırmızı kesildi. “Diyar sana karşı koyacak. Galland bile aklına eseni yapamaz. Siscaria’daki müttefiklerimiz...”

“Sizden daha güçsüzler,” dedi Erida sözünü keserek. “Gözlerini geçmişe, yıkılmış bir imparatorluğa çevirmişler. Ben ise ileriye, yeniden kurulması gereken bir imparatorluğa bakıyorum.” Umursamaz bir tavırla omuz silkti. Bu, Orleon’u tam da istediği gibi daha da sinirlendirdi. “Aslında sırf eski imparatorluğun yeniden doğuşunu görebilmek için herhalde bana katılacaklardır.”

Orleon hiddetinden titriyordu, yüzü bordo cübbesi gibi kızarmıştı. Duygularını saklama becerisinden yoksundu, Erida sebebini iyi biliyordu.

O bir erkek. Duyguları bir yük ya da zayıflık olarak görülmez. Oysa ben erkekler tehdit altında olduklarını düşünmesin, kendilerini biraz daha güçlü hissetsin diye duygularımı saklamak zorundayım.

Erida parmaklarını büktü, öyle ki tırnaklarının avucuna battığını hissetti. İçinden Orleon’un yüzünü çizmek ve ona daima takacağı bir maske hediye etmek geliyordu, tıpkı onun takmak zorunda olduğu gibi.

Prens elini havaya kaldırdı, Erida bir an ona vuracak sandı. Ama Orleon saçını arkaya itip tuniğinin yakasını düzelterek kenarları gümüş işlemeli ipeği yukarı çekti. Açık mavi gözlerini tekrar Erida’nın üstünde gezdirdi.

“Umarım Hesapsızlar gırtlığınıza çöker,” diye hırladı öne doğru eğilerek.

Taristan, Erida'nın yanında kımıldandı. Erida bakmadan da Taristan'ın elinin hâlâ Kirmen kılıcında olduğunu, şeytani bakışlarının etrafı kuşatılmış olan prence kilitlendiğini biliyordu.

"Orleon, sen kendi gırtlığın için korksan iyi edersin," dedi Erida. "Şehri teslim et. Hatta atına atlayıp şartlarımı babana bildirmene bile müsaade edeceğim."

"Şartlarınızın şarta benzer tarafı yok," dedi Orleon dehşet içinde. Yüzü çarpılır gibi oldu, gözlerinde bir tereddüt belirdi. "Diz çökün, yoksa ölürsünüz diyorsunuz."

Erida gülümsedi. *Kazanma umudu olmadığını anladı. Önündeki yolu ve bu yolun tek bir yöne uzandığını görüyor.*

"Bana pek de zor bir seçim değilmiş gibi geldi," dedi.

Orleon öfkeyle dudaklarını büzdü. Sonra başını geriye attı. Tükürüğü çizmelerinin birkaç santim ötesine düşünce Erida kaşlarını çattı.

"Okları tercih ederdim," diye homurdandı Erida.

Taristan yanında sinsi bir kedi gibi kımıldandı, tüm dikkatini avına vermişti. Yine de hâlâ sesini çıkarmıyordu, birbirine bastırıldığı dudakları neredeyse görünmez olmuştu. Erida ağzını açarsa Orleon'u bir lokmada yutmasından korkuyordu.

Orleon kraliçenin eşinin teşkil ettiği tehlikeyi fark etmemişti. Taristan'ı, Erida'nın hayatının geri kalanını gölgede bırakan şu birkaç ayda tanıdığı kadar bile tanımıyordu.

Madrence prensi pis pis sırıttı. "Eşinin taşaklarıyla birlikte dilini de mi kestir?"

Erida daha Taristan ağzını açmadan ne soracağını biliyordu.

"Onu öldüreyim mi?" diye fısıldadı Taristan.

Ateşkes bayrakları üstlerinde bir uyarı gibi asılı duruyordu. Erida tekrar düşündü. Ateşkes hakkı çok eskiye dayanan bir anlaşmaydı, savaşın temel ilkelerinden biriydi.

Taristan deliğindeki bir yılan gibi sabırla bekliyordu. O kırmızı ışıltı gözlerinde yine belirmişti, belli belirsiz olsa da yeterliydi. Bekleyen, kraliçenin eşinin gözlerinden etrafı izliyordu. Taristan yine de kendini tutuyordu. Erida gerilmiş kaslarından, boynunda yavaşça atan damardan kendini zapt ettiğini anlayabiliyordu. Gözlerinden de anlıyordu, Taristan kızıl varlığı bastırmaya çalışıyordu. Onu uzakta tutuyordu.

Erida kararını verene kadar.

Erida içini çekti, havadaki gücün tadını alabilecekmiş gibi dudaklarını araladı. Kendi gücünün. Taristan'ın gözlerine bakmaya devam ederek gözlerini kırptırdı. Parmakları kımıldandı, sanki elinde onu bırakması için yalvaran bir tasma vardı.

Kraliçe tekrar Orleon'a baktı.

"Evet."

Kirmen kılıcı kınından çıktı, Aslan Muhafızlar Erida'yı korumak için yaklaştı. Erida kulaklarında nabzının güm-bürtüsünü duyuyordu, nedense çarpışan çelik ve demirin şakırtılarından daha gürültülüydü. Erida altın sarısı zırhların arasından izlerken soluk soluğaydı, Taristan'ın Madrentine askerlerin arasına daldığını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Karanlık güçlerle donatılmış olmasaydı bile Taristan'ın dengi değillerdi. Taristan acımasız bir katil, kendinden emin bir caniydi. Askerlerin kılıçlarını savuşturup zırhlarındaki zayıf noktaları bularak her birini birkaç dikkatli kılıç darbesiyle yere serdi. Elçinin bedeni bir yığın halinde yere devrildi, ateşkes bayrağı cansız bacaklarının üzerine serildi. Kafası köprüden yuvarlanıp bataklığa düştü.

Erida ölüme daha önce de şahit olmuştu. İdamlar, turnuvalardaki kazalar, yataklarında can veren kendi ana babası. Kana yabancı değildi. Ne midesi bulanıyor ne de başı dönü-

yordu. Köprüde katliam gerçekleştiren eşini izlemek şaşırtıcı derecede kolaydı, okçular yine saldırıya geçmişti. Ne var ki ancak kendi askerlerini vurabildiler, cesetler yattıkları yerde oklarla delik deşik oldu.

Madrence Prensi Orleon şehir garnizonunda bir asker değildi. Bir soylu çocuğu kadar iyi eğitimliydi, kılıca ve zırha aşinaydı. Ayrıca kendini talim alanı ya da turnuva meydanı dışında bir yerde ispatlamaya hevesliydi. Gümüş saplı kılıcını havaya kaldırdı, parmaklarının arasında lal taşları ışıltıyordu.

Erida'dan biraz büyüktü, doğru hatırlıyorsa yirmi üç yaşındaydı. Bir hamleyi savuşturup kılıcını Taristan'ın kılıcına indirirken göğsündeki gümüş rengi at öğle güneşinde parlıyordu. İkisi çaprazlanan kılıçların üstünden birbirine baktı, yüzlerinin arasında ancak birkaç santim vardı.

Orleon yüzünü buruşturdu, Taristan'ı uzakta tutmakta zorlanıyordu. Taristan'ın omzuna bir ok saplandı ama Taristan fark etmedi bile, Orleon'un beti benzi attı, şaşkınlıkla bir şeyler geveledi.

Madrence kraliyet soyunu kesmek için Kirmen kılıcının bir darbesi yetti.

Kılıç darbeleri inmeye devam ederken köprünün altındaki bataklıkta kırmızılar açtı.

Elçi ölüyken bile vazifesini yerine getiriyordu. Kendi şehrine uyarıda bulunuyor, gelecek katliamı haber veriyordu.

9

PARLAK DİYAR

Ridha

Ridha'nın kılıcı on yıllardır kan görmemişti. Akıncılar yüz yıl önce Iona'ya saldırdığından beri Ridha gerçek anlamda savaşmamıştı. Zihnen ve bedenen Ward'daki herkes kadar yetkin olsa da surların tepesinde donup kaldı. Gözlerini kıpkırmızı gökyüzüne dikmişti, damarlarında dehşet dolaşıyordu. O bir kurt, bir ayı, hatta ona karşı saldırıya geçmiş bir ordu bile değildi.

O bir ejderhaydı. Ejderha tekrar kükreyince Ridha ürperdi. Ses fiyordun kayalıklarında yankılandı.

Surun aşağısından bir Veder'in korku dolu sesi yükseldi. "İki tane mi var?"

Ridha'nın ağzı kurudu. "Bir tanesi hepimizi öldürmeye yeter de artar bile." Sesi gökyüzünden gelen bir başka hırıltı tarafından boğuldu.

Lenna, Kovalinn surlarından aşağı bağırarak Jyd dilinde emirler yağdırıyordu. Halkı hep birlikte hareket ediyor, okçu-

lar bellerinde oklarla şeflerinin yanına tırmanıyordu. Dyrian olduğu yere sinmişti. Tahtında otururken küçük yaşına rağmen bütün krallar gibi otoriter görünüyordu. Ama artık öyle değildi. Kar gibi bembeyaz kesilmişti, dudakları kımıldıyor ama sesi çıkmıyordu, Ridha'nın duyduğu korkunun aynısı küçük bedenini ele geçirmişti.

Kral yerine Leydi Eyda emirler yağdırıyordu, zincir zırhı ve tilki kürkü içinde tam bir savaşçı kraliçeydi. Kılıcını kaldırarak açık kapıyı işaret etti. Kapıya oyulmuş ayılar sonsuz bir hırıltıyla onlara bakıyordu. Dyrian'ın uykulu, hantal ayısı yanlarında yavru gibi kalıyordu. Ayı havayı koklayarak korkuyla kükredi. O da tehlikenin kokusunu almıştı.

"Fiyorda!" Eyda'nın sesi geçitteki kaosun üstünde gürledi. Kovalinn Vederleri ile Lenna'nın klanı arasında yüzlerce kişi itişip kakışıyordu. "Salonu boşaltın. Suya gitmeliyiz!"

"Yrla, fiyorda!" diye bağırdı Lenna aşağıdaki askerlerine. Hepsi anlayabilsin diye hem Jyd hem de Paramount dilinde bağıırıyordu. Akıncılar göğüslerine vurarak bir ulumayla karşılık verdi. "Okçular kalsın! Ejderhanın dikkatini bize çekin!"

Eyda başını salladı. "Yayları ve okları getirin!" diye gürledi, askerleri hemen emri yerine getirmek üzere koşturdu.

Ridha'nın midesi bulanıyordu, az kalsın surlardan aşağı kusacaktı. Ahşap sipere yaslandı. Korku yorucu bir şeydi.

Lenna dönerek omzuna dokundu, dövmeli parmakları Ridha'nın tuniğine zar zor değmişti.

"Nefes al," dedi Ridha'ya, eliyle nefes almasını işaret etti. Ölümsüz derin bir nefes alarak havayı ciğerlerine çekti. Az da olsa iyi gelmişti. "Şimdi de kaç."

Ridha yaslandığı yerden güçlkle doğrulurken dişleri birbirine vuruyordu.

“Ben bir Iona prensesiyim, kraliçenin kızıyım, Kayıp Glorian soyundanım.” Biri eline bir yay tutuşturdu, Ridha yayı alıp tüm heybetiyle doğruldu. Yeşil zırhı vücuduna tam oturuyordu. Kendisini tam bir savaşçı gibi hissediyordu. Hâlâ korkuyordu, korku boğazına sıkıca dolanmış bir urgan gibiydi ama onu ele geçirmesine izin vermeyecekti. “Kaçmayacağım.”

Lenna’nın dudaklarında yarı çılgın bir gülümseme belirdi, altın dişleri batmakta olan güneşin ışığında parıldadı. Bu görüntü Ridha’nın içini tuhaf bir sıcaklıkla doldurdu ama şimdi bunu düşünmeye vakti yoktu.

Beynini zorlayarak annesinin ve diğerlerinin üç yüzyıl önce son ejderhayı nasıl öldürdüğünü hatırlamaya çalıştı. Pek çok hikâye vardı, çoğu stratejiden çok kederle ilgiliydi. Soylu fedakârlıklarla ilgili gereksiz hikâyeler. O ejderha bir fırtına bulutu kadar büyüktü, gri renkteydi, en az on bin yaşındaydı. Yuvasını Calidon’un kıyıdaki en yüksek tepelerine, okyanusun kayalık zirvelerle buluştuğu yere yapmıştı. Balinalar sayesinde hayatta kaldığını düşünüyorlardı. Ama artık doymak bilmiyordu ya da fazla zalimleşmişti. Bu yüzden Iona ve Kovalinn Vederleri, Calidon’un kuzey kıyılarında, Zafer Denizi sahilinde canavarla savaşmıştı. *İlkbahardı, yağmur yağıyordu, diye geçirdi içinden Ridha. Yağmur ejderhanın ateşini söndürmeye yardımcı olmuş, askerlerin yeterince yaklaşmasına imkân tanımıştı.* Ridha ayağının dibindeki kılıftan bir ok aldı, bu aceleyle surlara taşınan düzinelerce oktan biriydi. *Kanatlarına bir şey yapıp ejderhayı inmeye zorlamışlardı.*

Gölge bir bulutun içinden süzüldü. Uzun bir kuyruk havada savruldu, bu ejderhanın gövdesinin görünen ilk kısmıydı. Kuyruk gün batımının parlak ışığında Lenna’nın ağzındaki altın dişler gibi ışıldadı, pulları o kadar parlaktı ki insanın gözünü alıyordu.

Ridha gözlerini kıstı, Veder bakışları bu kadar uzaktan bile son derece keskindi.

"Derisi," diye mırıldandı. Hatıraları netleştirdi, annesinin anlattıklarını hatırlamaya başladı. "Ejderhanın derisi mücevherlerden yapılmış," diye bağırdı surdan aşağı doğru. "Derisini oklarla falan delemesiniz. Kanatlara nişan almalısınız!"

Lenna itiraz etmedi. Erida'nın söylediklerini tercüme ederek Jyd dilinde emirler yağdırdı.

Pek çok kişi anklavın yüksek kayalıklarını boşaltmaya çalışıyor, kapıdan geçip fiyorda inen dik ve dolambaçlı basamaklara akın ediyordu. Leydi Eyda ve Dyrian onlara önderlik ediyor, her iki halkı da güvenli bir yere götürmeye çalışıyordu. Ridha surdan, Kovalinn'in tünediği dağın dik yüzeyinden aşağı baktı. Yine midesi bulandı. Yükseklik onu rahatsız etmiyordu. Yine de bir ejderhanın onu dağın yamacından aşağı kovaladığını düşünmek hiç hoşuna gitmiyordu.

"Son ejderha öldüğünde Calidon'da değildim," dedi Kesar, Ridha'nın yanına gelerek. Üstünde hâlâ sarayda giydiği yumuşak tunik vardı. Savaşa hazır olduğu söylenemezdi.

Ridha kendi zırhına şükretti. "Ben de."

Yüze yakın Veder de büyük yayları ve taşıyabildikleri kadar çok okla Kesar'ı izleyerek akıncılara katıldı. Tüm güvensizlik ya da tedirginlik birden ortadan kalkmıştı.

Hiçbir şey ortak bir düşman kadar birleştirici olamaz.

Hava kararıyor, güneşin son ışıkları tuttuğunu bırakan parmaklar gibi, batıdaki dağların üzerinden geri çekiliyordu. Yamaçlardaki karlar ısıltısını kaybetmiş, pembeden grimsi bir mora dönmeye başlamıştı. Kovalinn'e soğuk bir karanlık çökerken Ridha ürperdi. Gece sadece ejderhaya yardım edecek, geri kalanının felaketi olacaktı.

"Kirmenler hakkında yalan söylediğini hiç düşünmedim ama yine de şüphelerim vardı," dedi Kesar, açıkta kalan topaz rengi boğazını örtmek için tuniğinin yakasını bağladı. Gözlerini gökyüzünden ve oradaki tehlikeden bir an olsun ayırmıyordu. "Artık yok."

Ridha ciğerlerindeki hava boşalmış gibi hissetti.

"Taristan," diye hırladı, korkusu yerini öfkeye bırakmıştı. Birden sırf öfkesini boşaltabileceği bir yer olsun diye ejderhanın ortaya çıkmasını istedi.

Kesar da öfkeyle dudaklarını büktü. Saçlarını deri bir bağcıkla arkadan bağladı. "Eski Cor Prensi bu canavarı Ward'ın üstüne saldı ve başka bir Kirmen'i parçalayarak açık bıraktı." Başını iki yana salladı. "Kirmen'in hangi diyara açıldığını hatırlamıyorum."

Ridha geleceğin kraliçesiydi ve aldığı eğitim talim alanıyla sınırlı değildi. Daha çocukken annesinin danışmanı Cieran'dan Kirmenler üzerine ders almıştı. Genelde derslerden kaytarsa da Cieran'ın ona öğretmeyi başardığı şeyleri hatırlıyordu.

"Oraya Irridas deniyor," diye fısıldadı, Ward'dan daha eski bir kitabın sayfalarını hatırlıyordu. Çizimler zihninde bulanıktı ama değerli taşlardan oluşan kayalıkları ve ona bakan büyük, kırmızı gözleri hiç unutmamıştı. Orası hayal dahi edilemeyecek zenginliklerin ve onu koruyan açgözlü ejderhaların dünyasıydı. "Parlak Diyar."

Kararmakta olan gökyüzünde toplanan gölgeler ejderhayı görmeyi zorlaştırıyordu. Ejderha kükredi, şimdi daha yakındaydı, bütün yaylar sesin geldiği yöne çevrilerek lacivert gökyüzündeki siyah gölgeyi izlemeye koyuldu. Fırlatılan bir iki ok boşa gitti.

Akıncılar da diğerleriyle birlikte kaçmalı, diye düşündü Ridha yanında duran Lenna'ya bir göz atarak. *Ölümlüler çok çabuk ölüyor.*

Lenna aklından geçenleri okumuş gibi gözlerine baktı, dişlerini sıkmıştı, solgun yanağında bir kas seğiriyordu. Yayı Ridha'nınkinden daha küçüktü, tavşan ve kurt avlamak için yapılmıştı. *Onunla bir ejderhayı yere indirmen mümkün değil,* demek istedi Ridha ama dilini tuttu. Aslında yaylardan hiçbirinin indirebileceğini sanmıyordu.

"Güçlü ol," dedi Lenna akıncıları gibi yumruğunu göğsüne vurarak. Gözleri parlıyordu, bakışları da gülümseyişi kadar vahşiydi. "Yrla seninle. Yrla savaşır."

Ridha sırtını dikleştirdi. "Biz de öyle."

Kararan gökyüzündeki son morlar ve maviler de silinip gitti. Meşaleler yakıldı, bastıran karanlığa karşı acınası bir savunmaydı ama akıncıların görebilmesi için yeterliydi. Çamların ve karın arasından bir rüzgâr esti. Ölümlü-ölümsüz tüm okçular aynı anda nefeslerini tutmuş gibi ses çıkarmadan bekliyordu. Aşağıdan diğerlerinin kayalıklarda yankılanan sesi geliyor, kayaların üzerindeki çizmelerin uğultusu Eyda'nın cesaretlendirici haykırıışlarını boğuyordu. Kovalinn'in arkasında, dağların yükseklerinde kurtlar uluyor, sayısız kurt sürüsü aynı uyarıyı yapıyordu.

Ejderha fiyordun ağzında beliriverdi. Bulutların arasından çıkarak yeni doğan yıldızları gökyüzünden sildi, kanatlardan ve pençelerden oluşan siyah bir kütle halindeydi, gözleri bir çift kor gibiydi. Uzaktan bile kıpkırmızı görünüyorlardı. Dişlerinin arasında vahşi bir ışık oynatıyor, ölümcül ağzından dışarı bırakılmak için yalvarıyordu. Kanatlarını çırparken çıkardığı gürültü fiyorddaki tüm sesleri, Ridha'nın deli gibi çarpan kalbinin uğultusunu bile bastırıyordu.

“Kanatlar!” diye bağırmak istedi Ridha ama sesi boğazında takılıp kaldı.

Onun yerine Lenna bağırdı, surdan aşağıya doğru emirler yağdırıyordu. Akıncılar yaylarını canavara doğrulttu. Ejderha fiyorda doğru alçalırken gittikçe hızlanıyor, her saniye daha da büyüyordu. Kesar Veder dilinde bağırarak emirler veriyordu. *İyice yaklaşına kadar bekle. Oklarını son ana sakla, sonra da o kanatları parçala.*

Ridha nefesini salarak ayağının dibindeki oklara uzandı, en yakınındaki kılıftan üç ok çekti. Okları parmaklarının arasına kıştırıp kirişe yerleştirdi ve üçünü birden çekti. Kalbi kaotik bir ritimle atıyordu ama sakince nefes alıp vererek okçu duruşu aldı. Kasları gerildi. Korku zihnini felç etse de kasları ne yapmaları gerektiğini biliyordu.

Bu kez ejderha kükrediğinde soluğunun kızgın sıcaklığını yüzünde hissetti. Saçları arkaya uçtu, siyah saç tutamları uzun örgüsünden kurtulmaya başladı. Meşaleler sönecek gibi oldu ama yanmaya devam ettiler, onlar gibi inatçıydılar. Okçulardan birkaçı korkuyla büzüldü ama hiçbiri surları terk etmedi. Ölümlü akıncılar bile sinmeyi reddediyordu.

Ridha annesi için, Domacridhan için, Iona surları içindeki bütün savaşçılar için dua etti. Ama onlara lanetler de okudu, onu burada yalnız bıraktıkları için hepsinden nefret ediyordu. *Domacridhan hâlâ hayattaysa tabii.* Ama şimdi, kendi ölümü fiyorda doğru alçalırken bunu düşünemezdi.

Zamanı gelince oklar yayından fırladı, ejderha hepsini yutacak kadar yakındaydı. Başlarının üstünden geçti, kanatları o kadar genişti ki Ridha fiyordun iki yanını sıyıracaklarını sandı. Ejderhanın derisi meşalelerin ışığında aydınlandı, sayısız kıymetli taş, yakutlar, oniksler, kırmızı ve siyah renklerde ışıldadı. Kapıldığı dehşet ve ejderhanın ani, yakıcı sıcaklığı

yüzünden Ridha'nın boynundan terler akıyordu. Bütün yaylardan ejderhanın mücevherlerle kaplı olmayan tek yerini, kanatlarındaki perdeleri hedef alan oklar yağıyordu. Bir düzine kadarı hedefi buldu. Ejderhanın derisinde küçücük ve işe yaramaz iğneler gibi duruyorlardı.

Lenna heyecanla haykırdıktan sonra bir ok daha fırlattı.

Ejderha sert bir manevrayla yarım saniye içinde okların menzilinden çıktı, yeniden gökyüzüne doğru yükselmek için kanatlarını yorulmak bilmeden çırpırmaya koyuldu. Ya acıdan ya da öfkeden bir hırıltı koyuverdi. Ridha yaya üç ok daha yerleştirirken acısından olsun diye dua ediyordu.

"Tekrar!" diye bağırdı hiç düşünmeden. Yayı tıngırdadı, okları karanlığın içinde kayboldu. "Bizi sınıyor!"

"Uzun sürmez," dedi Kesar dişlerinin arasından. "Dengi olmadığımızı anladığı an hepimizi küle çevirecek."

Ridha tüm savaşçı içgüdüleri tersini söylese de gözünü bir anlığına ejderhadan ayırdı. Bir kez daha surlardan aşağı baktı, dik patıkaya, fiyordun kıyısına. Akıncılar ve Vederler şelalenin yanına toplanıyordu, kayalıkları arkalarına almışlardı. Ridha karanlığa rağmen Eyda'yı, Dyrian'ı ve yanlarında ağır ağır yürüyen ayıyı seçebildi.

"Fiyorda varmışlar," dedi geri çekilerek.

Kesar başını salladı. "Biz de gitmeliyiz."

Üç yüzyıl önce annem ve savaşçıları bir ejderhayı öldürdü. Tepeden tırnağa silahlı yüzlerce Veder, Kirmen'den gelmiş bir canavarı yok etmek için ölmeye hazırды. Ridha gözlerini surlarda gezdirdi, dikkatle akıncılara ve ölümsüz okçulara baktı. İlonalı Isibel'in emrindeki orduyla alakaları bile yoktu. Ama çok daha kötü de olabilirlerdi.

Ejderha gökyüzünde dönüyor, en iyi Veder okçularının bile menzilinin dışında kalan daireler çiziyordu. Ridha, Glorian

tanrılarının bu diyardaki dualarını duyamayacağını biliyordu ama belki Ward tanrıları duymuştu. Bulutlar aralanmaya başladı, dağların üzerinde ayın parlak yüzü belirdi, beyaz yamaçları ve ejderhanın derisini aydınlattı. Mücevherler ay ışığında balıkların güneşte parlayan pulları gibi ışıldıyordu.

“Suya varmamız gerek,” diye mırıldandı Ridha geçitten akan nehre bakarak. Sular kayalıklardan aşağıdaki fiyorda dökülüyordu. Buz gibi sular bir kaçış olamazdı ama bir kalkan olacakları kesindi. Şansları yaver giderse silah da olabilirlerdi.

Lenna omzuna vurunca Ridha şaşırdı. Başını çevirince ufak tefek kadının parlak gözlerle ona baktığını gördü. Biri mavi biri yeşil gözleri ay ışığında büyüleyiciydi.

“Yrla kaçmaz,” dedi şef ışıldayan dişlerinin arasından.

Ridha'nın içinden onu surlarda bırakmak geliyordu ama akıncılar hafife alınacak insanlar değildi. Ward'ın en iyi savaşçılarındandılar. Hem bu uzun gecede hayatta kalabilmek için Jydlilerin ve Vederlerin birbirlerine ihtiyaç duyacakları kesindi.

“Bu kaçmak değil,” dedi öfkesini saklama gereği duymadan. “Sonuna kadar savaşacağız. Ayrıca belki farkında değilsindir ama Kovalinn ahşaptan inşa edilmiş.” Gerçekten de duvarların ve binaların sadece temelleri taşlandı. Gerisi sık Jyd ormanlarından kesilmiş devasa çam kütüklerinden yapılmıştı. *Keşke çelik çamı olsaydı, diye düşündü Ridha, o zaman alevleri kolayca savuşturabilirdik.* “Şimdiye kadar yanmamış olmamız büyük nimet.”

Lenna bir hayvanı korkutup kaçırmaya çalışıyormuş gibi çenesini kaldırdı. “Kaç Kadim,” dedi. “Kaç ve zaferi Yrla'ya bırak.”

Iona Prensesi Ridha annesi dışında birinden emir almaya alışkın değildi. Hele ki taht odasından çok bir mağaraya yakışacak akıncı bir ölümlüden.

Ridha sırtını dikleştirdi, zırhı ay ışığında parlıyordu. Olanca boyuyla Lenna'nın karşısına dikilip ölümsüz gözlerini kadına dikti.

"Akıncılarını uzaklaştır, yoksa ben seni uzaklaştırırım," dedi yayını indirerek.

Lenna'nın dudakları kıvrıldı, Ridha kendini aptalca bir cesaret gösterisine daha hazırladı. O anda ejderha yeniden dalışa geçti, bu kez dört bacağını uzatmış, tırnaklarını dışarı çıkarmıştı.

Şef ve prenses hemen eğilip ellerinden geldiğince ok atmaya başladı. Bir çığlık sesiyle iki silüet duvardan koparıldı: bir akıncı ve bir Veder. Bedenleri havalandı, soğuk gökyüzüne savrularak dağın yamacında gözden kayboldu. Akıncılar duymadı ama Ridha kayalara çarpıp kırılan kemiklerin çatırtısını duyunca irkildi. Zafer kazanan ejderha diğerlerini uyarmak için demiri parçalayabilecek bir sesle kükredi.

"Yrla, aşağıya!" diye bağırdı Lenna önce Paramount, sonra Jyd dilinde, yayını omzuna astı. Kesar da bağırarak Vederlere aynı emri verdi.

Hep birlikte Kovalinn surlarını terk edip karlı geçide atlayarak fiyorda doğru son sürat koşmaya başladılar. Ridha arkalarında bir ısı patlaması daha hissedince ejderhanın peşlerinden geldiğini sandı. Ama sıcaklık büyük salondan geliyordu, bir ateş topu salonun çatısını parçalayarak içeri düşmüştü. Alevler ahşap binayı sarmıştı, havada duran ejderha çöken çatının üstünden ateş püskürtüyor, kanatlarını çırpıkça esen kavurucu rüzgâr alevleri daha da besliyordu. Salona bitişik odalar da yanmaya başladı, sonra evler, kışlalar, ahırlar ve

ambarlar... sonunda Kovalinn anklavı bir cehenneme dönüştü. Kayalıkların tepesindeki ayılar yanıyor, oymalı ahşaplar kora dönüyordu.

Ridha patikadan inerken kayıyor ama dengesini koruyordu. Vederler hızlı ve atikti. Şelale kayaların üzerini buz gibi bir sisle kaplasa bile arazi sorun olmayacaktı. Ölümsüz okçulardan bazıları dönemeçli yoldan değil de merdivenden iniyorlarmış gibi patikadan patikaya atlıyordu. Ridha onları suçlayamazdı. Bir ejderhanın ateşi karşısında kimse ölümsüz değildi. Akıncıları korumak için kendi hayatlarını feda ederek geri çekilmelerini isteyemezdi.

Bacakları yavaşladı.

Ama amaç da bu değil mi? Sadece kendimiz için değil, Ward'daki herkes için savaşmak. Kazanmamızın tek yolu bu değil mi?

Diğer ölümsüzlerin geçip gitmesine izin vermek için kayarak durdu, akıncılar da yetişmek için arkalarından geliyordu.

“Prenses!” diye seslendiğini duydu Kesar’ın ama ejderhanın kükremesi diğer her şeyi yuttu. Ridha, Veder atikliğiyle kaçıp uçurumun kenarından aşağı akan kalabalığa doğru koştu.

Kalabalığın arkasında sarı bir saç örgüsü ve kurt dövmesi gördü, Lenna kimse geride kalmasın diye kapıyı tutuyordu. Akıncılar yanından koşarak geçiyordu, kürkleri ise bulanmıştı, gözleri katıksız bir dehşetle parlıyordu.

Ridha da kapının diğer tarafına geçti. Kapıya oyulmuş ayılar başının üzerinde hırıliyordu. Ridha neredeyse onlara gülecekti. Kapı sabaha küle dönmüş olacak, Kovalinn’in görkemli ayıları toza dönüp buz gibi rüzgârda savrulacaktı.

Lenna teşekkür etmek için kapının diğer tarafından hafifçe başını salladı. Ridha’nın ayaklarının dibine çiçekler yığılması bu kadar mutlu edemezdi. Ridha da başını sallayarak kar-

şılık verdi, sonra anklavın alevler içindeki merkezine baktı, ejderhanın kanatlarını her çırpışında dumanlar ve alevler yükseliyordu.

Yıkıntıların içinden öksürerek iki akıncı daha çıktı. Lenna, Jyd dilinde Ridha'nın anlamadığı bir şeyler bağırdı. Aldığı cevap hoşuna gitmemiş olacak ki beti benzi attı, güçlkle yutkundu.

"İçeride başkaları da varmış," diye bağırdı Lenna gürültünün arasında.

Ridha'nın içi burkuldu. Surun üstünde yüz Veder ve yirmi ölümlü okçu daha saydı. Neredeyse bir o kadarı da aşağıdaydı, ejderha gazabını onlara yöneltmeden kayalardan inmeye çalışıyorlardı. Prenses tekrar kapıdan içeri baktı. Dumanlar ve alevler anklavı mahşer yerine çevirmişti, Yanan Diyar Infyrna da böyle bir yer mi diye düşündü Ridha. *Ya da Bekleyen'in krallığı Asunder. Cehennem hepimizi yutmaya geliyor.*

Dumandan gözleri yanıyordu, Ridha gözlerini kısarak alevlerin içinde kalan var mı diye baktı. Tahtalar çatırdayarak parçalanıyor, havaya korlar saçılıyordu. Yağan küller iğrenç, gri bir örtü oluşturuyordu.

Lenna da ateşlerin parlaklığına karşı bir elini siper ederek baktı. Yukarıdan parçalanan metal sesini andıran bir kükreme daha duyuldu. Şef derin bir nefes alarak kapıyı bırakıp yanan anklava doğru koştu.

Ridha da hemen peşinden gitti, çelik zırhı ısıyı hapsederek tenini yakıyordu.

Anklavdan dumanlar tütüyor, ahşap kirişler ve sazdan yapılmış çatılar devriliyordu. Lenna ellerini ağzının iki yanına götürüp geride kalmış olabileceklere seslendi ama sesi cehenneme dönmüş anklavda boğuldu. Ridha bile onu du-

yamıyordu. Bu aptalca bir çabaydı, intihardan farkı yoktu. Ridha yine gözlerini kısarak ateşlere baktı, hayatta kalanlara dair bir iz aradı. Ama alevlerin arasında tek bir gölge bile göremedi.

“Gitmemiz gerek,” diye bağırdı Lenna’yı yakasından tutarak, dudakları neredeyse şefin kulağına değiyordu. “Yoksa bu sonun olacak.”

Benim değil, dedi kendi kendine, oysa korku bedenini kemiriyor, gücünü tüketiyordu. Ben bir lona prensesiyim. Bu şekilde ölmeyeceğim.

Lenna bir hayvan gibi dişlerini göstererek Ridha’yı itti. Ejderha kadar korkutucu görünüyordu.

“Bırak beni,” dedi kısa kılıcını çekerek. Kılıç geniş ve ağırdı, ucu Ridha’ya çevrilmişti. “Ben de onlarla birlikte öleceğim.”

“Onlar için öleceğim.” Ridha kolunu savurarak uzun zaman önce öğrendiği basit bir manevrayla şefi kılıcsız bıraktı. Lenna bembeyaz oldu, saldırmak için yumruklarını kaldırdı ama Ridha kılıcı karların içine fırlattı. “Hayatta kalanların kurtulmak için sana ihtiyacı var.”

Lenna dudak büktü, sonra gözlerini çevirdi, Ridha’nın omzunun üstünden cehenneme dikti.

“Onların da bize ihtiyacı var,” diye tısladı.

Alevlerin içinden düşe kalka üç kişi çıktı, yüzleri kül rengiydi, ağızlarını paçavralarla, kürklerle kapatmışlardı. Biri hırıltıyla dizlerinin üzerine çöktü, Lenna onu kollarından tutup kaldırarak kapıya götürdü. Ridha da bir diğerini aldı, bu uzun boylu bir kadındı, kıyafetleri yanmıştı, bir bacağı yaralıydı. Gözlerini kırıştırtarak birbirlerine baktılar.

“Ekselans,” diye mırıldandı kadın, Ridha o an kadının bir akıncı değil, Veder olduğunu anladı. Kendi halkından biri.

Hepsi Veder’di.

“Kapıya,” dedi güçlükle, içini utanç kaplamı tı.

      Veder yaralanmamı tı, diğerlerinin kapıya götürülmesine yardım etti, arkalarından dumanlar yükseliyordu. Kar sıcaktan erimi ti, geçit çamur içindeydi. Ridha diğer ölümsüzü sıkı sıkı tutuyor, d  memek için tüm gücünü kullanırken yüzünden ve boynundan terler süzülüyordu. *Talim alanında geçen onca yıla rağmen birkaç dakikada tükendim,* diye söylendi içinden. Bacaklarına çöken yorgunluk onu ejderhanın ağzına doğru çekmekle tehdit ediyordu.

“Az kaldı!” diye ba ırdı ını duydu Lenna’nın, Ridha gücünü toplayıp kapıya doğru atıldı. Birden ko ba ı gibi havaya savrulan bir kuyruğun rüzgârı yüzüne vurdu. Kolunun altındaki Veder kayboldu, ejderhanın sark   gibi sallanan kuyruğu onu elinden çekip almıştı. Ridha bir an ölümsüzün yüzünü gördü, ejderha onu sertçe kapıya çarparken ölümsüzün ağzı  ı lık atıyormu  gibi açılmıştı. Korkunç g   ayı oymalarını ve duvarları parçaladı, ahşap parmaklıklar tuz buz oldu. Kapılar ikiye ayrılarak üst üste devrildi, diğer kısımlar yanan bir moloz yığını halinde çöktü. Korlar yıldızların ışığında girdaplar halinde havaya savrulurken Lenna bir  ı lık attı.

Ridha dizlerinin üstüne çöktü, eskiden kapının olduğu yerdeki alevlere bakakaldı. Parmaklarını eriyen karlara sürdü, yumruklarını sıkarak so u a tutundu. Tırnaklarının içine buz gibi karlar doldu.

Bu hissettiğim son şey olabilir.

Uyu mu  gibi olduğu yerde donup kaldı, ejderhanın kuyruğu geçitte bir kez daha savruldu. Lenna kuyruktan kaçmak için sıçradı, karların üstüne yüzüstü d  t  ama diğer yaralı Veder o kadar şanslı değildi. Ejderhanın kuyruğu onu havaya fırlatıp yıkılan duvarın üstüne doğru savurdu, Veder uçurumdan a a ı d  erken ba ırıyordu.

“Kalk Kadim!”

Bu kez Lenna onun kulağına bağıırıyordu, o kadar yakınındaydı ki Ridha saçlarının kokusunu alabiliyordu. İs, kan, yanmış çam... ve daha altta tatlımsı bir koku. Kır çiçekleri. Şef, Ridha'yı elinden geldiğince çekip ayağa kaldırdı, prensesi kendine gelmeye zorladı. Ejderha anklavın etrafında dönerken çığlıkları dağlarda yankılanıyordu, Lenna eskiden kapının olduğu yere koşarak yıkıntıların içinden bir yol açmaya çalıştı. Üçüncü Veder de ona katılıp kırık tahta parçalarını ve kütükleri omzuyla itmeye başladı.

Ridha uyuşukluktan kurtulmaya çalışarak ellerini esnetti. Kesik kesik soluyor, boğazı yanıyordu, hepsi dumandan boğulmak üzereydi. *Bu şekilde ölmeyeceğim*, diye düşündü yıkıntılara doğru atılarak. Öfkeyle, can havliyle çalışırken çıplak elleri kanıyor, yanıyordu. Ridha yüzünü buruşturdu ama kenara ittiği her tahta parçası biraz daha hayatta kalmak demekti.

Lenna ölümlü olmasına rağmen pes etmiyordu. Yüzünden akan yaşlar ya acıdan ya da dumandandı, belki de ikisinden birden ama yine de mücadele ediyor, yıkıntıları kenara fırlatıyordu.

“Bir yol var. Fiyordun dibinde, şelalenin arkasında,” dedi şef güçlkle ve üstlerine kıvılcımlar yağınca çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Mantosu tutuştu, Lenna onu üstünden çıkararak yanmaya bıraktı. “Yrla yolu biliyor.”

Eyda da biliyordur, diye düşündü Ridha, rahatlamıştı. *En azından Ward bizimle birlikte ölmeyecek. Küçük de olsa hâlâ umut var.*

“İşte,” dedi diğer Veder omzunu büyük kütüklerden birinin altına sokarak. Nefes nefese, tüm gücüyle iterek bir yığın kütük ve kalası yerinden oynattı. Kütükler korlar saçarak yuvarlandı, Lenna parçalanmış oyma kapıların kalıntılarını

tekmeleyerek yol açmaya başladı. Ridha ağlamak üzereydi, boğazı da anklav gibi yanıyordu.

Uçurumdaki yol oradaydı, ileride fiyort uzanıyordu, havaya yükselen dumanların arasında ay ışığından bir bıçak gibiydi.

Birlikte yıkıntıların arasındaki açıklığa doğru ilerlediler, üstleri başları kül içindeydi. Birbirlerine destek olarak yürürlerken Lenna, Ridha'nın koluna yapışmıştı. Soğuk bir rüzgâr ejderhanın saldırısını kısa bir süreliğine erteledi, Ridha rüzgârı minnetle içine çekti, ciğerleri temiz hava için yalvarıyordu.

Ejderha tekrar saldırarak duvarı üstlerine yıkmaya çalıştı. Başlarının üstünde parçalanan kalaslar uçurumdan aşağı yağarken Ridha, Lenna'yı çekerek uzaklaştırdı. Diğer Veder de kurtulmayı başarıp fiyorda, güvenli bölgeye inen yola ilk adımını attı.

Ridha'nın kalbi göğsünde deli gibi atıyor, Lenna'nınki de aynı ritimle atarak korkularını haykırıyordu. Başka bir ritim daha duyuldu, Ridha'nın bedeninin dışından, sarsılan topraktan kaynaklanıyordu. Neredeyse tanıdık bir sestti.

Nal sesleri mi? diye düşündü Ridha, hemen ardından patikada bir atlı göründü, bir ölümsüzün bile gösteremeyeceği bir cesaretle keskin virajları dörtnala alıyordu.

Aygır kişnedi, sertçe nefesini saldı, binicisi dizginlerine asılırken âdeta kükrüyordu, delirmiş gibiydi. Atın üstünde de binicisinin zırhından vardı, oniks plakalar o kadar siyahtı ki ay ışığını, hatta ejderhanın alevlerini bile yansıtmıyordu. Eyerdeki şövalye mahmuzlu çizmeleriyle tekmeleyerek atı daha hızlı koşmaya zorluyordu, yüzü basit miğferinin altına gizlenmişti. Ne üstünde tunik ne de elinde bayrak vardı, vücudu eldivenli ellerinden çizmelerine kadar örtülüydü. Binicide de atında da hangi krallığa hizmet ettiklerine dair

bir arma yoktu. Sadece kapkara zırhları vardı. Çelikten değil de son derece kıymetli taştan yapılmış gibiydiler.

“Geri dön!” diye bağırdı diğer Veder, elini sallayarak şövalyeye dönmesini işaret etti.

Havada uçan bir kılıç Veder’in bileğine düzgün bir çizik attı. Veder uluyarak dizlerinin üstüne çöktü, aygır ise yıkılmış kapılara doğru yaklaşıyordu... ve Ridha’ya.

“Çekilin yolumdan,” diye tısladı şövalye yılan gibi bir sesle. Sesinin kaosta boğulması gerekirdi ama Ridha onu metrelerce uzaktan, nal sesleri ve ejderhanın öfkesi arasından bir çan sesi gibi net duyabiliyordu.

Ridha, Lenna’yı tutup kendine çekti. Açıklama yapmaya, düşünmeye zaman yoktu. Ejderha yukarıda yeni bir saldırıya hazırlanırken şövalye yokuşu çıkmaya devam ediyor, zırhı kadar siyah kılıcından ölümsüz kanı damlıyordu. Bu kan bütün dünyayı yutuyor gibiydi, ejderha bile Ridha’nın aklından çıkıverdi.

Ridha koşmaya başladı, kapıya değil, yamaçtan aşağı inen dönemeçli patıkaya doğru değil... yanlarındaki şelaleye doğru koşuyordu.

Su buz gibiydi, sanki teninin her santimine binlerce bıçak saplanıyordu. Ridha’yı korkutan su değildi, hatta şelale bile değildi.

Birlikte uçurumun kıyısından atladılar. Ridha’nın kafasında tek bir düşünce yankılanıyordu.

Ejderha Kirmen’den tek başına gelmedi.

10

DÜNYAYI HAK ETMEK İÇİN

Erida

Karanlık çöktüğünde her yeri duman kokusu sarmış, koku giysilerine, saçlarına, belki kemiklerine bile sinmişti. Kamp ateşlerinden, yemek pişirmek için yakılan ateşlerden ve Rouleine'in içindeki benzer ve çok daha kötü türden alevlerden dumanlar çıkıyordu. Mancınıklar saldırıya geçmiş, şehrin eteklerinden taş ve moloz fırlatmaya başlamıştı. Erida beş dakikada bir uzaktan gelen gümbürtüyü duyuyordu. Hangi atışta şehrin kapılarının açılacağını ve teslim bayrağının görüneceğini merak ediyordu.

Kraliçenin çadırı bir kuşatma kampında olabileceği kadar görkemliydi, çıplak zemine halılar serilmişti, alçak bir masa ve birbiriyle uyumsuz sandalyelerden oluşan küçük bir salonu vardı, yatağı da bir paravanın arkasına gizlenmişti. Sağ tarafta hizmetçilerinin ve nedimelerinin kapalı bir geçitle birbirine bağlanan kendi çadırları vardı, sol tarafta

da konsey çadırı. Kimse kendini dışlanmış hissetmesin ve Lord Konegin'in haklı olduğuna kanaat getirmesin diye, konsey çadırı orduda büyük öneme sahip herkesi barındıracak kadar büyüktü.

Her zamanki gibi dengeyi tutturmaya çalışmaktan Erida'nın başı zonkluyordu. Elindeki terazilerin kefeleri bir aşağı bir yukarı kayıyordu.

Neyse ki şu anda dengelemesi gereken tek bir terazi vardı. Ronin salonda, karşısında oturuyordu, akşam yemeğini dizlerinin üstüne koymuştu, Taristan ise çadır boyunca sürekli volta atıyordu. Pelerinini ve zırhını çıkarmıştı ama çadırın duvarlarına düşen gölgesi kocamandı. Öyle ses çıkarmadan volta atıp durması Erida'nın sinirlerini bozuyordu. *Belki amaç da budur*, diye düşündü Erida.

İşlevsel değil gösteriş amaçlı yapılmış zırhı hafif olsa da Erida ondan kurtulduğuna sevinmişti. Uzun kollu yeşil elbisesi daha rahattı. Saç örgülerini yavaşça çözerek kafasındaki ve boynundaki gerilimi biraz olsun azalttı.

Taristan'ın siyah gözleri mum ışığında parlıyordu. Saçlarını tarayan Erida'nın ellerini izliyordu.

Bakışlarını görünce Erida'nın sırtından buz gibi bir ürperti geçti.

"Kraliyet Konseyi'ne birkaç üye daha atamam gerekiyor," dedi Erida minderli sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Ronin yağlı tavuk kemikleriyle dolu tepsisinden başını kaldırarak kırmızı gözleriyle baktı. "Onur duyarım."

Erida, Ronin'in yüzüne karşı bir kahkaha attı. "Bu kadar iyi espri yapabildiğini bilmiyordum Ronin."

Rahip irkilerek dudaklarını büktü, sonra azarlanmış bir çocuk gibi tekrar kemikleri emmeye koyuldu. *Ama o bir çocuk değil*, diye geçirdi Erida. *Çok yaşlı olmasa da, benden biraz*

büyük olsa da, Ronin bir erkek, üstelik tehlikeli bir erkek. Tekrar Ronin'in kan çanağına dönmüş kırmızı gözlerine baktı. Hiç böyle göz görmemişti. Aslında Ronin'in gözlerinin normal olmadığını, Bekleyen'in bir nimeti ya da laneti olduğunu biliyordu. *Kimse böyle gözlerle doğmaz.*

"Odaklanman gereken şey Kirmenler," dedi Taristan büyücünün yanında durarak. "Bekleyen, bakışlarının başka yere kaymasını istemez."

Kirmenler. Erida sefer esnasında hem yorgunluktan hem de korkudan Kirmenleri fazla düşünmemişti. Vergon Kalesi'ni, bir Kirmen'in yankısıyla oluşan harabeleri hatırladı. Şimdi bir Kirmen daha açılmıştı, Taristan'ın daha haftalar önce açtığı Kirmen'di bu. Erida her şeyi fazlasıyla net hatırlıyordu. Taristan'ın Kirmen kılıcının üzerindeki kanının kokusunu. Kırılmış camlara vuran güneşi, tanrıça Adalen'in Taristan'ın yumruğuyla parçalanmış resmini. Hava şimşekler çakmadan önceki gökyüzü gibi elektrikle çatırdıyordu. Kirmen'i, başka bir diyara açılan bir kapı oluşturan sapsarı iplik parçasını da asla unutamazdı.

Açılacak başka Kirmenler de vardı. Ortaya çıkarılacak başka diyarlar.

Ve Bekleyen hepsinin ötesinde zamanını kolluyordu.

Kocasının Devrik Kral'la nasıl haberleştiğini merak ediyordu. *Büyücü rahip vasıtasıyla,* diye geçirdi içinden. *Mektuplaşmadıkları kesin.*

Kirmenlerden her bahsettiklerinde olduğu gibi aklından binlerce soru geçse de kraliçe dilini tuttu. Aptal değildi. Kurcalamak istemediği şeyler vardı, henüz vakti gelmemişti.

"Burada fazla oyalanamayız," dedi Ronin dişleriyle bir kemiği kırarak. Mide bulandırıcı bir sesle iliği emdi.

Erida yüzünü buruşturdu. *Anlaşılan Bekleyen sofrada bını öğretmemiş.*

“Kuşatma uzun sürmez,” dedi Erida tiksintisini bastırarak. “Suları ve erzak stokları olabilir ama taşları yok. Surlar parçalanmaya başladı bile, hem kuşatma kuleleri inşa edilince...”

Kızıl büyücü başını iki yana salladı. “Yine de çok uzun bir süre.”

“Nedenmiş?” dedi Erida sertçe, alçak masanın karşısından büyücüye baktı.

“Ascal’daki tüm arşivleri inceledim ve Kirmenlere dair pek az şey buldum. Galland’a ait olmayan kayıtlar son derece yetersiz.” Büyücü tabağını bıraktı, yine imalı imalı Taristan’a baktı. “Kütüphane Adası daha çok işime yarar.”

Erida içini çekti, tepesi atmıştı.

“Kütüphane Adası Partepalas’ta,” dedi bir çocukla konuşuyormuş gibi ağır ağır. “Madrence’in başkenti tüm seferimizin amacı. Rouleine’i ele geçirdikten sonrası kolay olacak, doğruca Robart’ın gırtlığına çökeceğiz.”

Ronin beyaz ellerinin arasında bir kemik daha kırdı. Çatırtı çadırın içinde yankılandı. “Yanında yirmi bin asker var. Rouleine’i kuşatması için binini, beş binini –hatta on binini– burada bırak. Muhakkak güneye doğru devam etmeliyiz, Kirmenleri aramaya devam etmeliyiz.”

“Corayne sandığımızdan çok daha tehlikeli,” diye gürledi Taristan.

Kraliçe ona bakarak içini çekti. “O bir çocuk, müttefikleri olmadan bir hiç. Ama korkma, her şeyi ayarladım. Corayne an-Amarat tehlikesini unutmuş değilim.” Erida derin bir nefes daha alarak konsey toplantılarında yaptığı gibi kendini topladı. “Ama Rouleine’den ayrılıp güçlerimizi bölmek de

bir o kadar tehlikeli olur. Kirmenler hakkında bilgi sahibi olabilirsin ama savaşa dair hiçbir şey bilmiyorsun Rahip."

Ronin ayağa fırladı, cübbesi kırmızı bir perde gibi havaya savruldu. "Savaşınız Bekleyen'e hizmet ediyor majesteleri," dedi öfkeyle. "Bekleyen, savaşınıza değil."

"Erida haksız değil."

Taristan'ın sesi kısık ama kararlı çıkıyordu, yüzü sertti.

Büyücü ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. Ama Erida'yı şaşırtarak itiraz etmedi. Erida'nın anlamadığı tuhaf bir dilde söylenerek çadırdan çıktı. O anda Erida'nın umurunda da değildi. Kuşatma yorucu bir işti ve o akşam büyücüyle tartışacak enerjisi kalmamıştı.

Bir yanı yatıp uyumak istiyordu. Daha güçlü bir yanı ise onu kımıldamadan ve sessizce oturduğu yerde tutuyordu. Gölgesi arkasında bir pelerin gibi uzanan Taristan gibi kara kara düşünüyordu. Büyücüyü izleyip az ötedeki kendi çadırlarına gitmesini beklemişti. Oysa Taristan gelip Ronin'den boşalan sandalyeye oturdu.

Erida onu büyük bir kaplan gibi izliyordu. Kocası yakışıklı bir adamdı. Onu gördüğü ilk andan beri bunu biliyordu, ilk gördüğünde Taristan'ın üstü başı çamur içindeydi, karşısına sadece mücevherli kılıcı ve hırsıyla çıkmıştı. Yanağındaki çizgiler bile, sefil Corayne'in bıraktığı çizikler, belirgindi. Taristan kocası olarak geçirdiği aylardan sonra da yumuşamamıştı. Tersine, şimdi daha sert ve haşin görünüyordu. Daha asık yüzlüydü. Yüzündeki gölgeler bile daha karanlıktı.

Taristan onu izlemesine ses çıkarmadı, kendi gizemli düşüncelerine dalmıştı.

"Orleon'a yaptığın şey..." Erida sustu. Anlayamadığı bir nedenden ötürü sesi titriyordu.

Gözünün önüne yerde yatan prens geldi, karnı deşilmiş, boğazı yarılmış, kolları ve bacakları kesilmişti. Onlarca farklı şekilde öldürülmüştü. Temizlemek için elinden geleni yapmasına rağmen Taristan'ın üstünde hâlâ biraz kan vardı. Boynunda, kulağının arkasında. Hatta saçlarının dibinde bile.

Erida hiç düşünmeden kalkıp yatak odasını gizleyen paravanın arkasına geçti. Bir leğene su doldurdu, bir bez parçası alarak salona döndü.

Taristan leğene baktı, kafası karışmıştı.

Erida konuşup sinirlerini bozmasına fırsat vermeden yanına bir sandalye çekti. Bezi suya batırıp Taristan'm yüzünü, Orleon'un kanından kalan izleri temizlemeye başladı.

"Kendim de temizlenebilirim," dedi Taristan boğuk bir sesle.

"Öyle olsaydı şu anda bunu yapıyor olmazdım," dedi Erida gergin bir gülümsemeyle. Bez çabucak lekelenmiş, leğendeki su pembeye dönmüştü.

Taristan daha fazla sızlanmadı, kıpırdarsa dünyanın sonu gelecekmiş gibi hareketsiz oturmaya devam etti. Erida giysilerin üstünden bile teninin sıcaklığını hissedebiliyordu, kalbinde yanan şeyin Asunder diyarı olup olmadığını merak etti.

"Orleon'a yaptığın şey..." dedi tekrar, bu kez elinden geldiğince kararlı konuşuyordu.

Taristan gözlerine baktı. "Seni korkuttum mu?"

Erida durdu, Taristan'a bakmak için geri çekildi. "Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Hiçbir şey hissetmedim."

Bunu itiraf etmek, diri diri doğranan bir adama acılamak tuhaftı. *Ama ben bir kraliçeyim. Tek bir adamın canı, dengelemem gereken terazide sadece bir tüy.*

"Ben sadece... anladığımı söylemek istemiştim. Ona yaptıklarını ve neden yaptığını."

“Bana da anlat.” Taristan’ın dişleri her ünsüz harfte birbirine çarpıyor, bakışları kararıyordu.

Erida sandalyesinde geriye kaykıldı. “Onda ne gördüğünü biliyorum,” dedi elindeki bezi bırakarak. “Güzel bir zırh. Deneyimli bir elde kaliteli bir kılıç. İhtişam için, güç için doğmuş ve yetiştirilmiş bir prens. Dünya ayaklarının altına serilmiş, oysa o dünyayı hak etmek için hiçbir şey yapmamış bir adam.”

Taristan bakışları altında öyle gerildi ki Erida çat diye kopacağını sandı. En azından gözlerindeki kırmızı ışıltı ortaya çıkmamıştı.

“Ben de aynısını gördüm,” diye mırıldandı Erida kelimelerini son derece özenli seçerek. Taristan’ın gözleri hafifçe büyüdü, bakışlarını Erida’nın yüzünde gezdirdi. “Ama senin için... Orleon kardeşine verilen her şeyi simgeliyordu. Ve senin yoksun bırakıldığın.”

Kocası dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. “Kılıcımı sapladığım o günden beri kardeşimi hiç düşünmedim.”

“Sana inanmıyorum,” dedi Erida.

Taristan’ın yanıtı savaş meydanına yağan oklar gibi hızlıydı. “Neye inandığın umurumda değil.”

“Evet, umurunda.” Erida ellerini kucağında kavuşturdu, ayaklarını yere sıkıca bastı, sırtı bir mızrak kadar dikti. Taristan’a karşısında bir konsey üyesi ya da general varmış gibi baktı. Gerçi hiçbir konsey üyesi ya da general kalbinin bu kadar hızlı atmasına neden olamazdı. “Anlatsana. Nereden geldiğini anlat.”

Taristan bir an konuşmadan Erida’ya baktı. “Hiçbir yerden gelmedim.”

Kraliçe dudak büktü. “Abartma.”

Taristan dudaklarını büzdü ama başını sallar gibi çenesini kaldırıp indirdi. Elini yanağından geçirip uzamaya başlayan koyu kızıl sakallarını kaşdı.

“Bana annemle babamın öldüğü ya da bir Kadim şatosunda rahat rahat yaşayabilmek için beni terk ettikleri söylendi. Belki de ben ödedikleri bedeldim. Hangisi olursa olsun, artık yoklar,” dedi Taristan. “Onları hatırlamıyorum. Ama Corranport’taki yetimhaneyi hatırlıyorum.”

Erida yüzünü buruşturdu. Corranport bir liman şehriydi, haritada bir noktadan ibaretti. Ascal’ın sarayı, bahçeleri ya da varlıklı vatandaşları olmayan versiyonuydu. Dünyadaki suçluların çoğu Adira’da yaşıyorsa geri kalanı da Corranport’ta yaşıyordu. Erida böyle bir yerde büyümenin zorluğunu biliyordu, Taristan’ı ne hale getirdiğini de görüyordu. Zor bir hayatın sert çizgileri ve kimsenin söküp atamayacağı kadar derine ekilmiş bir güvensizlik tohumu.

“Her şey sidik ve balık kokardı,” diye mırıldandı Taristan yüzünü ekşiterek.

“Ascal’ın da aşağı kalır yanı yok,” dedi Erida yardımcı olmaya çalışarak.

Ne var ki Taristan kaşlarını çattı. “Sarayının bir liman yetimhanesi kadar pis koktuğunu hatırlamıyorum.”

Erida çaresiz gözlerini indirdi. “Doğru.”

Neyse ki bu pot Taristan’ı uzaklaştırmışa benzemiyordu. Aksine Taristan daha da derinlere indi, bakışları dalgınlaştı. Mum ışığı kızılın üstünde sapsarı bir parıltı halinde saçlarında titreşiyordu. Birkaç saç tutamı gözlerine dökülmüştü, Erida onları geriye atmamasına memnundu. Çıkık elmacık kemikleri gölgede kalsa da ışık yüz hatlarını yumuşatmıştı.

“Balık tutmak istemedim, denizci olmak istemedim, ticaret yapmak istemedim. Okumayı bile zar zor öğrendim,”

dedi Taristan. "Çoğumuz sonunda ya dilenci ya da hırsız olduk. Ben ikincisinde daha iyiydim."

Erida dişlerini sıkmişti, ağzını açmadan Taristan'ı izliyordu. Eski Cor'lu Taristan'ı dilenirken düşünemiyordu.

"Ama orada kalamazdım. Sanki bir şey beni çekiyor, ayaklarım sürekli hareket ediyordu." Taristan yutkunarak Erida'nın göremediği bir şeyi bastırdı. "Artık biliyorum, kanım yüzündendi."

"Cor kanı," dedi Erida, neredeyse Taristan'ın elini tutacaktı, Taristan parmaklarını masaya dayamıştı. Elleri çıplaktı, tırnaklarının altında hâlâ kurumuş kanlar vardı.

Taristan yan yan Erida'ya baktı, o siyah gözleri bıçak kadar keskindi. "Kime sorduğuna bağlı olarak bir lütuf ya da lanet."

"Sadece ikiniz kaldınız," diye mırıldandı Erida omuz silkerek. "Corayne herhalde buna lanet der."

Taristan'ın dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Haklı olabilir."

Taristan parmaklarıyla masaya vurdu, tırnak uçları kırmızı aylara benziyordu.

"On iki yaşındayken kendimi bir Trec savaş kampında buldum. Elime bir kılıç verip karnımı doyurdular ve bana savaşmayı öğrettiler." Hâlâ kapkara olan gözleri ışıldadı. "Savaşmakta üstüme yoktu."

Omuzlarının gevşediğine bakılırsa Trec anıları hatıralarının çoğundan daha iyiydi. Erida bir an irkildi. Trec savaş kampları sınırları korumak ve haydutları yakalamak için kırsal kesimlerde dolaşan, kurttan farkı olmayan askerlere ev sahipliği yapardı. Erida oradaki askerlerin çoğunun paralı askerlik yaptığını biliyordu, oysa bir zamanlar canlı kalkandan farksız birer köleydiler. *Neyse ki bu iğrenç uygulama sona erebilir çok oldu,* diye düşündü kaşlarını çatarak.

“Bir keresinde bir savaş kampı görmüştüm,” dedi Erida o korkunç manzarayı hatırlayarak. Çamurdan ve on yıldır yıkanmamış, pis pis bakan adamlardan başka bir şey yoktu. Hepsi de kaslı ve hırçındı, Trec’in krallığını üzerine inşa ettiği çelik kadar sertti. “Kuzey sınırımızda.”

Taristan bir kaşını kaldırdı. “Ve?”

“Prens Oscovko da oradaydı.” Erida tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Oradan çok hoşlandığı belli oluyordu.”

Taristan hafifçe gülümsedi. “Hayal kırıklığına uğramış bir talip daha mı?”

Erida gülerek başını salladı. “Trec Kapısı’nı Jydli akıncılardan koruduklarını söylemişti. Bana kalırsa savaştığı tek şey yer çekimiydi.” Üstü başı kan ve içki lekeleriyle dolu kaba saba prensi hatırlayınca başını iki yana salladı. “Oscovko ayyaşın tekiydi. Konuştuğumuz bir saat boyunca benim kim olduğumu bildiğini bile sanmıyorum.”

“Onunla evlenmediğine, çocuğun reşit olur olmaz da onu öldürmediğine şaşırdım. Tahtına ve ülkesine el koymadığına,” dedi Taristan alçak sesle, espri yapıyormuş gibi bir hali yoktu.

Erida başını yana eğdi. “Çocuklarıma bütün diyarı vermeyi tercih ederim.”

Sözler kafasında, çadırın içinde, ikisi arasında yankılandı. Her zamanki gibi çocuklardan, ikisinin soyağaçlarından doğacak bir kraliyet soyundan bahsetmek ikisini de tedirgin etmişti. Erida bu huzursuzluğu kabullenmişti. Korkularını yenmenin tek yolunun bu olduğunu öğreneli uzun zaman olmuştu. Çocuklar saltanatları için kesinlikle gerekli olsa da her akli başında insan gibi o da bu fikirden korkuyordu.

Taristan her zamanki gibi tepki verip kendi içine çekildi. Aslında Erida onun sadece böyle anlarda içine kapandığını

görmüştü. O da mı korkuyor? diye düşündü. Yoksa sadece ilgisini mi çekmiyor?

Onun gibi bir adam tüm yolculuğu değil, sadece önündeki adımı görerek hayatta kalırdı. *Ben böyle düşünmeyi göze alamam.*

“Bir savaş kampından sağ çıktığına inanamıyorum,” dedi Erida sözü daha güven verici bir konuya getirerek. Savaş kampında büyümüş bir çocuk güven verici olarak düşünülebilirse tabii. “Jydli akıncılarla savaştın mı?”

Taristan omuz silkti. “Hesapsızlarla da savaştım, Timur imparatorunun savaşları sırasında.”

Erida gözünde canlandırmaya çalıştı. Acımasız akıncılarla, sonra da Temurijon’la, diyarın en korkunç süvarileriyle savaştan on iki yaşında bir çocuk. Bu aptalca bir çabaydı, hayal dahi edemiyordu.

“Sonra Ronin seni buldu, öyle mi?” diye fısıldadı Erida, Taristan’ın hayat çizgisini izlemeye çalışıyordu.

“Sanırım birbirimizi bulduk.” Taristan kızıl büyücü geri dönecekmiş gibi çadırın girişine baktı. Aslında Erida da bunu bekliyordu. *Baş belası rahatsız etme konusunda çok yetenekli.* “Yine başıboş dolaşmaya başlamıştım. Jydli kışları yağmaya çıkmaz, ben de elimdeki parayla güneye gittim. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Ama bir şey beni Ronin’e çekiyordu. Ronin’i de bana.”

Erida gözlerinin kocaman açıldığını hissetti. Ciğerleri sıkışmış gibi güçlkle nefes almaya başladı. “Bekleyen.”

Taristan’ın kapkara ve sert bakışları Erida’ya döndü. Yavaşça sandalyesinde öne eğildi, şimdi yüzlerinin arasında ancak birkaç santimetre vardı. “Başka ne olabilir?”

Taristan’ın bu kadar yaklaşması Erida’nın tüylerini diken diken etti. Erida hiç kımıldamadı, sırtı hâlâ dimdikti, ayak-

ları hâlâ halıya sıkıca basıyordu. Her nefesini yanaklarında hissetse de ona bu zevki vermeyecek, geri adım atmayacaktı. Yakından bakınca gözleri o bildiği kapkara boşluktan ibaret değildi. Daha çok yıldızsız bir gökyüzünün altındaki bir göletin yüzeyi gibiydiler, akıl almayacak kadar derindiler, Erida'nın hayal dahi edemeyeceği şeyler gizliyorlardı.

Taristan geri çekilmesini bekliyordu. Erida bunu sıkılmış dişlerinden, gerilmiş yüzünden anlayabiliyordu. Hareketsizliği onu kızdırıyordu ama Taristan da geri adım atacak biri değildi. Burun buruna kalmışlardı, ikisi de çekilmemekte direniyordu.

Bu, Erida'nın hoşuna gitti.

"Ben olsaydım ona inanmazdım," dedi Erida gülümseyerek. Zafer kazanmış gibi hissediyordu. "Tuhaf bir büyücü gelip sana Kirmen'de doğduğunu ve Cor soyundan gelen, geleceği çalınmış bir ölümlü olduğunu söylüyor, öyle mi?"

Taristan gülmedi. "Babana inandın ama."

Kraliçe gözlerini kırptırdı, babasından bahsedilince tokat yemiş gibi olmuştu. Hemen kendini topladı. "Ne?"

"Baban sana ne olduğunu, ne için doğduğunu söylediğinde ona inandın. Tacının ve tahtının ne anlama geldiğini söylediğinde." Erida, Taristan konuşurken ağzına bakmamaya çalışıyordu. "Ona neden inandın?"

Erida'nın bastırduğu bir keder, hastalığın ilk habercisi gibi, hiç tahmin etmediği bir hızla içini kapladı. Gözlerine birden dolan yaşları saklayamadı. Derin bir nefes alarak bir cevap arandı. *Çünkü o benim babamdı, çünkü ona güveniyordum, çünkü onu seviyordum. Çünkü onun ihtiyaç duyduğu, istediği gibi bir oğul olmak istiyordum. Ve...*

Gözyaşları geldikleri kadar çabuk yok oldu. Kederi geçti, işe yaramaz şeylerini koyduğu kutunun içine geri döndü.

Taristan her zamanki gibi sabırla bekliyordu.

“Çünkü doğru söylediğini hissettim,” dedi Erida. “Kemiklerime kadar hissettim.”

Taristan'ın dokunuşu neredeyse yakıcıydı, parmakları Erida'nın bileğine kapanıvermişti.

“Ben de öyle,” dedi Taristan, Erida'nın ellerini ressamın bir tabloyu ya da askerin bir savaş meydanını incelediği gibi inceledi.

Erida kımıldamaya cesaret edemedi. Taristan ve Erida öylece kaldı, tuhaf, daralan bir halka onları birbirine bağlıyordu. Erida halkanın hiç çıkarmak istemediği bir kolye gibi boynuna dolandığını hissetti.

Rüzgâr esmediği halde mumlar hayalet bir esintiyle titreşip sönecek gibi oldu. Mum ışığı Taristan'ın gözlerinde dans ediyordu, Erida'nın göremeyeceği kadar derindeki bir yaradan fışkıran kanın kırmızısı siyahların içinde parlıyordu.

Taristan birden bileğini bırakıp sandalyesinden kalktı. Kanlı bezi eline aldı, gözlerini Erida yerine lekeli kumaşa dikti. Çadır birden çok sıcak olmuştu, sanki sonbaharda değil de yazın ortasındaydılar.

“Uyuman gerek,” dedi Taristan dişlerinin arasından, sonra çadırın kapısına doğru yürümeye başladı.

Erida yumruklarını sıktı, vücudundaki bütün kaslar öfkeden gerildi. “Uyumak kolay olacak. Uzun bir kuşatmanın içindeyiz.”

Taristan çadırın girişine varıp kapının tentesini kenara çekti. Dönüp bakmadı.

“Sandığın kadar uzun sürmeyecek.”

Taristan çıkarken içeri taze bir esinti doldu, Erida'nın içi yanıyordu, tenini yeniden kaplayan terler soğumaya başlamıştı bile.

Taristan'ın peşinden gitmeyi çok istiyordu. Hem de çok. "Öyle olsun," dedi kendi kendine.

11

RÜZGÂRLAR NASIL

Corayne

Sahil Veliaht'ın kampından bir gecelik uzaklıktaydı. Yolculuk Corayne'e kraliyet alayını hatırlatıyordu, lin-Lira ve Şahinler daha geniş bir düzende at sürüyor, Yoldaşlara daha fazla hareket alanı bırakıyorlardı. Isadere ve Sibrez de muhafızlarıyla birlikte onlarla geliyor, Ibal bayrakları üstlerinde dalgalanıyordu. Koyu mavi ipekliler karanlık gökyüzünün altında kapkaraydı ama ejderhalar ay ışığında parlıyor, altın sarısı gümüş rengine dönüşüyordu.

Corayne gözünü ufuktan ayırmıyor, karanlığın içine dikkatle bakarak güneşin ilk ışıklarını bekliyordu... ve Uzun Deniz'i.

Saatler geçtikçe zifirî karanlık yerini mavinin tonlarına bırakıyordu. Uzakta, ay ışığında parlayan safir bir çizgi belirdi. Corayne kıyıya ve ötesindeki denize vardıklarını anladı. Kendini toplamak için derin bir nefes aldı, hava tuz kokuyordu. Corayne yumruk yemiş gibi oldu, aklına evi geldi. İmpara-

torice Sahili, Lemarta rıhtımı, dalgaların her sabah sularını püskürttüğü kayalıklardaki Cor yolu. Uçurumun yamacındaki eski beyaz kulübe ona hiç bu kadar uzak gelmemiştir.

Güneş doğmaya başlayıp gökyüzünde pembe ve sarı çizgiler belirdiğinde denize o kadar yaklaşmışlardı ki Corayne serin esintiyi yüzünde hissedebiliyordu. Atlar toz kadar ince kumlara ayak basınca Corayne kendi atını çalkalanan sığ sulara soktu. Diğerleri suyun kenarında toplanmıştı.

Corayne atından suyun içine indi, neredeyse ağlayacaktı. Daha ileri gitmek istiyordu, su boğazına gelene, tuzu dişlerinde hissedene kadar. Uzun Deniz'in yakıcı tuzunu, evinden küçücük bir parçayı hissetmek istiyordu. *Kendimi bıraksam beni oraya götürür mü?* diye düşündü sular çizmelerini öperken. Ama Corayne bunun mümkün olmadığını biliyordu. Akıntı gitmek istediği yere doğru akıyordu, tıpkı şimdi yürüdüğü yol gibi. İkisi de onu gitmek istediği yere götürmeyecekti.

Isadere'in kalyonu açıkta demirlemişti, gökyüzünün altında bir gölge gibiydi. Annesinin gemisi olan *FırtınaKızı*'na hiç benzemiyordu ama Corayne gözlerini kısarsa oymuş gibi yapabilirdi.

Buna vakit yok, dedi kendine, yüzünden süzülen tek bir gözyaşı damlasını eliyle sildi. Yanakları utançtan kızardı. Dalgalar gibi tanıdık bir şey için ağlamak aptalca geliyordu.

Corayne başını çevirip sapsarı kum tepelerine baktı. Kıyıda çok güzel görünüyorlardı, güneş ışığında neredeyse davetkâr bir parıltıları vardı. Oysa Corayne öyle olmadığını biliyordu. Büyük Çöl diyardaki tüm savunmalar kadar iyiydi, Ibal krallığını donanmalar ve ordular gibi koruyordu. Çölü geçmek hiç de kolay değildi, sanki muhteşem, tehlikeli bir yaratık çölü sağ salim geçmesine izin vermişti.

Az sonra başını eğip geride bıraktıkları uzun yolu düşündü. Vahayı, kapanan Kirmen'i, ölen askerleri ve Almasad'a kadar uzanan ayak seslerini.

Sorasa simsiyah kısırağıyla birlikte yanına geldi. Şaşkın şaşkın kaşlarını çatarak bir Corayne'e bir çöle baktı.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" dedi. Sesi emir verir gibi çıkıyordu.

Corayne de suikastçı gibi önce çöle, sonra da yüzüne baktı. "Neyi yapmayı?"

"Çöle şükranlarını sunmayı." Sorasa da Corayne gibi başını eğdi. "Annen mi öğretti?"

Corayne başını iki yana salladı, kafası karışmıştı.

"Annem Ibal'ın içlerine hiç girmemiştir," dedi. Meliz an-Amarat tuzlu sulardan elinden geldiğince uzaklaşmazdı. Ayrıca babası ona bir Ibal mirası ve adı vermişse de Meliz bu altın krallıkta hiç yaşamamıştı.

"Galiba içimden geldi," dedi Corayne omuz silkerek. "Saygı gereği."

"Evet, gerçekten öyle," dedi Sorasa, sert tavırları biraz yumuşamıştı. Corayne'e gülümsedikten sonra tekrar Büyük Çöl'e döndü, kum tepelerinin karşısında dimdik durdu. Boş-taki elini göğsüne koyup eğildi, çöle duyduğu saygıdan dolayı gözlerini yere indirdi.

Kıyıya dizilmiş olan Şahinler, Ejderhalar ve kralın çocukları da aynısını yaptı. Kraliyet soyundan gelmesine rağmen en çok Isadere eğilmişti.

"Ibal kralı sadece çölün ve denizin, asla hükmedemeyeceği bu iki şeyin karşısında eğilir," dedi Sorasa, Corayne'in nereye baktığını görünce. "Isadere için de aynısı geçerli."

Andry de nazik, eğitilmiş bir saraylıya yakışacak şekilde, âdetlerine ayak uydurarak diğerleriyle birlikte eğilmişti. Ama

diğer Yoldaşlar o kadar dikkatli değildi. Sigil ve Charlie kum tepelerini arkada bırakıp hiç dönüp bakmadan gitmek için can atıyordu. Valtik ise iki ayağının ötesindeki hiçbir şeye saygıda bulunamayacak kadar meşguldü, suyun kenarında deniz kabukları ve balık kemikleri aramaya koyulmuştu. Dom da her zamanki gibi yüzünü asmış, gözlerini denize dikmişti. Kuzey kıtası Kadim gözlere bile fazla uzak görünüyordu.

Corayne onun kalyona baktığını fark etti.

Sudan çıkarak Dom'un yanına gitti.

"Güzel bir gemi," diye mırıldandı geminin gövdesini ve yelkenlerini gözden geçirerek. İkisi de kusursuzdu, krallara layıktı. Kalyon *FırtınaKızı* kadar büyük değildi ama onun kadar süratli görünüyordu, hız için yapılmıştı. *FırtınaKızı* gemileri yutmak için, Isadere'in kalyonu ise onları geçmek için yapılmıştı.

Corayne yoldaşlara bir göz attı. Daire şeklinde dizilmiş ona bakıyorlardı. Böyle dikkatle bakmaları hâlâ tuhaf ve yersiz geliyordu.

Corayne sırf bakışlarını kaçırmak için yeniden kalyona baktı. "Uzun Deniz'i çabucak geçer."

"Bizi Adira'ya geri göndermediğine şaşırdım," dedi Andry şakacı bir gülüşle.

Corayne de gülümsedi. O suç yuvasını şimdi bir cennet gibi hatırlıyordu, Sigil'i aralarına katmadan ve Uzun Deniz'i geçmeden önce huzur buldukları son yerdi.

"Beni kışkırtma."

Isadere bir araya toplanmış Yoldaşların yanına gelerek fark edilmeyi bekledi. Kardeşi o kadar ince düşünceli değildi. Sibrez yerinde durmadan kımıldanıyordu, onu fark etmemek imkânsızdı.

"Cömertliğiniz belki de diyarı kurtaracak. Allward size çok şey borçlu Ekselans," dedi Corayne hemen, Dom, Sorasa, Charlie, Valtik ya da Sigil'in tüm çabaları mahvetmesine fırsat tanımadı. *Başkalarının yanında yalnızca Andry'nin ve benim konuşmama izin verilmeli.*

Isadere yine keyifli ama ciddi görünüyordu. Kollarını uzatarak öne çıktı. Yolculuk cübbesi de ipeklileri gibi koyu maviydi, altın işlemelerle süslenmişti.

Corayne, Isadere'in ellerini tuttu. Neyse ki Dom müdahale etmedi, büyük bir dikkatle izlemekle yetiniyordu.

"Sende çok şey görüyorum Corayne an-Amarat," dedi Isadere, Corayne'i süzerek. Yüzü daha da ciddileşti, Corayne kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Ne gördüğünüzü biliyorum Ekselans," diye mırıldandı, sırtındaki Kirmen kılıcını düşünmemeye çalışıyordu. "Daha çocuk sayılacak bir kız. Bu kılıcı taşımak için, önüne koyulan vazife için fazla küçük bir kız." Nefesi kesildi. "Haklı da olabilirsiniz."

Isadere siyah gözlerini kıstı.

"Ama tek umut benim." Corayne güçlü görünmeye çalışsa da sesi titriyordu.

"Bunun için minnettarım," dedi Isadere, Corayne'i şaşırtarak. "Gözlerinde tanrıları görüyorum, kalbinde de cesareti. Kanında ateşten daha sıcak Kirmen'i görüyorum. Keşke elimden daha fazlası gelseydi."

Corayne'in yüzü yanmaya başladı. "Gemi ve atlar yeterli."

Isadere, Corayne'in ellerini sıktı, parmakları güçlü ve sertti. "Söz veriyorum. Ayna bana beyaz kurdu gösterdi. Oscovko size yardım edecek, ben de babama hem senin hem de Lasreen'in söylediklerini ileteceğim. Tanrıça savaşmamızı istiyor." Kararlı gözlerle bir kez daha çöle baktılar. "Gallandlı

Erida'nın tüm diyarı yutmasına seyirci kalmayacağım. Buna inanmalısın."

Corayne dudağını ısırды. "Kesinlikle deneyeceğim," diye mırıldandı.

Yalanlar Erida'nın dudaklarından o kadar kolay dökülmüştü ki. O küçük odada Allward'ı önemsiyormuş gibi yapmış, kurtarıcılarıymış gibi davranmıştı. Corayne kraliçeye inanmayı o kadar çok istemişti ki. *Kolay bir hedeftim, vazifemi bir başkasına devretmeye istekliydim,* diye düşündü. *Hâlâ da istekliyim ama bu vazifeyi başka kimse üstlenemez.*

Bitkinliğini ve korkularını bastırarak Isadere'e bakıp Erida'nın söylediği yalanlardan bulmaya çalıştı.

Isadere de demir gibi gözlerle ona bakıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Corayne, Isadere'in kollarını sıktıktan sonra geri çekildi.

"Sana vermek istediğim bir şey daha var. Yani, vermek istediğimiz," dedi Isadere eliyle kardeşini işaret ederek.

Sibrez başını eğdikten sonra siyah deriden yapılmış bilek zırhlarını çözdü. Bilekten dirseğe kadar uzanan zırhların derisi de göğüs zırhı gibi sarı pullarla süslenmişti.

"*Ela-Diryn* dışında bunları takan ilk kişi sen olacaksın," dedi Sibrez zırhları Corayne'e uzatarak. Corayne kocaman açılmış gözlerle zırhlara baktı, sonra titreyen ellerini uzattı. "*Dirynsima*. Ejder Pençeleri."

Zırhlar beklediğinden daha ağırdı, çok daha ağır, alt taraflarında bileğe sabitlemek için yıpranmış deri tokalar vardı. Corayne güzel zırhları elinde evirip çevirerek inceledi. Bu kadar ağır olmalarının sebebinin zırhı takviye etmek için kullanılan çelik plaka olduğunu fark edince soluğu kesildi. Üçgen şeklindeki minik ama ölümcül çelik dikenler uzun dış

kenar boyunca, bilekten dirseğe kadar uzanıyordu. Corayne birini test etti, neredeyse elini kesiyordu.

Sibrez gururla onu izliyordu. Ejder Pençelerini özlüyorsa da belli etmiyordu.

“Bu zırhlar düzgün kullanılırsa bıçak darbelerini emebilir,” dedi parmağıyla çelik takviyelere vurarak.

Sorasa göründü, dikkatle zırhlara baktı. Amhara deri korumalarda her ne gördüyse hoşuna gittiği belliydi.

“Corayne bunları nasıl kullanacağını öğrenecek,” dedi Sibrez’e bakarak.

Sibrez istemeye istemeye başını salladı.

“İkinize de teşekkür ederim,” dedi Corayne hediyesini sımsıkı tutarak. Onları şimdi takmayacaktı. Elinde dikenlerle yelken açmak pek akıllıca gelmiyordu. “Umarım yeniden görüşürüz.”

Isadere kollarını açarak başını salladı, giysisinin uzun kolları güzel bir kuşun kanatlarını andırıyordu. “Ayna henüz bana bu yolun sonunu göstermedi ama umarım yeniden görüşürüz.”

Corayne yine hafifçe selam vererek çekildi. Bir kayık onları kalyona götürmek için bekliyordu, Ibalet kaptan yerini almıştı bile. Diğerleri de heybeleri indirmeye gitti. Atları kalyona taşımak biraz zaman alacaktı, Corayne ancak saatler sonra yola çıkabileceklerinin farkındaydı. Yine de yeniden gemiye binmek, doğru yöne doğru yola koyulacak olmak içini rahatlatıyordu.

Yoldaşlar tam giderken Isadere elini uzatıp biraz beklemesi için Charlie’yi durdurdu.

Charlie sessizce Isadere’in gözlerine baktı. Görünüş olarak Veliaht’a bundan daha zıt olamazdı: kısa boylu, tıknaz, mürekkep lekesi içinde parmakları ve güneş lekeleriyle çiz-

gilenmiş soluk bir teni olan genç bir adam. Ama sanki onları birleştiren bir şey vardı. Corayne'in anlam veremediği bir hürmet.

"Aynı fikirde olmayabiliriz ama tanrıça ikimizi de görüyor," dedi Isadere yine bir kâhinin ciddiyetine bürünerek. "Sen hissetsen de hissetmesen de tanrıça seninle."

Corayne kendisini Charlie'nin vereceği cevaba hazırladı. Bunun yerine alnına dokunup mürekkepli parmaklarını öptüğünü görünce şaşırdı. Tanrılara bir selam. Isadere de aynısını yaptı.

"Bu konuda anlaşabiliriz," dedi Charlie, sonra kayığa doğru yürümeye başladı. Parşömenlerle, bal mumu mühürlerle, mürekkep şişeleriyle dolu heybesini bir omzuna atmıştı.

Corayne önlerindeki yolda neye ihtiyaç duyacaklarını henüz bilmiyordu. Ama öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Atlar Sigil'in tatlı dille ikna etmesi sayesinde gemiye bindirilip aşağıya yerleştirildikten sonra kalyon kıyayı geride bırakıp kuzeye doğru yola koyuldu. Kürek güvertesinde ortadan ikiye bölünmüş yirmi beş sıra bulunuyordu, her bir tarafta ikişer kürekçi vardı, Uzun Deniz'de hızla yol alıyorlardı. Corayne küpeştede yine deniz havasını derin derin içine çekiyordu. Bu ona güç veriyordu.

Veliaht'ın kalyonunun mürettebatı denizci askerlerden oluşuyordu. Çoğu eğitilmiş okçulardı, güvertenin arka tarafındaki kasarayı sırayla savunuyorlardı. Meer canavarlarını, krakenleri ve su yılanlarını bekliyorlardı ama Uzun Deniz dört bir yana doğru masmavi ve bomboş uzanıyordu. Ortada düşman yoktu, en azından Corayne'in görebildiği kadarıyla.

Ama Corayne onları hâlâ hissediyordu. Erida ve ordusu Madrence'a doğru ilerlemeye devam ediyordu. Amcası Taris-

tan her saniye biraz daha güçlenerek parçalayacak Kirmen arıyordu. *Başka Kirmenler de parçalaması ne kadar sürer?*

Geçen her saniye son saniyemiz olabilir, diye geçirdi içinden, yine de bunu fazla düşünmemeye çalıştı. Her şeyin üstüne böyle bir yükü taşıyamazdı. Geminin küpeştesine yaslandı, kımıldamadan durmaktan, sessizliğin tadını çıkarmaktan memnundu. Arkasına yığılmış sandıklar onu güvertenin ve güvertedekilerin çoğundan saklıyordu.

Bir kişi hariç.

“Limana varmamız ne kadar sürer?”

Corayne sandıkların yanından dolaşan Andry’yi görünce gülümsedi. Andry yanına gelip dirseklerini küpeşteye dayadı, uzun kahverengi parmaklarını birbirine kenetledi. Deniz meltemi saçlarında oynaşüyor, ağır buklelerini dalgalandırıyor.

“Saçların uzamış,” dedi Corayne, Andry’nin ilk gördüğündeki halini hatırlayarak. Annesinin evinin kapısında genç bir adam, bakışları sevecen ve sıcak, karşısında duran tanımadığı kıza yardım etmeye hazır. Ama o zaman bile içinde bir karanlık vardı, bir katliamın anısı içini parçalıyordu. Şimdi de Andry’yi ele geçirmişti. Corayne uzun sürmesin diye dua etti.

Yaver elini başından geçirerek süklüm püklüm gülümsedi. Kıvrır kıvrır birkaç bukle parmaklarına dolandı, gün geçtikçe daha da belirginleşiyorlardı. “Saçımı kestiremeyecek kadar meşguldüm de.”

“Ne kadar şaşırtıcı,” dedi Corayne gülerek.

Andry’nin gözleri dalgalarda geziniyor, derinlikleri araştırıyordu. Corayne onda bir huzursuzluk gördü.

“Gemi yolculuğundan hoşlanmıyormuşsun gibi geldi,” dedi Andry’ye dönerek. Kalçası parmaklıklara çarptı.

“Her dalganın altından krakenler ya da su yılanları çıkacakmış gibi geliyor.”

“En azından biri eksildi. Bu da bir şeydir.”

“Bu da bir şeydir,” diye tekrarladı Andry, gözleri dalmıştı. “İçimde saklanıyormuşsun gibi bir his var.”

Corayne sandık yığınlarına bir göz atarak omuz silkti.

“Sigil ve Sorasa boş boş gezdiğimi görürse yine ders vermeye kalkar,” diye mırıldandı. Dövüş dersinin düşüncesi bile üstüne bir yorgunluğun çökmesine neden oluyordu. “Biraz yalnız kalmak istedim. Morlukların geçmesi için kendime biraz zaman tanımak istedim.”

Andry başını salladı, hâlâ sırtıyordu ama artık gözleri gülmüyordu. “Elbette, ben gideyim o zaman.”

“Hayır, sakın kaçma.” Corayne uzaklaşmasına fırsat vermeden kolundan yakalayıp Andry’yi tekrar küpeşteye çekti. Andry sırtıttı, Corayne de gülümsedi. “Fazla kibarsın Andry Trelland,” dedi onu omzuyla dürterek. “Artık kanun kaçakları ve serserilerle birlikte takıldığını unutma.”

“Bunu fark edeli epey oldu.”

Andry’nin bakışları sertleşti, gözleri denize döndü, dalgalara değil ufka bakıyordu. *Doğuya*, diye düşündü Corayne bakışlarını takip ederek. *Annesini mi düşünüyor? Kasa’yı, yurdunu, annesinin belki de hiç dönmeyecek bir oğlu beklediği yeri mi düşünüyor?* Tekerlekli sandalyesinde bir güç abidesi gibi oturan hasta ama kararlı Valeri Trelland’ı hatırladı. *Yoksa onurunu Erida’nın kırılıp dökülmüş salonunda bıraktığı Ascal’ı mı düşünüyor?*

“Sen de yaralarının iyileşmesine fırsat tanımalısın,” dedi Corayne çekingen bir sesle.

Andry sertçe içini çekti. “İyileşmekle unutmak aynı şey değil Corayne. Yaptıklarımı asla unutmayacağım.”

Sözleri can yakıcıydı. “Sence ben unutacak mıyım?”

“Bence elinden geldiğince yoluna devam etmeye çalışıyorsun ama...”

“Ama?”

“Yolda kalbini kaybetme.”

Corayne birden göğsünde hâlâ inatla atan kalbini hissetti. Elini göğsüne koydu, kalp atışlarını duyuyordu. “Kalbim hep burada olacak. Söz veriyorum.”

Söylediği yalan değildi. Ama nedense yalan söylüyormuş gibi hissetti.

“Bir haftaya kalmaz karaya çıkarız,” dedi Corayne konuyu değiştirmek için denize bakarak. “Hava hep böyle elverişli olursa.”

“Olacak mı peki?”

Corayne dudaklarını büzüp düşündü. “En şiddetli sonbahar fırtınaları doğuda, Uzun Deniz’in okyanusla buluştuğu yerde olur.” Gökyüzü tam denizcilerin düşlediği gibiydi. “Sanırım rüzgârlar bizden yana olacak. İlk defa şansımız yaver gidecek.”

Andry sırtını dikleştirerek Corayne’e döndü, onu tepeden tırnağa süzdü. Kafası karışmış gibiydi. “Bence şansımız gayet yaver gitti.”

Corayne rüzgârın uçuşturduğu saçlarını geriye attı. “Galiba şanstın anladığımız şey farklı.”

“Hayır, ciddiylim.” Andry biraz daha yaklaştı, sesi şimdi daha ciddiydi. “İbal’a bir Kirmen’i kapatmak için geldik. Başardık da. Hepimiz hâlâ hayattayız. Ben buna şans derim.”

“Peki ya ben?” Corayne’in ağzına acı bir tat geldi. Bunun pişmanlık olduğunu biliyordu. “Sence ben de şanslı mıyım?”

Andry’nin gözleri ışıldı. “Hayattasın. Bu yeterli.”

“Hayattayım,” dedi Corayne dudak bükerek. “Her fırsatta beni bırakıp denize açılan bir annenin çocuğuyum. Hiç tanımadığım ama *her nasılsa* hâlâ hayatımı etkileyen, gücü

kanıma işlemiş bir babanın. Babamın *hatası*, kanımdaki bu *lanet*... sadece Kirmenleri kastetmiyorum." Titremeye başlayan ellerini arkasına sakladı, duygularını elinden geldiğince gizlemeye çalışıyordu. Ama sesinin titremesine engel olamadı. "Cor kanı bizi huzursuz, yurtsuz, asla ulaşamayacağımız ufuklara özlem duyan insanlar haline getiriyor. Eski Cor'un dört bir yana yayılması, yuva diyebileceği bir yer araması da bu yüzdendi. Ama asla bulamadılar. Ben de bulamayacağım."

Andry sarsılmış gibiydi, yüzünden acıma okunuyordu. "Umarım bu doğru değildir."

Corayne yaptığı çıkıştan utanarak kızardı. Sırtını Andry'ye ve denize döndü, bir eliyle küpeşteyi sımsıkı kavramıştı. Andry yanına yaklaşırken güverte çizmelerinin altında gıcırdadı. Corayne, Andry'nin içini çektiğini duydu, omzuna hafifçe dokunan elini hissetti.

Sorasa ininde sinsice dolaşan bir leopar gibi sandıkların yanından çıkıverdi. Kollarını kavuşturarak onlara baktı. Corayne duygularına dair tüm izleri silmeye çalışarak dudaklarını büzdü.

Neyse ki Sorasa Sarn kimseye acımazdı, buna Corayne de dâhildi.

"Saklanıyor musun?" dedi suikastçı, Corayne'nin kızarmış yüzünü görmezden gelerek.

"İlgisi bile yok," dedi Corayne yaslandığı küpeşteden doğrularak.

"Güzel." Sorasa dönerken Corayne'e peşinden gelmesini işaret etti.

Corayne, Andry'yi ve sefil kanına dair tüm düşünceleri arkasında bıraktığına sevinerek Sorasa'nın peşine düştü. "Gel de sana şu Ejder Pençelerini nasıl kullanacağını öğreteyim."

Corayne yine de dönüp arkasına baktı, Andry hâlâ küpeştedeydi, sıcacık bakışlarla her adımını izliyordu.

“Biraz çay yapayım,” dedi çantasını almaya giderken.

Günler gemiye çarpan dalgalar gibi akıp gitti. Corayne doğru tahmin etmişti. Hava bozmamıştı, gerçi en yakınlarındaki krallık olan Ahmsare’in kıyılarına yaklaştıkça nem artıyordu. Batı ufkunda, Kaplan Körfezi’nin sıcak sularına doğru, bulutlar belirmeye başlamıştı ama hiçbir fırtına kalyona yanaşmadı. Denizciler ve Yoldaşlar kalyonun tüm fenerlerini yakarak her gece nöbet tutsa da yılanlar ve krakenler de görünmedi. Corayne, Dom’u bir tek geceleri görüyordu çünkü Dom zamanının çoğunu o gün yediklerini bir kovaya kusarak geçiriyordu.

Sigil ve Sorasa sabahları Corayne’e ders veriyor, öğleden sonraları da kendine gelmesi için onu serbest bırakıyordu. Valtik de dersleri izlemeye geliyor, bazen hepsinin bildiği Paramount dilinde, bazen de Corayne’in çat pat anladığı Jyd dilinde tekerlemeler söylüyordu. Hatta Corayne’in yeni bilek zırhları için dua etmiş, Ejder Pençelerini eski kemikleriyle ovalamıştı. Cadı her zamanki gibi saçmalıyordu ama varlığı yine de rahatlatıcıydı. Özellikle de vahada krakene yaptığından, onu bir büyüyle Kirmen’e geri yolladığından beri. Denizciler cadıdan mümkün olduğunca uzak duruyor, güvertede yanına yaklaşmamaya çalışıyorlardı. Birkaçı kemik koleksiyonuna burun kıvrıp cadıya bakarak tanrıların işaretlerinden yapmıştı.

Charlie ise vaktini çok daha ilginç bir şekilde geçiriyordu.

Bir öğleden sonra hâlâ sabahki dersin ağrı sızısıyla cedellenen Corayne, Charlie’yi geminin pruvasında buldu. Charlie ayakta duruyordu, iki varilin üstüne yerleştirdiği tahtadan ibaret olan bir çalışma tezgâhının üstüne eğilmişti.

Corayne adımlarını dikkatle atarak yaklaştı, mürettebatın ve gemiye vuran dalgaların gürültüsü çizmelerinin güvertede çıkardığı sesi boğuyordu. Çaktırmadan Charlie'nin yanına gelip omzunun üstünden ne yaptığına baktı.

Charlie bir parşömene özene bezene bir şeyler çiziyordu. Corayne kâğıda bakınca Rhashir amblemini tanıdı: parlak turuncu üzerinde dört dişli beyaz bir fil. Charlie büyük bir titizlikle çalışıyor, kalem darbelerini geminin dalıp çıkışına göre ayarlıyordu.

"Gözetlenmekten hiç hoşlanmam Corayne," dedi Charlie, Corayne şaşkınlıkla sıçradı.

Kıpkırmızı kesildi ama Charlie yan yan gülerek ona döndü. Kaçak rahibin alnına mürekkep bulaşmıştı, gözleri ıslıl ıslıldı.

Corayne sırtarak Charlie'nin arkasındaki parşömeni işaret etti. "Alıştırma mı yapıyorsun?"

"Onun gibi bir şey," dedi Charlie masayı Corayne'in gözünden gizlemeye çalışarak.

"Daha önce Rhashir mührü gördüğümü söyleyemem." Corayne mührü görmeye çalıştı ama Charlie geniş gövdesiyle önüne dikildi. "Bana da öğretir misin?"

Charlie başını iki yana sallayarak güldü. "Sana sırlarımı anlatacak değilim. Korsan annenin Uzun Deniz'in her yerinde at oynatmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Corayne gözlerini devirdi. Dudaklarını büzerek ofladı. "Annemi tekrar göreceğimden, sonra da bana öğrettiğin her şeyi anlatacağımdan pek eminsin." *Hem de annem beni Lemarta'da çürümeye terk etmişken.*

"Öfke fayda getirmez Corayne," dedi Charlie. "Kendimden biliyorum," diye ekledi göz kırparak.

"Eh, Sorasa seni yem olarak kullandı. Öfkelenmeye hakkın var."

"Endişelenmem gereken şeylerin uzun listesinde Sorasa Sarn'ın özel ödül avcımı kandırmak için beni kullanması yer almıyor," dedi Charlie içini çekerek, sonra arkasını döndü.

Bu, Corayne'in çok iyi bildiği bir taktikti. Charlie gözlerinden taşan kederi saklamaya çalışıyordu. Corayne'in doğuştan gelen merak duygusu alevlendi ama görgü kuralları galip gelince bir şey sormadı. Ayrıca aptal da değildi. Charlie kalbi kırılmış gibi görünüyordu. Corayne bunu kendinde hiç hissetmemişti ama Lemarta'daki denizcilerde ve kıyıda bıraktıkları ailelerinde görmüştü. Charlie de böyleydi, sessizce uzaklaşıyordu, aklı ve kalbi başka yerdeydi.

Charlie işini bitirmeden parşömeni yavaşça kaldırdı.

"Öyleyse bana mühür yapmayı öğret," diye yalvardı Corayne parmaklarını şakadan dua ediyormuş gibi birleştirerek. Charlie'nin ona... ya da herhangi bir kadına ilgisi olmadığını bildiğinden kirpiklerini kırpmıştırma zahmetine girmede. "Tek bir sefercik."

Charlie'nin dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. Charlie yenilmiş bir adam, yıkılmış bir kaleydi. "Sadece bir kez."

Corayne sevinçle zıpladı. "Ben seçebilir miyim?"

"Sen Kirmen artığı bir baş belasıydın," dedi Charlie, Corayne'i tüy kalemikle dürterek. Sonra çantasını aldı. "Evet, seçebilirsin."

Corayne sevinçle hangisini seçeceğini düşünmeye koyuldu. *Tyri mührü çok işe yarardı ama Ibal mührü daha değerli...*

"Yelkenli!" diye bağırdı biri.

Charlie elini gözüne siper ederek gözcünün nöbet tuttuğu ana direğe baktı. Corayne oralı olmadı, kalpazanın malzemelerini incelemekle meşguldü. Uzun Deniz'de başka gemilerin görülmesi alışılmadık bir durum değildi. Ward Boğazı onlarla kaynıyordu. Annesi başka gemilere çarpmadan kürek

çekemediklerini söyleyerek espri yapardı. Hem şimdi Sarian Körfezi'ndeydiler, kıyıdan sadece birkaç günlük mesafedeydiler. Onlar gibi limana giden bir sürü gemi vardı.

Ibalet denizciler güvertede telaşla koşturuyordu. Emniyete alacak fazla yük yoktu –Isadere'in kalyonu ticaret gemisi değildi– ama yine de yükleri kontrol edip halatlarını sıkılaştırdılar. Kendi aralarında telaşla Ibal dilinde bir şeyler konuşuyorlardı ama konuşmaları o kadar hızlıydı ki Corayne bir şey anlayamıyordu.

Ama Sorasa Sarn anlamıştı.

“Geminin görünüşünden hoşlanmadılar,” dedi Charlie'nin çalışma tezgâhına yaklaşarak. Denizcileri dinlerken acımasız, keskin gözlerle ufka bakıyordu.

Corayne ona bakmadı. Elinde gümüş uçlu, silindir şeklinde ahşap mühür kalıpları vardı. İkisi de ağırdı, o kadar kaliteliydiler ki Corayne bir hazineden çalındıklarından şüphelendi. Birinin üstünde Tyriot amblemi vardı, kılıcını savuran bir denizkızı, diğerinde de Ibalet ejderhası bulunuyordu. İkisi de Corayne'in ağzını sulandırıyordu.

Ama Charlie mühürleri elinden kapıp tekrar çantaya tıktı. “Korsanların saldırısına uğramadığımızdan emin olana dek şunları kaldıralım,” dedi zoraki bir gülümsemeyle.

“Sarian Körfezi'nde korsan olmaz,” dedi Corayne alay eder gibi. Korsanların Uzun Deniz'in nerelerinde avlandıklarını gemideki herkesten iyi biliyordu. “Aklı başında hiçbir korsan bu sularda avlanmaz. Ticaret gemisidir.”

Andry küpeşteden ufku işaret etti. Neredeyse seçilemeyecek kadar küçük bir leke rüzgârda sulara dalıp çıkıyordu.

“Mor yelkenler. Siscaria,” dedi Andry gözlerini kısıp ufka bakarak. “Evlerinden çok uzaktalar.”

Dalgalar güvertenin altında çalkalanırken Corayne'in midesi de onlarla birlikte çalkalanıyordu. Gözlerini ufka kaldırdı. Kalbi ikiye bölünmüş gibi hem sevinçle hem de kederle doldu.

"Dom nerede?" diye fısıldadı küpeşteye giderek.

"Yemeğini köpek balıklarıyla paylaşmakla meşgul," dedi Sorasa, başparmağıyla Dom'u işaret etti. Kadim pruvadaydı, başını aşağı uzatmıştı. "Ben getiririm."

Dom bilir. Geminin ne olduğunu... ne olmadığını görür, diye düşündü Corayne dudağını ısırarak. Küpeşteye abandı, birkaç santim daha yakından bakarsa dalgaların üstündeki şekli seçebilecekmış gibi öne eğildi. Andry yanında duruyor, gemiye mi Corayne'e mi bakacağına karar veremiyordu.

"Sence..." diye mırıldandı Andry ama Dom omzuyla iterek aralarına girdi, soluk yüzü her zamankinden de beyazdı. Hafifçe sallanıyordu, Sorasa arkasından gözlerini devirdi.

Kadim dengesini sağlamak için parmaklığa tutundu. "Neye bakıyoruz?"

Corayne parmağıyla uzaktaki gemiyi gösterdi. "Gemiyi bana tarif etsene."

Dom derin bir nefes alıp bakışlarını uzağa dikti, yakut rengi gözleri herkesinkinden daha keskindi.

"Bir kalyon," dedi Dom, Corayne yumruğunu sıktı. "Mor yelkenli. İki direkli, alçak güverteli. Bizden daha fazla küreği var."

Gemi hâlâ doğru düzgün göremeyecekleri kadar uzakta olsa da sayılamayacak kadar çok hatıranın bir araya gelmesiyle Corayne'in zihninde şekillendi.

"Kaç kürek var?" dedi Corayne dişlerinin arasından. Nefesi kesiliyor, boğulacak gibi oluyordu.

"Kırk sıra," dedi Dom.

“Bayrakları nasıl?” Corayne gözlerini kapadı. Siscaria bayrağını, morun üzerindeki sapsarı meşaleyi gözünün önüne getirmeye çalıştı. Ama bir türlü gözünde canlandıramadı.

Kadim yanında kıpırdandı. “Bayrak görmüyorum.”

Corayne hemen gözlerini açtı, küpeşteyi bırakıp koşmaya başladı.

Kulakları uğulduyordu, uğultu arkasından bağırان Yol-
daşların sesini bastırıyordu. Andry’nin, onun arkasından da
Dom’un, peşinden geldiğini hissetti. Ama dönmedi, deniz-
cilerin arasından geçip kalyonun arka tarafındaki kasaraya
doğru ilerlerken çizmeleri güverteyi dövüyordu. Kürekler
geminin iki yanında inip kalkıyor, sıçrayan sular âdeta onunla
alay ediyordu.

Ibalet kaptan, Corayne’in geldiğini görünce yerini ikinci
kaptana bırakarak görevinin başından ayrıldı. Basamaklardan
inip Corayne’in karşısına dikildi, siyah kaşları çatıktı.

“Elindeki bütün adamları kürek başına geçir,” diye bağırdı
Corayne. “Bu gemi ne kadar hızlıymış görelim.”

Kaptan şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. *Bu adam iki gün
önce Ibal Veliahdı için yelken açıyordu, şimdi serseri grubumuz
için yelken açıyor.* Neyse ki kaptan başını eğdi.

“Korsanların üstesinden gelebiliriz,” dedi kaptan, başıyla
ikinci kaptana işaret etti. Emir güverteye yayıldı, bütün deniz-
cilere savaşa hazırlanmaları emredildi. Alt güverteden gelen
davul sesi kürekçileri daha hızlı, daha sert kürek çekmeye
çağırıyordu.

Corayne dilini tuttu. *Bu korsanın üstesinden gelemesiniz,*
demek istiyordu.

Sıcak bir el kolunu kavradı. Andry Trelland ona bakıyordu,
yumuşak bakışlı kahverengi gözleri yüzünde dolaşıyor, en ufak
bir seğirmeyi, gerginliği fark ediyordu. Corayne korkusunu ve

öfkelerini, hatta heyecanını gizlemeye çalıştı. Ama gizlenecek yer yoktu, ne güvertede ne de dalgalarda.

“Corayne?” dedi Andry, sesi hâlâ uzaktan geliyor, zar zor duyuluyordu.

Corayne dişlerini sıkıp birbirine bastırdı.

“O annem.”

Hemen sözünü geri almak, bu doğru değilmiş gibi yapmak istedi.

Bunun yerine yeniden ufka baktı, gemi gitgide yaklaşıyordu.

FırtınaKızı.

“Annemi hiç böyle görmemiştim,” diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. Ama Andry onu dinliyordu. “Açık denizde, rüzgârda. İnine dönen değil, avlanan bir kurt olarak.”

Annesinin kalyonu bir harikaydı, dalgaları kolayca yarararak ilerliyordu. Kendi güvertelerinin altında pek çok kürekçi canla başla çalıştığı halde hızla yaklaşıyordu. *FırtınaKızı* az sonra onlara yetişecekti ve Ward’ın üzerinde onu durdurabilecek hiçbir güç yoktu.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Corayne, hem gemiyi hem de göremediği kadını, vahşi, aç tahtında oturan kaptanı kastediyordu.

Sigil yanlarından çalımla geçip alt güverteye koşturan denizcilerin arasına karıştı. Kollarını sıvadı, herhalde boy göstermeyi kafasına koymuştu.

“Sorun ne bilmiyorum ama,” diye seslendi. “Annen su yılanlarından ve krakenlerden daha kötü olamaz.”

Yelkenler rüzgârla doldu, sanki Ward hızlanmaları için onları itiyordu. Corayne daha hızlı gitmek için dua etse de bunun beyhude olduğunu biliyordu. Bir kez daha *FırtınaKızı*’na baktı, şimdi daha da yaklaşmıştı. *Bu yarış daha başlamadan kaybedildi.*

Yüzünü astı.

“Annemle hiç karşılaşmadığın belli oluyor.”

Dakikalar uzadıkça uzuyordu, her biri bir öncekinden daha acı vericiydi. Corayne neredeyse *FırtınaKızı*’nın özellikle geride kaldığından, aradaki mesafeyi özellikle hepsini delirtecek kadar ağır kapattığından şüphelenenecekti. Ibalet kalyonunun pruvasında, Veliaht’ın mavi-sarı bayrağının altında duruyordu. Bayrak üstünde dalgalandıkça Corayne kâh güneşte kâh gölgede kalıyordu. Kirmen kılıcı sırtında, göz önündeydi.

Gözlerini hiç kırpmadan yüz metre kadar gerideki kalyona bakıyordu. Gemi ne kadar görkemli de olsa krakenle yaptığı savaşın izlerini taşıyordu. Direklerden biri yeniydi, küpeşte de değiştirilmiş uzun parçalar vardı. Pruvadaki koçbaşı tamamen gitmişti, belki de kıvrık bir dokunaç tarafından koparılmıştı. Ama Corayne yine de gövdeyi, halatları, şarap kızılı yelkenleri tanıyordu. Alt güvertede tam olarak kaç kürekçinin ter döktüğünü, bordalama grubunun ne kadar büyük, mürettebatın ne kadar korkutucu olduğunu biliyordu.

FırtınaKızı’ndaki tanıdık yüzleri neredeyse görebiliyordu, içlerinde en tanıdık olan da dümendeydi.

“Bela Mel,” diye bağırdı Ibalet denizcilerden biri, sesi korku doluydu. Mürettebatın geri kalanı da korkuyla haykırdı, haber gemiye yayılmaya başladı.

Annesinin namı Uzun Deniz boyunca birçok krallığın denizcileri tarafından bilinirdi. Ibalet denizciler de buna dâhildi.

Kaptan belinde kılıcıyla yanına gelince Corayne vaktin geldiğini anladı. *FırtınaKızı*’ndan kaçış yoktu.

Corayne’in içinden çığlık atmak geliyordu. Nezri’deki Kirmen’den, döktüğü kandan, Taristan’ın yaralı yüzünden, Erida’nın ihanetinden sonra bile... ne kadar yol katetmiş olursa

olsun kendi annesiyle boy ölçüşemezdi. *Sende o karakter yok*, demişti Meliz bir keresinde. Bu başka bir hayatta kalmış gibi geliyordu ama işte yine buradaydı, her saniye yaklaşıyordu. Corayne kendi sesini duydu, kelimeler bir kafesin parmaklıkları gibi etrafını çevirdi.

“Ona ihtiyacın yok,” dedi kaptana.

Kaptanın beti benzi attı, elini kılıcına götürdü. “Gemimi teslim edecek değilim.”

“Gemini istemiyor, beni istiyor.”

Corayne kaptanın yanından geçip gitti, her yeri uyuşmaya başlamıştı. Dikkatli adımlarla güverteye dönerken küpeşteyi tutan parmakları titriyordu.

“Silaha davranmadıkça sana da mürettebatına da bir zarar gelmez,” diye bağırdı omzunun üstünden, sesi hem kaptanın hem de denizcilerin duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı.

“Ne diyorsa onu yapın,” diye hırladı Sorasa, Amhara suikastçısı denizciler daha karşı gelmeyi bile düşünmeden olası itirazları bastırmak için bağırdı. “Bela Mel bile kendi çocuğuna saldırmaz.”

Dom, Sorasa ve Corayne’in yanına geldi. O da kılıcını almıştı. Midesi bulandığı halde hâlâ heybetli bir görünüşü vardı. “Ama onu almaya çalışacak.”

“Biz bir şey söylemezsek alamaz,” dedi Sorasa, bakır rengi gözleri ışıldıyordu. Vücudundaki kayışları sıkılaştırıp hançerlerini kontrol etti. Bıçaklara gerek kalmayacaktı ama herhalde daha rahat hissetmesini sağlıyorlardı.

Valtik bile gergin görünüyordu, direğe yaslanıp çıplak ayaklarını uzatmıştı.

“Alt güverteye insen iyi olur,” diye mırıldandı Corayne cadiya bakarak. Dom ve Sorasa iki yanına, Sigil de arkasına konuşlanırken irkilmemeye çalıştı.

Valtik başını kaldırdı, her zamanki gibi manyakça gülümsedi. “Kemikler konuşmayacak,” diye kıkırdadı. Boğum boğum parmağını havaya kaldırdı, *FırtınaKızı*’nı değil, bomboş kuzey göklerini işaret etti. “Yolun bundan sonrası karanlık olacak.”

“Yeter Cadı,” diye homurdandı Sorasa.

“Yeter Lanetli,” dedi Valtik sertçe, masmavi gözleri iki bıçak gibiydi. Sorasa bu keskin bakışlar karşısında irkildi, azarlanmış bir çocuk gibi gözlerini yere indirdi. Cadı tatmin olarak tekrar Corayne’e döndü. “Yanılmadığın belli.”

“Hangi konuda *Gaeda*?” dedi Corayne. Gözleri Valtik ve gittikçe yaklaşan *FırtınaKızı* arasında gidip geliyordu. Kürekler içeri çekilmişti. Kalyonun artık onlara ihtiyacı yoktu. *FırtınaKızı*’nın gölgesi yavaşça Ibalet gemisinin üstüne düşmeye başladı, yelkeni güneşin önünü kapattı.

“Sen farklı bir yolda yürüyorsun.” Valtik sırtıtmaya devam ederek kemikli parmağını havada salladı. “Farklı bir karakter barındırıyorsun.”

Sende o karakter yok. Corayne’in içinden buz gibi bir ürperti geçti. Cadıya yaklaştı, diz çökmeye niyetlendi. *Nereden biliyor?*

“Valtik...”

“Bordalanmaya hazır olun!” diye bağırdı biri iki gemi arasındaki kısa mesafeden.

Bu, *FırtınaKızı*’nın dümencisi Kireem’di. Kalyonun küpeştesinde duruyordu, bir ayağını parmaklığa dayamıştı, elinde bir halat vardı. Adira’dakinden daha iyi görünüyordu, Corayne onu son gördüğünde gemiyi az kalsın yok edecek olan kraken tarafından hırpalanmış ve şaşkın haldeydi. Gören gözüyle mürettebatın arasında Corayne’i seçince siyah kaşları çatıldı.

Ibalet kaptan öne çıktı. Sayıca azınlıkta oldukları halde en ufak bir korku belirtisi göstermiyordu. “Bu Yüce Majesteleri

Ibal Veliahdi'nın gemisi. Yolumuzu kesmeye ne hakkınız ne de geçerli bir sebebiniz var."

"Hakkımız da gerekçemiz de var Kaptan."

Meliz an-Amarat'ın sesi gemisinin adını aldığı fırtınalar gibiydi. Dengesini sağlamak için halatlara tutunarak Kireem'in yanına tırmandı. Tuzdan yıpranmış ceketini gitmişti, üstünde sadece pantolon, çizme ve ince bir gömlek vardı. *FırtınaKızı*'nın kaptanı olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu ama onu gören herkes kim olduğunu anlardı. Güneş arkasından vurduğu için korkunç bir silüet oluşturuyor, siyah saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu, kırmızı bir ışıkla çevrelenmişti. Dişlerini göstererek iki kalyonun arasındaki boşluğa doğru eğildi. Kadından çok kaplana benziyordu.

Corayne annesinin bakışları altında titremekten kendini alamadı.

"Bana kızımı verirsiniz *FırtınaKızı*'nı bir daha görmeyeceksiniz," dedi Meliz. Bu bir soru değil, emirdi. Meliz kılıcını çekmedi ama arkasındaki mürettebat tepeden tırnağa silahlıydı; baltalar, kılıçlar, hançerler çekilmişti.

Kimse kımıldamadı.

Meliz parmaklarının arasındaki halatları öfkeyle sıktı. Parmakları kıpkırmızıydı, yaralar ve kesiklerle doluydu. Köprücük kemiğinde de geçmekte olan sarımsı bir morluk vardı. Corayne kraken dokunaçlarının izini iyi tanıyordu.

Meliz dudaklarını süzerek Corayne'e baktı. Öfkeden köpürüyordu.

"Corayne an-Amarat, ne diyorsam onu yap."

Corayne'in korkusu rüzgârda dağılıverdi. *Anlı şanlı bir korsan olabilirsin ama her şeyden önce benim annemsin.*

“Hayır,” dedi Corayne çenesini yukarı kaldırarak. Derin bir nefes alarak kendini topladı. *Senden çok daha kötülerine göğüs gerdim*, diye geçirdi içinden.

Meliz küpeştede dengesini hiç kaybetmeden kılıcını çekiverdi. Kılıç havada bir yay çizdi. “Bu gemiden inmezsen içindeki herkes ölür.”

Corayne bu kez gözlerini devirme dürtüsünü yendi.

“Sen bile bu kadar alçalamazsın anne.”

Halatlar gerildi, *FırtınaKızı*’ndan onlarca korsan kalyonun güvertesine atladı. Corayne hepsini tanıyordu, bunlar annesinin en korkunç denizcileriydi. Meliz ise en korkunçlarıydı, öfkesi alevlerden bile yakıcıydı. Meliz kılıcını havaya kaldırarak güvertede yürümeye başladı. İbal denizcileri Meliz’den ve diğerlerinden uzağa çekilmişti.

Meliz dişlerini göstererek onlara hırladı. Korkunç başını geriye atmış, hepsini tehdit ediyordu.

“Senin için alçalırım,” diye hırladı korsan kaptan, kızına doğru koşarak.

Corayne kendini hazırlayarak olduğu yerde bekledi. Meliz son anda durdu, yüzü ancak birkaç santim ötedeydi. Dik dik Corayne’e baktı, öfkeyle dolup taşıyordu.

Corayne kıpırdamamak için tüm gücünü kullanıyordu. Kendini yine aptalca bir hata yapmış ve şimdi de sonuçlarıyla yüzleşmesi gereken küçük bir kız gibi hissetse de geri adım atmadı.

Yoldaşlar da inatla yerinden kımıldamadı. Çok daha kötülerini görmüşlerdi.

Meliz bakışlarını bir Yoldaş’tan diğerine çevirerek gözlerini üstlerinde gezdirdi. Andry ve Charlie’ye pek bakmadı, Valtik de yine sırta kadem basmıştı. Ama Sorasa ve Dom’a uzun uzun baktı. Corayne şeytanca bir haz duymamak için

kendini zorluyordu. Annesini yüzündeki tereddüdü görebilecek kadar iyi tanıyordu.

“Bir Kadim ve bir Amhara, ha?” diye mırıldandı Meliz bir Dom’un bir Sorasa’nın yüzüne bakarak. “Yokluğumda tuhaf arkadaşlar edinmişsin.” Sonra tam da Corayne’in istediği gibi gözüne Kirmen kılıcı ilişti. Gözlerini kocaman açarak kılıca baktı, o kadar büyülenmişti ki öfkesini bir anlığına unuttu. “Ya bu?”

“Babamın kılıcı,” dedi Corayne. “Eski Cor’lu Cortael’in.”

Meliz kaşlarını kaldırdı. Hafifçe *humm* dedi. “Demek baban öldü.”

Dom, Corayne’in yanından öfkeyle baktı. “Cortael’den ya saygıyla bahset ya da adını anma.”

“Galiba bir keresinde senden bahsetmişti,” dedi Meliz soğuk bir gülümsemeyle. Dom’u bir kez daha süzdü, akıntıyı gözden geçirir gibi dikkatle inceledi. “Maalesef ismini hatırlayamadım... Uzun ve saçma sapan bir şeydi. Ama senin kardeş ve dadı arası bir şey olduğunu söylemişti.” Meliz’in yüzünde Corayne’in çok iyi tanıdığı alaycı bir gülümseme belirdi. “Cenazesini de sen mi kaldırdın?”

Corayne yüzünü buruşturarak Dom’a döndü ama Sorasa Sarn çoktan Dom’un yanında bitmişti bile. Dom’un önüne geçerek aralarına girdi. Dom, Sorasa’nın başının üstünden neredeyse bir hayvan gibi hırladı, gözlerinde kin dolu yeşil bir ateş yanıyordu. Cortael’in onurunu savunmaya kalksaydı Sorasa onu durdurmazdı ama yine de duraksatmayı başarmıştı. Dom bir kez daha hırladıktan sonra sesini kesti.

“Kadimlerin bu kadar vahşi olduğunu bilmiyordum,” dedi Meliz dudak bükerek. “Gel Corayne. Bu insanların yanında şimdiye dek hayatta kalmış olman gerçekten mucize.”

“Gerçekten öyle,” dedi Corayne sertçe. Kollarını kavuşturup ayaklarını yere sıkıca bastı. *Beni bu gemiden ancak sürükleyerek çıkarabilirsin anne.* “İskelet gölgelerden, Galland kraliçesinden, su yılanlarından, bir krakenden, bir Galland lejyonundan ve parçalanmış bir Kirmen’den kurtulmayı başardım. Onların sayesinde. Senin değil.”

Annesinin gözleri önce şok, sonra da korkuyla açıldı. Şaşırان sadece o değildi. Mürettebata da bir şok dalgası yayıldı. Meer canavarlarını onlar da biliyordu. Corayne bazılarının bu bildiğiyle kalacağından emindi. Gözlerini yeniden mürettebatta gezdirdi. Bazı tanıdık yüzler aralarında değildi. *Öldüler,* diye geçirdi içinden. Karnına tekme yemiş gibi oldu. *Kirmen’de ve Uzun Deniz’de kayboldular.*

Meliz, Corayne’in hatırladığı kadarıyla ilk kez bocalıyor, doğru kelimeleri ararken dudakları hafifçe kıpırdıyordu.

“Kraken’le de mi karşılaştın?” dedi Meliz, buyurgan havası kaybolmuştu. Şimdi sadece korku içindeydi. “Canım kızım...” diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Haftalardır talim yapmaktan Corayne’in kasları daha güçlü, bedeni daha inceydi, ayakları yere daha sağlam basıyordu. Yine de annesini kollarından tutup kendine çekerken kendisini küçük bir çocuk gibi hissediyordu.

Meliz itiraz etmedi, Corayne onu baş kasaraya doğru götürdü. Kamaranın kapısını arkalarından kapattı, şimdi alçak tavanlı, minik bölmede baş başaydılar. Burası o kadar kulübelerini hatırlatıyordu ki Corayne neredeyse ağlayacaktı.

Ama Meliz ondan önce davrandı. Gözleri yaşlarla doldu, Corayne’i kollarına alırken yara bere içindeki elleri titriyordu. Corayne birden annesinin dizlerinin çözöldüğünü hissetti. Onun gözleri de yaşlarla dolmuştu ve ikisini birden ayakta tutmak için elinden geleni yapıyordu. Corayne an-Amarat

düşmeyi reddediyordu, burada bile, annesiyle ondan başka kimse yokken bile. Corayne rüzgârda bel veren bir brandadan ibaret olan tavana baktı. Gözyaşları savaşı kazanmak üzereydi ama Corayne gözlerini kırpıştırarak onları bastırdı, kendini toplamak için derin bir nefes aldı.

Yavaş yavaş ona kadar saydı. Sadece on saniye. Bu saniyelerde Meliz'in kızıydı, annesinin kollarında güvende olan bir genç kızdı. Burada hiçbir şey ona zarar veremezdi, Corayne bir anlığına her şeyi unuttu. Canavarlar yoktu. Kirmen yoktu. Erida ve Taristan yoktu. Annesinin sıcak, tanıdık kollarından başka hiçbir şey yoktu. Annesine sımsıkı sarıldı, Meliz de tek çocuğuna fırtınalı bir denizdeki tek kayaymış gibi sımsıkı yapıştı. Corayne bu saniyeler sonsuza dek sürsün istedi, o anın içinde donup kalmak istedi. *Boğulmak üzereydim*, diye geçirdi içinden, o kıymetli saniyelerin biri daha geçerken içini çekti. *Boğulmak üzereydim ve annem suyun yüzeyi. Annem hava.*

Ama yeniden dalmak zorundayım. Ve bir daha yüzeye çıkıp çıkmayacağımı bilmiyorum.

"On," diye mırıldandı, sonra annesini kaptanın masasındaki sandalyeye oturttu.

Meliz eliyle yüzündeki yaşları sildi, bronz rengi yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Çok utanç verici," dedi Meliz saçını düzelterek. "Davranışım için üzgünüm."

"Ben değilim."

Corayne, Meliz'in gözlerinin önünde değiştiğini gördü, yine anneden kaptana dönüşmüştü. Meliz sandalyede öne eğildi, bacaklarını kıvırdı, siyah saçları omzuna döküldü. Gözlerinde yine o haşın parıltı belirdi. Boğazından bir meydan okuma yükseldi.

“Artık Ward’da pek çok canavar var anne,” dedi Corayne, Meliz’in sözünü keserek. “Ve onları durdurabilecek tek kişi benim.”

Korsan alaycı bir gülümsemeyle dirseklerini dizlerine dayadı. “Corayne, sen zeki bir kızsın ama...”

“Hoşuma gitse de gitmese de Eski Cor soyundan geliyorum ve üstümde bir Kirmen kılıcı taşıyorum.”

Kılıcın tokalarına artık iyice alışmıştı, Corayne kılıcı gürültüyle masanın üstüne bıraktı. Meliz her türden hazineye alışkın olan deneyimli gözleriyle kılıcı inceledi. Kirmen kılıcı da sanki ona bakıyor, mor ve kırmızı renkli mücevherleri Kirmen büyüyle uğulduyordu. Corayne bunu Meliz’in de hissedip hissetmediğini merak etti.

“Ben seçilmiş biriyim anne. Eminim bunu artık anlamışsındır.”

“Neden peşine düştüm sanıyorsun?” dedi Meliz sertçe. “Seni başımıza açtığın bu işten kurtarmak için Rhashir’in tüm zenginliklerini bırakıp geldim.”

Meliz elini gömleğinin koluna sokup yırtık pırtık bir parşömen rulosu çıkardı. Ruloyu yere fırlattı. Parşömen ıslanmıştı, üstünde tuz lekeleri vardı, mürekkepler akmıştı. Ama hiçbir şey Corayne’in aranıyor afişinden bakan yüzünü gizleyemezdi. Başına konan ödül ve sözüm ona suçları afişin alt kısmında yazıyordu. Almasad’daki afişlere benziyordu ama bunda Paramount dilinin yanı sıra Larsia dili de kullanılmıştı.

“Kraliçe Erida geniş kapsamlı bir arama yürütüyor,” dedi Corayne afişi ikiye bölerek. Bunu diyarın dört bir yanına çizilmiş her resmine yapabilmek isterdi. “Başımıza bu işi ben açmadım. Ama düzeltmesi gereken benim.”

Meliz gözlerini kıstı. Denizde geçirdiği uzun günlerin neticesinde bronz yanaklarında yeni çiller oluşmuştu. "Neden?"

Corayne tırnaklarını avuçlarına batırdı, neredeyse kanatacaktı. "Keşke bilsem," dedi içini çekerek, tüm dikkatini avuçlarındaki acıya verdi.

Acı onu kendine getirdi, böylece Lemarta'dan çıktığından beri, iskelede durup ufka doğru uzaklaşan *FırtınaKızı*'nı izlediğinden beri geçen günleri yeniden sayabildi. Dom ve Sorasa'dan, onu bulmak için bir araya gelen bir Kadim ve Amhara suikastçısından bahsetti. Tepenin yamacındaki katliamı, Taristan'ın Kirmen'den dışarı saldırdığı orduyu ve Cortael'in ölümünü anlattı. Corayne orada değildi ama hikâyeyi o kadar çok dinlemişti ki neredeyse kendi başından geçmiş gibiydi. Sonra sıra Ascal'a, Andry Trelland'a ve babasının kılıcına geldi. Erida'nın ihanetinden ve yeni kocası Taristan'dan, dünyayı yakıp yıkmak isteyen amcasından bahsetti. Kendisi için. Kraliçe için. Ve aç, iğrenç bir tanrı için... Bekleyen için. Corayne, Adira'dan ve orada neredeyse *FırtınaKızı*'yla burun buruna geleceğinden söz ederken Meliz gözlerini indirdi, donuk bakışlarını yere dikti.

Corayne annesini en son ne zaman böyle sessiz ve durgun gördüğünü hatırlamıyordu. Dinlemek Meliz an-Amarat'a göre değildi ama her nasılsa dinliyordu.

"Veliaht bize gemisini verdi, öbür gün Ahmsare'de olacağız. Oradan kuzeye, Trec dağlarına, sonra da... tapınağa gideceğiz," diye bitirdi sözünü Corayne, güçlkle yutkundu. İçecek bir şey istiyordu ama kımıldamaya cesareti yoktu. Diyarın kaderi şu ana bağlıydı, havasız, küçük bir kamara-daki korsan kaptana ve çocuğuna.

Meliz sonunda ayağa kalktı. Elini çekinerek Kirmen kılıcına uzattı. Kılıca, saldırmak için çöreklenmiş bir yılanı bakar gibi bakıyordu.

Sonra gözlerini kaldırıp Corayne'in siyah gözlerine baktı. "*FırtınaKızı* uzun bir yolculuk için hazır," dedi.

Corayne'in karnına bir ağrı girdi. Konuşan Meliz değil, Bela Mel'di. Sesi sert ve kararlıydı.

Kaptan dişlerini sıktı. "Ward'da Galland kraliçesinin bile erişemeyeceği yerler var."

Corayne annesinin sevgisi ve korumasıyla dolu bir on saniye daha istiyordu. Evet demek ve yeniden çocuk olmak, annesinin yanında, güven içinde diyarın bir ucuna gitmek istiyordu. Ward'ın üstüne yayılan karanlığın ötesine, yeni krallıklara ve yeni ufuklara gitmek istiyordu. Böyle bir hayat önüne serilmişti. Sadece razı olması gerekiyordu.

Tersine bir adım geri çekildi. Her santim bir bıçaktı. Kaybedilen her saniye bir damla kandı.

"Bunun doğru olmasını çok isterdim," diye fısıldadı. Bir damla gözyaşı savaşı kazanıp yanağından aşağı yuvarlandı. "Ama Bekleyen'in ulaşamayacağı hiçbir yer yoktur."

Meliz de harekete geçerek kamaranın kapısına atıldı. Kapıya yaslanarak Corayne'in yolunu kesti.

"Beni senden kaçmak zorunda bırakma anne," dedi Corayne yalvarır gibi, kamaranın tenteden duvarına doğru yürüdü. Kirmen kılıcını aldı, kınından birkaç santim çekti. "Bunu yapmazsam hepimiz öleceğiz. Hepimiz. Sen. Ben."

Meliz çaresizlikten kesik kesik solurken göğsü inip kalkıyordu. Gözleri bir gedik, bir kestirme bulabilirmiş gibi Corayne'in yüzünde geziniyordu. Corayne'in göğsünde bir şey kırıldı. *Kalp kırıklığı böyle bir şey mi?* diye geçirdi içinden.

“Öyleyse ben de seninle geliyorum,” dedi Meliz, Corayne’i tekrar kollarına aldı. “Yardım edebilirim.”

Corayne annesinin elinden kurtuldu, aralarına bir kol boyu mesafe koydu. Daha fazla zaman kaybedemezdi, aklının yine çelinmesine göz yumamazdı.

“Sen ancak Uzun Deniz’de yardım edebilirsin. Bizim gideceğimiz yolda değil.”

Kıyı, dağlar, Trec’e giden yol, bir prensin ordusu... ve bizi bekleyen tapınak. Korkunç bir yol, diye düşündü Corayne. Bir korsana göre değil.

Meliz yeniden Corayne’in ellerini tutmaya çalıştı, Corayne de yeniden geri çekilerek bu tuhaf dansı sürdürdü.

“Bana yapabileceğim bir şey söyle Corayne.” Meliz’in parmakları kendi üstüne kapandı, kesikleri ve morlukları görmemek mümkün değildi.

Corayne annesinin dünya parçalanırken oturup izleyecek biri olmadığını biliyordu. *Tutunabileceği bir şeye ihtiyacı var. Benim dışımda bir şeye. Bir işe yaradığını hissetmeye ihtiyacı var.*

Buna verecek kolay bir cevabı vardı. Gerçeği söylemek her zaman en kolayıydı.

“Erida Uzun Deniz’i canavarlarla doldurmaya kalktı.” Bunu hatırlayınca Corayne’in göğsü sıkıştı, sonra *Fırtına-Kızı*’ndaki izleri hatırladı. “Ona asıl canavarın nasıl bir şey olduğunu gösterelim.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Meliz kuşkuyla.

“Adira Limanı’nda onlarca korsan gemisi gördüm,” dedi Corayne annesi kadar buyurgan bir sesle konuşmaya çalışarak. “Diyarda daha yüzlercesi var. Kaçakçılar, korsanlar, Boğaz’dan kanun dışı yollardan geçmeye cesaret eden kim varsa. Onları bir araya getirebilirsin anne. Bela Mel’in sözünü dinlerler.”

Corayne kendine umuda kapılmamasını söylüyordu ama içi yine de umut doluydu.

Meliz dişlerini sıktı. “Ya dinlemezlerse?”

“Yapabileceğim bir şey söyle demiştin, bu da bir şeydir anne,” dedi Corayne öfkeyle. Yüzlerce korsan Galland kraliçesi için bile küçümsenecek bir güç değildi.

Bu kez uzun saniyeler boyunca düşünen Meliz oldu. Derin bir nefes alıp Corayne’i süzmeye başladı, gözleri o kadar yavaş hareket ediyordu ki sanki hiç kıımıldamıyorlardı.

Beni hafızasına kazıyor.

Corayne de annesine bakarak aynısını yaptı.

“Bu da bir şeydir,” diye fısıldadı Meliz kenara çekilerek. Elini kamaranın kapısına uzattı, kapıyı açınca yere parlak gün ışığı döküldü.

Corayne yüzünü buruşturdu, elini gözlerine siper etti. Böylece son gözyaşı akınını da gizlemiş oldu. Meliz de aynısını yaparak gürültüyle burnunu çekti.

Şu halimize bak.

Corayne’in ayakları o kadar hızlıydı ki onu bir anda kapıya ulaştırıverdi. Corayne eşikte durdu, Meliz’e elini uzatsa tutacak kadar yakındı.

“Tyri prenslerini de ikna etmeye çalış,” dedi çabucak, aklına yeni bir fikir gelmişti. “Şimdiye kadar deniz canavarlarıyla karşılaşmışlardır. Kirmen yaratıkları ve Madrence’taki Galland işgali arasında Erida ve Taristan’a sıcak bakmayacaklardır.”

Meliz sırtarak saçlarını geriye attı. “Tyri prensleri ağzımı açmama bile fırsat vermeden kafamı süs niyetine bir geminin pruvasına takıverirler,” dedi gurur dolu bir sesle.

Corayne acı acı güldü. “Dünyanın karşı karşıya olduğu tehlike hepimizi müttefik haline getiriyor,” dedi içini çekerek, sonra güverteye adımını attı.

Meliz de peşinden güneşe çıktı. *FırtınaKızı*'nın mürettebatı uyuklayan kediler gibi güvertede pinekliyordu. Tepeden tırnağa silahlı kediler gibi. İbalet denizciler ve Yoldaşlar nöbet tutmaya devam ediyordu, Charlie hariç, o kâğıtlarının başına dönmüştü. Corayne onun gemidekilerin aksine korsanlardan korkmak için fazla sebebi olmadığını düşündü. Ne de olsa kendisi de bir kanun kaçağıydı.

Sonra Charlie elinde bir destе parşömen ve mühürlerle koşturarak yanlarına geldi. Silindirler yuvarlanarak birbirine çarpıyordu.

“İşte,” dedi iki elini de uzatarak.

Meliz gözlerini kırptırdı, şaşırmıştı. “Corayne?..”

“Charlie, bu...” Corayne, Charlie'nin elindeki kâğıtları ve üstlerindeki kıymetli mühürleri görünce ne diyeceğini bilemedi. *Ibal. Tyriot.* Mühürlerden birinde sapsarı bir aslan kabartması parlıyordu. *Galland bile var. Geçiş damgaları.* “Bu harika!”

Ama Charlie onu duymazdan geldi, gözlerini Meliz'e dikmişti. “Bunlar bütün ablukaları ve filoları geçmenizi sağlar. Erida'nın donanması yakında harekete geçecektir, tabii şimdiye kadar geçmediyse.” Tekrar elindeki kâğıtları uzattı, yuvarlak, müşfik yüzü bu kez son derece ciddiydi. “Alın.”

Kaptan da mürettebat da bu kâğıtların önemini biliyordu. Sadece mühürler bile ellerindeki ganimetlerin çoğundan daha büyük bir hazineydi. Meliz başını eğip selam vererek kâğıtları aldı.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Gerçekten.”

“Fırsat buldukça yardım ediyorum. Pek nadir de olsa,” dedi Charlie içini çekerek, elini önemi yok dercesine salladı. Ama yanakları gururdan kızarmıştı.

Corayne, Charlie'nin gözlerine baktı, yine ağlayacak gibi olmuştu. *Teşekkür ederim*, dedi annesinin omzunun üstünden sessizce dudaklarını oynatarak.

Charlie başını salladı.

"Harekete geçtikten sonra Ibal gemileri de size katılacak," dedi Corayne annesini yeniden güverteye doğru götürerek.

Güneş Meliz'in saçlarına kızıl parıltılar düşürüyor, bronz tenini ısıtıyordu. Meliz'in gözleri her zamanki gibiydi, gür, siyah kirpiklerle çevrelenmiş bu gözler bir şahinin gözleri kadar keskindi, rengi ışıktaki kestaneden sarıya dönüyordu. Corayne annesinin gözlerini hep kıskanmıştı. *En azından değişmeyen bir şey var*, diye düşündü.

Meliz şaşkın şaşkın kızını izliyordu. "Ibal kralı Galland'a savaş mı açtı?"

"Henüz değil ama açacak," dedi Corayne yürümeye devam ederek. Dom ve Sorasa'nın yanına gelince durup iki sadık muhafızının arasına giriverdi. Andry de oradaydı, varlığı hem teselli hem de destektir. "Lasreen'in izniyle."

"Ne ara dindar oldun? Of, neyse," dedi Meliz. Artık gözyaşlarını saklayamazdı, gün ışığında mümkün değildi. Gözyaşları şimdi her iki mürettebatın da görebileceği şekilde parlıyordu.

Meliz'in sesi yumuşadı. "Seninle gelmeme izin ver tatlım."

Ben de bir zamanlar sana böyle demiştim. Corayne annesinin de aynı şeyi hatırladığını yüzünden anladı. Bu anı ikisini de zehirliyordu, asla kaybolmayacak bir yankı gibiydi.

Corayne de şimdi aynı şekilde cevap verebilirdi. *Sen ka-lyyorsun*, demişti Meliz, Corayne'i rıhtımda yapayalnız ve unutulmuş halde bırakırken.

Ama Corayne unutmayacaktı.

KILIÇ KIRICI

“Rüzgârlar nasıl?” dedi, sesi titriyordu. O zaman gücünün yettiği tek veda buydu.

Meliz’in yüzünde güneş kadar parlak bir gülümseme belirdi.

“Güzel,” dedi, “çünkü beni eve getiriyorlar.”

12

JADE YILANI

Sorasa

FırtınaKızı ufukta kaybolduktan sonra Corayne kaptanın küçük kamarasına kapandı. Saatler geçmesine rağmen Andry elinde soğumuş bir fincan çayla, sanki birine faydası olacakmış gibi, baş kasaranın önünde nöbet tutuyordu.

Dom da sırtını kalyonun direğine dayamış, kendi nöbetini tutuyordu. Burası geminin en sabit noktası olduğu için zayıf midesi için de en uygun yerdi. Pelerinine sarınmış, hareketsiz bir şeye bakmak için gözlerini çizmelerine dikmişti. Ara sıra gözünü kırpmasaydı güverteye dikilmiş bir heykel sanılabilirdi.

Güvertede yapacak pek bir şey yoktu, gidecek bir yer de. Alt güverteler kayıkçılar ve atlar tarafından kullanılıyordu. Sorasa biraz kestirmenin iyi olacağını düşündü ama sonra vazgeçti. Şekerlemeler onu sersemletip dengesini bozmaktan başka işe yaramıyordu, uyurken savunmasız kalmak da cabasıydı. İbalet denizcilerin de diğer muhafızlardan farkı

yoktu. Sorasa'dan nefret ediyorlardı, Amhara dövmeleri onların gözünde damga gibiydi. Sorasa günlük egzersizlerini iki kez yapmıştı, kasları esnek ve güçlüydü. Bıçaklarını bir kez daha temizlerse aşınmaktan yok olabilirlerdi. Charlie de onu kâğıtlarının başından kovalamıştı, Sorasa onu suçlayamazdı. Charlie'nin burada olması, dünyayı kurtarmak için girişilen bu maceraya sürüklenmesi bile Sorasa'nın yüzündendi. Valtik ise bir fırtınadan ya da su yılanlarından bile beterdi. Sorasa yaşlı cadı ona yine Lanetli demesin diye ondan herkesten çok kaçıyordu. Birlikte strateji geliştirmek için Sigil bile yoktu. Ödül avcısı aşağıda, Timur ritüelleriyle atların bakımını yapmakla meşguldü.

Sorasa içini çekerek, istemeye istemeye Dom'un yanına gitti. *Uzun zamandır Hisar'dan uzaktayım*, diye düşündü. Can sıkıntısı şimdiye kadar hiç bu kadar zor gelmemişti.

Dom, Sorasa'ya baktı, midesi bulandığı için yüzünü asamadı.

Sorasa başıyla Andry'yi işaret etti. "Kapıda bekleyen bir köpek yavrusu gibi."

"Bir suikastçının dostluğun ne olduğunu bilmesini beklemiyorum," diye homurdandı Dom başını yeniden direğe yaslayarak. Rahatlamak için burnundan nefes alıp ağzından verdi.

"Bunun dostluk olduğunu sanıyorsan..." Sorasa imalı imalı kıkırdadı.

"Dostluktan başka bir şey olamaz," dedi Dom fısıltıyla hırıltı arası bir sesle.

Sorasa bir kaşını kaldırdı.

"Şimdi de Corayne'e babalık mı taslıyorsun?"

Dom'un yanakları kızardı. Sorasa bunun utançtan değil, öfkeden ileri geldiğini biliyordu.

“Seni sinirlendirmek çok kolay bir oyun, kazanması daha da kolay,” diye mırıldandı Sorasa sırtarak.

Dom dudaklarını büktü. “Ben Kayıp Glorian’lı bir ölüm-süzüm. Kolay kolay sinirlenmem.”

“Öyle diyorsan öyledir Kadim.” Sorasa başını iki yana salladı. “Lanet diyarı kurtarmaya çalışırken hepimiz öleceğiz. Bırak da Corayne hiç değilse kalan zamanının tadını çıkarsın.”

Dom, Sorasa’nın göz hizasına gelmek için eğildi. Zümrüt yeşili gözleri kararıp soğumuş, dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü. Sarı sakalı uzamıştı ama yara izlerini kapatacak kadar uzun değildi. İzler yavaş yavaş geçiyordu. Sorasa yüzyılların bile Asunder ordusunu Dom’un bedeninden silebileceğini sanmıyordu.

“Alaycılığın hiç işe yaramıyor Sarn,” dedi Dom kelimeleri havaya kazır gibi tane tane.

Sorasa başını geriye attı, siyah saç örgüsü bir omzunun üstüne düştü. Yapmacık yapmacık gülümsedi, bu da bıçakları kadar etkili bir silahtı. “Bu gemideki en işe yarar kişi benim, bunu sen de biliyorsun.”

“Evet, işine geldiği müddetçe.” Dom’un gözleri nefretle kısıldı.

Sorasa elinde olmadan gülümsemeyi bıraktı, Dom’un sözleri zoruna gitmişti. “Ascal’dan beri işime gelmiyor.”

“Buna inanmam.”

Dom bir adım atarak Sorasa’ya yaklaştı. Çölde ve denizde geçen onca güne rağmen üstünde hâlâ dağların ve ormanın kokusu vardı ya da soğuk bir sonbahar yağmurunun. Sorasa’ya bütün duvarlarını delip geçebilirmiş, kalbini görebilirmiş gibi baktı. Sorasa bunu yapamayacağını biliyordu. O duvarlar çok uzun zaman önce örülmüştü. Hiçbir şey ve hiç kimse onları yıkamazdı.

"Sen kendi çıkarını kolluyorsun," diye tısladı Dom.

Sorasa'nın gözleri Dom'un boğazına kaydı. *Kellen*, diye geçirdi içinden Dom'un ödemeye razı olduğu bedeli düşünerek. *Ölümü benim elimden olacak, kanı hisara, Lord Mercury'ye ve Amhara Loncası'na akan bir nehir olacak.*

İonalı Domacridhan bir Kadim'di, yüzlerce yıl yaşındaydı. Bu bedenine yazılmıştı, kılıç tutuşundan, çabukluktan, ellerinin ölümcül gücünden belliydi. Sorasa şimdi bunu Dom'un gözlerinde de görüyordu. Ward'da geçen beş yüzyıl, Sorasa'nın hayal dahi edemeyeceği kadar uzun bir yaşamdı. Dom, Sorasa'nın önemli addettiği pek çok şeyde aptalca davranıyordu. Bir pazarda izini kaybettiremiyor, zehir kullanamıyordu. Krallıklar, dil ya da para hakkında pek bir şey bilmiyordu, hele insan doğasından hiç anlamıyordu. Ama o ölümsüz bir prensti, yüzyılların yoğurduğu bir savaşçıydı ve Sorasa'dan, Amhara Loncası'nın yetim çocuğundan çok daha kıymetliydi. Sorasa'nın Ward'da zor zamanlar geçirmiş olması Glorian'ın oğlu için pek bir anlam taşımıyordu. Sorasa insanları silah ve maşa olarak kullanıyordu, Dom da onu kullanıyordu.

"Siz Kadimler kendinizi bizden üstün görüyorsunuz," dedi Sorasa, Dom'un sinirini bozmak için öne doğru eğilerek. "Kendinizi ölümlülerle tanrılar arasında bir köprü gibi görüyorsunuz."

Dom cevap vermedi, her zamanki gibi metanetli görünmek için çenesini kaldırdı. Yine bir heykele benziyordu, gerçek olamayacak kadar asil ve gururluydu.

Sorasa dişlerini göstererek hırladı. "Ama bu doğru değil. Siz ölümlülerle hayvanlar arasındaki köprüsünüz."

"Kim oluyorsun da bizi yargılıyorsun Sorasa Sarn?" Dom'un sesi yükseleceğine daha da boğuklaşmıştı, Sorasa tınısını

neredeyse göğsünde hissediyordu. “Rüzgârın yönü değişir değişmez, başka bir yol belirir belirmez oraya sapacaksın.”

Amharalar bedenleri kadar duygularını korumayı da öğrenirdi. Sorasa oralı olmadı, yüzü kıpırtısız ve bomboştu, üstlerinde uzanan gökyüzü kadar berraktı. Ama göğsünde, yüksek duvarlarının arkasında bir fırtına patlak verdi. Sorasa anlam veremediği bir öfkeyle savaşıyor, kafa karışıklığı öfkeyi daha da besliyordu.

“Acımasız ve bencilsin Sorasa Sarn.” Dom geri çekilip tekrar doğruldu. Her zamanki gibi upuzun gölgesiyle Sorasa’ya tepeden bakıyordu. Sorasa artık buna alışmıştı. “Ölümlüler hakkında pek bir şey bilmesem de senin hakkında yeterince bilgiye sahibim.”

“İnanılır gibi değil,” dedi Sorasa gözlerini Dom’dan ayırmadan. Sesi soğuk, bomboştu, o da arkasına saklandığı bir duvardı. “Nihayet zekice bir laf ettin.”

Dom’un arkasından hırlamasını bekledi ama düzenli soluklarından ve dalgaların sesinden başka bir şey duymadı.

Kuzey kıyıları çok hoş bir manzara oluşturuyordu. Sorasa kumsalları ve tepeleri yarı yarıya sisle kaplanmış olan Ahmsare krallığına bakıyordu. Güneşin doğuşuyla bulutlar kaybolmuştu, liman şehri Trisad güneşin altında parlıyordu. Burası, Almasad ve Ascal’la karşılaştırıldığında, çok daha zengin krallıklara yolculuk yapan gemiler için pek tercih edilmeyen bir liman gibi görünüyordu. Surlarla çevrili bir hisar bir tepenin üstünden Trisad’a bakıyordu. Hisarın tek bir çan kulesi vardı, açık turuncu ve canlı mavi renklerde boyanmıştı. Sorasa burasının Ward’daki tüm hükümdarlardan daha uzun süre tahtta kalarak altmış yıldır hüküm süren Ahmsare kraliçesi Myrna’nın evi olduğunu biliyordu. İbalet

kalyonu sakin suları yarararak limanın yanından geçerken güneş hisarın kapılarına vuruyordu. Kapılar dövülmüş bakırdan yapılmıştı.

Şehir az sonra arkalarında gözden kayboldu. Erida'nın koyduğu ödl çok yüksekti. Galland şehri olsun olmasın herhangi bir limana girme riskini göze alamazlardı. Ward'ın kaderini hırslı bir şehir garnizonuna ya da Kraliçe Myrna'nın insafına bırakma riskini göze alamazlardı.

Birkaç mil sonra demir attılar, atlar da dâhil ihtiyaçları olan her şeyi kayığa yüklediler. Veliaht, Dahlian Kapıları'ndan geçip kuzeye giderken ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi temin etmişti. Sorasa, Izera'ya, hatta dağın yamaçlarında avlanabilirlerse Askendur'a kadar ikmal yapmalarına gerek kalmayabileceğini düşünüyordu.

Yeniden karaya ayak bastığı için sevinen atı kıpır kıpırdı. Sorasa da sevinçliydi, önlerindeki yolculuk nedense onu heyecanlandırıyordu. Yaptığı hesaplara göre karaya çıktıkları Kapılar'dan dağlardaki açıklığa kadar düz bir hat izleyeceklerdi. Tarlalarda ve dağlık arazide bir hafta ata bineceklerdi. Önlerindeki yol öncekilere nazaran daha güvenliydi. *Tabii yolumuza başka cehennem yaratıkları çıkmazsa*, diye düşündü Sorasa atına atlarken.

"Sen gülümsüyor musun Sorasa Sarn?" diye takıldı Sigil kendi atına binerken. Eyerde daha çok kendisi gibi görünüyordu, omuzları gevşemişti, tavırları rahattı.

Sorasa kum rengi pelerininin başlığını kafasına geçirdi, şakadan yüzünü asıp dudaklarını büzdü.

"Saçmalama Sigil. Lonca'nın gülmseyişimi kesip aldığını biliyorsun." Sonra başını Sigil'e doğru salladı. "Ayrıca kendi adına konuş. Kaç yıldır evine bu kadar yaklaştın?"

“Neredeyse on yıl oldu,” dedi Sigil sırtarak. Deri zırhını kurcalayıp görünmez toz zerreciklerini silkeledi. “Temurijon eninde sonunda hepimizi eve çağırır.”

Ibal krallığını daha yeni geride bıraktıkları halde Sorasa biraz kıskanmıştı. Önlerinde Sigil’in ülkesi uzanıyordu, Temurijon’un bozkırları genişti, insanları sonsuz gökyüzünün altında alabildiğince yayılmıştı. Yoldaşların yolu onları Timur imparatorunun topraklarına götürmeyecekse bile yakınından geçecekleri kesindi.

“Neyse ki seni hemen çağırıyor,” dedi Sorasa sesini alçaltarak. “Bunu tek başıma başaramam.”

Ödül avcısı bir kahkaha patlatıp Sorasa’nın sırtına vurdu. Sorasa sırtına kürek yemiş gibi hissetti.

“Korkma Sarn. Hesapsızların demirden kemikleri asla kırılmaz.” Sigil yumruğunu göğsüne koyarak selam verdi. “Ayrıca o kadar eğleniyorum ki şimdi gidemem.”

Sigil kıkırdayarak dizginlerini şaklattı, kısrağını kumsalın hafif yokuşundan yukarı doğru sürdü.

Teşekkür ederim, demek istedi Sorasa ama çenesi kasılmış, dişleri birbirine geçmişti.

Yoldaşların geri kalanı da Sigil’in bu tuhaf gruba ormanlarda liderlik etmesine izin vererek peşine düştü. Ahmsare’de yağmur mevsimi sona ermişti, orman şimdi kuruyor, yapraklar sararıyordu. Ama sıcaktı, Ibal’in merkezinden çok daha rahattı.

Ve çok daha az tehlikeli.

Sahili ve Uzun Deniz’i geride bırakırlarken Sorasa dönüp arkasına baktı, kaplan gözleriyle ufku taradı. Veliht’in kalyonu şimdiden uzaklaşmaya başlamıştı, ejderhalı bayrak dalgalanarak onlara veda ediyordu. Sorasa’yla Ibal arasında uzun miller uzanıyordu, kum tepeleri ve kıyılar günlerce

uzaktaydı. Zihninde masmavi bir gökyüzünün altında sapsarı bir çizgi halinde uzanan Ibal canlandı. Kalbi sıkışır gibi oldu, içini çekerek başını önüne çevirdi. Omuzlarındaki gerilim azalmış, üstünden ağır bir yük kalkmıştı. Evine duyduğu özlem geri dönmüştü ama şimdi buna dayanmak eskisinden daha kolaydı.

Dönersen derini yüzerim.

Kafasında Lord Mercury'nin tehdidi yankılandı, bu söz hem bir uyarı hem de bir vaatti. Hisardan ve Amhara Loncası'ndan kovulmadan önce Sorasa'ya son sözleriydi.

Ben lanetliyim, diye geçirdi içinden Sorasa, bu kelimedenden nefret ediyordu. *Ibal benim için güvenli değil, bir daha da asla olmayacak.* Soluğunu salarak atını mahmuzladı, grubun arkasından ilerlemeye devam etti. Ibal'da her anı korkuyla geçmişti. Ama artık korkmuyordu.

Sorasa başlığının altında kendine engel olamayıp sırıttı. İhtiyar yılanı yine yenmişti, kendini zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Manzara anbean, günbegün değişiyordu. Tepeler yükseldikçe ormanlar sıklaşıyordu, kıyıdaki çiftlik arazilerini geride bırakıyorlardı. Artık şehirler yoktu, Cor yolu boyunca uzanan kasabalar da seyrelmişti. Yoldaşlar kuzeye yaptıkları yolculukta işi şansa bırakmıyorlardı. Sigil önden gidiyor, onları köylerin ve unutulmaya yüz tutmuş kalelerin etrafından dolaştırıyordu. Çiftçilerden ve satıcılardan yaşlı bekçilere kadar her tehlikeden ellerinden geldiğince kaçınıyorlardı.

Ward Dağları göründü, ihtişamlı zirveler bulutların içinde kaybolmuştu. Güneybatıdan esen ılık rüzgâr Ghera ve Rhashir'in bereketli topraklarının nemini getiriyordu. Çölde geçen uzun haftalardan sonra bu esinti âdeta merhem gibiydi, özellikle

Charlie için. Charlie'nin güneş yanıkları sonunda geçmeye başlamıştı, yine başlığını takmadan yolculuk edebiliyordu.

Dom bunun bir faydası olacakmış gibi Corayne ve Andry'nin arasından gitmeye gayret ediyordu. Sorasa cahil Kadim'in aşkı nasıl engelleyeceği bir yana, nasıl bir duygu olduğunu bildiğini bile sanmıyordu. En azından Dom'un beceriksizliğini izlemek eğlenceliydi, zaman geçirmek için iyi bir yoldu.

Valtik sürekli eyerinde sallanarak Jyd dilinde şarkılar söylüyordu. Sorasa çoğu zaman onu atından itip düşürmek istiyor ama kendini tutuyordu.

Dahlian Kapısı'na, dağlardaki büyük açıklığa vardıklarında Sorasa'nın öncülüğünde yoldan ayrılıp yamaçlara yöneldiler. Böylesi, çeşitli sınırlar boyunca dolaşan haydutlara ya da devriyelere denk gelmekten daha kolaydı. Dünyanın bu bölümündeki küçük krallıklar, Timur imparatorunun uzun yıllardır devam eden barışı bozmasını engellemek için ittifak yaptığından bölgeye sallantıda bir ateşkes hâkimdi.

Kapıdan geçerken Yoldaşlar eski Cor yolundan bir mil içeride kaldılar, Dom da gelip geçenleri gözlemeye koyuldu. Pek az kişi vardı, bunların çoğu da tüccardı, ayrıca birkaç rahip ve sürüsünü güden bir çoban vardı. İlerledikçe hava basıncı azalıyor, sıcaklık düşüyor, Allward'ı ikiye bölen dağ sırasını takip ederlerken rakım gittikçe yükseliyordu.

"Buralar pek sessiz," dedi Corayne, sabahın soğüğunda ağzından buharlar çıkıyordu.

"Eskiden böyle değilmiş," dedi Corayne'in yanında at sürmekte olan Andry. "Burada Eski Cor hüküm sürerken Ahmsare ve civar krallıklar imparatorluğa bağlı birer eyaletmiş. Burası Cor'lu fatihlerin ele geçirdiği son toprakmış ve Dahlian Kapısı kuzey eyaletlerine giden yolu kontrol ediyormuş. Tabii bunlar çok uzun zaman önceymiş."

Sorasa'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Tarih konusunda iyisin Yaver."

Andry omuz silkti. "Büyürken bunları hepimiz öğrendik," dedi. "Eski imparatorluğu. O zamanlar nasıl bir yer olduğunu. Galland'ın bir gün yine eskisi gibi olabileceğini."

Güneş kahverengi tenine vursa da Andry'nin gözleri kararmış gibiydi.

Andry dişlerini sıktı, yanağında bir kas seğiriyordu. "Erida bu dersi fazlasıyla iyi öğrenmiş."

Buna verilecek bir cevap yoktu. Sorasa yeniden eyerine yerleşti, içinden bir ürperti geçti. Manzaraya tekrar bir göz attı. Burada sadece eski imparatorluğun kalıntıları, ormanın içinden yükselen yıkık dökük kuleler vardı.

Sorasa babasının halkından kalan bu yıkıntıların Corayne'i kendine çekip çekmediğini merak etti. Gözü pek ve çekilmez korsan kızı tarafından yeniden soru yağmuruna tutulmayı göze alamadığından sormak istemedi.

Kıyıda ayrılmalarından bu yana geçen bir haftada Yol-
daşlar bir ritim tutturmuştu. Kamp, yolculuk, kamp, yolculuk. Atlar dinlensin diye mola verdiklerinde ya da Sigil'i keşif için önden gönderdiklerinde Corayne'e ders vermek. Bu, Sorasa'yı kızdırıyordu. Ritim konfor demekti, konfor da dikkatsizliği beraberinde getirirdi ki bu hiçbirinin göze alamayacağı bir şeydi. Sorasa elinden geldiğince tetikte olmaya çalışıyordu ama o bile içgüdülerinin köreldiğini hissediyordu.

Dahlian Kapıları'nı çabucak geride bırakmışlar, yavaş yavaş koyunlarla ve yeşil-sarı ovalarla kaplı Ledor'a doğru inmeye başlamışlardı. Ormanlar yamaçlarda devam ederken düzlükler bir kitap gibi açılarak dört bir yöne uzanıyordu. Izera şehri batıda kara bir nokta gibiydi, Trisad'dan daha küçüktü, arazide otlayan binlerce koyun ve sığır için fazlaca

büyük bir otlaktan halliceydi. Neyse ki fazlasıyla tedarikliyidiler, Yoldaşların şehre yaklaşmak için bir nedeni yoktu.

Sorasa fısıltıyla Lasreen'e dua ediyor, onları Izera'nın inek dışkısı kaplı sokaklarından uzak tuttuğu için teşekkürlerini iletliyordu.

Yolları yamaçlardaki ormanlardan kuzeydoğuya doğru devam ediyordu. Dağların bu tarafında Cor yolları yoktu, sadece Kurt Yolu bulunuyordu. Patika ile yolun arasında bir yerden, Izera'dan kuzeydoğuya doğru uzanıyor, döne döne Trec'in çelik dişlerine kadar gidiyordu. Sorasa bu toprakları pek bilmiyordu. Amharalar için çalışırken yolu nadiren dağların kuzeyine düşmüştü. Sigil yüzünden eksik olmayan koca bir gülümsemeyle önden gidiyordu.

En az bir ay Kurt Yolu'nu takip edeceğiz, diye düşündü Sorasa dişlerini sıkarak. *Charlie ve Corayne'i göz önüne alırsak daha da fazla.*

Ama o bile eski rahibin de korsanın kızının da gelişme kaydettiğini kabul etmek zorundaydı. Sadece ata binme konusunda da değil. Corayne sonunda bıçağı düzgün tutmayı öğrenmişti. Kirmen kılıcı onun için fazla büyüktü ama haftalar önce Adira'dan alınan uzun hançer ona gayet uygundu. Charlie de elinden geleni yapıyor, bazen idmanlarda Corayne'e katılıyordu. Ayrıca muhteşem bir aşçıydı, yolculuk esnasında fırsat buldukça ot ve bitki topluyordu.

Sorasa üzüntüyle akşam yemeğine hazır olduğunu hissetti. Elini karnına koyup irade gücüyle açlığını bastırmaya çalıştı. İşe yaramadı.

"Bu gece avlanmamız gerek," dedi arkadan gelen Yoldaşlara seslenerek. Batıda alçalmaya başlayan güneşin eğik ışıkları yüzünden hepsi başını önüne eğmişti. "Bu tepelerde

geyik ve tavşan var. Şanslıysak bir yaban domuzuna da rast gelebiliriz.”

“Hâlâ biraz biberiyem var,” dedi Charlie heybesine vurarak. “Yaban domuzu vursak ne güzel olur.”

Amhara Loncası’nda çömezler yavan yemeklerle, o da ancak güçten düşmeyecek kadar beslenirdi. Tam bedenlerinin ihtiyacı olan kadarıyla. Bu alışkanlık yıllarca Sorasa’nın işine yaramıştı. *Charlon Armont’a kadar*, diye düşündü Sorasa ağzı sulanarak.

Atını dizginleyerek sıradan çıktı.

“Sigil, şu tepede kamp kurun,” dedi ilerideki düz kayalığı işaret ederek. Kayalık etrafındaki bayırlardan biraz daha yüksekti, rüzgârdan ve meraklı gözlerden gizlenmek için ağaçlar da vardı. “Kadim ve ben bir saate kadar döneriz.”

Normalde kamp kurmak için henüz erkendi ama kimse itiraz etmedi. Günlerdir at sırtında olduklarından dinlenecekleri için memnundular.

Sorasa sertçe yere atladı. Yayını aldı ama kırbacını ve kını heybesine bağlanmış olan kılıcını bıraktı. Andry dizginleri tutup Sorasa’nın kısırağını çabucak kendi atına bağladı.

Dom da aynısını yaparak atını Sigil’e verdi. Pelerinini, kılıcını ve asık yüzünü kuşandı.

Sorasa bunu kabullenmekten nefret etse de avlanmak Kadim’le birlikte çok daha hızlı ve başarılı geçiyordu. Kadim millerce öteden duyup görebiliyor, kokuları da neredeyse bir o kadar uzaktan alabiliyordu. Bir avdan eli boş döndükleri neredeyse hiç olmamıştı.

Sorasa ormanın içinde yürürlerken Kadim’i birkaç metre geriden takip ediyor, mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışıyordu. Kadim Amharalardan, hatta Lord Mercury’den

bile daha sessiz hareket ediyordu, Sorasa bir dalı çıtırdattığı her seferinde ölümlü ayaklarına lanetler okuyordu.

Tepelik arazide birkaç dakika yürüdüler. Dağın yükseklerinden esen rüzgâr sisi de beraberinde getiriyordu. Güneş altın sarısına bürünürken ışınları ağaç dallarının arasından geçen okları andırıyordu. Sorasa havanın bir iki saate karacağını biliyordu ama bu tepelerde karanlıktan korkmuyordu. Arkalarında yüzlerce mil boyunca geçilmesi imkânsız bir duvar gibi uzanan Ward Dağları vardı. Galland orduları peşlerinden buraya gelemezdi. Kraliçe Erida bile avcılarını Temurijon'un bu kadar yakınına göndererek imparatorun barışını riske atmaya cesaret edemezdi.

Sorasa yayını sıkıca tutuyordu, belinde bir ok kılıfı vardı, Dom işaret ettiği an nişan almaya hazırdı. Dom bazen çoktan koşmaya başlamış bir geyiği ya da atış menzili dışındaki bir kuşu işaret ediveriyordu. Sorasa, Dom'un onu konuşmadan aşağılamak için böyle yaptığından şüpheleniyordu.

Dom birden tek dizinin üstüne çökünce Sorasa da yere çömeldi. Dom hiç konuşmadan elini kaldırıp uzun parmağıyla ağaçların arasındaki açıklığı işaret etti.

Sorasa'nın bundan biraz daha fazlasına ihtiyacı vardı. Sonbaharın cömertliğiyle semirmiş olan şişkin karınlı geyik gördü, hayvan başını yere eğmiş otliyordu. Neyse ki yalnızdı, yanında yavrusu yoktu. Sorasa bir anneyi çocuğunun önünde öldürme düşüncesinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Okunu sessizce kirişe yerleştirip nişan aldı. Kanın damarlarındaki akışını hissederek kalp atışlarını ayarladı. Soluğunu yavaşça, uzun uzun salarken ok ağaçların arasından uçup geyiğin omzunun altına, doğruca kalbine saplandı. Geyik acıyla hırıltılı bir ses çıkararak yere yığıldı, bacakları otla-

rın üzerinde bir kez seğırdi. Sonra hiç kıınıldamadan yattı, gözleri solan ışıhta cam gibiydi.

“Akşama geyik eti var,” diye mırıldandı Sorasa doğru-
lurken.

Dom hiçbir şey söylemeden açıklığa doğru yürüdü.

Tepelerin eteklerine yine sessizlik çöktü. Dom’un pe-
lerinin etekleri çalılara sürünüyordu, dallardaki rüzgârın
iç çekişinden başka tek ses buydu. Dom’un saçları sonbahar
ağaçlarının sarı ve soluk yeşil renkli yapraklarına karışıyordu.
Sorasa’nın gözüne bir an bu yamaçlardaki hayvanlar kadar
vahşi bir orman yaratığı gibi göründü. Dom herhangi bir
erkek gibi görünüyordu, geniş omuzlu ve uzun boyluydu.
Ama Sorasa’nın açıklayamadığı bir farklılığa sahipti.

Sorasa yayı omzuna astı. Dom’un geyiğı taşımak için
yardıma ihtiyacı olmadığından açıklığın kenarında bekle-
meye koyuldu.

Orman rüzgâr sesiyle ve kuş cıvıltılarıyla doldu. Sorasa
bir çam ağacına yaslandı, başını kaldırıp çam yapraklarının
arasından gökyüzüne baktı. Ferah çam kokusunu ciğerlerine
çekti. Tüm deneyimine rağmen aklı yine akşam yemeğine gitti.

“Dağların bu tarafı farklı,” dedi kendi kendine. “Nedense
daha vahşi.”

Dom geyiğın üstüne eğildi, bir kolunu boynunun altından
geçirip hayvanı omuzlarına attı. Ters ters Sorasa’ya baktı.

Sonra tam doğrulacakken, donup kaldı, yüzünü ormana
döndü. Gözleriyle yavaşça ağaçları taradı.

Sorasa yaslandığı ağaçtan doğruldu. Hiçbir şey görmemiş,
bir şey duymamıştı. Orman sakin görünüyordu.

Ama kuşlar cıvıdamayı kesti, orman sessizliğe gömüldü.
“Ne oldu...”

Az ileride, çalılarının içinde bir dal çıtırdadı. Çıtırtı keskin, belirgin bir sesle yankılandı. Dom hızla sesin geldiği yere döndü.

Bir dal çıtırtısı daha duyuldu, ses bu kez açıklığın diğer tarafından geliyordu. Sorasa'nın midesi allak bullak oldu, eli bronz hançerine gitti. Lasreen'e, bütün tanrılara dua etmeye başladı.

Sorasa Sarn hayatında ilk kez yanılmış olmayı diledi.

"Evinden çok uzaklardasın Osara."

Sesi duyunca Sorasa'mn kanı buz kesti.

Kovulmuş. Lanetli. Yıkılmış. O lanetli kelimenin tüm anlamları Sorasa'nın içinde kaynıyor, beraberinde bir sürü duyguyu da uyandırıyor. Bu duyguların en güçlüsü de... korkuydu.

Dom açıklığın ortasında ayağa kalkmaya çalıştı. Sorasa yerinden fırladı, bir elini ileri uzattı, gözleri korkudan kocaman açılmıştı, dişlerinin arasında bir çığlıkla açıklığa atıldı.

"Sakın," diye hırladı bir kaplan gibi.

Etrafı avcılar tarafından çevrilmiş bir kaplan gibi.

Bir düzine ok bekliyordu. Ağaç çizgisi boyunca beliren sivri uçları aç bir kurt sürüsünün gözleri gibi parlıyordu. Hepsi de Sorasa ve Dom'a çevrilmişti. Sorasa kendini etinde soğuk çeliğin tanıdık acısını duymaya hazırladı.

Açıklığın etrafında gölgeler belirdi, ağaçların arasından silüetler çıktı. Sorasa hepsinin adını biliyordu. Etrafını saranların hangi Amharalar olduğunu anlamak için yüzlerini görmesine gerek yoktu. Silüetleri yeterliydi.

Bir dansçı zarafetine sahip hareketleriyle çevik, minik Agathe. Dom'dan bile daha cüsseli olan iri kıyım Kojji. Yanından hiç ayrılmayan ikiz erkek kardeşi Jem'le tek gözlü Selka. Amrose de orada. Margida da. Loncanın çocukları, onun gibi hayatta

kalıp acımasız birer katil, Lord Mercury'nin sadık avcıları haline gelen çömezler. Sadece Garion yoktu. *Belki de yeni bir sözleşme fırsatı kollayarak hâlâ Byllskos'ta dolaşıyordur.*

Sorasa çenesini ve boş ellerini yukarı kaldırdı. Oklar fırlatıldı. Dom yeniden ayağa kalkmaya yeltendi, bir ok vınlamaya çizmesinin birkaç santim ötesine saplandı. Kadim donup kaldı, bir dizi hâlâ yerdeydi.

Bir uyarı. Görüp göreceğimiz tek uyarı.

"Benim evim yok," dedi Sorasa açıklığa doğru.

"Öyle mi?" dedi ses, Sorasa'nın bakışları Luc'a döndü.

Suikastçı ağaçların arasından aydınlığa çıktı. Tam Sorasa'nın hatırladığı gibiydi, kimsenin duyamadığı bir şarkıya ayak uydurarak sürekli kımıldanıyordu. O da diğerleri gibi araziye uyum sağlayan desenleri olan siyah-kahverengi deriler giymişti. Hisardayken Luc tüm derslerde, özellikle de ikna konusunda çok başarılıydı. Büyüyünce çok yakışıklı olmuştu, süt gibi bir teni, simsiyah saçları ve gür siyah kirpiklerin çevrelediği açık yeşil gözleri vardı. Reşit olduğunda lonca onu pek çok işte kullanmaya başlamıştı. *Şimdi de bana karşı kullanabileceklerini sanıyorlar.*

"Lord Mercury bağışlayıcı bir adamdır," dedi Luc ellerini iki yana açarak. Elleri Sorasa'ninkiler gibi dövmeliydi, onun avuçlarında da güneş ve ay dövmesi vardı.

"Ben buna hiç tanık olmadım," dedi Sorasa silahları sayarak. Luc'ta kılıç ve iki hançer. Agathe'de altı hançer. Margida'da kırbaç. Kojji'de bir balta...

Luc içten bir gülümseme takındı. Siyah bir saç tutamını deniz köpüğü gözlerinin önünden arkaya savurdu. "Lordun ikna edilebileceğini göreceksin," dedi Sorasa'ya bir adım yaklaşarak.

Sorasa havadaki dalgalanmayı hissetti, Dom gözlerini Sorasa'nın arkasına çevirdi. Sorasa'ya bakıp güçlükle gözlerini kırıptı. Bir kez. İki kez.

Arkamda iki kişi daha var.

Sorasa'nın vücudu öğrendiği gibi kımıldadı, kasları yavaşça harekete geçti. Ağırlığını ayaklarının  n kısmına verdi, dizlerini büküp sırtını dikleştirdi. Lonca'da öğrendiği her şey derisinin altında kaynamaya başladı. Açıklığa kan ve çelikten bir kasırğa hücum etmesin diye han erlerine uzanmaya cesaret edemedi.

Soğukkanlılığını muhafaza etti, hâlâ Luc'a bakıyordu. Luc tehlikeli bir adamdı, kılıç ve zehir konusunda Sorasa kadar becerikliydi. Birlikte kan dökmüşler, ilk cinayetlerini sadece bir hafta arayla işlemişlerdi.

"Ağlayarak uykuya daldığın günleri hatırlıyorum," dedi Sorasa, Luc duCain'in nasıl savuşturacağı konusunda eğitim görmediği tek silaha başvurarak.

Anılara.

Luc'un keskin gülümseyişi silinir gibi oldu.

"Amharalar seni Madrence kıyılarındaki bir köyden almıştı." Sorasa leziz bir şeyin tadını çıkarır gibi dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. "Uykunda o köyün adını sayıklardın."

"Ge mişlerimiz farklı olabilir ama geleceğimiz bir," dedi Luc sert bir sesle, eski Amhara öğretisini bir dua gibi okuyordu. "Lonca'ya ve onun efendisine hizmet ediyoruz."

Diğerleri de Luc'un sözlerini tekrarladı. "Hizmet ediyoruz," sesleri yükseldi. Sorasa kendi dudaklarının bile aynı sözleri söylemek için can attığını hissetti. Hemen kendini topladı.

Açıklığın ortasında Dom kılıcına doğru kaydı, hareketleri o kadar yavaş ve sessizdi ki neredeyse fark edilmiyordu.

"Seni kıskanırdım Luc," diye fısıldadı Sorasa, Luc'a doğru bir adım attı.

Luc hiç kımıldamadı, Sorasa'nın yaklaşmasından rahatsız olmamıştı. Sorasa'yı iyi tanıyordu, Sorasa da onu.

"Beni hâlâ kıskanıyorsun," dedi Luc başını iki yana sallayarak.

"Sen çok şanslıydın. Aileni, evini hatırlıyordun. Hisar duvarlarının ötesinde bir geçmişin vardı." Sorasa onu sinirlendirmek için yapmacık yapmacık gülümsedi. "Benim hiç böyle bir şansım olmadı."

"Senin de benim de tek bir ailemiz var," diye hırladı Luc siyah kaşlarını çatarak. Avucunda güneş olan elini uzatınca Sorasa şaşırdı. "Seni eve götürmemize izin ver."

Benimle dalga geçiyor, diye düşündü Sorasa, göğsünde bir öfke kabardı, yanakları kıpkırmızı oldu. Hırlarken kaburgaları sızladı.

"Ah, Luc, nereye gidersem gideyim senin evini de yanımda taşıyorum."

Tuniğini sertçe kenara çekip tenindeki uzun dövmeyi gösterdi. Vücudunun bir yanı, kaburgalarından kalçasına kadar, bronz teninin üstüne yapılmış parlak siyah dövmelerle kaplıydı. Çoğu güzeldi, Sorasa'nın adı ve yaptıkları, büyük zaferleri ve başarıları kimsenin alamayacağı bir kupanın içine yerleştirilmişti. Yazılar seçtiği dil olan Ibaletçe ve çoktan ölmüş olan eski Amhara dilindeydi. Bir düzine gözün dövmelerinde, her bir harfin üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu. Suikastçıların hepsinde bunun gibi dövmeler vardı, kaburgaları yazılar ve şekillerle kaplıydı.

Dom da yerden Sorasa'ya bakıyordu, zümrüt yeşili gözleri Sorasa'nın çıplak kaburgalarında ve karnında geziniyordu. Kadim'in ne düşündüğünü tahmin etmek zor değildi. *İşte*

derime işlenmiş, görmezden gelinmesi ya da unutulması mümkün olmayan, ölümlerle dolu bir hayat. İşte bende nefret ettiği her şeyin ete kemiğe bürünmüş hali.

Rüzgâr sertleşince üşüdü ama titremeyi reddetti. Her şeyi görmelerini istiyordu. Onu son gördükleri anı, hisarın avlusunda yere çivilenmiş o halini hatırlamalarını istiyordu.

Luc'un gözü Sorasa'nın karnının kalçasıyla birleştiği yere, gergin, boğum boğum kaslarına takıldı. Son dövme parçası ne güzel ne de karmaşıktı. Üstünkörü yazılmış son harfler mürekkep ve yara izlerinden oluşuyordu.

Osara. Bu kelime etine ve zihnine vurulmuş bir damgaydı. *Osara. Osara.* Dünyanın ve bir düzine gözün karşısında hâlâ yanıyor, utancını ve başarısızlığını gözler önüne seriyordu. Sorasa'nın içinden çığlık atmak geliyordu.

Beni yere bastıran Kojji'ydi, dizini kürek kemiklerimin arasına koymuştu. Sorasa o acıyı hatırladı. *Agathe de hançerini boğazıma dayamıştı, hançerin etimi kesmesine ramak kalmıştı.*

"Bu yapılırken hepiniz izlediniz," diye fısıldadı Sorasa, sesi hırıltılı çıkıyordu.

Luc başını salladı, gözlerini yavaşça kaburgalarından yukarı kaydırды, dövmelerin, geçmişinin üzerinden geçerek sonunda Sorasa'nın yüzüne baktı. "Hatırlıyorum," dedi. "Hatırlıyoruz."

Sorasa Amharalardan bir özür beklemiyordu. Onları özür dilemeyeceklerini bilecek kadar iyi tanıyordu, kendisini de. Asla pişmanlık sergilemez, asla Lonca aleyhine konuşmazlardı. Kendisi de öyleydi. Ama şimdi, tüm Amhara kılıçları ona çevrilmişken bile, bunun için can atıyordu.

Rüzgâr ağaçları yeniden sallayıp dalları havalandırdı. Amharalar şimdi daha net görünüyordu, rüzgâra karşı hiç kıpırdanmadan duruyorlardı, karanlık silüetleri yerine sabitlenmişti. Sorasa tuniğini bıraktı, yumuşak, eski kumaş tekrar

yerine indi. Derin bir nefes alınca havadaki ölüm kokusunu duydu. Yeniden Dom'a baktı. Dom da derin bir nefes aldı, göğsü inip kalktı. Kılıcı hâlâ belindeydi, devasa bıçak âdeta onu çekmesi için yalvarıyordu.

"Sen de hatırlıyorsun," dedi Luc biraz daha yaklaşarak. "Lord Mercury satın alınabilir."

Sorasa her şeye rağmen içten bir kahkaha patlattı. "Öyleyse fiyatını söyle."

"Her şeyi bırakıp gel Sarn," dedi Luc sert bir sesle, her kelimesi bıçak gibiydi. "Kadim'i bırak, Cor kızını bırak. Dönüşün hisarda hoş karşılanacak."

Sorasa bir kahkaha daha attı.

"Senin sözüne güveneceğimi mi sanıyorsun Luc?" dedi sertçe. "Bir çakalı öpmeyi tercih ederim."

"Onu da hallederiz," dedi tek gözlü Selka açıklığın kıyısından. Birkaç metre uzağında duran Jem güldü.

Luc parmaklarını oynatarak ikisini de susturdu.

"Hisar kararını verdi. Affedildin," dedi Luc. "Ayrıca Lord Mercury iyi niyetinin bir göstergesi olarak bir şey gönderdi. Bu güvenli bir yolculuk yapmanı sağlayacak."

Luc elini cebine soktu. Sorasa hançerine davranmaya hazırlandı, hepsinin taşıdığı, siyah deriden ve bronzdan yapılmış hançerine. *Bir iyi niyet göstergesi*, diye geçirdi içinden dudak bükerek. *Lord Mercury seni boğazımı kesmen için gönderdi. Tastamam bunun için.*

Luc gözleri gibi yemyeşil, parlak bir yeşim taşı çıkardı.

Sorasa ne kımıldadı ne de gözünü kırptı, oysa yere yığılmak üzereydi, tüm kasları gevşemişti. Dudakları aralandı, kesik kesik solumaya başladı. Gözlerini silindir şeklindeki yeşim taşına dikti, taşın bir ucunda yanılığa yer bırakmayan gümüş bir mühür vardı. *Mercury'nin mührü... ağzını açıp sivri*

dişlerini gösteren kanatlı yılan. Taş Luc'un yumruğu kadardı, üstündeki işaretler olmadan da çok kıymetliydi.

Ama işaretler ona paha biçilmez bir değer katıyordu. Sorasa, Lord Mercury'nin masasındaki, sessizce bir sözleşmeyi daha damgalamak, bir hayatı daha çalmak için bekleyen yeşim taşını hatırladı. Lord Mercury onu kimseye vermezdi. *Ya da ben öyle sanıyordum.*

Sorasa Sarn için yeşim taşı mühür tüm diyardaki en kıymetli şeydi.

Sesi titriyordu.

"Güvenli bir yolculuk," diye mırıldandı, kalp atışları hızlanmıştı. Dünya gözlerinin önünde bulanıklaştı. "Eve kadar mı?"

Açıklığın ortasında durmakta olan Dom'un yüzü daha da soldu, tüm rengi çekilmişti. Aralanan dudaklarından Sorasa'nın anlamak istemediği sessiz kelimeler döküldü. Kadim şimdi millerce uzaktaydı, Ward'ın bir ucunda, başka bir hayattaydı. Aceleci bir ses Sorasa'nın kulaklarını doldurdu.

Luc elini uzatıp soğuk taşı Sorasa'nın eline tutuşturdu. "Geri dön Sorasa. Bırak dünyanın geri kalanı kendi başının çaresine baksın."

Mühür bir kafatasını kıracak kadar ağırdı. Sorasa parmaklarını mührün üstüne kapatıp yumruğunu iyice sıktı. Mührün soğuk yüzeyi birden yanmaya başlayan tenine merhem gibi gelmişti.

"Bu senin işin değil," diye mırıldandı Luc, dayanılmaz bakışları Sorasa'nın gözlerini delip geçiyordu. "Anlaştık mı?"

Sorasa kulaklarındaki uğultu yüzünden onu zor duyuyordu.

Hisar. Ev.

Kendini toplayarak mührü kemerindeki keseye, tozlarının ve zehirlerinin yanına soktu. Üstünde bir sürü silah vardı

KILIÇ KIRICI

ama mühür hepsinden önemliydi. Luc'a, sonra da Dom'a baktı, gözleri yanmaya başladı. Kadim ayağa kalktı, son bir cesaret gösterisiyle geniş göğsünü şişirdi.

Sorasa'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Kadim'i yavaş yavaş öldürün."

13

GEL VE GÖR

Erida

Konseý çadırı leş gibi içki ve balık kokuyordu. Hizmetçiler tartışmakta olan soyluların ve generallerin arasına girmemeye çalışarak yavaş yavaş sofrayı topluyordu. Erida uzun masanın başında oturuyordu, tabağında bir alabalığın omurgası ve kuyruğu duruyordu. Kılçıklar tereyağı ve tuz içinde yüzüyordu. İkisinin de balığın tadına pek katkısı olmamıştı. Uzun kuşatma günlerinin ardından aşçılar ne yaparsa yapsın bütün yemeklerin tadı aynı gelmeye başlamıştı. Erida diğerleri gibi bira ya da iki sandalye ötedeki Leydi Harrsing gibi şarap içmiyordu. Bunun yerine elbisesine uygun sapsarı renkteki nane çayını yudumluyordu.

Üstünde ne tören zırhı ne de başka türden bir zırh vardı. İki haftadır kuşatmadaydılar. Ama soyluların çoğu şehir surlarına hiç yaklaşmasalar bile zırhlar ve çelik plakalar içindeydi.

Şimdi çadırın boğucu havasında terliyorlar, solgun, pembe yüzleriyle mum ışığında domuzları andırıyorlardı.

Erida'nın yanında oturan Taristan hiçbir şey içmiyordu, tabağı boşalalı çok olmuştu. Tazılar yesin diye yere sıyırdığından tabakta kılçık bile yoktu. Çadırdaki insanların çoğunu açıkça küçümsediği halde köpekler öfkesinden muaftı. Taristan isterlerse burunlarını parmaklarına sürtsünler diye bir elini aşağı sarkıtmıştı. Hayvanlar Erida'nın konsey üyeleri gibi ondan korkmuyordu.

Köprüde olanlar ve Prens Orleon'un parçalanmış bedeni hafızalarda henüz taze olduğundan çoğu Taristan'ın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. Süslü tavuklar gibi gıdaklayıp duruyorlardı, Taristan aralarında tilki gibi kalıyordu.

"Rouleine kuşatmalara dayanmak üzere inşa edilmiştir," dedi Lord Thornwall gözlerini uzun masada gezdirerek. Erida komutanının kendini beğenmiş soyluların aptalca fikirlerini sıradan asker bilgeliğiyle karşılaştırarak kendince bir hesap yaptığını biliyordu. "Nehirde ele geçirebildiğimiz her şeyi yakalıyoruz ama Madrentineler şehre erzak sokma konusunda hayli başarılı. İçme suyundan yana da hiç sıkıntı çekmiyorlar. Ama emin olun şehrin gücü tükenecek. Düşmesi an meselesi."

Lord Radolph kahkahayı pek andırmayan gırtlaksı bir ses çıkardı. Hem boy hem de karakter fukarasıydı, asker de değildi. Erida, Radolph'un kılıç tutmayı bildiğini bile sanmıyordu. Ama toprakları çok genişti, Gidastern yakınındaki arazilerin çoğunu kapsıyordu. Sahip olduğu servet sayesinde bir ünvana ve Erida'nın masasında konuşma öz güvenine erişmişti.

"Robart'ın tüm gücünü toplamasına yetecek zaman var," dedi Radolph alaycı bir sesle, dişlerinin arasına sıkışmış balık kılçığını çekip çıkardı.

“Peki ne için? Savaş meydanında karşımıza çıkmak için mi?” dedi Thornwall kızıl sakalının altından sırtarak. “Krallığındaki tüm adamları ve gençleri toplasa bile yetmez. Galland onu da Ward’daki tüm krallıkları da yenebilir.”

Temurijon hariç, diye geçirdi içinden Erida, akıllı olan herkes bunu bilirdi. İmparator Bhur’un Hesapsızları, Galland lejyonlarıyla boy ölçüşebilecek tek orduydı. Şimdilik.

Radolph başını iki yana salladı. Birkaç soylu da aynısını yapınca Erida dehşete düştü. “Peki Siscaria? Yapılan ittifak?”

Kraliçe elini birkaç santim kadar kaldırıncaya zümrüt yüzüğü mum ışığında parladı. Değerli taşın parıltısı Radolph da dâhil çadırdaki herkesin dikkatini fazlasıyla çekmeye yetti. Radolph çenesini kapadı.

“Teşekkür ederim lordum,” dedi Erida kusursuz bir nezaketle. Küçük, aptal adamların egosunu şişirmeye yarasa bile kimseye gücenmesi için bir neden vermeyecekti. “Siscaria ile yapılan ittifak artık var olmayan bir evlilik üzerine kurulmuştu. Orleon öldüğüne göre artık bir prensesle evlenmesi mümkün değil.”

Daha savaş yanlısı olan konsey üyelerinden birkaçı sırttı. Birkaçı da Orleon’un ölümünü hatırlayınca tedirgin gözlerle Taristan’a baktı.

Radolph yüzünü buruşturarak biraz daha şarap almak için eliyle işaret etti. Bir hizmetçi elinde sürahiyle hemen koşup geldi.

“Ateşkes bayrağı altında öldürüldü,” diye mırıldandı lord, hizmetçi şarap doldururken.

Pek çok göz kocaman açılınca Erida soğukkanlılık maskesini korumak için büyük bir savaş verdi. Zoraki bir gülümsemeyle arkasına yaslandı, tahtındaymış gibi parmaklarını

sandalyesinin kolçaklarına doladı. Zihnindeki o listeye Lord Radolph'un adını da yazdı.

Yanında oturan Taristan pek oralı olmadı, nasırlı parmaklarını bacağına vurarak ağır bir ritim tutturmıştu. Erida notaları zihninde duyabiliyordu, bu bir ölüm marşıydı.

"Kocamı bir şeyle mi suçluyorsunuz?" dedi Erida alçak ve buz gibi bir sesle.

Radolph hızla kaçan bir sıçan gibi hemen çark etti.

"Ben sadece Prens Orleon'un ölümünün birtakım karışıklıklara yol açacağını söylemek istedim," dedi destek almak için diğer soylulara bir göz atarak. Neyse ki destek çıkan olmadı. "Kral Robart, diğer uluslar... bize iyi gözle bakmayacaktır."

Erida ince kaşlarından birini kaldırdı. "Hiç baktılar mı ki?"

Masadan fısıldaşmalar yükseldi, birkaç kişi başını sallayarak Erida'ya hak verdi.

Hatta Leydi Harrsing yeni bastonunu yerdeki halıya vurdu. "Kesinlikle katılıyorum."

Bedeni güçten düşse de sesi her zamanki kadar güçlüydü. Erida yaşlı kadına gülümsemek, yiğitçe desteği için teşekkür etmek istedi ama serinkanlılığını korudu.

"Diyar Galland'ı hep kıskandı. Zenginliğimizi, gücümüzü kıskandılar," diye devam etti Erida. Yumruğunu masaya indirdi, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Biz Eski Cor'un vârisleriyiz. Biz yeniden doğmuş bir imparatorluğuz. Bizi asla sevmeyecekler ama bizden kesinlikle korkacaklar."

Radolph teslim olur gibi başını eğdi. "Elbette majesteleri."

Taristan'ın parmakları masanın altından bacağına vurmayı bıraktı.

"Kış mevsimini göz önünde bulundurmalıyız," dedi lordlardan biri parmağını kaldırarak.

Erida zoraki gülümsedi. Öfkeden çılgılık atmamak için kendini zor tutuyordu. *Deliklerden birini tıkadığın anda kova başka yerden sızdırmaya başlıyor,* diye geçirdi içinden.

Neyse ki Harrsing her zamanki umursamaz tavrıyla söze karıştı. Gülerek şarabını yudumladı. "Lord Marger, güneye doğru ilerliyoruz. Ascal'a kar yağarken siz Partepalas'ta portakal yiyor olacaksınız."

"İyi hasat aldık, ikmal trenleri şimdilik yeterli olur," diye ekledi Thornwall omuz silkerek. "Kar iyice bastırınca donanma kıyıdan bize ikmal yapacak."

Bu hiç değilse Marger'ı ve Thornwall'un onaylarcasına başını sallayan teğmenlerini tatmin etmiş benziyordu. Erida savaş ekonomisini pek umursamıyordu. Bir orduyu beslemek, suyunu tedarik etmek ve hareket halinde tutmak için gerekenlerle pek ilgilendiği yoktu. Ama Thornwall'u yabana atmaması gerektiğini biliyordu.

Konsej toplantısının şimdiden fazla uzadığını da biliyordu. Yemeklerin çoğu yenmişti ama şarap ve bira akmaya devam ediyordu. Bu gece daha fazla ilerleme kaydedemeyeceklerdi, en azından Erida'nın istediği yönde.

Erida ayağa kalktı, ellerini uzun masanın iki yanına doğru açtı. Elbisesinin yeşil sarmaşıklar ve kırmızı güllerle süslenmiş altın sarısı kolları havada süzüldü. Herkes krallıklarına hürmeten ayağa fırlarken sandalyeler toprağın ve halının üstünde geriye itildi. Taristan uzun kollarını çözerek sessizce ayağa kalktı.

"Yeni yılı Robart'ın tahtında, her birinize Robart'ın kendi şarabından birer kasa hediye ederek kutlamayı planlıyorum," dedi Erida fincanını havaya kaldırarak. Herkes bira kupalarını ve şarap dolu kadehleri havaya kaldırdı. "İnciler Sarayı Galland şarkılarıyla çınlayacak."

Büyük bir tezahürat koptu, Marger ve Radolph bile katılmıştı ama Erida ikisinin de gözlerine bakmaktan kaçındığını fark etti. En azından diğerleri sakinleşmişti, kraliçe ve kurdu andıran eşinden uzakta kafa çekmeyi sürdürmeye hevesli görünüyordlardı. *Kuşatma kampını ziyafet salonuna çevirmek istiyorlarsa varsın çevirsinler*, diye düşündü Erida fincanını havaya kalkan kadehlere doğru uzatarak. *Zafer istiyorlar, güç istiyorlar... onlara istediklerini vereceğim.*

Yeter ki yoluma çıkmasınlar.

Madrence vaadi soyluların gevezelik ederek, birbirlerine sarılıp planlar yaparak gecenin karanlığında kaybolmalarına yetti. Bazıları henüz kazanılmamış bir zafer üzerinden ele geçirilecek kaleler ve hazineler hakkında atıp tutuyordu. Erida aynı şeyi yapmamak için kendini zorladı. Madrence krallarının oturduğu İnciler Sarayı'nı hiç görmemişti ama kaymak taşından duvarlarının, yüksek kulelerinin, mücevher gibi parlayan pencerelerinin, gerçek incilerle ve ay taşlarıyla süslenmiş kapılarının bahsini çok duymuştu. Vara Körfezi'ne bakan görkemli kale, hem denizciler hem de şehir için parlak bir fener gibiydi. İçinde daha da büyük bir ganimet yatıyordu... Madrence tahtı. Gallandlı Erida için bir taç daha. Görkemli imparatorluğunun, daha da görkemli kaderinin başlangıcı.

Harrsing çadırın girişinde bekliyordu ama kraliçe başını iki yana sallayarak en yaşlı danışmanına da gitmesini işaret etti. Harrsing bastonuna yaslanarak tutuk adımlarla uzaklaşmaya başladı. Erida onun, yanında Aslan Muhafızlardan biriyle gecenin içinde kayboluşunu izledi. *Bella gözümün önünde yaşıyor*, diye düşündü üzüntüyle.

Tekrar yerine oturup sertçe arkasına yaslandı. Sıcak hava onu yormuştu, çenesini eline yasladı, başını tutamayacak kadar bitkindi.

Aslan Muhafızlar artık sadece Taristan ve Ronin kaldığında kraliçelerini onlarla yalnız bırakmaları gerektiğini öğrenmişti. Dışarı çıktılar, konsey çadırının girişinde ve Erida'nın yatak odasına giden bitişik geçitte nöbet tutmaya başladılar. Onlar olmadan çadır genişlemiş gibiydi, uzun masa bomboştı, bir ucunda sadece Ronin oturuyordu, Taristan ise hâlâ ayaktaydı. Kraliçe, eşi ve onun fino rahibinden oluşan bu tuhaf üçlü sanki bir ritim oluşturunuyordu.

Sonunda Taristan büfeye gidip kendine bir kadeh şarap doldurdu. Şarabı kafasına dikip dudaklarını yaladı. Kadehte birazcık şarap kalmıştı, kan gibi yoğun ve koyu renkliydi.

"Bu konsey toplantıları canımı arzuhal görüşmelerinden bile çok sıkımaya başladı," dedi Erida içini çekerek, gözlerini sımsıkı yumdu. Mum dumanından ve kampın tozundan kan çanağına dönen gözleri kaşınıyordu. Nedimeler elinden geleni yapsa da her yer toz ve pislik içindeydi. "Hiç değilse arzuhal sahiplerini başından savabiliyorsun. Ama bu gerzekleri ve yordakçıları çocuk gibi şımartman gerekiyor."

"Ya da kırbaçlaman," dedi Taristan soğuk bir sesle. Şaka yapmıyordu.

"Keşke o kadar basit olsa." Erida şarap istediğini işaret edince Taristan kadehini doldurdu. Erida çayı kenara itti. "Keşke hepsini Ascal'a geri gönderip sadece generalleri bırakabilsem. Onlar hiç değilse ne konuştuklarını biliyorlar."

Erida kadehi alırken Taristan'la elleri birbirine değdi. Erida'nın sırtından şimşek geçmiş gibi oldu.

"Öyleyse neden yapmıyorsun?" dedi Taristan, Erida'ya bakarak. Gözlerindeki kara boşluk mum ışığını yutuyor gibiydi.

Erida sarardı, Taristan'ın parmaklarını unutuverdi.

"Saray erkânını Ascal'a geri mi göndereyim? Ben ya da en yakın danışmanlarım olmadan? Hemen bu gece tahtı Kone-

gin'e bıraksam daha iyi." Erida kırmızı şarabından büyük bir yudum aldı. Şarap onu sakinleştirdi. "Hayır, burada kalmaları ve memnun edilmeleri gerekiyor. Kuzenimin kollarına başka müttetikler de yollayamam. Her nerede ise."

"Lord Thornwall'un keşif ekipleri hâlâ bir şey bulamadı mı?"

Masanın ucundan Ronin'in kendini beğenmiş tıslaması duyuldu. Kırmızı cübbesinin içinden bakarken beyaz yüzü kızılar içinde bir ayı andırıyordu. Erida bir kez daha ona yeni kıyafetler giymesini emretmeyi düşündü. Kırmızı çok cırtlaktı. Konsey masasında aptal gibi görünüyor, kocasının da onunla birlikte aptal gibi görünmesine neden oluyordu.

"Hayır," dedi Erida öfkeyle.

Ronin bir kaşını kaldırdı. "Belki de bulmaya çalışmıyorlardır."

Erida'nın yüzü sertleşti. Dört yıl fesatlık dolu bir sarayda kraliçelik yaptıktan sonra manipölasyonun ne olduğunu iyi biliyordu.

"Lord Thornwall'a Ward'daki pek çok kişiden daha fazla güvenirim."

"Nedenini anlayamıyorum," diye homurdandı Ronin omuz silkerek. "İki haftadır buraya kısıldık kaldık. Bu bataklıkta iki haftayı boşa harcadık. Defol sen de." Ronin çadırda kalan son köpekleri eliyle kovaladı. Köpekler havlayarak dışarı kaçtı.

"İstediğin yere gitmekte serbestsin Ronin." Erida onu hemen sürgüne yollamak isterdi ama böyle bir şeye kalkışmaması gerektiğini biliyordu. Lotha Kalesi'ni ve oradaki Kirmen'i unutmamıştı, Kirmen'den gelen hırıltıyı da. Oradan bir şey çıkıp çıkmadığını bilmiyordu ama Ronin'in hâlâ memnun görünmesi onu yeterince tedirgin ediyordu. "Sen de bilirsin ki kuşatmalar zaman alır."

“Evet, gerçekten de öyle. Kuşatmalar zaman alır,” dedi Taristan dişlerini sıkarak. Boş kadehini masaya bıraktı, hâlâ ayakta duruyordu. Erida gibi o da zırh giymemişti. Savaşma işini okçular ve mancınıklar üstlenmişken zırha ihtiyacı yoktu. Sadece belinde, kırmızı tuniğinin ve deri pantolonunun üstünde takılı olan Kirmen kılıcı vardı. “En azından erkekler için.”

Erida sormak için ağzını açacakken Ronin masadan öyle bir kalktı ki sandalyesi yere devrildi.

“Ne gördün?” diye sordu, kırmızı gözleri çadırın içinde parlıyordu.

Büyücü yaklaşırken kemik beyazı parmakları masanın üstünde titriyordu. Cübbesinin kırmızı kıvrımları bileklerinden yukarı sıyrılmış, incecik kolları ortaya çıkmıştı. Ağının içinde ağır ağır yürüyen bir örümceğe benziyordu. Arkasındaki mumların alevleri sarı ve kırmızı parıltılar saçarak titreşiyordu.

Masanın başındaki Erida sandalyesine yaslanarak hafifçe geri çekildi. Ronin’den hep nefret etmişti ama şu anda korkuyordu da. Bu yüzden şimdi ondan daha da çok nefret ediyordu.

Taristan küçücük bir duygu kısıntısı gösterdi.

Zafer.

“Onları rüyamda gördüm,” dedi.

“Kimi?” diye fısıldadı Erida ama eşi gözlerini kızıl büyücüden ayırmadı.

Taristan masanın öbür tarafından yürümeye başladı, tam Ronin’in karşısına gelince durdu. Yüzünde korkunç bir gülümseme vardı. Bu vahşi, hatta doğal olmayan bir gülüştü. Erida bunu görünce kalbinin duracak gibi olmasından hiç hoşlanmadı.

Taristan’ın gözleri yarı boş tabaklardan ve kupalardan oluşan bir mezarlığı andıran masanın üzerinde gezindi.

Kılçıklar, deri parçaları, bira ve şarap artıkları. Dağınıklık Erida'nın içini sıkıyordu ama Taristan dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi masadaki artıklara bakıyordu.

“Bu gece geliyorlar,” dedi donuk gözlerini kaldırarak. Erida gözlerini kısarak kırmızı ışıltıyı görmeye çalıştı ama simsiyah bir boşluktan başka şey göremedi. “Nehirden geliyorlar.”

Ronin sevincini gizleyemiyordu. Erida bir an büyücünün sevinçten yerinde zıplamaya başlayacağını sandı. Ama Ronin, Erida'ya döndü, kısa, tuhaf adımlarla yanına geldi. Küçük dişlerini göstererek sırıttı.

“Yerinde olsaydım nedimelere eşyaları toplamaya başlamarını söylerdim,” dedi övünür gibi.

Galland kraliçesi kafa karışıklığından hiç hoşlanmazdı. Bu kendini zayıf hissetmesine neden oluyordu. Şaşkınlığını saklamaya çalışsa da işe yaramadı. Bir açıklama bekleyerek Taristan'a baktı.

Taristan bakışlarını Erida'nın soran gözlerine dikti.

“Rouleine şafakta düşmüş olacak,” dedi.

“Şafakta mı?” dedi Erida. Çadırın sıcak havası onu bir battaniye gibi bunaltıyordu. Bu tuhaf hissi bastırmak için yutkundu. “Bu gece ne olacak Taristan? Gelen kim?”

Taristan beyaz avucunu dışarı doğru uzattı. Ellerinden Orleon'un kanı temizleneli çok olmuştu ama Erida prensin kanını hâlâ görebiliyordu.

Taristan yine gülümsedi.

“Gel ve gör.”

Erida, Lotha Kalesi'ndeyken nereye gittiğini bilmiyordu. Yanında onu koruyacak tek bir Aslan Muhafız bile olmadan yeni kocasının peşinden yıkılmış kaleye gitmesine neden olan şey aptalca bir inançtı. Düğünlerinden beri ilk kez baş

başa kalmışlar, çarşafların tatmin edici olmaktan uzak bir dağınıklığa büründüğü, Erida'yı öfkeliendiren bir öğleden sonra geçirmişlerdi. Taristan'ı yeniden görmek için korkunç şekilde sabırsızlanıyor, ona bütün Allward'ın kontrolünü kazandıracağını vadettiği büyük gücü görmek istiyordu. Hayal kırıklığına da uğramamıştı. Kirmen kılıcı havada savrulurken diyarlar arasında bir portal açmış, Taristan'ı tanrısına bir adım daha yaklaştırmıştı. Erida da nihai tahta bir adım daha yaklaşmıştı.

Aslan Muhafızları yine yanına almadı. Onların koruması olmadan gezmeye alışmaya başlamıştı. Taristan da onun kal-kanıydı, çok daha iyi bir kalkan. Şövalyelere rüşvet verilebilir, şantaj yapılabilirdi. Ama bunlar Taristan'a sökmezdi. Taristan ona ihanet etmezdi. *Edemez*, diye düşündü Erida. *Bensiz bir hiç ve bunu biliyor.*

Gecenin karanlığında Taristan ve Ronin'i takip etti, büyük kuşatma kampından geçerlerken başlıklarını kafalarına geçirmişlerdi. İki uzun haftanın ardından kamp yıllardır oradaymış gibi görünüyordu, çadırlar tozla ve ocak ateşlerinin isiyle kaplanmıştı, yollar tekerlek ve nal izleriyle doluydu. Elbisesinin ve pelerininin eteklerine çamur sıçırıyordu ama Erida pek umursamıyordu. *Teslim olan bir şehrin yanında mahvolmuş bir elbise nedir ki?* Erida atını mahmuzladı, yumuşak gri kısarak Taristan'ın hızlı savaş atına yetişmeye çalışıyordu.

Taristan eyerde rahatça oturuyordu, zavallı atlarının sırtında hoplayıp zıplayan lordlar ve şövalyeler gibi değildi. Atını büyük bir dikkat ve mükemmel bir formla sürüyor, uzun kırmızı pelerini arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Çadırlardaki askerler prensi fark ettilerse bile seslerini çıkarmadılar. Rouleine köprüsünde sergilediği kahramanlığı duymayan kalmadığından kimse aval aval bakmak için bile yoluna çıkmaya cesaret edemezdi. Erida ise başlığının de-

rinliklerine çekilmiş, sade yün pelerininin içine gizlenmişti, sadece elbisesinin altın sarısı etekleri görünüyordu.

Thornwall bunun için beni paylayacak, diye düşündü. Bunlar kendi askerleri olsa da içlerinden tek başına geçmek tehlikeliydi. Lejyonların içinde casuslar, daha da kötüsü suikastçılar olabilirdi. Ward'daki çoğu hükümdar gibi Erida da Amharaları ve becerilerini biliyordu. Ama onlardan korkmuyordu. Hiç değilse onlar paranın dilinden anlıyordu.

Kampın kıyısındaki kazıklı duvar göründü, aysız gökyüzünün altında gri ve çentik çentikti. Bir tarafta eski bir çiftlik evine yaslanmış bir kapı vardı. Erida atını yavaşlattı ama bekçiler Taristan ve Ronin'i görünce hemen hazır ol duruşuna geçtiler. *Bunu ilk kez yapmıyorlar,* diye düşündü Erida üstünkörü yapılmış barikatı geçerek peşlerinden giderken.

Erida konsey çadırından sonra yüzüne vuran serin havanın tadını çıkarıyordu. Ama kapı arkalarından kapanınca sırtından bir ürperti geçti. Şimdi kuşatma kampının dışındaydılar, Erida'nın duvarlarının, Aslan Muhafızlarının uzağındaydılar. Dış dünyanın ağzını kocaman açarak esnediğini görmek Erida'yı irkiltti. Eyerde sarsılarak nefesini tuttu.

Herkes böyle mi hissediyor?

Demirden bir şeridi andıran nehir yıldız ışığını zar zor yansıtıyordu. Gül Nehri, Alsor'dan daha geniş, akıntısı daha yavaştı. Nehrin kenarında Taristan atını şehre doğru çevirdi. Surlarda meşaleler yanıyor, sarı ve turuncu ışıklar her adımda biraz daha büyüyordu.

Erida dişlerini sıktı. Yanlarında tek bir koruma olmadan kampın dışına çıkmışlardı ve şimdi de kuşatma altındaki bir şehre doğru gidiyorlardı, öyle mi? Erida'yı püskürtmek için her şeyi yapabilecek olan bir şehre.

"Taristan..." dedi Erida nal şakırtıları arasında sesini duyurmaya çalışarak. "Taristan!"

Taristan onu duymazdan geldi, Erida neredeyse dizginlere asılıp geri dönecekti. Ama bir şey onu devam etmeye zorluyordu, kalbindeki bir şey, Galland kraliçesi ve prensi arasındaki o bağ. Erida o bağı kesmek istiyordu. Onu daha yakınına çekmek istiyordu. Aynı anda hem daha azını hem daha fazlasını istiyordu.

Surların dibinde titreşen başka ışıklar görünce rahat bir nefes aldı. Bunlar şehrin yarısını koruyan bataklık boyunca devriye gezen Galland askerleriydi. Şehrin geri kalanı nehirler tarafından korunuyordu, Rouleine'in arkasında birlikte akarak düşman ordularının önünde bir engel oluşturuyorlardı. Erida ne kadar asker ya da mancınık getirirse getsin surlara güneyden saldırmak için Gül'ü da Alsor'u da geçemezdi. Bunu Galland kraliçesi bile başaramazdı.

Erida tam olarak nereye gittiklerini soracaktı ki Taristan atını nehir kıyısından aşağıya, çamur ve sazlıklarla kaplı sığ sulara doğru sürdü. Ronin, Taristan'ın peşinden gitti, Erida da kendini üstüne sıçrayacak soğuk sulara hazırlayarak onları izledi. Sular çizmelerine kadar yükselinceye, atlar akıntıya kapılıp gitmemek için duruncaya kadar ilerlediler.

"Bu gece geliyorlar," dedi Taristan yine, başka bir açıklama yapmadı.

Erida, Taristan'ın bakışlarını takip ederek nehri gözden geçirdi, sonra birkaç yüz metre ötedeki şehir surlarının dibine baktı. Buradan Alsor'un Gül'le birleştiği yeri, bembeyaz köpüren suların güneye, Madrence krallığının derinlerine doğru akıp gittiğini görebiliyordu. Birleşen nehirler Partepalas'a, Kral Robart'a, zafere doğru uzanan bir yoldu.

Erida, Galland sarayında sınına sınına güçlenen sabrının sonuna gelmişti.

“Tam olarak ne arıyoruz?” diye fısıldadı onu duyabilecek başka kimse olmadığı halde. “Onlar kim?”

Ronin başını kaldırdı, Erida’nın kafasının karışmasından zevk aldığı belliydi.

“Burada bir Kirmen daha mı var?” Gücünün ve tehlikesinin farkında olarak Taristan’ın belindeki kılıca baktı. Parmakları atının dizginleriyle oynuyordu. Ortalık sessiz ve sakindi, sadece şehrin ve kampın uzak sesleri duyuluyordu. Erida havada ne bir elektrik akımı ne de Kirmen gücünün yakıcı tıslamasını hissediyordu. “Başka bir geçit mi var?”

Taristan cevap vermedi. Kızıl saçları yıldız ışığında simsiyah görünüyordu. Gözlerini karanlığa dikmiş, kaşlarını çatmıştı, yüzü gergindi, yanakları uzamış sakallarla kaplıydı. Gözleriyle şehir surlarına çarpan nehir sularını araştırıyordu.

Bir rüzgâr nehrin etrafındaki uzun otları sallamaya, karşı kıyıdaki bitkileri eğmeye başladı. Erida bunu pek önemsemedi ama sonra aslında rüzgâr falan olmadığını fark etti. Teninde hissettiği hava sakindi, uzaktaki ağaçlar kımıldamıyordu. Anlamaya çalışarak dikkatle bakarken dudakları aralandı, gözleri kocaman açıldı.

Önce gölge sandı, sivri, tuhaf şekillerdi, alaca karanlıkta çentik çentik görünüyorlardı. Ay ışığı olmadığından otların üzerinden kimseye görünmeden süzölmeye başladılar, sessizdiler, ne zırh ne de kılıç şakırtısı duyuluyordu. Oysa hem zırhları hem de kılıçları vardı. Bir sürüydüler. Birden Erida’nın sayamayacağı kadar çoğalmışlardı, her biri Gül Nehri’ne giriyor, suda yürüdükten sonra yüzeyin altında gözden kayboluyordu. Biri akıntının altına kaymadan önce yüzü yıldız ışığında aydınlandı.

Hayır, o bir yüz değil, diye geçirdi içinden Erida, boğazından bir çığlık yükseliyordu.

Taristan eliyle Erida'nın ağzını kapattı, nasırlı elini aralanmış dudaklarının üstüne bastırdı. Erida'yı geri çekerek neredeyse eyerden tamamen kaldırdı, düşmesin ve ses çıkarmasın diye onu iyice göğsüne bastırdı.

Erida'nın dişleri Taristan'ın sert derisine geçti, Erida ağzında kanın demir tadını duymayı bekledi. Ama kan tadı falan gelmedi, Taristan'ın derisi o kadar dayanıklıydı ki Erida ona zarar veremezdi. Taristan onu sesi bastıracak ama canını yakmayacak kadar sıkı tutuyordu. Erida yine de elinden kurtulmaya çabaladı, dirseğiyle onu göğsünden itti ama işe yaramadı. Eski Cor'lu Taristan taştan yapılmış gibiydi.

"Bu, Asunder ordusu," diye tısladı Taristan, sıcak nefesi Erida'nın boynuna vuruyor, sesi zihninde dolaşıyordu. Erida, Taristan'ın dudaklarının kıpırdadığını hissetti, sert sakalları yanağına batıyordu. "Bekleyen'in bana verdiği ilk hediye."

Erida'nın kalbi deli gibi atıyordu, sanki yerinden fırlayıp gidecekti, damarlarında şimşek dolaşıyordu. Erida dizginleri kapıp atını sürmeye çalıştı ama Taristan onu sımsıkı tuttu, elinden kurtulmak imkânsızdı.

Ronin sessizce izliyordu, yüzü bomboştı.

Erida, Taristan'ın elinin altında zor nefes alıyor, sakinleşmeye, bu çılgınlığı enine boyuna düşünmeye çalışıyordu.

Görmeye çalışıyordu.

Onlar yüz değil, diye düşündü, o şeylerden daha fazlasının, düzinelercesinin, yüzlercesinin suya girişini izledi. Çeşitli decelerde çürümüş ama yine de *canlı* olan cesetleri, iskeletleri. Solukları yavaşladı, kalbi hâlâ hızlı atıyordu. Kafatasına kadar aşınmış deriler, gölgelerle dolu boş göz yuvaları gördü. Sarkan etler. Yağlı, düğüm düğüm saçlar. Eksik uzuvlar, dilsiz ve

dişsiz ağızlar. Erida neredeyse Taristan'ın avucuna kusacaktı. Parçalanmış zırhları pasla ya da kanla, bazıları her ikisiyle de kaplıydı. Silahları da aynıydı, acımasız, korkunç görünüşlü kılıçlar, baltalar, bıçaklar. *Kül Diyarı'ndan gelen yaratıklar. Asunder Ordusu.* Bu sözler Erida'nın kafasında kalp atışlarından daha güçlü yankılanıyordu. *Bekleyen'in ilk hediyesi.*

Var olduklarını biliyordum, diye düşündü Erida bu imkânsız sahneye bir anlam vermeye çalışarak. Yürüyen ölülere, yüzen ölülere. İlerleyişlerini takip etti, sıralar halinde uzun otların arasından nehre süzülüyorlardı. Geriye sadece dalgalanmalar, suyun içindeki küçük kıpırtılar kalıyordu. İlk dalga nehrin duvarlarına ulaştı, dalgacıklar taşlara çarparak dağıldı. Yavaşça sudan çıktılar... ve *tırmanmaya* başladılar.

Sör Grandel'ı ve Northları bu yaratıklar öldürdü. Erida'nın Aslan Muhafızları bu canavarlarla ilk kez Taristan sadece kadim bir kana ve daha da kadim bir kılıca sahip bir paralı askerken karşılaşmıştı. *İlk Kirmen'den getirdiği şey buydu.*

Kurtulmak için debelenmeyi bıraktı, Taristan elini çekti ama yine çığlık atmaya kalkarsa diye boynuna koydu.

"Biliyordum ama..." diye mırıldandı Erida. Yutkundu, boğazı Taristan'ın avucunun altında inip kalktı. Zihni hızla işliyor, kelimeler konuşamayacağı kadar yavaş şekilleniyordu.

Taristan kımıldamadı, Erida sıcak ve sert göğsünü sırtında hissediyordu. "Bilmiyordun," dedi Taristan, sesi de ahlaki kadar zayıftı. "Aslında bilmiyordun. Nasıl bilebilirsin ki? Görmeden bilmen mümkün değil."

"Bakın," diye fısıldadı Ronin cesetleri göstererek. Beyaz parmağı cübbesinin içinden dışarı çıktı. Alaca karanlıkta eli iskelet gibi görünüyordu, etleri sıyrılmış boğum boğum bir kemik parçası gibiydi.

Kül Diyarlılar örümcek gibi tırmanıyor, engebeli taşların üzerinden sıçrayarak hiçbir ölümlünün ulaşamayacağı yerlere çıkıyorlardı. Bazıları sessizce suya geri düştü, suda çırpılırken çürümüş elleri dağılıyordu. Ama çoğu yükseklikten korkmadan duvarlara tırmanmayı başardı. Erida korkmayı bilip bilmediklerini merak etti, belki de hiçbir duyguya sahip değillerdi. İlki tepeye varınca bir çığlık yükseldi. Meşalelerden bazıları parlayarak havalandı, duvardan aşağı yuvarlanarak bir tıslamayla nehre düştü. Tüm siperlerde aynı şey oluyordu. Kül Diyarlılar arkalarında karanlık ve insanın kanını donduran çığlıklar bırakarak ilerliyordu.

Galland Kraliçesi Erida onları izliyor, kımıldayamıyordu, izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Titrememeye çalışsa da Taristan'ın kollarında ürperiyor, her metal şakırtısında titriyordu. *Yüzlerce*, diye düşündü cesetleri yeniden saymaya çalışarak. *Binlerce*.

Çenesini yukarı kaldırdı, kendini Rouleine'de düşündü, şehrin kapıları ardına kadar açıktı. Sonra Partepalas'ta, başında iki taçla Madrence tahtında oturduğunu hayal etti. Az sonra titremesi geçti, Taristan geri çekilerek onu kendi haline bıraktı. Erida eyerden düşmemek için ya da sığ sulara yuvarlanıp hastalanmamak için kıpırdamaya cesaret edemedi. Yine Galland tacını düşündü. Madrence tacını. Anlı şanlı atalarını, atalarının genç ve gözü pek bir kraliçede hayat bulan düşlerini düşündü.

Şehirden çığlıklar yükselmeye başlayınca –erkek, kadın, çocuk çığlıkları– hiç irkilmedi. Sonra duvarları yalayan alevler belirdi. Ardından duman geldi, yıldızların zayıf ışığını örtmeye başladı, sonunda yıldızlar bile görünmez oldu. Her yer kıpkırmızı bir ışığa büründü, ışık nabız gibi atıyordu,

sulara yağan duman ve kül kadar ağırdı. Kuşatma kampından bağırışlar yükseliyor, lejyonlar emirlerle çınılıyordu.

“Şehri teslim almaya hazırlanmalıyız,” dedi Erida uzaktan geliyormuş gibi boğuk bir sesle. Uzuvarı kendiliğinden harekete geçti, atını nehirden çıkarıp tırısı kaldırdı.

Rouleine’de bir katliam yaşanırken her dakika bir yıl gibi geliyordu. Katliam sesleri, kılıçtan geçirilenlerin çığlıkları ve feryatları kalp atışlarının arasında yankılanıyordu.

Erida atını tekrar kapıya sürdü, başlığı arkaya düştüğünden yüzü açıktı. Taristan ve Ronin hemen yanından geliyordu, ikisinin bakışları da diyarlar ötesindeki efendileri kadar sertti. Nöbetçiler kraliçeyi tanıyınca duraksadı. Kapılar açıldı, hiç durmadan geçmelerine izin verildi. Askerler diz çöktü ama Erida onları umursamadan yoluna devam etti.

“Tahta geçtiğimde on beş yaşındaydım. Çok gençtim. Daha çocuk sayılırdım,” dedi Erida.

Taristan eyerinde başını çevirdi. Gözleri kıpkırmızıydı. Erida sebebinin alevler mi yoksa tanrısı mı olduğunu bilmiyordu. Hangisi olursa olsun umurunda değildi.

“Başrahip başıma tacı taktığında o küçük kıızı geride bırakmaya karar verdim.” Kuşatma kampındakiler uyanıp şehrin yanmakta olduğunu görüyordu. “Tahtta ona yer yoktu.”

Rüzgâr hızlandı, kampın üzerine karla karışık bir kül perdesi savruldu. Askerler çadırlardan fırlayıp yolunu şaşıran korların neden olabileceği bir yangını hemen söndürmek için su kovalarına koştular. Erida yanlarından geçerek yoluna devam ederken duman kokusu genzine doluyordu.

“Ama artık biliyorum,” dedi. “O küçük kıız gitmemiş, bana yapışıp kalmış. Bir çocuğun istekleri ve aptalca fikirleriyle bana engel olmuş.”

Taristan ters ters baktı, etraflarını saran karanlık yerini zehirli bir sarıya ve kırmızıya bıraktı. "O kız şimdi nerede?"

Erida kamptan yükselen seslere, alevlerin uğultusuna, ahşap ve taş çatırtılarına rağmen çığlıkları duyabiliyordu. Onları duymazdan gelmeye kalkmadı. Onlar ödemeye hazır olduğu bir bedeldi.

"Öldü."

Güneşin ilk ışıkları kül bulutlarının arasından süzülene kadar Rouleine'e girmediler. Sisten daha yoğun dumanlar sürüklenerek dünyanın üzerine puslu bir örtü çekiyordu. Alevler sönmeye yüz tutmuş, duvarların içinde kalan yangın nehre ve sonbahar ormanına dokunmamıştı. Her yeri kaplayan dumanlar ve küller dışında her şey yolunda görünüyordu.

Bu doğru değildi.

Erida zırhının ve yeşil pelerininin içinde tüm görkemiyle köprünün ucunda durdu, Galland zümrüdü parmağında ısıltı ışıltı. Örgülü saçları başının etrafında toplanıp mücevherli tokalarla tutturularak taca benzetilmişti. Okçuların menzili dışında dururken ayak parmakları çizmelerinin içinde kıvrıldı. Ama hiç ok fırlatılmadı. Uzun süre önce surlardan indirilmiş olan Rouleine askerleri ya ölmüş ya da saklanmıştı. Erida dumandan ve yorgunluktan kızarmış gözlerle surlardaki siperlere baktı. Bütün gece uyumamıştı, gözlerinin altındaki morlukları neredeyse hissedebiliyordu. Rouleine şimdi sessizdi ama çığlıklar hâlâ kulaklarındaydı. Uzaktaki bir kilisenin susturulması imkânsız, insafsız çanları gibi çınlıyorlardı.

Uykusuz olduğu halde nedimleri onu galip bir kraliçe gibi göstermek için ellerinden geleni yapmışlardı. Diğerleri de en iyi zırhları ve giysileri içinde en az onun kadar görkemliydi. Leydi Harrsing bastonuna yaslanmıştı, bitkin ama

heyecanlıydı. Lord Thornwall tüm zırhlarını kuşanmıştı, çelik sabah güneşinde parıl parıldı. Yeşil pelerinini bir omzunun üstüne atmıştı, sabırsızlıktan yerinde kımıldanıp duruyordu. Erida göz ucuyla onu izliyordu. Zafer kapılarının önünde bu kadar huzursuz olmak komutanına hiç yakışmıyordu.

Taristan bile çaba göstermişti, zırhı yeni cilalanmıştı. Yeni gibi parlıyor, belindeki Kirmen kılıcı ve omuzlarındaki kırmızı imparatorluk pelerini gibi göz kamaştırıyordu. Taristan banyo bile yapmıştı, siyah saçları geriye yatırılmıştı, yüzü tıraşlıydı. Sıradan gözler için tıpkı diğer soylular gibi görünüyor, askerden çok bir seyirciye benziyordu. Ama Erida öyle olmadığını biliyordu. Taristan'ın içindeki kurdu, paralı askeri, uzak bir tanrının karanlık elini görüyordu. Taristan da gözlerini Erida'ya dikti, bakışları sertti, uzun yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Ronin her zamanki gibi kırmızı pelerinine sarınmıştı ama bugün gülümsüyordu, küçük beyaz dişleri Erida'ya peynir kemiren bir fareyi hatırlatıyordu.

Erida gözlerini şehre dikerken soylular kendi aralarında fısıldaşmaya devam ediyordu. Bazıları Aslan Muhafızların arkasına saklanmıştı, bazıları da daha iyi görebilmek için boynunu uzatıyordu.

Gece ne olmuş? diye fısıldaşıyorlar, çeşitli teoriler öne sürüyorlardı. *Yangınlar, suikastçılar, şehirdeki hainler?* Getirdikleri her açıklama bir öncekinden daha saçmaydı ama hiçbirisi gerçek kadar imkânsız değildi.

Erida kendini hazırlayıp çenesini yukarı kaldırdı. Bir adım atarak köprüye, çoktan ölmüş olan okçuların atış menziline girdi. Soylular arkasından hayret dolu sesler çıkardı, Thornwall onu geri çekmek için elini uzattı.

"Majesteleri..." dedi koluna uzanarak ama Erida kolunu nazikçe kurtardı.

"Rouleine, diz çöküyor musun?" diye bağırdı Erida surların üstündeki siperlere doğru. Güneş yüzünde dans ediyor, zırhından sekerek yanaklarını ısıtıyordu.

Beklendiği gibi kimse cevap vermedi. Bir horoz bile ötmedi.

"Garnizon nerede?" diye mırıldandı biri soyluların arasından, korkmuş gibiydi.

"Bu bir tuzak mı?" dedi bir diğeri, onaylayan fısıltılar yükseldi.

Hendeğin altındaki bataklık sinek kaynıyor, güneş vurdukça ekşimsi bir koku yükseliyordu. Erida burnunu tıkayıp aşağı bakınca hendekte, kısmen yabani otlar tarafından gizlenmiş birkaç ceset gördü. Yüzlerine bakmaktan kaçındı ama kim olduklarını tahmin etmek zor değildi. Zincir zırhlarına bakılırsa ikisi askerdi. Kaba yün elbisesi içinde hizmetçi bir kadın vardı. Üçü de yangından ya da kılıçlardan kaçmak için surlardan atlamıştı. Yine de ölüm onları bulmuştu.

Erida mide bulantısını bastırmaya çalışarak dişlerini sıktı. Elini uzatıp maiyetindekilere ilerlemelerini işaret etti. İlk harekete geçen Taristan oldu, korkusuzca köprüye doğru yürüdü, diğerleri istemeye istemeye yaklaştırmaya başladı.

Thornwall köprüünün altındaki cesetlere bakıp dudaklarını büzdü.

"Tuzak değil," dedi cesetleri işaret ederek. "Koçbaşını getirin."

Tekerlekler gıcırdadı, zincirler şakırdadı, uzun koçbaşı çerçevesinde sallanarak uygun pozisyonu aldı. Garnizon şehir kapısının demir parmaklıklarını bile indirmemiş, ahşap kapıları onları koruyacak demir bir ızgara bile olmaksızın savunmasız bırakmıştı.

Koçbaşının demir burnu kömürleşmiş ahşabı paramparça ederek kapıyı kolayca kırdı. Kapı tek vuruşta içeri doğru göçtü, kanatları menteşelerin üstünde sallanmaya koyuldu. Rouleine'i gördüğü an Erida'nın yüreği ağzına geldi.

İçeri önce kendini kanıtlamış kılıçları ve sert bakışlarıyla zırhlarının içindeki deneyimli koçbaşı ekibi girdi. Gördükleri şey hoşlarına gitmiş olacak ki Aslan Muhafızlara seslendiler, muhafızlar da peşlerinden içeri girdi.

Erida burnundan nefes alıp ağzından vererek saniyeleri sayıyordu. Sırasının gelmesini bekliyordu.

Şövalyelerden haber gelmesi daha uzun sürdü. Resmîyet içinde geçen birkaç dakikalık tuhaf sessizlikte sadece cesetlere üşüşen sineklerin vızıltısı ve kaçamak fısıltılar duyuluyordu. Ronin bile homurdanmadan bekliyordu, birbirine bastırıldığı dudakları incecik beyaz bir çizgi halini almıştı.

Tehlike yok işareti gelince Erida'nın sinirleri korku ve beklentiyle gerildi. Neredeyse Taristan'a önden gitmesini işaret edecekti ama kendini yürümeye zorladı. *Bu benim zaferim. Bunu görecek kadar güçlü olmalıyım.*

Önce koku geldi. Daha çok duman kokusu geliyordu, sonra da kan, bir de daha pis bir koku vardı. Erida elinden geldiğince kararlı bir tavırla Rouleine'e ilk adımlarını attı, içeri girerken başını dimdik tutuyordu. Başının üstündeki kale mazgallarının farkındaydı, kendini beklenmedik bir saldırıya ya da başından aşağı dökülecek kızgın yağa hazırlamıştı. Ama geçitteki ızgaralar boştu, muhafızlar çoktan ölmüştü. Kül Diyarlılar işini iyi yapmıştı.

Erida, Rouleine'in ortasından geçen ana caddenin dumanlı aydınlığına çıktı, şehri ikiye bölen geniş caddenin iki yanında evler ve dükkânlar uzanıyordu. Kapılar menteşeleri üzerinde sallanıyordu, kepenkli pencereler ya parçalanmış ya

da camları kırılmıştı. Gölgede cesetler yatıyordu. Erida kapı eşiğine yığılmış bir kadın gördü, kafası kemiklerden ve keçeleşmiş saçlardan oluşan bir yığın halindeydi. Yolda Madrence askerleri yatıyordu, şehre bir veba gibi akın eden Kül Diyarlılar tarafından öldürülmüşlerdi. Erida nereye dönse dün geceki savaşın izlerini görüyordu. Savaş başladığı kadar çabuk bitmişti, kuşatma altındaki şehir kimsenin tahmin edemeyeceği bir saldırıyla alt edilmişti. Kalın bir halı gibi her yeri kaplayan küllerin üzeri ayak izleriyle, sürüklenme izleriyle doluydu. En rahatsız edici olan ise sessizlikti. Daha saatler önce bu sokaklarda binlerce insan yürüyordu. Oysa sokaklar şimdi mezar kadar sessizdi.

Erida'nın yol boyunca dizilen şövalyeleri, hem kraliçeyi korumak hem de bu akılalmaz manzarayı gözden geçirmek için miğferlerinin altından etrafı kolaçan ediyordu. Erida hem şaşkın hem de temkinli olduklarını görebiliyordu.

Erida yanında Taristan'ın sıcaklığını hissedince, "Neredeler?" diye mırıldandı.

Taristan ana caddeyi ve caddeye bağlanan sokakları gözden geçirdi. "Bekliyorlar," dedi sessizce.

Erida açıklama yapmamasına sinir olarak dudaklarını büzdü.

"Bu taraftan," dedi Ronin, caddeden Rouleine'in içlerine doğru yürümeye koyuldu. Katledilmiş bedenlerin ve için için yanan yıkıntıların yanından geçerken bile en ufak korku belirtisi göstermiyordu.

Erida bu kez kızıl büyücünün peşinden gitmeyi tercih etti. Kararlı adımlarla yürümeye başladı, Aslan Muhafızlar da hazırda tuttukları kılıçları ve kalkanlarıyla kraliçelerin peşine düştü. Erida'nın korkusu her dakika biraz daha azalıyordu. Kan kokusuna alışmıştı. Yanından geçtikleri her

ceset imparatorluk için, yeni tahtı için bir bedeldi. Neredeyse görmeyen gözlerle her cesedi gözden geçiriyordu, sonunda cesetler gözüne kırılmış kapılardan ve yanmış binalardan farksız görünmeye başladı. Sivil zayıttan başka bir şey değillerdi.

Arkasından gelen soyluların siniri her saniye daha da bozuluyordu. İçlerinden biri kustu, birkaçı da kapıya geri döndü. Kraliçe önemsemedi. Zayıflıklarıyla ilgilenmiyordu.

Şehir garnizonu küçüktü, gitgide daha az asker cesedi görmesi de bunu kanıtlıyordu. Kül Diyarlılardan da izler vardı. Kesilmiş uzuvlar, çürümüş kemikler. Çentik çentik kılıçlar, paslı zırhlar içinde yarı çürümüş cesetler. Madrenceliler karşı koymuştu. *Ama yeterli olmamış.*

Pazar yerine vardıklarında Erida küçük bir çığlık atmak için dudağını ısırıldı. Kendini koyuvermek istemediği için başını dik tutarak bakışlarını ileriye dikti. Ama arkasındaki soyluların pek çoğu bunu başaramadı. Şaşkınlık çığlıkları dumanlı havada yankılandı.

Karşılarında ceset ordusu duruyordu, korkunçtular, gözlerini onlara dikmişlerdi, sayılamayacak kadar çoktular. Lanetli bir balık sürüsü gibi bir araya toplanarak geniş pazar yerini doldurmuşlardı.

“Asunder ordusu,” diye fısıldadı Ronin, binlerce iskelet askere döndü, kollarını iki yana açarak başıyla selam verdi.

Gündüz daha da korkunç görünüyordular. Ceset ordusu bir kâbustan fırlamış gibiydi, gerçek değildi ama gözlerinin önünde duruyordu. Meydandan kesintisiz cephe hattının gerisine yayılıyor, bütün sokaklarda ve caddelerde nöbet tutuyorlardı. Erida ne bir komutan ne de safların ötesinde bir organizasyon görebiliyordu. Kül Diyarlıları kontrol eden hiç kimse yoktu, herhalde sadece Bekleyen ve...

“Kraliçenize selam verin.”

Taristan'ın sesi alçak ve boğuk çıkıyordu, âdeta bir hırlama gibiydi, yine de meydanda ve Erida'nın sırtında yankılandı.

Cesetler emri yerine getirdi, yalpalayarak et ve kemik yığını halinde öne atıldılar. Zırhları ve silahları vızıldayan böcekler gibi şakırdıyordu. Birkaç kafatası yerinden kopup meydanın taşlarına yuvarlandı. Erida gülse mi ağlasa mı bilemedi.

“Kraliçem.”

Thornwall, Erida'nın yanında kekeliyordu. Sakalının altında yüzü bembeyazdı, küçük gözlerini cesetlere dikmişti, ağzı sudan çıkmış bir balık gibi açılıp kapanıyordu.

“Majesteleri, bunlar nedir?” dedi güç bela. “Bu nedir?”

Thornwall'un arkasındaki soylular da dehşet içindeydi. Aslan Muhafızların da onlardan aşağı kalır yanı yoktu, zırhlarının içinde titriyorlardı, savaşmak için kılıçlarını havaya kaldırmışlardı. Ortalarında duran Leydi Harrsing bile tir tir titriyordu. Genelde soğukkanlı olan Bella hayalet gibi bembeyaz olmuş, yüzünde hiç renk kalmamıştı. Sadece o gözlerini Kül Diyarlılardan ayırıp kraliçeye baktı, bir şey arar gibi dikkatle kraliçenin yüzünü inceledi.

Dudakları sessizce kıpırdadı. *Erida?* der gibi dudaklarını oynattı, dehşet içindeydi.

Erida tekrar Kül Diyarlılara baktı, cesetler şimdi diz çöküyor, başlarını, daha doğrusu başlarından geriye kalan şeyleri eğerek selam veriyordu. Çürüyen bedenleri ve dışarı fırlamış kemikleri olmasaydı, Erida'ya ölümüne sadık askerler olabilirlerdi.

Zaten öyleler.

Erida kimsenin onun adına konuşmasına fırsat vermeden döndü, tüm içgüdüleri aksini söylese de sırtını Kül Diyarlılara verdi. Korkusuz ve güçlü görünmesi gerekiyordu, genç bir

kız gibi değil, taç giymiş bir kadın gibi, titreyen vücudunun her santimiyle bir kraliçe gibi görünmesi gerekiyordu.

"Ben Galland kraliçesiyim, Yeniden Doğan Cor'un da imparatoriçesi olacağım," dedi sert bir sesle. Kelimeler meydanda çın çın öttü, ürpertici sessizlikte yankılandı. Boş boş konuşan soylular bile sustu. "Birlikte inşa edeceğimiz şey uğruna ölen atalarımın, krallarınızın, kendi soyunuzun hayalini gerçekleştireyorum. Prens Taristan'la birlikte merkezinde en yüce tacın en parlak mücevheri olan Galland'ın yer alacağı yeni bir imparatorluk kuracağım. Hepinizin desteğiyle dünyanın hâkimi olacağım."

Hepsi şüphe içinde Erida'ya bakıyordu, gözleri Erida ve iskeletler arasında gidip geliyordu. Erida yanında kılıç olmadığına hayıflanarak yutkundu. Ama daha iyi bir silahı vardı, kimsenin göremediği bir silah.

"Ayrıca tanrılar da böyle istiyor," dedi. Başını kaldırmak yerine eğdi, kutsal bir saygıyla avuçlarını öptü. Soylulardan birkaçı da, daha dindar olanlar, aynısını yaptı. Erida her birini aklına not etti. En kolay ikna edilebilecek olanlar onlardı.

Thornwall gözlerini kısıp başını yana eğdi. "Tanrılar mı?" dedi şaşkın şaşkın.

Erida başını kaldırıp gülümsedi. "Böyle bir orduyu tanrılardan başka kim kurabilir?" dedi kollarını iki yana açarak, yeşil pelerinin önü açılınca tören zırhının her bir kıvrımı güneş ışığında parladı. "Syrek'in kılıçlarına, Lasreen'in askerlerine bakın. Bu ordu tanrılarımızın eseridir, tanrıların iradesi bu diyarda gerçeğe dönüşmüştür."

Erida'nın arkasındaki ceset ordusu diz çökmeye devam ediyordu. Erida bakış açılarını daha fazla değiştirebilmek için bile olsa maiyetindekilerin gördüklerini görmeye çalıştı.

Konsej salonunda, taht odasında, ziyafet salonunda sergilediği her performans... her biri bunun için bir antrenmandı.

Erida ellerini kalbinin üstüne koydu, zümrüt yüzüğü parıl parıl parlıyordu. "Bizler yeni bir zaferler çağı açmak üzere seçilmiş kişileriz." Sonra avucunu uzatıp onları yanına çağırdı. "Benimle misiniz?"

Çoğu cevap vermekte tereddüt etti ama Lord Radolph kaşlarını çatı, küçük bedeni yılan gibi kıvrıldı. "Bu yaratıklar doğal değiller, bunlar... *ilahi* yaratıklar değil," dedi sertçe, hâlâ iskeletlere bakıyordu. Yüzü yeşil, hastalıklı bir solgunluğa büründü.

Erida, Bella'nın da benzinin solduğunu görünce şaşırdı.

İhtiyar kadın iç geçirdi. "Çok kan dökülmüş," diye mırıldandı başını çevirip sokaklara bakarak.

Ama Bella'nın kaygıları bile Erida'yı yıldırmadı.

"Ward'ın hâkimiyetine karşılık ödenen küçük bir bedel," dedi neredeyse hiç düşünmeden. Erida ne duygusuz bir insan ne de akılsız bir kraliçeydi. "Onlara neler yapabileceğimizi gösterelim ki bizi aynı şeyleri tekrar yapmak zorunda bırakmadan boyun eğsinler."

Bu, soyluların çoğunu, özellikle de Thornwall'u etkilemiş gibiydi. Thornwall başını hafifçe salladı.

Ronin bile etkilenmiş görünüyordu, açık sarı kaşlarını iyice yukarı kaldırdı. Başını Erida'ya doğru eğdi. Kurnazca gülümsememek için kendini zorlarken dudakları seğiriyordu, Erida hiç tanımadığı bir duyguyu tattı: Ronin'in onayını.

Dolayısıyla Bekleyen'in onayını.

"Tanrılar böyle istiyor," dedi Ronin, Erida tam olarak hangi tanrıdan bahsettiğini gayet iyi biliyordu.

Radolph tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Kızıl büyücüye hâlâ neden katlanıyoruz? Kapa çeneni, seni Kirmen artığı iblis."

“Çenesini kapaması gereken sizsiniz Lord Radolph,” dedi Erida hışımla aralarına girerek. Mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. “Ya çenenizi kaparsınız ya da gidersiniz. Korkaklara ve inançsızlara ihtiyacım yok.”

İhtiyar lord sindi, hem şoke olmuş hem de Erida’nın aniden öfkelenmesinden korkmuştu. Hatta bir adım geri çekildi. “Ben bunların ikisi de değilim majesteleri.”

“Güzel,” dedi Erida sertçe.

Radolph artık ölü bir adam sayılır, diye geçirdi içinden Erida, sonra tekrar Bella’ya ve diğerlerine döndü.

“Bu daha başlangıç dostlarım. Rouleine tüm Ward’a bir mesaj. Galland’ın Aslanları kimseye boyun eğmez. Tanrılar bizimle.”

“Tanrılar bizimle,” diye mırıldandı Taristan, Ronin de hemen aynı sözleri tekrarladı. Sonra Thornwall, sonra titreyen sesiyle Bella. Diğerleri de onları izleyip yeni savaş narasına katıldı. Erida’nın göğsü gururla kabardı.

Tezahüratlar arasında şehirden çıkıp kuşatma kampına döndüler, haber kamptaki askerler arasında hemen yayıldı. *Rouleine düşmüş. Sırada Madrence var.*

Tanrılar bizimle.

Erida çadırına dönerken onları hissettiğini hayal etmeye çalıştı. Onu. Kendi tanrılarını ya da Bekleyen’i. Erida’yı koruyan ve ona bu kadar çizen hangi tanrı ise. Bu tanrı kocasının gözlerindeki, şimdi güneş ışığında daha da çok parlayan kırmızı varlık ise de varsın olsun.

“Tanrılar bizimle mi?” diye fısıldadı Taristan, sıcak nefesi Erida’nın kulağına vurdu. Yaklaşıp Erida’yı varlığıyla sardı.

“Yanılıyor muyum?” diye fısıldadı Erida da. Sanki üstünde iskeletler dolaşıyormuş gibi irkildi. Ürpererek bu duyguyu üstünden attı.

Taristan omuz silkti. "Sanırım hayır."

Asla fazla uzaklaşmayan Ronin yüzünü buruşturdu. "Bir sonraki Kirmen ne olacak?"

"Robart kellesinden olmak istemiyorsa Partepalas'ın kapıları bize açılacak, tahtları da," diye mırıldandı Erida elini şöyle bir sallayarak. Çadırı görünmüştü. Sabah olanlardan sonra bir sığınak gibi görünüyordu. "Arşivlerine mümkün olduğunca çabuk kavuşacaksın."

"Peki," dedi Ronin, bir kez olsun memnun olmuştu.

"Majesteleri!"

Erida, Thornwall'un sesini duyunca birden durdu. Hemen arkasına döndü, o an tek istediği yatak odasına çekilip zırhından kurtulmaktı. Ama daha saygılı, generaline daha yaraşır bir yüz ifadesi takındı. Yanında yürümekte olan Taristan da durmuştu, yüzü her zamanki gibi asıktı.

Thornwall yanlarına gelirken Taristan'a sadece şöyle bir baktı. Tüm zırhları üstündeyken daha yavaş hareket ediyor, yaşını gösteriyordu, hafifçe eğilerek selam verir gibi yaptı.

"Rouleine ne olacak?" dedi doğrulurken.

Erida onu başından savmak istiyordu. *Rouleine'den bana ne şimdi?* Onun yerine gözlerini çekingence yere indirdi. "Siz ne düşünüyorsunuz Lord Thornwall?"

İhtiyar general topuklarının üstünde geriye kaykılarak dumanlı gölgesi kuşatma kampının üzerine düşen şehre baktı. Gözlerini surlarda ve kapıda gezdirerek içini çekti. "Sokakları temizlemeleri ve şehrin güvenliğini sağlamaları için bin askeri burada bırakabiliriz."

"Ya da?" dedi Erida.

Thornwall'un yüz ifadesi sertleşti, Erida karşısında o eski askeri gördü. Yetenekli, zeki. Ve zalim.

KILIÇ KIRICI

“Şehri yakarız ve bir daha hiçbir krallığın sınırlarımıza kale inşa etmesine izin vermeyiz.”

“Yakında sınırlar kalmayacak,” dedi Erida gülümseyerek. Yeniden çadıra, çadırın içinde bekleyen nedimelere doğru döndü. “Yakın.”

14

ACIYI BİR KENARA BIRAK

Dom

“Kadim’i yavaş yavaş öldürün.”

Sorasa’nın sesi bıçak gibiydi. Dom’u ikiye bölmüştü.

Dom da bunu beklerdi. Bir hafta önce de böyle söylemişti. Ama Sarn’ın ihanetini bu kadar çabuk beklemiyordu. Ionalı ölümsüz bir prens için bile bu kadar net, bu kadar kaçınılmaz olmasını da beklemiyordu.

“Sorasa,” diye hırladı dişlerinin arasından, hâlâ diz çöküyordu. Sorasa’nın adı ağzında hem bir dua hem de bir küfür gibiydi.

Bunun nelere yol açacağını biliyorsun! diye bağırmak istedi.
Hepimize ne yaptığını biliyorsun.

Her şey aklından hızla geçmeye başladı... Corayne, Andry, alevler içindeki Iona, Ridha gitmiş, Cortael bir hiç uğruna ölmüştü. Allward’ın tamamı Taristan’ın ve Bekleyen’in gölgesinin eline düşmüştü. Hepsi de dikbaşı bir suikastçının,

Sorasa Sarn'ın bencilce, aşağılık arzuları yüzündendi. Dom onu kendi elleriyle parçalamak istiyordu. *Sorasa benim sonum olacaksa ben de onun sonu olacağım.* Aradaki mesafeyi ölçtü, açıklığın etrafını çevirmiş suikastçıların karşısındaki şansını hesaplamaya çalıştı. Dom ölümlülerden daha hızlıydı ama bir Amhara okundan da hızlı mıydı? Bilmiyordu ve öğrenmek için dünyayı tehlikeye atmak istemiyordu.

“Sorasa!” diye bağırdı tekrar.

Sorasa cevap vermedi, sırtını dönüp ağaçlara doğru yürümeye başladı. Alev alev yanan o bakır rengi gözleriyle ne Dom'a ne de bir başkasına bakarak oradan uzaklaştı. Dom dişlerini sıktı, Sorasa'nın dönüp nefretini, öfkesini, tiksintisini görmesini istedi. Ama Sorasa bu küçük teselliyi bile ondan esirgedi. Kum rengi pelerini ve kahverengi derileriyle, siyah saç örgüsü kürek kemiklerinin altında sallana sallana rahatça yürüyüp ağaçların arasına girdi. Gölgesi kayboldu, Dom bile onu göremiyordu, sadece çalılıkların arasında gitgide uzaklaşan ayak sesleri kaldı.

Dom bakışlarını yeniden Amhara suikastçılarına ve üstüne çevrilmiş oklarına dikti. On iki düzenli kalp atışı, havaya kaldırılmış on bir yay. Hızla düşünerek bir plan yapmaya çalıştı. Kaba kuvvet buraya kadardı.

On bir suikastçı hiç kıpırdamadan, sessizce onu izliyordu. On ikincisi, adı Luc olan, Sorasa'nın dönüşünden memnun görünüyordu. Dudaklarında bir gülümsemeyle, hiç acele etmeden açıklığın etrafını arşınılıyordu. Bir yerlerde bir kuş gün batımına ağıt yakarak ötmeye başladı.

Dom diz çökmeyi sürdürdü ama bütün kasları gerilmişti, fırlamaya hazırdı. Elinin altında serin, gür otları hissediyordu. Derin bir nefes alıp ciğerlerini temiz havayla ve toprağın kokusuyla doldurdu. Burası Iona değildi. Ama kuşun şar-

kısındaki hüzünlü birkaç notada Iona'dan izler vardı. Dom memleketini düşünmeye, sevdiği ve güç aldığı yeri hatırlamaya çalıştı. Memleketi kanında dolaşüyor, vücudunda yaşıyordu. Glorian'ın sessiz tanrılarına dua etti, rehberlik etmesi için Ecthaid'e, cesaret için Baleir'e, şans için Melim'e.

Uzun boylu, yeşil gözlü suikastçı tepesine dikilerek haince zaferinin tadını çıkardı.

Dom suikastçının üstüne atlayıp gazabını dünyaya salmamak için kendini zor tutuyordu.

"Ölümüm diyar için felaket olur," dedi başını kaldırıp Luc'a bakarak.

Suikastçı başını iki yana salladı, elini Dom'un büyük kılıcına uzattı. "Kendini pek yükseklerde görüyorsun Ölümsüz."

Dom geri çekilmeye çalıştı ama açıklığın dört bir yanından gerilen yay kırılganlığının sesi geldi, oklar hâlâ onu tehdit ediyordu. Dom donup kaldı, hiçbir şey yapamayacağını anladı, Luc kılıcını kınından çekti, Iona çeliği gün batımında kıpkırmızı parlıyordu. Suikastçı kılıcı incelemek için geri çekildi, onu elinde evirip çevirdi. Dom kendini yine oklara karşı tarttı. Göz açıp kapayınca kadar kılıcı Luc'un kalbine saplayabilirdi. Ama yere zincirlenmiş gibi kımıldamadan durdu. Luc kılıcı bir kenara fırlatınca irkilir gibi oldu.

"Amharaların cesur olduğunu sanıyordum," dedi Dom sertçe. "Kılıcı almama bile izin vermeyecek misin? Dizlerimin üzerinde mi ölmem gerekiyor?"

Luc omzunu silkti. "Biz Amharalar zekiyizdir. Arada fark var."

Sonra elini kaldırıp uzun, solgun parmaklarıyla diğerlerine işaret verdi. Dom, Luc'un ellerindeki yara izlerine baktı. Luc'un parmak uçları yanmış, alaca bulaca olmuştu, asitten ya da zehirden yanmıştı. Dom, Sorasa'nın yara izlerini, döv-

melerinin arasındaki minik kesikleri hatırladı, bunlar kıymetli loncasında geçirdiği yıllardan kalan izlerdi. Amharalar kendilerinden olanlara karşı nazik değildi, Dom bunun ne tür bir insan yarattığını iyi biliyordu. Ama koşullar gereği ölüm ve itaatten başka bir şey bilmeden yetiştirilmiş bu zehirli ölümlüler için üzülebilirdi.

Luc Ibalet dilinde bir emir verdi, o kadar hızlı ve akıcı konuşuyordu ki Dom hiçbir şey anlayamadı.

Yaylar emre itaat etti, açıklığı çeviren on bir kalp atışı da öyle. Dom hepsini duyuyordu, okçular sakindi, nabızları yavaş ve soğuktu, duygusuzdu. Luc on ikinciydi. Onun kalbi biraz daha hızlı atıyordu.

Luc bir adım geri çekilip okların menzilinden çıktı. Gözlerini Dom'a dikti, kocaman açtığı açık yeşil gözlerini hiç kırpmadan bakıyordu.

Daha önce bir ölümsüzün öldüğünü hiç görmemiş, diye düşündü Dom. Sorasa'nın pazarlığını, yardımını karşılığında istediği şeyi hatırladı. Dom'un canını istemişti. Sanırım şimdi borcumu ödeyeceğim. Dom cesaretini toplamak için derin bir nefes daha aldı ve memleketini düşündü.

On iki kalp atışından başka ses yoktu.

Hayır, on iki değil.

Dom güçlkle yutkundu, tüm sinirleri ayağa kalktı.

On üç.

Bronz hançer batan güneşin ışığında parladı, düzgün ve acımasız bir yay çizerek havada döne döne giderken alevlerle doluydu. Dom hiç düşünmeden elini uzattı, parmakları Amhara bıçağının siyah deri sapını kavradı. Bıçak hâlâ Sorasa'nın bedeninin sıcaklığını taşıyordu. Dom kolunu kaldırarak geniş bir yay çizdi, yaydan fırlayan iki oku bertaraf edecek kadar hızlıydı. Dört ok daha fırlayıp az önce karnının olduğu yere

saplandı, Amharalar hareket halindeki bir Veder'i yakalayamayacak kadar yavaştı. İki ok hedefin çok uzağına düştü. Okları fırlatanlar kesilmiş boğazlarını tutarak ağaçların arasında yere devrildi. Ormana kan kokusu yayıldı, hava kanın keskin demir kokusuyla doldu.

Son üç ok hedefi bulunca Dom acıyla yüzünü buruşturdu. Biri yanağını sıyrarak kemik boyunca bir çizik atmıştı. Diğer pazısını keserek bir başka yara açtı. Üçüncü ok omzuna isabet etti, sert kaslarına saplanıp kaldı. Dom hiç düşünmeden oku çekip çıkardı, dal parçası gibi kırıp verdi. Genizden gelen bir sesle hırladı. Yüzyıllar içine akıyor, uzun ve acı dolu hayatının her yılı içinden taşıyordu.

Luc'un kılıcı hançere çarptı, metal tiz bir sesle metalle çarpışırken Dom ayağa kalktı. Sırtan suikastçının karşısına dikildi, pelerini bir isyan bayrağı gibi arkaya atılmıştı. Dom bir fırtınaydı, gittikçe karararak yükseliyor, en ufak bir acıma göstermeden toprağı parçalamaya hazırlanıyordu. Zincirinden kurtulmuş bir canavardı.

Luc birden sırtmayı kesti.

Dom göz ucuyla on üçüncü kalp atışını izliyordu, yanında bunca gün geçirdikten sonra bu ses çok tanıdık geliyordu. Dom onun yürüyüşünü tanıyordu, nefesini tanıyordu, ağaçların arasından fırlayıp suikastçıların birini yere sererken çıkardığı hafif hırıltıyı tanıyordu. Arkasında iki ceset daha yatıyordu, kanları Sorasa Sarn'ın hançerinin üstündeydi. Sorasa Amhara kadınlarından biriyle boğuşmaya başladı, tepeden tırnağına boy boy bıçaklar kuşanmış kısa saçlı, sarışın bir kadındı. Aynı saldırı ve savunma hamleleriyle eğitildiklerinden birbirlerinin her darbesine karşılık veriyorlardı. Birlikte dans eder gibi hareket ediyorlardı. Muhteşem bir görüntüydü ama izlemeye vakit yoktu. Diğer Amharalar ellerinde silahlarıyla, dişlerini

göstererek ağaçların arasından fırladı. İkisinin, ölümsüzün ve sürgünün, üstüne geliyorlardı.

Dom, Luc'u sıkıştırmaya başladı, muazzam gücünü kullanarak Luc'un kılıcını zapt etti. Sert bir tekme indirerek suikastçının kaburgalarını kırdı. Luc göğsünü tutarak geriye doğru sendeledi. Bir ok vızıltısı daha duyuldu, Dom bu kez bacağından vurulmuştu. Duyduğu acı öfkesini ve kararlılığını besledi. Oku çekip çıkararak Luc'un gözüne sapladı. Amhara'nın kan donduran çığlığı ormanda yankılandı.

Dom tam Luc'un acısına bir son verecekti ki devasa bir baltanın üstüne inmekte olduğunu görüp eğildi. Ölümsüz hızla arkasına dönünce suikastçılardan en iri yarı olanının karşısında dikildiğini gördü.

Suikastçı tekrar saldırdı, bu kez diğer elinde tuttuğu Dom'un kılıcını savurmuştu. Temurijon'dandı, Sigil'e benziyordu ama onun iki katıydı. Dom onu belinden tutup yere çaldı. Büyük kılıç suikastçının elinden düştü ama balta ikisinin arasında sıkışıp kaldı. Ölümsüz kavgada daha ufak tefek taraf olmaya alışkın değildi, kendini geriye doğru savrulurken buldu, sertçe yaralı omzunun üstüne düştü. Yine acıyla tısladı, ayağa kalkıp onu ikiye bölmek üzere olan baltayı son anda sapından yakaladı. Suikastçı yüzünü buruşturdu, dev gibi çizmesiyle Dom'un göğsüne bir tekme indirdi.

Dom'un nefesi kesildi, baltayı kendinden uzak tutmaya çalışırken bir tekme savurarak Amhara'yı tekrar yere serdi. Bu kez büyük kılıcı önce Dom kaptı ve Timur suikastçısının ellerini kesti. Eller baltayla birlikte yere düştü, parmakları hâlâ baltanın sapını tutuyordu.

Havada bir şey çatırdadı. Bir kırbaç boğazına dolanıp Dom'un nefesini kesti. Dom elinde kılıçla döndü ama diğer eline de bir kırbaç dolandı. Dom saldırıya geçen Amhara'ya

hırladı, bu yüzünde dövmeler olan ufak tefek bir kadındı, kızıl saçları kısacık kesilmişti. Dom kolunu savurup kırbaçı döndürerek kadını kendine doğru çekti. Kadın topuklarını toprağa geçirdi, çizmeleri yerde kayıyordu. İbalet dilinde bir şeyler bağırdı, ya yardım istiyor ya da savaş narası atıyordu.

Dom'un görüş alanında bir yay belirdi, tanıdık kavisli yay nişan almak için döndü. Dom yüzünü buruşturarak kendini bir oka daha hazırladı. Kirişin vızıltısını duydu ama hiçbir şey hissetmedi. Okun hedefi farklıydı, kırbaçlı Amhara'nın boynuna saplanmıştı. Ağzına kan dolan Amhara yana doğru devrildi, keskin gri gözleri gökyüzüne dikildi. Sam kirişe bir ok daha takıp açıklığa doğru nişan alırken Dom kırbaçlardan kurtuldu. Sorasa oku fırlattıktan sonra başka bir kılıcın gazabından kurtulmak için eğildi.

Dom hiç düşünmeden arkasını kollamak için elinde bıçağıyla Sorasa'nın yanına koştu. Sorasa da aynısını yapıyor, Dom'la uyum içinde hareket ediyor, o eğilince eğiliyor, Dom bıçağını savururken hızla çekiliyordu. Birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı, canlarını kurtarmak için dövüştükleri halde Dom'un sesi sakın ve ölçülü çıkıyordu.

Ok, kılıç, bekle, saldır, ayaklarına dikkat et, nefesini tut.

Havaya saçılan zehirler ve tozlar Dom'un gözlerini yaksa da dövüşmeye devam ediyordu.

Sorasa Amharaların bütün numaralarını biliyordu. Dom, Sorasa'nın zayıf yanlarına saldırmasını izlerken bu insanları ailesinden de iyi tanıdığını fark etti. Eski yaralar, eski reketler. Sorasa her şeyi kendi avantajına kullanarak Amharaları teker teker alt ediyordu, sonunda açıklığa yine sessizlik çöktü, metalin son şakırtılarından ve kendi soluklarından başka ses kalmadı.

"Dur."

Son Amhara titreyen bacaklarıyla yere yığıldı, bir elini korumak için yüzüne götürmüştü. Kadın kendi kanından oluşan bir göletin içinde yatıyordu, etrafına yelpaze şeklinde saçılmış bıçaklar bir haleyi andırıyordu. Diğer omzu yerinden çıkmıştı ama yaraları ciddi değildi. Biri yardım ettiği sürece burada ölmezdi.

Dom geri çekildi, büyük kılıcı hâlâ elindeydi. Ama kadını öldüremezdi. Amhara artık deliğindeki bir tavşan kadar zararsızdı.

Sarn bir cesedi iterek kendinden uzaklaştırdı, suikastçı göğsüne saplanmış hançerle yere devrildi. Sorasa'nın yüzü ve elleri kan içindeydi, pelerini yırtılmıştı. Dom irkilerek Sorasa'nın saç örgüsünün de gittiğini, tam ensesinden kesildiğini fark etti. Gözlerini kırıştırdı, kalın siyah örgünün unutulmuş bir halat gibi toprağın üstünde yattığını gördü.

"Sözleşmeyi kiminle yaptınız?" diye hırladı Sarn hayatta kalan son Amhara'ya doğru yürüyerek. "Corayne-an-Amarat'ın öldürülmesi için kim para verdi?"

Suikastçı titreyerek derin bir nefes aldı. "Kim olduğunu biliyorsun," dedi soluğu tıkanarak.

Dom, Sarn'a baktı. Sarn da gözlerini çevirerek şöyle bir Dom'a baktı ama Dom cevabını almıştı, zaten kendisi de biliyordu.

Amharaları peşimize Taristan ve Erida taktı.

Yerde yatan suikastçı kırık omzunu tuttu. "Sorasa..."

"Merhamet mi dileneceksin Agathe?" diye tısladı Sarn. Gözleri vahşice, neredeyse manyakça bakıyordu. Konuşmaya başlayınca Dom kana bulanmış dişlerini gördü.

Dom soluk soluğa geri çekildi. Güneşin son ışınları ağaçların arasından süzülürken açıklık gölgeler içinde kaldı.

“Dur,” dedi Agathe yine, sesi şimdi daha cılızdı. Gözleri Sorasa ve Dom arasında gidip geliyordu. Dom, Agathe’de korkuyu gördü, korkuyu ve çaresizliği.

“Ölümsüz,” dedi Agathe boğulur gibi, Dom’un gözlerine baktı. “Eminim bu senin tarzın değildir.”

Dom’un yerine Sarn cevap verdi, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı. “Hayır, Agathe,” dedi elini tuniğinin içine sokarak. Yeşim mührü çıkardı, mühür avucunda ağırdı. “Tam da bizim tarzımız.”

“Sorasa...”

Ağır yeşim taşı kemikleri ve etleri parçalamaya başladı, sonunda yeşil taş kıpkırmızı oldu, sessiz ormanda Sorasa’nın çığlıkları yankılanıyordu. Dom onu tutup cesetten uzaklaştırmak zorunda kaldı ama Sorasa kanlı mührü yere bırakıp sürünerek uzaklaştı.

Emekleyerek açıklıktaki tüm cesetleri dolaştı. Vahşi çığlıkları yerini Dom’un anlayamadığı hararetli dualara bıraktı. Onları Sorasa’nın mı Dom’un mu öldürdüğü önemli değildi. Hepsine aynı özenle davranıyor, fısıldayarak dua ediyor, gözlerini kapatıyor ya da alınlarına dokunuyordu. Hepsinden ufak bir şey alıyordu. Pelerinlerinden bir parça, bir çakı, bir yüzük. Hatta alnını Luc’un alnına dayayıp uzun bir müddet öyle kaldı. Luc’a ne söylediğini sadece ve sadece Sarn biliyordu.

Dom gitmek istiyordu ama Sorasa’yı o kadar üzgünken bırakamadı. Yine de kalamazlardı. Dağ eteklerine çabucak akşam çökmüş, gölgeler yerini karanlığa bırakmıştı.

“Sorasa,” diye mırıldandı Dom. Adını âdeta güçlkle söylemişti. Bu adı çok nadiren ve genellikle öfkeyle söylüyordu. Bu kez sesi nazik, yumuşak ve pişmanlık doluydu.

Sorasa onu duymazdan geldi.

Dom üç kez onu ikna etmeye çalıştı. Sonra hafifçe, yavaşça omuzlarından tutup yerden kaldırdı. Ona son kez böyle dokunduğunda Sorasa onu ellerini kesmekle tehdit etmişti.

Sorasa, Dom'un kollarında oltaya takılmış bir balık gibi çırpınmaya, tüm bedeniyle Dom'a karşı koymaya başladı. Dom ne kadar güçlü olduğunu bildiğinden Sorasa'yı sıkıca tuttu, sırtını göğsüne dayadı. Karanlık gecede öfkesini kusmasına ses çıkarmadı. Sorasa'nın bastırıldığı tüm duygular yüzeye akın ediyor, dışarı taşıyordu. Sorasa İbalet dilinde ve Dom'un anlayamadığı daha birçok dilde küfürler ediyordu ama ne dediği açıktı. Etraflarındaki ölümler için, bildiği tek aile için, aralarına geri dönmesini sağlayabilecek, kaçırdığı o tek şans için yas tutuyordu.

Ward ve diyarın iyiliği uğruna kaybettiği son parçaları için. Üzüntüsünden önce sesi kesildi, şimdi dudakları sessizce kımıldıyor, hem dua edip hem lanet okuyordu.

Dom ona yas tutması ve yalnız kalması için zaman tanımak isterdi. Ama şu anda böyle bir lüksleri yoktu.

Sorasa'nın başını ellerinin arasına aldı, başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. Sorasa parmaklarının arasında o kadar savunmasızdı ki kemikleri âdeta yumurta kabuğu gibiydi. Dom'a bakmamak için gözlerini kaçırıp duruyordu.

"Sorasa," diye fısıldadı Dom, sesi titriyordu. "Sorasa."

Sorasa dua etmeyi sürdürdü ama yavaşça, istemeye istemeye Dom'un gözlerine baktı. Sorasa'nın gözlerindeki bakır rengi alevler kederle çalkalanıyordu. Dom kendini aynaya bakıyormuş gibi hissetti, bir an nefes alamadı. Kendini gördü, Cortael için, burnunun dibinde öldürülen kardeşi ve oğlu için yas tutuyordu. Kendi acısını gördü, çıkarılamayacak kadar derindeydi, üstesinden gelinemeyecek kadar dayanılmazdı.

Başarısızlık, kayıp, öfke ve keder. Kendi içinde hissettiği ne varsa Sorasa'da gördü.

"Acıyı bir kenara bırak," dedi Dom, Sorasa'nın soluğu kesildi, hızla inip kalkan göğsü durdu. O da çölde Dom'a aynısını, Lonca'da öğrendiği ilk şeyi söylemişti. "Anıları bir kenara bırak. Onlara ihtiyacın yok."

Sorasa, Dom'un ellerinde kımıldanıp gözlerini sımsıkı yumdu. Dua etmeyi bıraktı, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Yeniden nefes almaya başladı, solukları kesik kesik ve hırıltılıydı. Kendini kurtarmaya çalışarak başını hafifçe çevirdi.

Dom onu bırakmadı, beyaz parmakları Sorasa'nın bronz teninde parlıyordu. Kızın yanaklarındaki kurumuş kanlar ellerine yapışıyordu.

"Koşmamız gerek Sorasa."

Diğerleri tehlikede.

Sorasa hemen gözlerini açtı, kafasını Dom'un elleri arasında kımıldatarak başını sallamaya çalıştı. Parmaklarıyla Dom'un bileklerini kavradı, ellerini sertçe yüzünden itti.

Geyiği yanlarına almadılar. Bu akşam geyik eti yoktu.

Ellerinden geldikince hızlı koşmaya başladılar. Dom aklına kötü şeyler getirmemeye çalışıyordu. *Başka Amharalar. Başka suikastçılar.* Tepeye geri dönerlerken çalıların içinden geçiyor, ağaç köklerinin üstünden atlıyor, dallara çarpmamak için sağa sola sapıyordu. *Hayır, önce bize geldiler, diğerlerine bizi öldürdükten sonra saldıracaklardı.* Sorasa hemen arkasından geliyor, kollarıyla bacakları aynı anda hareket ediyordu. Yoluna dallar ve çalılar çıkıyor ama yüzünü çizseler bile durmuyordu. Acının şu anda hiçbir önemi yoktu.

Diğerlerinin yanına vardıklarında Sorasa'nın gözyaşları tükenmişti.

Kamp ateşinin ışığı ağaçların arasından süzülüyor, arkadaşlarının sesi ormanda yankılanıyordu. Dünya tehlikede değilmiş de tüm bunlar eğlenceli bir oyunmuş gibi şakalaşıp gülüşüyorlardı. Dom yavaşladı, rahat bir nefes aldı, bedenindeki gerilim azalmaya başladı. *Güvendeler*, diye düşündü ateşin başındaki gölgelere bakarak.

Andry çay yapmış olsun diye dua etti. Sorasa Sarn'ın çaya çok ihtiyacı olacaktı.

Korkunç görünüyoruz, diye düşündü. Vücudunun her yeri ve dövüşmekten kan içinde kalmış parmak eklemleri yara bere içindeydi. Tuniğinde ve derisinde okların açtığı delikler vardı. Sorasa'nın yüzü kanla kaplıydı, sanki savaş boyasıyla boyanmıştı, gözleri iyice ortaya çıkmıştı. Yanaklarındaki kurumuş kanlar yol yol gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Omzunun hemen üstünden kesilmiş olan saçları yamuk yumuktu. Kan ve ter içindeki yüzüne ve boynuna yapışmışlardı.

Dom arkadaşlarının yanına gitmeden önce Sorasa'ya biraz zaman kazandırmak için yavaşladı. Sorasa ise görünüşünü önemsemeden adımlarını hızlandırdı. Tam tersine omuzlarını geriye atıp sırtını dikleştirdi. Diğerleri Sorasa'yı Dom'un gördüğü halde, ikiye bölünmüş, içi dışına çıkmış halde görmeyecekti. Sorasa acısını bir kez daha bastırdı, onu sıkılı dişlerinin arkasına kilitledi.

"Hiç değilse yüzünü temizle," diye mırıldandı Dom. "Ne kadar kötü görünürsen o kadar çok soru sorarlar."

Sorasa omzunun üstünden hançer gibi gözlerle Dom'a baktı.

Dom yüzünü buruşturarak Sorasa'nın peşinden kampa, ovaların üzerinden kuzeybatıya bakan alçak tepeye doğru yürüdü. Karanlık çöküyordu, batı ufku uzakta koyu kırmızı bir şeritten ibaretti.

Andry ve Charlie çaydanlığın başındaydı, kaynayan suya yapraklar ekliyordlardı, Corayne de onları izleyerek gevezelik ediyordu. Sigil bir taşın üstüne oturmuş baltasını biliyordu, deri zırhını çıkarmıştı. Valtik tepenin kenarında duruyordu, yüzünü rüzgâra dönmüştü. Saç örgüleri kurdele gibi sarkıyordu. Açıklıkta olanlardan ve on iki Amhara cesedinden sonra huzur dolu kamp neredeyse sinir bozucuydu.

“Dom ve Sorasa eli boş mu geliyor? Şok içindeyim...” dedi Charlie ama neşe dolu gülümseyişi birden dudaklarından siliniverdi. Bakışlarını Dom’un, sonra da Sorasa’nın üstünde gezdirirken kahverengi gözleri fal taşı gibi açıldı.

Corayne bile sessizdi, ağzı açık kalmıştı. Bir Dom’a bir Sorasa’ya bakıyor, neler olduğuna dair bir fikir edinmeye çalışıyordu. Kana, yaralara ve hepsi kırmızıya bulanmış bıçaklara bakılırsa bu bilmeceyi çözmek hiç de zor değildi.

Sigil elinde baltayla ayağa fırladı. “Ne oldu?” diye sordu Sorasa’ya bakarak. “Haydutlar mı? Trec savaşçılar mı? Bu kadar güneyde olmamaları gerekir.”

“Kirmen canavarları mı?” dedi Corayne korku dolu bir sesle.

Andry yanlarına gelip silahlarını işaret etti, Sorasa hiçbir şey söylemeden silahlarını Andry’ye verdi. “Bunları senin için temizleyeyim,” dedi Andry yumuşak bir sesle. “Otur, dinlen.”

Şövalyesi olmasa da Andry Trelland hâlâ bir yaverdi ve hâlâ diğerlerinden daha dikkatliydi. Sorasa’nın hançerlerini ve kılıcını aldı, hepsini yıkamak için özenle topladı. Dom sert bir yüzle kendi büyük kılıcını çıkarıp diğerlerinin yanına koydu. Çelik kırmızı ufku yansıtıyordu, baştan aşağı kıpkırmızıydı.

Sorasa, Sigil’i umursamadan su matarasını çıkardı ve tepeye doğru yürüdü. Yürürken mataradaki suyu başından

aşağı boşalttı, su darmadağın saçlarından ve kanlı yüzünden aşağı aktı.

Sigil endişeli bir yüzle Sorasa'nın peşinden gitmeye kalktı. Ama Dom onu kolundan tuttu.

"Onu yalnız bırak."

"Ne oldu?" diye sordu Sigil dişlerini göstererek.

Dom aynı soruyu hepsinin gözlerinde görüyordu, sabırlı, sessiz Andry'nin gözlerinde bile. Ne yapması gerektiğini düşünerek duraksadı. Bir şey açıktı: Açıklama yapmak ona düşüyordu. Sorasa'nın bunu yapamayacağı, yapmayacağı kesindi. *Haydutlar. Savaşçılar. Kirmen canavarları.* Uydurabileceği pek çok yalan vardı ama hiçbiri Sorasa'nın davranışını, bomboş gözlerini açıklamıyordu. *En iyisi gerçeği söylemek,* diye geçirdi içinden. *Hiç değilse kısmen.*

"Suikastçılar," dedi Dom duygusuz bir sesle konuşmaya çalışarak. Kirli pelerinini çıkardı, keşke yakınlarda bir dere olsaydı. "Taristan ve Erida, Corayne'i öldürmesi için Amhara Loncası'na para vermiş. Ama başaramadılar."

Corayne'in altın rengi yüzü bembeyaz oldu, ateşin aydınlığı yanaklarında dans ediyordu.

"Eh, elbette," diye mırıldandı başını iki yana sallayarak. "Herhalde diyarın yarısı beni öldürmek istiyordur."

Sigil daha sakindi. Yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa bu zaferi kutlamaması gerektiğini iyi biliyordu. "Kaç kişiyi öldürdünüz?"

"On iki," dedi Dom. Yüzleri şimdiden zihninden silinmeye başlamıştı.

Charlie ateşin başında hiç kıpırdamadan duruyordu, gözlerini alevlere dikmişti. Toparlak bedeni arkasına duvar kadar kalın, uzun bir gölge düşürüyordu.

"Garion da orada mıydı?" dedi gözlerini ateşten ayırmadan.

Garion? Dom kim olduğunu hatırlamak için hafızasını zorladı. Eski rahip hakkında bildiklerini yokladı, sonunda Charlie'nin sevgilisini hatırladı... O da arkalarında bıraktıkları ölümler gibi bir Amharaydı.

"Bilmiyorum," dedi Dom. Sesi özür diler gibi çıkmıştı.

Charlie'nin dudakları sessizce kımıldamaya başladı, dua ediyordu.

Sorasa sonunda yanlarına döndüğünde yüzü temizlenmiş, kısa saçları arkaya yatırılmıştı. Tunüğünü ve pelerinini koluna atmıştı, ikisi de kirliydi ve kan içindeydi. İç gömleği o kadar pis değildi ama yine de acınası haldeydi, boynundan yırtıldığı için parlak siyah dövmelelerinin çoğu görünüyordu. Dom'un gözüne yeni bir dövme ilişti, yeşim mührünün üstündeki amblemdaki gibi kanatlı bir yılan. Dom, Sorasa'nın kaburgalarındaki dövmeleleri hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Yaptığı tüm işler ve hataları hiç çıkmamak üzere tenine işlenmişti.

Sigil hiçbir şey söylemedi, oysa Dom bir şeyler söylemek için can attığını görebiliyordu. Sigil cesaret edebildiğinde Sorasa'nın yakınına oturdu, parmakları kıpırdayıp duruyordu. Corayne bile her zamanki merakını zapt etmeyi başarmıştı.

Charlie başaramadı.

Yumruklarını sıkarak Sorasa'nın tepesine dikildi. Vücudu korkudan titriyordu.

Ama sesi son derece sakindi. "Garion orada mıydı?"

Sorasa cevap vermeyince Charlie çömelip Sorasa'nın gözlerine baktı.

"Sorasa, Garion orada mıydı?"

Dom nefesini tuttu ama umudu yoktu. O açıklıkta kimlerin kaldığını, kimlerin cesedinin kargalara yem olacağını bilmiyordu.

Sorasa dişlerini sıktı, ağzını sımsıkı kapamıştı. Ama Charlie'nin gözlerine bakınca başını iki yana sallama gücünü kendinde bulabildi.

Charlie rahat bir nefes alarak Sorasa'dan uzaklaştı, bütün vücudu titriyordu.

Sorasa da ürperdi, kirli pelerinini omuzlarına çekti. Yavaşça başlığı kafasına geçirdi, yüzünü gizledi. Sadece kaplan gözleri kaldı, önceki günlere göre biraz donuk bakıyordu.

Dom o gece nöbet tuttu, zaten uyuyamazdı. Sorasa da hiç uyumadı.

Ertesi sabah şafak sökerken Sorasa hiç konuşmadı. Sigil ve Corayne'in tüm çabalarına rağmen bir sonraki sabah da konuşmadı. Hiç sesini çıkarmaması ve bir şey söylememesi Dom'u sinirlendirdi.

Bir Veder on yılını susarak geçirebilir, yine de uzun ömrüne göre pek bir şey kaybetmiş sayılmazdı. Ama Sorasa bir ölümlüydü ve günleri Dom'unkilerden çok daha önemliydi. Parmakların arasından akan kum taneleri gibi sessizlik içinde yitip gidiyorlardı. Dom fazla etkilendiğini, yas tutan suikastçı için itiraf edemeyeceği kadar çok endişelendiğini fark etti.

Diyarı kurtaracaksak Sorasa Sarn'a zihnen ve bedenen bir bütün olarak ihtiyacımız var.

Kötü tabiatlı, bencil ve son derece sinir bozucu bir suikastçı için gitgide artan endişesini bu şekilde açıklamak kolayına geliyordu. Sorasa bir katildi. Bir caniydi.

Aynı zamanda bir kahraman.

15

DÜRÜST BİRİ

Andry

Sorasa her akşam yeşim taşı mührü elinde evirip çevirerek gözlerini ateşe dikiyordu. Andry mührün ne anlama geldiğini ya da kimi temsil ettiğini bilmiyordu, Corayne bile bunu sormaması gerektiğinin farkındaydı. Ama ezberlemeye çalışıyormuş gibi mühre bakıyordu. Charlie, Sorasa'nın bakmadığı zamanlarda mührün şeklini bir parşömen parçasına çizerek çoktan ezberlemişti.

Kurt Yolu'nu izleyerek kuzeye doğru yol aldılar, Ledor'dan, Dahland'dan ve Uscora'dan geçtiler. Hepsi de küçük krallıklardı, güneyden büyük dağlarla, kuzeyden Temurijon'la çevrilmişlerdi. Günler gelip geçerken suikastçı yolculuğa derin bir sessizlik içinde devam ediyordu. Bu ona kolay geliyor, diğerlerini ise huzursuz ediyordu.

Ama Sorasa'nın ruh halinden daha kötü bir şey varsa o da üstlerinde asılı olan buluttu, sürekli bir Amhara korku-

suydu. Andry tüm gölgelere dikkat kesiliyor, her dönemeci gözden geçiriyor, rüzgârın dalları hışırdattığı her seferinde önlerini arkalarını kolaçan ediyordu. Yalnız da değildi. Sorasa ve Dom sürekli nöbet tutuyordu, Sigil de öyle, üç büyük savaşçı tetikte olmaktan bitap düşmüştü. Sorasa konuşmayı bırakırken Dom da uyumayı bırakmıştı. Böylece ikisi de hayalete dönmüştü.

Andry işleri herkes adına kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Çayını ve yardımını hiç esirgemiyor, Sigil'le birlikte atlara bakıyor ya da Charlie'yle birlikte yiyecek aramaya çıkıyordu. Corayne de elinden geleni yapıyor, atların takımlarını temizlemeyi ve bıçakların bakımını yapmayı öğreniyordu.

Kuzeyin derinliklerinde diyar çok daha soğuktu, gece gündüz sert bir rüzgâr esiyordu. Dağların, bozkırların soğuşunu taşıyordu. Yerler buz tutmuştu, kaskatı otlar sabah güneşinde parlıyordu. Ormanlar seyrelmiş, gizlenecek yerler ve av hayvanları azalmıştı, topladıkları az miktarda çalı çırpı da ısıdan ziyade duman çıkarıyordu. Andry soğuktan titriyordu. Kış ufukta görünmüştü, dağların zirveleri her gün biraz daha beyazlaşıyor, kar her gece daha da artıyordu. Andry, Galland'ın kışını biliyordu ama bu topraklar daha çetin, sert ve çoraktı. Altın rengi tepeler grileşip kurumuştı, dökülen yapraklar ayaklar altında ölüyordu.

Sigil memleketinin gölgesinde huzursuzdu, gözünü kuzeybatıya, bozkırlara çevirmişti. Deri giysileri içinde soğuğa aldırıldığı yoktu ama Corayne, Charlie ve Andry daha sıcak ülkelerden geliyordu. Isınmak için atlarını birbirlerine yakın sürüyorlardı.

Andry'nin soğuyan havaya karşı tek dayanağı buydu.

Valtik ise havanın tadını çıkarıyordu. Jydli cadı kuzeyin dondurucu soğuşunu herkesten iyi biliyordu. Soğuk ona yaramıştı, solgun yanakları pembeleşmişti, mavi gözleri soğuk güneş ışığında parlıyordu. Her sabah, don tutmuş toprak atların ayakları altında elmas gibi parıldarken şarkı söylüyordu. Şarkıların hepsi Jyd dilindeydi, Corayne'den başka anlayan yoktu, o bile sadece küçük, tuhaf parçalar tercüme edebiliyordu.

Ama bir sabah, Trec sınırı yakınında, Valtik şarkısını söylerken Andry sözleri anladığını fark etti. Atının sırtında irkildi, yoksa sonunda Jyd dilini sökmüş müydü? Ama hayır, Valtik o gün Paramount dilinde şarkı söylüyordu, bu hepsinin bildiği bir dildi.

“Kar yağıyor, soğuk bastırıyor, akıncı gemileri ve savaş davulları yaklaşıyor.”

Valtik'in sesi donmuş otlar kadar ince ve gevrekli. Yol-
daşlar hep birlikte dönüp yanları sıra at süren cadıya baktı.

Sorasa bile başlığının altından cadıya bakıyordu. Sesi değilse de çatık kaşları geri dönmüştü.

“Cesur ve gözü pektir akıncıların her biri, geçiyorlar şimdi Gözcü Deniz'i,” diye şarkısına devam etti Valtik. Altındaki çöl kırsığı kayalık zeminde tedrigin olarak temkinli adımlarla yürüyordu. Belki de sırtındaki binici yüzünden tedirgindi. “Kırılmış kılıçlar, parçalanmış kalkanlar, buzlu fiyortlardan Galland tarlalarına kadar.”

Corayne şarkıyı daha iyi duymak için kırsığını mahmuzlayıp Valtik'e yaklaştı. İhtiyar kadının ardından sözleri sessizce tekrarlayarak ezberlemeye çalışıyordu. Andry hemen arkalarından geliyor, bu son zor bilmeceyi çözmeye çalışıyordu.

Valtik sırtarak eğildi, elini uzatıp Corayne'in burnuna dokundu. Saç örgüleri savruldu. Saçlarındaki Ibalet yasemini

çoktan yok olmuş, yerini mevsimin son çiçekleri olan mor süsenler almıştı.

“Ne korkunç şey, dünya yıkıldı ama asla kaçmaz bir akıncı,” diye bitirdi şarkısını Valtik. Dondurucu rüzgâr esmeye devam ediyordu. Çamların, karın, zorlu şeylerin kokusunu getiriyordu.

“Keşke senin yerine cadı sessizlik yemini etseydi Sorasa,” diye homurdandı Sigil. Artık hepsi cevap beklememeleri gerektiğini öğrenmişti, suikastçı sessizce yoluna devam etti.

“Asla kaçmaz bir akıncı,” diye tekrarladı Corayne dudaklarını ısırarak.

“Trec’e doğru gidiyoruz, akıncıların ülkesine değil.” Andry kuruyan dudaklarını yaladı, soğuk yeniden dudaklarına vurunca yaptığına pişman oldu. “Prens Oscovko’yu bırakıp başka yerlerde müttefik aramamızı mı istiyor?”

Charlie kaşlarını çatı. “Ben olsaydım Isadere gibi dogmatik dindarlardan emir almaktan hoşlanmasam da cadının şarkısını fazla dikkate almazdım,” dedi. “Cadı istemedikçe hiçbir anlamı olmayacak. Enerjini cadı ilahilerine ve Jydli saçmalıklarına harcama.”

Corayne ona ters ters baktı. “O Jydli saçmalıkları bir krakeni geldiği diyara geri gönderdi,” dedi, Charlie bir elini havaya kaldırdı.

“Planladığımız gibi devam etmemiz gerekiyor,” dedi Sigil, güçlü sesi sıranın en önünden gürlemişti. “Trecler iyi savaşçılar, iyi düşmanlardır. Prens Oscovko’yu ikna edebilirsek iyi bir müttefik de olacaklardır.”

Andry başını salladı. “Yağmacı ayyaşın teki olsa da,” dedi dişlerinin arasından.

Corayne omuz silkti. “Savaşmamıza yardım ettiği sürece ne isterse içebilir.”

Sigil'in kahkahası soğuk havayı dalgalandırdı. "O konuda şanslıyız. Oscovko tam bir savaş tellalıdır. Tahtından çok paralı askerleriyle vakit geçiriyor."

"Erida'nın onu reddetmesinin pek çok sebebinden biri de bu," diye ekledi Andry. "Oscovko yıllarca Erida'ya kur yaptı, mektuplar ve acayip hediyeler gönderdi. Bir keresinde *kurt* göndermişti... gerçek kurtlar. Sarayda haftalarca terör estirmişlerdi." Başını iki yana sallayarak güldü. "Tanıştıklarında işler pek de iyi gitmemişti, şeyden önce..." Andry duraksadı, kelimeler ağzında acılaşıyordu. Birden durgunlaştı. "Her şeyden önce."

Corayne eğilip Andry'nin yüzüne baktı. Onu yeniden gülümsetmek ister gibi kaşlarını kaldırdı. "Yaverlerin dedi-kodu konusunda bu kadar iyi eğitildiklerini bilmiyordum," dedi şakayla, Andry'yi göğsünden dürttü.

Andry'nin yanakları yanmaya başladı. "Aslında bundan kaçmak çok zor." Andry boğazını temizledi. "Saraydaki çoğu kişinin didişmekten ve entrika çevirmekten başka yapacak pek işi yoktu. En çok da şövalyelerin. Sör Grandel eskiden..."

Andry'nin sözü yarıda kaldı. Anıları kenarlarından kıvrılmış, pasla kaplanmış, bozulmuş gibiydi. Hepsinin altında Erida'nın ihaneti ve kendi acıları yatıyordu.

Corayne sıcacık elini Andry'nin koluna koydu, parmaklarıyla giysisinin kolunu kavradı.

"Her şey düzelecek," dedi sakın bir sesle. "Anlatsana."

Andry boğazındaki yumruyu bastırmak için yutkundu. "Sör Grandel, Erida'nın konsey toplantılarından hep şikâyet ederdi. Bu toplantıların Erida'nın nişanlanmasıyla ilgili bitmek bilmeyen konuşmalardan ibaret olduğunu söylerdi." Sör Grandel altın rengi zırhıyla gözünün önüne geldi, yüzü kıpkırmızıydı, saçlarına düşen aklar mum ışığında gümüş gibi

parlıyordu. “Sör Grandel hemen hemen her şeyden şikâyet ederdi.”

Yine de bana kaçmamı, canımı kurtarmamı söyledi. Sör Grandel tapınağın orada diğer şövalyelerle birlikte dövüşürken ölmüştü. Ward için ölmüştü. Bir kahraman olarak ölmüştü. Son sözü hâlâ Andry’nin kulaklarındaydı. *İleri.*

“Keşke onunla tanışabilseydim,” diye mırıldandı Corayne. Soğuk rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu, Corayne yakasını kaldırdı, ısınmak için kollarını bedenine doladı.

Andry, Corayne’in de kendi hayaletinin, anılarında görmeye çalıştığı bir yüzün yasını tuttuğunu biliyordu. *Bu haksızlık,* diye geçirdi içinden. *Ben babasını tanıyorum ama o hiç tanımadı. Bu telafisi imkânsız bir haksızlık.*

Corayne bitkince gülümsedi.

Soğuğa rağmen Andry’nin göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Aylarca birlikte at sürdükten sonra Corayne’i artık iyi tanıyordu. Ama yine de gülümseyişi içini bir bıçak gibi delip geçiyordu. Dişlerinin her parıltısından bu kadar etkilenmek âdeta yorucuydu.

“Oscovko bize yardım edecektir,” dedi Andry sırf kendini ikna etmek için de olsa. “Etmek zorunda. Oscovko’nun askerleri savaştan kaçmaz.”

“Daha önce Temurijon’a da saldırmaya kalkmışlardı,” dedi Sigil atının sırtında dönerek. “Ama onlar bile İmparator’un barışını bozmaya cesaret edemez. Sınır yirmi yıldır sessiz.”

Sigil bugün tüm deri zırhlarını kuşanmıştı, baltasını da heybeye bağlamak yerine sırtına asmıştı. O da savaşa hazır görünüyordu.

“Ya sen Trelland?” dedi yavere doğru dönerek. “Trec de Galland belasından payına düşeni aldı.”

“Artık Gallandlı olup olmadığımı bilmiyorum,” diye mırıldandı Andry, bunun acısını ta kalbinde hissediyordu.

Başkentten bu yana izledikleri yolu düşündü: suçlu yuvalarını, tehlikeli denizleri, sonsuz çölleri, şimdi de dağlar boyunca yüzlerce mili. Kraliçenin sadık yaveriyken nasıl en azılı düşmanlarından biri haline geldiğini düşündü.

“Erida diyara ihanet etti,” dedi Corayne alçak sesle. Andry’yi omzundan dürttü, atının sırtından ona doğru eğildi. “Sen ona ihanet etmedin, o sana ihanet etti.”

Andry, Corayne’in sözlerine inanmayı, bu sözlerle biraz olsun cesaret bulmayı denedi. Dişlerini sıktı, Corayne’in hatırı için bile olsa içinden gelmeyen bir gülümsemeyle başını salladı.

Andry kraliçenin sarayında bir yaverken vaktinin çoğunu talim alanında geçirmiş, kılıç kullanmayı, ata binmeyi ve yumruk yumruğa dövüşmeyi öğrenmişti. Ama yaverler dünyadan da saraydan da bihaber değildi. Çoğu şövalye kılıcı kadar zekâsına da güvendiğinden sınıfta gördükleri dersler de talim alanındakiler kadar önemliydi. Bu nedenle Andry zırh temizleme ve atlara bakmanın yanı sıra Galland tarihini, Ward’ın siyasi yapısını ve görgü kurallarını da öğrenmişti. Yaverlerin çoğu derslere önem vermez, gözlerini cama dikerek yatakhane ya da meyhanenin hayalini kurardı. Andry Trelland ise farklıydı. Derslerine karşı büyük gayret gösterir, kılıç talimi kadar kitaplarıyla da ilgilenirdi.

Bu yüzden Trec krallığına girerlerken bir ürperti hissetti.

Tuniğine, pelerininin kıvrımları arasından görünen mavi yıldıza baktı. Kumaşı çekerek babasının ve bir Galland şövalyesinin amblemini gizledi.

Uscora sınırını gösteren pek bir şey yoktu. Kurt Yolu’nun kıyısında, üstüne çaprazlanmış kılıçlar çizilmiş bir taştan

ibaretti. Yolda ilerlemeye başladılar, Dom arkalarını kollarken Sorasa da inişli çıkışlı araziye yayılmış çiftlikleri ve köyleri gözleyerek en önden gidiyordu.

“Duman kokusu alıyorum,” dedi Corayne yüzünü soğuk rüzgâra dönerek. Ufku taradı, siyah gözlerini büyük bir dikkatle tepelerde gezdirdi.

Güneyde, sisin içinde güçlkle seçilebilen geniş bir açıklık oluşturan Trec Kapısı belirdi. Göge yükselen karla kaplı tepeler bir katedralin kulelerini andırıyordu. Andry’ye Ascal’ı, Yeni Saray’ı ve çok uzaklarda kalan evini hatırlattı.

Andry derin bir nefes aldı. Hava kamp ateşi, pişmiş et, yanmış odun ve kül kokuyordu. Ama iki tarafta da gri-altın sarısı tarlalardan ve kayalardan, topraktan fırlamış parmakları andıran taş çıkıntılardan başka bir şey görünmüyordu. Kayalıkların gölgelerine karlar birikmişti.

“Yakınlarda bir savaş kampı olsa gerek,” dedi Andry yan yan Corayne’e bakarak. Corayne bir kaşını kaldırdı. “Genelde sınırlarda dolaşıp Jydli akıncılarla savaşıyorlar.”

“Genelde mi?”

“Bazen savaşçı çeteler huzursuzlanır, gözünü zafer hırsı bürümüş bir yüzbaşı ya da lord savaşma arzusuyla Galland’a girer.” Andry içini çekti. Pek çok şövalye kuzeydeki Trec sınırına gitmiş, yaverlerini de götürmüştü. “Savaş onlar için bir spor.”

Dönemecin etrafından ve tepeden nal sesleri duyuldu. Andry’nin endişelenmesine meydan kalmadan çöl kırsağının sırtındaki Sorasa’nın silüeti belirdi. Amhara hançeriyle kesilmiş saçları başının etrafında özgürce uçuşuyordu, uçları hâlâ yamuk yumuktu.

“İleride bir sorun mu var?” diye seslendi Sigil üzengilerinin üstünde dikilerek. Atının sırtında devasa görünüyordu. “Baltam hazır.”

Sorasa başlığının altında dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Başını iki yana salladı, sonra elini kaldırıp üç parmağını gösterdi.

Sigil başını salladı. “Vodin’e üç mil var,” diye mırıldandı diğerlerine.

Andry hiç bu kadar kuzeye yolculuk etmemişti ama ne beklemesi gerektiğine dair bir fikri vardı. Saraya sık sık kürklü diz boyu paltoları ve yine kürklü şapkaları içinde Trec elçileri gelirdi. Bu elçiler ziyafetlerde ve partilerde bile kınsız, kıvrık kılıçlarını bellerinden eksik etmezlerdi. Andry onları hatırlıyordu, Galland sarayının sıcağına ve büyüklüğüne alışkın olmadıklarından giysilerinin içinde terlerlerdi. Erida onları sergilemeyi severdi, onun espri anlayışı da böyleydi. Kabak gibi ortada kalırlardı ve kimse onları biraz daha rahat hissettirmek için bir şey yapmazdı. Limon gibi yaverler de güneye gelen Trec uşakları ve hizmetkârlarıyla dalga geçerdi. Andry bundan hiç hoşlanmazdı.

Şimdi Kurt Yolu’ndan Trec’in başkentine giderlerken pelerininin altında titreyerek kabak gibi ortada olan oydu. Andry üzerindeki Galland amblemlerini gizlemek için pelerinini yeniden düzeltti. *Trec kurdu Galland askerini sevmeyi*, diye geçirdi içinden. Şehri süvari akınından korumak için dikilmiş iki uzun kargı duvarını geçtiler. Artık boş araziler yoktu, tarlalar ve kayalık tepeler her biri bir öncekinden büyük çiftlikler ve köylerle doluydu. Bir mil uzaktaki şehre giden yolda köylüler, çiftçiler ve tacirler de onlara katılıyordu. Andry sadece uzun birer bıçak taşısalar da hepsinin silahlı olduğunu fark etti. Çoğu yayaydı, yanlarında birkaç eşek, at

ve at arabası vardı. Yolcular küçük gruplar halinde ilerlediğinden Yoldaşlar birbirlerine daha yakın at sürmek zorunda kalıyordu, Sorasa en önden gidiyor, Dom da arkadan geliyordu.

Vodin açık turuncuya boyanmış çatılarıyla, taş kapılar ve kubbeli kulelerle güçlendirilmiş ahşap bir duvarla çevrili iki yüksek tepenin üstünde yer alıyordu. Bir tepede Prens Oscovko ve kraliyet mensuplarının oturduğu kale bulunuyordu. Burası kalın taş duvarları, basık kuleleri ve görebildiği az sayıda penceresiyle Andry'ye bir kralın sarayından çok bir hisar gibi görünüyordu. Diğer tepede her birinde yuvarlak kubbeli bir kule bulunan on iki cepheli muhteşem bir kilise göze çarpıyordu. Her biri bir tanrı ya da tanrıçayı temsil eden kuleler gerçek altınla kaplanmıştı. Syrek hepsinin üzerinde yükseliyordu, muazzam kılıcını gökyüzüne doğru kaldırmıştı.

Galland gibi Trec de savaş tanrısını yeğliyordu.

Şehrin büyük bölümü tepelerin arasında yer alıyor, yol ana kapıdan doğruca şehre uzanıyordu. Parmaklıklar günlük geçişe izin vermek için yukarı kaldırılmış olduğundan kapı demir dişli taştan bir ağzı andırıyordu. Treclerin siyah kurduyla süslenmiş turuncu bayraklar soğuk rüzgârda dalgalanıyordu. Hendek yoktu ama duvarın etrafına küçük bir ark kazılmıştı. O da sivri uçlu kargılarla çevriliydi.

"Trec Temurijon'un kudretini hatırlıyor," diye mırıldandı Sigil gururla arka bakarak. Şehri çevreleyen kargı duvarları gibi arkın da süvarileri savuşturmak için yapıldığı belliydi. "İmparator'un barışının üzerinden yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen bizden hâlâ korkuyorlar."

Korkmakta haklılar da, diyecekti Andry neredeyse. Galland'da bile lordları ve eğitmenleri Temurijon'dan saygıyla değilse bile ihtiyatla bahsederdi. İmparator Bhur ve Hesapsızlar kuzeyi âdeta ikiye bölmüş, bozkırlarda bir imparator-

luk kurup Trec gibi milletleri dağlara doğru sürmüştü. Bu krallıklar sadece garip bir fikir değişikliği sayesinde fethe dilmekten kurtulmuş, yeni sınırları ve eski rakipleriyle baş başa kalmışlardı.

Erida öyle değil. Onun fikrini artık hiçbir şey değiştiremez. Ya Taristan'la birlikte tüm diyarı ele geçirecek ya da bu uğurda ölecek.

Rüzgârla birlikte yine duman kokusu geldi, üstelik sadece şehirden gelmiyordu. Andry doğuda bir savaş kampı gördü, kamp bir diğer şehir kapısının etrafına kümelenmiş bir karaltıdan ibaretti. Gelişigüzel sıralanmış çadırlar Galland lejyonlarının kamplarıyla karşılaştırıldığında çirkin bir görüntü oluşturuyordu.

Kapıya doğru yaklaşırlarken Andry dudağını ısırarak savaş kampındaki çadırları sayıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye mırıldandı Corayne, o da kampa bakıyordu.

Yaver dizginleri daha sıkı kavradı. “Dağınık, başıbozuk. Berbat bir kamp,” dedi Andry. “Ama hiç yoktan iyidir.”

Corayne’in yüzünde bir gülümseme belirdi. Yüzünü gizlemek için başlığını kaldırdı. “Kesinlikle.”

Kapıda trafik hayli yoğundu ama Andry’nin itiş kakışa aldıracağı yoktu. Ward’ın en büyük şehri olan Ascal’a alışkındı. Kır saçlı ihtiyar bekçilerin önünde daralan yolcu seli, parmaklıkların altından hiç zorlanmadan geçiyordu. İki adam eldivenli ellerini sallayarak kayıtsız bir tavırla herkese geçmesini işaret ediyor, mızraklarını gevşekçe tutuyordu. Tüm Trec ani bir saldırıyı savuşturmaya hazır görünse de kapı bekçileri için bu sıradan bir gündü.

Yoldaşlar hep birlikte kapıya doğru ilerleyip şehir duvarlarından geçmek için atlarından indiler. Çoğu çiftçi olan ve

sonbahar hasadıyla yüklü arabalarıyla ilerleyen soluk tenli, sarı saçlı, açık renk gözlü diğer yolculardan hemen ayırt ediliyorlardı. İhtiyarlar Sigil'e ters ters bakıyordu, Temurijon'dan duydukları korku yerini açık bir küçümsemeye bırakmıştı. Savaşları en iyi onlar hatırlıyordu. Andry de Sigil'in yerine dik dik onlara baktı.

"Gallandlı mısınız?" diye seslendi nöbetçilerden biri, Paramount dilinde konuşurken uzun gri sakalı sallanıyordu.

Andry kapı nöbetçisinin ona baktığını fark edince irkildi.

Yaşlı adam, Andry'nin pelerininin altındaki tuniği işaret etti. Kirli beyazın üzerindeki mavi yıldızı, babasının armasını gösteriyordu. Andry kaba kumaşı yoklayarak eliyle hafifçe armaya dokundu. Babası o yıldızı ölümüne neden olan ve Ward'a ihanet eden bir tahta hizmet ederek kazanmıştı.

"Gallandlıydım," dedi Andry güçlkle yutkunarak. Nabızı kulaklarında atıyordu.

İhtiyar nöbetçi dişsiz ağzıyla sırtınca Andry rahat bir nefes aldı. Ne var ki sevinci uzun sürmedi.

Nöbetçiler Yoldaşlara yaklaşımlarını işaret etti ama geçmelerine hemen izin vermediler. Bu tuhaf gruba şaşkınlıkla bakıp Dom'un cüssesinden Corayne'in sırtındaki kılıca, Sorasa'nın dövmelerinden Sigil'in parıldayan baltasına kadar her şeyi gözden geçirdiler. Dikkatli bakışlarından sadece son derece sıradan görünen Charlie ve Valtik kurtuldu.

Andry dudağını ısırды, midesi bilinmez bir korkuyla allak bullak oldu. Ne kadar tuhaf bir görüntü oluşturduklarının ve hepsinin ne kadar farklı olduğunun bilincindeydi.

"Vodin'e gelme amacınız nedir yolcular? Pek tuhaf bir grupsunuz," dedi nöbetçi sakalını sıvazlayarak. Diğer elindeki mızrağı sıkıca kavramıştı.

Gerçi mızrak işe yaramazdı. Dom ya da Sigil nöbetçiyi kolayca iki parçaya bölebilirdi.

Ölümsüz cevap vermek üzere ağzını açtı.

Ama tek kelime etmesine fırsat kalmadan Charlie önüne geçti, düzgünce rulo yapılmış parşömeni nöbetçiye uzattı. İki nöbetçiye bakıp bilmiş bilmiş gülümsedi, yanakları soğuktan kızarmıştı, kahverengi gözleri öğle güneşinde ısııl ısıldı.

“Buraya Prens Oscovko tarafından davet edildik,” dedi Charlie yalan attığını hiç belli etmeden.

Andry bu yalan karşısında yanaklarının kızardığını hissetti, tenine yayılan kırmızılığı gizlemek için başını önüne eğdi. Böylece gülümsemesi de gizlenmiş oldu.

Nöbetçiler duraksadı, önce birbirlerine, sonra da parşömene ve karşılarında toplanmış olan Yoldaşlara baktı.

“İzin verirsiniz okuyayım,” dedi Charlie boğazını temizleyerek. Rahat bir tavırla parşömeni açıp herkesin görebileceği şekilde tuttu.

“Ben, Trec Prensi Muhteşem Oscovko, bu parşömeni elinde bulunduran kişileri Volaska Kalesi’nde benimle görüşmek üzere Vodin’e davet ediyorum. Trec’in güvenliği ve diyarın bekası için büyük önem taşıyan bu yolculuklarında hiçbir insanın ve hayvanın dostlarımın yolunu kesmesine müsaade edilmesin. İmza, Trec Prensi Muhteşem Oscovko falan filan.” Charlie sözlerini bitirirken eliyle havada daireler çiziyordu.

Kaçak rahip parşömeni yeniden sallayıp kâğıdın altındaki imzayı ve mührü gösterirken Andry sevincini zor zapt ediyordu. Turuncu bal mumu mührün üstünde uluyan bir kurt tasviri vardı. Charlie eserine o kadar güveniyordu ki incelemeleri için parşömeni nöbetçilere uzattı.

İhtiyar adamların ikisi de başını iki yana sallayarak geri çekildi. Andry ustaca bir sahtekârlığı tespit etmek şöyle dursun okumayı bildiklerini bile sanmıyordu.

“Prensimizin sizin gibilerle ne işi olabilir ki?” dedi nöbetçilerden biri küçümseyerek, yine sakalını çekiştirmeye koyuldu.

Andry hiç düşünmeden Charlie'nin yanına geçip dimdik durdu. Ascal şövalyelerini ve saraylıları hatırladı. Sadece dedikoduları değil, hiç çaba sarf etmeden sergiledikleri şatafat ve gururu da hatırladı. Aynı şeyi kendi içinde de hissetmek, derinlerden bulup çıkarmak için elinden geleni yaptı. Dudaklarını büzerek parşömeni Charlie'den aldı.

“Ne yazık ki prens öyle istiyor,” dedi bezgin bezgin içini çekerek. Veliaht prensi görmek bir angaryaymış gibi. “Prensle görüşmek zorundayız, hem de hemen.”

Kapının etrafındaki kalabalık artmaya devam ediyordu, yolculardan birkaçı gecikme yüzünden bağırmaya başladı, şehre girmek istiyorlardı. Bu, yangına yol açacak ilk kıvılcım gibiydi.

Andry asi kalabalığı gözden geçiriyormuş gibi yaptı, kalabalığın öfkesi işlerine yarayacaktı. “Ee, beyler, geçebilir miyiz, yoksa Trec prensini kendi şehrinin kapısına mı çağıralım?”

Nöbetçiler birbirlerine bakıp yüzünü buruşturdu. Her ne kadar Yoldaşlara güvenmeseler de prenslerinden ödlerinin patladığı açıktı. Nöbetçilerden biri son bir kez Sigil'e baktı, onu iyice bir süzdükten sonra pes edip geçmeleri için kapıdan çekildi. Diğer nöbetçi de hafifçe geri çekilerek Vodin'e girmelerine izin verdi.

“Aferin sana Yaver Trelland,” diye kıkırdadı Charlie kapıdan geçerlerken.

“Sana da Rahip,” diye fısıldadı Andry.

* * *

Vodin'in ikiz tepeleri arasından geçen yolda ilerlemeye başladılar, soldaki tepede kale, sağdakinde ise büyük kilise bulunuyordu. Kral da tanrılar da şehri gözlüyordu.

Vahşi doğada geçen haftalardan sonra Trec'in başkenti rahatsız edici gelse de Andry'ye evini hatırlatıyordu. Vodin, Ascal'dan çok farklıydı ama yine de kalabalıktı, şehrin sokakları tezgâhlar, mağazalar ve gelip geçen insanlarla doluydu. Nal şakırtıları, satıcıların bağırtiları, demirci ocağından gelen çekiş sesleri, gorzka barından dışarı taşan kavg... Hepsi de son derece tanıdıktı. Yine de bir o kadar yabancıydı.

Sokaklar rahatlatıcı olduğu kadar tehlikeliydi de. Hâlâ konuşmayan Sorasa eyere çöreklenmiş bir yılanı andırıyordu. Sokaklara ve binalara bakıyor, her bir yüzü ve arabayı gözden geçiriyordu. *Suikastçılar arıyor*, diye düşündü Andry.

Corayne atının sırtında heybesini karıştırıyordu. Az sonra bir parça kurutulmuş et çıkardı, eti ikiye bölüp bir parçasını hiçbir şey söylemeden Andry'ye verdi. Atına yaslanınca sıcaklığı karşısında ürperdi. Andry kurutulmuş eti ısınp tuzun tadını çıkarırken yüzündeki kızarıklık azaldı.

"Bir şey dikkatini çekti mi?" diye sordu Corayne uzun müddet sonra, sıra halinde ilerleyen Yoldaşlara bir göz attı.

Andry, Corayne'in bakışlarını takip etti. Midesine korkuya benzer bir şey çöreklendi. "Valtik yine mi gitmiş?"

Gerçekten de ihtiyar Jydli ortada yoktu. Andry ne zaman, nasıl yok olduğunu bilmiyordu.

Önlerinde gitmekte olan Dom başını iki yana salladı. "Cadı gezinip duruyor," dedi umursamaz bir sesle.

"Beni endişelendiren cadı değil," dedi Sigil doğruca Charlie'ye bakarak. "Başka bir avcı ödülümü çalarsa..."

“Merak etme Sigil, kaçmaya kalkmayacağım. Ben bile o kadar aptal değilim,” dedi Charlie gözlerini devirerek.

Corayne duraksadı. “Tanrılar aşkına Sigil, gerçekten Charlie’yi ödül için teslim edecek misin?”

Temur kadını geniş omuzlarını silkti. Kurutulmuş eti Corayne’in elinden aldı. “Daha karar vermedim.”

Corayne eti geri aldı.

“Corayne gitgide hızlanıyor Sarn,” dedi Sigil atının arkasından. Sorasa ise pek etkilenmemiş gibi gözlerini kırptırmakla yetindi.

Ama Corayne sırtarak etinden bir ısırık daha aldı. “Gitgide hızlanıyor,” diye mırıldandı sadece Andry’nin duyabileceği bir sesle.

“Tam zamanı,” dedi Andry başını eğip Corayne’e gülümseyerek.

Corayne de ona gülümsedi, bu gülümsemenin sıcaklığı Andry’nin bedenine yayılarak üşümüş uzuvlarını karıncalandırdı.

Şehrin tepesi Oscovko’nun tek bir kapısı olan kalesiyle aynı hizadaydı. Kalenin diğer cepheleri hiçbir ordunun tırmanamayacağı kadar yüksek bir tepede yer alıyordu. Kale duvarlarının üstünden kurtlar hırıliyordu, tehditkâr ve vahşiydiler, siyah granitten yontulmuşlardı ve griyle tezat oluşturluyorlardı. Tek bir kurt beyazdı, saf kireç taşından oyulmuştu. Başında tacıyla kapının üstünden dik dik bakıyordu.

Bu kez atlatmaları gereken ihtiyar nöbetçiler yoktu, keskin gözlü bir yüzbaşı tarafından idare edilen gözü pek, genç askerlerden oluşan bir garnizon vardı. Andry daha atından inip parşömeni herkesin görebileceği şekilde açmış olan Charlie’nin yanına giderken planlarından umudu kesti.

"Prens sizi Volaska'ya çağırmiş olamaz," dedi yüzbaşı alaycı bir sesle, kapıların ardındaki heybetli kaleyi işaret etti. Parşömeni alıp gözlerini kısarak Yoldaşlara baktı. "Prens şehrin dışındaki kampta yaşıyor, kalede değil."

"Öyle mi? Ne tuhaf," dedi Charlie şoke olmuş gibi yaparak.

Andry onun kadar becerikli değildi, yüzünün yine yanmaya başladığını hissetti. Avuçları eldivenlerin içinde terliyordu. Bir şövalye, hatta soylu annesi olsaydı ne derdi diye düşünmeye koyuldu.

Ama Corayne daha hızlıydı, atının sırtından yere atladı. Corayne'in ölümsüz gölgesi olan Dom da onu takip etti.

Yüzbaşı yutkundu, karşısında Corayne durduğu halde boynunu uzatarak Dom'un gözlerine baktı.

"Ben Corayne an-Amarat," dedi Corayne sertçe.

Andry'nin soluğu kesilir gibi oldu. *Suikastçılar, ödül avcıları ve tüm krallıklar senin peşinde!* diye bağışmak istedi. Corayne'e çevrilmiş her bıçağı hatırlıyordu. *Peki o hatırlıyor mu?* diye kükredi zihni.

"Corayne..." diye fısıldadı usulca.

Neyse ki yüzbaşı fark etmedi, belki de umursamadı.

"Aman ne güzel," diye cevap verdi, kafası karışmıştı.

Corayne geri adım atmadı. "Adımı prensinize iletin, o zaman ne diyecek görelim."

"Prens bu saçmalığı duyarsa hepinizi hapse atar," dedi yüzbaşı sertçe, sinirlenmeye başlamıştı.

Corayne sırtıttı. "Öyleyse haklı mısın görelim."

Dom yüzbaşı yanına yaklaşmasın diye Corayne'in başında tuttuğu nöbeti bırakalı bir saat olmuştu. Başını uzatarak şehre giden yola baktı. Duvarlardaki taş kurtlar batmakta olan güneşin ışınlarıyla kesilen uzun gölgeler oluşturunuyordu.

Andry de gözlerini kısarak Dom'un baktığı tarafa, tepeden aşağıya baktı ama uzaklarda hiçbir şey göremedi.

"Bir heyet kapıya yaklaşıyor," dedi Dom, Corayne tamamen arkasında kalsın diye sırtını dikleştirdi. İhtiyaç halinde kılıcının elinin altında olması için pelerininini geriye attı.

Andry de tek bir harekette aynısını yapıp pelerininin bir tarafını geriye savurdu. Soğuk giysilerinden içine işledi ama Andry umursamadı.

"Atına bin," diye fısıldadı Corayne'e.

Corayne itiraz etmedi, bir çırpıda atının sırtına atladı. Dizginleri kavradı, kısarak taşları eşeleyerek atılmaya hazırlandı.

Kale kapısından zincir zırhların ve derilerin üzerine turuncu pelerinler giymiş başka askerler de fırlayınca Andry'nin tüyleri diken diken oldu. Siyah kurt aralarında süzülüyordu, sembol olduğu kadar bir uyarıydı da. Askerlerin çoğu kır sakallı ve sert yüzlüydü, yılların deneyimiyle yoğrulmuşlardı. Galland lejyonlarının disiplinli askerleri ya da Aslan Muhafızların şövalyeleri gibi hareket etmiyorlardı ama kılıçları ve mızraklarıyla korku uyandıran bir görünüşleri vardı.

Bir boru öttü, alçak bir ses nabız gibi atarak soğuk havayı yarıp geçti. Ses kaleden değil, şehirden geliyordu. Andry'nin Ascal'da her zaman işittiği bronz Galland trompetlerinin sesine hiç benzemiyordu. Bu borunun sesi daha boğuktu, millerce öteye ulaşıyor, Andry'nin ürpermesine neden oluyordu. *Bir kurdun uluması.*

Trec Prensi geliyordu.

Andry, Oscovko'nun Erida'dan neredeyse on yaş büyük olduğunu, hemen hemen otuzunda olduğunu ve Trec krallığının meşru vârisi olduğunu biliyordu. Saray ve yabancı soylular hakkında bildiği her şeyi hatırlamaya çalıştı, ipekli ve sırmalı kumaşlar, mücevherlerle süslü bir taç, hiç eksik

olmayan alaycı bir gülüş bekliyordu. *Muhteşem* ünvanının hakkını veren bir görüntü bekliyordu.

Ne var ki Oscovko hiç de böyle değildi.

Prens beş altı atıyla birlikte Volaska Kalesi'ne doğru yaklaşıyordu. Kızıl renkli, ürkütücü bir aygıra binmişti, hayvan sıkı dizginlerden kurtulmak için başını savurup duruyordu.

Prens yola yanaştı, tanışma faslına gerek duymadan atından indi. Oscovko'nun başında taç yoktu, kısacık kesilmiş saçları kapkaraydı. Beyaz ellerini çabucak, sertçe sallayarak Yoldaşlara yaklaşımlarını işaret etti. Ama kımıldamalarına fırsat bırakmadan aralarına girip Dom'un yarım metre uzağında duruverdi.

Dom'dan neredeyse otuz santim kısaydı ama siyah gömleğinin ve pas rengi pelerininin altında onun kadar kaslı ve yapılıydı. Omuzlarına attığı kurt postu onu daha da geniş gösteriyordu, kurdun mat bir demir zincirle tutturulmuş olan başı koluna sarkıyordu. Belindeki iki kemerde bir kılıç ve iki hançer takılıydı. Vücudundaki tek temiz şey bu hançerlerdi. Geri kalan her yeri ne olduğunu ancak tanrıların bildiği lekelerle kaplıydı ama Andry bunların şarap ve çamur karışımından oluştuğuna bahse girebilirdi. Oscovko sarayda büyümüş bir veliaht prene hiç benzemiyordu. Sol başparmağındaki altın yüzük dışında diğer askerlerden hiçbir farkı yoktu.

Prens Oscovko belki de Dom'a korkuyla değil, hayranlıkla bakan ilk kişiydi. Açık gri gözleri usulca ölümsüzün üzerinde geziniyor, kılıcından yarı yarıya mahvolmuş pelerinine kadar her şeyi dikkatle inceliyordu.

Oscovko sert bir hareketle bir parşömen parçası çıkarıp herkesin görebilmesi için ileri uzattı.

Andry'nin kalbi korkudan hopladı.

Karşılarında Corayne'in yüzü duruyordu, parşömene resmi çizilmiş, adı yazılmıştı. Andry Almasad rıhtımının her yerine yapıştırılmış olan afişleri hatırlayınca kâğıdın geri kalanında ne yazdığını anladı. O afişlerde Andry'nin kendi yüzü de vardı, sözüm ona suçları siyah, parlak bir mürekkeple sıralanmıştı.

Oscovko, Dom'un iri cüssesinin arkasına doğru bakınarak atının sırtındaki Corayne'i buldu.

Corayne bu dikkatli bakışlar karşısında gözünü bile kırpmadı, hatta çenesini meydan okur gibi yukarı kaldırdı.

"Gerçekten berbat," diye bağırdı Oscovko kâğıdı elinde sallayarak. Sonra birkaç altın dişini göstererek sııttı. Altın dişler gri ışıktaki parlıyordu. "Sana hiç benzemiyor. Yakalanmamana şaşmamak gerek."

"Majesteleri," dedi Corayne eyerin üstünden elinden geldiği kadar selam vermeye çalışarak.

Bu, prensin hoşuna gitti.

"Galland kraliçesi tarafından aranıyorsun, ölü ya da diri," dedi Oscovko hafifçe ıslık çalarak. "Böyle bir cezayı hak etmek için ne yapmış olabilirsin?"

Corayne tek bir hareketle atından atladı. Zarifçe yere indi, buz tutmuş toprak çizmelerinin altında çatırdıyordu. "Anlatmaktan mutluluk duyarım."

Andry kraliçesini koruyan bir şövalye gibi Corayne'in arkasına geçti. Bir zamanlar Erida'yı koruma hayalleri kurarken şimdi Corayne'i korumak neredeyse alışkanlık haline gelmişti. *Corayne çok daha önemli,* diye geçirdi içinden. *Ward için de benim için de.*

"Hımm," dedi prens dudağına vurarak. Bakışlarını Corayne'den ona çevirince Andry şaşırdı. "Sen dürüst birine

benziyorsun,” dedi Oscovko. “Söylesene, Trec prensinin vakit harcamasına değecek bir şey mi?”

Andry müstakbel bir kralın karşısında daha gergin olmayı beklerdi ama son haftalarda çok daha kötülerinin karşısına çıkmıştı. Hiç zorlanmadan cevap verip gerçeği söyledi.

“Ayıracağınız tüm zamana değer majesteleri,” dedi ünvanı kullanmaya özen göstererek, sonra eğilerek selam verdi.

Doğrulurken üzgün gözlerle prene baktı.

“Bu arada özür dilerim,” diye ekledi empatiyle omuz silerek. “Erida’nın tüm talipleri arasında sizi destekliyordum.”

Andry politikadan da entrikadan da pek anlamazdı ama bunlara bütünüyle yabancı da değildi.

Oscovko yüzünü buruşturdu, suratını astı. Andry bunun cüretkâr bir hamle olduğunu, biraz fazla ileri gittiğini biliyordu. Ama gururu da iyi biliyordu. Prensten ziyade asker gibi görünse de Oscovko’nun bir kral oğlunun gururuna sahip olduğu kesindi. Erida’nın onu reddetmesi kalbini değilse bile egosunu yaralamıştı ve bu deşilmesi kolay bir yaraydı.

“Pekâlâ,” dedi Oscovko gözlerini Yoldaşların üstünde gezdirerek. Gözü atının yanından ters ters bakmakta olan Sorasa’ya takıldı. “Ama bir suikastçıyı masama davet edecek kadar aptal değilim.”

Sorasa öfkелendi, yamuk yumuk kesilmiş saçları yüzüne dökülmüştü. Saçları da başlığı kadar iş görüyor, boynundaki dövmelelerin çoğunu gizliyordu. Derin bir nefes alıp istemeye istemeye ağzını açtı.

“Ben artık Amhara değilim.”

Sesi kullanılmamaktan tiz çıkıyordu. Yoldaşlar şok içindeydi.

Dom bir an gözlerini prensten ayırıp Sorasa'ya baktı. Kısacık bir an göz göze geldiler ama Andry aralarında sert ve acı dolu bir şeyin geçtiğini gördü.

Sorasa'nın yanında, üzengilerinin üstünde dikilmekte olan Sigil bir sevinç çığlığı attı. Kocaman eliyle Sorasa'yı omzundan tutarak sarstı. Başlığı hareketin etkisiyle arkaya kayd, Sorasa başının açılmasına ses çıkarmadı, açıklıkta Amharalarla olanlardan sonra ilk kez tüm yüzünü gösterdi.

Her ne kadar tiz de olsa Sorasa'nın sesini duymak Andry'yi sevince boğdu. Yanında duran Corayne de gülümsüyordu.

Oscovko bu ortak mutluluklarını fark etmedi, belki de umurunda değildi.

"Tam da bir Amhara'nın söyleyeceği türden bir şeye benziyor," diye homurdandı. "Peki Corayne an-Amarat, suikastçın beni öldürmeyeceğine söz verirse ben de seni satmayacağıma söz veririm."

Sorasa titreyen bir sesle hırladı. "Bu kadar küçük işlere bakmıyorum."

Prens duymazdan geldi. Topuklarının üstünde düzgünce dönerek herkese peşinden gelmesini işaret etti. Yine de bağırmayı sürdürüyor, öfke dolu sesi rüzgârla sürükleniyordu.

"Aslan Kraliçe hakkında konuşacaksak bir kadeh şaraba ihtiyacım olacak. Ya da on!"

16

TREC KURLARI

Corayne

Bu, ıslak tünellerden gizlice geçip silahlı muhafızları atlatmaktan çok daha iyi, diye düşündü Corayne, Erida'nın sarayına nasıl girdiği aklına gelmişti. Trec kralının kalesine ulaşmak Prens Oscovko'nun önderliğinde çok daha kolaydı.

Prens parmağını şıklatınca kalenin kapısı açıldı, demir parmaklıklar zincir şakırtıları arasında yukarı kalktı. Prens savaş kampından kendisine katılan iri kıyım arkadaşlarıyla birlikte arkasına hiç bakmadan içeri girdi.

Şehir Corayne'in aklını allak bullak ettiğinden kale duvarları onu yutarken şehri geride bıraktığına memnundu. Sadece sokakların kokusu bile dayanılmazdı. Hoş, iştah açıcı kokularla iğrenç kokular birbirine karışarak duyularını altüst ediyordu. Gözleri hâlâ dumandan yanarken pişmiş et ve taze ekmek kokuları ağzını sulandırıyordu. Pazarlarda meyve bulunmuyordu. Fazla kuzeydeydiler ve sonbahar hayli ilerlemişti.

Lemarta'dayken canı hiç taze besin çekmezdi. Kurt Yolu'nda et ve peksimetle geçen günlerden sonra şimdi bunlar için can atıyordu. Zeytinin, portakalın ya da iyi bir Siscaria şarabının tadını bile zor hatırlıyordu. Corayne birden kederle evini özlediğini fark etti. Tuzlu rüzgârı, selvi ağaçlarıyla kaplı tepeleri. Limandaki balıkçıları, kayalıklardaki yolları ve küçük kulübeyi. Masmavi denizin üstündeki masmavi gökyüzünü. Annesini ve *FırtınaKızı'nı* düşündü. Şimdi nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. *Annem hâlâ servet peşinde Rhashir'e yelken mi açıyor? Yoksa dediğimi yapıp savaşıacak mı?*

Corayne annesini hem çok iyi tanıyor hem de hiç tanımıyordu. Korsanın hangi yolu seçeceğini kestiremiyordu. Bu belirsizlik etine batan bir iğne gibiydi, asla unutulmuyor ama bazen göz ardı ediliyordu.

Corayne kendini toplayıp başını iki yana salladı, gözlerini yerden kaldırıp şüphelerini elinden geldiğince bir kenara bıraktı. Kalenin dışarıdaki meydandan daha küçük olan dış avlusunu fark etti. Uzun zaman önce yangında kararmış büyük bir kale kaşlarını çatarak her şeyin üstünde yükseliyordu. Corayne perde duvarın iç tarafında bir kışla, bir ahır ve küçük bir kilise gördü. Yeni Saray'la karşılaştırıldığında sıkışık, boğucu bir yerdi, yüksek duvarlar tüm avluyu gölge içinde bırakıyordu. Corayne, Oscovko'nun neden şehir dışındaki savaş kampında yaşamayı tercih ettiğini anladı.

Kışlanın yanında renkleri sarıdan griye kadar değişiklik gösteren bir dizi köpek havlıyordu. Corayne onlara bakarken Andry'nin kurtlar hakkında söylediklerini hatırladı. Ama Corayne sadece taştan ya da iplikten yapılmış, siyah ya da beyaz taçlı, duvarlara yontulmuş ya da bayraklara ve tuniklere işlenmiş kurtlar görüyordu.

Prens Oscovko hızlı adımlarla içeri girerken peşinden gelmelerini işaret etti. Adamlar durup selam veriyordu ama Oscovko hiç durmadı, elini bile sallamadan basamakları çıkıp kaleye girdi. Corayne derisinin altında alev almış sinirleri neredeyse görebiliyordu. Oscovko'nun rahatsız olduğu açıktı.

"Volaska'ya, Kurt İni'ne hoş geldiniz," dedi Oscovko, me-
rasime gerek duymadan meşe kapının kanatlarını iterek açtı. Kanatların kalınlığı Corayne'in bir kolunun uzunluğu kadardı, Ward'daki en güçlü metal olan Trec çeliğiyle kaplanmışlardı.

Corayne içeri girerken ürperdi, meşalelerle aydınlatılmış uzun salonun loş ışığına alışmak için gözlerini kırptırdı. Salonun bir ucundaki pencereler ancak okçulara yetecek genişlikte birer yarıktan ibaretti, avluya bakan pencerelerin kepenkleri indirilmişti. Corayne loş ışığa alışmak için gözlerini zorladı, kalenin merkezinde, Trec kralının sarayında bulunduğunu fark etti. Burası hem ziyafet salonu hem de taht odasıydı, karanlık pencerelerin önünde yüksek bir platform bulunuyordu. Surlardaki siperler gibi beyaz kireç taşından yekpare olarak oyulmuş Trec tahtı boş duruyordu. Sırt kısmına oyulmuş, başında gerçek altından bir taç bulunan kurt dışında hiçbir süslemesi yoktu.

Salonda Oscovko ve adamlarından başka kimse, hizmetçiler bile, yoktu. Kullanılmadığı için salon havasız ve boğucuydu.

"Kral Lyev yatmak için odasına mı çekildi?" diye sordu Sorasa, neredeyse gölgelere karışmıştı. Sesi şimdiden daha güçlü çıkmaya başlamıştı.

Parmağını bir sandalyenin kenarındaki kalın toz tabakasında gezdirdi. Corayne, Sorasa'nın arkasındaki iki askere baktı, güvenli bir mesafeden Sorasa'nın her hareketini izliyorlardı. Corayne sırf Sorasa'nın iyiliği için gülme isteğini bastırdı.

Oscovko dudak bükerek geniş salonda yürümeye başladı, diğerleri de onu takip etti. “Kral Lyev aylardır kendi salonuna adım atmış değil,” dedi bir kapıdan girerek.

Teğmenlerinden üçü de Oscovko’ya eşlik ederken diğer muhafızlar salonda kaldı.

Bitişikteki oda ince, uzun ve daha aydınlıktı, tepenin dik yamacına açılan pencereleri şehre bakıyordu. Uzakta, dağların içinde geniş bir boşluk oluşturan Trec kapısı görünüyordu. Buradan Galland sınırına kadar her yeri görmek mümkündü. Corayne sınırın diğer tarafında bekleyen Taristan’ı görebilecekmiş gibi gözlerini kısarak baktı. Ama sadece sonbahar yüzünden yarı ölmüş olan ormanların ve tepelik arazilerin gri pusu görünüyordu.

Odanın ortasında bir ziyafet masası uzanıyordu. Masa burası için fazla büyüktü, büyük salondan getirildiği belliydi. Oscovko oturmalarını işaret etti, büfeye gidip kendine bir kadeh şarap doldurdu. Şarabı tek yudumda içtikten sonra kadehi tekrar doldurup bir sandalyeye oturdu.

Masanın başındakine değil de hemen sağındaki sandalyeye oturması Corayne’in dikkatinden kaçmadı. Diğer sandalye orada olmayan kral için boş bırakılmıştı.

“Pekâlâ,” dedi Oscovko ayaklarını masanın üstüne koyup çizmelerini üst üste atarak. “Anlat bakalım Corayne an-Amarat. Dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

Corayne derin bir nefes aldı. Önce Erida, sonra Isadere, sonra annesi... şimdi de Prens Oscovko. *Belki de tekrar tekrar anlatmaktan kurtulmak için her şeyi yazsam daha iyi olur.* Dişlerini sıkarak oturdu. Diğerleri de onu takip etti. Corayne’in istemesine gerek kalmadan Oscovko masanın üstüne bir kadeh şarap koyup Corayne’in eline tutuşturdu.

Corayne gücünü toplamak için şaraptan koca bir yudum alıp anlatmaya başladı.

Başlarından geçenleri yeniden anlatırken sesi hafif ve boğuk çıkıyordu. Pencereleere vuran gri ışık altın sarısına dönmüş, bulutlu gökyüzü gün batımıyla birlikte turuncu ve sarının parlak tonlarına bürünmüştü. Dom oturmamıştı, pencereden şehre bakıyordu, cüssesinin gölgesi içeri düşerek daracık odayı ikiye bölüyordu.

“On iki Amhara suikastçısı Kurt Yolu’nda peşimize düştü,” dedi Corayne son olarak. “Dahlia Kapısı’nın kuzeyine varmamıza birkaç gün kala bize saldırdılar.”

Suikastçıların otların üstünde kanlar içinde yattığı açıklığı hiç görmemişti ama sonrasını biliyordu. Sorasa’nın mahvolmuş saçlarını, boş bakışlarını, sessizliğini. Dom’un her şeyden daha sarsıcı olan büyük endişesini de.

Corayne, Sorasa’ya bir göz attı, Sorasa sandalyesinde hiç kımıldamadan oturuyordu, gözlerini çentikler ve lekelerle dolu masaya dikmişti, yüzü ifadesiz, gözleri donuktu. Kendi ördüğü bir duvarın arkasına saklanmıştı. O günden beri taşıdığı yükü hiçbirinin görmesine izin vermiyordu.

Oscovko da Sorasa’ya bakıyordu, gözlerini dövmeli ellerinde, boynunda, derisindeki tüm Amhara işaretlerinde gezdiriyordu. Dördüncü kadehini doldurmuştu, her nasılsa koyu kırmızı şaraptan hiç etkilenmemişti.

“Başarıya ulaşamadıkları ortada,” dedi eliyle altısını işaret ederek. “Çok etkileyici. On iki Amhara’nın sizin gibi birileri tarafından geri püskürtülmesi yani.” Gri gözleri Dom ve Sorasa arasında gidip geldi. “Gerçi iyi tanıdığın kişileri öldürmek kolay olsa gerek.”

Pencerenin önünde durmakta olan Dom başını çevirip baktı. Alaycı bir tavırla dudak bükünce yara izleri ağzının bir tarafına doğru büzüldü. "Majesteleri..."

"Sakın." Sorasa'nın sesi kırbaç gibi şakladı, emir dolu tek bir heceden ibaretti.

Kadim itiraz etmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Dişlerini sıkarak ağzını kapattı.

Corayne işini bitirmek için hevesle devam etti. "Amhalaraldan sonra Trec Kapısı'ndan Galland'a girme niyetiyle kuzeye doğru yola devam ettik."

Prens kadehini bırakıp öne, Corayne'e doğru eğildi. Solgun yanakları alelacele tıraş edilmişti. Babasının sarayı neredeyse terk edilmiş olduğundan, savaş kampında görünüşüne fazla dikkat etmediği açıktı.

Oscovko, Corayne'i şöyle bir süzdü. "Ama Trec Kapısı'ndan geçmediniz. Trec kılıçları ve Trec kanı aramak için şehrim'e girdiniz."

"Bir *müttefik* aramak için," dedi Corayne sert bir sesle.

"Peki benim bu sözüm ona ittifaktan ne gibi bir çıkarım olabilir?" Oscovko eliyle göğsünü, sonra da sessizce bekleyen teğmenlerini işaret etti. "Ölü adamlar dışında."

Sigil parmaklarını masaya vuruyordu, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı. "Hayatta kalacaksınız."

"Çok cazip," dedi Oscovko sertçe, sesi eski kemikler kadar kuruydu.

Corayne dişlerini sıktı. Elinde hançeri hissetti, doğru cevap o kadar kolaydı ki.

"Zafer," dedi bu zaten çok aşikârmış gibi.

Oscovko'nun göz kapakları titredi, dudakları aralanınca dili ve dişleri göründü. Ayağa kalkıp pelerinin geriye savuran Corayne'i izledi. O, savaşı ziyafetlere, askerleri saray

mensuplarına tercih eden bir prensti. Krallığa karşı vazifesi onu harekete geçiremiyorsa da gururunun geçireceği kesindi.

“Trec Prensi Muhteşem Oscovko’nun zaferi,” diye devam etti Corayne. “Tarih seni hatırlayacak, tabii geriye hatırlayacak birileri kalırsa.”

Corayne Kirmen kılıcını tek bir hareketle omzunun üstünden çekti, kılıç kınından çıkarken şarkı söylercesine uğuldadı. Corayne, Trec prensinin incelemesi için kılıcı nazikçe masanın üstüne koydu. Oscovko yerinden kalktı, ellerini uzattı ama kılıca dokunmadı.

“Trec çeliğinden bile iyi,” diye mırıldandı belindeki kılıca dokunarak.

Gerçekten tüm Allward’da en iyi kılıçlar ve çelikler Trec madenlerinden ve demirhanelerinden çıkardı. Ama Kirmen kılıcı onların diyarından değildi. Oscovko’nun gözüne bile farklı görünüyordu, metalin üstünde başka yıldızların soğuk ışığı dalgalanıyordu. Sapındaki mücevherler gün batımının kırmızı ve morlarıyla ışıldayarak göz kamaştırsa da metalin parıltısının yanında soluk kalıyordu.

Oscovko mükellef bir ziyafet sofrasının başında duruyormuş gibi dudaklarını yaladı. “Daha önce hiç Kirmen görmedim,” dedi Corayne’in gözlerine bakarak.

“Pek tavsiye etmem ama... gitmemiz gereken yer de orası.” Pencereye gidip Dom’la birlikte Ward’a bakmaya başladı. “Dağın eteğindeki Kirmen’in kapatılması gerekiyor.”

“Neden? Açık kalırsa ne olur? Burada, duvarlarımın arkasında kalırsam ne olur?” Oscovko başıyla pencereleri işaret etti. “Orada tam olarak neler oluyor?”

Corayne bir saattir ilk kez bocaladı, kelimeler boğazına takılıp kaldı. Kül Diyarı’nın sadece gölgelerini, Valtik’in büyü gücüyle yarattığı hayalleri görmüştü.

Andry boğazını temizledi. Bu anının ona hâlâ acı verdiği herkesin görebileceği kadar açıktı. “Taristan’ın Ward’da daha önce hiç görülmemiş... türden bir ordusu var. Cesetlerden ve iskeletlerden oluşan bir ordu. Canlı ama ölümler. Sayıları da çok fazla.”

Oscovko afallayarak başını yana eğdi.

“Ben de inanmamıştım,” dedi Corayne usulca. “İlk duyduğumda.”

Lemarta’nın kayalıklarında yaşayan, ufuktan başka isteği olmayan o kızı hatırladı. Dünyanın bu isteğini gerçekleştireceğini sanacak kadar aptal olan o kızı. Kadim’i ve suikastçıyı annesinin yaptığı o güzel kafesten kaçmak için bir şans, bir basamak olarak gören o kızı. Corayne o kızı hem kıskanıyor hem de ondan nefret ediyordu.

Oscovko yüzüne bakmaya devam ediyordu, açık renk gözleri şimdi sert bakıyordu, dişlerini sıkmıştı. Corayne prensin yüzündeki şaşkınlık olmadığını fark edince dehşete düştü.

“Mektubu getir,” dedi Oscovko teğmenlerinden birine seslenerek. Adam hemen fırlayıp çizmelerini yere vura vura odadan çıktı.

Korku Corayne’in kalbini sıkıyor, buz gibi parmaklarını içine geçiriyordu. “Ne mektubu?” dedi titreyen bir sesle.

Prens cevap vermedi, yüzü kaya gibi sertti. Teğmen elinde bir parşömenle dönünce Corayne neredeyse kâğıdı kapıp kendisi okuyacaktı. Bunun yerine sandalyesinin kolçaklarına sımsıkı yapışıp kalbinin gittikçe artan gümbürtüsünü duymazdan gelmeye çalıştı.

Oscovko tek bir el hareketiyle mektubu açıverdi. Corayne de Charlie gibi sandalyesinde öne doğru eğildi, ikisi de masanın karşısından mektupta yazanları görmeye çalışıyordu.

“Mektup Madrence kralından,” dedi Oscovko ikisine bakarak. İkiye bölünmüş koyu kırmızı mührü ve aygır damgasını gösterdi. “Ulak buraya hiç dinlenmeden, sürekli at değiştirerek geldiği için neredeyse ölüyordu.”

Madrence, diye geçirdi içinden Corayne, güçlkle yutkundu. Karşısında oturan Andry kaşlarını çatmıştı, endişeyle bakıştılar.

“Mektubu okuyacak mısın, yoksa önümüzde sallayacak mısın?” diye tısladı Sorasa.

Oscovko’nun gırtlığı inip kalktı. Corayne’e baktı, Corayne onda korkuyu gördü, yıkıcı, insanın içini kemiren türden bir korkuydu bu. Corayne bu korkuyu iyi tanıyordu.

“Veliaht Prens Orleon öldürüldü,” dedi Oscovko leke içindeki kâğıttan okuyarak. “Erida Rouleine şehrini ele geçirdi. Yirmi bin askeri Partepalas’a doğru ilerliyor, bir ordusu daha var...”

Oscovko’nun sesinde ve gözlerinde bir şey kırıldı.

Corayne kendi içinde de bir şeyin kırıldığını hissetti.

“Cesetlerden ve iskeletlerden oluşan bir ordu,” diye fısıldadı Oscovko. Mektubu indirip masanın üstüne bıraktı. “Dediğin gibi. Ward’da daha önce hiç görülmemiş türden bir ordu.”

Corayne’in parmakları masanın altında titriyordu. Gözlerini mektuba, mürekkeple kargacık burgacık yazılmış mesaja dikti. Gönderen kişi mektubu büyük bir telaşla yazmıştı.

“Mektup sahte değil,” dedi Charlie kâğıdı kendine çekerek. Usta bir gözle mührü ve imzayı inceledi. “Bu kralın kendi el yazısı. Gerçekten çaresiz durumda.”

“Haklı olarak,” diye mırıldandı Andry masanın üstünde yumruklarını sıkarak.

Dom devasa cüssesiyle pencerenin kalın camına yaslanmıştı, göğsü hızla kalkıp iniyordu. “Kirmen ordusu saldırıya geçti.”

Andry yavaşça sandalyesine oturup başını ellerinin arasına aldı. Corayne yanına gitmek istiyor ama yerinden kılmıdayamıyordu. Gözünün önüne Kül Diyarlıların gölgeleri geliyordu, çürüyen bedenleriyle sessiz bir ormanın ağaçları arasından beliriveriyorlardı. Ormanlar yerini binalara, otların bürüdüğü topraklarsa şehir sokaklarına bırakırken boğazından bir çığlık yükseldi. Bunları aklından atmak için gözlerini sımsıkı kapadı. Erida'nın yoluna çıkan her şeyi yok eden, adamların, kadınların, çocukların üstüne çullanan iskeletleri görmemeye çalıştı.

Rouleine savaşa ve kuşatmaya dayanacak şekilde inşa edilmiş bir sınır şehri. Gözyaşlarıyla yanan gözlerini açtı. Ama canavarlara karşı koyamaz. Taristan'a karşı koyamaz. Bekleyen'e karşı koyamaz.

Bir an uyanık olduğu halde rüyaları gözünün önünde canlandı. Bekleyen'in kırmızı varlığı görüş alanının köşesinde belirdi, sıcak ve nabız gibi atan bir parıltı halindeydi. Corayne onu görmek için başını çevirdi ama Bekleyen hemen yok oldu. Korku yok olmadı.

Andry'nin ya da Dom'un zihninde nelerin belirdiğini hayal dahi edemiyordu. Onlar çok daha kötü şeyler biliyorlardı. İkisi de o anıların ağırlığı altında eziliyor, Corayne'in asla atlatamayacağı bir fırtınaya direniyorlardı. Corayne, Sorasa'nın bakır rengi gözleriyle karşılaştı. Suikastçı sonra gözlerini yavere ve ölümsüze dikti, dolgun dudaklarını birbirine bastırdı, acılarını içine çekerken burun delikleri genişledi, Sorasa bu acı karşısında umutsuzluğa kapıldı.

Oscovko onları izliyordu, tedirgindi. Mektubu sertçe, kâğıdı buruşturarak katladı.

Boğazını temizledi. “Kral Robart tüm Ward’ı Erida ve eşine karşı ittifak yapmaya çağırıyor. Diyarı ele geçirmek için kullandıkları şeytanlara karşı.”

“Kabul edecek misin?” deyiverdi Corayne. Göğsünde o tanıdık umut kıvılcımını hissetmeyi bekledi, ne var ki beklentisi gerçekleşmedi. Durum gerçekten çok vahimdi.

Prens tereddüt içindeydi. “Bu mektup geçen ay yazılmış, benim elime daha iki gün önce geçti,” dedi sonunda, Corayne yüzünü buruşturdu. “Herhalde Robart şimdiye ölmüştür. Ya da tahtını teslim etmiştir.”

“Kirmen ordusu binlerce kişiden oluşuyor.” Andry başını kaldırdı, kahverengi gözleri uzaklara dalmıştı. Bu gözler genelde sıcacık bakardı ama Corayne şimdi onlarda sadece soğuk bir karanlık görüyordu. “Binlerce.”

“Ve Madrence’a doğru yürüyorlar,” diye homurdandı Dom dalgın bir sesle.

Sigil yumruğunu gürültüyle masaya indirdi, neredeyse şarap kadehlerini deviriyordu. Hepsi, Oscovko bile, ses karşısında sıçradı. Sigil öfkeli bakışlarını tek tek üstlerinde gezdirdi, siyah gözlerini kısmıştı, bronz yanakları kızarmıştı.

“Ordu hareket halindeyse Kirmen’i korumuyor demektir,” diye tısladı. “Diyar kurtulduktan sonra keyif çatabilirsiniz.”

Oscovko’nun dudaklarında memnuniyet dolu, küçücük bir gülümseme belirdi.

Ama Andry’nin yüzü asıktı. “Kirmen’den başka Kül Diyarlılar da çıkabilir, çıkmasa bile Taristan’ın oraya bir nöbetçi dikeceği kesin.”

Elini siyah saçlarında gezdirerek kafasını kaşıdı. Yaver stili, kısacık kesilmiş saçları yerini çoktan yumuşak, siyah bir hale gibi dökülen gür buklelere bırakmıştı. Corayne kesinlikle bu saçını tercih ederdi. Andry bencil sarayın kuralları tarafından

sınırlandırılmamış bu haliyle daha çok kendisi gibiydi. Yaver ve şövalye, delikanlı ve erkek arasında bir yerdeydi.

Sorasa kısa saçlarını omuzlarından geriye atıp kıvrarak küçük bir düğüm haline getirdi. Boynundaki dövmeler şimdi daha çok dikkat çekiyordu, görmezden gelmek mümkün değildi. Oscovko gözlerini yine, fazla yavaşça, dövmelerde gezdirdi.

“Yine de şansımız var,” dedi Sorasa, hemen yola koyulacakmış gibi bir hali vardı.

Sigil masanın karşısından başını sallayarak yumruğunu göğsüne indirdi. Charlie pek heyecanlı görünmüyordu, yine de yumruğunu hafifçe göğsüne vurdu.

“Şans,” dedi Corayne içini çekerek, kelimeyi zihninde evirip çeviriyordu. “Eh, buraya kadar şans sayesinde geldik.”

Masaya gidip Kirmen kılıcını aldı, omzunun üstünden tekrar kınına soktu. Fazladan ağırlık uzun haftalar boyunca neler yapabildiğini, daha ne kadar savaşabileceklerini hatırlatarak onu rahatlatmıştı.

Dom hâlâ pencerenin önündeydi, zümrüt yeşili gözleri görmeden bakıyordu. Corayne onun uzaklarda, kan ve kemikle çürümüş ilkbahar otlarının çevirdiği unutulmuş bir tapınakta olduğunu biliyordu.

Elini Dom'un omzuna koydu. Bir heykele dokunuyor gibiydi.

“Çoktan kaybettiğimiz kişileri kurtaramayız,” dedi usulca. Bunu Dom'a olduğu kadar kendisine de söylüyordu. “Ama geri kalanını kurtarmayı deneyebiliriz.”

Dom çok yavaş tepki verdi, erimeye başlayan devasa bir buz kütlesi gibiydi. Önce gözleri çözüldü, sert yeşil parçalar erimeye başladı. “Evet, yapabiliriz,” dedi sonunda.

“Ata binebilseydim ben de sizinle gelirdim. Bu kemiklerin bir kez daha savaşmasına izin verirdim.”

Corayne hızla arkasına dönünce odanın bir ucunda, elindeki bastona dayanmış yaşlı, çelimsiz bir adamın durduğunu gördü. Adamın üstünde sadece boyanmamış yünden uzun bir mintan vardı, yalın ayaktı, lekelerle kaplı derisinin altından mavi damarları seçiliyordu. Seyrek, ak saçları sırtından aşağı dökülüyordu, sakalları taranmıştı.

Oscovko gibi o da ne taç ne de bir mücevher takmıştı ama Corayne bunlar olmadan da onu tanıdı.

Trec Kralı Lyev.

İhtiyar kralın tavana diktiği gözlerine beyaz bir perde inmişti. Kral kördü.

Oscovko hemen yaşlı adamın yanına koştu ve bıkkınlıkla oflayarak koluna girdi. Kalenin içindeki dairelere açılan kapıya doğru götürmeye çalıştı. "Baba lütfen. Yine düşersen şifacılar..."

"Hepimizin kaderinde düşmek var oğlum," dedi Kral Lyev zayıf bir sesle, elini oğlunun yüzünde gezdirdi. "Son gelmeden önce ne yapacaksın?"

Prens afallayarak yüzünü buruşturdu. Kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü, alnı endişeyle kırıştı.

"Ne yapacaksın?" dedi Lyev bir kez daha, Corayne'in içinden buz gibi bir ürperti geçti.

"Hemşire," diye seslendi Oscovko karanlık kapı aralığından. Bakıcısı gelip kralın koluna girmeden gözlerini kaçırdı.

Corayne'in ağzı açık kaldı.

Valtik ilk kez ayakkabı giymişti, ayağında birbiriyle alakasız bir çift çizme vardı. Kralı odadan çıkarırken şimşek mavisi gözlerinden birini kırptı. Oscovko, Valtik'i şöyle bir süzdü. Hizmetçileri ve yaşlı hemşireleri fazla önemsemezdi. Masada oturan Yoldaşlar dudaklarını birbirine bastırıp dişlerini sıkarak ses çıkarmadan konuşmaya çalışıyordu.

Başka şartlar altında olsaydı Corayne kahkahalarla gülerdi. Sorasa gerçekten gülüyor, başını çevirerek eliyle ağzını kapamaya çalışıyordu.

Oscovko yavaşça kendine geldi, bir elini yüzünde gezdirerek babasının parmaklarının izini sürdü. “Ne yapacaksın?” diye mırıldandı babasının sözlerini tekrarlayarak.

Valtik’in sözleri, diye geçirdi içinden Corayne.

Prens gri gözlerini masada dolaştırdıktan sonra tekrar Corayne’e, sırtındaki kılıca baktı. Ağzının bir köşesi karanlık bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

“Savaş kampım çok uzun süredir sessizdi. Sizinle Galland’a geliyoruz.” Parmak eklemlerini masaya vurdu, teğmenleri de aynı şekilde karşılık verdi. “Pek az kişi kıyametle savaştığını söyleyebilir. Ben de onlardan biri olacağım.”

Corayne de onlarla birlikte başını salladı, yüzünde beliren hafif gülümseme içini kasıp kavuran kasırgayı gizliyordu. Corayne an-Amarat’ın içinde korku, inanç, rahatlama ve bir umut fidesi birbiriyle savaşıyor, her biri diğerlerini bastırıp galip gelmeye çalışıyordu. Ama hepsi Taristan’ın... ve Bekleyen’in karşısında sönük kalıyordu. Bekleyen korkudan da beterdi, felaketin ta kendisiydi.

“Kampı Volaska’ya çağır,” dedi Oscovko teğmenlerinden birini büyük salona doğru iterek.

Çılgınca bir kahkaha atarak kendine bir kadeh şarap daha koydu. Kan gibi dökülen içki kadehi ağzına kadar doldurdu. Oscovko kadehi ağzına götürürken kıpkırmızı şarap taşarak parmaklarına dökülüyordu. Prens umursamadı.

“Yarın yola çıkıyoruz!” diye bağırdı, sesi odada fazla yüksek çıkıyordu. Kimse onunla kadeh kaldırmadı. “Ama bu akşam ziyafet çekeceğiz.”

Her birine kaleden daireler tahsis edildi, azalan Trec halkı tarafından uzun zaman önce terk edilmiş olan daireler doluverdi. Kral hastayken, prens de ortada yokken soyluların ve saray mensuplarının orada kalması için bir neden yoktu. Çoğu şehir dışındaki kalelerinde ve malikânelerinde kalıyordu. Neyse ki Volaska'da hâlâ mutfaktan ahırlara kadar pek çok hizmetçi çalışıyordu ve hepsi de kullanılmayan, tozlu odaları temizlemekle görevlendirilmişti.

Corayne hizmetçinin yatağın çarşaflarını değiştirmesini beklerken kendisini tuhaf hissetti, bu yüzden süpürgeyi alıp su sürahisini ve el yıkama tasını yeniden doldurarak elinden geldiğince yardım etti. Sorasa bir köşede durmuş, kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuşken kendini daha da tuhaf hissediyordu. Gölgelelerin arasına dikilmiş bir tabutun içinde bir cesetmiş gibi görünüyordu. Hizmetçi, Sorasa'ya çekine-rek baktıktan sonra odadaki işini elinden geldiğince çabuk bitirme telaşına düştü.

Hizmetçi çalışırken Corayne de Sorasa da konuşmadı. Corayne, Kraliçe Erida'nın Trec'in başkentinde casusları olduğunu sanmıyordu ama riske girmeye değmezdi.

Şöminedeki alevler neşeyle çıtırdıyordu, taş duvarlar halılarla kaplıydı. İkisi de soğuğu uzak tutmaya yarıyordu. Şöminenin önünde yarıya kadar sıcak suyla dolu bir küvet bile vardı.

Corayne artık üşümüyordu ama yine de teni karıncalanıyor, giysilerinin altında tüyleri diken diken oluyordu. Tanrı Syrek'in tasvir edildiği duvar halısına bakarken gözleri kapanıyordu, Syrek kırmızı bir pelerine bürünmüştü, gözlerinin

akı parıl parıldı. Ayaklarının dibinde yenilmiş bir ordu, pek çok krallıktan, değişik ten rengine sahip askerler yatıyordu.

Son derece titizce işlenmiş yüzü nedense tanıdık geliyordu. Corayne gözlerini Syrek'in beyaz teninde, uzun burnunda, ince dudaklarında ve koyu kızıl saçlarında gezdirdi.

Taristan.

Corayne dişlerini sıkarak gözlerini kırptırdı.

İpler değişti, yüz ayrıntılarını yitirdi. Corayne derin bir nefes alarak duvar halısının başından ayrılıp odanın ortasına doğru yürüdü.

"Bu kadar yeterli," dedi hizmetçiye, önce Paramount, sonra da kırık dökük konuştuğu Trec dilinde. Mobilyaların yarısı hâlâ tozluydu ama yatak çarşafı değiştirilmiş, lazımlık temizlenmiş, küvet doldurulmuştu. Bu kadarı yeterliydi. "Zaten sadece bir gece kalacağız."

Hizmetçi şöyle bir başını salladı ve odadan çıkmak için can attığından hemen sıvıştı.

Sorasa hiç vakit kaybetmedi. Yatak odasını da incelemeye koyuldu ama duvar halılarını incelemek yerine arkalarını kontrol ederek duvarların her santimini gözden geçirdi. Bir toz bulutu kaldırarak ağır bir sandığı kenara iterken parmaklarıyla çatlakları ve boşlukları yokluyordu.

"Sesini yeniden duymak güzel," dedi Corayne yatağın üstüne oturarak. Düşünceli bir tavırla odayı araştırmakta olan Sorasa'yı izlemeye koyuldu. "Senden ders almayı özledim."

Suikastçı arkasına dönmedi. "Hayır, özlemedin," dedi sertçe.

Corayne bir kahkaha attı. "Hayır, özlemedim."

İçini çekerek kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Vahşi doğada geçirdikleri haftalardan sonra sert saman şilte bulut

gibi geliyordu. Gözlerini kapatıp uykuya dalmamak için tüm gücünü harcıyordu.

Sorasa dizlerinin üstüne çöküp zemini kontrol ederek araştırmasını sürdürdü.

“Oscovko beni Erida’ya teslim etmeyecek.”

“Beni endişelendiren Oscovko değil,” diye homurdandı Sorasa yatağın altında kıpırdanarak. “Bu kalede fare sorunu var.”

Yatağın diğer tarafından çıktı, elinden bir kuyruk ve kıpır kıpır, yağlı bir gövde sarkıyordu. Suikastçı fareyi koridora fırlatırken Corayne yüzünü buruşturdu.

“Ah, kes şunu, şimdiye dek çok daha kötülerini gördün,” dedi Sorasa kapıyı arkasından kapatarak.

“Bu, fareleri daha katlanılır yapmıyor,” dedi Corayne bacaklarını yukarı çekerek. Örtüleri karıştırarak başka kemirgen var mı diye baktı.

“Trec savaş kampıyla birlikte ziyafet çekmek üzereyiz. İnan bana fareleri mumla arayacaksın.” Sorasa ellerini kalçalarına dayayıp odayı gözden geçirdi, nihayet tatmin olmuştu. Sonra yüzünü buruşturarak pencerenin yanındaki masanın üstünde duran katlanmış giysileri dürttü. “Anlaşılan Oscovko bize akşam için giyecek verecek kadar nazikmiş.”

Corayne haftalardır yolculuk etmekten kir içinde kalmış olan bol gömleğini kokladı. “Neden acaba?”

Sorasa’nın yüz ifadesine bakılırsa masanın üstündeki giysiler de daha iyi durumda değildi. Sorasa bir elbiseyi yakaşından tutup kaldırarak tiksintiyle silkeledi.

“Dikkat et de zehirli olmasınlar,” dedi Corayne sırtarak.

Ama Sorasa çoktan elbiseyi gözden geçirmeye koyulmuştu bile, kumaşı parmaklarının arasında kaydırıyor, keten ve yün kıvrımlarını dikkatle kokluyordu.

“Şaka yapıyordum,” dedi Corayne bitkin bir sesle. “Gerçekten böyle şeyler yapılıyor mu?”

“Ben yaptım.” Sorasa yapmacık yapmacık sırtarak yatağın üstüne bir elbise ve iç çamaşırları attı. “Önce sen yıkan.”

Corayne giysileri dikkatle aldı, biraz endişeyle gözden geçirdi. Elbise yünden yapılmıştı, soluk mavi rengi bir zamanlar çok canlı olsa gerekti. Parmağını kollardaki ve yakadaki işlemelerde gezdirdi. Elbise eskiydi ama güzel dikilmişti, belki de çok eski zamanlarda bir leydi ya da bir prenses için yapılmıştı. Beyaz ve altın sarısı ipliklerle yapılmış kar tanesi desenlerinin arasına beyaz kurtlar işlenmişti.

Kar fırtınasındaki beyaz kurt, diye düşündü Corayne, sırtından bir ürperti geçti.

“Isadere bunu aynasında gördü,” diye mırıldandı.

Sorasa umursamaz bir ses çıkardı. “Isadere Ibal donanmasını Erida’ya karşı kullanmayı başardığında haber ver. O zaman etkilenirim.”

Corayne yavaşça eski gömleğini ve pantolonunu çıkarıp yere attı. Sanki deri değiştiriyor, kir ve pislik katmanlarını soyup atıyordu.

Küçük ahşap küvetteki sıcak su yataktan bile iyi geldi. Corayne suya dalarken nefesini tuttu, başını suya soktu. Tekrar suyun üstüne çıkıp gözlerini silerken küvetteki su bulanıklaşmıştı bile.

Corayne yüzünü buruşturdu. “Senin için küveti yeniden hazırlatalım mı?”

Sorasa hiç oralı olmadı. “Hadi acele et,” dedi pencerenin mandalını kontrol ederken.

Corayne küçük bir sabun parçasıyla tüm bedenini sabunladı, vücudundaki sıyrıkların üstünden her geçişinde ayak parmakları kıvrılıyordu. Bir yanı ziyafete falan boş verip su

soğuyana kadar küvetin içinde oturmak istiyordu. Kafasını bir kez daha sabunlayıp duruladıktan sonra işini bitirdi. Ateşin sıcaklığı çıplak sırtına vuruyordu, sudan çıkıp kalın bir battaniyeye sarınırken hiç üşümedi.

Sorasa çoktan soyunmuş, tuniğini, pantolonunu ve çizmelerini hançerleriyle birlikte düzgünce bir köşeye koymuştu. Corayne daha gözünü bile kırpmadan suyun altına dalmıştı bile.

Corayne elinde olmadan Sorasa'nın dövme­lerine baktı. Annesinin mürettebatında bile bu kadar çok dövmesi olan birini görmemişti. Sorasa'nın hemen hemen her yeri dövme­lerle kaplıydı. Bacaklarından yukarısı, sırtı, kaburgaları. Bir şahin, bir örümcek, bir takımyıldız.

“En çok hangisini seviyorsun?” dedi Corayne, Sorasa başını sudan çıkarınca.

Suikastçı gözlerini kırpıştırdı, her zamanki siyah sürmeleri yanaklarına akmıştı. Gözlerini kıstı. "Neyin?"

Corayne'in yanaklarına ateş bastı. "Affedersin, kabalık ettim." Başını eğip battaniyeye daha sıkı sarındı.

“Dövmeleri mi diyorsun?”

“Burnumu sokmak istemiyorum,” dedi Corayne gözlerini kaçırarak.

Sorasa gözünü hiç kırpmadı. "Ama hep sokuyorsun."

Corayne'in yüzü daha da çok yanmaya başladı. "Evet, galiba öyle," dedi. "Ben sadece... bilmek istiyorum. Her şeyi. Her zaman. Etrafımda neler olduğunu, her küçük ayrıntıyı bilirsem..." Sözüünü yarıda kesti, zihni allak bullaktı. "Galiba o zaman kendimi daha güvende hissediyorum. Biraz daha güçlü. Daha değerli. En azından eskiden öyleydi."

Lemarta'dayken Corayne'in gücü bilgidен geliyordu. Akın-
tıları, ticaret yollarını, para ve dedikodu akışını bilmekten.

Şimdi dünyanın sonuyla karşı karşıyalarken bu bildikleri hiçbir işe yaramıyordu.

Sorasa küvetin içinde kımıldamadan oturuyor, su etrafında hafifçe çalkalanıyordu. Sorasa tam bir muammaydı. Corayne başını suya sokup tekrar sessizliğe gömülmesini bekliyordu. Ama Sorasa tersine gözlerini silip siyah sürmeleri ovaladıktan sonra sırttı.

“En sevdiklerim bunlar,” dedi avuçlarını kaldırarak.

Ellerindeki güneş ve ay dövmesini gösteriyordu, nasırlar ve derisindeki çizgiler yüzünden ikisi de biraz çarpılmıştı.

Corayne büyülenmiş gibi dövmelere baktı.

“Ne anlama geliyorlar?”

“Lasreen’i, tanrıçanın iki yüzünü temsil ediyorlar. Güneş ve ay, yaşam ve ölüm. İkisini de ellerimde taşıyorum.” Sorasa düşünceli bir tavırla avuçlarını kendine çevirdi. Sesi yumuşadı. “Bu dövme bütün Amharalarda vardır.”

Suikastçı parmağını bir avucundaki güneşte, sonra da diğer avucundaki ayda gezdirdi.

Corayne uzun müddet sessizce onu izledi. Kendini incecik bir buzun üstündeymiş gibi hissediyordu.

“İyi misin Sorasa?”

Sorasa ellerini hızla suyun içine soktu. “Gayet iyiyim,” dedi sertçe.

“Bir aydır konuşmuyordun,” dedi Corayne nazikçe. Küvetin yanındaki küçük taburenin üstüne ilişti.

“Artık konuşuyorum.” Suikastçı bir katilden ziyade aksi bir çocuk gibi konuşuyordu. Dikkatini sabuna verip kollarını sabunlamaya başladı. “Ayrıca dediğim gibi gayet iyiyim.” Dişleri ateşin ışığında parıldadı. “Beni Amharalar yarattı. Ben sadece onların öğrettiklerini yaptım.”

Corayne bunun hassas bir denge olduğunu biliyordu. Her soru onu –ya da Sorasa’yı– uçurumun kıyısına itebilirdi. Ama artık sorularını meraktan sormuyordu. Sorasa’nın gözlerinin ardındaki acıyı görüyordu, zihnindeki duvarın arkasında bile yanan acıyı görüyordu.

“Onları tanıyor muydun?”

Sorasa sertçe içini çekti. Göz kapakları titreşti. O da dengesini sağlamaya çalışıyordu. “Hem de hepsini.”

Şöminedeki odun çatırdayınca Corayne irkildi, midesine bir ağrı girdi. *Hem de hepsini*. Sorasa’nın Amhara Loncası’ndaki yaşamına dair pek az şey biliyordu ama bu kadarı da anlamasına yeterdi. Sorasa kabul etse de etmese de suikastçılar bir zamanlar onun ailesiydi. Ailesinden on iki kişiyi öldürmüştü, onunla birlikte yaşayan ve onun elinden ölen on iki kardeş.

“Neden sürgün edildin?” Corayne’in boğazı kurumuştı.

Sorasa saçlarını artık temizlenmiş olan yüzünden geriye yatırdı. Kir ve sürmeler olmadan daha genç görünüyordu. Cesur bakışlarını Corayne’e dikti. “Bunun seni ilgilendirmediğini söyledin sanıyordum.”

Corayne battaniyeyi sırtından atıp yatağın üstünde duran giysilerin yanına gitti. “Bu merak etmediğim anlamına gelmiyor.”

Sorasa cevap vermedi.

Corayne cevap beklemeden giyindi. Yumuşak kumaşı teninde hissedince ürperdi. Eskimiş yolculuk giysilerinin içinde geçen haftalardan sonra elbise de her şey gibi ona yabancı geliyordu. Yakası köprücük kemiğinin altına inen elbise üstüne tam oturmuş, vücut hatlarını ortaya çıkarmıştı. Corayne, Lemarta’da hiç elbise giymezdi. Elbise giymek için bir neden yoktu, festivallerde bile. Ama elbise giymekten hoşlanmadığı söylenemezdi.

Küçük aynada kendine baktı. Ayna ancak bir parça parşömen büyüklüğündeydi, cam yüzeyi eğri büğrü ve bulanıktı ama Corayne görebildiği kadarına hayran kalarak eteğini sağa sola döndürdü.

“Bir adam karısından nefret ediyordu ve onu öldürmek istiyordu.”

Corayne dönerek bir kaşını kaldırdı. Sorasa tepki vermedi, ateşe, unutulmuş sabuna, içinde kirlerin girdaplar çizerek döndüğü suya baktı.

“Bir sözleşme yaptı,” dedi suikastçı, alevler birden harladı. İçeri sıcaklık yayıldı.

“Ama karısı için değildi,” diye fısıldadı Corayne.

“Daha önce de çocuk öldürmüştüm.” Şöminenin kıpkırmızı ışığı Sorasa’nın gözlerinde dans ediyordu. “Ama bu bana yanlış gelmişti. Hem pek az şey bana yanlış gelir.” Bir elini suya sokup kaburgalarına götürdü, Corayne’in göremediği bir dövme dokundu. “Hisar’a geri döndüm. Ama Lord Mercury’nin ibret olsun diye beni cezalandırması gerekiyordu.”

“Çocuğu öldüremediğin için mi?”

“Çocuğu öldürmeyi reddettiğim için,” dedi Sorasa. Yüzü sertleşti, gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. “Hata kabul edilebilir ama itaatsizlik affedilmez. *Biz hizmet ederiz*. Bu bizim en temel ilkemizdir. Ben ise hizmet etmemiş, edememiştim. Lord Mercury bu yüzden beni *osara* olarak damgaladı ve denize attı.” Gözleri bu anıyla doldu, hafifçe dilini şaklattı. “Güç erkeklere göre bir şey değil.”

Corayne kötü kötü güldü. “Kadınlar da bu konuda pek iyi sayılmaz.”

“Erida buna başlı başına bir örnek. Amcan da öyle.”

Ciddileşme sırası Corayne’e gelmişti, sırtından korkunç bir ürperti geçti. Taristan’ı ve ordusunu düşünmemeye çalı-

şarak elbisesini çekiştirdi. Taristan'ın gözleri uçurum gibiydi, onları hatırlamak şimdi bile ödünü koparıyordu.

Fırsat bulursa o gözler Corayne'i yutacaktı.

Dünyayı da yutacaktı.

Kirmen kılıcı yatağın ayak ucunda duruyordu, neredeyse yatağın eni kadar uzundu. Kın büyüsunü kısmen gizliyor, Kirmen kılıcının Kirmen kanına yaptığı çağrıyı boğuyordu ama Corayne yine de yankısını hissedebiliyordu. Corayne parmağını derinin üstünde gezdirdi. Artık yaptığı yolculuğun, Andry'nin yolculuğunun sebep olduğu her bir sıyrığı ve göçüğü, çatlakları ve yıpranmış yerleri ezberlemişti. Ve Cortael'in yolculuğunun. Başparmağını kılıcın sapına sürttü, sanki babasının parmaklarını orada hissedebilecekti.

"Babam gibi ölmek istemiyorum," diye mırıldandı.

Sorasa suları sıçratarak Corayne'e döndü, sırtını dikleştirdi.

"Kimse ölmek istemez Corayne," dedi sertçe. "Ama zamanı gelince herkes ölür." Yüzü biraz gevşedi, alnı yumuşadı. "Sonra Lasreen bizi evde karşılar."

Ev.

Corayne'in aklına ilk gelen şey küçük odaları ve beyaz duvarlarıyla, bahçedeki çiçekleriyle, annesinin çaydanlıkta kaynayan narenciye çayıyla kulübeydi. Corayne derin bir nefes alarak okyanusu ve selvi korularını hatırlamaya çalıştı ama burnuna sadece odun dumanı ve sabun kokusu geldi. Kalbi tekler gibi oldu. Lemarta büyüdüğü yerdi ama hiçbir zaman evi olmamıştı. Lemarta'da büyüyebilirdiniz ama oraya ait olamazdınız.

"Belki de hiçbir yere ait olmayan bizler, birbirimize aitizdir," diye mırıldandı Corayne. Bunlar Sorasa'nın uzun zaman önce söylediği kendi sözleriydi.

Suikastçı hatırlamıştı. Yavaşça başını salladı.

Kapıya sertçe vurulunca Corayne irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı. Sorasa küvetin kenarına yaslandı, sular çıplak köprücük kemiğinin etrafında çalkalandı.

Kendi kendine öfkeyle hırladı. "Evet, ne var?"

Kapı açıldı, içeri Kadim girdi, kapıdan geçmek için eğilmişti, sarı kafası neredeyse tavana değiyordu. O da üstünü değiştirmiş, siyah bir tunik ve deri pantolon giymişti, kılıcı belinde asılıydı. Yırtık pırtık pelerinini nihayet bu geceliğine çıkarmıştı.

"Ben..." dedi kekeleyerek, beyaz yüzü birden kıpkırmızı oldu. Gözleri tamamen giyinik olan Corayne'den küvete yayılmış olan Sorasa'ya kaydı.

Bir an Sorasa'ya baktıktan sonra bakışlarını hemen tavana, zemine, şömineye, Sorasa'nın bronz teni dışında herhangi bir yere çevirdi. "Affedersin... *evet* mi demiştin?"

"Sorun ne anlamadım." Sorasa suyun içinde omuz silkti. Bir at dövmesi omzunda dalgalanıyor, hareket eden teninin üstünde dörtnala koşuyordu. "Beş yüz yıl yaşındasın Domacridhan. Muhakkak ölümlü ya da ölümsüz, daha önce de çıplak kadın görmüşsündür. Yoksa ölümsüzler daha mı farklı görünüyor?"

Dom bir an boş bulunup kaşlarını çatarak Sorasa'ya baktı. "Hayır, *farklı* görünmüyoruz..." diye hırladıktan sonra başını çevirdi. Bir elini kaldırıp gözlerini kapadı. "Konu bu değil Sorasa."

Corayne bir kahkaha atmamak için ağzını kapatmak zorunda kaldı. Dom kendini çatıdan atmak istiyormuş gibi görünüyordu, Sorasa ise kendi yarattığı güneş ışığında uzanan nazlı bir kedi gibi tembelce sırtıyordu. Dom'un duyduğu rahatsızlığın tadını çıkarıyordu.

“Peki, o zaman ne söyleyeceksen bir an önce söyle,” dedi suikastçı. “Yoksa kalmak niyetinde misin?”

Dom içini çekerek kendini topladı. “Aşağıda ziyafet başladı ve bağırtılardan anladığım kadarıyla Oscovko şimdiden kafayı bulmuş.”

“Bunu kendimiz de anlayabilirdik Dom,” diye dalga geçti Corayne.

Dom yüzünü buruşturdu, Sorasa’yı görmemek için bir elini yüzünün yan tarafına bastırmaya devam ederek Corayne’e baktı. “Ben sadece Oscovko ve adamlarının pek de hoş davranışlar sergilemediğini söylemek istedim. Siz büyük salona gitmek için hazır olana dek kapının önünde bekleyeceğim.”

Sorasa kıınıldandı, küvetin içinde doğruldu. “Sana kendimi ya da Corayne’i koruyamayacağımı düşündüren nedir?” Suyun hizası biraz daha aşağı indi.

Corayne, Dom’un yüreğine inecek diye korkuyordu.

Dom, Sorasa’ya bakmamakta hâlâ inat ederek bir açıklama getirmeye çalıştı. Pek bir anlam ifade etmeyen kırık dökük kelimelerle bir şeyler anlatmaya çalıştı.

“İyi o zaman, ben gidiyorum,” dedi sonunda, sonra da dönüp gitti.

Açmak için kapıya öyle bir asıldı ki neredeyse menteşelerinden koparacaktı. Bir eliyle yüzünü örtmeye devam ederek dışarı fırladı, geniş gövdesi odayı titreten bir gümbürtüyle kapının pervazına çarptı. Hava çarpan kapının gücüyle dalgalandı, Corayne bir an ahşap parçalanacak sandı.

Sorasa’ya bakıp hınzırca gülümsedi. “Daha önce çıplak bir kadın gördüğünü hiç sanmıyorum.”

Sorasa yan yan gülümseyerek ayağa kalkınca şöminenin önündeki taşlara sular sıçradı.

“Hayır, kesinlikle görmüş.”

Corayne'in kaşları yukarı kalktı. "Nereden biliyorsun?"

"Tam olarak nereye bakacağını biliyor da ondan," dedi Sorasa sakın bir sesle, havluyla çabucak kurulandı. Sonra iç çamaşırlarını giyip saçlarının suyunu sıktı ve yatağın üstüne konulmuş olan elbisesine baktı. Gülümseyişi yerini asık bir surata bıraktı. "Trec modası ne kadar berbat."

Sorasa'nın elbisesi kömür rengindeydi, eteklerindeki siyah ve sarı işlemeler minik çiçek desenleri oluşturunuyordu. Uzun kolluydu, yakası bağcıklıydı, Sorasa aşırı büyük elbisenin üstüne daha iyi oturması için bağcığı iyice sıktı. Corayne'in elbisesi gibi yaka köprücük kemiğinin altına uzanıyor, Amhara dövmelelerini daha fazla gözler önüne seriyordu. Sorasa siyah dövmeleleri ve bronz tenini göstermekten hoşlanmıyorsa bile belli etmiyordu. Islak saçlarını çabucak başının arkasında örüp ensesinde kıvrarak düğümledi. Sürmesini yeniden sürerek göz kapaklarına keskin çizgiler çekti. Alevden daha parlak olan bakır rengi gözleri iyice ortaya çıktı.

Trec giysileri içinde esmer tenli, siyah saçlı, güzel bir Ibal kadını olarak çarpıcı bir görüntüsü vardı. Sanki parlıyordu, çıkık kemikli yüzü ve dolgun dudaklarıyla tablolarındaki leydiler kadar güzel görünüyordu.

Corayne içinde cesur, muhteşem annesinin yanındayken duyduğu o tanıdık ezikliği hissetti.

"Elbise berbat olsa da olmasa da çok güzel görünüyorsun," dedi elini Sorasa'ya doğru sallayarak.

Suikastçı omzunu silkti. "Eskiden daha iyi görünüyordum," diye mırıldandı kollarındaki bağcıkları bağlarken. "Keşke güneye doğru düzgün bir yolculuk yapabilseydik. Ibal sarayı gerçekten muhteşem bir yerdir."

Corayne hayal etmeye çalıştı. Almasad'da daha çok şehirden geçmeye odaklanmışlardı ama Corayne kaliteli ipekli-

leri ve değerli mücevherleri az da olsa hatırlıyordu. Altınlar, turkuazlar, ametistler, lapisler ve en kaliteli gümüşler. İnsanı hem çölün güneşinden korumak hem de güzel bir vücudu ya da kaslı bir bedeni sergilemek için dikilmiş kumaşlar. Corayne şimdiye dek Sorasa'yı sadece deriler ve tunikler içinde görmüştü, pelerini hep sırtındaydı. Onu ipekliler içinde düşünemiyordu.

"Daha önce hiç ziyafete katılmadım," diye mırıldandı Corayne elbisesini yeniden çekiştirerek.

"Ben katıldım ama hiç davet edilmedim," dedi Sorasa, eteğini yukarı kaldırınca ince uzun bacağı ortaya çıktı. Bir hançeri bacağındaki kayışa takıp bir diğerini çizmesinin içine soktu. "İkimiz için de bir ilk olacak."

Corayne Kirmen kılıcına baktı. "Sanırım kılıcı burada bırakamam," dedi sırtında kılıçla ne kadar aptal görüneceğini hayal ederek.

"Bu gecelik onu Dom ya da Andry taşıyın. Yaverin ne istersen yapacağına eminim," dedi Sorasa kurnaz bakışlarla.

Kılıcı alırken Corayne'in yüzü yanıyordu. "Andry nazik davranıyor, hepsi bu," diye mırıldandı, birden göğsünde kabaran duyguları bastırmaya çalışıyordu.

Koridorda kahkahalar yankılandı, sesler odaya bile geliyordu. Corayne, Sorasa'nın dikkatinin dağılmasına sevindi. *Prensin adamları gerçekten sarhoş.*

"Oscovko'yla kaç kişi geliyor?" diye sordu.

Sorasa omuz silkti. "En fazla beş yüz. Daha kalabalık bir savaş kampı hiç görmedim."

Corayne kaşlarını çattı. "Oscovko Ward'ı kurtarmak bir oyunmuş, zafer de ödülüymüş gibi davranıyor."

“Sözünü tuttuğu müddetçe nasıl davranırsa davransın,” dedi Sorasa odanın kapısına doğru yürüyerek. Elini kapının mandalına koydu, dövmeli parmakları kıvrıldı. “Hazır mısın?”

“Açlıktan ölüyorum. Yani evet.”

Dom’un hâlâ kapının önünde beklediğini görünce ikisi de şaşırmadı. Koridora çıkarlarken Dom hiçbir şey söylemedi, devasa, hantal bir gölge gibi önden yürümeye başladı. Ama adımlarına ayak uyduruyor, birkaç metreden fazla uzaklaşmıyordu. Corayne sakalının kısaltıldığını, saçlarında yeni örgüler olduğunu fark etti, her bir kulağının önünde iki örgü sallanıyordu, sarı saçlarının geri kalanı açık bırakılmıştı. Yine bir prens gibi görünüyordu, yine Kayıp Glorian’ın etkileyici ve güçlü, ölümsüz oğlu olmuştu.

Corayne kendi kendine gülümsedi.

Ve Sorasa Sarn yüzünden tamamen dağılmış durumda.

17

KAFATASI KRALIÇESİ

Erida

Partepalas'ın kuleleri ve katedralleri bulutsuz, mavi gökyüzüne doğru yükseliyordu. İkinci güneşinde ışıldayan beyaz taşlar ve gümüş rengi boyalar, şehrin limanda yükselen meşhur deniz fenerinden bile daha parlaktı. Ormanların soğuğu yerini güney kıyılarındının sakın, ılıman havasına bırakmıştı. Her şey hâlâ çiçek açıyordu, havada çiçeklerin ve tuzlu esintinin kokusu vardı. Erida daha fazlası için sabırsızlanarak hepsini içine çekiyordu.

Madrence'ın başkenti nehrin denizle buluşup güçlü bir akıntı halinde Vara Körfezi'ne doğru ilerlediği kıyı boyunca uzanıyordu. Nehrin bir kısmı şehrin etrafında kazılan hendeğe dolarak surların önünde ikinci bir bariyer vazifesi gören yeşil bir kanal oluştıuruyordu. Hepsi de heybetli olan birkaç kapı vardı, Rouleine kapılarından çok daha etkileyiciydiler. Ve çok daha zengin. Partepalas fetih ya da ticaret için değil, göz

için inşa edilmiş bir şehirdi. Madrentine krallar zengindi ve şehir de kaldırım taşlarına varıncaya dek bunu yansıtıyordu. Duvarlar ve gözetleme kuleleri gümüş kalkanlarla süslenmiş, hepsinin üstüne Madrence aygırının resmi işlenmişti.

Kral Robart'ın oturduğu İnciler Sarayı adını fazlasıyla hak ediyordu. Parlak gri ve pembe taşlarla kaplı duvarlarıyla nehre doğru çıkıntı yapan sarayın pencereleri mücevherleri andırıyordu. *Benim sarayımdan küçük, diye düşündü Erida, ama çok daha güzel. Zevk ve konfor için inşa edilmiş, savaş korkusu olmayan bir hükümdar için. Yani şimdiye kadar öyleydi.*

Şehirde tek bir şeyin eksikliği hissediliyordu. Bayraklar yoktu: Ne bordo ipekliler vardı ne de Kral Robart'ın gümüşü atları. Hepsi gitmişti, onların yerini durgun havada hiç kıpırdamayan tek bir beyaz bayrak almıştı. Bu bayrağın tek bir anlamı vardı.

Teslimiyet.

Başkent yenmeye hazır mükemmel bir pastayı andırıyordu. Ve ziyafet başlamıştı.

Erida'nın lejyonlarının yarısı çoktan başkent önünde kamp kurmuştu, on bin asker işgale hazır. Körfezde Galland gemileri geziniyordu. Çift güverteli ve yeşil bayraklı sadece üç savaş gemisi vardı ama fazlasıyla tehdit oluşturunlardı. Erida'nın donanması geliyordu. Limanın tamamen ablukaya alınması an meselesiydi. Zaten Robart'ın gemilerinin çoğu gitmiş, körfez yarı yarıya boşalmıştı.

Erida kanatlanıp uçacakmış gibi hissediyordu. Kendini dizginlemek, sıra halinde ilerleyen saraylıların başında atını tırısta tutmak için tüm saray görgüsünü ve bilgisini kullanmak zorunda kalıyordu. Soyluların ve generallerin temkinli fısıltıları yerini heyecan dolu bir uğultuya bırakalı çok olmuştu. Erida bir kez olsun saraylılarla aynı duyguları paylaşıyordu. Hepsi

en güzel giysilerini giymişti, taç giyme töreni ya da cenaze merasimi için sakladıkları çelikleri, ipeklileri ve sırmaları kuşanmışlardı. Harrsing'in boynunda sıra sıra zümrütler parlıyor, Thornwall'un omuzlarının arasına gerilmiş altın zincirin ucundan kükreyen aslan tasviri sarkıyordu. Marger, Radolph ve diğerleri sikkeler gibi ışıldıyordu. Bunun tanık olunması gereken, unutulmayacak bir gün olduğunu biliyorlardı.

En çok da Erida biliyordu.

Ascal'dan bu kadar uzakta olmalarına rağmen nedimeler Erida'yı süsleme konusunda olağanüstü bir başarı göstermişlerdi. Altın tokalar ve kırmızı ipek kurdelelerle süslenmiş kalın saç örgüleri bel çukuruna doğru sarkıyordu. Yanakları uçuk pembe, teninin geri kalanı bembeyazdı ve en kaliteli Ishei porseleni kadar kusursuzdu. Altın sarısı zırhı ve eteklerine yeşil, sarı ve kızıl güller işlenmiş kırmızı elbisesiyle güzel bir tezat oluşturduğunun farkındaydı. Galland aslanı atının iki yanından sarkan kırmızı pelerininin üzerinden hırıliyordu. Kısrağı bile Erida'yla uyum içindeydi, altın tokalı kırmızı deri kayışları yağlanıp parlatılmıştı, eyerin altında gül desenli bir örtü vardı.

Erida'nın mücevherlerinin çoğu hâlâ hazinede kilit altında olduğundan tam da bu amaçla babasının tacını getirmeyi akıl etmişti. Taç en güzel mücevheri değildi ama kesinlikle en eskisiydi. İlk Galland kralı tarafından takılmış olan taç siyah altından ve türlü renklerde mücevherlerden yapılmış bir şaheserdi. Erida'nın kafasına uyacak şekilde değiştirilmişti ve yerine güzelce oturuyordu. Alnının tam ortasındaki başparmak büyüklüğündeki yakut teninin üstünde ısınmıştı. Mücevher taçtan da eskiydi, geçmiş Cor imparatorlarına ve Erida'nın yeniden kurmaya çalıştığı imparatorluğa kadar uzanıyordu.

Erida'nın görünüşü ordusunun üstünde dalgalanan yeşil bayraklardan daha güzeldi. Onu gören herkes muzaffer Galland kraliçesi olduğunu anlardı.

Köprüye ve Partepalas'ın ana kapısına doğru yaklaşırlarken Erida eyerinde hafifçe sallanıyordu. Binlerce lejyoneri kraliçenin maiyetinden önce içeri alınarak çoktan şehrin içine konuşlanmıştı.

Kül Diyarlılar geri çekilmişti, ceset ordusuna ihtiyaç yoktu. Ufukta karaltıları seçiliyordu, nehrin karşı tarafındaki yamaçta siyah bir kurdeleyi andırıyorlardı. Uzun, simsiyah bir sıra halinde araziye yayılmışlardı. Erida'nın lordlarını rahatsız etmeyecek kadar uzakta ama Erida'nın çağırabileceği kadar yakındaydılar; cesetlerin Erida'ya karşı durabilecek herkesi korkutmasına yetecek kadar yakındaydılar. Çürük cesetler havayı zehirliyor, yamaçta ilerlerlerken iğrenç bir koku yayıyorlardı.

Taristan ise cesetleri tiksintiden çok sakın bir memnuniyetle izliyordu. Zırhı ve kırmızı peleriniyle net bir silüet oluşturuyordu, yüzünü güneşe çevirmişti ama ışık nedense gözlerine ulaşamıyordu. Hâlâ simsiyahtılar, her şeyi yok ediyorlardı, gün ışığına karşı bile bağışıktılar.

Ronin yürüyüşün her gününde daha da tedirginliğe kapılıyor gibiydi, cübbesi ve yüzü toz toprak içindeydi. Dudak bükerek ilerideki şehre baktı.

"Ya Madrence kralı fikrini değiştirirse?" diye tısladı beyaz parmaklarını atının dizginlerine geçirerek. Kısarak altında titredi, büyücüye karşı temkinliydi.

Erida hafifçe gülümsedi. "Keşke." Parmağını şehre doğru uzattı, giysisinin uzun kolu havada sallandı. "İşte arşivler Büyücü. Söz verdiğim gibi."

Kütüphane Adası aslında bir ada değildi, bir köprünün ucunda yükselen bir kuleydi, nehrin suları kulenin duvarlarına çarpıyordu. Kule dikine duran bir kılıç gibiydi, bir katedralden daha yüksekti, tepesinde gümüş uçlu siperler ve kubbeli bir gözlemevi yer alıyordu. Kütüphane Adası Ward'da eşi benzeri olmayan bir bilgi hazinesi olarak biliniyordu. Bir sonraki Kirmen'in nerede olduğuna dair bir ipucu varsa, Ronin'in onu orada, spiral şeklindeki rafların ve tozlu parşömenlerin arasında bulacağı kesindi.

Kızıl büyücü iştahla Partepalas arşivlerine bakıyordu. Erida bir an solgun dudaklarını yalayacak sandı.

"Sırada hangi diyar var?" dedi Erida sesini alçaltarak. Thornwall ve diğerleri sadece birkaç metre ötede at sürüyordu, Erida'nın Aslan Muhafızları etraflarını sarmıştı.

Taristan gözlerini Kirmen ordusundan ayırıp Erida'ya baktı. Her zamanki gibi, bakışları Erida'nın göğsüne saplanan bir kılıç gibiydi. "Bilmiyorum."

Kirmen'den başka neler çıkabilir? diye düşündü Erida dişlerini sıkarak. Başka bir ülkenin tahtını ele geçirmişken bile kendini hâlâ dezavantajlı hissediyordu. *Başka ne olabilir?*

"Bekleyen'in kaç Kirmen'e ihtiyacı var?"

Taristan Kirmen kılıcına, sonra da Ronin'e baktı. "Onu da bilmiyorum."

"İki Kirmen açık, biri kayıp. Daha fazlası olmalı. Pek yakında," dedi Ronin, yüzü asıldı. "Ayrıca Corayne'in ölmesi gerek. Onun yüzünden bir Kirmen daha kaybetmeyi göze alamayız."

"Corayne'in icabına bakılacak," dedi Taristan dişlerini sıkarak.

“Koyduğum ödül işe yaramadı, ne Corayne ne de Konegin için.” Erida bıkkınlıkla içini çekti. *Bir krallığı devirebiliyoruz ama bir Cor kızını ve entrikacı kuzenimi bulmayı beceremiyoruz.* “Amharalar da şimdiye dek bir başarı elde edemedi.”

“Corayne’in icabına bakılacak,” dedi Taristan tekrar üstüne basa basa.

Her nedense vahşi bakışları âdeta güven veriyordu. Erida bir planı var mı diye sormayı düşünüyordu ki karşılarında Partepalas’ın kapıları belirdi.

Kısrağı şehrin açılır kapanır köprüsünden geçerken demir nallar tahtaların ve çivilerin üzerinde çınılıyordu. Erida kendini Rouleine’e girerkenki gibi hissediyordu ama bu bin kat daha heyecan vericiydi. Kalbinin patlamasından, zihnindeki tüm duyguların yüzeye çıkmasından korkuyordu. Sevinç, gurur, endişe, ferahlama, hatta pişmanlık... Her şey acıya batmış gibiydi. Erida’nın içinden hem gülmek hem ağlamak geliyordu. Ama o bir kraliçeydi, kapıdan geçip yabancı bir başkent sokaklarına çıkarken başını dik tutup sakin bir yüz ifadesi takındı.

Askerleri yola sıralanmıştı. Kraliçelerini ve eşini selamlamak için hep bir ağızdan bağıryorlardı. Şehirden kaçmayı başaramayan Partepalas sakinleri de Erida’nın geçişini izliyordu. Kapılardan, pencerelerden, sokak köşelerinden bakarak Erida’nın her hareketini takip ediyorlardı. Çoğu sessizdi, yüzleri ifadesizdi, gerçek duygularını gizliyorlar, çocuklarını saklıyorlardı. Birkaçı, en cesur olanları, fatih kraliçeye ve ordusuna tiksintiyle bakıyordu. Ama kimse işgalcilere el kaldırmadı. Kimse bağırmadı, kimse taş atmadı. Erida şehrin içlerine doğru ilerlerken kimse yerinden kımıldamadı, donup kalmışlardı.

“Bizden nefret ediyorlar,” dedi Thornwall sert bir sesle.

Erida başını çevirip komutanına baktı. “Daha çok bizden korkuyorlar. Bu da bir zaferdir.”

İnciler Sarayı yankılar içindeydi, inci kakmalı beyaz taşlarla döşenmiş ışıl ışıl avlusu bir mozole kadar sessizdi. Aslan Muhafızların zırhları şakırdıyor, pelerinler hışırdıyor, çizmeler zeminde takırdıyordu. Avlunun bir tarafı açıktı, nehrin suları taşlara çarpıyordu. Güneş ışığı nehrin dalgalarından yansıyarak yürümekte olan kafilenin üzerine altın sarısı ve mavi parıltılar düşürüyordu.

“Muhafızlar yok,” diye mırıldandı Erida sarayın ne kadar boş olduğunu görünce. Gözleri Thornwall ve Taristan arasında gidip geldi. “Şehirde hiç asker de yok.”

“Kral Robart’ın topladığı ordu burayı terk edeli çok olmuş,” dedi Taristan gözlerini kısarak.

Thornwall başını öne eğdi. “Lejyonlara gereken emirler verildi. Gözetleme kulelerine adamlar yerleştirildi, gözcülerimiz arazileri araştırıyor. Robart bizi gafil avlamak istiyorsa işi gerçekten çok zor.”

Erida bir kez daha ihtiyar komutanı yanında olduğu için sevindi. “Güzel.”

Şövalyeler sarayın kapılarını ardına kadar açarak onları içerideki muhteşem odalara buyur etti. Önce pembe-beyaz karolarla döşenmiş kabul salonuna girdiler, taşların her biri gerçek sedeflerle süslenmişti. Erida tüm değerli mücevherleri ve taşları hazinesine göndermek için sarayı tuğla tuğla söküp parçalamak istiyordu. Madrentine kralların mermer heykelleri önlerinden geçen Erida’ya öfkeyle bakıyordu. Erida her birinin yüzünü darmadağın ettiğini, geriye hiçbir şey bırakmadığını hayal etti.

“Saraylılar nerede?” diye sordu. Sesi mermerlerde ve kireç taşında yankılanarak boyalı tavana kadar yükseldi.

“Robart’la birlikte taht odasında bekliyorlar.” Thornwall bir diğer kemerli kapıyı işaret etti. “Endişelenmeye gerek yok, Aslan Muhafızlar yol boyunca yanınızda olacak.”

“Robart’tan da sümüklü saraylılarından da korkmuyorum,” dedi Erida öfkeyle. “Madrentineler zayıf insanlar.” İçeriye yeniden gözden geçirdi. Her bir boyayı ve inci tanesini süzdü. Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. “Yıllarca barış içinde yaşadıkları için tembelleşmişler, sikkeler ve tüy kalemler onlara kılıçlardan ve taçlardan daha çok yakışır.”

Erida içeriye adım attığında tahtın boş olduğunu gördü, bir platformun üzerine yerleştirilmiş olan taht baklava biçimindeki camların önünde bir silüetten ibaretti. Vara Körfezi’nin mavi suları ikindi güneşinde parlayarak safir ve altın renginden bir kalkan oluşturuyor, odanın açık renk duvarlarına yer yer ışık parıltıları vuruyordu.

Madrence kralı eski tahtının biraz aşağısında, platformun basamaklarında duruyordu, ellerini arkasında birleştirmişti.

Erida hiç durmadan krala doğru yürüdü.

“Hiç değilse Robart poz kesmeyecek kadar akıllı,” diye fısıldadı Thornwall’a, gözlerini tahta çevirdi.

Robart tahtı olmadan da bir kral gibi görünüyordu, bordo rengi kadifelere bürünmüştü, kalın belinde mücevherlerle süslenmiş bir kemer vardı. Gümüş tacını takmıştı, kırılmış sarı saçlarının üzerinde yakutlar göze çarpıyordu. Erida, Robart’ın mavi gözlerinde, güçlü çenesinde ve o kendini beğenmiş havasında kralın oğlunu gördü. İkisi de aynı şekilde kaş çatıyordu.

Robart’ın sayıları pek az olan saraylıları da şehrin geri kalanı gibi sessizlik içinde bekliyordu. Yüzleri asıktı, gözlerini

yere indirmişlerdi, giysileri buruşuk, saçları darmadağın ıktı. Bu lordlar ve leydiler ya kalmayı seçmiş ya da buna mecbur bırakılmışlardı. Hangisi olursa olsun Erida'nın umurunda değildi.

Erida tahta yaklaşırken Aslan Muhafızlar yelpaze şeklinde dizilip pozisyon aldı. Ronin'le birlikte kafilenin birkaç adım önünden giden Taristan bile adımlarını yavaşlattı.

"Herkes Galland ve Madrence Kraliçesi Erida'yı selamlasın," diye bağırdı Thornwall, sesi mermer salonda yankılandı. "Eski Cor'un ihtişamı yeniden doğuyor."

Erida gözlerini kırpıştırdı, sırtından bir zevk ürpertisi geçti. Omuzlarında kanatlar çıkmış gibi hissetti, onları olabildiğince açıyor, odayı ihtişamı ve gücüyle dolduruyordu. Herkes odadaki adımlarını takip ediyordu ve Erida bundan büyük bir keyif alıyordu. *Galland ve Madrence Kraliçesi.*

"Majesteleri." Ünvan Robart'ın ağzında bir hakaret gibiydi ama Robart doğuştan asilzade olan bir saraylının tüm becerisiyle yerlere kadar eğilerek Erida'yı selamladı. Yüzündeki tiksinti Erida'nın gözünden kaçmadı.

Detaylara takılmanın anlamı yoktu. Taht zaten Erida'nındı. Robart mahvolmuş bir adamdı, artık kral değildi. *Elinden her şeyini aldım. Geriye sadece çirkin bakışları kaldı.*

"Robart," dedi Erida ciddi bir sesle, selam vermedi. Pelerini arkasında sürükleniyor, aslan taht odasının zemininde kükrüyordu. "Diz çöksen iyi olur."

Devrik kral irkildi, tüm bedeni sarsıldı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıp kapadı. Ama karşı koymaması gerektiğini biliyordu. Yavaşça yere çöktü, bir dizinin üstüne çökerken yaşlı kemikleri çatırdadı.

“Kraliçem,” dedi boğuk bir sesle, eliyle tahtı işaret etti. Erida onu basamaklarda bırakıp tahta çıkarken Robart’ın tiksintisi yerini utanca bıraktı.

Madrence tahtı incilerden ve gümüşten yapılmış, kırmızı kadifeyle kaplanmıştı. Muhteşem görünüyordu ama heybetli değildi, korkacak bir şey yoktu. Erida yavaşça iç geçirerek tahta oturdu, nefesini salarken ondan önce gelmiş geçmiş erkeklerin tüm başarısızlıklarını da nefesiyle birlikte dışarı saldı.

Bir tahta daha oturan, ikinci bir tacı takan benim. Bir kadın, başka kimse değil.

Salondaki diğerleri de diz çöktü, Taristan ve Erida’nın kendi maiyeti de Madrence lordları ve leydileri gibi diz çökmüştü. Saraylılar kralları kadar isteksiz değildi, bu fetih işinin bir an önce bitmesi için can atıyorlardı. Erida onları suçlayamazdı. Sadakatlerini tartma düşüncesi onu şimdiden yormuştu.

Ama bu işin hemen halledilmesi gerekiyordu.

Erida parmaklarını oynatarak herkesin ayağa kalkmasını işaret etti.

“Bağlılık yemini edeceksiniz,” dedi ciddi bir sesle, ellerini kucağında birleştirdi. Şahin gibi bakışlarla odayı gözden geçirdi. Birkaç kişiyi zaten tanıyordu, bunlar Madrence’in daha çok güç sahibi olan soylularıydı. “Ayrıca Eski Cor Prensi eşim için de bir koltuk istiyorum.”

Taristan’ın yüzünde en ufak bir kıpırtı olmadı ama Erida omuzlarının duruşundan, ellerinin kendinden emin hareketlerinden ve odadaki şövalyelerden daha korkutucu olan kararlı kurt adımlarıyla yürüyüşünden, eşinin buna memnun olduğunu anladı.

Robart birden kendini kaybetti.

“O canavar gözünü bile kırpmadan oğlumu öldürdü,” diye hırladı, yumruklarını sıkarak platformun dibine geldi. Taristan’la aynı boydaydı ama yine de çok daha ufak tefek duruyordu, bir krala göre fazla silikti. Taristan hiç oralı olmadı, Robart’ın bir metre ötesinde durdu. Bu tavrı kralı daha da kızdırdı, yüzü kıpkırmızı oldu.

“Burada bulunmaya nasıl cüret edersin?” diye tısladı. “Sende hiç utanma yok mu? Ruhun yok mu?”

Tahtta oturmakta olan Erida hiç kımıldamadı. Odayı hızla gözden geçirerek bir kenarda durmakta olan Madrentine soylulara baktı. Onlar da krallarının tiksintisini, hatta bazıları acısını da paylaşıyordu. Erida bir an çekici Prens Orleon’un sonu gelmeden önce kaç saraylıyla yattığını merak etti.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Orleon aptalın tekiydi, bir ceset olarak yaşayan bir prene göre çok daha fazla işe yarıyordu.

“Oğlunun ve Rouleine’deki insanların ölümü sizin hayatınızı kurtardı,” dedi Erida sakın bir sesle.

Gerçek buydu, hepsi bunu biliyordu, Robart bile. Rouleine’in düşüşü kıtanın üzerinde bir fırtına bulutu gibiydi, düştüğünün haberi her yere yayılıyor, sokaklarda ve taşra yollarında haykırılıyordu.

“Bizi açlık gibi son derece bayağı bir şeyden kurtardı,” dedi Robart sesi titreyerek. “Tüm Ward bundan bahsediyor. Galland Aslanı uyanık ve aç. Ward üzerinde Erida’nın ordusunun bir benzeri yok, Erida yanındaki Cor prensinin yardımıyla tüm diyarın imparatoriçesi olacak. Bedeli ne olursa olsun, Erida ve orduları ne kadar kan dökerse döksün.”

Robart’ın söylemediği bir şey vardı, kelimelerinin arasına gizlenmişti. Erida, Robart’ın korkusunun tadını alabiliyor,

Rouleine'den buraya kadar peşlerinden gelen fısıltılarda hissedebiliyordu. Yollarda ve sokaklarda duyabiliyordu. Şimdi de onu Robart'ta ve sessiz saraylılarında görüyordu.

Kraliçe Erida ölülerden oluşan bir orduya hükmediyor.

"Bitti mi?" dedi Erida gözlerini devrik kralın üstünde dolaştırarak.

Robart başını eğdi, gözlerini Taristan'dan ayırdı. Yavaşça yoldan çekildi. Yaşlı kraldan geriye kalan ateş de söndü, sadece küller kaldı.

Odanın bir köşesinde süslü bir koltuk taşıyan iki hizmetçi görüldü. Koltuğu yerine bıraktılar, Taristan, Erida'nın yanında yerini alıp koltuğa oturdu.

Robart nemli gözlerle onları izliyor, bakışları ikisi arasında gidip geliyordu ama hiçbir şey söylemedi.

"Teslim olmakla iyi ettin Robart." Erida elini yeni tahtının kolçağında gezdirdi, serin taşların ve incilerin bir aygır oluşturacak şekilde dizilmiş olduğunu fark etti. "Kızın da aynısını yapacak mı?"

Kralın yüzü bembeyaz oldu. "Kızım..."

Erida'nın içi haklı çıkmanın verdiği keyifle doldu. "Madence prensesi. Orleon öldüğüne göre artık tek vârisin o," dedi sert bir sesle. Salondaki saraylıların korkuya kapıldığı gözünden kaçmadı. Thornwall ve Harrsing'in gururu da. "Kendisini burada göremiyorum. Adı Marguerite idi, değil mi? Şimdi on beş yaşında olmalı."

"Evet, majesteleri," dedi Robart dizlerinin üstüne çökerek.

Erida pek çok şey öğrenmişti, en çok da politika ve tarih konusunda. Kayıp bir vârisin, hafife alınan bir genç kızın doğurabileceği risklerin farkındaydı.

"Ben de tahta o yaşta çıkmıştım," diye devam etti. "Kızın nerede?"

Robart kendini bir darbeden korumak ister gibi titreyen ellerini havaya kaldırdı. "Pennaline yakınlarında bir Adalenian manastırında. Annesi öldükten sonra eğitimi için böylesinin daha iyi olacağını düşündüm. Sessiz sakın bir çocuktur, tahtta gözü yoktur, endişelenmenize gerek yok..."

Erida elini sallayarak onu susturdu, zümrüt yüzüğü parıldadı. "Eminim onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorsunuzdur. İkiniz de hayatınızın geri kalanını huzur içinde yaşayın."

"Peki nerede yaşayacağız?" dedi Robart boğuk bir sesle. Korkmuş gibi görünmeye bile takati yoktu.

Thornwall parmağını kaldırarak şövalyelerine sessizce emir verdi. İki şövalye hemen kılıcını çekip yaşlı kralın iki yanına geçti. Robart pek oralı olmadı, bitkince iç geçirdi.

"Hapishane hücrelerinden daha huzurlu bir yer düşünemiyorum." Erida kaya gibi sert bir yüzle Robart'ın götürülüşünü izledi. Robart karşı koymadı, Erida onun yerine Robart'ın saraylılarına bakarak tepkilerini ölçmeye çalıştı. Yalnızca birkaçı etkilenmiş görünüyordu, sayıları beklediğinden daha azdı. "Kazandığım imparatorluğu sahte krallara ve başıboş prenseslere kaptıracak değilim. Kuracağım şanlı ülkenin iç savaşlarla yok olmasına göz yummayacağım."

Taristan genzinden küçük bir ses çıkardı. Erida ona uyarıcı gibi sertçe baktı.

"Önümüzde zaten zor bir gün var," diye fısıldadı dişlerinin arasından. "Daha da zorlaştırma."

Taristan'ın dudakları kımıldadı, eliyle ağzını kapatarak cevap verdi. "Hepsini öldürmek daha kolay olmaz mı?"

Erida'nın içinden gözlerini devirmek geldi. Ama kendini tuttu, bu seçeneği aklında evirip çevirmeye başladı. Roule-ine'de kolay kolay unutulmayacak bir katliam yaşanmıştı. Hatırladıkça hâlâ midesi bulanıyordu. *Ama bu sayede bütün*

krallık bize teslim oldu. Madrentine soyluların katledilmesi bize diyarı kazandırır mı? Taristan'ın gözlerine bakarken tereddüt içindeydi.

Kolunda hissettiği yumuşak parmaklarla düşüncelerinden sıyrıldı. Başını çevirince karşısında Leydi Harrsing'i gördü, yaşlı kadın diğer eliyle bastonunu kavramıştı. Yüzü yaşının ve endişenin getirdiği kırışıklıklarla doluydu, soluk gözlerini Erida'ya dikmişti. Zümrütlerle süslü kolyesi boğazının hareketiyle birlikte inip kalktı. Hafifçe gülümsedikten sonra başını eğip hem Erida'yı hem de Taristan'ı selamladı.

"Majesteleri, onları korkuttunuz," diye mırıldandı kraliçenin kolunu tutmaya devam ederek.

Dokunuşu öyle hafif ve nazikti ki Erida, Harrsing'in elini zar zor hissediyordu. Başkası olsaydı çekilmesini emrederdi ama Bella Harrsing'e değil. Aslan Muhafızlar bile Harrsing'e müdahale etmemeleri gerektiğini bilirdi.

"Devam et Bella," dedi Erida elini Harrsing'in elinin üstüne koyarak. Yaşlı kadının teni soğuk ve bembeyazdı, kansızdı.

Harrsing biraz daha yaklaştı. Gül suyu kokuyordu. "Onları korkuttunuz," dedi tekrar.

"Sevgilerini kazanmak istemiyorum," dedi Erida öfkeyle.

"Hayır, sevgilerini değil. Zaten bizi asla sevmeyecekler." Saraylılara bakarak başını iki yana salladı, her Galland kızının yapacağı gibi Madrentinelere umudunu kesmişti. Sesini alçalttı, bakışları tekrar Taristan'a kaydı. "Ama sana saygı duymaları gerek. Canlarını bağışla. Bırak da senin nasıl bir *kraliçe* olduğunu görsünler. Senden önce bu tahtta oturan, şarap içip şiir yazmaktan başka bir şey yapmayan yumuşak krallardan çok daha iyi olduğunu görsünler." Harrsing'in par-

makları Erida'nın kolunu sıktı, yaşlı kadın şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Onlara *gerçek* gücün ne olduğunu göster."

Gerçek güç. Erida şimdi gerçek gücün altındaki tahttan ve başındaki taçtan çekilmiş gibi damarlarına dolduğunu hissediyordu. Kraliçenin bildiği her şeyden ve herkesten daha baştan çıkarıcıydı. Daha fazlasını istiyordu, bunun da ötesinde bu gücü elinde tutmak istiyordu.

Güven vermek için Harrsing'in elini sıktı. "Yaşına göre bile fazla bilgesin Bella."

"Ulaşılması güç bir mertebe," dedi Harrsing her zamanki gülümsemesiyle.

Ama sertçe bakmaya devam etti, gözlerinde en ufak bir kıvılcım yoktu. Kepenkleri kapatılmış bir çift pencere gibiydiler.

"Sizde çelik gibi bir irade var majesteleri," dedi doğrularak. Tekrar Taristan'a baktı, Erida göz ucuyla Taristan'ın gerildiğini gördü. "Onu koruyun. Ama gerektiğinde eğilin ki kırılmasın."

Leydi Harrsing bunu söyledikten sonra ağır ağır uzaklaşarak Lord Thornwall'un yanına döndü. Gülümseyişi yok olmuş, yerini sakın, bomboş bir ifadeye bırakmıştı, maskesini sarayda geçirdiği uzun yıllarda edinmişti, bakışlarını yerdeki incili mermerlere dikti.

Taristan hâlâ öfkeyle Harrsing'in arkasından bakıyordu, siyah gözlerinde yine o kırmızı parıltı vardı. Erida'nın içini ateşler içinde yanan bir alna dokunan sıcak bir el kadar rahatsız edici bir şüphe bürüdü. Ama bu duyguyu hemen içinden attı. Bella Harrsing tahta herkesten çok bağlıydı, sadakati defalarca ispatlanmıştı. Düşmanlarla dolu bir odadaydılar ama Harrsing onlardan biri değildi.

KILIÇ KIRICI

Hem şu anda yaşlı bir kadından daha önemli meseleleri vardı.

Galland ve Madrence Kraliçesi Erida tahtında doğrulup basamakları işaret etti.

“Önce kim diz çöküyor?”

18

UNUTULMAYAN İLK AMHARA

Sorasa

Suikastçı ikiye bölündüğünü hissetti. Sorasa prensin birasından, şarabından ya da sert gorzkasından tatmaması gerektiğini biliyordu. Beyaz içkinin bir düzine boğazı yakarak aktığını şimdiden görebiliyordu. Ama sırf zihninde çalkalanan anıları bastırmak için de olsa bir kadeh içkinin o uyuşturan kollarına atılmak için can atıyordu. Hâlâ herkeste ve her gölgede Amhara arkadaşlarını görüyordu. Göz ucuyla onları görüyor, her yeni yanılsamada midesi allak bullak oluyordu. Oscovko bile ölü bir adamın yüzünü taşıyordu, kendi yüzü Luc'un yüz hatlarının altına gizlenmişti.

Sorasa gözlerini kırpıştırarak kendine gelmeye çalıştı. Ziyafetler suikastçılar için bulunmaz birer fırsattı ve Sorasa bunu herkesten iyi biliyordu. O da bir cinayeti gizlemek için ziyafetlerden ve kutlamalardan faydalanmış, sözleşmeyle

üstlendiği görevi yerine getirmek için kaos maskesine başvurmuştu.

Şimdi kaosun tam ortasındaydılar.

Daha birkaç saat önce bomboş olan büyük salon temizlenmiş, uzun masalar getirilmiş, kapalı pencereler ardına kadar açılmıştı. Nedense salon yüzlerce kişiden oluşan kalabalıkla daha büyük görünüyordu. Güzel giysiler içinde, saçları ve sakalları örülmüş Trec soyluları, lordlar ve leydiler vardı. Erkeklerin çoğunun kemerinde kınısız kılıçlar takılıydı, çelik her adımlarında parlıyordu. Oscovko'nun savaş kampı hem Trec askerlerinden hem de paralı askerlerden oluşuyordu, hepsi erkekti, Allward'ın hemen her köşesinden gelmişlerdi. Yüzleri bir gökkuşağı oluşturuyor, bembeyaz tenli baltalı bir Jydli askerden kapkara yüzlü ve kapkara yaylı bir Nironese okçusuna kadar çeşitlilik gösteriyordu. Belli ki Trecler yemek masasına silahla oturmayı sorun etmiyordu.

Askerlerin çoğu uzun sıralarda oturuyor ya da başıboş çakallar gibi etrafta dolaşıyordu. Birkaçı kavgaya tutuşmuştu, tokalaşıyormuş kadar rahat yumruklaşıyorlardı. Sorasa onlara aldırış etmedi. Trecler her zaman dövüşe hazırды, ziyafete ise daha da hazırды.

Yemek tabakları her yeri kaplamıştı, servis tabakları kızarmış tavuklarla, tuzlanmış domuz etiyle ve Sorasa'nın hiç görmediği kadar çok patatesle doldurulmuştu. Dipteki duvarın önüne son derece gürültücü bir Trec askerinin gözetimindeki şarap ve bira fıçıları sıralanmıştı. Akşam karanlığı pencerelerden içeri sokuluyordu ama içeride çok sayıda mum ve meşale yanıyor, salonun bunaltıcı ve sıcak havasını dumana boğuyorlardı. Her şey alkol, et ve ekşi nefes kokuyordu, salonda yürürlerken Sorasa yüzünü buruşturdu. Corayne kokuyu

umursamıyor gibiydi, gözleri ıslıl ıslıldı, Dom ise Oscovko'nun teğmenleri arasında yol açarak yürümeye devam ediyordu.

Trec kralı ortalarda yoktu. Sorasa, Valtik'in hâlâ kralın dairesinde olabileceğini düşündü, belki de kör kralla ilgileniyor, ona tekerlemeler ve Jyd ninnileri söylüyordu. Sorasa bundan daha can sıkıcı bir şey düşünemiyordu.

Sorasa ziyafette başka kadınların da olduğunu görünce rahatladı. En güzel giysilerini giymiş hanımlar, soylu leydiler ve birkaç kamp kadını vardı. Ama savaşçı yoktu. *Corayne, Sigil ve ben her zamankinden daha fazla dikkat çekmeyeceğiz,* diye düşündü Sorasa. *En azından Corayne ve ben çekmeyeceğiz.*

Sigil çoktan erkeklerin arasına karışmıştı, çoğundan uzun olduğu için hemen göze çarpıyordu. Hayli uzamış siyah saçları kulaklarının etrafından dağınık bir şekilde sarkıyordu. Üstünde elbise yerine tunik ve boynuna kadar bağcıklı deri yelek vardı, paçaya doğru daralan pantolonunun altına eski kahverengi çizmelerini giymişti. Oscovko, Sigil'in yanında içki içiyordu, bir elinde bira, diğerinde bir bardak gorzka vardı. Trec ve Temurijon arasındaki tarih uzundu ve kanla yazılmıştı ama prensin onayı yaşlı askerlerin ters ters bakmasını engelliyordu. En azından şimdilik.

Sorasa, Corayne'in dikkatle kalabalığa baktığını fark etti. Corayne başını sağa sola uzatarak yüzler denizinin içinde yaveri arıyordu.

"Pencerelerin yanında," diye fısıldadı Sorasa, Corayne'in kulağına.

Corayne minnetle gülümsedikten sonra platformda Andry'ye katılmak üzere yürümeye koyuldu. Andry, Corayne'i görünce gülümsedi, açık pencereden şehirdeki bir şeyi gösterdi. Beyaz kireç taşından yapılmış boş taht üzerlerinde yükseliyor, mum ışığında bir kemiği andırıyordu.

Corayne gibi yaver de yeni yıkanmış, yolun tozundan çamurundan arınmıştı. Kalabalık bir sarayda yaşamaya alışkın olduğundan ziyafette evindeymiş gibi görünen sadece oydu. *Vodin herhalde buranın yanında sönük kalır*, diye düşündü Sorasa, Ascal'daki Yeni Saray'ı ve kocaman salonlarını hatırlayarak.

"Bir partideki en sessiz yeri bulmayı yavere bırakın," diye mırıldandı Sorasa, kalabalığın gürültüsünde onu duyan olmadı.

Bir ölümsüzün kulakları dışında.

Dom omzunun üstünden yeşil gözleriyle ters ters Sorasa'ya baktı. "Onları bir araya getirmek hiç de akıllıca değil Sorasa. Ayrıca bütün gece tepemde dikilmek zorunda değilsin."

Sorasa omuz silkerek Dom'un yanına geldi. Dom kaşlarını çatarak Sorasa'ya baktı ama hiçbir şey söylemedi, gözlerini tekrar Corayne'e çevirdi.

"Her ne kadar sinir bozucu olsan da işe yarıyorsun," dedi Sorasa.

Dom'un şoke olduğunu görünce keyiflendi. Dom gözlerini kırpıştırtarak ona baktı.

"Şarabı şimdiden çok mu kaçırdın Sarn?"

"Bu Trecler ölümsüz bir prene yaklaştırmaya cesaret edemez," dedi Sorasa bu iğnelemeyi duymazdan gelerek. "Ben sadece uzun gölgenin nimetlerinden faydalaniyorum."

Başıyla etraflarındaki adamları ve kadınları gösterdi. Hepsi de ikisinden uzak duruyordu. Dom pek umursuyor gibi görünmüyordu. Sorasa onun ölümsüzleri fark ettiğinden bile emin değildi.

"Bilmiyorlar ki asıl tehlike sensin," diye homurdandı Dom. "Ben değilim."

"Bu şimdiye dek bana söylediğin en kibarca söz Kadim."

“Peki, dikkatini çekmeyi başardığıma göre tekrar söylüyorum...” Dom eğilip Sorasa’nın gözlerinin içine baktı. Zümrüt yeşili gözleri meşalelerin ışığında parlıyordu. “Corayne ve Andry’ye karışmayı bırak.”

“Onlar bu imkânsız yolculuğa, diyarı kurtarmaya ya da bu uğurda ölmeye mahkûm olmuş iki genç. İnan karışmaya hiç gerek yok,” dedi Sorasa sertçe.

Dom gözlerini pencerelerden ayırarak içini çekti. “Sanırım yok. Yine de Corayne’in kendini, duygularını daha iyi gizleyebilmesini isterdim.”

“Ben istemezdim,” dedi Sorasa, söylediğine kendisi bile şaşırmıştı.

Ölümsüz başını ona çevirdi, kaşları tek bir çizgi oluşturacak kadar çatılmıştı. “İstemez miydin?”

“Corayne hiç tereddüt etmeden kendisi olabiliyor,” dedi Sorasa hiç düşünmeden. “Maske takmaktansa gerçek yüzünü gösterebiliyor.”

Sorasa’nın yanakları yanmaya başladı, başlığı olmadığına hayıflandı. Altın sikkelerle süslenmiş bir Tyri peçesi. İbalet makyajı ve pudrası. Kendi maskesindeki çatlağı gizleyecek herhangi bir şey. Gizlediği ne varsa zapt etmeye çalışırken çatlağın gitgide genişlediğini hissediyordu. Dom, Sorasa’ya bakıyor, dikkatle yüzünü inceliyordu. Kadim sezgileri kuvvetli bir adam değildi ama kör de değildi. Sorasa, Dom’un gözlerinde şefkati, tepelerden, o açıklıktan, ellerini Amhara kanma buladığı zamandan hatırladığı o korkunç merhameti gördü. Bundan o kadar nefret etti ki neredeyse salondan kaçıp gidecekti. Parmakları az ötedeki masadan bir bardak gorzka kapma arzusuyla kıpırdandı. Sırf içkiyi Domacridhan’a zorla içirmek ve bütün geceyi bu düşünceli bakışların hedefi olarak geçirmekten kurtulmak için.

Dom'un dudakları aralandı, Sorasa kendini bir sorguya ya da daha da kötüsü *acıma* dolu sözlerle hazırladı.

"Sen sadece kalp kırıklığı yaşamalarını teşvik ediyorsun Sorasa," dedi Dom başını çevirerek. Sorasa'yı azarlar gibiydi. Ya da merhamet eder gibi.

Sorasa rahat bir nefes aldı, göğsündeki gerilim azaldı.

"Belki de onların kalbi için endişelenmeyi bırakıp kendi kalbine bakmalısın," diye mırıldandı Sorasa, Dom'u kurnazca süzerek.

Dom da Sigil gibi salondaki askerlerin çoğundan yapılıydı ve hayli etkileyici bir görüntüye sahipti. Sırtındaki Kirmen kılıcı onu olduğundan daha haşin gösteriyordu, bir prensten ziyade savaşçıya benziyordu.

Dom, Sorasa'nın dikkatli bakışları altında tedirgin oldu. "Ne demek istediğini anlamadım."

Sorasa sırtarak salonu, salonda gezinen saraylıları ve askerleri işaret etti. Zarif işlemeli tunikleri içindeki erkekleri. Saçları geleneksel Trec örgüleri şeklinde toplanmış, elbise-lerinin kolları kıymetli altın ve gümüş ipliklerle işlenmiş kadınları. Birkaçı yanlarından geçerken Dom'a baktı, tıpkı Sorasa'ya baktıkları gibi, kim olduklarını merak ediyorlardı. Sonra başkaları da baktı.

"Salonda bu gece sana eşlik etmekten mutluluk duyacak kadınlı erkekli en az altı kişi saydım," dedi Sorasa.

Dom o gece ikinci kez telaşlandı. Kıpırmızı oldu, küçük bir kadeh gorzka alıp tek yudumda içti. Tadını alınca nefesi kesildi.

"Altı," diye mırıldandı sonunda, şoke olmuş gibiydi.

Sorasa neredeyse gözlerini devirecekti. Tüm Kadim duyularına rağmen Dom pek çok şeyden, en çok da ölümlülerin duygularından bihaberdi. Sorasa başıyla değişik yerleri, sa-

londaki lordları ve leydileri işaret etti. Kızıl saçlı, bembeyaz tenli, Dom'unkiler kadar yeşil gözleri olan genç bir kadın diğerlerinden daha cüretkârdı. Hep yakınlarında dolaşıyor, bir timsah gibi Dom'u izliyordu. Sabırla bekliyordu.

"Bu son şansın olabilir," dedi Sorasa omuz silkerek.

Dom gözlerini kıstı, yüzünü astı, sert içkiden bir kadeh daha aldı. "Bir ölümlüyle yatmak gibi bir isteğim yok, hele ki bir daha asla görmeyeceğim bir ölümlüyle."

Gorzkayı eline tutuşturunca Sorasa afalladı. Kadehi hevesle kavrasa da bir türlü dudaklarına götüremedi.

"Partner konusunda seçici olduğumu bilmeliydim," dedi alaycı bir sesle.

Dom ona ters ters baktı, çok sinirlendiği her halinden belliydi. Yine bir ölümsüzden ziyade hayvana benziyor, dişleri mum ışığında fazla sivri görünüyordu.

"Ben bu akşam kaç kişinin sana seve seve eşlik edeceğini saymaya kalkmayacağım," dedi sertçe, gözlerini kalabalıkta gezdirdi.

"Bu bir iltifat değil," dedi Sorasa. "Bu adamların yarısı hiç düşünmeden bir ağaç kütüğünü bile becerir."

Sorasa, Dom'un yüzünün buruştuğunu, dudaklarının tiksintiyle kıvrıldığını gördü. İçinde bir öfke kabardı, elindeki kadehi o kadar sıktı ki kadeh neredeyse parçalanacaktı.

"Seni insanları ikiye bölerken gördüm Domacridhan," dedi Sorasa sertçe. "Sakın bana bir iki küfrün ve birkaç santimlik bir et parçasının seni bu kadar sinirlendirdiğini söyleme."

"Sinirlendiğim yok," dedi Dom sakince, ispatlamak istercesine ifadesiz bir yüz takındı. Ama Corayne gibi o da maskelerden pek anlamıyordu. Yanakları hâlâ kıpkırmızıydı, yara izlerinin etrafı pembe pembe olmuştu.

“Gorzkeyi fazla kaçırma.” Sorasa bir adım geri çekilerek saraylılara taş çıkaracak şekilde reverans yaptı. Sonra içkisini tek yudumda içti. “Nasıl çarptığını anlamazsın.”

Dom, Sorasa’nın arkasından bir şeyler homurdandı ama peşinden gitmedi, Sorasa uzaklaşırken kalabalığın aralarına girmesine göz yumdu. Gorzka, Sorasa’nın hem boğazını yakıyor hem de onu rahatlatıyordu. Bir tane daha içmek istiyordu ama salondaki kadehleri görmezden gelerek bir parça ekmek aldı. Ekmeği yiyerek kalabalığın içinde ilerlemeye başladı. Dom gibi, yiyecek dolu bir ağız da sohbetten kaçınmak için işe yarıyordu.

Kavgaya tutuşan askerler yanından geçerken masaların arasından dolaşmak zorunda kaldı. İki Trec soylu dirseklerini masaya dayayarak el ele tutuşmuştu, her biri diğerinin elini bastırmaya çalışıyordu. Bu da Trec geleneklerinden biriydi.

Karşısına elinde bir kadeh şarapla Charlie çıkınca Sorasa irkildi. Midesi allak bullak oldu. Charlie’ye bakmak zamanda geriye bakmak gibiydi.

Charlie, Volaska Kalesi’nde bulabildiği en güzel kıyafetleri giymişti: açık turuncu ipeklinin üzerine sırmalı bir yelek, kürklü çizmeler, boynundan sarkan güzel bir kolye. Salık bıraktığı kahverengi saçları yeni yıkanmıştı, bukleleri kürek kemiklerinden aşağı dökülüyordu, yüzü haftalar süren yolculuğun ardından yeniden tıraşlıydı.

Bu iki yıl önce tanıdığı Charlon Armont’tu. Daha o zaman bir kaçaktı, efsane olma yolundaydı. Yirmisinde ya var ya yoktu ve her nasılsa Ward’ın en iyi kalpazanlarından biriydi, yeteneğiyle hem saygı hem de korku uyandırıyor.

Sorasa bir an Garion’un belinde ince düello kılıcıyla ve sadece ve sadece Charlie’ye sakladığı o yan yan gülüşüyle kalabalığın içinden çıkacağını sandı. Amhara suikastçı ve

kaçak rahip, kılıcın ve mürekkebin ölümcül kıldığı ürkütücü bir ikili oluşturunuyordu. Ama Garion orada değildi. *Hiç değilse diğerleriyle birlikte ölmedi, cesedi leş kargalarına kalmadı.*

Sorasa bunun için minnettardı. Charlie'nin de minnettar olduğunu biliyordu.

Charlie kaşlarını çatarak Sorasa'nın gözlerine baktı. "Bir şey mi oldu?" dedi, sesi Sorasa'yı kendine getirdi. Charlie'nin dudaklarındaki içten gülümseme kaybolur gibi oldu.

Sorasa hatıraları aklından atmaya çalışarak başını iki yana salladı. "Yok bir şey."

Ama Charlie, Sorasa'ya doğru eğildi. Kadehiyle omzunu dürttü. "İçmiyor musun?"

"Daha değil. Ayık olmam gerek." Sorasa gözlerini yeniden salonda gezdirdi, her gölge potansiyel bir tehlikeydi. Hiçbir şey dikkatinden kaçmıyordu. "Başka Amharalar gelirse hazır olmak istiyorum."

Charlie gülümsemeyi kesti. İri kahverengi gözleri meşalelerin ışığına rağmen kapkara kesildi. Yavaşça şarabını yudumladı. Tadına varmak için değil, kendini toplamak için.

"Ya gölgelerin içinden Garion çıkarsa?" dedi duygu dolu, alçak bir sesle. "O zaman ne olacak?"

Sorasa kadehi Charlie'nin elinden alıp kafasına dikmek istedi. Ama hiç kıınıldamadan Charlie'nin kapkara gözlerine bakmayı sürdürdü.

"Bence bu kararı vermek bana düşmez," diye mırıldandı. Böyle bir şey olmasın diye dua ediyordu. "Bu sana kalmış."

Kaçak rahip şarabını bitirdi. Titreşen ışıktaki parıldayan boş kadehi inceledi. Parmaklarının arasında bir gökkuşağı oynayıyordu, gözleri uzaklara dalmıştı. Sorasa nereye daldığını biliyordu.

Başka bir yere, başka bir yaşama.

Charlie dişlerini sıktı. "Bundan iyisini umut edemem sanırım."

"Umut," dedi Sorasa alaycı bir sesle. Zoraki bir gülümsemeyle Charlie'ye omuz attı. "Corayne ve Andry gibi konuşmaya başladın."

Charlie'nin gülümseyişi geri döndü, şimdi daha keskin ve küçüktü. Ama yine de oradaydı. Kalbini tutarak gözlerini devirdi. "Beni çok kırdın Sarn."

Birkaç kişiye omuz atması ve dirseğiyle dürtmesi gerekse de Sorasa sonunda prensin masasının etrafındaki kalabalıktan sıyrılmayı başardı. Oscovko bu gece tacını takmıştı, demir ve bakırdan örülmüş bir hale başını süslüyordu. Kurt postunun yerini siyah bir palto ve deri pantolon almıştı. Paltosunun kollarında beyaz kurt figürleri vardı, yakasının bağcığı çözüktüğünden göğsünün üst kısmı, köprücük kemikleri ve kalın altın zinciri görünüyordu. Masanın üstüne oturmuş, ağır çizmelerini sıraya dayamıştı, savaş kampından yalaka askerler etrafını çevirmişti. Sigil hâlâ Oscovko'nun masasındaydı, elinde kocaman bir bira kupası vardı ama içkisini yavaş yavaş ve sessizce içiyordu. Her zamanki tavırlarından çok uzaktı.

"Her şey yolunda mı?" dedi Sorasa, Sigil'e yaklaşıp. Endişeyle biraya baktı.

Sigil derin bir nefes alıp dirseklerine yaslandı. Elini gözünün önüne düşen gür siyah saçlarından geçirdi.

"Genç adamlar bir kadının dövüşebileceğine inanmıyor. Yaşlı adamlardan birkaçı da benim ülkemle yaptıkları savaşları fazla iyi hatırlıyor." Omuz silkti. "Şimdiden kafayı bulduklarını söylememe bile gerek yok. Gece kavgayla bitmezse şanslıyız demektir."

Sorasa sesini alçalttı. “Ben olsaydım paramı sana yatırırdım.”

“Ben bile bu askerlerden birine yumruk atıp tek müttefikimizi kaybetme riskine girmemem gerektiğini biliyorum,” dedi Sigil birasından zorla bir yudum alarak. Gözlerini masanın etrafında gezdirdi. Prensın askerleri de ona baktı, kaçamak bakışlarından hayranlıktan tiksintiye kadar türlü duygu okunuyordu. “Ama bizim bu adamlarla birlikte at sürmemiz, onlarla yan yana savaşmamız gerekiyor. Benim baltama ya da senin hançerine güvenmezlerken bunu nasıl yapabilirim? *Corayne’e* güvenmezlerken?”

Bunun üzerine Oscovko kaba bir fıkranın can alıcı noktasını söyledi, adamları kahkahalara boğuldu. Prenslerine kadeh kaldırarak biralarını tokuşturdular. Oscovko da birasını kaldırıp imalı imalı başını sallayarak Sigil’in birasıyla tokuşturdu. Sigil zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“En azından prens işleri yoluna koymak için elinden geleni yapıyor,” dedi Sorasa, Oscovko ise her biri bir öncekinden daha iddialı olan hikâyelerine dönmüştü.

Sigil birasından içti. Gözlerini kıstı. “Deniyor.”

Etraflarına toplanmış olanlar Oscovko’nun en sevdiği adamlarıydı. Sorasa’nın gözünde birkaç soyludan ibaret olsalar da hepsi savaşçıydı, savaş alanlarında ve kamplarda kendilerini ispatlamışlardı. Sert adamlardı, kır saçları ve içkiden kızarmış yüzleri vardı, elleri yara izleriyle doluydu, gözleri fıldır fıldırdı. Sorasa’ya Oscovko’nun giysilerindeki ve kalesindeki kurtları hatırlatıyorlardı. Gözü pek ve vahşiydiler ama bir amaç uğruna birleşmişlerdi. Ve liderlerine bağlıydılar.

“Trecler güce saygı duyar. Zafere de,” dedi suikastçı, Sigil’e yaklaşıp. “Gençlere gücünü göster. Yaşlılara bir müttefik olduğunu göster.”

Sigil bir kaşını kaldırdı. “Nasıl?”

“Belki de salonun yarısıyla dövüşmelisin,” dedi Sorasa. Bu düşünceyle keyiflenerek sırttı. “Bir bakıma.”

Sigil’in yüzü şaşkınlıkla gerildi, başını yana eğerek bir açıklama bekledi.

Sorasa ise eğilip dirseklerini masaya dayadı, ellerini kaldırıp avuçlarını açtı. Sırtarak davet eder gibi parmaklarını oynattı.

Ödül avcısı gözlerini kırpıştırdı, sonra gülümsedi, ince dudakları geriye çekildi, beyaz dişleri mum ışığında parıldadı. Sorasa’yı taklit ederek kıkırdamaya benzer bir sesle elini uzattı.

Sorasa’nın elini tuttu, dirseğini ahşap masaya sıkıca yasladı. Sorasa, Sigil’in sert pençesinin parmaklarını şimdiden kırarmış gibi sıktığını hissedebiliyordu.

“Hesapsızların demirden kemikleri...” diye başladı Sigil dudaklarını yalayarak.

“Asla kırılmaz,” diye bitirdi sözünü Sorasa, Sigil, Sorasa’nın elini sertçe masaya çarptı.

Trec adamlardan bir uğultu yükseldi, en çok da Oscovko bağıırıyordu. Trecler her fırsatta cesaretlerini sergilemeye bayılırdı.

Charlie ve Corayne büyük salonda dolaşarak bahisleri not ediyordu, Charlie’nin elinde bir parşömen parçası, dişlerinin arasında tüy bir kalem vardı. Oranları çabucak hesaplayarak askerlerden ve Trec soylulardan para topladılar. Oscovko doğal olarak favoriydi, rahat bir sırtıışla masadaki yerini aldı. İçkisini bırakma zahmetine bile girmemişti, güç müsabakaları için bu içkiyi tercih ettiğinden şimdi gorzka içiyordu. Prens ilk rakibini

kolayca yendi, askerin kolunu masaya doğru büküverince bir alkış tufanı koptu.

Müسابakalar uzun masanın tamamına yayılınca Sorasa keyiflendi. Askerler sıralara doluşmuş, hemşehrilerinin karşısında yerlerini almışlardı, hepsi de gücünü göstermeye hevesli ya da göstermemesi gerektiğini düşünemeyecek kadar sarhoştı. Andry bile bütün itirazlarına rağmen kendini müsabakanın içinde buldu. Corayne gülerek onu da listeye yazdı.

Sigil de müsabakadaydı, kollarını yukarı kadar sıvadığı için kaslarla kaplı bronz teni gözler önüne serilmişti. Sorasa sırtıtışını gizlemeye çalışıyordu. Bu, Sigil'in alanıydı ve etraflarındaki adamları kazanmak için iyi bir fırsattı.

“Sen de gelsene Amhara!” diye bağırdı Prens Oscovko yanında yer açmaya çalışarak.

Sorasa gülümsemeyi kesti, kollarını kavuşturarak geri çekildi. “Ben kendimi biliyorum,” dedi. “Enerjimi müsabaka masalarında harcayamam.”

Prens kaşlarını iyice çatsa da itiraz etmedi, bir sonraki kurbanına döndü. Tekrar kazanınca yakındaki bir garsondan bir içki daha istedi.

“Böyle giderse gecenin sonunda kör olacak,” dedi Dom arbededen uzak durarak. “Bunlar bir prene yakışan davranışlar değil.”

Sorasa gözlerini devirerek Dom’a baktı. Ölümsüz şimdi fazla göze batıyordu, salonda müsabakaya katılmayan tek savaşçı oydu. Kalabalıktan uzak duruyordu, birkaç hevesli leydi hâlâ yakınlarında dolaşıyordu. Kızıl saçlı kadın da onlardan biriydi, yavaşça küçük kadehindeki içkisini yudumluyordu.

“Yarışmaktan korkuyor musun?” dedi Sorasa alay eder gibi, bunu sırf Dom’u kızdırmak için sormuştu. Dom’un

Ward'daki tüm ölümlüleri alt edebileceğini herkesten iyi biliyordu.

Belki Taristan dışında, diye düşündü.

“Oyununa gelmeyeceğim Sorasa,” dedi Dom soğuk bir sesle, gözleri uzun masadaydı. Charlie'yle birlikte kalabalığın içinde dolaşarak devam eden müsabakalar için bahisleri ayarlayan Corayne'i izliyordu.

Sorasa omuz silkti. “Böylesi daha iyi. Yoksa çoğu şeyi mahvettiğin gibi planımı da mahvederdin.”

“Bu planlı mı?” dedi Dom beti benzi atarak, gelişigüzel eşleşmiş rakipleri, dökülmüş biraları ve kahkahalarla gülen saraylıları gösterdi. Oscovko her zaferinde çizmelerini yere vurarak ve kadehleri kırarak haykırıyordu.

Sorasa, Sigil'i izlemeye devam ediyordu. Trec askerleri ona meydan okumak için sıraya girerken Temur kadını birasından daha çok içiyor, yüzündeki gülümseme her zaferde daha da büyüyordu.

“Trec ve Temurijon öteden beri birbirine düşmandır, kin ve kanla dolu uzun bir geçmişleri var,” diye fısıldadı Sorasa. “İmparator Bhur son seferinde Trecleri neredeyse haritadan siliyordu. Yaşlı gaziler savaşları hatırlıyor, genç askerler ise biz zayıf, sızlanan kadınların yanında savaşmaktan çekiniyor.”

Dom bunu duyunca bir kahkaha attı.

“Müsabaka da bunun için. Bu müsabaka bir Trec geleneğidir, gücün yanı sıra dostluğun da bir göstergesidir. Sigil'in de salondaki herkes kadar iyi bir asker olduğunu, onlara karşı değil, onlarla birlikte savaşmaya istekli olduğunu görsünler.”

Dom kaşlarını çattı, ikna olmamıştı. “Bu dediğin müsabaka sayesinde mi olacak?”

“Amaç bu,” dedi Sorasa.

“Anladım.”

Sorasa ses tonundan Dom'un hiç de anlamadığını fark etti, bıkkınlıkla ofladı. Yaşına ve ölümsüz yeteneklerine rağmen Dom'un saray kültürü ancak bir köylü çocuğununki kadardı. Bir kraliyet sarayındaki entrikalar ve oyunlar anlayışının ötesindeydi ya da ilgi alanına girmiyordu. *Kadim de olsa bir haftalık Amhara eğitiminden sağ çıkamazdı.*

"Andry iyi iş çıkarıyor," diye mırıldandı Dom başıyla masayı işaret ederek.

Gerçekten yaver art arda galip geliyor, diğerleri elenirken sırada oturmaya devam ediyordu. Ama müsabakanın ona göre olmadığı açıktı, Andry yaşlı bir askeri yendikten sonra ellerini kaldırarak masadan kalktı. Sorasa da ondan bunu beklerdi.

"Peki ya sen?" dedi Kadim gözlerini Sorasa'nın ellerinde gezdirerek. Yaşayan ya da ölü tüm lonca kardeşleriyle paylaştığı dövmelelerine baktı. "Sizin loncada bunu öğretmediler mi?"

"Bir erkeğin elini tutmaktansa boğazını kesmeyi tercih ederim," dedi Sorasa ellerini birbirine kenetleyerek. "Ayrıca biz Amharalar kendimizi unutturmak isteriz. Öldürür ve ortadan kayboluruz. Durup övgü beklemeyiz."

"Öyleyse ilk olacaksın," dedi Dom.

Sorasa dudaklarını büzdü, kafası karışmıştı. "İlk mi?"

Dom cevap zaten ortadaymış gibi gözlerini kırıpıştırarak Sorasa'ya baktı.

"Unutulmayan ilk Amhara," dedi yeşil gözlerini Sorasa'ya dikerek. "Tabii diyardı kurtarabilirsek."

Unutulmayan ilk Amhara. Sorasa kelimeleri kafasında evirip çevirerek anlamaya çalıştı. Sanki birbirlerine yapışmışlardı, karışık bir düğüm gibi çözölmeyi reddediyorlardı. Amharalar Lonca'ya, gelmiş geçmiş en büyük suikastçıların mirasına, Lord Mercury'ye, hatta birbirlerine hizmet ederdi ama asla kendilerine hizmet etmezlerdi. Asla bireysel davran-

mazlardı. Kendilerini asla diğerlerinden üstün görmezlerdi, özellikle de Mercury'den. Amharaların Lonca'dan sonra en çok değer verdiği şey şan ve şerefti. Tek başlarına sivrilmek, isimlerini hisarın duvarlarının ötesine taşımak onlara göre değildi. Sorasa yanaklarının kızardığını hissetti. Bunu düşünmek bile onu rahatsız ediyor, iliklerine kadar işlemiş olan ilkelere ters düşüyordu.

Dom ona bakmaya devam etti, ziyafetin karmaşası içinde sessizliğe gömüldü. Fırtınaya aldırmayan bir dağ gibi bekledi.

"Bu Amharaların tarzı değil," diye mırıldandı Sorasa zayıf bir sesle.

Dom kıpırdandı, ateşin ışıkları yüzünde dans ediyordu. "Sen artık Amhara değilsin."

Bu sözler Sorasa'nın kalbine saplanan bir bıçak, ölümcül bir darbe gibiydi. Ama bir yandan da üstünden bir ağırlığı kaldırmıştı. Bu iki his birbiriyle savaşıırken Sorasa'nın boğazı tıkanı.

"Unutulmamak gibi bir isteğim yok," dedi Sorasa sonunda, bu yapmacık kelimeler ağzından zorla çıkmıştı. "Bu işten sağ çıkmak yeter de artar bile."

"Katılıyorum," diye gürledi Dom, yüzü kaya gibi sertleşti. "Başaracağız."

Yalancı, diye geçirdi içinden Sorasa, Dom'un dişlerini sıkığı gözünden kaçmamıştı. Ama bir şey söylemedi. *Ölümsüz varsın ölsün. Corayne yaşadığı müddetçe Ward'ın kurtulma şansı var demektir.*

Gerçi bu şans şimdiden pek azaldı.

Zihninde önlerinde uzanan yolu yürüdü, Trec Kapısı'ndan girip Galland eteklerine, Taristan'ın iğrenç yaratıklarının istila ettiği kayıp tapınağa vardı. Sorasa'nın bile sayamadığı kadar çok değişken içeren ürkütücü bir görev olacaktı. Sorasa

dişlerini sıktı, içine kök salmasına fırsat vermeden umutsuzluğu savuşturdu.

O anda bir Trec lordu masadan kalktı. Odadaki en iri yarı adam oydu, Dom'dan bile uzundu, fıçı göğüslü ve ür-kütücüydü, sakalı ikiye ayrılıp örülmüştü, iki bileğinde de yüksek mevkisine işaret eden kalın demir bileklikler vardı. Ascal'daki savaşa ve zora alışkın olmayan lordlar gibi pısırık bir saraylı değildi. Sorasa ona doğru yürüyen adamı iyice bir süzdü, adamın niyeti gri gözlerinden okunuyordu.

Sorasa derin bir nefes alıp kendini hazırladı. Normalde bir erkeğin teklifini hiç düşünmeden geri çevirirdi ama ne kadar sinir bozucu da olsalar kimseyi gücendirmek istemiyordu. Trec'in desteğine ihtiyaçları vardı. Bu kadarı çocuk oyuncağıydı.

Ama Trec lordu birden durdu, gözlerini Sorasa'nın yanında duran Dom'a çevirdi. Sırtını dikleştirdi, göğsünü kabartıp kocaman elindeki mor şarap dolu kadehi havaya kaldırdı.

"Lord Kadim," dedi belirgin bir Trec aksanıyla. "Seni masaya davet ediyorum."

Sorasa bir kahkaha atmamak için dudağını ısırdı.

Dom'un beti benzi attı. Lord gibi kabarmak yerine en yakın pencereden atlamak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Ah, evet Lord Kadim," dedi kızıl saçlı kadın hemen Dom'un yanına gelerek. Kadın hülyalı yeşil gözleriyle koluna girince Dom irkildi. "Ölümsüz gücüne dair efsaneler duyduk. Hadi göster bize."

Sorasa dudağını öyle bir ısırdı ki neredeyse kanatacaktı.

"Affedersiniz," dedi Dom ne diyeceğini şaşırarak. Gözleri müsabaka masasını işaret eden lord ve kadın arasında gidip geliyordu. Ölümsüz prensi iş başında görmek için sabırsızla-

nan birkaç kişi başını kaldırdı. Dom dikkatle kolunu kadının parmaklarından kurtardı.

“Bana göre değil,” dedi sonunda, lordu başıyla selamladı. “Vederler,” masaya bakıp parmağıyla şöyle bir işaret etti, “*böyle şeylere* katılmaz.”

“Ama *bizim* âdetlerimiz böyle,” diye üsteledi lord, sesi biraz fazla sert çıkıyordu. Sorasa bundan hiç hoşlanmadı.

“Temur âdetlerinde de var,” dedi sakın bir sesle, Dom’la lordun arasına girdi. Yılların tecrübesiyle maskesini hemen takıverdi. Hafifçe gülümseyip gözlerini kırpıştırarak lordun koluna girdi, hareketleri hızlı ve kasıtlıydı. “Temurijonlu Sigil masadaki herkesi alt etti. Sizi de yendi mi lordum?”

Adam şaşkın şaşkın Sorasa’ya baktı. Sonra sırtarak şarabından içti. “Hayır,” dedi kolunda Sorasa’yla yürümeye başlarken.

Sorasa göz ucuyla bir altın sarısı görür gibi oldu, Dom peşlerinden geliyordu, hemen arkalarındaydı.

“Bu dansı bana lütfeder misin Temur?” dedi lord, Sigil’in karşısındaki adamı banktan kaldırarak. Davet beklemeden oturdu, bir koluyla Sorasa’yı kendine çekerken diğerini müsabaka için masaya dayadı.

Sigil önce Sorasa’ya baktı, yüzü ifadesizdi. Sorasa sırtmakla yetindi.

“Adamın elini kırma,” dedi Ibalet dilinde, Sigil sırttı.

Otuz saniye sonra lord bileğini tutarak uzaklaşıyordu. Sigil ise omzunu silkti.

“Kendi askerlerimizi sakatlarsan bir orduyla savaşamayız,” diye tısladı Sorasa.

“Bileğini kırma demedin ki,” dedi Sigil mecburen özür dileyerek.

Cevap veren Oscovko oldu, o sessiz adımlarıyla Amhara'nın arkasından yaklaştı. Sıraya oturdu.

"Şu işi halledelim mi Temurijonlu Sigil?" dedi Oscovko dirseğini masaya koyarak. "Anlaşılan masada sadece ikimiz kaldık."

Gerçekten de sıralar boşalmış, geriye bir tek ödül avcısı ve Trec prensi kalmıştı.

Büyük salondakilerin geri kalanı onları izliyordu, rekabet, sıcak ve şarap kalabalığının başını döndürmüştü. Çoğu bir savaş davulu ritmi tuturarak ellerini masaya ya da bacaklarına vuruyor, prenslerine tezahürat yapıyordu. Ritim damarlara akın eden kan gibi bütün salona yayıldı, sonunda Sorasa bile onlara katılmak istedi. Ama bundan kaçınarak masadan geri çekildi ve diğerleriyle birlikte izlemeye koyuldu.

Corayne gürültünün arasından bağıarak Charlie için son bahisleri alırken Andry de ara buluculuk yapıyordu. Valtik bir ara yeniden çıkıp gelmişti. Mavi gözlü bir gölge gibi bir köşeye çömelmişti, dişlerinin arasında kemikleri kırıyordu. Dom ise görmezden gelindiğine sevinerek rahat bir nefes almıştı.

Sigil'in çenesinde bir kas seğirdi, yüzü meşalelerden vuran ışıktaki iyice ortaya çıkmıştı. Bronz teni sanki ışık saçıyor, ışıklar gözlerinde dans ediyordu. Her zaman gözünün önüne düşen perçemi geri iterek dirseğini masaya dayadı, avucunu prene uzattı. Anın getirdiği gerilimi hissediyorsa bile hiç belli etmiyordu. Yüzünde yine yarı vahşi bir sırıtiş belirmişti.

Prens de ona gülümseyerek elini tuttu, parmaklarını Sigil'in parmaklarının üstüne kapattı, avuçlarını şimdi birbirine bastırıyorlardı. Kirli sakallı yanağı yukarı kalktı, ağzının bir köşesi yarım bir sırıtişle kıvrıldı.

"Trec için!" diye bağırınca salondakiler keyifle haykırdı.

“Ward için!” dedi Sigil, salon yine tezahüratlarla çınladı.

Müsabaka ikisinin hırıltıları arasında başladı, yüzleri kıpkırmızı oldu, kaşları çatılarak derin, aman vermez çizgilere dönüştü. Oscovko’nun nefesi kesilmiş, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu, Sigil’in kol kasları dışarı fırlamıştı, o da soluk soluğaydı. Sigil dişlerini sıktı, elleri birlikte titriyor, iki taraf da bir santim bile kıpırdamıyordu.

“Oscovko! Oscovko!” diye bağıırıyordu salondaki Trecler, bira kupalarını şangırdatıyor, masalara vuruyorlardı. Sorasa, Adira’daki meyhane kavgasını hatırladı. “Trec’in Beyaz Kurdu!”

“Sigil!” Sorasa birden kendini tezahürat yaparken buldu, duyulsun diye sesini iyice yükseltti. “Sigaalbeta Bhur Bhar!”

Tam Timur adını duyunca Sigil’in gözleri parladı, dişleri dudağını sıyırdı. Kendini toplamak için derin bir nefes daha alarak mücadeleye devam etti, tüm ağırlığını yumruğuna verdi. Oscovko acıyla inledi, alnından bir damla ter yuvarlandı. Yüzü şimdi pancar kırmızısıydı, taze kandan bile daha parlaktı. Derisinin altında kasılan adaleleri yakasını geriyordu.

Bağıırışlar ve tezahüratlar devam ediyordu, birkaç Trec prenslerinin yanı sıra Sigil’i de alkışlıyordu. Sorasa bağırmaya devam ederek alkışlamaya koyuldu, diğerlerine de aynı şeyi yapmasını işaret etti. Dom yumruklarını havaya kaldırarak hepsinden daha güçlü bir sesle bağırmaya başladı.

“Hesapsızların demirden kemikleri asla kırılmaz!” diye gürledi.

Bu, Oscovko’ya vurulan son darbe oldu.

Sigil gırlaksı bir sesle haykırarak Temurijon’un savaş narasını attı, prensin elini masanın üstüne yapıştırdı. Oscovko da neredeyse eliyle birlikte devrilecekti, kırılmasın diye kolunu büktü. Sigil ellerini zaferle havaya kaldırarak ayağa fırlarken Oscovko da kalktı. Bir eliyle Sigil’in bileğini tutarken diğer

elini göğsüne koydu, salon tezahüratlarla inliyordu. Oscovko haykırarak birleşmiş ellerini havaya kaldırdı, tüm salonun önünde Sigil'in zaferini kutladı. Askerler de şarap, bira ve iyi dilekler eşliğinde kutlamaya katıldı.

"Yarın yola çıkıyoruz, savaşmak için, Ward için!" diye bağırdı Oscovko.

"Ward için!" diye yanıtladı adamları.

"Ward için!" diye bağırdı Sigil.

Ward için, diye geçirdi içinden Sorasa.

Göğsünde bir umut kıvılcımlandı, tek bir mumun ışığı gibiydi. Ama çok küçük, çok cılızdı. Salonda zafer naraları yankılanıyordu ama Sorasa'nın duyduğu tek şey bir ölüm çanıydı. Gülümserken bile karnına bir korku çörekleniyordu. Hiçbir zaman çok uzağında değildi ama şimdi buz gibi pençelerini ona uzatıyor, tırnaklarını en derinlerine geçiriyordu.

19

ZALİM SEÇİLMİŞ

Erida

Bordo rengi kadifeyle kaplanmış da olsa Madrence tahtı hiç rahat değildi, taşın soğuğu kumaşı delip geçiyordu, yüksek arkalığı insanı delirtecek kadar dikti. Erida konsey toplantısıyla geçen uzun sabahın ardından ağrılarından kurtulmak için can atıyordu.

Zoraki bir gülümsemeyle Thornwall ve Harrsing'i taht odasında bırakıp nedimelerinin yanına gitmek için dışarı çıktı. Aslında kızlardan ve kadınlardan bazılarını hemen kovabilmek isterdi. Sefer sırasında onu her gün şık ve bakımlı göstermek dışında pek bir işe yaramıyorlardı. Bir de aileleri ya da kocaları için casusluk yapıyorlardı. Ancak görünüş son derece önemli olduğundan nedimeler kalıyordu. Belli bir mesafeden Erida'yı takip ediyor, alçak sesle konuşuyor, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

Aslan Muhafızlar sürekli Erida'nın peşindeydi, zırhlarının şakırtısı dışında sessizdiler, sarayın yabancı koridorlarında yürürken de Erida'nın arkasından geliyorlardı. Yürürlerken Erida bağlılık yeminlerini tekrar değerlendiriyor, dün kendisine sadakat yemini eden çok sayıda Madrentine soylusunu aklından geçiriyordu. Saatlerce göstermelik övgüleri ve üstü örtülü hakaretleri dinlemişti. Soyluların çoğu cesur fatihlerinin önünde başını eğerken ona *genç* demişti. Erida bunun bir iltifat olmadığını biliyordu. Onu bir çocuk, küçük bir kız olarak görüyorlar, iki krallığı ve kurulacak imparatorluğu yönetmek şöyle dursun kendi kendini idare edecek yaşta bile olmadığını düşünüyorlardı.

Yanılıyorlar, yakında bunu anlayacaklar, diye düşündü Erida.

Pencerelerden körfezi sararak havayı karartan bulutlar görünüyordu, sadece batı ufkunda altın sarısı bir parıltı vardı. Bir zamanlar ışıl ışıl olan koridorlar donuklaşmış, incili kareolar parlaklığını yitirmişti. Robart'ın sarayı birden küçücük ve basit gelmeye başladı, Erida'nın millerce uzaktaki eviyle karşılaştırıldığında hiçbir albenisi yoktu.

Erida, Yeni Saray'ı özleyeceğini hiç düşünmemişti ama şimdi içinde hafif bir sızı vardı. Bahçeleri, katedrali, yüce Syrek ve çok sayıda tanrıyla dolu vitrayları özliyordu. Eşsiz şehrinin ezici büyüklüğünü ve sadık halkını özliyordu. Onlar kraliçelerini bir an görebilmek için bile tezahürat yaparlardı. Rouleine ve Partepalas halkı gibi Erida'nın ayağına doğru tükürüp inat uğruna kan dökenler gibi değillerdi.

Erida amaçsızca dolaşıyordu ama ayakları onu dışarıya, sarayın muhteşem bahçesine çıkardı. Ağaçlar yemyeşildi, çiçekler açmıştı, hava mis gibi çiçek kokularıyla doluydu, bir yerlerden gelen fıskiye sesine kuş cıvıltıları karışıyordu.

Küçük midilliler otların arasında dolaşıyor, yuvarlak karınları parlak altın sikkeleri andırıyordu. Erida'nın bir yanı onları saraydan kovmak istiyordu. Ne de olsa Prens Orleon'un hayvanlarıydılar ve Erida artık ölüleri hatırlatan hiçbir şey görmek istemiyordu.

Kararan gökyüzüne bir göz atarak yağmur yağma ihtimalini tarttı. Olup bitenlerin yanında bir fırtınanın hiçbir önemi yoktu.

Şehir senin. Krallık senin, diye düşündü. Vücudundaki sinirler gevşeyerek çözülmeye başladı. Bir sonraki ülke de düşecek. Bir sonraki de. Ta ki tüm harita senin olana kadar.

Kendi kendine gülümseyerek Allward'ı zihninde canlandırmaya çalıştı. Nironese yağmur ormanlarından Jyd karlarına kadar. Boğucu sıcakıyla Kaplan Körfezi'nden Calidon'un vadilerine kadar. Tacındaki mücevher olan Ascal'dan Temurijon ve İmparator Bhur'un bozkırlarına kadar. Bir sürü taht, bir sürü krallık. Bazıları Madrence saldırısından etkilenerek önünde diz çökecekti. Birçoğu çökmeyecekti.

Erida ağzını sımsıkı kapadı, dişlerini sıktı. Az önce duyduğu rahatlama yok olmuş, yolundaki büyük engelleri düşünürken yitip gitmişti. Kaderine giden yoldaki tehlikeleri.

"Galland ve Madrence Kraliçesi," dedi boğuk bir ses, Erida'nın ayak parmakları kıvrıldı.

Aslan Muhafızlar, Taristan'ın kraliçeye yaklaşmasına izin vermeleri gerektiğini biliyordu.

Taristan yolun aşağısındaki kavak ağaçlarının arasından çıktı. Erida nedimelerin arkasında kıpırdandığını hissetti, aralarında fısıldaşmaya başlamışlardı. Birkaçı ses çıkarmaması gerektiğini bildiğinden suskun kaldı. Erida elini şöyle bir sallayarak hepsini saraya geri gönderdi.

Kraliçelerinin etrafını gevşek bir daire halinde çevirmiş olan Aslan Muhafızlar yerinde kaldı.

“Hâlâ arşivde Ronin’e yardım ettiğini sanıyordum,” diye seslendi Erida. Taristan ağır adımlarla Erida’ya doğru yürüyordu. “Yüksek raflara erişmek için falan.”

Taristan’ın dudağı gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi hafifçe yukarı kıvrıldı. “Sayfaların arasında heba oldum.”

Taristan kıpırdanıp duruyordu, her yerde olduğu gibi burada da eğreti duruyordu. Üstünde ne pelerini ne de zırhı vardı, sadece göğsü gül işlemeli kırmızı tuniğini giymişti.

“Sana çok yakışıyor,” dedi Erida tuniğindeki armayı göstererek. “Gerçek bir Eski Cor prensine benziyorsun.”

“Neye benzediğimin bir önemi yok, önemli olan neler yapabildiğim.”

“İkisi de önemli. Kimsen öyle görünmelisin. Eski soydan gelen bir prens, kadim imparatorların az sayıdaki torunundan biri.”

“Bunun kanıtı kanımda, kılıcımda. Kıyafetlerimde değil.”

Erida bunu herkesten iyi biliyordu. Başka kimse bir Kirmen’i açamaz, bir Kirmen kılıcı kullanamazdı. Başka hiç kimse onun gibi olamazdı.

Taristan’ın tuniğinin yakası açıktı, tenine dalga dalga yayılan beyaz damarları görünüyordu. Erida dallara benzeyen çizgilere dokunmak, teninde bu damarların izini sürmek gibi tuhaf bir dürtüye kapıldı. Bunu duyduğu hayranlığa verdi. *Kocam bedeninde bir tanrı taşıyor. Kim onu görmek istemez ki?*

Taristan, Erida’ya doğru yürüdü. Yaklaştıkça hava daha da ısınıyor gibiydi, Erida’nın teni süslü elbisesinin altında sıcaktan karıncalanıyordu. Elbise birden çok kalın ve dar gelmeye başlamıştı. Erida onu yırtıp atmak istiyordu. Bunun

yerine gözünü kırpmadan Taristan'ı izledi, gözlerini ondan hiç ayırmıyordu.

"İki ülkenin kraliçesi," dedi Erida da. "Ve üç ülkenin prensi." Taristan'ın ünvanları zihninde belirdi. *Eski Cor, Galland, şimdi de Madrence*. "Bir paralı asker için hayli zorlu bir yolculuk."

Taristan da gözünü hiç kırpmıyordu, Erida'nın gözleri yanmaya başladı.

"Bunu her gün düşünüyorum," dedi Taristan, Erida'nın karşısında durarak, gözlerini hâlâ ondan ayırmamıştı, Erida kendini kapana kısılmış bir tavşan gibi hissetti. Sonunda pes edip gözlerini kırptı. Taristan memnun bir gülümsemeye karşılık verdi. "Yetim bir çocukken nerelere geldim."

"İpek ve çeliğin prensi," dedi Erida, Taristan'ı süzerek. *Bir kraliçenin ve şeytani bir tanrının sağ kolu.*

"Ne görüyorsun?" diye sordu Taristan, hâlâ gözünü kırpmamıştı. Bakışları neredeyse dayanılmazdı, vahşice odaklanmış bu bakışlar Erida'nın içine işliyordu. Erida bu bakışların onu delip geçtiğini hissediyordu.

"Seni görüyorum Taristan." Erida boğazındaki yumruyu bastırmak için yutkundu. Taristan dokunabileceği kadar yakınındaydı ama Erida onun yerine parmaklarını birbirine kenetledi. "Yüzünün hangi kısmını annenden aldığını merak ediyorum. Hangisi babandan. Hangi parçan Cor soyundan, hangisi Ward'dan."

Erida, Corayne'i hatırlamaya çalıştı, bütün sorunlarının temeli olan o sıçan kızı. Siyah saçlar, zeytuni bir ten. Renkleri farklı olsa da aynı gözler ve yüz. Bir şekilde diğer ölümlülerden farklıymışlar gibi aynı mesafeli tavırlar. *Corayne bu farklılığı içinde hissedebiliyor muydu? Taristan hissedebilir mi?*

“Hayattaki hiç kimse bu soruya yanıt veremez,” diye mırıldandı Taristan sonunda bakışlarını kaçırarak. Bahçelerin bir ucu körfeze doğru uzanıyor, dalgalar hafifçe taşları dövüyordu. Mavi sular karanlıktı, şehrin ışıkları sapsarı iğne uçları gibi suya vuruyordu. “Ne senin ne de benim için.”

Erida nefesinin tıkanıldığını hissetti, şehrin ışıkları Taristan’ın siyah gözlerinde parlak yıldızlar gibiydi. Bir kez olsun bu gözlerin derinliğini kavrayabilecekmiş gibi hissetti.

“Başka neler düşünüyorsun?”

Taristan ellerini ovuşturarak omuz silkti. Uzun, beyaz parmakları temizdi ama Erida bu parmakların ne kadar kan döktüğünü hatırlıyordu. “Genelde kaderimi.”

“Önemsiz bir şey değil,” dedi Erida.

“Bir zamanlar öyleydi. Bir çukurda öleceğimi düşünürdüm. Artık öyle düşünmüyorum. Ronin beni bulduktan sonra, Bekleyen beni yetiştirdikten sonra her şey değişti.”

Erida dilini şaklattı. Birden cesaret buldu. “Kendine haksızlık etme. Sana nasıl hayatta kalacağını ne büyücü ne de tanrı öğretti.”

Taristan’ın derin bakışları geri döndü, tekrar gözlerine yerleşti. Âdeta bir çekiç darbesi gibiydi. “Aynısı senin için de söylenebilir.”

Erida başını yavaşça iki yana salladı. “Hayatta kalmayı mecburen öğrendim. Özellikle de annem ve babam öldükten sonra. Kendini koruyamayan bir kızı kimse koruyamazdı.”

Taristan ağır ağır başını salladı. Anlayış dolu bakışları Erida’yı şaşırttı. “Sarayda da olsa lağım çukurunda da olsa sıçan sıçandır.”

Sıçanlar.

Erida sinirlendi. “Bir ömür boyu yetecek kadar sıçan tanıdım,” dedi alaycı bir sesle. “Öncelikle Corayne an-Amarat ve

her şeye burnunu sokan arkadaşları. Umarım Corayne bir kum tepesinde ölmüştür de kemikleri çöl güneşinde ağarmıştır.”

Tiksintisini bastırdı. “Sonra hâlâ yakalanmayan Konegin var. Hain kuzenimin nerede olduğunu, ona kimin yardım ettiğini ancak tanrılar bilir. Kaç şehri yıkarsak yıkalım bu ikisi bir şekilde elimizden kurtulmayı başarıyor.”

Erida’nın içine ateş bastı, sebebi kalın giysiler ya da Taristan’ın varlığı değildi. Öfkeydi.

“Öfke sana yakışıyor,” diye mırıldandı Taristan, Erida’nın yüzüne bakarak. “İçinde yaktığın ateşi besliyor.”

Erida kızarak başını çevirdi, çenesini oynattı. Taristan’ın ilgisi kadar öfkeden de hızlanan nabzını hissetti.

“Konegin’in kellesini istiyorum,” diye fısıldadı.

“Yakında bir hata daha yapacak,” dedi Taristan, sesi nedense sakinleştirici çıkıyordu. “Ya da onun yerine başka bir soylu yapacak.”

“Zaten bunun üzerinde çalışıyorum. Madrentine hazinesi çok büyük, Robart’ın serveti şimdiden destekçilerim arasında paylaştırılıyor.”

Taristan yüzünü buruşturarak alaycı bir tavırla güldü. Etraflarındaki sessiz ve sert Aslan Muhafızlara baktı. “Ödemeyi askerlere yap, kendini beğenmiş soylulara değil.”

“Askerlerimin çoğu o kendini beğenmiş soyluların peşinden gidiyor,” dedi Erida sakince. “Ayrıca en güçlü ittifaklar parayla kurulur. Konegin benim olan bir şeyi satın alamaz.”

“Konegin bu dünyada bir *hiç*.” Taristan’ın fısıltısı bahçeyi doldurdu. “Bir gün bunu anlayacaksın.”

Erida içini çekti, omuzlarını döndürdü. Tören zırhı çok ağırdı, kaburgalarına batmaya başlamıştı. “Bir gün haklı çıkacaksın. Ama Konegin hâlâ bir tehdit oluşturuyor. Tıpkı yeğenin gibi.”

“Yeğenim gerçekten de bir tehdit.” Taristan dudaklarını büktü.

Erida ne kadar bıkkın olsa da içinde bulunduğu durumdan keyif duymaktan kendini alamadı, Corayne’in durumundan da öyle. *Dünyanın büyük kısmı iki genç kadının sırtında, erkekler ise kenardan cıyaklayıp duruyor.* Bundan cesaret alıp bir saat önceki kadına, baktığı her şeyin kraliçesi olan o kadına geri dönmeye çalıştı.

Ne var ki kendini küçücük, gözüne küçük gelen saray kadar donuk, ışığı olmadığı için parlamayan bir inci gibi hissetti. *Ben bir fatihim. Kendimi neden fatih gibi hissetmiyorum?*

Taristan’ın sesi boğuklaştı, öyle ki havada yankılanıp Erida’nın göğsüne yerleşti. “Hayalini kurduğun şey bu mu?”

Erida dişlerini sıktı, birden kapıldığı kederi bastırmaya çalıştı. Gözlerini bir müddet kapadı. Kuş cıvıltılarının ve su şırıltısının yumuşak sesi onu sarıp sarmaladı.

“Keşke babam sağ olsaydı da görseydi,” dedi sonunda, gözlerini zorla açtı. Taristan’ın sözünü ettiği ateş içinde yükseliyor, acısını yakıp işe yarar bir şeye dönüştürüyordu. Öfkeye. Korkuya. Keder dışında herhangi bir şeye. “Keşke Konegin burada olsaydı da görseydi. Zincire vurulup ağzında bir tıkaçla benden almaya çalıştığı her şeye nasıl sahip olduğumu izleseydi.”

Taristan bir kahkaha attı, dişleri parıldadı.

“Çok acımasızsın Erida,” dedi, o kadar yaklaştı ki gölgesi Erida’nın üstüne düştü. “Zaten bu yüzden seçildin.”

Erida’nın midesi allak bullak oldu. Nefesi kesildi. “Kimin tarafından seçildim?” dedi tıkanarak, cevabı zaten biliyordu.

“Elbette Bekleyen tarafından.”

Erida, Taristan’ın şeytan tanrısının adını duyunca ürperdi. Sanki başından aşağı bir kova su dökülmüş, üstüne yıldırım

düşmüştü. Erida Bekleyen'i düşünmemeye çalışıyordu, çoğu günler bu kolay oluyordu. Sefer yüzünden kafası başka şeylerle meşguldü.

"Bekleyen sende bir silah gördü, tıpkı bende de gördüğü gibi. Kıymet verilmesi ve ödüllendirilmesi gereken bir şey gördü." Taristan dikkatle Erida'ya baktı, gözleri hâlâ simsiyahtı, dipsiz bir karanlık dışında hâlâ bomboştı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Erida ne cevap vereceğini düşündü. "Bilmiyorum," dedi sonunda. Gerçek de buydu.

Taristan olduğu yerde kaldı, geri çekilmek de biraz daha yaklaşmak da istemiyordu. Erida'ya bakıyordu, Erida kendini savaş alanındaki cesetlerden biri gibi hissetti, ölü gözleri açıktı, kendi sonuna bakıyordu. Kaç kişinin son anlarında, kanlar içinde can çekişirken kocasını bu şekilde gördüğünü bilemezdi. Ama ona güvenmenin, onun peşinden kendi isteğiyle böyle karanlık bir yola girmenin ne kadar aptalca olduğunu biliyordu. Yine de doğru olanı seçmiş gibi hissediyordu. Gerçekten yapabileceği tek seçim buymuş gibi.

"Sen de beni seçtin," diye fısıldadı Taristan. "Ne olduğumu, ne teklif ettiğimi gördün ve evet dedin. Neden?"

Erida kendini toplamak için derin bir nefes aldı.

"Başka bir erkek benim gardiyanım olurdu, tasmaşını tacıma dolardı," dedi sakince. "Bunu tüm hayatım boyunca biliyordum. Ama sen benim dengimsin ve beni dengin olarak görüyorsun. Ward'daki başka hiçbir talip aynı şeyi söyleyemez."

Erida'nın sözleri nedense Taristan'ı sakinleştirdi, göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Bir ninninin büyüüne kapılmış bir ejderhaya benziyordu.

Erida omuzlarını kaldırdı. "Ayrıca başka hiçbir talip başka bir diyarın kıyamet tanrısına hizmet etmiyordu," dedi yan

yan gülümseyerek. "Ama özgürlüğümün, zaferimin, bedeli buysa ödemeye devam edeceğim."

Taristan hâlâ simsiyah gözlerle Erida'ya bakıyordu.

Denizin üstünde bir yerlerde, bulutların arasından bir gök gürültüsü duyuldu, Erida'nın yüzüne buz gibi soğuk bir yağmur damlası düştü. Ama Taristan'la ikisinin arasındaki hava sıcaktı. Erida birden kaldırdığı elinin altında Taristan'ın yanağının sıcaklığını hissetti, teni pürüzsüz ve sıcaktı, sanki ateşi vardı ama hiç terlememişti. Güneşin altında ısınmış bir taş gibiydi.

Taristan, Erida'nın parmaklarının altında irkilmedi. Yine gözlerini hiç kırpmadı, vahşi gözleri sanki bütün dünyayı yutuyordu.

"O hep orada, içinde mi?" diye mırıldandı Erida, parmak uçlarını Taristan'm çıkık elmacık kemiğinde gezdirdi. Taristan sertçe içini çekti.

Erida dikkatle Taristan'm gözlerine baktı, o tanıdık kırmızı parıltıyı bekledi. Ama parıltı görünmedi.

Bir yağmur damlası daha düştü. Erida damlanın Taristan'ın teninde buharlaşmasını bekledi.

"Hayır," dedi Taristan dişlerinin arasından, burun delikleri genişledi.

Erida koyu kıızıl bir saç tutamını Taristan'ın kulağının arkasına sıkıştırdı. Taristan'ın yanağında bir kas seğirdi, boynundaki damar atıyordu. "Seni kontrol edebiliyor mu?"

"Hayır," dedi Taristan yine, neredeyse hırlar gibi. Erida'mn eli Taristan'ın boynundaki damarları buldu. Damarları teninden de sıcaktı, kalbinin ritmiyle atıyorlardı. "İradem bana ait."

Erida elini çekip aşağı indirdi. Kendi nabzı kulaklarında gürliyordu, tekrar tekrar duyulan gök gürültüsü gibi. Tüm sinirleri gerilmişti, sonunda hava da elektriklenmiş gibi gel-

meye başladı. Ayak parmakları çizmelerinin içinde kıvrıldı, kıyısında durduğunu hissettiği uçurumdan geri çekildi. Herhangi bir yöne doğru en ufak bir harekette düşecekti.

Taristan'ın da sarsıldığını görünce şaşırdı. Yanakları al al olmuştu, dudakları aralandı, Taristan tekrar içini çekti. Hava dişlerinin arasında tısladı.

“İspatla,” diye fısıldadı Erida, sesi o kadar yumuşaktı ki kendisi bile zor duyuyordu.

Ama Taristan'ın duyduğu kesindi.

Elleri ateş gibiydi, Erida'yı boynundan tuttu, sert başparmaklarıyla çenesini tutup başını yukarı kaldırdı. Erida şaşkınlıktan sertçe içini çekti ama Taristan'ın dudakları ağzına kapanarak sesini yuttu. Erida hemen gevşeyiverdi, kendini Taristan'a bıraktı. Taristan onu sıkıca tuttu, bedene yasladı, ipek tuniği Erida'nın çelik zırhına yapıştı. Erida avucunu Taristan'ın köprücük kemiğine, alev alev yanan tenine bastırdı, diğer eliyle bileğini kavradı. Solukları, ısıları birbirine karıştı, Erida'nın içindeki ateş Taristan'ın içindeki ateşle birleşti, birlikte yanmaya başladılar. Erida hem kasırga hem de sahildi. Taristan'ın ellerinde çözülürken Taristan da onun ellerinde çözülüyordu. Düşecek gibi oldu ama denge-sini korudu. Tırnakları Taristan'ın tenine batıyor, onu ikna etmeye çalışıyordu.

Taristan birden geri çekildi, soluk soluğa kalmıştı, gözleri yarı kapalıydı.

Erida gözlerini yavaşça açınca Taristan'ın hâlâ karşısında, birkaç santim ötesinde durduğunu gördü, Erida'yı bileklerinden tutmuştu. Aralarında parıldayan yağmur ikisini de ıslatıyordu. Erida elbisesi sıırılsıklam olduğu halde Taristan'ın ateş gibi parmaklarından başka bir şey hissetmiyordu. Du-

dakları aralandı, derin bir nefes aldı. Soğuk yağmur onu kendine getirdi.

Tüm gücünü kullanarak geri çekildi.

Taristan bir şey sormadan ellerini bıraktı.

Erida daha fazlasını istiyordu, o kadar çok istiyordu ki bedeni acı içindeydi. Kalbi göğüs kafesini yırtacak gibi çarpıyordu, Taristan kalbinin gürültüsünü duyacak diye korktu. Taristan'm sıcaklığının şoke edici, ani yokluğu karşısında titredi. Derin bir nefes daha alarak olduğu yerde kaldı. Zihni kraliyete karşı vazifesi ve kendi kontrolü arasında ikiye bölünmüştü. Harrsing, Erida'nın sonunda kocasıyla yatağa girdiğini öğrenince muhakkak çok sevinecekti. Erida da bunu düşündükçe seviniyordu.

Belki de biraz fazla seviniyorum.

"Halletmem gereken işler var," dedi kendini zorlayarak, sesi titriyordu.

"Elbette," dedi Taristan, yüzü yine bomboştu. Ama yanakları hâlâ kırmızıydı.

Erida dönerken elbisesinin etekleri yağmurun altındaki yemyeşil bahçeler gibi yeşil ve sarı parıltılarla savruldu. Erida peşinde Aslan Muhafızlarla uzaklaşırken kendine lanetler okudu. Ama kendini takdir de etti.

Ben iki krallığın kraliçesiyim. Zayıflığı göze alamam, şimdi olmaz.

Taristan onu güçlü kıldığı kadar zayıflatıyordu da.

20

ELİMİZDEKİ TEK ŞEY UMUT

Andry

Volaska kalesinin üstünde şafak sökerken hava soğuktu.

Andry avluda bekliyordu, heybelerini hazırlamıştı, çaydanlığı hafifçe takırdıyordu. Oscovko ziyafet için kıyafetlerin yanı sıra her birine kürklü birer pelerin, eldiven ve yün iç çamaşırları vermişti. Andry şimdi bundan memnundu. Yün katmanları, zincir zırh, mavi yıldızlı tuniği ve yeni pelerin onu soğuktan koruyordu. Ağzından çıkan buharlar serpiştiren kartanelerine karışıyordu. Hafifçe kışneyen Trec atının ağzından da buharlar çıkıyordu. Bu at Andry'nin ahırda mışıl mışıl uyuyan çöl kısırağından daha sağlam yapılı ve dayanıklıydı. Andry kısırağının yumuşak yürüyüşünü ve parlak gözlerini özleyecekti ama yeni doru at soğukta çok daha fazla işe yarayacaktı. Tapınağa yapacakları yolculuk sadece bir hafta sürecekti ama kış bastırmak üzereydi.

Ahır işçileri ve hizmetçiler avluda koşuşturuyor, kaleyle ahırlar arasında mekik dokuyordu. Erzak ve eyer takımlarını taşıyor, güneşe yapılacak yolculuk için gereken malzemeleri ve atları hazırlıyorlardı. Ama ortada ne askerler ne danışmanlar ne Prens Oscovko ne de Andry'nin tanıdığı biri vardı. Kendi Yoldaşları bile ortada yoktu.

Andry üşümemek için ayaklarını yere vuruyor, ileri geri sallanıyordu. Volaska avlunun üstünde yükseliyor, kuleleri demir grisi gökyüzüne uzanıyordu. Andry kaleye bakıyor, bir hayat belirtisi görmek için pencereleri gözden geçiriyordu. Hiçbir kıpırtı yoktu. Hiç kimse, hatta titreşen bir mum bile yoktu.

Andry dudağını ısırды, uzun bir müddet tereddüt ettikten sonra ahırdaki seyislerden birine eliyle işaret etti.

"Affedersin," dedi başını eğerek.

Trec seyis de aynısını yaparak sarı kafasını eğdi. Dişlerini göstererek gülümsedi. "Buyurun?"

"Herkes nerede? Askerler? Prens Oscovko?"

Seyis gözlerini kırptırdı. "Ah!" dedi bariz bir aksanla, sonra nazikçe güldü. "Uyuyorlar efendim! O kadar içtikten sonra daha saatlerce uyanmazlar."

"Tabii ya," diye mırıldandı Andry, hafifçe gülümseyerek teşekkür etti.

Andry öfkeyle içini çektikten sonra atının dizginlerini tuttu, tıknaz hayvanı ahıra geri götürmek için yürümeye başladı. Avludaki taşları tekmeleyerek onları hizmetçiler gibi etrafa dağıttı.

Kalenin büyük salonuna döndüğünde masaların çoğunun boş olduğunu gördü ama Corayne ve Charlie bir köşede oturuyordu. Onlar da yeni kürklü pelerinlerini giymişti, üst üste yığılmış çantaları yerde duruyordu. Sert ekmek ve güveçten

oluşan kahvaltılarının ve bazı evrakların üzerine eğilmişlerdi. Corayne hiç şikâyet etmeden yiyordu ama Charlie kâsesindeki gri sıvıdan bir kaşık alınca yüzünü buruşturdu.

"Borcunu öde," dedi Corayne, Andry sıraya oturup Corayne'in yanına kayd.

Charlie kaşlarını iyice çatarak havaya bir sikke fırlattı. Bakır para parlayarak Corayne'in uzattığı avucuna düştü. Corayne memnuniyetle gülümseyerek parayı cebine attı.

Andry bir Corayne'e bir Charlie'ye baktı. "Nesine bahse girmiştiniz?" Bir hizmetçi önüne bir kâse güveç koyunca yüzünü buruşturdu. Yemek hiç de iştah açıcı görünmüyordu.

"İlk hazırlananın sen olacağını iddia etmiştim," dedi Corayne ekmegini ikiye bölerek. Büyük parçayı Andry'nin kâsesine attı. "Diyarı kurtarmaya hazır ilk kişi."

Charlie kahvaltısına doğru sessizce güldü. Kâsesinin üstünden Andry'ye baktı. "Bu uğurda ölmeye hazır ilk kişi."

Yaver dişlerini sıktı. Bunun masumca bir şaka olduğunu biliyordu ama yine de canı yanmıştı.

"İlk sayılmam," dedi kederli bir sesle, yemeğini yemeye koyuldu. Yemek o kadar da kötü değildi, daha çok tatsızdı. Sebzeler tanınmaz hale gelene dek pişirilmiş, tüm renkler ve tatlar birbirine karışmıştı. Andry ahırdaki atının heybesinde bıraktığı otlar yanında olmadığı için hayıflandı.

Corayne ona acıyarak baktı.

Andry bakışlarını kaçırdı. Kendine utanmamasını, hayatta kaldığı için vicdan azabı duymamasını söyledi. Aslında suçluluk duymanın aptalca olduğunu biliyordu. Ama yine de duyuyordu.

"Çoktan yola çıkmış olmalıydık," diye homurdandı. "Zaman büyük önem taşıyor, her dakika şansımız azalıyor." Sesi boğuklaştı. "Birçok can zaten çoktan gitti."

Ve hâlâ tehlikede olanlar var. Annem. Tabii biz de.

Andry ağzındaki lokmayı güçlükle yuttu. Ama bu öfkesini gizlemesine yetmedi.

“Haklısın Andry,” dedi Corayne kollarını kavuşturarak. “Sanırım bu bir takas. Artık bir ordumuz var ama komuta bizde değil.”

“Ordu demek abartılı olur,” dedi Charlie sırtarak. “Daha çok leşçilerden oluşan bir sürü gibi.”

Andry itiraz etmedi. Galland şövalyelerinin ve lejyonlarının yanında Trec savaşçıları bayraklarındaki kurtlardan farksızdı. Andry içini çekti, boş salona bakarak başını iki yana salladı.

“Hepsini Isadere’in askerlerine değiştirdim,” dedi Şahinleri ve Ejderhaları hatırlayarak. Her iki muhafız gücü de elit, ölümcül ve en önemlisi özveriliydi. “Acaba Ibal kralı savaşmaya karar verdi mi?”

Corayne ve Charlie sırtarak imalı imalı baktı.

Yaver onlara baktı. “Ne oldu?”

Charlie kendini beğenmiş bir tavırla arkasına yaslandı. “Ibal savaşmasa bile belki başkaları savaşır.”

“Madrence düştü,” dedi Andry. O da mektubu herkes kadar iyi hatırlıyordu, mektubu okurken Oscovko’nun yüzünün aldığı şekli de. Korkusu herkesin görebileceği kadar açıktı. “Kral Robart büyük ihtimalle ölmüştür. Ama hayatta olsa bile kimseyle ittifak yapmayı umut edemeyeceğinden...”

Charlie omuzlarını kaldırdı. Gözleri parşömen yığınınına kaydı. “Bunu isteyen Kral Robart değil.”

“Bunlar nedir?” dedi Andry masanın üzerindeki kâğıtları eline alarak. Mürekkep kurumuş, mühürler güzelce soğumuştur. Andry sayfaları hızla gözden geçirdi. “Yine geçiş belgesi mi?”

Ne olduklarını anlayınca ağzı açık kaldı.

“Bunlar mektup,” diye fısıldadı parşömenleri karıştırırken.

Corayne sırtıttı. “Charlie’nin fikriydi. Ibal’dan ayrıldığı-mızdan beri bunlar üzerinde çalışıyor.”

Charlie de gülümsedi, solgun yüzüne biraz renk geldi. “Corayne de canla başla yardım etti,” dedi gurur dolu bir öğretmen gibi. “Corayne mükemmel bir çevirmen, ayrıca mühürler konusunda sandığımızdan çok daha iyi. Küçük şeytan.”

Corayne buruşturmamaya dikkat ederek mektupları geri aldı. “Madrence kralı Ward’a savaş çağrısında bulunabiliyorsa biz de bulunabiliriz.”

Andry, Ward’ın dört bir yanındaki krallıkların mühürlerine bakarken neredeyse kahkaha atacaktı. Hepsi sahteydi, imzalar sahteydi. “Bu mektuplar sizden değil.”

“Diyardaki her krallığın savaşa hazırlanması gerekiyor. Ne kadar erken o kadar iyi.” Corayne sayfaları ve mürekkebi tekrar gözden geçirdi.

Dikkatli parmaklarını türlü türlü dilde yazılmış yazıların, renkli mühürlerin ve damgaların üstünde gezdirdi. Ibal’ın altın sarısı ejderhası. Rhashir’in fili. Kasa’nın beyaz kartalı. Calidon’un uzun tüylü tek boynuzlusu. Ahmsare’in güneşi. Trec’in kurdu. Hatta Iona’nın geyiği. Ward’ın dört bir yanından gelen ve diğer krallıkları yardıma çağıran, korkunç gerçekleri içeren sahte mektuplar. Erida’nın fethi, Taristan’ın şeytani girişimi. Parçalanan Kirmenler, diyarın perdesi arkasında beliren Bekleyen. Charlie yeteneğini, Corayne de bilgisini konuşturmuştu.

Andry hayran hayran iç geçirdi. “Sizce işe yarayacak mı?”

“Denemekten zarar gelmez.” Corayne umursamaz görünmeye çalışarak omzunu silkti. Ama dudaklarında küçük, memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi. “Tek bir mektup bile işe yarasa buna fazlasıyla değer.”

“Yalan kılığında gerçekler,” dedi Charlie gururla.

“Yola çıkmadan mektupları ulaklarla göndereceğiz,” dedi Corayne. “Oscovko henüz ortada yok ama güneş biraz daha yükselirse kapısını Dom’a kırdırabiliriz.” Corayne kaşığıyla en yakındaki koridorda bekleyen tanıdık, iri yarı silüeti işaret etti.

Ölümsüz prens nöbet tutuyor, bir atmaca gibi Oscovko’nun dairesine giden yolu gözlüyordu.

“Ne zaman yola çıktığımızın bir önemi yok, şansımız yaver giderse kendimizi bir kar fırtınasının içinde buluruz,” dedi Charlie neşeyle. “Bir sınır hendeğinde donarak ölmek için sabırsızlanıyorum.”

Diğer koridorda Sorasa belirdi, yine eski kahverengi derilerini giymişti. Kürklü yakasını boynuna kadar çekerek dövmelelerini gizlemişti. Ters ters bakarak penceredeki yerini aldı, cama yaslanıp gözlerini masaya dikti.

“Karamsarlık sana çok yakışıyor Charlie.”

Kaçak rahip kocaman sırttı.

“Bunu söyleyen çok oldu,” dedi umursamaz bir sesle.

“Benden sonra kimin üzerine bahse girerdin?” diye mırıldandı Andry, Corayne’i omzundan dürterek. Artık Corayne’le konuşmak nefes almak kadar doğal gelse de yine de içinde bir ürperti hissetti.

“Sorasa,” dedi Corayne lokmasını çiğnerken. “Sürekli av peşinde. Bir kaleye kapatılmaktan hoşlanacağını sanmıyorum.”

Suikastçı koridora bakarak kaşlarını çattı. “Kesinlikle haklısın. Hem çok fazla fırsat var. Ayrıca Dom, Oscovko’yu yatağından çıkarmazsa ben çıkaracağım.”

Corayne hınzırca gülümsedi. “Prensin bunu sorun edeceğini sanmıyorum.”

Dom koridordan ters ters baktı ama Sorasa başını bitkince iki yana sallamakla yetindi.

“Yeter ki işler yürüsün,” diye homurdandı bir parça ek-mek alırken. “Sigil’i gören oldu mu?”

“En son dün gece bir lord ve leydiyi odasına götürürken görmüştüm,” dedi Charlie. Sonunda yemeyi bırakıp kâsesini kenara itti.

Sorasa gözünü bile kırpmadan kâseyi aldı. “Sadece iki kişi mi? Yaşlandıkça yavaşlamaya başladı.”

Andry’nin yanakları kızardı, rahatsız olduğunu gizlemek için başını önüne eğdi. Gözlerini masaya indirerek güvecini kaşıklamaya koyuldu ama Charlie ona bakıp kıs kıs güldü.

“Utanma Yaver,” diye kıkırdadı. “Eminim Ascal şöval-yeleri de farklı değildi.”

“Pek sayılmaz,” diye mırıldandı Andry. Sör Grandel’e hangi saray mensuplarıyla yattığını ve ne zaman ortalarda görünmemesi gerektiğini bilecek kadar uzun süre hizmet etmişti.

“Bu doğru mu?” dedi Corayne siyah kaşlarını kaldırarak. “Önce dedikodu, şimdi de yatıp kalkmalar. Şövalyelerin ve yaverlerin efendi olduğunu sanırdım.”

“Ben... hayır... şey...” Andry ne diyeceğini şaşırarak bocaladı. Gerçekten de yaverlerin çoğunun gizli ya da açık kaçamakları olurdu. Aslında yasaktı ama böyle şeyler için daima bir yol bulunurdu.

Andry ise hiç denememişti.

Bir kaşık dolusu güveci yutarak kendini toplamaya çalıştı. “Şimdi yolculuğu düşünmeliyiz,” dedi son derece sert bir sesle. “Ayrıca Taristan’ın tapınağı koruması için bıraktığı şey konusunda bir plan yapmamız gerekiyor.”

Bu gerçekten işe yaradı, masaya birden büyük bir ciddiyet çöktü. Charlie bile sırtımayı kesmişti.

Corayne de kâsesini kenara itti, sessizleşmişti. “Bir de bundan sonra hangi Kirmen’i açacağı meselesi var,” diye mırıldandı. “Belki de çoktan açmıştır.”

“Artık Kirmenlere ihtiyacı var mı ki?” diye homurdandı Charlie.

Andry gözlerini kıstı. “Ne demek istiyorsun?”

“Madrence’tan gelen mektubu gördünüz.” Kaçak rahip kâğıtlarına baktı. “Kral Robart ittifak çağrısı yapmış. Biz de yapıyoruz. Ama bu zamanında gerçekleşmeyebilir. Karısı krallıkları tek tek devirmeye başlamışken Taristan’ın Ward’ı ele geçirmek için şeytani bir tanrıya ihtiyacı olmayacak.”

Pencerenin önünde durmakta olan Sorasa yüzünü buruşturarak omuz silkti. “Erida’nın imparatorluğu kıyametten iyidir.”

“Eh, o da doğru,” dedi Corayne düşünceli düşünceli. “Her iki durumda da benim kellem gidiyor.”

“Eski Cor’lu Taristan sadece bir taç kazanmak için, hatta sadece Ward’ı ele geçirmek için savaşmıyor.” Dom koridordan gelip masanın başına dikildi, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. “Taristan’ın Bekleyen’e borcu var, büyücüsünün de öyle. Bekleyen’in açlığını ve öfkesini hiçbir ölümlü tahtı dindiremez.”

Charlie gözlerini kırpıştırarak Dom’a baktı. “Nereden biliyorsun?”

“Gözlerinden. Yüzünden,” dedi Andry hiç düşünmeden. Kendini birden yine o tepede buldu, tapınağa ve çoktan ölmüş Yoldaşlara bakıyordu, açıklıkta yürüyen Taristan’ı izliyordu. Taristan’ın gözleri miğferinin arkasında bile alev alevdi, Kirmen kılıcı elinde bir alev gibiydi. “Bekleyen Taristan’ın içinde, büyücünün de. Bu daha başlangıç. Mesele basit bir fetihten çok daha büyük.”

Andry o sabahın her saniyesini hatırlıyordu. O sabah olanlar bir damga gibi içine işlemiştir. Kan kokusu, tapınağın kapılarından fışkıran sıcak küller. Kapının arkasında bir anlığına görünen Kül Diyarı, acıdan ve işkenceden oluşan, yanan bir diyar. Andry'nin göremediği bir efendi tarafından yönetilen cesetler.

Elleri masanın üstünde titremeye başladı, Andry üstüne çullanan korkuyu gizlemek için ellerini sakladı.

Terleyen avucunda birden Corayne'in soğuk parmaklarını hissetti. Corayne elini sıkıca tuttu. Andry de onun elini sıktı. Corayne bir çapaydı, Andry ona hevesle tutundu.

Ama Corayne de ona tutunuyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi Andry alçak sesle. Sesi yine de salonda bir emir gibi yankılandı.

Kar sert bir rüzgârla savrularak şehrin üstüne yağıyordu.

Öğleye doğru savaşçı birliği Vodin'in kapılarından çıkmaya başlamıştı, şehrin yarısı Oscovko ve askerlerini uğurlamaya gelmişti. Andry tezahüratları pek duymuyordu, dikkatini sadece atının yürüyüşüne vermişti. Sör Grandel ve Northlarla birlikte Ascal'dan çıkışını hatırladı, altın sarısı zırhları içindeki Aslan Muhafızları. O zaman güneş yüzlerini ısıtıyordu, ilkbahar havası taze ve ferahtı. Andry'nin şimdi yaşadıklarından o kadar uzaktı ki sanki üstünden bir ömür geçmişti ya da bir rüyaydı. Yaver bir kez daha zamanda geriye gidebilmek istedi. Şimdi bildikleriyle o zamana dönmek. Yoldaşları kurtarmak ve tüm bunların olmasını engellemek.

Yan gözle arkasında uzanan yüzlerce askere baktı. *Kaçı tapınakta ölecek?* diye düşündü, ağzına acı bir tat doldu. *Orada daha kaç kişinin ölmesi gerekecek?* Andry ne kadar istese de o görüntüyü kafasından atamadı. Corayne'in, Dom'un, Sorasa'nın

ve geri kalanların tapınak Kirmen'inin önünde öldüğünü, eski Yoldaşlar gibi paramparça edildiğini gördü. Katliam bölgesine dönmek delilik gibi, intihar gibi geliyordu.

Ama dönmek zorundayız, dedi içinden tekrar tekrar. Buna mecburuz.

Oscovko atlıların önünden gidiyordu, hepsi de kış için yetiştirilmiş güçlü atlara binmişlerdi. Kar hiç durmaksızın yağıyor, araziye kalın, beyaz bir örtüyle kaplıyordu. Ordu sınıra doğru birkaç mil boyunca Cor yolunu takip etti ama Beyaz Aslan'ın kıyısına varınca güneye dönerek nehri izlemeye koyuldu. Geride bıraktıkları Cor yolu batıya, birkaç günlük mesafedeki Galland şehri Gidastren'e doğru devam ediyordu.

Çabucak akşam oldu, dönemeçli nehri izleyerek vadide ilerlerlerken gökyüzü griden siyaha dönmeye başladı. Beyaz Aslan batıdaki kayalık kıyılardaki Trec ve doğudaki Galland arasında net bir sınır oluşturuyordu. Suyun iki yanı ağaçlarla kaplıydı, yollar daraldıkça askerler araziye dağılmak zorunda kalıyordu. Andry Galland kıyısında sadece dallar ve sık çalılıklar görebiliyordu. Burası Vodin ve diyarın geri kalanını birbirine bağlayan ana yollardan çok uzak olduğu için ne Trec ne de Galland tarafında gözetleme kulesi vardı.

Corayne, Andry'nin yanında at sürüyordu, vücudu nehre dönüktü. Gözlerini kırpmadan karşı kıyıya bakıyordu.

"Orasının Galland olduğuna inanamıyorum," dedi heyecanla. Siyah saç örgülerindeki karlar yıldızlara benziyordu. "Ağaçlar bile uzanıp bizi yakalayacakmış gibi geliyor."

Andry, Corayne'in üzerinden sınıra doğru baktı. "Erida'nın topraklarının böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Henüz," dedi içini çekerek. "Bu yoldan devam edersek sabaha sınırı geçmiş oluruz."

"Akşamına da yakalanırsınız," dedi Corayne fazla neşeli bir sesle.

Andry eyerinde geriye kaydıldı, bir elini bacağına dayadı, diğer eliyle dizginleri tutuyordu. "Doğru ya, sen aranan bir kaçaksın."

"Sen de öylesin Andry Trelland," dedi Corayne sertçe. Andry gözlerini devirdi. "Hatırlatmana gerek yok."

"Eminim saraydaki herkes dehşete kapılmıştır," diye takıldı Corayne, Andry'ye doğru eğilerek.

"Kesinlikle," dedi Andry de ona ayak uydurarak. "Bu, yılın dedikodusu olacak. Yani kraliçenin bütün dünyayı ele geçirmeye kalkışmasından sonra." Andry eğik ağaçların arasından ileriye, kafilenin baş tarafına doğru baktı. Sesini alçalttı. "En azından Oscovko ne yaptığını biliyor."

Corayne her zamanki gibi merakla kapıldı. Başını nehirden Andry'ye çevirdi. "Nasıl yani?"

"Onlara bir bak: Gördüğüm hiçbir orduya benzemiyorlar." Andry başında Oscovko'nun olduğu askerleri işaret etti. "Bayrakları yok. Bir örnek tunikleri ya da üniformaları yok. Hangi krallıktan olduklarını gösteren hiçbir şey yok. Oscovko da sıradan bir asker gibi görünüyor. Ne tacı var ne de süslü bir zırhı."

Veliaht prensin üstünde sadece siyah bir kürk ve kahverengi deri giysiler vardı, etrafını saran askerlerden farksızdı. Andry'nin hatırladığı şövalyelere ve lordlara hiç benzemiyordu.

"Kendi sırtına bir hedef tahtası yapıştıracak kadar gururlu ya da aptal değil," dedi Andry etkilenmiş gibi. "Ya da bir gözcünün ordusunu tanımasını kolaylaştıracak kadar."

Corayne iç geçirdi. "Bayrakların ya da taçların Kül Diyarlılar için bir önemi yok ki," diye mırıldandı.

Andry'nin sırtından bir ürperti geçti. Taristan emrederse ceset askerlerin yollarına çıkan her şeyi yok edeceğini herkesten iyi biliyordu. Onlar hafızasında boş birer kabuk, birer hortlaktı, ete kemiğe bürünmüş birer kâbustular.

Kendini bu düşüncelere kaptırmayı reddederek başını iki yana salladı.

"Oscovko sınırı bu şekilde geçmekle akıllılık ediyor," diye devam etti nehri göstererek. "Yamaçlarda millerce tek bir kale bile yok. En yakın büyük garnizon kıyıda uzakta, Gidastern'de. Köy bekçileri de koca bir savaşçı birliği durdurmayı başaramaz."

Corayne heyecanla Andry'ye baktı, onu tepeden tırnağa süzdü. Dudağının bir ucu hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Umutlu gibisin Andry."

"Bence elimizdeki tek şey umut Corayne," dedi Andry. "Ne kadar acı da olsa."

Corayne hâlâ gülümsüyordu ama bakışları karardı. Gözlerini elindeki dizginlere indirdi. "Kendime umutlanma deyip duruyorum," dedi. "Ama elimde değil."

Andry eğilip yavaşça Corayne'in omzuna vurdu. "Güzel. Umudunu kaybettiğini görmek istemem. Buraya kadar senin sayende, senin umudun sayesinde geldik."

"Benim mi?" Corayne duraksadı. "Ben tek başıma bir hiçim. Dom, Sorasa... ve *sen* olmadan."

Andry soğuğa rağmen pelerininin altında sıcakladı. Kaşlarını çattı. "Ben sadece bir yaverim."

"İstediğin kadar söyle ama buna inanacak değilim," dedi Corayne sertçe. "Bir kez olsun sana iltifat etmeme izin ver."

Andry, Corayne'in gözlerine baktı, yanaklarının al al olduğunu fark etti. Merakı ve inatçılığı gibi öfkesi de onu daha çekici kılıyordu. Bunun ne kadarının Cor soyundan,

atalarının huzursuz tabiatından geldiğini merak etti. Ve ne kadarının sadece Corayne olduğunu, dünyanın bir ucundan gelen ve dünyanın geri kalanını görmekten başka bir şey istemeyen o kız olduğunu.

“Pekâlâ,” dedi Andry sonunda sırtıtarak. Kendi yanaklarının da kızardığını hissetti. “Sadece bu seferlik. Ama ben de sana bir kez iltifat edeceğim.”

Corayne gözlerini devirdi. “Peki.”

Andry’nin cevabı çoktan hazırды. “Seni tanıdığımı memnunum Corayne an-Amarat. Sen tanıdığım en cesur insansın. Ayrıca ne düşünürsen düşün şimdiden büyük işler başardın. Daha da başaracaksın.”

Corayne’in gırtlığı kürk yakasının üstünde inip kalktı. Siyah, gizemli bakışları yumuşadı. Sonra gözlerini kısarak önüne döndü. Başını havaya dikip burun kıvırdı. “Üç iltifat etti.”

Kar sonunda kesildi, ağaçların üzerinde gökyüzü açılmaya başladı. Çıplak dallar tepelerinde birbirine dolanıyordu, nehir artık arkalarında kalmış, sesi ormanda kaybolmuştu.

“Galland,” dedi Andry, şafağın soğuşunda ağzından buharlar çıkıyordu.

Corayne başlığının altında uykulu bir ses çıkardı. Birden sarsıldı, neredeyse eyerden düşecekti. Andry’nin hızlı refleksleri sayesinde düşmekten kurtuldu. Andry her zamanki gibi Corayne’in oturarak uyuma becerisi karşısında hayrete düşmüştü.

“Affedersin,” dedi Corayne kendini toplayarak. “Ne oldu?”

“Galland’dayız,” dedi Andry tekrar. Kendi ülkesinin ismi sanki boynuna asılmış bir taşı ve onu aşağı çekiyordu. Andry bu duygudan kurtulmak için yutkundu.

Corayne başlığını geriye itip dalgalı siyah saçlarını serbest bıraktı. Uykulu uykulu etrafına bakındı, gözlerini yarı ölü ormanda, askerlerin ve atların başları üzerinde gezdirdi. Yoldaşlar atlarının sırtında uyukluyordu, Dom ve Sorasa ise eyerlerinde dimdik oturuyorlardı.

“Nereden anladın?” dedi Corayne ormanı gözden geçirerek.

Andry gururlanacağı yerde utandı. “Hayatım savaş haritalarını incelemekle geçti,” diye mırıldandı. “Bir gün vazifem bu sınırları savunmak olacaktı. Ve bu sınırların sahibi olan kraliçeyi.”

“Zaten savunuyorsun,” dedi Corayne, sesi sertleşmişti.

Andry cevap vermedi, Corayne onun dizginlerini tutup atını yaklaştırdı. Dizleri birbirine çarpınca Andry kıpırdamamak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

Corayne dizginlerini bırakmadı. “Andry.”

Ama Oscovko’nun sert ıslığı sözünü kesti, kulak tırmalayıcı ses kafile boyunca yankılandı. Oscovko askerlerine seslendi, atını sağa döndürünce birlik de batıya doğru dönerek Beyaz Aslan’dan uzaklaşmaya başladı.

Andry’nin kalbi sıkıştı.

“Yolun bundan sonrasını biliyorum,” diye fısıldadı.

Zihninde yolu canlandırdı. *Ormanlardan ve donmuş çayirlardan geçerek engebeli yamaçlardan aşağı ineceğiz. Yeşil Aslan nehrine doğru ilerleyeceğiz. Hacıların kullandığı yoldan bir zamanlar unutulmuş olan eski tapınağa gideceğiz.*

Andry başını arkaya çevirdi, Corayne’in, kendi atının arkasına, etrafındaki askerlere kıyasla dağ gibi görünen Dom’a baktı. Ölümsüz başlığının altından Andry’yle göz göze geldi. Sert, keder dolu gözlerle bakiştılar. Andry, Dom’un da en az onun kadar acı çektiğini anladı. Yavaşça başını salladı.

Dudakları hiç ses çıkarmadan, sadece ve sadece Dom için kıpırdadı. *İleri.*

Kadim'in de dudaklarını oynatarak aynı şeyi söylediğini görünce şaşırdı.

İleri.

Bu küçük bir teselliydi ama Andry tutunabileceği her şeye razıydı. Göğsünü dolduran, diğer her şeyi bastırmakla tehdit eden korkuyla savaşmasını sağlayacak her şeye. Dizginleri sıktı, deri kayışları eldivenlerinden hissedebiliyordu. Bir kez daha gerçek bir şeye, geride kalan hatıralara değil karşısındaki dünyaya tutunmaya çalıştı.

Yine de burnuna kül ve yanmış odun kokuları geliyordu. Andry yüzünü buruşturdu, dişlerini sıktı. Koku keskindi, rüyalarındakinden bile daha güçlüydü. Anıyı kafasından atmak için gözlerini sımsıkı yumdu ama koku her yanı sarmıştı.

"Bu nedir?" Corayne'in sesiyle kendine geldi.

Andry gözlerini açınca kokunun uyanıkken gördüğü bir kâbustan, harabe tapınağa dair anılarından kaynaklanmadığını anladı.

Gerçektir ve tam karşısında duruyordu.

Oscovko yine ıslık çalarak askerlerin araziye yayılmasını emretti, ağaçların arasından düz ve bomboş bir açıklığa giriyorlardı. Ama burası doğal bir açıklık değildi. Ağaçlar parçalanıp yanmış, dallar soğuk küllere dönüşmüştü. Yangın söneli çok olmuştu, geriye sadece kapkara bir krater ve koku kalmıştı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Andry, afallamıştı.

Başını bir o yana bir bu yana çevirerek yamaçları kaplayan ve simsiyah, devasa bir yara izine benzeyen yarığa baktı. Bu bir orman yangınının, hatta oradan geçen bir ordunun işi değildi. Bir şey bu toprakları büyük bir güçle, özellikle yakmıştı.

Andry başını Corayne'e çevirdi, Corayne gözlerini yara izine benzeyen topraklara dikmişti.

"Bir Kirmen daha mı?" diye fısıldadı Corayne. Andry, Corayne'in kafasının süratle işlediğini görebiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Andry yine. Midesi bulanıyordu. Bu yanmış topraklar hayra alamet değildi, sanki havanın kendisi zehre dönüşmüştü.

Dom yakılmış araziye inceleyerek atıyla yanlarına yanaştı. Kaşlarını çattı, yüzündeki yara izleri derinleşti. Alçak sesle kendi dilinde küfürler savurdu, ne dediği anlaşılmıyordu.

Sorasa da yanlarına geldi, siyah atının üstünde bir gölge gibiydi, başlığının altından sadece bir çift bakır rengi göz görünüyordu. "Ne görüyorsun Domacridhan?"

"Ne gördüğümün önemi yok," diye fısıldadı Dom omuzlarını gererek. "Önemli olan ne bildiğim."

Oscovko aralarına girip atım geriye döndürdü. "Neymiş o?" Dom çenesini yukarı kaldırdı.

"Ward'da bir ejderha geziniyor."

21

UYUMAK VE ÖLÜMÜ GÖRMEK

Domacridhan

Ejderha tehlikesi, ejderhanın kendisi gibi, başlarının üstünde kara bir bulut gibi belirmişti.

Kafile yanmış krateri geride bırakırken Oscovko'nun askerleri aralarında fısıldaşıp duruyordu. Bir ejderhayla karşılaşma ihtimali savaşçıları hem korkutuyor hem de keyiflendiriyordu. Yoldaşların keyiflendiği pek söylenemezdi, sadece Sigil baltasını bir ejderhanın ateşiyle sınamaya hevesli görünüyordu.

"Haklarında ne biliyorsun?" diye mırıldandı Sorasa yola devam ederlerken, sesi nalların ve boş gevezeliklerin arasında kaybolacak kadar alçak çıkıyordu. Gözlerinden onda pek nadiren görülen bir endişe okunuyordu ama siyah kaşları sertçe çatılmıştı.

Dom duraksadı, Sorasa'nın arkasındaki Corayne'e bir göz attı. Corayne'in sırtında zaten çok ağır bir yük vardı. Dom buna bir ejderhanın ağırlığını da eklemek istemiyordu.

Neyse ki Corayne, Charlie'yle derin bir sohbeta dalmıştı, ikisi üstünde yazılar olan bir parşömenin üstüne eğilmişti.

Amhara, Dom'un nereye baktığını gördü. "Söylemek istemiyorsan sorun değil. Ama bana bir ejderhayı nasıl yere sereceğimi söylemeden ölürsen bahse girerim kısa bir süre sonra ben de ölürüm. Ve ölmemeyi tercih ederim."

Dom nefesini dişlerinin arasından saldı, yüzünde somurtmakla gülümsemek arası bir ifade vardı. "Bu kez beni gözünde fazla büyüttün Amhara," diye homurdandı. "Son ejderha ölürken orada değildim."

"İşe yaramaz ölümsüz," diye söylendi Sorasa ama kötü niyetle söylememişti, gözleri sert bakmıyordu.

Dom'un boğazı tıkanı. "Yine de hatırlıyorum."

Sorasa'nın bakır rengi gözleri parladı.

"Ejderha üç yüzyıl kadar önce düştü, pek çok ölümsüzü de beraberinde götürdü. Kimi yandı kimi parçalandı kimi ezildi." Her kelime minik bir kesik gibiydi, Dom'un yüzündeki yara izlerinden daha derinlerdi. "Annemle babamın sonu hangisiydi bilmiyorum ama kurtulamadıklarını biliyorum. Lord Triam ve Prenses Catriona kayalıklarda ve denizde kayboldu."

Sorasa bakakalmıştı, atının ritmi dışında kıpırtısızdı, kaplan gözlerini hiç kırpmıyordu.

"Artık yüzlerini pek hatırlamıyorum," diye mırıldandı Dom, sesi şimdi zayıf çıkıyordu. *Kır saçlar, yeşil gözler. Süt beyazı ten. Babamın kılıcı. Annemin yayı. Sadece pelerinleri geri geldi, neredeyse tamamen yanmışlardı.*

Ama bu eski bir yaraydı, kapanalı çok olmuştu. Diğerlerine göre katlanması çok daha kolaydı.

"Savaşçıların kraliçe liderliğinde dönüşünü hatırlıyorum. Daha küçüktüm, Isibel beni yanına aldı, kız kardeşinin oğlunu kendi çocuğu gibi büyüttü." Dom'un üzüntüsü öfkeye döndü.

Teyzesi bir zamanlar savaş kılıcını kullanıyordu ama artık öyle değildi. Teyzesinin korkaklığı Ward'ın felaketi olabilirdi.

“Teyzem bana o güne dair bir şeyler anlattı. Ejderhanın nasıl hareket ettiğini. Alevinin ne kadar sıcak olduğunu. Oklar, ok atıcılar ve mancınıklar kullanarak kanatlarını parçalamışlardı. Onu düşürmek için ellerinden geleni yapmışlar, hatta mücevherli derisini delip mızraklarını kalbine saplamayı başarmışlardı.”

Sorasa başını eğdi. “Önce kanatlar, anladım,” dedi sertçe. Dilini şaklatarak atını hızlandırdı, ön taraflara doğru ilerledi.

Dom yalnız kaldığına memnundu. Sorasa'nın korku ya da sempati duygusuyla nasıl başa çıkacağını bilmediğine bahse girerdi. En azından bu duygu karmaşasını anlayabiliyordu.

Ölümsüz gözlerini ve kulaklarını gökyüzüne dikti, dikkatini içe değil dışa verdi, öyle ki yamaçların içine doğru attığı her adımı zar zor fark ediyordu. Kilometreler yavaş yavaş akıp giderken zayıf, bıçare kalbi değil ama sinirleri harap haldeydi. Bunda havanın da etkisi vardı. Bu yoldan son geçtiğinde mevsim bahardı, yemyeşil orman kuş cıvıltılarıyla doluydu. Şimdi ise ormanlık tepeler gri ve çıplaktı, ağaç dalları boğumlu parmakları andırıyordu, sadece çam ağaçları yemyeşil yükseliyordu. Kuru yapraklar atların nalları altında çıtırdıyor, sert esen rüzgâr kar ve çürük kokusu getiriyordu. Hiçbir şey o zamanki gibi değildi ve Dom bunun için minnettardı.

Ne zaman ki gardım düşürdü, anılar da yavaş ama durdurulamaz bir şekilde geri gelmeye başladı. Etrafındaki şekiller, silüetler değişti. Sorasa Marigon ya da Rowanna oldu, siyah saçları kızıla, bronz teni beyaza döndü, kahverengi deriler yerini pullu mor zincirlere bıraktı. Arkasında at süren kişi artık Sigil değil Kasalı Lord Okran'dı, beyaz çelik zırhının

içinde upuzundu, göğsünde kartal, koyu kahverengi teninde hilal gibi bembeyaz bir gülümseme vardı. Oscovko, Charlie, diğer Trec askerleri ve paralı askerler silinip gitti. Babasına şimdiden çok benzeyen Corayne bile. Şimdi Dom'a Cortael'in yüzüyle ve Cortael'in sert tavırlarıyla bakıyordu, ince dudaklarında Cortael'in her zamanki sert gülümseyişi vardı. Yüzü tam Dom'un hatırladığı gibiydi, tapınaktaki gibi değil, Iona'daki gibi. Kan dökülmeden önceki yüzüydü, katliamdan önceki. Bedeni yerde soğuk ve kıpırtısız kesilmeden önceki yüzü. Dom elini uzatıp silüetin koluna dokunmak, anının görüldüğü kadar gerçek olup olmadığını anlamak istedi.

Kendini tuttu, elleri sıkıca kavradığı dizginleri eğip büküyordu. Kendini zorlayarak tekrar gökyüzüne baktı, gri bulutların arasında bir ejderhanın gölgesini aradı.

"Uzakta değil," diye mırıldandı biri yanında.

Dom başını çevirdi, eyerinde dimdik oturan Andry'yi görünce irkildi. Bir an yaverin de hayal olduğunu sandı. Ama Andry'nin kahverengi gözleri çok karanlıktı, kederliydi, manzara Dom kadar onu da etkisine almıştı. Andry ters ters ağaçlara baktı, sevecen yüzü onda nadiren rastlanan bir nefretle doluydu.

Dom gönülsüzce etrafa bakındı. Tepeye çıkan yolun hafif eğimini, dağların yakınlığını gözden geçirdi. Uzaktan Yeşil Aslan'ın sesi geliyordu, yılın bu zamanı nehrin suları alçak ve durgun olurdu. Tanıdık olsa da rahatsız ediciydi, çok dar gelen eski bir palto gibi.

Ölümsüz kendini topladı, atını kafilenin dışına sürdü. Bu anın geleceğini önceden biliyordu ve bundan nefret ediyordu.

"Ben önden gidip tapınağın çevresini kolaçan edeceğim," dedi. "Ne ile karşı karşıya olduğumuzu görmek için."

Askerlerin arasındaki Yoldaşlar dönüp Dom'un gidişini izledi, yüzleri parlak fenerler gibiydi.

Andry peşinden giderek Dom'un kolunu tuttu. Başını iki yana sallayarak sesini alçalttı.

"Sorasa'yı da yanına al."

"Sorasa neyle karşılaşabileceğini bilmiyor," dedi Dom, yine de bir yanı kabul etmek istiyordu. Sorasa kesinlikle birkaç beyinsiz iskeletin yanına çaktırmadan sokulacak ve sağ salim geri dönecek kadar becerikliydi.

Yaver dişlerini gıcırdatıp atını mahmuzlayarak Dom'a ayak uydurdu. "Ben biliyorum. İzin ver ben geleyim."

Ama Dom elini uzatıp dilini şaklatarak Andry'nin atını durdurdu.

"Benim gitmem gerek," dedi tüm sinir uçları dehşetle yandığı halde. Yutkunarak korkusunu bastırıp yok etmeye çalıştı. "Sen Corayne'le kal," diye ekledi yeşil gözlerini Corayne'e çevirerek. Corayne atının sırtından onlara bakıyordu, yüzü korkuyla gerilmişti. "Gözünü gökyüzünden ve rüzgârdan ayırma. Bir ejderha yaklaşırsa rüzgâr hemen değişecektir."

Sıradan çıkan bir başka at yanlarına geldi. Sorasa eyerinden ters ters bakarak kürklü başlığını geriye attı, kısa saçları yüzünün etrafına döküldü.

Dudak bükerek Dom'a döndü. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Ölümsüz, Sorasa'ya hiç bakmadan uzaklaştı. Durup Sorasa'ya ona katılması için bir şans vermektense yola devam etmek daha kolaydı.

"Tapınak buradan yarım günlük mesafede," dedi atı hızlanırken. "Elimden geldiğince çabuk dönerim. Dediğim gibi, gözün gökyüzünde olsun."

Sorasa hırlarcasına atıldı. "Dom..."

Ama Dom gitmişti bile, atı dörtmala uzaklaşıyor, sonbahar yaprakları arkasında girdaplar çizerek havalanıyordu.

Birkaç mil sonra Dom durup yakındaki bir dereye kustu. Ağzını elinin tersiyle sildi, soğuk su onu hayata döndürsün diye yüzünü ıslattı. Birden göğsüne bir ağırlık çöktü, bağına bir taş oturmuş gibiydi, nefes almakta zorlanıyordu. Panik yabancı olduğu bir duygu değildi ama şimdi onu alt edecek gibi bastırıyor, görüşünü bulanıklaştırıp tepkilerini yavaşlatıyordu. Kalp atışları düzensizdi. Su biraz işe yaradı, Dom derin derin nefes alıp vererek nabzını yeniden yavaşlattı. Tekrar atına bindi, ağzındaki son acı tadı da yere tükürdü. Neyse ki dayanıklı Trec atı uysaldı, sıkı bir tempo tutturarak kendinden emin bacakları ve sağlam toynaklarıyla kayalık arazide yoluna devam etti.

Eve dön Domacridhan.

Sesi duyunca Dom'un sırtından bir ürperti geçti. Doğruldu, gözlerini kocaman açtı, ormanı gözden geçirerek teyzesinin büyüsünden bir iz aradı. Uzun yıllardır bir uyarı görmemişti. Az kalsın büyüü fark etmeyecekti, ses sanki dış dünyadan değil de kendi içinden gelmişti.

Ama Iona kraliçesinin sesini tanımamak mümkün değildi.

Isibel? diye geçirdi içinden Dom teyzesine seslenerek.

Isibel cevap vermedi ama Dom soğuk gülümseyişini hissedebiliyordu. Gri dalların arasında Iona'nın kokusunu alıyordu. Bu yağmurun ve porsuk ağaçlarının kokusuydu, yosunların, sisin, şehrin eski taşlarının kokusu. Tek nefeste evinin kokusu burnuna dolmuştu. Dom neredeyse ağlayacaktı.

Sevgili yeğenim, eve dön.

Sonra ağaç gövdelerinin arasında Isibel'in beyaz silüeti belirdi, belli belirsiz beyaz bir gölge halindeydi. Dom öfkeyle atını mahmuzladı. Gözünün ucuyla Isibel'in yüzünü görür

gibi oldu, uzun burnunu ve çatık kaşlarını, gri gözlerini, hiçliğe karışan sarı saçlarını. Isibel'in büyüü burada Dom'a tam olarak ulaşamıyordu. Dom evden çok uzaktaydı ya da yakındaki Kirmen çok güçlüydü. Isibel sadece yankılarda varlık bulabiliyordu. Bu kadarı da Dom'u mahvetmek için yeterli sayılırdı.

Dönemem, dedi Dom, bacaklarını sıkıca atına yapıştırdı. Hayvan adımlarını hızlandırarak karşılık verdi. Bu yanları sıra ilerleyen, görüş alanının kıyısında belli belirsiz bir karaltı olan uyarıyı atlatmaya yetmedi.

Isibel'in sesi de görüntüsü gibi dalgalandı. *Diyarlar arasındaki bağlar inceliyor. Allward toprakları düşecek.*

Ben izin vermedikçe hayır. Dom kaşlarını çattı, gözlerini kısarak ağaçların arasına baktı. Cesetlerden, iskeletlerden, Kül Diyar'ın lanetli ordusundan hiç iz yoktu. Kokularını bile alamıyordu. Diğer tarafında o cehennemî açıklık olan tepeye tırmanmaya devam etti.

Bu eve dönmemiz için bir fırsat. Kavşak diyarını bulmak için. Tüm kapıları açmak için.

Dom öfkeyle hafifçe hırladı. Teyzesi aylar önce Tiarma'nın taht odasında da aynı şeyleri söylemişti. *Bu uğurda öleceksin*, diye düşündü Dom, *ve aptalca umudunla bizi de felakete sürükleyeceksin.*

Isibel'in içinde bir şey kırıldı, gülmekle hıçkırmak arası bir ses çıkardı. *Ridha nerede? Kızım nerede?*

Dom atının sırtında irkildi, dizginlere asıldı. At altında yavaşlarken Dom'un bedeni buz kesti, parmakları donup kaldı. Damarlarına akın eden korku teyzesinin sesindeki dehşet kadar şiddetliydi.

Bilmiyorum.

Isibel'in uyarısı çaresizlikle parlayarak titreşti. *Ona ulaşamıyorum. Seninle birlikte mi?*

Dom büyüğü ne kadar uzakta olsa da teyzesinin acısını uyarısından bile hissedebiliyordu. Haftalardır ilk kez kuzenini düşünürken kendisi de benzer bir acı hissetti. Ridha'yı Iona'daki o gün olduğu gibi hatırlamaya çalıştı, yeşil zırhının içinde gurur dolu, dünya ayaklarına serilmiş ölümsüz bir prenses. Henüz bir cesede dönüşmemiş olsun diye dua etti. Göğsündeki ağırlık on misli arttı, nefesi tılandı.

Bu diyarda kötülük uyanıyor. Isibel'in sesi uzaklaşırken yankı yapıyordu. Yaklaştığını hissedebiliyorum.

Dom zihninde Isibel'i tutmaya, alıkoymaya çalıştı. Uyarı yaklaşmadı, ağaçların arasında, ulaşamayacağı bir yerde kaldı.

Kötülük çoktan uyandı leydim, dedi Dom olanca öfkesini ve çaresizliğini Isibel'e yönlendirerek, büyüünün bunları ona ulaştırması için dua etti. Ward'ın bir yerlerindeki ejderhayı düşündü. Taristan ondan çok daha kötüydü. Kardeşlerden birini prens yapıp diğerini bir canavara dönüşmesi için terk ederek yıllar önce buna siz sebep oldunuz. Peki ne için? Eski imparatorluğa dönmek için mi? Cor'un yeniden doğması için mi? Glorian'a giden yolu bulmak için mi?

Her nasılsa Isibel'in yüzünü buruşturduğunu hissetti.

Utandınız mı leydim? Bunu hak ettiniz.

Ağzından çıktığı anda bunu söylediğine pişman oldu. Gerçek de olsa.

Isibel'in seçimi Taristan'ın korkunç bir yola sapmasına neden olmuştu. Isibel olmasaydı Taristan Bekleyen'in kuklası, şeytan bir tanrının maşası olmayabilirdi. Her ne kadar önemsiz görünse de Isibel'in seçimi dünyanın sonunu getirebilirdi.

Ama bunun bir son bulması için yardım edebilirsiniz, diye düşündü Dom. Yine Isibel'in büyüüne ulaşmaya, onu tutmaya çalıştı. Dalı bırakıp kılıcı alın.

Uyarı zayıfladı, ışığı ağaçların arasında kayboldu.

Yapamam. Isibel'in sesi Dom'un kafasının içinde yankılanırken her saniye biraz daha zayıflıyordu. Zamanın tükeniyor Domacridhan. Eve dön.

"Hayır," diye fısıldadı Dom, Isibel'in hâlâ duyuyor olmasını umarak. Bu, söylediği son söz olabilirdi.

Tepe yükseliyor, Dom tapınağa yaklaşıyordu. Iona kokusu kayboldu, yerini kış ormanının ve daha kötü bir şeyin kokusuna bıraktı. Hastalık gibi, çürük gibi.

Dom elinde kılıcıyla atından indi, eski pelerini hâlâ omuzlarındaydı. Isibel'in büyüünün son kırıntısı da onu terk ederken teyzesinin yokluğunun ansızın zihninde bir boşluk yarattığını hissetti.

Ridha, diye geçirdi içinden, kuzeninin adı zihninde tekrar tekrar yankılandı. Dom'un büyü gücü yoktu, *Ridha'nın* da yoktu, yine de ona ulaşmaya çalıştı, düşüncelerini *Ridha'nın* olabileceği yerlere yönlendirdi. *Isibel ona ulaşamıyor*, diye geçirdi içinden, bu korkunç bir durumdu. Ya bulunamayacak kadar uzak bir yerdeydi ve Dom'un bilmediği bir büyüyle korunuyordu ya da diyarda değildi. *Ölmüştü*. Bu ihtimali düşündükçe mahvoluyordu. Ama kuzeninden ümidi kesemezdi. Buna dayanamazdı.

Dom atının dizginlerini yamaçtaki bir ağaca bağladı, onu öteki tarafta olabilecek şeylerden gizledi. Şimdi tapınağa dair hatıralarından kaçmak yerine onlara bel bağlıyordu. Ölen arkadaşlarının cesetlerinden öteyi görmeye, onu bekleyen manzarayı hatırlamaya çalıştı.

Çizimleri çamurlu tepenin sararmış otlarına bastı. Bu, Andry'nin aylar önce atlarının başında beklediği tepeydi. Tepenin açıklığının üstünde yükseldiğini, tam karşıda da tapınağın olduğunu biliyordu. Tapınak beyaz taştan yapılmıştı, eskiydi, çatlaklarla doluydu, yüzyıllar önce Veder işçiler tarafından yapılmıştı. Tek bir çan kulesi vardı, çanın boğuk sesi balyozu andırıyordu. Şimdi çan sessizdi ama Dom böyle şeylere güvenmemesi gerektiğini iyi biliyordu.

Gizlice yaklaşması gerektiği için hiç ses çıkarmadan hızlıca hareket ediyordu. Ne de olsa Glorian soyundan geliyordu, keskin duyulara sahip olmasının yanı sıra son derece çevik ve hızlıydı. Dehşet içinde olsa bile yoluna çıkacak her düşmanı zorlayacak nitelikteydi.

Ve yoluna pek çok düşman çıkacaktı.

Dom gri-kahverengi ağaç gövdelerinin ve yüzünü gözünü çizen dalların arasından ilerlerken Iona pelerini sonbahara karışıyordu. Altın sarısı saçları bile sararmış otlarla ve dökülen yapraklarla aynı renkte olduğu için iyice kamufle olmuştu. Çömeldi, karnının üstüne yatıp sürünerek tepenin üstünden aşağı baktı.

Aslan Muhafızları zırhının ya da Veder pelerininin içinde çürüyen tanıdık bir ceset görmemek için dua ediyordu.

Ölümün kokusu dayanılmazdı, gözlerini yaşartıyordu. Dönüp kaçmak istiyordu. Olduğu yerde donup kalmak ve bir daha hiç kıpırdamamak istiyordu. Korkusunu bastıran tek şey kararlılığıydı. Bir de intikam almak için verdiği söz. Cortael bu Kirmen için ölmüştü. İntikamını sadece Domacridhan alabilirdi.

Tapmak beyaz duvarları ve beyaz sütunlarıyla hatırladığı gibiydi, çan kulesi boş ve sessizdi. Ama basamaklar pas rengine boyanarak kabuk bağlamıştı. Dom bunun kurumuş kan

olduğunu biliyordu. Açıklıktaki otlar binlerce ayak altında çalkalanmaktan yok olmuştu. Bir zamanlar orada yatan cesetler çoktan çiğnenip toza dönüşmüştü. Yoldaşların tamamen yok edildiğini, kemiklerinin bile kalmadığını bilmek iskeletlerden daha korkutucuydu.

Taristan'ın aylar önce yürüdüğü hacılar yolunu izleyerek açıklığın diğer tarafındaki patıkaya ulaştı. Taristan'ın ağaçların arasından ilk görüldüğü anı hatırladı, sefil büyücüyle birlikte umursamaz adımlarla yürüyüşünü. Şimdi ikisi de Kül Diyarlılar ordusunun büyük kısmıyla birlikte uzaklardaydı.

Ama Kirmen buradaydı ve korumasız değildi.

Dom portalın tanıdık titreşimini hissetti, varlığı havanın altında uğuldayan bir güç gibiydi. Teninde çatırdıyor, ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu. Kül Diyarlıların da onu hissedip hissetmediğini bilmiyordu.

Cesetler tuhaf bir daire oluşturmıştı, birbirleriyle uyum içinde hareket ediyor, tapınağın etrafında demir ve kemikten ibaret aşılmaz bir duvar oluşturarak hiç durmadan dönüyorlardı. Onarlı sıralar halinde yavaş ama istikrarlı bir tempo tutturmuşlardı. Sadece birkaç etli ceset kalmıştı. Çoğu kemiklerine kadar çürümüşü ve paslı zırhların içinde takırdıyordu. Dom izlerken cesetlerden birinin kolu tendonunun yırtılması sonucu omzundan koparak yere düştü. Dom dişlerini sıktı, tekrar yükselen panik dalgasını bastırmaya çalıştı. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde saymaya koyuldu.

“Binden fazla.”

Tapınak on mil geride kaldığı halde Dom cesetlerden yükselen çürüme kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Yüzünü kamp ateşine dönmüştü, dans eden ı ışık paniğe kapılmış zihnini sakinleştirisin diye gözlerini alevlere dikmişti.

Sıçrayan kırmızılarının ve sarıların arasında kendini kaybetmek daha kolaydı. Haberleri duymak için etrafını çevirmiş olan Yoldaşlara ve Oscovko'ya bakmaktan daha kolaydı. Trec prensi siyah kürkünün içinde parmaklarını birbirine kenetlemiş, düşünceli bir tavırla bir kaşını yukarı kaldırmıştı.

Savaşçıların geri kalanı ağaçların arasına yayılmış, saldırıdan önceki son gecelerini geçirmek üzere yataklarına uzanmışlardı. Zor şartlarda uyumaya alışkın olduklarından hiç şikâyet etmiyorlardı. Dom onlara da bakamıyordu. Daha fazla hayalete ihtiyacı yoktu.

Corayne askerlere bakarak ağaçları gözden geçiriyordu. Böyle bir ağırlığı taşımanın ne demek olduğunu bilmiyordu.

"Peki biz kaç kişiyiz?" diye sordu Oscovko'ya bakarak.

Prens dudaklarını büktü. "Üç yüz."

Corayne dişlerini sıktı. "Artı yedi."

"Yedi değil, altı," dedi Dom sertçe. "*Sen* dövüşmeyeceksin."

Charlie mürekkep lekeleriyle dolu parmağını uzattı, kaşlarını kaldırdı. "Dört. Bu karmaşada bana ihtiyacınız olduğunu pek sanmıyorum. Ayrıca Vodin'den ayrıldığımızdan beri Valtik'i görmedim."

Dom nefesini dişlerinin arasından salarken gözünün seğirdiğini hissetti. Cadının ortadan kaybolması o kadar olağandı ki şimdiye kadar hiçbiri farkına varmamıştı.

"Muhakkak çıkıp gelir," diye mırıldandı bir taşın üstüne tünemiş olan Sigil. Kocaman elini esnetince Oscovko sırttı. Belli ki müsabakanın anısı zihninde hâlâ tazeydi.

Corayne hiçbirini duymadan kalkıp Dom'un karşısına dikildi. Ona bakmak çok sinirlenmiş bir tavşana bakmak gibiydi.

"Sizinle birlikte dövüşemeyeceksem aldığım onca eğitimin ne anlamı var?" diye sordu.

Dom tüm nezaket kurallarını bir kenara bırakarak eğildi, Corayne'in gözlerine bakarak hırladı. "Sen ölürsen bizim dövüşmemizin ne anlamı var Corayne?"

Corayne, Dom'un sert sesi karşısında irkilerek büzüldü. Dom anında pişman oldu.

"Özür dilerim ama artık cesarete tahammülüm kalmadı," dedi içini çekerek, Corayne'in omzuna dokundu. "Sonu hep kötü oluyor."

Corayne kaşlarını çatarak yeniden oturdu.

Sorasa ateşin diğer tarafından kupasını kaldırdı.

"Bu şimdiye dek söylediğin en zekice şey Kadim," dedi kıkırdayarak. Şarabını kafasına dikti. Oscovko hemen kendi şarap tulumundan Sorasa'nın kupasını doldurdu, suikastçı ve ödül avcısının arasında oturmaktan keyif aldığı belliydi.

Nedenini bilmeseyse de bu, Dom'u sinir etti.

"Başka gelen var mıydı?" dedi Andry dizlerinin üstünde öne doğru eğilerek. Karşı karşıya oldukları gerçek tehlikeyi sadece Andry biliyordu, onun yüzü de Dom'ununki gibi bulutluydu.

Dom başını iki yana salladı. Volaska'da örgülü olan altın sarısı saçları şimdi omuzlarına dökülüyordu.

"Hayır. Tapınağın kapıları ardına kadar açıktı, Kirmen de hâlâ açık ama hiçbir şey görmedim." Hatırlamadan anlatmak, o iğrenç yeri gözünün önünde canlandırmadan konuşmak için elinden geleni yapıyordu. "Sanırım Kül Diyarı'nda kimse kalmadı, güçlerinin büyük bölümü Taristan'la birlikte güneyde."

Oscovko sırtıttı, dişleri ateşin ışığında parıldadı. "Ben varım."

“Bin ceset küçümsenecek bir şey değil,” diye mırıldandı Andry kendini kaybederek. Hemen başını öne eğdi. “Majesteleri.”

Prens elini şöyle bir salladı. “Çok daha korkunçlarını küçümsedim,” diye böbürlendi. “Adamlarımın hepsi doğuştan savaşçıdır. Ward’da daha iyi bir ordu bulamazsınız.”

Yüzlerce Trec askerden yükselen horultular, geçirtiler ve diğer gaz çıkarma sesleri ormanda yankılanıyordu.

Sorasa tam şarabını yudumlarken tıksırırcasına güldü. “Bu pek de doğru sayılmaz.” Dom da aynı fikirdeydi.

Oscovko omzunu silkerek iğnelemeyi geçiştirdi, daha da çok sırtıtmaya başladı. “Sizinle birlikte savaşmaya gönüllü daha iyi bir ordu bulamazsınız demek istedim.”

“Anlaşıldı,” diye homurdandı Sorasa.

“At sırtındayız, bu da bir diğer avantaj,” dedi Corayne oturduğu yerden tekrar fırlayarak.

Dom’un içinden onu itip yerine oturtmak geldi. Heyecanlı ve inatçı doğası Corayne’i ölüme götürebilirdi, özellikle de burada. Dom yavaşça eğilip ateşin karşısına oturdu. Ölümsüzler bile yorulurdu, Dom bunu şimdi kesinlikle hissediyordu.

Corayne hiç aldırmadan karşısında dikilmeye devam etti. Ateş sırtında dans ediyor, etrafında altın rengi bir silüet oluşturuyordu. “Bir ceset ordusu süvari hücumunun karşısında duramaz.”

“Mızrakları var,” dedi Dom elini bitkince yüzünde gezdirerek. Parmakları yara izlerinin üstünde gezindi. Artık acımıyorlardı.

“Ama efendileri yok,” dedi Corayne sertçe. Ellerini kalçalarına dayayıp başını eğerek Dom’a baktı. “Kül Diyarlılar Taristan ve Ronin’in peşinden gidiyor ama onlar burada değil.

Şu anda beyinleri yok, değil mi? Birkaç yüz yürüyen iskeletin hakkından kesin geliriz.”

Andry kaşlarını çattı. “Diğerleri de böyle düşünüyordu Corayne,” dedi usulca.

Corayne gözlerini iyice kıstı, çenesinde bir kas seğirdi. “Biliyorum,” dedi sesini alçaltarak. Alev alev gözlerle yeniden Dom’a döndü. “Yasını tuttuğun kişi benim babam, Domacridhan. Sanki bu işin dışındaymışım, nasıl bir riskle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyormuşum gibi davranma.”

Dom’un yüzüne ateş bastı ama sebebi kamp ateşi değildi. Gözlerini yere indirdi, Corayne’e bakmak yerine çizmelerini incelemeye koyuldu.

Corayne onu başından savmasına izin vermedi, dizlerinin üstüne çöküp Dom’un ellerini tuttu. Cortael’inkiler kadar kara gözleri ıslı ıslıdı.

“Korktuğunu biliyorum,” dedi Corayne usulca. “Biz de korkuyoruz.”

Dom dişlerini sıktı. “Aynı şey değil.”

“Yas bir yarış değildir,” dedi Corayne, Dom’un ellerini bırakarak. Ters ters bakarak ayağa kalktı. “Yarın sabah savaşmaya gidiyoruz. Ve kazanacağız.” Elini uzattı, avucunu Dom’a doğru açıp davet eder gibi parmaklarını oynattı. “Elimizdeki tek seçenek bu.”

Oscovko oturduğu yerden şarabının içine içine güldü. “Bilmeseydim seni kurtların büyüttüğünü söyledim,” dedi başını Corayne’e doğru sallayarak. “Benim ülkemde bu bir iltifattır.”

“Kurtlardan da beter biri tarafından büyütüldüm,” dedi Corayne acı acı gülümseyerek. “Ee?” dedi başını yeniden eğerek.

Corayne'in eli Dom'un elinde çok küçük, çok narindi. Dom yine de bu eli tutup kendini yukarı doğru çekti.

"Pekâlâ Corayne an-Amarat," dedi, Corayne'in gülümseyişi güneş ışığı gibiydi. Arkasında da Sorasa hariç herkes gülümsüyordu. "Uyuyacağım ve rüyamda zaferi göreceğim."

Domacridhan uyudu ve rüyasında ölümü gördü.

22

YA DİZ ÇÖKECEKLER YA DA ÖLECEKLER

Erida

İnciler Sarayı'nın koridorları artık tanıdık gelmeye başlamıştı ve bu, Erida'yı sinir ediyordu. Madrence'tan olabildiğince çabuk gitmek istiyordu ama günler birbirini kovalarken ordusu hâlâ Partepalas'taydı.

O sabah da her zamanki gibi uyandı. Bir sürü hizmetçi, bir sürü nedime etrafında bir sinek bulutu gibi vızıldıyordu. Erida'yı yıkıyor, bakımını yapıyor, giydiriyor, saçlarını tarıyorlardı, Erida tüm bunlara uzun zaman önce alışmıştı. Hiç konuşmadan çalışıyor, kraliçe onlarla konuşmadıkça konuşmuyorlardı, Erida da zaten hiç konuşmuyordu. Dudaklarını sımsıkı kapamış, gözlerini yere dikmişti, aklı başka yerlerdeydi.

Bahçedeki sağanaktan günler sonra bile teni karıncalanıyordu. Yüzünün Taristan'ın dokunuşuyla yandığını, o ateş gibi parmakların elmacık kemiklerinde ve ağzında gezindiğini

hâlâ hissedebiliyordu. Uzun saçlarını tarayan nedimelerin elleri Taristan'ınkilerle karşılaştırılınca soluk kalıyordu.

Gerçi Erida da Taristan da sarayda ya da konsey üyelerinin dikkatli gözlerinden uzakta, yalnız kaldıkları o ender anlarda bahçede yaşadıkları şeyden bahsetmemişti. Ronin de bir şey söylememişti, bu da bilmediği anlamına geliyordu. Yoksa küçük kızıl çakal kıskançlıktan kudururdu. Ne de olsa Taristan'm ilgisi için yarıştığı en büyük rakip Erida'ydı, Ronin de bunu defalarca açık açık belirtmişti. *İlgi için mi, ittifak için mi* diye düşündü Erida, Ronin'in gerçek öfkesinin nereden geldiğini anlamaya çalışarak. Kızıl büyücü hakkında genelde olduğu gibi bu sorunun cevabını da bulamadı. Saray mensupları ona Kirmen artığı diyordu. Her nasılsa Kirmen güçleriyle donatılmış, büyücü bir Ward ölümlüsü. Bir zamanlar büyücüydü, şimdi ise Bekleyen'in, Devrik Kral Asunder'ın sözcüsüydü. Bekleyen, masallardan fırlamış bir iblis, Erida'nın gerçek olduğunu bildiği bir kâbustu.

Ve Taristan'ın da efendisiydi.

Erida eşinin gözlerindeki kırmızı parıltıyı düşünerek ürperdi. Nedimelerin giydirmek için başından geçirdiği elbiseyi zar zor fark etti. Beyaz ipekli kumaş yere döküldü, eteklerine güller işlenmişti.

Erida sıcacık dairesinden sonbaharla birlikte soğuyan geniş koridorlara çıktı. Aslan Muhafızlar hemen etrafını sarıp Erida'ya eşlik etmeye koyuldu. Nedimeler gibi muhafızlar da sessizdi ve bunun için iyi bir nedenleri vardı. Ward'ın en güçlü hükümdarını koruyorlardı. Hiçbir şey dikkatlerini dağıtamazdı.

Leydi Harrsing onu merdivenlerde bekliyordu, bir elini bastonuna dayamıştı. Diğer elini Erida'nın koluna uzattı, Erida yaşlı kadının koluna girmesine memnuniyetle izin verdi.

“İyi uyudun mu Bella?” dedi Erida ihtiyar dostunu şöyle bir süzerek. Harrsing’in alnı endişeyle kırışmıştı. Bu sefer esnasında yaşını göstermeye başlamıştı.

Ama Harrsing kıkırdadı. “Son zamanlarda olabildiği kadar. Her dakika beraberinde yeni ağrılar getiriyor.”

“Dört gözle beklenecek bir şey,” diye takıldı Erida başını iki yana sallayarak.

“Dört gözle bekleyeceğim bir şey var mı majesteleri?” Harrsing kolunu sıktı, uzun parmakları şaşırtıcı derecede güçlüydü. “Çocuklarla çok iyi anlaştığımı söylerler.”

Soğuğa rağmen Erida’nın yüzüne birden ateş bastı, bu öyle ani olmuştu ki Erida teninden buharlar çıkacak sandı. Yine dudaklarında Taristan’ı ve alev alev yanan tenini hissetti.

Hiç oralı olmadan bir kahkaha attı. “Çok inatçısın.”

Harsing omuz silkti. “Ben yaşıyım. Buna hakkım var.”

Aşağıdaki büyük salon Uzun Deniz’e bakan pencerelerden dökülen yumuşak ışıktaki yıkanıyordu. Dalgalar doğan güneşin altında altın sarısı ve pembe ışıltılar saçıyordu. Sular sert bir rüzgârla köpürüyordu. Partepalas’a gireli daha bir hafta olmuştu ama hava hemen değişmiş, güneyin sıcaklığı yerini kışın nemine bırakmıştı. Erida, Leydi Harrsing’in incecik giysilerinin altında, o zayıf ve dermansız haliyle ne hissettiğini tahmin dahi edemiyordu.

Çoktan sökmüş olan şafağın ışığıyla yol yol olmuş bulutlar hâlâ kırmızıydı.

“Gökyüzü bugün tuhaf görünüyor,” diye mırıldandı Erida durup bulutlara bakarak. Gerçekten de her şey garip, parlak, fazla keskin bir ışığa bürünmüştü. Sanki gökyüzü değil de camın kendisi renkliydi. “Dünkü gibi.”

Harsing bakmadı bile. “Mevsim değişiyor,” dedi omuz silkerek.

“Mevsim ne olursa olsun hiç böyle bir gökyüzü görmedim.” Erida beynini zorlayarak anlamaya çalıştı. Aklına gelen en yakın şey turuncu bir ışıkla parlayan alevlerdi, sanki ufkun hemen altında, denizde bir şey yanıyordu.

Ama bu imkânsızdı. Bu sadece bulutların ve kış bastır-
dıkça ne yapacakları belli olmayan sonbahar rüzgârlarının
bir oyunuydu.

Körfezde yeni Galland gemileri vardı, yeşil yelkenleri toplanmış, kürekleri yerine çekilmişti. Erida gemilerin varlığından keyif duyarak hafifçe gülümsedi. Takviye kuvvet ve silah getirmişlerdi, Madrentine altınlarıyla dolu ambarlarla Ascal’a döneceklerdi. Savaş kılıçla olduğu kadar parayla da kazanılırdı.

Parmaklarıyla gemileri tek tek sayarken gülümsemesi yok oldu.

Tam o anda karşı köşeden çıkan Lord Thornwall kendi şövalyeleriyle birlikte koridora girdi. İhtiyar adam, Erida’yı görünce rahatlamış gibiydi ama üstü başı darmadağındı, kır saçları karmakarışıktı, pelerini bir omzunun üstünden sarkıyordu.

Erida yaklaşırken bir dizinin üstüne çöküp başını eğdi. “Majesteleri...”

“Lord Thornwall, Vara Körfezi’nde olması gerekenin yarısı kadar gemi var,” dedi Erida ayağa kalkmasını işaret ederek. “Bilmem gereken bir şey var mı?”

“Evet,” dedi Thornwall ayağa kalkarak. “Kaptanlar Ward Boğazı’nda sorun olduğunu söylüyor.”

Erida ince kaşlarından birini kaldırdı, sonra da kaşlarını çattı. “İbal donanması mı?”

“Çoğunlukla korsanlar,” dedi Thornwall başını iki yana sallayarak. Sadık asker karakterine aykırı düşecek kadar ürk-

müş görünüyordu. Gözleri Erida ve Harrsing arasında gidip geliyordu. "Ama size söylemem gereken şey bu değil."

Erida, Harrsing'in yanında kımıldandığını, kaskatı keşildiğini hissetti. Yaşlı kadın da Thornwall'u Erida kadar iyi tanıyordu ve ikisi de adamın yüzünden ne kadar tedirgin olduğunu anlayabiliyordu.

"Ne peki?" dedi Leydi Harrsing sert bir sesle, bir öğretmen gibi konuşuyordu.

Thornwall yutkundu.

"Bir gözcü yeni haberler getirdi."

Askerlerinin arasında duran üstü başı kir içinde, yaşına göre fazla yapılı bir çocuğu işaret etti, oğlanın yüzü rüzgârdan yanmış, bacakları haftalardır at binmekten eğilmişti. Çocuk gözlerini inatla yere dikmişti, kimsenin gözüne bakmamaya kararlıydı.

"Ne diyor peki?" diye sordu Erida usulca.

Thornwall tekrar yutkundu. "Corayne an-Amarat ve tayfası kuzeyde görülmüş. Ward Dağları'nın diğer tarafında. Trec'e doğru gidiyorlarmış."

Yer sanki ayağının altından kaydı, Erida az kalsın dengeğini kaybedecekti. Ama kendini topladı, zihni allak bullak olsa da ayağını yere sıkıca bastı.

Kafasında Corayne'i canlandırmıştı bile, zayıf bir atın sırtında yarı ölü, çaresiz bir kız. Cansız siyah saçlar, uzun, sıradan bir yüz, güneşten fazla bronzlaşmış bir ten. Erida'nın hafızasında hiçbir özelliği yoktu, ne güzel ne de çirkindi. Boş bakışları ve uzun dili dışında kolayca unutulacak bir yüzdü. Krallığına ve kraliçesine ihanet eden Andry Trelland hâlâ onunla birlikte miydi? Yoksa yaver ölmüş, çöldeki Kirmen'de ve kum tepelerinde yitip gitmiş miydi? Olup bitenlerin karşısında onun pek bir önemi yoktu. Önemi olan tek şey Co-

rayne, sırtındaki kılıç ve kanındaki kör olası güçtü. Corayne uğrunda didindikleri her şeyi mahvedebilir, Erida'nın yeni doğmuş imparatorluğunu beşiğinde öldürebilirdi.

"Trec mi?" diye mırıldandı Erida gözlerini kısarak. *Ibal'dan çok uzak, neredeyse diyarın bir ucunda.* "Neden Trec?"

Thornwall ağzı açık bir şekilde başını iki yana salladı. Verecek cevabı yoktu.

"Ben nedenini biliyorum."

Kemerli kapıların birinden Taristan çıktı, pembe-beyaz duvarların önünde kırmızı bir gölge gibiydi. Onu görünce Erida'nın yüreği hopladı, gözleri kocaman açıldı. Harrsing'in yanından uzaklaşarak Taristan'a yanına gelmesini işaret etti.

"Bize katılsanıza majesteleri," dedi boğuk bir sesle.

Diğerleri kraliçenin eşinin geçmesi için eğildi.

Taristan genizden gelen bir hırıltıyla Erida'nın kolunu tuttu, ona doğru eğildi. Parmakları alev alevdi, kolunu canını acıtacak kadar sıkıydı.

"Tapınak," dedi Taristan kulağına. Sesi beklenmedik bir çaresizlikle titriyordu. "Tapınak sınıra yakın, birkaç günlük mesafede."

Erida dişlerini sıktı, birden içinden gelen küfretme isteğini bastırmaya çalıştı.

"Hemen Gidastern'deki garnizona haber gönderin," diye emretti. Bakışları Thornwall'u delip geçiyordu. "Bir atlıyla, bir tekneyle, hangisi daha hızlı olacaksa." *Büyük ihtimalle ikisi de,* diye geçirdi içinden kuzey yolunu düşününce. "Ascal'dan da asker gönderin. Corayne'i ölü ya da diri istiyorum. O kadar."

Thornwall başını salladı ama karşısında dikilmeye devam ediyordu, hâlâ huzursuzluk içindeydi.

Oysa Thornwall asla tereddüt etmezdi, hele ki kraliçeden emir aldığı anda.

Erida, Thornwall'a baktı, gerginliğinin ona da bulaşmaya başladığını hissediyordu. İçinde bir korku uyandı.

"Başka ne var lordum?" Sesini alçattı. "Konegin mi?"

"Kendi gözlerinizle görün," dedi Thornwall, Erida ve Taristan'a onu takip etmelerini işaret ederek.

İpeklilerden ve zırhlardan oluşan bir dalga halinde büyük salona doğru ilerlediler, komutanı ve adamları Erida'nın bir adım gerisinden geliyordu. Erida pembe mermer kemerlerden, çayırların ve tarlaların, su kıyılarının ve bağların tasvir edildiği pastoral resimlerle süslenmiş yaldızlı tavanların altından geçti. Yukarıdaki galeriden hâlâ bordo bayraklar ve şeritler sarkıyordu ama şehirdeki tüm bayrakların yerini Galland Aslanı almıştı. Soğuk hava Taristan'ın varlığıyla yanarak önlerinden kaçışıyor gibiydi. Hatta Erida kürkünü biraz aşağı indirdi.

Taht odasına girdiklerinde platformun üzerindeki koltuk, tuhaf renkli gökyüzü tarafından aydınlatılan pencerelerin önünde etkileyici bir görüntü oluşturuyordu. Oda boştu. Saraylılar olmadan daha küçük görünüyordu. Madrentine kralların son hatırası olan, gümüş rengi aygırların tasvir edildiği duvar halısının altından geçerlerken Erida ürperdi.

Hayır, son değil, diye geçirdi içinden tahtın önüne toplanmış insanları görünce. Çoğu yeşil tunikleri içindeki Galland askerleriydi, bunlar yoldan yeni gelmiş silahlı muhafızlardı. Hâlâ at kokuyorlardı. Ortalarında tir tir titreyen bir kız duruyordu, kızın sarı saçları bel çukuruna varıyordu.

Erida tahta oturdu, soğuk bir kayıtsızlıkla kızın yüzünü inceledi, oysa aklından binlerce düşünce geçiyordu. Fetih. Corayne. Konegin.

Şimdi de karşısında duran genç kız, on beş yaşında bir sözde prenses, Madrence'ın yaşayan son veliahdı.

Marguerite Levard gözle görülür şekilde titrese de diz çökmedi, ellerini arkasında kenetlemişti. Sıradan biri gibi giyinmişti, üstünde basit bir pelerin ve yünlü kaba kumaştan giysiler vardı ama asil duruşu onu ele veriyordu. Sarı saçları, köşeli çenesi ve güney sahillerinde yanmış teniyle ağabeyinin minik bir kopyasıydı. Mavi gözleri ayağının altındaki incili mermerlere dikilmişti. Erida kızın tavırlarını tarttı. Korkudan mı yoksa saygısızlıktan mı böyle davranıyordu?

Kendisinin o yaştaki halini düşündü. O da küçücüktü, o da korkuyordu. *Ama ben dik durdum*, diye geçirdi içinden dudaklarını büzerek. *Düşmanlarımın gözlerinin içine baktım*.

"Madrentine Marguerite," dedi kraliçe, genç kızı süzerek. Devrik prenses kendi adını duyunca irkildi. "Onu nerede buldunuz? Babasının söylediği manastırda mı?"

Yanında duran Thornwall cevap vermek için eğildi. "Hayır, majesteleri," dedi duraksayarak. "Adamlarım onu yolda bulmuş, at sırtında Siscaria sınırına doğru gidiyormuş. Yanında bu hainlerden başka bir de şövalye birliği varmış."

Marguerite'in yanında duran iki Madrentine soylusunu gösterdi. İkisi de kar kadar beyazdı. Prensес gibi onlar da basit yolculuk kıyafetleri giymişti ve korkudan titriyorlardı. Erida şık giysileri olmadan da onları hemen tanıdı. Daha bir hafta önce sahte gülümseyişler eşliğinde ona bağlılık yemini etmişlerdi.

Erida küfretmemek için kendini tuttu. *Yedi gündür bu krallığın kraliçesiyim ve daha şimdiden beni devirmeye çalışıyorlar*.

İki lorda hiçbir şey söylemedi, yüzlerine bile bakmadı. Tiksintisini de öfkesini de hak etmiyorlardı, tek hak ettikleri hemen cezalandırılmaktı. Taristan koltuğundan öfkeyle bakıyor, yakıcı bakışları ikisini de delip geçiyordu.

"Anladım," dedi Erida. "Peki Siscaria'da ne arıyordun?"

Marguerite gözlerini yerden kaldırmadı, tam bir masumiyet timsaliydi. "Sığınma hakkı isteyecektim majesteleri."

Usluca konuşuyordu, sesi yaşına göre daha çocuksu çıkıyordu. Erida bu numarayı iyi bilirdi.

"Bunu bir manastırda bulamadın mı?" dedi alaycı bir sesle.

Lordlardan biri öne çıktı, bir dizinin üstüne çöktü. Bu onu Erida'nın adaletinden kurtaracakmış gibi başını eğdi. "Böylesinin prenses için daha güvenli olacağını düşünmüştük."

"Ben burada prenses göremiyorum," dedi Erida sert bir sesle.

Mermer salona aniden sessizlik çöktü.

"Marguerite için," diye geveledi lord ama artık olan olmuştu. "Onu kızımız gibi görürüz, hiçbir baba çocuğunun hapse atıldığını görmeye dayanamaz, rahat bir yere kapatılmış da olsa."

Erida tahtının kolçağına dayadığı elini yumruk yaptı. "Babası hapiste, yanında bir yoldaşı olmasına sevinecektir." Öfke dolu gözlerle adama baktı. "Yalanlarınızı dinleyecek değilim."

Lord diz çöktüğü yerden sızlanmaya devam etti. "Siz uzaktan kuzen oluyorsunuz majesteleri," dedi yalvarırcasına. "Ekselans. Marguerite'in annesi de sizin anneniz gibi Reccio ailesinden."

"Ne olmuş?" dedi Erida omuz silkerek.

Lord dizlerinin üstünde geveledi. "Marguerite sizin vârisiniz."

Erida maskesine, Ascal sarayında binbir güçlkle öğrendiği derslere dua etti. Marguerite'in tahtına el koyduğunu düşünmek bile göğsünün öfkeyle yanmasına neden oluyordu. Yavaşça ayağa kalktı, son derece yavaş adımlarla platformun

basamaklarından indi. Gizli bir hançerin ya da sıkılmış bir yumruğun menziline girmeyecek kadar zeki olduğundan lordların ulaşamayacağı bir mesafede durdu.

Marguerite'e baktı, kızın ona bakmasını bekledi. Uzun bir müddet sonra prenses gönülsüzce ama kararlı bir tavırla başını kaldırdı.

İkisinin gözlerinin de mavinin aynı tonunda olduğunu fark edince Erida'nın midesi allak bullak oldu.

"Manastırda nakış öğrendin mi?" diye sordu genç kızdan bir cevap koparmak için. "Dikiş? İğne oyası?"

Marguerite başını belli belirsiz salladı. "Evet, majesteleri."

"Aferin. Ben dikişten hiç anlamam. Diktiğim şeyler hep yamuk yumuk olurdu. Bu işe hiç hevesim yoktu. Dikiş dikmek hiçbir zaman ilgimi çekmedi." Yalan da değildi. Erida dikiş dikmekten ve kumaş dokumaktan nefret ederdi çünkü hiç yeteneği yoktu. Ama hainlerden daha da çok nefret ederdi.

Yerde diz çöken lorda döndü. "Ama ağzını dikerek kapatmak gerçekten enteresan olurdu. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Lord ancak başını sallayabildi, kraliçeyi daha fazla kızdırmamak için çenesini kapadı.

"Akıllıca bir karar," dedi Erida. "Şimdi söyle bakalım, planları hakkında ne biliyorsun Marguerite? Zeki bir kız olduğun belli, ağabeyinden daha zekisin."

Orleon'un adı geçince devrik prenses yüzünü buruşturdu. Bakışları Erida'nın arkasına, hâlâ tahtın yanında oturmakta olan Taristan'a kaydı. Kızın göstermelik tavırları anında değişti, Erida, Marguerite'in gözlerindeki öfkeyi gördü. Bu, keder üzerinde yükselen saf, kontrolsüz ve derin bir öfkeydi. Erida bunu da anlıyordu, hem de korkacak kadar iyi anlıyordu.

Kraliçe yavaşça dilini şaklattı. “Hiçbir şey bilmiyor musun? Bir tahminin de mi yok?”

“Beni korumaya çalışıyorlardı,” dedi Marguerite dişlerinin arasından.

Erida kaşlarını kaldırdı. “Seni neye karşı koruyorlardı? Muhakkak bir neden olmalı.”

Prenses gözlerini yine yere indirdi, sessiz masumiyet duvarının arkasına çekilmeye çalıştı. Daha pek gençti, henüz Erida kadar yetenekli değildi, kraliçe kızın içini görebiliyordu.

“Bilmiyorum majesteleri,” diye mırıldandı Marguerite.

Erida sadece gülümsedi.

“Ben de bir zamanlar genç bir kızdım. Silahlarını biliyorum Marguerite çünkü ben de o silahları kullanırdım. Ne kadar aptalca da olsa cesaretine hayran kaldım.”

Thornwall'un bir hafta önce yaptığı gibi parmağını uzatıp Marguerite'in yanındaki askerlere işaret etti. İki asker öne çıkıp genç kızı omuzlarından tuttu.

Hiç değilse karşı koymaması gerektiğini biliyor, diye düşündü Erida genç prensesin çözülmesini izleyerek. Marguerite'in yüzünde Kral Robart'ın o donuk ifadesi belirdi. Yanağından tek bir gözyaşı damlası yuvarlandı.

“Bu anı hiç unutma Marguerite. O gözyaşını unutma.” Erida gözyaşının düşüşünü izledi. “Bu genç bir kız olarak dökeceğin son gözyaşı damlası. Artık bir kadınsın, çocukluk umutlarının ve düşlerinin sonuncusu gözünün önünde can veriyor.”

Marguerite gözlerini zorla yerden kaldırdı, Erida'ya bakarken mavi gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Hiçbir şey söylemeden dudaklarını ısırıldı.

Erida sağ tarafında o tanıdık sıcaklığı hissetti. Yanında Taristan belirdi, onun yüzü de Erida'nınki kadar boştu.

“Bu dünyada masallara yer yok,” dedi Erida, bakışları yumuşamıştı. “Yakışıklı prens seni kurtarmaya gelmeyecek. Dualarını hiçbir tanrı duymayacak. Ağabeyinin intikamını alamayacaksın. Bana isyan etmeye kalkarsan başaramayacaksın. Ve öleceksin.”

Marguerite askerlerin elinde çırpınıyordu, neredeyse yere yığılacaktı. Dişlerinin arasından acıyla soludu.

“Ama uslu durursan her ihtiyacın karşılanacak,” dedi Erida. Hatta gülümsedi. “Devrik bir krala ve çocuğuna işkence etmek gibi bir arzum yok, tabii ikiniz de benimle iş birliği yaptığınız müddetçe. Babanın pek güzel bir dairesi var, hiçbir şeyi eksik değil. Senin de öyle olacak, söz veriyorum.”

Bu sözler Marguerite’i hiç de rahatlatmamıştı.

Erida bunu pek önemsemedi, tekrar taş kesildi, Madrentine lordlarına baktı.

“İhanete gelince, işte buna tahammül edemem,” diye hırladı. Gözlerini ikisi arasında gezdirerek tepkilerini ölçmeye çalışıyordu. “Bu ders tek bir kez öğrenilir. Kim öğrenecek?”

Ayakta duran lord kaşlarını çatı. Salon soğuk olduğu halde alnı terden parlıyordu. “Majesteleri?”

Erida onu duymazdan geldi. “Huzurun ve refahın temellerini çürüten şey sadakatsizliktir. İmparatorluğumda buna müsaade etmeyeceğim. Nereye gittiğinizi ve size kimin yardım ettiğini söyleyen ilk kişi canını kurtaracak. Size bu şansı tek bir kez tanıyorum.”

İki lord da gözlerini fal taşı gibi açmıştı, yüzleri hiddet doluydu. Gözlerini hiç kırpmadan bakıştılar, tek kelime etmediler.

Salona yine elle tutulacak kadar yoğun bir sessizlik çöktü. Erida hiç kımıldamadı, arkasına bakmayı, Thornwall ya da Taristan’dan güç almayı ne kadar istese de karşısındaki hain-

lere aman vermek istemedi. Bunun yerine o gücü babasından, onun Galland tahtındaki güçlü duruşundan aldı. Babası hayatı boyunca ihanetle ve hainlerle başa çıkarken bilgeliğe ve zora başvurmuştu. Bunlar dışında her şey ihanete kapı açardı.

Lordlardan önce pes etmeyecekti. Saltanatı buna bağlıydı.

“Byllskos,” dedi diz çöken lord, yoldaşı ona doğru atıldı. Erida’nın askerleri onu karnından yakalayıp geri çektiler, lord Madrentine dilinde haykırıyor, küfürler ve tehditler savuruyordu.

Diz çöken lord ağlamaya başladı, ellerini kaldırarak teslim oldu. “Tyri prensleri,” dedi soluğu kesilerek. “Tyri prensleri size karşı ayaklanıyor.”

Askerlerin arasındaki Marguerite debelenmeye başladı. “Sakın...”

“O da,” dedi yerdeki lord, Erida’nın ayağının dibine bir mektup fırlattı.

Diğer hain yine haykırdı, boğuk sesi Marguerite’in tiz yakarışlarına karıştı. Erida ikisinin feryatlarını da duymadan mektubu aldı, uyuşmuş parmaklarla parşömeni açtı. Gözleri yazılara değil en alttaki mührü gitti.

Yeşil aslan gözlerini ona dikmişti, Erida’nın teni alev alev yanmaya başladı.

Konegin.

Erida, Lotha Kalesi’nden beri onu görmeyeli iki haftadan fazla olmuştu, o zaman seleflerinin hayalini kurmakla yetindiği tacı daha kazanmamıştı. Lord Konegin kocasının bardağına zehir koymuş, başarısız bir suikast girişiminin ardından sınır bölgesinde ortadan kaybolmuştu. Birden sarı saçlarıyla ve kurnaz bakışlarıyla, ipekliler ve kürkler içinde aralarında belirivermişti. Her yüzden o bakıyordu. Lordların, Marguerite’in, kendi askerlerinin, hatta Thornwall’un yüzünden bile.

Konegin'in gölgesinin düşmediği tek kişi Taristan'dı. Erida zihnindeki hayaletin gerçek olmasını isterdi, o zaman hakkına göz koyan kuzenini kendi elleriyle boğabilirdi. Konegin gözünün önünde belirdi, gülümseyişi mide bulandırıcıydı, elinde bir parşömen vardı. O parşömen hâlâ Erida'nın üstünde sallanıyordu, bütün isimler, bütün talipler, Konegin'in ona yamamaya çalıştığı herkes. Zihninde Konegin'in yüzüyle birlikte belirliyorlardı, her biri hâlâ kanayan bir yaraydı.

"Kim majesteleri?" diye sorduğunu duydu Thornwall'un. Sesi uzun bir koridorun ucundan sesleniyormuş gibi uzaklardan geliyordu.

Erida elinde mektupla yürürken görüşü bulanıyordu. Kafatasının arkasındaki şiddetli öfkeden başka bir şey hissetmiyordu. Kesik kesik soluyordu, tüm dikkatini dışarıya, görünüşüne, serinkanlılık maskesine yöneltmişti. Maskenin kaydığını hissediyor, onu yüzünde tutmaya çalışıyor, kendini yürümeye zorluyordu. Bir kraliçe olarak kalmak, canavara dönüşmemek için.

"Al," diye mırıldandı parşömeni Thornwall'un eline tutuşturarak.

Görüş alanı kararmaya başladı, her yeri gölgeler kaplıyordu. Midesi bulanmaya başladı ama öfkesi daha güçlüydü. Taristan yaklaşırken bile bedenine yol gösteriyor, Erida'yı dik tutuyordu. Taristan'ın dudakları kımıldıyordu ama Erida onu duyamıyordu, bütün sesler kesilmişti. Tüm duygular yok olmuştu.

Sadece elindeki deriyi, derinin altındaki çeliği hissediyordu. Thornwall'un hançeri eskiydi, on yıldır kullanılmamıştı. Yine de keskindi.

Bıçak karnına saplanırken Marguerite'in eti tereyağı gibi dağıldı. Prensesin ağzı kocaman açıldığı halde, dişleri

havanın üzerine kapandığı halde Erida hiçbir şey duymadı. Elinin döndüğünü hissetti, kızın organları hançerin etrafında dağıldı. Ellerine sıcacık kan akıyordu, dışarıdaki gökyüzü kadar, Taristan'ın göğsündeki kadife kadar, gözlerindeki şeytani parıltı kadar kırmızı bir kan. Genç prenses yere yığılırken beyaz-pembe mermerlere kanlar sıçradı. Prensес oltaya takılmış bir balık gibi çırpınıyor, ağzına dolan kanla boğuluyordu. Bitkince kendi organlarını eşeliyor, elleri gittikçe yavaşlayıp halsizleşiyordu. Sonunda hareket etmez oldu, gözleri bomboş bakıyordu. Babasının salak bahçeleri ve alaycı ağaçları tasvir eden aptalca tablolarla dolu sarayı da gözlerini kıza dikmişti. Uzun zaman önce ölmüş kralların heykelleri yaklaşıyor, hanedanlarının incili mermerler üzerinde kan kaybından ölüşünü taştan gözlerle izliyordu.

Erida'nın ciğerlerine tekrar hava doldu. Dişlerini göstererek art arda nefes aldı. Kendini dişi bir aslan gibi, bir kılıç gibi güçlü ve vahşi hissediyordu. Bir kez olsun kaderini kendi ellerinde tutuyordu.

Lordlardan biri üstüne başına kusmuştu, koku Erida'nın uyuşmuş duyularını yarıp geçti. Erida tiksintiyle yüzünü buruşturarak lorda döndü.

“Biraz yürekli ol,” diye hırladı tökezleyerek.

Ateş gibi eller mermere yığılmadan Erida'yı tuttu. Erida kendi başına ayakta durmak için Taristan'ı itmeye çalıştı ama Taristan onu sımsıkı tutuyordu, hem bir çapa hem de destekti.

Salondakiler hayret içindeydi. Mektubu hâlâ elinde tutmakta olan Thornwall bile bembeyaz kesilmişti. Soluk gözleri Erida ve ceset arasında mekik dokuyordu, hançeri hâlâ Marguerite'in karnındaydı.

Erida öğürmemeye çalışarak bir kez daha derin bir nefes aldı. Her şey kusmuk ve kan kokuyordu. Parmaklarım

Taristan'a geçirmişti, başı zonkluyor, midesi hiç durmadan bulanıyordu. İçinden bayılmak ya da uçmak geliyordu.

"Thornwall," diye hırladı soluk soluğa. Üstünden terler boşanınca birden soğuktan ürperdi.

Tahtın yanında duran komutan titriyordu, ağzı açık kalmıştı. Konuşmaya cesaret edemiyordu.

Erida saçlarını yüzünden çekerken yanağında bir kan lekesi bıraktı. Soğuk havayı içine çekip kendini topladı.

"Siscaria ve Tyriot'a haber gönder. Ya diz çökecekler ya da ölecekler."

Erida saraydaki dairesine dönünce nedimleri başından savdı. Hepsi böcek gibi kaçışıp hiçbir şey sormadan sarayın içinde kayboldu. Kraliçelerini üstü başı kan içinde görmek en cesurlarının bile kaçmasına yetmişti.

Yanında sadece Taristan kalmıştı, Taristan onu pencereleri körfeze bakan daire şeklindeki oturma odasına götürdü. Işık hâlâ tuhaftı, odanın zeminine turuncu bir aydınlık vuruyordu, sanki yakınlarda büyük bir yangın çıkmıştı. Erida gözlerini halılara dikti, birden dikkatle karmaşık desenleri incelemeye koyuldu. Baklava desenleri ve sarmal motifler oluşturan mavi, sarı ve pembe iplikleri gözleriyle tek tek takip etti. Bu kendi ellerine, kurumuş kanlarla dolu tırnaklarına, elbisesinin kırmızı lekeler içindeki kollarına bakmaktan daha kolaydı.

Bir yerlerden su sesi geldi, Taristan bir lif ve su dolu bir leğenle koltuğunun önünde diz çöktü. Kraliçeyi ürkütmemeye çalışarak ağır, düzenli hareketlerle işe koyuldu. Erida'nın solukları düzensizdi, burnuna hâlâ demir kokusu geliyordu.

"İlk cinayet en zor olanıdır," diye mırıldandı Taristan, Erida'nın ellerinden birini kaldırarak. Elinde dolaşan lif kır-

mızıya bulandıkça teni yeniden beyazlığına kavuşuyordu. "Hiç unutulmaz."

Erida bakışlarını halıdan suya çevirdi. Taristan'ın lifi batırdığı her sefer su çalkalanarak biraz daha pas rengine dönüşüyordu. Bir prensesin kanı da diğerlerinininki gibiydi, alt tabaka bir köylünün ya da bir sıçanın kanından farkı yoktu. Erida suda Marguerite'in yüzünü gördü, prensesin gözleri bomboş bakıyordu, ağzı açılmıştı, suya yayılan sarı saçları kutsal bir hale gibiydi. *Kız daha on beş yaşındaydı.*

Erida savaş alanındaki çadırda, Taristan'ın üstündeki kanları temizlediği zamanı hatırladı. O zaman temizlediği Prens Orleon'un kanıydı. Şimdi prensin kız kardeşinin kanı suda çalkalanıyordu.

Ağzındaki acı tadı gidermek için yutkundu. "Seninki kimdi?" diye mırıldandı.

Taristan avucundaki her bir çizginin üstünden geçerek elini temizlemeye devam etti.

"Bir başka yetim. Benden büyüktü, benim gibi hırsızlık yapamayacak kadar yavaştı. Beni dövüp akşam yemeğimi alabileceğini düşünüyordu." Taristan'ın yüzü gerildi, alnında bir çizgi belirdi. Erida bu anının hâlâ kapanmamış bir yara olduğunu görebiliyordu. "Ama yanılıyordu."

Erida bir parmağını Taristan'ın elinde gezdirdi. "Kaç yaşındaydın?"

"Yedi," dedi Taristan sertçe. "Onu bir taşla öldürdüm."

Bir kralın sarayındaki hançerden ne kadar uzak. Erida'nın gözleri yanıyor, görüşü bulanıyordu, sebebi mide bulantısı değil, dökülmemiş gözyaşlarıydı. Ağlamamak için hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. Dudağını ısırды, neredeyse kanatacaktı. Hisleri geri döndü, uyuşukluğu geçti, kulaklarındaki uğultu yok oldu. *Ne yaptım ben?*

Taristan kanlara aldırış etmeden Erida'nın elini tutup sıktı. Erida da onun elini sıktı, kemikleri birbirine yapıştı. Erida, Taristan'ın dudaklarını, dokunuşunun sıcaklığını hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

"Yapman gerekeni yaptığın için özür dileme," diye fısıldadı Taristan vahşi bir sesle. Erida'nın kalbi sıkıştı, hançeri yeniden elinde hissetti, parmaklarının arasından Marguerite'in kanı akıyordu. "Bu dünya fırsatını bulursa seni yutar."

Taristan diğer elini Erida'nın yüzüne götürdü, ona bakması için başını çevirdi. Haliya değil, leğene değil. Katliamla boyanmış kendi sefil parmaklarına değil. Erida kendini Taristan'a bıraktı, dikkatle gözlerine baktı.

Sadece sonsuz karanlık vardı. Sadece önünde hürmetkâr bir rahip gibi diz çökmüş olan Taristan vardı.

"Sen çok güçlüsün Erida. Ama ne kadar güçlü olsan da şu anda tüm diyardaki en iştah kabartıcı yemeksin." Taristan'ın yüzünde alışılmadık, gizemli bir endişe vardı. Erida bu endişeyi daha önce hiç görmemişti. "Kurtlar gelecek."

"Biri geldi bile," dedi Erida, başını eğip alnını Taristan'ın alnına dayadı. Taristan'ın teni alev alevdi, gözleri ışıldadı, göz kapakları hafifçe kapandı. "Beni de yutacak mısınız?"

Taristan nefes alırken hırlar gibi bir ses çıkardı. Erida tepeden tırnağa titredi.

"Böyle mi?" diye fısıldadı Erida zar zor duyulur bir sesle. Nabzı kulaklarında atıyordu. Dünya küçülmüş gibiydi. "Böyle," dedi Taristan.

Taristan'ın dudakları çok sıcaktı, Erida onları hissedince titredi, sırtından yine ter boşandı. Kürk omuzlarından düştü, kan unutuldu. Karnında bir şey uğulduyor, kontrolünü ele geçirerek parmaklarını Taristan'ın saçlarına ve tuniğinin altına doğru yönlendiriyordu. Taristan'ın parmakları ise çoktan

Erida'nın çıplak köprücük kemiğine kaymış, elbisesini omzundan aşağı indirmişti, dudakları ağzından boynuna doğru bir yol izliyordu.

Her dokunuş alev alev yanıyordu, Erida sonunda tamamen tutuştuğunu hissetti. Hiç bitmesin istedi.

Sarmaş dolaş yatarak kraliçenin yatak odasının camından kıpkırmızı gün batımını izlerlerken Erida lanet olası kızıl büyücünün kapıdan içeri dalmasını bekliyordu. Ama büyücü hâlâ Kütüphane Adası'ndaydı, sayısız parşömenin arasında kendini kaybetmişti.

Şükürler olsun, diye düşündü Erida elini artık tanıdık gelen yerlerde gezdirerek. Soluk ten, beyaz damarlar, savaşların ve zor bir hayatın eseri olan kaslı bir göğüs. Boğum boğum ve pütürlü çok sayıda yara izi vardı ama hiçbirisi damarlara denk gelmiyordu. Erida parmaklarını dalların, Taristan'ın derisindeki yakıcı şimşegin, tenini saran örümcek ağlarının üstünde gezdirdi. Hiç böyle bir şey görmemişti, ölümcül bir hastalığın pençesine düşen, ölmeden önce bir deri bir kemik kalan annesinde bile. Bu başka bir şeydi. Ve yayılıyordu. Kemik beyazının yavaş ama kendinden emin adımlarla Taristan'ın derisinin altına yayıldığını görebiliyordu.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Taristan boğuk bir sesle, gözlerini yaldızlı tavana dikmişti. "Artık neden böyle görüldüğümü bilmiyorum."

Erida birden doğruldu, dirseklerine yaslandı. "O... sana söylemedi mi?" dedi şaşkınlıkla.

Eşi yanında uzanıyordu, bordo renkli ipekli battaniyeler beline dolanmıştı, göğsü açıktaydı. Sırtüstü yatmış, bir elini başının altına koymuştu. Kolundaki damarları saran damarlar

da dışarı fırlamıştı. Madrentine kralın sarayı Taristan'a hiç yakışmasa da kralın yatağı kesinlikle yakışmıştı.

"Bekleyen, ölümlüler gibi konuşmaz," dedi. Yüzü gerildi. "Sözler yok, sadece görüntüler. Bir de duygular."

Erida zihninde canlandırmaya çalışsa da başaramadı. Parmaklarını Taristan'ın boynunda, en kalın damarların belirlediği yerlerde gezdirdi. "Ronin ne düşünüyor?"

"Ronin buna lütuf diyor. Bekleyen'in gücünün içimde dolaştığını düşünüyor."

"Sence gerçekten güç mü?" diye mırıldandı Erida avucunu Taristan'ın boğazına bastırarak.

Taristan'ın teni elinin altında ateş gibiydi, her zamanki gibi yanıyordu. Erida artık buna alışmıştı. Taristan hep ateş gibiydi. Ona dokunmak Erida'nın terlemesine yetiyordu, hem de birçok yönden.

"Başka ne olabilir ki?" dedi Taristan başını Erida'ya çevirerek.

Gözlerindeki kırmızı parıltı yine oradaydı, belli belirsiz seçilebiliyordu. Ama Erida görmüştü. Ve bunu bildiği halde, onun Taristan'ın içinde olduğunu bildiği halde, rahatsızlık hissediyordu. *Bekleyen onu kontrol etmiyor ama Taristan'ın gözlerinde, kafasında o var. Benim hiç olamayacağım bir biçimde.* Kıskanma sırası ona gelmişti, büyücüden değil, bir şeytan tanrıdan.

Yavaşça geniş yataktan kalkıp kırmızı gözlü kocasına sırtını döndü. Nedimeleri yanında olmadığı için sade bir şekilde giyindi, iç çamaşırlarını giydikten sonra fazla zorluk çekmeden üstüne yeşil bir elbise geçirdi. Uyumurken karmakarışık olan saçlarıyla uğraşırken daha çok zorlandı, güç bela geriye doğru topladığı saçlarını ördü. Bu esnada gözlerini tek bir yere dikmişti, yataktaki Taristan'a değil, pencerenin

yanındaki Kirmen kılıcına. Kılıç gün batımının kırmızı ışığında parlıyordu, taze kanla dolu bir ayna gibiydi.

Taristan da hemen kalkıp giyindi. İpeklilerden ve kadifelerden nefret ediyordu, yakasının bağcığını bağlayıp beyaz damarlarını gizlerken yüzünü buruşturdu.

“Hiç değilse senin Leydi Harrsing veliaht konusunda başımızın etini yemeyi bırakır,” diye mırıldandı çizmelerini giyerken.

Erida elinde olmadan dudak büktü. “Tersine soruları üç katına çıkacak. Muhtemelen âdet döngülerim için çarşaflarımı inceleyecek, iştahımı da takip edecektir,” diye homurdandı. Kraliçe şimdiden Bella’nın müdahalelerinden bıkmıştı. “Saray bahse girmeye başladı.”

Taristan tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Biz dünya için savaşıyoruz, soylularının yapacak daha iyi işleri yok mu?”

“Benim soylularım asker değil. Ziyafet sofralarını savaş alanlarına tercih ederler.” Erida sırtına uzun bir yelek aldı, altın sarısı kürk çenesine sürünüyordu. “Senin tohumun, benim karnım üzerine bahis oynamak dikkatlerini dağıtacaksa varsın oynasınlar. Biz gitgide güçlenirken onlar dedikodu yapsınlar.”

Taristan birden arkasında belirdi, kolunu Erida’nın beline attı. Her şeyi olduğu gibi bunu da çok yavaş, ihtiyatlı ve dikkatli bir şekilde yaptı. Erida her an geri çekilebilirmiş gibi.

“Yakında onlara ihtiyacın kalmayacak,” diye hırladı kulağına.

Erida, Taristan’ın sağlam bedenine yaslandı. Kürke rağmen sıcaklığını hissedebiliyordu. “Bekleyen’in bile bunu yapabileceğinden şüpheliyim prensim.”

“Prensım,” diye tekrarladı Taristan kelimeyi tartarak.

“Öylesin,” diye mırıldandı Erida parmaklarını Taristan’ın koluna koyarak. “Benim prensimsin.”

Taristan'ın uzamış sakalları Erida'nın yanağına sürtündü. "Öyleyse sen de benim misin?"

Gallandlı Erida ne diyeceğini bilemedi. *Evet* demek istedi ama kelime dudaklarından çıkmadı. Evet demek kendine, tacına, babasına ve atalarının tüm hayallerine ihanetmiş gibi geliyordu. *Ben Galland'ın hâkimiyim, iki krallığın kraliçesiyim, bir fatihim. Kendimden başka kimseye ait değilim.* Ne kadar büyüleyici olsa da, ona kendini ne kadar güçlü hissettirse de Taristan bile istisna değildi. Kendini hiçbir erkeğe zincirlemeyecekti, Eski Cor Prensi bile olsa.

En azından susarken kendine söylediği buydu.

Ronin'in öksürüğünü duyunca irkildi.

Hemen Taristan'ın elinden sıyrıldı, saç örgüsü bir omzunun üstüne savruldu. Kalbi küt küt atarken öfkeyle büyücüye baktı.

"Zamanlaman mükemmel," diye hırladı pencerenin kenarına oturarak.

Taristan umursamaz bir tavırla döndü ama normalde solgun olan yüzü kıpkırmızıydı. Kaşlarını çatarak rahibe baktı, dudakları nadir bir küçümsemeyle kıvrıldı.

"Ronin," dedi dişlerinin arasından.

Büyücü ona bakmadı bile. Onun yerine yerde unutulmuş kanlı leğene ve kraliçenin ellerine bakıyordu. Erida parmaklarını kıvırdı, yine utançla dolmuştu. Ama delili ortadan kaldırmak için artık çok geçti.

Ronin dilini şaklattı, yine sıçan gibi gülümsemeye başladı. "Ah, bu taht odasındaki dağınıklığı açıklıyor."

"Ne zamandır orada duruyorsun?" dedi Erida öfkeyle.

"Bunun bir önemi yok," dedi büyücü omuz silkerek.

Kırmızı cübbesini savurarak pencereye gitti, bir silüet halinde durarak şehri ve körfezi gözden geçirdi. Tuhaf ışık

bedenini bir tablodaki ya da duvar halısındaki kutsal bir figür gibi altın sarısına boyuyordu.

“Çok daha fazlasını buldum,” dedi. “Kütüphane Adası sizin saraydaki arşivlerden çok daha büyük.”

Bunu iğneler gibi söylemişti, Erida tepki vermemek için yanağının içini ısırdı.

Taristan'ın sabrı tükenmişti. “Ee, Büyücü,” diye hırladı. “Ne diyeceksen de bakalım.”

Ronin döndüğünde yüzünde Erida'nın bir daha asla görmek istemediği bir gülümseme vardı. Bu kocaman bir gülümsemeydi, yüzünün çizgileri fazla derinleşmiş, kırmızı halkalarla çevrili gözleri insanın içini ürperten bir çift aya dönüşmüştü. Boynundaki damarların attığını görünce Erida korkudan büzülmemek için kendini zor tuttu, bu damarlar Taristan'ınkiler kadar beyaz olmakla birlikte çok daha belirgindi. Ronin'in pörsümüş kalbinin ritmiyle yavaşça atıyorlardı.

Rahip dua ediyormuş gibi ellerini birleştirdi.

“Infyrna diyarı hakkında ne biliyorsunuz?”

23

CEHENNEME İNEN MERDİVEN

Corayne

Rüya öncekilerden çok daha kötüydü. Fazla gerçek, fazla yakındı. Corayne, Asunder'ı bütün benliğinde hissediyordu, cehennemî diyar hem sıcak hem de soğuktu, hem göz kamaştıracak kadar parlak hem de kapkaraydı. Her şey ve hiçbir şeydi. Corayne ellerini uzattı, havayı ve çamuru eşeledi. Nefes almaya, çığlık atmaya çalıştı. Sesi çıkmadı.

Ama bacaklarının hareket ettiğini hissediyordu. Taşlarda kendi çizmelerinin yankısını duyuyordu.

Bir merdiven vardı. Parmakları sert ve sıcak bir duvarın üstünde gezindi. Döne döne aşağı iniyordu, gözleri açık olduğu halde karanlık yüzünden hiçbir şey görmüyordu.

Yine bağırarak istedi ama sesi çıkmadı.

Bu bir kâbus, dedi kendine. Şu anda uykudasın, burada hiçbir şey sana zarar veremez. Uyanacaksın. Kurtulacaksın.

Etrafındaki hiçbir şeyin gerçek olmadığını bildiği halde kendi kafasında bile bu bir yalan gibi geliyordu.

Ama etrafındakiler gerçektir.

Merdiven sona erdi.

Burası Asunder'dı. Burası Cehennem'di.

Devrik Kral'ın, Uçurum İblisi'nin, Yıldızların Arasındaki Tanrı'nın diyarıydı. Kızıl Karanlık'ın.

Bekleyen'in.

"Corayne an-Amarat," diye tısladı biri, sesi dört bir yanında, kemiklerinde ve kulaklarında duyuyordu. "Ben de seni bekliyordum."

Gecenin soğuk havası yüzüne vuruyor, nefes almaya çalışırken ciğerlerini yakıyordu. Corayne sıçrayarak uyandı, alnı terden ıslanmış, pelerini vücuduna dolanmıştı. Andry yanında mışıl mışıl uyuyordu, Charlie de diğer tarafında. Corayne soluk soluğaydı, kendini toplamak için uyuyan Andry'ye ve Charlie'ye baktı.

Sadece bir rüyaydı. Bir kâbus.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi, nabızı kulaklarında atıyordu. Dişlerinin arasından zar zor nefes alıyor, yüzünde buz gibi rüzgârı hissediyordu.

Dom az ötedeki ateşin başında oturuyordu, silüeti alevlerle çevrilmişti. Hiç kımıldamadan Corayne'i izliyordu, gözleri donuk ama tetikteydi. Corayne bir kaşını kaldırdığını görünce başını iki yana salladı.

"Rüya gördüm de," diye fısıldadı.

Dom başını hafifçe sallayarak onu kendi haline bıraktı.

Corayne kendini zorlayarak yeniden yattı, pelerininin üstüne dümdüz uzanmıştı, göğsü inip kalkıyordu. Yukarıdaki yıldızlar bulutların ve ağaçların arasından göz kırptıyordu. Corayne sakinleşmek için yıldızları saymayı denedi.

Tüm söylemlerine, planlarına rağmen Corayne an-Amarat hiç bu kadar korkmamıştı. Bir daha uyuyamadı, bütün gece yıldızları izledi, hava çok soğuk olduğundan ağzından buharlar çıkıyordu. Bulutlar aralanırken ejderhaları, iskeletleri, sıra dışı herhangi bir şeyi aradı. Kürkünün içinde üşümüyordu, şafak sökmeye başladığı halde kamp ateşi hâlâ iyi ısıtıyordu. Ama ne kadar rahat ya da bitkin olursa olsun gözlerini bir daha hiç yummadı.

Her zamanki gibi önce Andry kalktı. Su kaynatmak için çaydanlığını ateşin üstüne asıp otlarını koyduğu teneke kutudan bir şeyler seçti. Corayne yarı aralık gözlerle onu izliyor, her konuda vazifesine bağlı olan sessiz yaverde huzur buluyordu. Andry bir biberiye dalını kokladıktan sonra onu da ada çayı ve lavantayla birlikte çaydanlığa attı. Su kaynadıkça ormanı sakinleştirici bir koku sardı. Corayne kokuyu hevesle içine çekti.

O daha ne olduğunu anlamadan Andry dumanı tüten bir kupayla başına dikildi.

“Uykusuzluğu telafi etmez ama faydası olur,” dedi çömelip Corayne’in gözlerine bakarak. Diğerlerini rahatsız etmemek için fısıltıyla konuşuyordu.

Corayne minnet dolu bir gülümsemeyle kalkıp kupayı aldı. Çayı yudumlayınca içine yayılan hoş sıcaklığı hissetti. Bu rüyalarındaki sıcaklıktan, Asunder’ın ve Bekleyen’in kaynayan cehenneminden farklıydı. Çay kulübelerindeki ocaktı. Lemarta’da gri kış denizine karşı içilen bir fincan sıcak şaraptı. Çay Dom’un gölgesi, Sorasa’nın alaycı gülüşü, Andry’nin gözleriydi. Annesinin kahkahasıydı. Dünya onu yıkmak için elinden geleni yapsa da Corayne’i ayakta tutan her şeydi.

“Dün geceye göre daha küçük görünüyorsun,” dedi Andry yumuşak bir sesle.

Corayne çayından bir yudum daha aldı. “Beni suçlayabilir misin?”

Bitki çayı vücudunun bir nebze gevşemesini sağladı. En azından eski ağrıları geçeli çok olmuş, kasları günlerce at sırtında olmaya alışmış, elleri uzun bıçağı yüzünden nasır tutmuştu. Sorasa ve Sigil’in verdiği dersler sayesinde son zamanlarda yolculuk kolaylaşmıştı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Corayne, ağzından buharlar çıkıyordu. “Hazır mısınız?”

“Hayır,” dedi Andry düşünceli bir tavırla. “Senden ne haber?”

“Ben mi? Dom’u duydun. Herhalde beni ağaca falan bağlayacak.”

“Rüyaları kastetmiştim.” Andry bakışlarını yere çevirdi, yanakları kızardı. “Dün gece seni duydum. Sanki...”

“Çok daha kötü bir rüyaydı.” Corayne’in sesi boğuklaştı. Az ötedeki ateşe bakarak alevlerde biraz teselli bulmaya çalıştı. “Kirmen’e yaklaştıkça kötüleşiyor, nedeninden hiç şüphem yok.”

Andry geriye doğru kaydıldı, kahverengi gözlerini kocaman açtı. Yüzünde acıya benzer bir şey belirdi, Corayne o acıyı silip atabilmek isterdi.

“Bekleyen mi?” dedi Andry endişeyle.

Kırmızı ve sarı alevler çıtırdayarak titredi. Ağaçlara korlar saçıldı. Corayne tıslayarak sönen korların parıltılarını takip etti.

“Tapınaktaki portal Kül Diyarı’na açılıyor, Asunder’la birlikte parçalanmış, yanmış bir diyara. Bekleyen’in kontrolü altında. Kendisi diyardan çıkamıyor ama belki parçaları,

fısıltıları çıkabilir.” Tepelerindeki dallar şafağı tırmalıyor gibiydi. Corayne sırf içini dolduran korkuya karşı koyabilmek için ağaçları gözden geçirdi. “Beni tanıyor. İzliyor. Allward parçalanmadığı sürece bana dokunamaz ama...”

Sözü yarıda kaldı, sanki kelimeler birbirine yapışmıştı. Corayne bir an kendini yeniden o rüyanın içinde hissetti, ses çıkaramadı.

Ama yüzüne temiz hava vuruyor, ormanın içine güneş ışığı sızıyordu. Andry’nin sıcacık eli sakinleştirici bir ağırlık gibi omzuna dokundu.

Uyanıksın, dedi Corayne kendine.

“Ben uykudayken geliyor.” Corayne boğazındaki yumruyu bastırmak için yutkundu. “Gün geçtikçe, Kirmen’e ve Kül Diyarı’na yaklaştıkça daha da güçleniyor. En güçlü olduğu yer Kirmen, dünyadaki o çatlak.”

Korkusunu hissettiğini ve aynı korkuyu paylaştığını anlamak için Andry’ye bakmasına gerek yoktu. Andry tapınağı kendi gözüyle görmüştü. Kapıların arkasında, başka bir diyarın küllerinde neyin yattığını biliyordu.

“Genellikle rüyalarımnda aynı şeyi görüyorum. Beyaz eller, kırmızı gözler, sonu olmayan kapkara bir boşluk. Her seferinde daha da derinleşip gaddarlaşıyor.” Corayne onu hâlâ hissedebiliyordu. “Dün geceki rüyamda bir merdiven vardı ve Bekleyen benimle konuştu. Eskiden uyanınca gördüğüm kâbusu unutturdum. Artık asla unutmuyorum.”

Andry gözlerini kıstı, kaşlarını iyice çattı. Corayne bir an onunla dalga geçecek sandı. Ama Andry tersine Corayne’in omzunu daha da sıktı.

“Sana ne söyledi?”

“Beni beklediğini,” dedi Corayne ürpererek. Sonra başını iki yana salladı. “Aslında çok komik. İnsan şeytani bir tanrıdan biraz daha fazlasını bekliyor.”

Andry gülümsemedi, gözlerini Corayne’den ayırmamıştı. “Peki sen ona ne söyledin?”

“Konuşamadım.” Şimdi bile konuşmakta zorlanıyordu. “Biliyorum. Konuşamayacağım kimin aklına gelirdi? Ama sesimi çıkaramadım, çılgılık bile atamadım. Sadece o tuhaf yerde durdum ve bir şeyin beni uyandırmasını bekledim.”

Corayne gözlerini yere, toprağa ve sararmış otlara dikti. Parmaklarını buz tutmuş toprakta gezdirdi. “Şimdi, Kirmen’e bu kadar yaklaşmışken, geri dönememekten korkuyordum. Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin beni çekip çıkaramayacağından.”

“Saçmalama,” diye hırladı Andry, Corayne neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

“Andry Trelland,” dedi nefesi kesilerek, sert ses tonu yüzünden afallamıştı.

Başını kaldırıncaya Andry’nin ters ters baktığını gördü, yumuşak bakışlarından eser kalmamıştı. Ama onu öfkeliendiren Corayne değildi. Ağaçların arasından Kirmen’in, tapınağın ve dünyanın yıkıntılarının olduğu yere doğru baktı. Yanığında bir kas seğirdi, Corayne onda bir şövalyenin, yılların deneyimine sahip bir savaşçının gölgesini gördü. Sadece yaveri değil, Andry Trelland’ın başından beri olmaya yazgılı olduğu adamı da.

“Ben yanında olacağım. Daima,” dedi Andry tekrar Corayne’e bakarak. “Hepimiz yanında olacağız. Söz veriyorum.”

Andry Trelland, Corayne’in tanıdığı en dürüst insandı. Yalan söylemeyi beceremiyordu. Tereddüt içinde olduğunu

görmek kolaydı. Şüphe içinde olduğunu. *Birkaç saate ölme-yeceğimizin garantisini veremez. Yine de çabalıyor.*

Corayne elini Andry'nin elinin üstüne koydu.

"Sana inanıyorum."

"Umarım inanıyorsundur," dedi Andry kımıldamadan.

Charlie burnunu çekerek uyanınca ayrıldılar, Charlie yatağından çıkıp ateşin başına oturdu. Uyuyanlara bir göz attıktan sonra dizlerinin üstüne bir parşömen yerleştirip bir şeyler yazmaya başladı.

Corayne yine sahte bir mektup görmeyi bekleyerek yan yan parşömene baktı.

Ama bu, yeteneğini konuşturduğu resmî bir mektup değildi. Sahte mühürler, taklit imzalar yoktu. Yazısı bile güzel değildi. Ama Charlie yazdıkça yazıyordu, kalem kâğıdın üzerinde gidip gelirken kaşlarını dikkatle çatmıştı. Gözleri bir duygunun tesiriyle ışıldamaya başlayınca Corayne başını çevirdi.

Az sonra diğerleri de kalktı. Corayne ve Andry yiyecek stoklarının başına giderek herkes için kahvaltı hazırlamaya koyuldu.

Dom da sonunda bir ara uyuyakalmıştı ama birden gözlerini açıp doğruldu, bu kadar ani uyanması diğerlerini şaşırttı. Sorasa, Corayne fark etmeden sıvışmıştı ama örgülü saçlarla ve siyah sürme çekilmiş gözlerle geri döndü, yüzü savaşa hazırlanmıştı. Kürklü pelerini gitmişti, deri giysilerinin tokaları ve bağcıkları sıkıca bağlanmıştı, sahip olduğu her hançer kolayca erişebileceği durumdaydı. İçinde kıymetli tozlarının bulunduğu kese bile kırbacının ve kınındaki kılıcının yanı sıra kemerinde asılıydı.

En son Sigil kalktı, bir aslan gibi esnedi.

Sabah onu heyecanlandırmış gibiydi, uyanan paralı askerleri selamlamak için göğsüne vurdu. Volaska'da birbirlerine göttükleri kin çoktan yok olmuştu. Oscovko onu bir kenara çekip uygulayacakları taktiklerden bahsetmeye, atlar ve olası bir saldırı hakkında gevezelik etmeye koyuldu.

Corayne pelerinini silkeledi ve çizmelerini giyip sıkıca bağladı. Her iki hareket de hem çok hızlı hem de çok yavaş gelmişti. Sabahın sona ermesini istiyordu. Gün batımını ve kamp ateşini istiyordu, Kirmen'i geride bırakmayı, tanıdığı tüm yüzlerin yine yanında olmasını istiyordu. Yıldızları tekrar görecektik kadar yaşadıkları müddetçe istedikleri kadar atışıp tartışabilirlerdi.

Andry, Corayne'e baktı, gözleri yarı kapalıydı. Öfkesi geçmişti ama korkusu hâlâ sürüyordu. "Dom haklı. Sen savaştan uzak dur."

Corayne dişlerini sıktı, birden yüzüne ateş bastı. "Bir kenarda durup izleyemem."

Andry düşünceli düşünceli gözlerini kırptı. "Ben yaptım."

"Ve bu aklımdan çıkmıyor," dedi Corayne toprak kupayı elinde sıkarak. "Bugüne kadar hiç aklımdan çıkmadı."

Andry'nin sesi hâlâ sadece ikisinin duyabileceği kadar alçak çıkıyordu. "Bu sayede hayatta kaldım Corayne," dedi hüsrana dolu bir sesle.

Corayne cevap vermeyince uzanıp eline dokundu, kahverengi parmakları eklemlerinin üzerinde gezindi. Corayne'in kolundan ve sırtından bir ürperti geçti. Corayne kendine bunun soğuktan, korkudan, üstlerine çöken felaketten kaynaklandığını söyledi.

Andry'nin kahverengi gözleri erimiş gibiydi, sıcacıktı, ocakta çıtırdayan ateş kadar davetkârdı. Israrla bakan bu

gözleri görmezden gelmek imkânsızdı. Corayne bakışlarını kaçırmak istedi ama Andry'nin bakışlarına hapsolmuş, olduğu yerde donup kalmıştı. Andry Trelland ona şafakta ışığın altın rengine büründüğü, otların çiyle parıldadığı bir ilkbahar sabahını hatırlatıyordu. Vaatler ve olasılıklarla doluydu ama geçiciydi. Corayne, Andry'yle birlikte o anın içinde kalmak istedi.

“Lütfen,” diye mırıldandı Andry.

Anın büyüğü bozuldu.

“Peki,” dedi Corayne başını öne eğerek. Kendi korkaklığı yüzünden değil, Andry'nin rahatlamış gülümsemesini görmeye dayanamayacağı için.

Onun yerine heybesinden Ibal Veliahdı'nın hediye ettiği kol zırhlarını çıkarmaya koyuldu. *Dirynsima*, diye geçirdi içinden. *Ejder Pençeleri*.

Deri kol zırhları parlıyor, altın sarısı detaylar ışıldıyordu, deri güzelce yağlanmıştı. Zırhları takarken içindeki çelik takviyelerin sertliğini hissetti. Zırhın pul şeklindeki desenleri ve gömülü bıçakları karşısında midesi allak bullak oldu. Ejder Pençelerinin gerçekten adını hak edip etmediğini, Ward'da başıboş dolaşan ejderhanın da aynı deriye sahip olup olmadığını merak etti.

“Umarım onlara ihtiyacınız olmaz,” diye hırladı Sorasa omzunda heybesiyle yanından geçerken. Atı çorak toprağın üzerinde ot aranarak arkasından geliyordu.

Corayne yumruğunu sıkıp bileğini çevirerek zırhın içindeki bıçakları çıkardı. Zırh koluna sıkıca oturdu, küçük ama ölümcül çelik üçgen sırası dışarı fırladı.

“Hiç değilse artık onları nasıl kullanacağımı biliyorum.”

Sorasa homurdanarak karşılık verdi. "Sen öyle san," dedikten sonra heybesini atının sırtına fırlattı. "Hazır mısın Kadim?" dedi çoktan atına binmiş olan Dom'a bakarak.

Dom yarı dalgın gözlerini ormana dikmişti.

"Buna hazır olmanın mümkün olduğunu sanmıyorum," dedi yavaşça.

Charlie ateşin başından kalktı, parşömenini kürklü pelerinin altındaki yeğinin içine soktu. Bir Dom'a, bir Sorasa'ya bakarak ikisini de tartmaya çalıştı. "Siz o şeyleri gördünüz, değil mi? Daha önce onları öldürdünüz mü?"

"Sadece gölgelerini gördük Charlie," dedi Sorasa. Zarif bir hareketle atının sırtına atlayıp dizginleri ayarladı. "Ama evet, öldürülebiliyorlar. Öldürülecekler de."

Corayne bunun Charlie'yi hiç de rahatlatmadığını anladı. Charlie hafifçe sarardı ama yine de gidip atını çözmeye koyuldu. Corayne de kendi atının yanına gitti, yine zamanın hem hızlanmasını hem de yavaşlamasını istedi. Sabah bitmesini istedi. Karanlık çökmüş olsun istedi. Gözlerini kapatıp her şeyin yoluna girdiği, arkadaşlarının güvende, hayatta ve zafer kazanmış olduğu birkaç saat sonrasına gitmek istedi.

Ama bu imkânsızdı. Dünyadaki hiçbir büyü zamana hükmedemezdi, Kirmenler bile. Bekleyen bile. Karşılarındaki dağa tırmanmak zorundaydılar. Başka yolu yoktu. Devam etmekten başka çareleri yoktu.

Corayne hiç düşünmeden atının sırtına atladı, bu hareket artık iyice sıradanlaşmış, neredeyse alışkanlık haline gelmişti. Soğuk hava yüzüne vursa da kanı alev alevdi, beklenti ve korkuyla yanıyordu. Yutkundu, etraflarındaki ağaçları ve çalılıklarla kaplı kayalıkları gözden geçirdi. Savaşçı birliği dalların ve ağaç gövdelerinin arasında ilerliyordu, yüzleri ölü ağaçlar kadar griydi, savaşlarda yıpranmış derilere ve

çamur lekeleriyle kaplı pelerinlere bürünmüşlerdi. Bazılarının elinde kılıçlar ve kalkanlar, bazılarında baltalar vardı. Oscovko sırtlıyor, neredeyse Dom'un ki kadar uzun bir kılıç taşıyordu. Sanki toprak da üç yüz savaşçıyla birlikte hareket ediyordu.

Atları hafifçe kişneyerek yürüyor, soluklarından buharlar çıkıyordu. Askerler hep bir ağızdan şarkı söylüyordu, sesleri ilk başta az çıkıyordu ama kıyıya vuran bir dalga gibi gitgide şiddetlenmeye başlamıştı.

Önce Trec dilinde söylediler. Sonra Paramount dilinde haykırmaya başladılar.

Çeliklerini ve demirlerini havaya kaldırarak, "Trec'in kurtları, Trec'in kurtları," diye bağıldılar. Birkaç asker uludu. "Bu gece zafer ziyafeti çekeceğiz!"

Sigil de aralarında baltalarını savuruyordu, yüzünde manyakça bir gülümseme vardı. "Hesapsızların demirden kemikleri asla kırılmaz!" diye haykırarak kendi savaş narasını atıyordu.

Corayne'in kanı gürleyen kalbinin, coşkulu tezahüratların, Kirmen'in ve Ward'ın ötesindeki diyarların çağrısıyla delice akmaya başladı. Damarlarındaki Cor kanının şarkı söylediğini, atalarının geldiği yere uzandığını hissediyordu. Sirenlerin şarkısı gibi onu dört bir yöne doğru çekiyordu. Eyere bağlı Kirmen kılıcı da sesleniyor, çeliğin içindeki güç doğaüstü bir koronun uğultusu gibi yükseliyordu. Kılıç da Corayne gibi Kirmen'i, içinde dövüldüğü o ateşli kalbi hissediyordu. Corayne bir an felakete yürüdüklerini unuttu, büyüünün içini doldurmasına, damarlarında akmasına izin verdi. Olması gerektiği gibi, hissetmesi gerektiği gibi. Bu duyguya tutunmaya, başka tarafa değil, Kirmen'in ışığına doğru dönmeye çalıştı. Dişlerini sıkarak dizginlere yapıştı.

KILIÇ KIRICI

Çölde yaptığı gibi bu portalı da ikiye bölecekti. Taristan'a bunu hissettirecekti. Bekleyen'i rüyalarına musallat olduğuna pişman edecekti.

Kalbi deli gibi atıyor, toprak ölüme yürüyen üç yüz askerinin gücü altında sarsılıyordu.

24

ÖLÜM ÇANI

Domacridhan

Atının her adımı kalbine saplanan bir kılıç gibiydi. Dom tapınağa varana kadar ondan geriye bir şey kalacağını sanmıyordu. Yoksa o zaman bir gölgeden, kayıp bir ölümlünün yankısından ibaret mi olacaktı? Ama santim santim parçalandıkça hissizleşiyordu, sonunda korku zihninin gerisinde bir vızıltıya dönüştü. Cortael'in anısı acı vermez oldu. Çünkü Domacridhan artık hiçbir şey hissetmiyordu.

Sadece açlık. Öfke. İntikam.

Pek az kişiye geçmişteki yanlışları düzeltme şansı verilir. Belki bu da bana verilmiş bir şanstır, diye düşündü atını mahmuzlarken, sağlam yapılı aygır yarı ölü ağaçların arasında ilerlemeye başladı. Yüzlerce at toprağı döven bir ordu halinde ağaçların arasına daldı.

Sonra tepeye vardılar.

Dom'un midesi bulanmaya başladı ama oturmaya devam ederek atının boynuna doğru eğildi. Kılıcını ne zaman çektiğini hatırlamıyordu ama yılların aşındırdığı deri sapını elinde hissediyordu. Bu sapın verdiği hissi diyardaki her şeyden, kendi yüzünden bile iyi tanırdı. Kılıç Dom'un yara izlerinden daha eskiydi, etrafındaki askerlerden daha yaşlıydı. Çeliği güneşte parlıyor, sanki manyakça gülümsüyordu. Diğerleri de parlıyordu, sayılamayacak kadar çok kılıç havaya kalkmıştı. Dom göz ucuyla elinde yayıyla Sorasa'yı, baltasıyla Sigil'i gördü. Andry kılıcını havaya kaldırmıştı, göğsündeki mavi yıldız göz kamaştırıyordu. Andry tam bir şövalye gibi görünüyordu.

Dom yaverin arkasında Corayne'in kenara çekildiğini görünce rahatladı. Atını Corayne değil, Charlie idare ediyordu. Rahip, Corayne'in dizginlerini tutmuştu, onu da beraberinde ağaçların derinliklerine doğru çekeleyerek kargaşadan uzaklaşmaya çalışıyordu. İkisi de savaşmayacaktı.

Savaşçılardan ve atlardan oluşan köpüklü bir dalga halinde tepeyi aşmadan evvel Dom'un son gördüğü buydu. Dom kendini yanında Oscovko'yla tepenin üstünde buldu, sağ tarafında Sorasa vardı, yayının kirişi şimdiden gerilmişti. Sigil önce kendi dilinde, sonra Paramount dilinde Hesapsızların narasını attı.

"Hesapsızların demirden kemikleri asla kırılmaz!"

Dom haksız çıkmaması için dua etti.

Hepsi için, kendisi için bile dua etti. Hiçbir tanrının onu duyamayacağı bir diyarda olsa bile.

Oscovko bir kurt gibi uludu, askerleri de savaş naraları atarak karşılık verdi.

Dom bir kez daha bir uyarı göndermeyi denedi. Büyü gücüne sahip değildi ama yine de düşüncelerini teyzesine doğru yönlendirdi, binlerce mil öteden ona seslendi. Nerede

olduğunu bilmediği Ridha'ya da seslendi. Cevap gelmedi. Tapınaktan başka hiçbir şey yoktu.

Tapınak karşılarında yükseliyor, açıklık tepenin dibinde çıplak bir şekilde uzanıyordu. Dom önce tapınağın kapılarına, içerideki Kirmen'e ve ötesindeki Kül Diyarı'na doğru baktı. Dışarı hiçbir şey çıkmadı, sadece sıcak bir rüzgârla savrulan korlar ve küller vardı. Ceset ordusu denizdeki bir girdap gibi beyaz taşların ve pürüzsüz sütunların etrafında çalkalanıyordu. Bir an o tuhaf düzenlerine uyarak birbiri ardına ilerlediler. Dom efendilerinin emri olmadan saflarını bozup bozmayacaklarını merak etti.

Merakı pek çabuk giderildi.

Cesetler tepeden inmekte olan orduyu fark edince durdular, gözsüz kafatasları ve kırık kılıçlarıyla tepeye doğru döndüler. Kılıçlar, bıçaklar ve mızraklar savaşmak için havaya kaldırıldı, binlerce paslanmış çelik parçası kan dökmek için can atıyordu.

"Safları sıklaştırın, birbirinize olabildiğince yaklaşın!" diye bağırdı Oscovko askerlerine.

Askerler söyleneni yaptı, birbirlerine yanaşarak atlardan ve çelikten bir duvar oluşturdular. Ordu hızla aşağı iniyordu.

Dom öne eğildi, atı da hemen tepki vererek hızlandı.

Her yer kan ve çürük kokuyordu. Askerlerin ve Kül Diyarlıların çığlıklarından başka ses duyulmuyordu. Gökyüzü bulutsuz ve mesmaviydi. Hatta huzur vericiydi ama aşağıda bir cehennem kaynıyordu. İskeletler ve cesetler ordu ve tapmak arasında korkunç bir duvar oluşturunuyordu. Dom gözlerini önünden ayırmıyordu. Cesetler yukarı bakıyor, iskelet parmaklarını ve çürümüş ellerini uzatıyorlardı.

Savrulan ilk kılıç onunkiydi ama sonuncu değildi.

İonalı Domacridhan bir ölümsüzdü, Kayıp Glorian'ın oğullarından biriydi. Ona ölümden korkmak öğretilmemişti. Bir ölümlü kadar savunmasız olmanın ne olduğunu bilmiyordu. Ama o bile dehşete kapılmanın ne olduğunu biliyordu. Bu düşünce kafasına cam kırıkları gibi saçıldı.

Ölümlüler ve atları her nasılsa hiç duraksamadan ceset ordusunu yarıp geçmeye başladı. Cesetler üstlerine atılıp pek çoğunu eyerinden çekip alırken bile Oscovko'nun askerleri şeytani ulumalarını sürdürüyordu. Acı dolu çığlıklar coşku, hatta sevinç çığlıklarına karışıyordu. Oscovko da kılıcıyla darbeler indirirken savaş naraları atıyordu. Yüzü çok geçmeden kan ve çamurla kaplandı ama Oscovko buna hiç aldırmıyordu. Trec prensi pek çok savaşa katılmış ve her birinden keyif almıştı.

Corayne için endişelenmesine gerek olmadığı için Dom tüm dikkatini sadece kendisine vermeye çalıştı. Hayatta kalmanın en iyi yolu buydu. Ama ne kadar denese de Sorasa, Andry ve Sigil'i bırakamıyordu. Savaşın dalgaları onları ayırmaya çalışsa bile birkaç metre ötelerinde kalmaya özen gösteriyordu.

Sigil onu da beraberinde ileri sürükledi, at sırtında Dom'dan bile iyiydi. İnanılmaz bir beceriyle hareket ediyor, atının da onunla birlikte savaşmasını sağlıyordu, Sigil'in baltası düzinelerce omurgayı parçalarken atı da kafataslarını ve göğüs kafeslerini çiğniyordu. Sigil deri giysileri içinde gökyüzüne karşı bir dağı andırıyordu, cesetler de dalgalı bir denizi.

Sorasa dört bir yana ok atarak Sigil'in peşinden gidiyordu. Elinden bıraktığı dizginler atın boynuna çarpıyordu. Onlara ihtiyacı yoktu, atı bacakları arasında sıkarak yönlendiriyordu. Okları pek çok cesede isabet etti, çoğunu yavaşlatırken birkaçını da yere devirdi.

Dom sol tarafta mavi yıldızı görür gibi oldu. Andry atının sırtında kılıcını bir yandan bir yana savurarak ilerliyordu. Yaver at sırtında savaşmayı iyi biliyordu. Kahverengi teni cilalanmış taş gibi parlıyor, yükselen güneşin ışığında kutsanmış biri gibi ışıldıyordu. Tanrılar savaş alanında birini koruyacaksa Dom bunun Andry Trelland olması için dua etti.

Savaş alanı ileri geri dalgalanıyor, süvariler çalkalanan cesetleri yarıp geçiyordu. Ama savaşçı birliği sayıca çok azdı ve nereye dönseler mızraklara ve kılıçlara denk geliyorlardı. Dom düzinelercesini parçalamıştı fakat durmadan yenileri geliyordu. Yalpalayarak akın ediyorlardı, her yere kemikler, etler ve çürümüş uzuvlar saçılıyordu. En kötüsü de Kül Diyarlıların korkmamasıydı. Titremiyorlardı. Hiç tereddüt etmiyorlardı. Sarsılmaz bir azimle hareket ediyorlar, daha vahşi bir irade tarafından yönlendiriliyorlardı.

Sorasa'nın atı birden tökezledi, başını sağa sola savurarak yere devrildi, korkunç bir kişneme havayı yarıp geçti. Dom hiç düşünmeden atını sese doğru çevirdi, Sorasa Sarn'ın bir ceset denizinin ortasında kaybolduğunu gördü, yayı çamurun içinde yok olmuştu.

"Amhara," diye hırladı Dom ne yaptığını bilmeden. Vücudu hissizleşti, uzuvları düşünmeden, umursamadan tepki veriyordu.

Sigil de Sorasa'yı görmüştü, ulur gibi haykırarak atını cesetlerin arasından sürdü.

Sonra gök gürültüsünü andıran bir sesle şaklayan kırbaç görüldü. Bir cesedi yakaladı, kafatasını sertçe çekerek omurgasından ayırdı. Kül Diyarlı yere devrilince bir elinde kırbacı, diğer elinde hançeriyle dizine kadar çamura batmış olan Sorasa Sarn görüldü.

“Dayan!” diye bağırdı Dom savaş alanına doğru, dudaklarından dökülen kelime çok tanıdıktı. Dom kelimeyi kendi dilinde, Glorian dilinde söylediğini fark etti. Bu dili hiçbiri bilmiyordu.

Sorasa yine de onu duydu, bakır rengi gözleri arbedenin içinde Dom’u buldu. Cevap vermedi, dikkatini etrafını çevirmiş olan düşmanlara vermişti. Gözlerini onlardan ayırmaması gerektiğini biliyordu. Ama etrafındaki cesetlere bakmaya devam ederken, Dom, Sorasa’nın dudaklarından kendi dilinde bir duanın döküldüğünü gördü.

Sorasa canını dişine takarak savaşırken örgülerinden kurtulan kısa saçları her harekette savruluyordu. Bu, Amharalarla dövüşmeye benzemiyordu, iki tarafın da birbirine denk bir beceri ve kurnazlık sergilediği bir dövüş değildi. Bu kıran kırana bir dövüştü, tam bir vahşetti. Cesetler gibi Sorasa da en ufak bir duygu ya da merhamet göstermiyordu.

Dom ilk kez Sorasa’nın Amhara eğitimi almış olduğuna sevindi. Bu sayede hayatta kalacaktı.

Birden kendi atı kişneyerek arka ayaklarının üzerinde şahlandı. Dom irkildi, kötü bir hisse kapıldı. Kırık bir mızrağın atının mağrur göğsüne saplandığını gördü. At yere yığılmadan elinde kılıcıyla sırtından atladı. Ölümsüz duyuları dikkat kesildi, sertçe yere inerken kılıcını savurarak yakınındaki cesetleri biçti. At çamura devrildi ama Dom çoktan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Bir an için bile olsa dönüp arkasına bakamazdı. Bir an Corayne’in çılgınlığını duyar gibi oldu ama onun hâlâ tepede, ağaçların arasında Charlie’yle birlikte güvende olduğunu biliyordu.

Sigil cesetlerin etrafından bir kement gibi dolaştı. Yanlarından geçerken Sorasa’ya da Dom’a da başını salladı, baltası-

nın ucundan kan damlıyordu. Gökyüzünü kaplayan bulutlar mavilikleri demir grisiyle dolduruyordu.

Kurt Yolu'ndayken olduğu gibi Dom kendini Sorasa Sarn'la sırt sırta buldu. Ama etraflarını Amharalar yerine cesetler sarmıştı, sayılamayacak kadar çoktular.

Sorasa kılıcını kaldırdı, bir cesedin kılıç darbesini savuşturdu. "Bana katılman ne hoş ihtiyar."

"Çok daha kötülerini gördüm," dedi Dom, sesi hissetmediği kadar kararlı çıkıyordu.

Sorasa ona ters ters baktı. "Bence kraken o kadar da zorlu değildi."

Dom büyük kılıcıyla bir cesedi ikiye bölerken kendini tutamayıp manyakça gülümsedi. "Ben senden söz ediyordum Sarn."

"Koltuklarım kabardı," dedi Sorasa sertçe, bacakları olmayan bir Kül Diyarlının üstünden atladı. Yaratık çürümüş parmaklarının yardımıyla sürünerek gidiyordu.

Dom göz ucuyla Andry'nin hâlâ atının sırtında olduğunu, cesetlerin etrafında dönen Sigil'i takip ettiğini gördü. Diğer süvariler de onlara katıldı, sayıları giderek azalan Kül Diyarlıları yarmak için yeni bir hücumla kalktılar. Dom nefesinin kesildiğini hissetti, içinde bir umut uyandı, kılıcı ileri geri savruluyor, çizmeleri ayaklarının altındaki kafataslarını eziyordu.

Kaybediyorlar, diye düşündü savaş alanına çabucak bir göz atarak. Parçalanmış cesetlerle kaplı da olsa öncekinden daha fazla boşluk görebiliyordu. Her yere kemikler yığılmış, çamur kırmızıya dönmüştü. Ama gözleri yalan söylemiyordu. Yaşayanların ordusu bastırdıkça cesetlerin sayısı azalıyordu.

Kazanabiliriz.

Ölen Yoldaşlar için. Ayaklarının altında bir yerlerde, pek çok kırık kemik gibi çamurların içinde kaybolmuş Cortael için. Dizginsiz bir sevinç Domacridhan'ın içinde bir alev gibi yükseldi.

Sonra dünyanın en kötü sesini duydu. Hayır, duymadı... *hissetti*.

Tapınağın kulesinde çan çalmaya başladı.

Çanın boğuk sesi onu zamanda geriye sürükledi, İonalı Domacridhan dizlerinin üstüne çöktü, kılıcı yere düştü. Sorasa'nın gölgesi ritmini hiç bozmadan etrafında dönmeye devam ediyordu. Sorasa'nın ona seslendiğini duydu ama ne dediğini anlamıyordu, kelimeler daha Sorasa'nın ağzından çıktığı anda yitip gidiyordu.

Şimdi Sorasa yoktu. Amhara ortadan kaybolmuştu.

Dom'un gördüğü Cortael'di, sert yüzüyle ve elinde Kirmen kılıcıyla başında dikiliyordu. Mücevherler uğursuz bir ışıkla parlıyor, kırmızı-mor alevler gibi titreşiyordu. Cortael kılıcı kaldırıncı Dom korkarak geri çekildi. Ama eski dostu kımıldamadı. Donup kalmıştı, dünyanın tün vahşetine karşı savunmasızdı.

Kül Diyarlılar Cortael'in etrafım sararken Dom haykırmak istedi. Ama olduğu yerde çakılıp kalmış, çamura saplanmıştı. Her şeyi en baştan izlemeye mahkûm olmuştu.

Birden Taristan belirdi, bu, Dom'un aklından çıkaramadığı bir görüntüydü. Taristan'ın kılıcı Cortael'in tam kalbine saplandı. Eski Cor'un oğlu yavaşça yere yığıldı, sanki suyun içinde hareket ediyordu, parmakları tutunacak bir yer arar gibi havaya uzanmıştı.

Dom'un boğazı acıyordu, oysa çığlık attığını hatırlamıyordu.

Çan yeniden çalınca Dom irkilerek büzüldü. Taristan tekrar belirdi, kılıcını havaya kaldırdı. Dom çeliği âdeta

hissediyor, önce vücudunun hangi parçasını kaybedeceğini merak ediyordu.

Tapınağın kapısından küllerle kaplı bir rüzgâr esti, içeride gölgeler kıpırdanıyordu.

Dom'un gözlerini kapatmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

25

SAHİPSİZ GÖLGE

Corayne

Ormanlık tepeleri ceset ordusunun kokusu sarsa da Corayne'in ağzına hâlâ biberiye ve lavanta kokusu geliyordu. Andry'nin çayının hatırasına tutunuyor, bir fincan daha içmeyi, yine kamp ateşinin başında, uykusuz geçirdiği o uzun gecede olmayı diliyordu. Ama tersine atının boynuna doğru eğilmiş, diğerleriyle birlikte ilerliyordu.

Sonunda biri dizginlerini tutup onu kenara çekti, sıradan çıkarıp ağaçların arasına doğru götürdü. Diğerleri gürleyerek ileri atıldı, Oscovko'nun birliğinin en önündeki askerler bayraklarındaki kurtlar gibi uluyordu. Dom da içlerindeydi, altın sarısı saçları güneş ışığında parlıyordu. Sorasa ve Sigil de peşinden gidiyordu, Sorasa yayını havaya kaldırmıştı, Sigil baltasını başının üstünde çeviriyordu. Andry de onlarla

birlikteydi, Corayne gözlerinin yaşlarla dolmaya başladığını hissetti.

Dizginlerini tutan el çekmeye devam ediyor, hem Corayne'in atını hem de kendininkini saldırıdan uzaklaştırmak için ağaçların daha sık olduğu bir yere doğru götürüyordu, orada bekleyip gizlenebilirlerdi.

"Charlie," dedi Corayne nefes almakta zorlanarak. Tepenin diğer tarafından askerlerin ve canavarların kan donduran çığlıkları yükseliyordu. "Charlie, onları bırakamayız."

Kaçak rahip ona bakmaktan kaçındı, yüzü kaya gibi sertti. Corayne onu hiç bu kadar ciddi görmemişti, Charlie'nin kaşları çatılmış, dudakları incecik bir çizgi halini almıştı.

"Sen ölüyken bir işe yaramazsın, ben de dövüşürken," dedi atları sürmeye devam ederek. "Onlara ayak bağı oluruz. Bırakalım da kendi canlarını kurtarmaya odaklansınlar."

Corayne öfkeden çığlık atmamak için kendini zor tutarak başını belli belirsiz salladı. Eliyle yüzündeki yaşları sildi. Hiç faydası yoktu. Durdurulamaz yaşlar sessizce akmaya devam ediyor, yüzünden sicim gibi iniyorlardı, sonunda Corayne çürük kokan havadan tuz tadı almaya başladı.

Atlarının sırtından inmeden tepenin kıyısında durdular, ağaç dalları kıymıklardan ve dikenlerden oluşan bir duvar halinde etraflarını sarmıştı. Aşağıda iskelet ordusu açıklığa doluyor, tapınağın çevresinde bir duvar oluşturuyordu. Charlie iki elini de öpüp gözlerine dokundu, sessizce dua ederek başını eğdi. Dudakları durmadan kımıldıyor, Ward panteonundaki bütün tanrılara yakarıyordu.

Corayne önce bakmak istemedi, gözlerini sımsıkı yumdu. Sesler de görüntü kadar korkunçtu. Trec ulumaları. Ceset canavarların takırtılara karışan çığlıkları. Can çekişen atlar. Sigil'in savaş narası. Corayne'in bilmediği ama yine de anla-

dığı bir dilde haykıran boğuk bir ses. Gözlerini açınca İonalı Domacridhan'ın Kül Diyarlıların arasında kanlı bir yol açarak ilerlediğini gördü, atı kemiklerin üstünden koşarken Dom büyük kılıcıyla lime lime etleri ve kırık zırhları biçiyordu. Tapınağın önünde çalkalanan toprak çamura dönüşerek hepsini kahverengilere ve kırmızılara boyuyordu. Corayne ürpererek bütün kanın onlara ait olduğunu fark etti. Kül Diyarlılardan kan akılmıyordu. Kalpleri atmıyordu.

Kalbi yerinden çıkacak gibi atarken midesi allak bulak oldu. Neredeyse nefes almayı unuttu, dizginleri tutan eklemleri bembeyazdı, o kadar sıkı tutuyordu ki tırnakları kendi etini kanatıyordu. Hiçbirinin farkında değildi. Önlerindeki manzara o kadar korkunçtu ki dünyadaki diğer her şeyi gölgede bırakıyordu.

Savaş bir sarkaç gibi sallanıyor, üstünlük bir taraftan diğerine geçip duruyordu. Corayne izlemeye dayanamadığından onun yerine kaosun içinde Yoldaşları aramaya koyuldu.

Tapınak her şeyin üstünde yükseliyor, beyaz çan kulesi bir nöbetçiyi andırıyordu. Corayne tapınaktan nefret ediyordu. Basamakların üzerinde başka bir diyarın rüzgârlarıyla uçuşan bir tutam kül sürükleniyordu. Corayne tapınağın içine, altın rengi ışığın belli belirsiz parıltısına bakmamaya çalıştı. Ama Kirmen çıplak teninde havada çakan şimşek gibi titreşiyordu. Daha altta vahadaki Kirmen'den daha farklı bir şey tıslıyordu. Çizgilerinin üstünden geçip ezberlemeye çalışıyormuş gibi Corayne'in parmaklarında ve yüzünde dolaşıyordu. Corayne onu itip uzaklaştırmak istedi ama havadan başka itecek bir şey yoktu.

Sarkaç onlardan yana sallanmaya devam ediyordu. Trec savaşçıları sağlam durup acımasızca saldırmaya devam ederken iskeletlerin sayısı azalıyor gibiydi. Corayne'in o kadar

nefret ettiği umut kalbinde bir ot gibi yeşerip büyüyordu. Corayne umudu görmezden gelmeye, gözlerinin önündeki savaşa lanetler okumamaya çalışıyordu.

Hem iskelet hem de ölümlü yüzlerce ölü yerde yatıyordu ama kemiklerin sayısı kanayan bedenlerden çok daha fazlaydı.

“Kılıcını hazırla Corayne,” diye fısıldadı Charlie, afallamış haldeydi. Gözleri hayretle parlıyordu.

Corayne Kirmen kılıcının yıpranmış deri sapına doğru uzandı. Yine babasının elinin yankısını hissetti. Babasının başarısızlığı, Corayne’in zaferi.

Birden çan çaldı.

Çan kulesinden uçuşan kargalar gıklayarak demir grisi gökyüzüne doğru yükseldi. Corayne onları izlerken kanatları olmadığına hayıflandı.

Ben orada değildim. Babamı ölürken görmedim, diye düşündü, başına bir ağrı saplandı. Eliyle alnını tuttu, neredeyse eyerden düşecekti. *Ama yeteri kadar biliyorum. Onları çan sesi getirdi.*

Hafif aralık, sulanmış gözlerinin arasından tapınağın kapısına baktı. Tapınağın içindeki ışık titreşiyor, altın sarısı ve iğrenç bir kırmızı arasında gidip geliyordu. Çarpan bir kalp gibi başındaki ağrıyla eş zamanlı olarak atıyordu. Kül Diyarı’nda ne kadar rüzgâr varsa bir araya gelip tozu dumanı Kirmen’den savaş alanına doğru üfledi. Bu, Kül Diyarlıları cesaretlendirmiş gibiydi, hepsi bir ağızdan haykırmaya başladı, sesleri boğuk ve ıslıklıydı, imkânsız nefesleri kemiklerin arasından tıslıyordu.

Dom çan sesiyle birlikte tökezleyip bir dizinin üstüne çöktü. Sorasa bir elinde kılıcı, diğerinde hançeriyle savaşmayı sürdürerek Dom’un başında dikiliyordu. Ama yeterli değildi, çember daralıyordu, Kül Diyarlılar kana susamıştı.

Çanın gürültüsü arasından Sorasa'nın sesi duyuldu. "Sigil!"

Temur ödöl avcısı atını kalabalığın arasından sürerek yanlarına varmıştı bile. Elinde baltasıyla atının sırtından atladı, yerde yuvarlanarak Dom'un öbür tarafında ayağa kalktı. Dom hâlâ dizlerinin üstündeydi, ellerini karnına bastırmıştı ama Corayne kan falan göremiyordu. Dom çanın her çalışmada irkiliyordu.

Dom'un ne gördüğünü, ne hatırladığını Corayne ancak tahmin edebiliyordu.

Andry.

Başı çatlayacak gibi ağrımaya rağmen Corayne gözlerini kaldırıp mavi yıldızı aradı. Oscovko oradaydı, yaralanmıştı ama hâlâ savaşıyordu, askerleri etrafına toplanıyordu. Ama Andry ortada yoktu. Çocukluktan daha yeni çıkmış olduğu halde çevresindeki bütün erkeklerden daha adam olan Gallandlı yaverin mavi yıldızı yoktu.

Tapınağın basamaklarında kapılar hâlâ açılıyor, ışık gittikçe artıyordu. İçeride gölgeler kımıldandı, Kül Diyarı takviye birliklerinin ilki dışarı çıkmaya başladı. Bunlar savaş alanındakiilerden çok daha korkunçtu, daha çürümüş haldeydiler, yürürken toza dönüşüyorlardı.

Ama bu kadarı da kâfiydi.

"Ah, tanrılar, bizi koruyun," diye mırıldandı Charlie.

Corayne tekrar gözlerindeki yaşları sildi, hava ısınınca teni diken diken oldu. Dizginlerini şaklattı.

"Bunu bizim yapmamız gerekiyor."

Charlie'nin engel olmasına fırsat vermeden hızla tepeden inmeye koyuldu, aklında iki şey vardı.

Kirmen... ve mavi yıldız.

Corayne hiçbir şey duymuyor, hiç koku almıyordu. Acıyı hissediyordu ama onu görmezden gelerek uyustu. Sadece atının

iki kulağı arasındaki çizgiyi görüyordu. Bacaklarını kısırağın iki yanına bastırmış, Sigil'in öğrettiği gibi atı bacaklarıyla sıkıca kavramıştı. Bir elini Kirmen kılıcının sapını tutmak için serbest bırakmıştı, diğer elindeki uzun bıçağı yandan saldırabilecek bir Kül Diyarlıyı biçmek için hafif bir açıyla öne doğru uzatmıştı.

"Corayne!" diye haykırdı biri, sesi millerce öteden geliyor gibiydi. Corayne sesin kime, bir kadına mı yoksa erkeğe mi, bir ölümlüye mi ölümsüze mi ait olduğunu anlayamadı. Tek bildiği Andry'nin sesi olmadığıydı.

Sonra Andry'yi gördü, yolunun üstünde yatıyordu, mavi yıldız okyanusta bir deniz feneri gibiydi.

Başının ağrısı üç kat arttı ama kalbindeki korkunç yaranın yanında hiçbir şey değildi.

Boğazından bir haykırış koptu. "Andry!"

Andry sesini duyunca irkildi, ayağa kalkmaya çalıştı ama çamur onu tekrar içine çekiyordu. Yaralanmıştı ama yaşıyordu, yüzünde uzun bir kesik vardı, dizinin üstündeki yaradan da kanlar akıyordu. *Ama yaşıyor.*

"Andry!" dedi Corayne tekrar, uzun bıçağı elinden attı.

Parmaklarını açtı, kolunu alabildiğine aşağı uzattı. Dişlerini sıkarak Andry'nin biraz daha hızlı hareket etmesi, biraz daha doğrulması için dua etti. Kendi vücudu dayansın diye dua etti.

Andry yirmi metre öteden Corayne'in gözlerine baktı, başını yavaşça ileri geri salladı. Birkaç Trec askeri en yakındaki Kül Diyarlıları zapt ediyordu ama yine de giderek yaklaşmaktaydılar. Andry elini dermansızca kaldırıp gitmesi için Corayne'e işaret etti.

"Kirmen'e git!" diye bağırdı güçlkle, nefesi kesiliyordu. "Corayne!"

Corayne'in başına yine şiddetli bir ağrı saplandı. Ama Corayne dayandı, bir eli Kirmen kılıcındaydı, diğerini yere doğru açmıştı. Korkunç ağrı yüzünden haykırarak eğildi, vücudunun açısını ayarlayıp elini uzattı.

Az sonra gücünün yetmeyeceğini anladı. Andry çok uzundu, deriler ve zincir zırhın içinde çok iriydi. Onu atın sırtına çekmesine imkân yoktu.

Andry, Corayne'in yaklaştığını gördü. Gözlerindeki parıltıdan Corayne onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı.

Ama durmadı.

Andry ayağa kalkıp yaralı bacağının üstünde dengede durmaya çalışırken dudaklarından acı dolu, korkunç bir feryat döküldü. Corayne'in atına doğru yürümeye başladı, dişlerini sıkarak hızlandı, yüzü acıyla çarpılmıştı.

Elini Corayne'e uzattı. Corayne'in parmakları onu yakasından yakaladı, Andry'nin elleri eyerin iki yanına tutundu. Andry tekrar bir feryat kopararak kendini eyerin üstüne çekip Corayne'in arkasına yerleşti, güçlkle nefes alıyor, kesik kesik soluyordu.

Andry sırtına yaslanınca Corayne az kalsın yine ağlayacaktı, Andry bir elini beline dolamış, diğerini aşağı sarkıtmıştı. Corayne kendi bedenindeki acıyı bastırmaya çalışarak düşmesin diye Andry'nin boştaki kolunu tutup kendine çekti.

Şimdi tapınağın basamaklarındaydılar, Corayne'in atının nalları taş zemini balyoz gibi dövüyordu. Corayne göz ucuyla Sigil'i gördü, baltası kıpkırmızı parlıyordu. Oscovko da diğer tarafına geçti, ikisi de Corayne'in atına ayak uydurmaya çalışıyordu. Üçü birlikte koçbaşı gibi ileri atıldı.

Tapınağın kapısı göründü, canavarlar dışarı dökülüyordu. Corayne Kül Diyarlıların arasında Kirmen'i gördü. Kirmen altın sarısı ve kırmızı parıltılar saçıyor, Corayne'in başı de-

gişen renklerle aynı anda zonkluyordu. Bir varlık içeriden Corayne'i izliyordu, gözleri Corayne'in bedenine saplanan keskin bıçaklar gibiydi. Corayne bıçakları çıkarıp atmaya çalıştı ama işe yaramadı.

Bekleyen oradaydı. Corayne'i bekliyordu.

Corayne arkasında Andry'yle yoluna devam etti, her yer canavarlarla doluydu. Gücünü toplayıp Kirmen kılıcını kınından çekti.

Mücevherler Kirmen'in ışığında parıldadı, kırmızı ve mor yansımaları Corayne'in görüş alanına yayılmaya başladı.

Corayne iki eliyle kılıcı havaya kaldırdı, dirseklerini Sorasa'nın öğrettiği gibi havaya dikmişti. Suikastçı hâlâ hayatta olsun diye dua etti. Sonra Kirmen diğer tüm düşüncelere baskın geldi. Diyarlar arasındaki portaldan, kapıdaki yarıktan başka bir şey kalmadı.

Sadece itip kapatmam gerekiyor, dedi kendine, yanakları yaşlardan sıırılsıklam olmuştu.

Zihninin bir yerinde Bekleyen gülmeye başladı, bu gırtlaktan gelen, kulak tırmalayıcı bir sest, sanki dünyanın parçaları birbirine sürtünüyordu.

Kılıcı ışıktta parlarken Corayne de güldü.

At Corayne'in altında tökezledi, bacakları gevşedi, boynu aniden saplanan bir acıyla büküldü. Corayne bir oyuncak bebek gibi eyerden fırlayarak öne doğru uçtu. Tapınağın taş duvarları onu karşılamak için yükselirken kendini çarpışmaya hazırladı.

Sonra yere düştü, ağzına küllerin ve kemik tozunun korkunç tadı doldu.

Sıcaklık ağır bir perde gibi üstüne çöktü. Kış geride kalmıştı, önünde acıdan ve işkenceden oluşan alev alev bir diyar vardı.

Corayne titreyerek doğruldu, başının ağrısı bir mum gibi sönüverdi. Kirmen kılıcını hâlâ sıkıca elinde tutuyordu ama hepsi bu kadardı. At yoktu. Andry yoktu. Corayne gözünü kırpmadan bakarak etrafını saran kırmızı ışığa bir anlam vermeye çalıştı.

“Burası neresi?” diye mırıldandı kendi kendine. Oysa biliyordu. Kendi diyarı geride, portalın diğer tarafında kalmıştı.

Kül Diyarı harap bir çöldü. Masmavi gökleri ve altın sarısı kumullarıyla parıldayan Ibal’a hiç benzemiyordu. Burası kıpkırmızı bir dünyaydı, parçalanmış bir diyardı, toprağı pas gibiydi. Corayne yere tükürdü, titreyen bacaklarla ayağı kalktı, savaşmak için kılıcını havaya kaldırdı. Etrafını saran şeytani Kül Diyarlılar geri çekildi, boş göz çukurları ve sarkmış çeneleriyle ona bakıyorlardı.

Corayne Kül Diyarlılar ve Kirmen arasında durduğunu fark edince irkildi.

Küçük bir kız bunu yapmak için yeterliymiş gibi.

Kül Diyarlıların arkasında dört bir yana doğru uzanan manzara korkunçtu. Burası kayalık uçurumlardan ve savrulan kumlardan oluşan bir diyardı, kıpkırmızı ufku dumanlar sarmıştı. Burası güneşsiz bir gündüz, yıldızsız bir geceydi, ikisinin arasında var olan bir yerdi. En kötüsü de uzaktaki bir kalenin silüetiydi, terk edilmiş kale yıkıntı halindeydi, kuleleri onarılmayacak şekilde yıkılmıştı. Kalenin etrafındaki şehir de harabeye dönmüştü. Corayne titredi, parçalanmış bir diyara baktığını anladı. Bekleyen başarıya ulaşırsa Allward da böyle olacaktı.

“Seninle tanışmak büyük zevk Corayne an-Amarat,” dedi biri, sesi ipek gibi akıcı, yeni dövülmüş çelik kadar sertti.

Ses dört bir yandan geliyordu, hem Kül Diyarı’ndan hem de Corayne’in kafasının içinden. Corayne derin bir nefes ala-

rak sesin sahibini aramaya başladı. Yere vuran bir gölgeden, pelerinli bir adamın silüetinden başka bir şey yoktu.

Ama ortada bu gölgenin sahibi olacak biri yoktu.

Bekleyen.

Kirmen kılıcı hâlâ parlıyordu, ışığı Kül Diyarı'nın kırmızı gökyüzünden daha parlaktı. Corayne önce kılıca, sonra da hâlâ ona bakmakta olan Kül Diyarlılara baktı. Sonra bakışlarını gittikçe koyulaşan gölgeye çevirdi. Gölge suya dağılan yağ gibi Corayne'e doğru yayılıyordu.

Corayne, Bekleyen'in olduğu yere doğru bakarak zoraki gülümsedi, elini Kirmen kılıcının kenarında gezdirdi. Avucu acıdı, parmaklarının arasından taze kanlar akmaya başladı.

Parmakları çizmelerinin içinde kıvrılarak zemini tarttı. Corayne koşmak istiyordu ama bacakları ağırlaşmıştı, sanki Kül Diyarı'nın havası tüm ağırlığıyla üstüne çökmüştü.

"Portaldan geçemezsin," diye tısladı Kirmen kılıcını savurarak. Çelik Corayne ve gölge arasında ışıldadı.

Gölge durdu, Bekleyen yeniden güldü.

"Henüz değil."

Corayne kendini kıpırdamaya zorladı ama ayakları sadece bir santim geri kaydı. Bu bile büyük bir ağırlığı kaldırmış gibi yorulmasına sebep oldu. Corayne dişlerini sıkarak güçlü görünmeye çalıştı. Kirmen'in diğer tarafında, parçalanmamış bir diyarda bıraktığı savaşçı arkadaşları gibi görünmeye çalıştı.

"Senin dünyan kayboldu Corayne." Gölge Onun sesiyle dalgalandı. "Senin henüz haberin yok. Nasıl olsun ki? O sefil umut yenilgiyi kabullenmene izin vermiyor. Ah, içindeki o alevden, o huzursuz kalbinden nasıl da nefret ediyorum."

Corayne bir adım daha attı, bu defa biraz daha kolay olmuştu. Kılıç elinde gittikçe ağırlaşıyordu. "Allward hâlâ ayakta. Savaşmadan da teslim olmayacak."

“Gördüğüm diyarları, sonsuz çağları, hırsın ve korkunun uçsuz bucaksız sınırlarını hayal dahi edemezsin. Ne kadar yanıldığını bilemezsin. Neredeyse sana acıyorum.” Ses üstünde dalgalanınca Corayne’in tüyleri diken diken oldu. “Kalbinden nefret etsem de bir yandan da ona hayranlık duyuyorum.”

Kirmen Corayne’in arkasında yanıyor, havayı gücüyle alazlıyordu.

“Kirmen kılıcını yere bırak. Öne doğru gel, geriye gitme,” dedi Bekleyen. “O zaman seni istediğin krallığın kraliçesi yaparım.”

“Taristan’a bunu mu vadettin?” Corayne yere tükürdü. “Onu kolay kandırmışsın.”

Bekleyen’in kahkahası camdaki bir çatlaktan içeri dolan rüzgâr gibi tizleşti. Başı sesten çatlayacak gibi olunca Corayne irkildi.

“Amcan gerçekten örnek bir insan,” diye tısladı Bekleyen. Yerdeki gölge biraz daha yaklaştı. “Hayır, Corayne, hayır tatlım. Amcana hükmetmek için onunla konuşmama gerek yok ama senin... ikna edilmen gerekiyor. Senin zihnin daha keskin, kalbin daha sert.”

Corayne gözlerini fal taşı gibi açtı. İçinden bir şok dalgası geçti. “Ne için?”

“Zaten yıkılmış olan bir şeye el koymak benim için çok kolay, Taristan da uzun zaman önce yıkılmıştı. Ama sen öyle değilsin. Her nasılsa, şu anda bile, sende en ufak bir çatlak görmüyorum.”

Corayne başını kaldırıp gözlerini kısarak gölgeye baktı.

“Hiçbir zaman da göremeyeceksin,” dedi olanca hızıyla dönerek.

Kirmen’e, Allward’a dönüyordu. Sevdiklerine dönüyordu.

Kül Diyarlılar da onunla birlikte harekete geçti, hırlayıp tıslıyor, ileri atılırken birbirlerinin üstüne devriliyorlardı. Corayne iskelet parmakların saçlarına dolandığını, pelerinine asılıp ayak bileklerine yapıştığını hissetti.

Ama zayıftılar, diyarları gibi harap haldeydiler.

Ben daha güçlüyüm.

Corayne sıçradı, elinde şimşek gibi parlayan Kirmen kılıcını olanca gücüyle savurdu. Arkasında bir şey Kül Diyarı'nı deprem gibi sarsan doğaüstü bir iniltiyle bir çığlık attı.

Corayne portaldan geçip kendi diyarındaki mermer zemine sertçe düşerken bile çığlık yankılanmaya devam ediyordu.

Sonra çığlık yok oldu, kırmızı ışıkla, küller saçan rüzgârla ve Kirmen'in kendisiyle birlikte kayboldu. Altın rengi iplik hiç var olmamış gibi titreşerek söndü, geriye hâlâ tapınakta gezinen Kül Diyarlılardan başka bir şey kalmadı.

Corayne güç bela ayağa kalktı, zayıf bacaklarının üstünde durmaya çalışırken Kül Diyarlılardan biri ona doğru gelmeye başladı, her adımda kaburgaları dökülüyordu. Pek çok adamın kanına bulanmış çentikli bir bıçağı havaya kaldırdı. Corayne bıçağı savuşturdu, Kirmen kılıcını omurgasına indirerek yarattığı ikiye böldü.

Sonra kanların üstünde ayağa kaydı, yeniden yere yığıldı.

"Andry," diye mırıldandı, başı dönüyordu.

Zemin eğildi, onu karşılamak üzere yükseldi ama Corayne bayılmamak için direniyordu. Bu gözlerini son kapatışı olabilirdi. Kirmen'e çok yakındı.

"Uyumama izin verme, izin verme... O çok yakında," diye mırıldandı.

Güçlü eller onu yerden kaldırdı, tapınaktan çıkardı, Corayne soğuk havayla kendine gelir gibi oldu. Hava hâlâ leş

gibi kokuyordu ama Corayne Kül Diyarı'nın tüm kalıntılarını ciğerlerinden atmak için derin bir nefes aldı.

Corayne titreyerek başını kaldırdı, Dom yeşil bir ateşle yanan gözlerini ona dikmişti. Corayne rahat bir nefes alamayacak kadar bitkin, konuşamayacak kadar haraptı. Dom sertçe başını salladı ve katliamdan geriye kalanların arasından yürümeye başladı.

“Bitti mi?” diye mırıldandı Corayne kendini Dom'un kollarına bırakarak.

Dom, Corayne'i omzuna atmakla yetindi.

Arkalarında tapınağın salonu karardı, tekrar gölgelerle doldu. Çan sessizdi. Kirmen gitmişti, kopmuştu, altın sarısı ışığı sönmüştü.

“Andry yaşıyor mu?”

Dom yine hiçbir şey söylemedi. Corayne bu kez göz yaşlarına engel olmadı, sıcak, öfke dolu damlalar halinde Dom'un omzuna akmalarına izin verdi. Dom hissettiyse bile hiç belli etmedi.

Saniyeler ya da günler geçti. Corayne hangisi olduğunu bilemiyordu.

Sonunda Dom onu yere yatırdı, Corayne ayağının dibine top gibi büzüldü. Islak gözlerle Dom'a baktı, Kadim muhafızından bir açıklama bekledi. Dom ise omuzlarını sarkıtarak uzaklaştı. Corayne'in görüşü bulanıklaştı, şimdi sadece önündeki toprağı görüyordu. Bu kez bayılmak istedi. Yere uzanıp karanlığın bir süreliğine onu ele geçirmesine izin vermek istedi. Kirmen kapanmıştı, Bekleyen'le arasına bir duvar örülmüştü. Sadece şu an için bile olsa yeniden güvendeydi.

Görüşü netleşti, yüzünün önündeki peçe kalktı.

Gökyüzü yine gri bulutlarla doluydu. Ancak bir saat geçmişti. Corayne yine tepenin üstünde oturuyor, Charlie'yle

birlikte yaptığı gibi aşağıdaki tapınağa ve savaş alanına bakıyordu.

Tepede yalnız değildi.

Ağaçların arasında çeşitli şekillerde yaralanmış askerler yatıyordu. Birkaçı acıdan inlese de çoğu oturuyor, kesik ve sıyrıklarıyla ilgileniyorlardı. Trec askerleri acıya alışkındı, yaralarına rağmen sırtıyorlardı. Birkaçı yaralarını kıyaslıyordu. Oscovko adamlarının arasında geziniyordu, üstü çıplaktı, kaburgalarındaki bandaj kan içindeydi. Corayne'in ağzı açık kalmıştı, anlamaya çalışıyordu.

Arkasından bir fısıltı duydu. "Başardın," dedi biri acı dolu ama güçlü bir sesle.

Corayne dizlerinin üstünde doğrulup arkasına döndü, yavaşça dönüyordu ama sonra öyle hızlandı ki başı döndü. Görüşü yeniden berraklaşınca nefesi kesildi, ellerinin üstüne düştü.

"Andry," dedi ona doğru emekleyerek. "Andry."

Andry kımıldamadan yatıyordu, pelerini başının altına yastık yapılmıştı. Biri bacağındaki ve yüzündeki yaraları sarmış, kahverengi tenini çamurlardan arındırmıştı.

Corayne titreyerek elini yavaşça Andry'nin yanağına koydu, canını acıtmaktan korkuyordu. Andry parmaklarının altında sıcacıktı, ateşi olduğundan değil, harcadığı efor yüzündendi. Savaş havada asılı kaldığı gibi Andry'nin üzerinde de asılı kalmıştı.

Andry geri çekmesine fırsat vermeden Corayne'in elini tuttu, avucunu yanağına bastırdı.

"Corayne," diye mırıldandı, gözlerini kapadı.

Göğsü hâlâ ıslıl ıslıl olan mavi yıldızın altında düzenli olarak inip kalkıyordu. Hiçbir yatak bu kadar davetkâr, hiçbir battaniye bu kadar yumuşak ve sıcak görünmemişti.

KILIÇ KIRICI

Corayne sonunda yorgunluğuna yenik düştü. Tek yapabildiğı yaralı yaverin yanına kıvrılıp başını kararlılıkla atan kalbinin üstüne koymaktı.

Çabucak uykuya daldı ama kâbus görmedi.

26

ÖLMİYİ BECEREMEMEK

Sorasa

Sorasa Sarn ejderha krateriyle iskelet ordusunun arasında artık neye inanacağını bilmiyordu. Dua ettiği hiçbir tanrı bu kadar gerçek olmamıştı. Lasreen bile.

Gözlerini ellerine dikip güneş ve ay dövmesine baktı. Elleriindeki çizgiler bir savaşın ardından olması gerektiği kadar kirli değildi ama zaten Kül Diyarlıların kanı akmıyordu. Tendonlarından geçip kemiklerini parçalayan bir bıçak dışarı tertemiz çıkıyordu. Sorasa cinayet işlediği ve lonca eğitimi aldığı onca yıl boyunca hiç böyle bir şey görmemişti. Amhara hiç böyle bir düşmanla karşılaşmamıştı.

Bu da Mercury'nin neden Corayne'i öldürtmeye kalkacak kadar aptal olduğunu açıklıyor. Corayne'in sonunun kendi sonu da olduğunu bilmiyor, diye düşündü. Ama belki de öğrenebilir.

Ellerine bakmayı bırakıp etrafı gözden geçirmeye koyuldu, tepe aşağıdaki savaş alanına doğru eğiliyordu. Yaralı

askerler yağın kar gibi yerlere yayılmış, ağaçlara yaslanmış ya da toprağa uzanmışlardı. Yaralıların çoğu çamurların içinden taşınmış, sadece durumu kımıldatılamayacak kadar ağır olan birkaç kişi kalmıştı. Ölümler ceset ordusundan uzaklaştırılmış, hacılar yolundan dereye doğru götürülmüştü. Oscovko kendi ölümlerine göz kulak oluyor, bir prensin ve komutanın yapması gerektiği gibi defin işiyle ilgileniyordu.

Sorasa aynısını yapmak zorunda olmadığına sevindi.

Corayne hayattaydı. Dom hayattaydı. Andry, Charlie ve Sigil de hayattaydı. Valtik hâlâ ortalarda yoktu, nerede ne yaptığı belli değildi. Cadının yokluğu Sorasa'nın pek umurunda değildi. Hiç değilse geri kalanı hayatta kalıp Kirmen'in parçalandığını, tapınağın kapandığını görmüştü. Savaş kazanılmıştı.

Sorasa hepsini ağaçların arasından izledi. Kendini koyunlarını sayan bir çoban gibi hissediyordu. Corayne ve Andry, Dom'un hiç hoşlanmadığı bir biçimde birbirlerine sokulup hemen uykuya daldı. Dom da yakınlarında bir yere çöktü, yüzü asıktı, öfkeli görünmemeye çalışsa da başaramıyordu. Charlie dua ederek yaralıların arasında dolaşıyor, arada bir diz çökerek birkaç söz mırıldanıyordu. Trec halkı en çok Syrek'e taptığı için Charlie avuçlarını öperek askerlerin gözlerine dokunuyordu.

Kampta dolaşan Sigil sırtarak Sorasa'nın yanına geldi. Dişleri de baltası gibi kan içindeydi. Harcadığı efordan dolayı yüzü hâlâ kıpkırmızıydı, bronz teni terden parlıyordu. Burnu kırılmış, alt yarısı tuhaf bir açıyla yamulmuştu. Ama Sigil hiç rahatsız değilmiş gibiydi.

"Ne sabahtı ama," dedi ıslık çalarak, elini Sorasa'ya uzattı.

Suikastçı hiçbir şey söylemeden elini tuttu, ödöl avcısının onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

“Şunu halletmen gerek,” diye mırıldandı Sigil’in yüzüne bakarak.

Sigil söylenerek hafifçe burnuna dokundu. “Bence bana ayrı bir hava kattı.”

“Horlamana neden olacak,” dedi Sorasa.

Şimşek hızıyla parmaklarını Sigil’in burnunun iki yanına koydu ve sert bir hareketle kemiği çatırdatarak yerine oturttu. Sigil acıyla homurdandı.

“Hiç komik değilsin,” diye söylendi, hafifçe dokunarak burnunu yokladı. “Ayrıca kokuyorsun,” diye ekledi başıyla Sorasa’nın vücudunu işaret ederek.

Gerçekten de Sorasa çamur, kemik tozu ve ter içindeydi. Yakası, saçları, yüzü leş gibiydi.

Sorasa omuz silkti, o da Sigil’i işaret ederek onu tepeden tırnağa süzdü.

“Sen de pek harika görünmüyorsun,” dedikten sonra dereye doğru inmeye koyuldu.

Sigil gülerек peşinden gitti, kuru yapraklar ve çalılar ağır çizmelerinin altında çıtırdıyordu. Tüm ölümcül yeteneklerine rağmen ödül avcısı gizlilik konusunda hiç becerikli değildi.

Derenin üst kısmında, Oscovko’nun ölüleri gömmekle meşgul olduğu yerden görünmeyen ve suyun yeterince derin olduğu bir yer buldular. Savaşın pisliklerinden temizlenmeye can atarak soyundular. Sorasa kendini buz gibi suya hazırladı ama Sigil boynuna kadar suya gömülerek kendini kayaların ve girdapların arasında sürüklenmeye bıraktı. Sorasa elinden geldiğince çabuk ovalanarak temizlenmeye çalışırken Sigil suları sıçratarak biraz eğlendi.

Sorasa gökyüzüne bakarak alçak, gri bulutları inceledi. “Şansımıza şu anda bir ejderha ortaya çıkmasın da,” diye homurdandı, dişleri soğuktan birbirine vuruyordu.

“Biraz daha bekle Ejderha!” diye bağırdı Sigil gökyüzüne doğru. “Pantolonumu giyene kadar bekle.”

Sorasa kendini tutamayıp alçak sesle gülmeye başladı. Güldü, güldü, sonunda göğsü kahkahalarla dolup taşmaya başladı. Sigil soğuktan al al olmuş yanaklarıyla onu izliyordu, pek keyiflenmişti.

Sonra sığığın içinde oturup üstüne biraz su çarptı.

“Bhur’a haber gönderdim,” dedi. Buz gibi sular geniş omuzlarından sert kaslarla kaplı sırtına akıyordu.

Sorasa durdu, gözlerini kırıştırtarak Sigil’e baktı. “İmparator’a mı?”

“Ne de olsa kuzenim.” Sigil omuz silkti ve elini gövdesinin etrafında akan sulara vurdu. “Ayrılmadan önce Volaska’dan ona bir mektup gönderdim. Charlie Ward’daki her adama, kadına ve çocuğa bir şeyler karalayıp gönderdiğine göre ben de göndereyim diye düşündüm. Ama kim bilir Korbij’e ulaşması ne kadar sürer?”

Çoktan karla kaplanmış bozkırlardaki Temur başkentine varmak haftalar alırdı.

Sigil’in çekik gözleri kısıldı, geniş yüzü acıyla çarpıldı. “Keşke ona bundan da bahsedebilseydim. Tabii ejderhadan da.”

Sorasa suyun içinde titredi. “Ona ne yazdın?”

“Mümkün olduğunca her şeyi,” dedi Sigil parmaklarıyla sayarak. “Vahadaki Kirmen’i. Corayne’in amcası Tarry bilmem kimi falan.”

“Taristan,” dedi Sorasa dişlerinin arasından.

“Hah, işte o.” Sigil derin bir nefes alıp yıkanmaya koyuldu, yüzüne tekrar su çarptı. Yüzündeki kanları ovalarken parmaklarının arasından konuşmaya başladı. “Hesapsızlar ve Temurijon’un tüm gücü olmadan Ward’ın düşeceğini söyledim. Erida’nın bütün diyarı yutacağını söyledim. Onu bile.”

Sorasa'nın dişleri birbirine vurmaya başladı. Dağlarda eriyen karların soğuk suyu tenine iğneler gibi batıyordu. "Sana inanacak mı?"

"Umarım." Sigil kıyıya çıktı, bronz teni gri ormanda ışıldıyordu. "Ama kıymetli barışını riske atmak istemeyebilir."

Hava da neredeyse dere kadar soğuktu, Sorasa titrememeye çalışarak pelerinine sarındı. "Ne yazık ki barışı korumak için savaşmaktan başka seçenek kalmadı."

"Ben de öyle dedim. Bu kadar güzel söyleyemesem de." Sigil omuz silkti, kurulanmaya koyuldu. Nasıl donmadığını Sorasa anlayamıyordu. "Mektuba onu da yazdım. Ya sen?"

Cilalanmış taş kadar siyah olan gözleri parıldadı. Sigil'in manipülasyon yeteneği de yoktu, ne demek istediği gayet açıktı. Sorasa pelerininin altında titreyerek soruyu geçiştirdi.

"Mercury'ye bir mektup göndermeyi düşündüm," dedi kollarını ovarak ısıtmaya çalışırken. "Ama nasıl olsa beni dinlemeyecekti. Erida'nın ödediği yüklü paradan sonra buna imkân yoktu. Ve..." Sesi kesildi. "Yaptığım şeyden sonra."

Sigil açıkça kaşlarını çatarak suya tükürdü.

"Ölmeyi beceremedin diye seni suçlayamaz," dedi öfkeyle, yumruğunu çıplak göğsüne vurdu. Sorasa bir kez daha Timur kadınının nasıl donmadığını merak etti. "Bunun için utanma Sorasa Sarn. Lordun aslında seninle gurur duymalı. Demek ki seni iyi eğitmiş."

Sorasa sakın görünmeye çalışsa da elinde olmadan irkildi ve sertçe içini çekti. *Sigil haklı. Hayatta kalmayı başarmış olmam beni suçum değil, diye düşündü. Ama onların suçu da değil. Onlar da benim gibi itaat etmek üzere yetiştirilmişti ve beni öldürmeye gönderildiler.*

"Affedersin," dedi Sigil hemen, asık yüzü yumuşadı, yerini acıma dolu bir ifadeye bıraktı.

Bu, Sorasa'nın canını daha da çok yaktı.

"Sorun değil," diye mırıldandı Sorasa elini şöyle bir sallayarak. Hançeriyle öldürdüğü suikastçıları değil, ceset ordusunu düşünmeye çalıştı. "Olup bitenlerin yanında Amharalar önemsiz kalıyor."

Pelerinini omuzlarından attı, soğuğa meydan okuyarak iç çamaşırlarını ve derilerini giydi. Hâlâ kirliydiler ama ormanın derinliklerinde yapılabilecek pek bir şey yoktu.

Sigil de aynısını yapıp kıyafetlerini ve çizmelerini giydi. Onda pek nadir görülen bir ciddiyete bürünmüştü, kocaman gülümsemesinden eser yoktu. Dereye, sonra da ötedeki ağaçlara, Oscovko'nun askerlerini gömdüğü yere doğru baktı.

Ödül avcısı içini çekerek pelerinini omuzlarına attı. "Artık çoğu şey önemsiz."

Galland yamaçlarında fazla oyalanmadılar. Yakınlarda hiç garnizon yoktu ama Ascal güneye birkaç haftalık mesafedeydi ve Erida'nın topraklarının bu kadar derinlerinde olmak hepsinin sinirini bozuyordu, özellikle de Oscovko'nun. Oscovko birliğini karanlık çökmeden yola çıkmaya hazırlamış, yarası ağır olanlar atların arasındaki sedyelere bağlanmıştı. Andry de onlardan biriydi, bacağındaki sargı değiştirilmişti. Sorasa onu sedyeye bağlarken Trec askerlerin kötü iş çıkarmasını bekleyerek dikişlerini incelemişti. Yaranın güzelce dikildiğini görünce şaşırmıştı. Yaver çabuk iyileşecek, sınırı geçinceye kadar ayağa kalkmış olacaktı.

Trec'e dönmek tuhaf geliyordu ama orası güvenli ve görece yakındı. Sorasa yeniden toplanmak için en iyi seçeneğin bu olduğunu biliyordu, Corayne bile aynı fikirdeydi. Corayne yeni verilen atının sırtında, Charlie'nin yanı sıra ilerliyordu, Andry ikisinin arasında, sedyesine bağlanmıştı.

Sigil, Oscovko'yla birlikte en önden gidiyor, silüeti ufak tefek adamların yanında göze çarpıyordu. Corayne'den fazla uzak olmayan Sorasa ve Dom, peşlerinde bir düzine kadar adamla en arkadan geliyordu.

İki yüz atlı Kirmen'de kaybettikleri yüz ölüyü geride bırakarak Galland ormanlarında yola koyuldu.

Küçük bir bedel, diye düşündü Sorasa.

Kuzeye yolculuk güneye doğru olandan daha hızlı görünüyordu. Bu işler böyleydi. Kirmen'in gölgesi artık yolculuklarının üzerine düşmüyordu, tapınak bir kez daha unutulmaya terk edilmişti. Savaş alanına karşı bembeyaz görünen taşlarıyla ağaçların arasında kayboldu. Belki otlar kan ve kemik tozuyla beslenecek, açıklık birkaç yıl sonra tekrar yeşerecekti. Trajedi geride kalacak, zamanın önlenemez akışında yitip gidecekti.

Sorasa onları eve götüren Oscovko'nun da daha hızlı bir tempo tutturduğunu gördü. Oscovko mağrur havasından bir şeyler kaybetmiş, yüzünün rengi gitmişti. Sorasa bunun ceset ordusu yüzünden olduğunu düşündü. Artık neyle karşı karşıya olduklarını, Gallandlı Erida'nın Ward'ın üzerine neyi saldığını öğrenmişti ve bu yüzden elini çabuk tutmak istiyordu. Atlar hızlı adımlarla eski Cor yoluna doğru ilerliyordu.

Sorasa bu kez yoldan gitme düşüncesiyle ürpermedi. Şu anda gizlenmekten çok hıza ihtiyaçları vardı.

Eski Cor zamanında yapılmış olan yollar imparatorluğun geniş sınırları boyunca yayılarak büyük şehirleri ve çok sayıda kavşağı birbirine bağlıyordu. Bu yol, Gözcü Hattı, deniz kıyısındaki Gidastern'e kadar uzanıyor, sonra kıyıyı takip ederek Calidon'a kadar gidiyordu. Galland'dan geçen ve merkezinde Ascal'ın bulunduğu diğer birçok patıkaya ve yola bağlanıyordu.

Trec'in başkentine dönmek için en kestirme yol Cor yoluydu, burası aynı zamanda bir ordu ya da garnizon için de en kestirme yoldu. Sorasa'nın atı sert toprağın ve parke taşlarının üzerinden diğerlerini takip ediyordu, yol derin tekerlek izleriyle kaplıydı. Araya asılı yaralıları olmadan üç atı yan yana sürebiliyorlardı, sedyeleri taşıyanlar bile daha hızlı ilerliyor, ormandaki kadar zorlanmıyorlardı. Sorasa yine de kendini fazla savunmasız hissediyordu, pelerinine iyice sarınıp kürklü başlığını kafasına çekti.

Başını çevirip süvarilerin ve yorgun argın ilerleyen askerlerin arasından geriye baktı. Ufuk ormanın ötesinde uzanıyor, Beyaz Aslan mavi bir kurdele gibi dolanarak vadiyi ikiye bölüyordu. Doğuda, denize doğru kara bulutlar toplanmıştı. Gözlerini kısarak bakınca gri ve altın sarısı topraklar üzerinde ilerleyen bir orduya benziyorlardı.

Sorasa başını iki yana salladı. Korkacak yeni düşmanlar icat etmeden de her şey zaten yeterince zordu.

Yanında ilerleyen Dom da keyifsiz görünüyordu. Ölümsüz gözlerini ormanlık yamaçların son uzantılarında ve dallarda gezdirdikten sonra gökyüzüne çevirdi. Gözünü bile kırpmıyordu, bakışları keskin bir kılıç gibiydi.

Sorasa dilini şaklattı. "Taristan'ın ağaçlardan atlayacağını sanmıyorum."

"Ama bir ejderha atlayabilir," dedi Dom hırlar gibi bir sesle.

"Listeye bunu da ekle," diye homurdandı Sorasa başını yine iki yana sallayarak. "Ejderha konusunda yanılıyor olmaz mısın?"

Dom eyerinde kımıldandı, sırtını dikleştirerek Sorasa'ya baktı. "Başka hiçbir şey bir ormana bunu yapamaz."

"Yangın olabilir, yıldırım düşmüş olabilir. Son derece aptal bir oduncu olabilir," dedi Sorasa fazla umutlu bir sesle.

Yine de artık tanıdık gelen bir korkunun göğsüne çöreklendiğini hissedebiliyordu. "Allward'daki son ejderha yüzyıllar önce öldü."

"Tam olarak üç yüz yedi yıl önce." Dom yeniden dalgınlaşarak düşüncelere gömüldü.

Sorasa çenesini kapadı. İğneler kanatırken ölümsüzü iğnelemek hiç de eğlenceli değildi.

Dom yine de Sorasa'nın sormadığı soruyu yanıtladı, sesi öfkeli çıkıyordu.

"Orada olamayacak kadar küçüktüm. Ama keşke olsaydım."

Sorasa nedense Dom'u başka bir yaşta düşünemiyordu. Ölümsüzlerin yaşam süresini kavramak onun için imkânsızdı. *Ölümsüzler için çocuk olmak ne ifade ediyor? Dom gözüme ancak otuzunda gibi görünüyor, öyle de davranıyor. Bu yaşa gelmesi ne kadar sürdü? Hâlâ yaşılanıyor mu? Sarı saçlarına bir gün ak düşecek mi?* Gözünde canlandırmaya çalışsa da başaramadı. Dom onun için sadece şu haliyle vardı, her nasılsa hem beş yüz hem de otuz yaşındaydı. Dünya için çok eski ama yine de çok yeniydi.

Dom hatıralarına o kadar dalmıştı ki Sorasa'nın dikkatle ona baktığının farkında değildi. Sorasa yeşil gözlerinin acıyla dolduğunu gördü. Bu, yılların onda bıraktığı izi ilk görüşüydü. Acı onu yaşlı gösteriyordu. Ama bu tapınak ya da Corayne'in babası gibi taze bir yara değildi. Bu daha derin bir acıydı, tanıdıktı, katlanması daha kolaydı.

"Anklavlar birleşti ve büyük bir bedel ödeyerek kazandı," dedi Dom alçak sesle.

Sorasa başlığının altında güçlkle yutkundu, yakası boğazını sıkıyordu. Dom ölümsüz bir prensti, huysuz bir ihtiyardı, fazla inatçıydı. Nereden baksan sinir bozucuydu. Sorasa yine de binbir zahmetle ördüğü duvarın çatlaklarından kalbine

bir sempatinin sızdığını hissetti. Var gücüyle bu duyguyu bastırmaya çalıştı.

Acımaktan nefret ederdi. Dom'a da acımayacaktı.

Ama Dom gözlerini Sorasa'nın gözlerine çevirdi, yeşil bakır rengiyle çarpıştı. Sertçe kaşlarını çattı. Parmakları kılıcının sapına uzanıp deriyi kavradı. Çelik çamurdan ve küllerden arınmıştı ama Sorasa, Dom'un tapınaktaki halini hatırlıyordu. Bir kaplan gibi, bir ayı gibi savaşıyor, ikisi tek bir formda birleşmişti. Çan sesinden başka hiçbir şey onu alt edememişti.

"Son ejderha beni yetim bıraktı," dedi öfkeyle. "Bu ejderhayı hafife almayacağım."

Sorasa sadece başını sallayabildi, nedense nefesi kesilmişti.

"Öyleyse ben de hafife almayacağım," dedi başını yeniden öne çevirerek.

Suikastçı da ölümsüz de kendini toplamak için bir müddet sustu. Atları uyum içinde ilerliyor, nalları kırık taşların üstünde şakırdıyordu. Sorasa gerildiğini hissetti. Gün ışığının her saniyesi Erida'nın adamlarının ağaçların arasından çıkıp Corayne'i yakalaması için bir fırsattı. Demir grisi gökyüzünün altında aldıkları her nefes bir ejderha saldırısından önceki son nefesleri olabilirdi.

Sorasa hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

"Ejderha konusunda haklıysan bir Kirmen daha açılmış demektir," dedi sonunda tekrar Dom'a bakarak. Dom yine her zamanki gibi yüzünü asmıştı. "Ejderha bir yerden geldi. Belki o da Kül Diyarı'ndan..."

"O diyarda ejderha yok," dedi Dom, Sorasa'nın umudunu kökünden söküp atarak. Gerilmiş çenesinde bir kas seğirdi. "Bir Kirmen daha açılmış."

Sorasa derin derin iç geçirdi. Birden sıcak basmıştı, başlığını geriye attı. Boğazından manyakça bir kahkaha yükseliyordu, kendini tutamayıp kahkahasını soğuk rüzgâra bıraktı.

“Kahretsin,” dedi elleriyle yüzünü kapatarak.

Dom atının sırtında başını salladı. “Gerçekten de kahretsin.”

Bitkinliğe yabancı olmayan Sorasa kendini yorgunluk dalgalarına bıraktı. Başını dikip omuzlarını çevirdi, yine de ne kadar esnerse esnesin iliklerine işleyen ağrıların geçmeyeceğini biliyordu. *Ne zaman bir dağı aşsak hemen arkasında bir tane daha beliriyor.*

“Amharaların beni öldürmesine izin vermeliydim,” diye homurdandı ellerini iki yana açarak. “Kesinlikle tüm bunlardan çok daha kolay olurdu.”

Dom espriyi anlamadı. Birden Sorasa’ya döndü, hareketleri çok hızlıydı, Kadim hızı Sorasa’nın idrakinin çok ötesindeydi.

Yeşil gözleri öfkeyle parladı. “Bunu bir daha söyleme.”

“Peki,” diye mırıldandı Sorasa afallayarak, yanaklarının kızardığını hissetti.

Dom ağaçları gözden geçirmeye devam etti, bir yandan da havayı kokluyordu. Sorasa’ya duyduğu her seste hırlayan bir tazıyı hatırlatıyordu.

Dom birden ıslık çaldı, atını yolun dışına doğru sürerken eliyle de işaret ediyordu.

“Ağaçların arasına!” diye bağırdı herkese. Sıranın başındaki Sigil ağaçlara doğru yöneldi, Sorasa da atını mahmuzlayarak Dom’un peşinden gitti.

Birkaç Trec asker yayını hazırladı ama Dom eliyle yayları indirmelerini işaret etti. Atından yere atlayıp kollarını kaldırdı. “Ok atmayın... onlar çocuk,” diye seslendi ağaçların arasına girerek.

Çocuk mu? Sorasa, Dom'un birkaç adım gerisinden geliyordu, alçak çalılıkları ve çam dallarını aralayınca Dom'un devrilmiş bir meşenin dibinde diz çöktüğünü gördü. Dom ağacın oyulmuş gövdesini inceliyordu. Kafile yolda durmuş, Oscovko da atından yere atlamıştı.

Sorasa, Dom'un üstü başı kir içinde üç küçük kızı tatlı sözlerle meşe ağacının gövdesinden çıkardığını gördü. Kızların solgun yüzü küllere bulanmıştı, saçları ve buruşuk giysileri is içindeydi. Sadece ikisinin pelerini vardı, en büyükleri yün elbisesinin ve şalının içinde titriyordu.

Oscovko da Dom'un yanına gidip elini kızlara uzattı. "Şş, şş, her şey yolunda. Güvendesiniz," dedi eğilip gözlerine bakarak.

Kızlar Oscovko'yu şöyle bir süzdükten sonra büzülerek birbirlerine sokuldular.

"Bir savaşçı birliği," diye mırıldandı en uzun boyluları Oscovko'nun arkasına, yoldaki askerlere doğru bakarak.

Sorasa atından indi. Üç kızın bir şeyden çok korkup travma geçirdiği belliydi.

"Belki de daha az korkutucu biri onlarla konuşmalı," dedi Dom'a ve Oscovko'ya çekilmelerini işaret ederek. "Corayne!"

Corayne çoktan gelmişti bile, topallayarak yürüyen Andry'yle birlikte ağaçların arasından çıkıyordu, Charlie de arkalarındaydı. Yaver her adımda acıyla yüzünü buruştursa da kimsenin yardımını olmadan yürümeye devam ediyordu. Sorasa sedyesine dönmesi için ona bağırarak istedi ama kendini tuttu. Nasıl olsa dinlemeyecekti.

Corayne kızlara yaklaşırken Sorasa kendi yüzünün pek de sakinleştirici olmadığını bildiğinden geride durdu.

Corayne gözlerini kızların üzerinde gezdirerek ne diyeceğini düşündü. Yavaşça bir dizinin üstüne çöktü, Andry arkasında duruyordu.

“Merhaba, ben Corayne,” dedi sakın bir sesle, zoraki gülümsedi. “Siz kimsiniz? Nereden geliyorsunuz?”

En uzun boylu kız, kardeşlerine sarılarak onları kendine çekti. Sorasa önce kızın konuşmayacağını sandı ama sonra kız çenesini yukarı kaldırdı, mavi gözleri ıslıl ıslıldı.

“Adım Bretha,” dedi. “Gidastern’den geliyoruz.”

Corayne başını salladı. “Merhaba Bretha. Sen çok cesur bir kızsın. Hemen anlaşılıyor.” Corayne kızların giysilerine ve eskimiş ayakkabılarına baktı. “Bu soğukta ta Gidastern’den buraya yürümüşsünüz.”

“Koştuk,” diye mırıldandı en küçükleri Bretha’nın göğsünden.

“Yüce tanrılar,” dedi Corayne gözlerini kocaman açarak. “Neden kaçıyordunuz? Yangından falan mı?”

Bretha ciddi ciddi başını salladı. “Evet. Bir sürü yangın çıktı.”

“Şehir yanıyor!” dedi en küçükleri gözyaşlarına boğularak.

Çocuğun ağladığını duyunca Sorasa’nın içinde bir şey kırıldı, başını çevirmek zorunda kaldı. Yere, atlara, hâlâ yolu gözleyen Sigil’e baktı. Yine oradan gitmek istedi. Çocukları alıp yola devam etmek istedi.

Andry’nin sesi sakın, çayı kadar sıcaktı. “Tek başınıza buraya kadar nasıl gelebildiniz?”

“Babamla,” dedi Bretha hıçkırarak.

Sorasa yüzünü buruşturdu, en büyükleri de ağlamasın diye dua etti.

“Babanız şimdi nerede peki?” diye sordu Corayne çekinerek.

Kızlar cevap vermedi ama en küçükleri ağlamaya devam etti.

“Anladım.” Sesi titrese de Corayne hemen kendini topladı. “Şehriniz için çok üzıldüm ama bizimle gelebilirsiniz. Vodin’e gidiyoruz, bir kalede kalacağız ve ocağın karşısında ısınacağız. Bakın, bu Trec prensi,” dedi eliyle Oscovko’yu göstererek. Oscovko hafifçe el salladı. “Prens sizinle tanıştığına çok sevindi.”

Ortanca çocuk kocaman gözlerle Oscovko’ya baktı.

“Bizim şehrimizi de bir prens yaktı,” dedi tuhaf, donuk bir sesle.

Corayne başını yana eğip kaşlarını çattı. Arkasında duran Sorasa hangi salağın mumu yanık bıraktığını merak ediyordu.

Bretha kardeşlerini yine kendine çekti, mavi gözlerini kıstı. “Bir prens ve kırmızı giysiler içinde bir rahip.”

Sorasa’nın tüm öfkesi eriyip gitti, sırtından bir ürperti geçti, gözü hafifçe karardı. Yanında duran Dom’un sertçe içini çektiğini duydu, Corayne de dengesini kaybederek Andry’ye yaslanmıştı. Andry yaralarına rağmen Corayne’e destek olmayı başarıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Corayne kekeleyerek konuşmaya çalıştı. “Bir prens ve rahip mi dedin?”

“Aslında rahip değildi. Bir büyücüydü,” dedi ortanca kız ablasına bakarak. “Annemin dediği gibi bir Kirmen artığı.”

“Ah, affedersiniz.” Bretha başını eğdi. “Kırmızı giysiler içinde bir *büyücü* demek istedim.”

“Gidastern’de,” diye fısıldadı Sorasa.

Kız Sorasa’nın gözlerine baktı. Başını salladı, korku dolu gözlerle suikastçıyı süzdü. “Evet. Onları iki gün önce şehir kapısından girerken gördüm. Sonra da yangın başladı.”

Sorasa'nın kafası allak bullak olmuştu. Diğerlerinin de aynı durumda olduğunu hissedebiliyordu.

Corayne toprağa yığılarak olduğu yere oturdu. Elini saçlarından geçirdi, gözleri uzaklara daldı. Başını üç çocuktan Yoldaşlara çevirdi, görmeyen gözlerle bakıyordu.

Dom olduğu yerde donup kalmıştı, öfkeden titriyordu. Elini yine kılıcına attı, sapını kıracak kadar sertçe kavradı.

Corayne parmaklarını toprağa geçirdi. "Taristan oradaysa..."

"Bir Kirmen daha," dedi Andry boğuk bir sesle. "Bir portal daha."

Sorasa dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti, iri cüssesinden destek almak için elini Dom'un omzuna koydu. Birden nefes almakta zorlanmaya başladı. İskeletleri, kemikten ibaret parmaklarını, paslı kılıçlarını hatırladıkça hâlâ tüyleri diken diken oluyordu. Korkusunu bastırmak için loncada öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. Korkunun seni yönlendirmesine izin ver ama kontrolü ona bırakma. Bu imkânsız geliyordu.

Bir Kirmen daha. Sadece ejderhanın geldiği yer değil, bir Kirmen daha açık. Saymaya çalıştı. İkisi kapanırken ikisi açıldı. Ne zaman bir adım ilerlesek o iğrenç prens bizi geri itiyor.

Sözler Kadim üzerinde tam tersi bir etki yaratmıştı. Ne titriyor ne de korkuyordu.

Sorasa, Byllskos'tan beri ilk kez lonalı Domacridhan'dan korktu. O gözlerin arkasında Dom yoktu, sadece nefret ve öfke vardı. Vahşi yanı tüm düşüncelerini bastırmış, kontrolü ele geçirmişti.

"Taristan çok yakında," diye hırladı Dom, kızlar korkuyla titredi. "Öldürmeye yetecek kadar yakında."

KILIÇ KIRICI

Son darbeyi indiren Charlie oldu, dehşet içindeki yüzü Sorasa'nın karnına saplanan bir bıçak gibiydi.

Kaçak rahip bir ağaca yaslanarak derin bir nefes almaya çalıştı. Yavaşça avuçlarını öptü, dua etmek için ellerini kaldırdı.

"Sırada Alevler Diyarı var. Infyrna."

27

İMPARATORİÇENİN YÜKSELİŞİ

Erida

Fetih için kutlama yapılması gerekiyordu.

Hem gösterişli bir taç giyme balosu Erida'nın artık aynı sarayda oturan Gallandlı ve Madrentine soylularını oyalamak için iyi bir fırsattı. Ne kadar gizlemeye çalışsalar da Erida hepsinde aynı kuşkuları görüyordu. Madrentine Marguerite'in başına gelenler tüm saraya yayılmış, herkes tarafından duyulmuştu. Haber büyük ihtimalle Ascal'a da ulaşmış, Cor yollarından Lord Ardath'ın iyi işitmeyen kulaklarına kadar varmıştı.

Erida haince dedikoduları duymazdan gelmemesi gerektiğini biliyordu. Müdahale etmezse iltihap yayılacak, soyluların sadakatini ve bağını da yiyip bitirecek, kurmaya çalıştığı her şeyi mahvedecekti. Ayrıca başka soyluları da Konegin'in peşine takacak, bir derebeyinden diğerine koşmalarına neden olacaktı. Çabaları Marguerite'le sınırlı kalmayacaktı. Saray-

dan ve saray dışından başkalarının da dostluk ve entrika mektupları aldığından şüphesi yoktu.

Dairesinin salonunda bir koltuğa kıvrılmış, Vara Körfezi'ne ve kıyıdaki Partepalas'a bakıyordu. Taristan bir sonraki Kirmen'in peşine düşeli haftalar olmuştu ve gökyüzündeki tuhaf kızılık hâlâ geçmemişti. Taristan gece karanlığından faydalanarak Ronin'le birlikte denize yelken açmıştı. Büyücü o cırtlak kırmızı pelerinini giymekte ısrar etmişti ama Taristan saray kıyafetlerini bırakıp yıpranmış deri yelegine ve lekeli, eski pelerinine dönmüştü. Erida, Taristan yolculuğa çıktığı için endişeleniyordu ama aslında buna gerek yoktu. Kimse kocasını tehdit edemezdi, ne çelikle ne de ateşle. Ayrıca Taristan doğuştan bir gezgin olduğu için yollara alışkındı. Erida sadece Taristan'ın Kirmen'i açıp vazifesini tamamlayarak çabucak dönmesini istiyordu.

Nedimeler öğleden sonraki taç giyme töreni ve ardından verilecek olan balo için kraliçenin giysilerini hazırlayarak salonda koştururken kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Erida, Taristan'ın da yanında olmasını isterdi ama Kirmen onu çağırıyordu ve kendisinin de yerine getirmesi gereken vazifeleri vardı. Madrence kraliçesi tacını giymesi, ünvanını pekiştirmesi ve muhteşem kaderine doğru ilerlemesi gerekiyordu.

Kirmen de egemenliklerini güçlendirecek, imparatorluğa giden yolun taşlarını döşeyecekti.

Ne kadar çabuk olursa ikimiz de o kadar güvende olacağız, diye düşündü Erida başını geriye atarak.

Hizmetçilerden biri, yatarken örüldüğü için hâlâ dalgalı olan uzun, küllü kahverengi saçlarını parlatıncaya kadar taramakla meşguldü. Bir diğeri nasırlarını yumuşatmak için ellerini ve ayaklarını yağla ovuyordu. Erida içini çekti, gevşeyerek kendini ana bıraktı, zihni dışında her şey sessizdi.

Nedimleri Erida'nın istediği gibi onu yalnız bırakıyordu. Erida etrafındaki genç soylu kadınlara güvenmemesi gerektiğini biliyordu.

Gökyüzündeki tuhaf kızılık sarayın geri kalanı gibi onu da çok rahatsız ediyordu ama kimse bunun ne olabileceğine dair bir açıklama getiremiyordu. Ronin bile soruları karşısında dudak büküp başından savmak ister gibi kafasını iki yana sallayınca Erida onun da bir şey bilmediğini anlamıştı.

Erida başını çevirince yaşlı bir kuş gibi pencerenin yanına tünemiş olan Bella Harrsing'i gördü. Harrsing elinde bastonuyla cama yaslanmıştı. İhtiyar kadın başını elinden geldiğince eğdi, ilerlemiş yaşı yüzünden yavaş hareket ediyordu. Sefer onu ihtiyarlatmış, yüzüne yeni kırışıklıklar, ellerine yeni lekeler eklemişti. Açık yeşil gözleri rengini kaybetmiş gibiydi, bir de hırıltılı bir öksürük baş göstermişti.

"Otursan iyi edersin Bella," dedi Erida dikkatle yaşlı kadına bakarak. Kraliçenin ölümlülük konusunda hiçbir yanılgısı yoktu ama yine de Bella'ya biraz daha tutunmak istiyordu.

Leydi Harrsing elini şöyle bir salladı. "Oturunca her yerim ağrıyor," diye homurdandı. Bedeni güçten düşse de karakteri hiç değişmemişti, her zamanki kadar sertti. "O kadar ata binmek ve portatif yataklarda uyumak ihtiyarlığımı geri getirdi. Ayakta durmak daha iyi geliyor."

"Sana diğerleriyle birlikte sarayda kalmanı söylemiştim."

"Ne zaman diğerleri gibi oldum ki leydim?" dedi Harrsing, gülümseyince yüzü kırış kırış oldu.

"Doğru," dedi Erida. Hizmetçi saçlarını taramayı bitirdi, dörde ayırarak örmeye koyuldu. Parmakları kafa derisinde hızlı ve sertçe hareket ediyor ama canını yakmıyordu. "Yanımda olmandan memnunum."

Harrsing bastonunu yere vurarak körfezi gözden geçirdi, kaşlarını çatarak sulara oynaşan kızılığa baktı. "Kocan yanında olamadığı için mi?"

"Seni sevdiğim için Bella, bilgeliğine değer verdiğim için," dedi Erida koltuğundan kalkarak. İç gömleği beyaz bir bulut halinde yere döküldü.

Hizmetçisi hemen koşup akşamki törende giyeceği elbiseyi getirdi. Erida ona bir fistan giydirdiklerini zar zor fark etti. Peşinden elbise geldi. Elbise bordo rengi ipekli kumaşından ve köprücük kemiklerini açıkta bırakan dar korsajından da anlaşılabileceği üzere eskiden bir Madrentine kraliçeye aitti. Yere kadar dökülen geniş kollarına yeni işlemler yapılmış, kumaş Eski Cor'un gülleriyle, Galland'ın altın rengi aslanıyla ve Madrence'in gümüş aygırıyla süslenmişti. Hepsi de belindeki örgülü altın kemer kadar göz kamaştırıcıydı. Ve taht odasında bekleyen taç kadar. Nedimeler sırmalı pelerinini sırtına yerleştirip iki omzundaki mücevherli kopçaları takarken Erida, Harrsing'in kurnaz bakışlarını hissetti.

"İki ülkenin kraliçesi olmam artık sana ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyor," dedi elini uzatarak. Bir hizmetçi her parmağına birer yüzük taktı, yakutlar ve safirler Galland zümrüdünün yanında parlamaya başladı.

Harrsing, Erida'nın gözlerine baktı. Kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşti, yüzü gerildi. "Bu doğru mu majesteleri?"

"Ben yalan söylemem Bella," dedi Erida yalanı ağzında hissederek. *Kraliçeler ne söylemesi gerekiyorsa onu söyler, tanrılar dışında kimse onları bu yüzden yargılayamaz.* "Sana yalan söylemem."

Erida ellerini çırparak hizmetçilerini uzaklaştırdı, Harrsing'in narin parmaklarını ellerinin arasına aldı. Harrsing'in elleri yumuşak ve tombuldu, son derece şişmişti.

"Bana her şeyi söyleyebilirsin."

Harrsing yutkundu. "Ben sadece... şu Marguerite meselesi," diye mırıldandı Erida'yı pencereye doğru çekerek. Tuhaf ışık Harrsing'i hastalıklı bir gölgeye çevirirken Erida'nın mücevherlerini ateş gibi parıldattı. "Buna inanmak çok zor. Seni iyi tanıyorum."

Erida gözlerini kıstı. Harrsing'in onu kınadığını hissetse de anlamazlıktan geldi. "Ben yufka yürekli değilim Bella."

"Onu da biliyorum," dedi ihtiyar kadın hemen, sanki Erida'yı yatıştırmaya çalışıyordu. "Ama bu kadar fevri davranacağını hiç düşünmemiştim. En azından şeye kadar..."

"Neye kadar?" dedi Erida dişlerini sıkarak.

Leydi Harrsing kendini toplamak için derin bir nefes aldı. Yaşından ötürü değil, tehlikeli sularda yüzdüğünü bildiği içindi. "Prens Taristan'la evlenene kadar."

Erida dudaklarını büzdü. "Evliliğimi onayladığını sanıyordum."

"Benim onaylamam bir anlam taşımıyor," dedi Harrsing içini çekerek, başını iki yana salladı.

"Taşıyor."

"Ona değer veriyorsun, onu yanında istiyorsun, benim ya da Thornwall'un değerini nasıl görüyorsan onunkini de görüyorsun." Harrsing, Erida'nın ellerini sıktı, yaşına göre şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Ben de bu konuda seni destekliyorum."

Erida bir kaşını kaldırarak başını yana eğdi. Danışmanı saçmalasa da kendini dinlemeye zorladı. *Bella yaşılanıyor ama hiç değilse sözlerine kulak verilmesini hak ediyor.*

"Ama?"

"Ama Taristan sarayın gerçeklerini anlamıyor," dedi Harrsing, fısıltıları umutsuz bir tona dönüştü. "Politikadan anlamıyor. Görünüşe göre normal bir insan gibi davranmaktan

da anlamıyor." Gözleri ışıldadı, dikkatle Erida'nın gözlerine baktı. "Ama sen anlıyorsun."

Erida elinde olmadan güldü. Ellerini yavaşça çekti. "Sanırım buna denge deniyor Bella."

"Evet, majesteleri," dedi Harrsing gönülsüzce. "Ben sadece düşüncesizce bir şey yapıp tacı başınıza taktığınız günden beri başardığınız her şeyi tehlikeye atmanızı istemiyorum. Başarılarınıza pek az kişi erişebilir. Siz Galland kraliçesisiniz, tüm diyardaki en güçlü kişisiniz. Madrence'ı da aldınız, Siscaria da teslim olmak üzere. Ama elinizde tutamayacağınız şeye uzanmayın. Bir başka kulübe için kalenizi riske atmayın."

Neler yapabileceğimi bilmiyorsun Bella, kaderimde neyin yazılı olduğunu da, diye düşündü Erida bıkkınlıkla. Hafifçe leydisinin koluna vurdu, tatlı tatlı gülümsedi.

"Söylediklerini dikkate alacağım," dedi tekrar hizmetçilerine dönerek.

Harsing arkasından elinden geldiğine reverans yaptı. Bastonu elinin altında titriyordu. "Teşekkür ederim majesteleri."

Hizmetçiler yeniden işe koyuldu. Biri Erida'nın saçına son rötuşları yaptı, dört örgüyü tek bir uzun örgü haline getirip altın ve gümüş tokalarla süsledi. Bir diğeri dudaklarını boyayıp yanaklarına allık sürdü.

Harsing hep yaptığı gibi bir müddet onu izledi. Gurur ve memnuniyet dolu bir büyükanne gibi. Ama Ascal'daki gibi, Erida'nın tek başına kraliçe olduğu, tek bir tahtta oturduğu zamanlardaki gibi değildi. Şimdi Harrsing'in gözlerinin arkasında karanlık bir şey vardı. Erida bunu ağırlarına ya da yaşına vermek istedi. Leydi Harrsing daha başkentten ayrılmalarından evvel, kıtada zorlu bir sefere çıkmalarından evvel de yaşlı bir kadındı. Erida eskiden olsaydı Harrsing'in

yüzündeki tuhaf ifadeyi önemsemezdi. Ama şimdiki kadın, kraliçe Erida bunu görmezden gelemezdi.

“Bu arada,” dedi Erida, “kızından haber aldın mı Bella?”

Harrsing içini çekti, konunun değişmesinden memnun görünüyordu. İçtenlikle gülümsedi. “Hangisinden majesteleri?”

Erida’nın dudakları kıpırdandı. Leydi Bella’nın kıta genelinde güçlü bağlantıları olan üç kızı vardı, her biri bir sürü çocuğa ve güç sahibi birer kocaya sahipti.

“İbalet prensiyle evlenen kızından,” dedi Erida sertçe.

Harrsing’in yüzünden bir gölge geçti. Bakışlarını yere indirdi, bastonuna bakarak vereceği cevabı düşündü.

“Hayır, çoktandır almadım. Elbette mektup gönderiyor ama çoktandır Ascal’dan uzağız, mektupların beni bulması zaman alacaktır,” dedi fazla hızlı konuşarak. “Neden sordunuz?”

Erida hayal kırıklığını iyi sakladı. Harrsing’in yalan söylediğini hemen anlardı.

“Galland donanması Uzun Deniz’de bazı sorunlar yaşıyor. Thornwall’un dediğine göre korsanlar konusunda,” dedi abartılı bir tavırla omuz silkerek. Hizmetçilerin ve nedimelerin onları dinlediğinin farkında olduğundan kayıtsız görünmeye çalışıyordu. “Ama korsanların bu kadar sorun yaratabileceğini hiç bilmezdim. İşin içinde başka bir şey olmasından şüpheleniyorum.”

Harrsing ürkmüş bir kuş gibi kabardı, etekleri etrafında uçuştı. “İbal’ın, filolarıyla bile size karşı gelmeyeceği kesin.”

“Muhakkak,” dedi Erida.

Hizmetçilerden biri bir ayna uzattı, Erida elbisesinin her bir kıvrımına kadar tam olarak nasıl görüldüğünü bildiğinden aynaya bakmadı bile. Artık bir kraliçe değil yükselmekte olan bir imparatoriçeydi. Şimdi sadece bu akşam için özel olarak hazırlanmış taçlarına ihtiyacı vardı.

Erida ellerini bir kez çırparak beğendiğini gösterdi. Hizmetçiler işlerinin bitmesine sevinerek geri çekilip gözlerini yere indirdi.

Nedimeler hemen içeri doluştu, en güzel elbiselerini giymişlerdi bile. Ama hiçbir kraliçeyi gölgede bırakamazdı. Böyle aptalca bir hata yapmamaları gerektiğini iyi biliyorlardı.

Erida emin olmak için yine de onlara şöyle bir baktı. Taş bebek kadar güzel olan Kontes Herzer bile gri ipek elbisesinin içinde sönük ve sade görünüyordu.

Erida tatmin olarak yeniden Bella'ya baktı, gözlerini yaşlı kadına dikti, gözleri safir kadar sertti.

"İbal, Gallandlı Erida'ya meydan okuyabilirdi ama artık iki ülkenin kraliçesiyim, iki krallığı elimde tutuyorum. Bunu onlara hatırlatmakta fayda var," dedi imalı bir sesle. "Kızlar annelerini dinler, özellikle de senin gibi akıllı olanları."

Harrsing bir kez daha sarsakça reverans yaptı. Erida kadının yüzündeki huzursuzluğu fark etmemeye çalıştı.

Taristan gittiği için Erida taht odasına yalnız girdi, İnciler Sarayı pembe duvarları ve kıymetli tablolarıyla etrafını çeviriyordu. Erida hâlâ sağanağın ardından yanardöner ışıltılar saçan, yaldızlı pervazlar ve kristal camlarla bölünen bulutların arasında yürüyormuş gibi hissediyordu. Gün batımıyla birlikte rengi koyulaşan gökyüzü görkemli bir manzara oluşturuyordu, sanki tüm diyar altından bir kalkanın altına asılmıştı.

Mermer zemine vuran ışık Erida'nın gölgesini duvarlara düşürüyordu. Erida toplanmış olan saraylıların arasından geçerken düzenli adımlarla yürüyor, çok hızlı ya da çok yavaş yürümemeye gayret ediyordu. Aslan Muhafızları iki yanındaydı, altın sarısı zırhları zayıf ikindi ışığında parlıyordu.

Erida salonda muhafızlarının zırhlarının ve çizmelerinin gürültüsünden başka ses çıkmadığını fark edince keyiflendi.

Soylular artık kendi aralarında fısıldaşmıyorlardı.

Cesaret edemiyorlar.

Madrence tahtı ,üstünde haftalar geçirdikten sonra artık tanıdık geliyordu. Zaten onların kraliçesiydi ama bu gösterinin bir amacı vardı. Robart da gösterinin bir parçasıydı, kalabalığın önünde durup izlemek zorunda bırakılmıştı. Erida yanından geçerken Robart'ın gözlerine baktı, el ve ayak bileklerine takılmış altın prangaları fark etti. Robart da görmeyen gözlerle Erida'ya baktı, şehrin önündeki tepelerde kamp kurmuş olan ceset ordusu kadar cansızdı. Kızının ve oğlunun ölümü onu iki çapa gibi dibe çekmişti, gerçekten acınası bir manzara oluşturuyordu.

Ama bu önemli bir manzaraydı. Kralı bu halde gören soylular onu yeniden tahta çıkarmak gibi bir umuda kapılamazdı.

Madrence'ta Pryan'a diğer tanrılardan daha fazla tapılıyordu. Erida sanatın, müziğin, kutlamaların ve hikâye anlatıcılığının büyüleyici tanrısını pek umursamıyordu ama tanrının onurlandırılması yerine getirilmesi kolay bir gelenektir. Pyran'ın diyardaki temsilcisi, Pyran'ın Neşesi olarak bilinen bir rahibe, tahtın basamaklarının önünde duruyordu. Uzun boylu, güzel bir kadındı, kır saçlı, altın-kahverengi tenliydi. Rahiplerle aynı lavanta rengi cübbelerden giymişti, yalnız onun başında incecik, gümüş bir taç vardı.

Elindeki kadife yastığın üstünde taşlar duruyordu.

Erida geçerken taşlara baktı, sonra Madrentine tahtının basamaklarını çıktı.

Neşe şarkı söylemeye başladı, şarkının dili durmadan değişiyordu. Galland, Madrentine, Siscaria, Tyri, Ibalet. Uzun

Deniz'in bütün dilleri birbirine dolanarak sonunda herkesin bildiği Paramount dili haline geldi. Neşe'nin sesi çok güzel olduğu halde Erida'nın şarkıyı duyduğu yoktu. Tüm dikkatini taçlara, tahta ve kıpkırmızı gün batımına vermişti.

Çok fazla yüz vardı, çok fazla göz. Erida yüzler bulanıklaşsın diye gözlerini kalabalıktakilerin başları üzerine dikti. Bu uzun zaman önce Ascal Sarayı'nda öğrendiği eski bir numaraydı. İçinden titrese bile güçlü ve kararlı görünüyordu.

Rahiplerden biri eline gümüş ve değerli yakuttan yapılmış çiçek şeklinde bir asa koydu. Bir diğeri alnına gül kokulu kutsal yağdan sürdü. Neşe'yle birlikte şarkı söyleyerek Madrence taç giyme töreninin tüm ritüellerini yerine getirdiler. Bir yerlerde arp çalmaya başladı, hava hoş nağmelerle doldu.

Erida gerildi. Galland kılıcını istiyordu. Aslanın gazabını, Syrek'in görkemli bir katedralin ışığı altındaki gücünü ve kudretini istiyordu. Bu havalı saçmalıkları değil. Yine de kıpırdamadan durdu, tahtında dimdik oturmaya devam etti, sırmalı pelerininin bir yana atılmış etekleri basamaklara yayılmıştı. *Hiç değilse sahneye çıkmış bir ozan gibi değil, bir fatih gibi görünüyorum.*

Altın ve zümrüitten yapılmış ilk taç başının üstüne oturtuldu. Erida teninde tacın sıcaklığını hissedince gevşedi. Neşe ikinci tacı kaldırıncaya Erida iç geçirdi, tüm sinirini de saldığı nefesle birlikte dışarı attı.

Yakutlarla süslenmiş gümüş taç altın taçla birleşerek Erida'nın başını çevreleyen çifte bir taç oluşturdu. İki krallığın çifte tacı olması gerekenden çok daha hafifti ama öyle olması Erida'nın hoşuna gitmişti. Takması daha kolay olacaktı, hem yakında onlara yeni taçlar da katılacaktı.

Neşe şarkısını bitirdi, yüzünde hafif bir gülümseme vardı ama gözleri duygudan yoksundu. Eğilerek selam verince Erida

ayağa kalktı, mücevherli çiçeği bir çocuk gibi kollarının arasında tutuyordu.

“Galland ve Madrence Kraliçesi Erida’yı selamlayın,” dedi başrahibe, başı hâlâ öne eğikti. Arkasında saraylılar sözlerini tekrarlayarak dizlerinin üzerine çöktü. “Eski Cor’un ihtişamı yeniden doğuyor.”

Erida gülümsememeye karar verdi. Bu yakışksız kaçabilirdi. Onun yerine gün batımının ışığında gözleri kamaşan soylulara baktı. Alev alev yanan gökyüzünün önünde bir silüet halinde durduğu için soylular Erida’nın gözlerine bakamıyordu. Ama Erida hepsini görebiliyordu, saraylıların her biri eğilip yemin etmişti. Hiçbiri duraksamamıştı.

Prangalı ellerini iki yanına sarkıtarak hâlâ ayakta durmakta olan Robart dışında.

“Diz çök,” dedi Erida gür bir sesle. Bu iki krallığın kraliçesi olarak verdiği ilk emirdi.

Robart diz çökmedi, ağzı kocaman açılmıştı, hafif aralık gözleri bomboş bakıyordu. Robart boş bir kabuktu ama kabukların bile gücü vardı. Erida elindeki altın çiçeği sıktı. Sivri yapraklar elini kanatınca yüzünü buruşturdu.

İlk harekete geçen Lord Thornwall oldu, soyluların arasından Robart’a doğru yürümeye başladı. “İki Krallığın Kraliçesi için, yükselen İmparatoriçe için diz çök,” dedi sertçe, Erida birden keyiflendi.

Ama Thornwall yanına varamadan Robart yerinden fırladı. Şangırdayan zincirleri çanlar gibi çınlıyordu. Arkasındaki saraylılar hayret içindeydi, gözlerini fal taşı gibi açmışlardı.

Aslan Muhafızlar hemen Erida’nın önünde saf tuttular, Erida yaslı bir babadan en kötüsünü bekleyerek sinmişti. Robart koşarak yanlarından geçti, elleri ve ayakları zincirli olduğu halde iyi koşuyordu. Her adımda zincirleri şangırdı-

yordu. Thornwall peşinden koşuyordu ama yeterince hızlı değildi, yaşlı bacaklarının üzerinde tökezliyordu.

Soyluların arasında Leydi Harrsing gözlerini kapadı.

Erida kapamadı, muhafızlarının arasındaki boşluklardan olanları izliyordu. Robart kendini tahtın arkasındaki pence-relere atarken zaman yavaşlamış gibiydi. Cam vücudunun gücüyle kırıldı, parçaları körfeze saçıldı.

Cam kırıklarının ardından eski kral da denizin dalgalı sularına daldı.

Erida bir an kendini de tacını da unuttu. Soluk soluğa pencereye koşup dışarı baktı, sarayın altında bir gemi ya da tekne görmeyi bekliyordu. Devrik kralı kurtarmak için gönderilmiş bir haini. Hatta bizzat Konegin'in kendisini. Ama denizde Robart'ın suya daldığı yerdeki köpükler dışında hiçbir şey yoktu.

Robart'ın zincirleri altındandı ve altın ağırdı.

Thornwall, Erida'nın yanına gelerek aşağı baktı, sarsılmış haldeydi. "Yüzeye çıkamaz leydim."

Okyanustan esen rüzgâr hızlanınca Erida'nın yüzüne sular sıçradı. Erida ürperdi, hâlâ gözleriyle altın rengi dalgaları tarıyordu. "Robart muhakkak yüzme biliyordur."

"Amacı yüzmek değil," dedi Thornwall boğuk bir sesle.

Erida suya tükürmek istedi ama kendini tuttu. "Ne güzel. Taç giyme törenim için bir hediye," diye tısladı kırık camdan çekilerek. "Robart ölürken bile günümü mahvetmeyi becerdi."

Thornwall'un yüzünden bir tiksinti geçti ama kendini çabucak toplamayı başardı. Erida'nın yanı sıra yürüyerek ona tahta kadar sessizce eşlik etti.

Erida'nın ihtiyar komutanından daha önemli meseleleri vardı. Dişlerini sıkarak az öncesine kadar sessiz olan ama şimdi merakla fısıldaşan soylulara baktı. Çoğunun tek derdi

dedikoduydu, boyunlarını uzatarak kırık camdan fazlasını görmeye çalışıyorlardı. Ama birkaçı, hem Madrentine hem Galland tarafından, endişeli, hatta üzgün görünüyordu. Bu, Erida'yı sarayının altında boğulan adamdan daha çok kızdırdı.

"İki Krallığın Kraliçesi'ne selam olsun," diye haykırdı Thornwall saraylıları birlikleri gibi toplayarak.

Her zamanki gibi çağrıya ilk yanıt veren Leydi Harrsing oldu, diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti.

Bir zamanlar sadakatleri Erida için merhem gibiydi. Oysa şimdi içinde bir huzursuzluk baş gösteriyordu. Sarayındaki diğer soylulara güvenemediği gibi Thornwall ve Harrsing'e de güvenemezdi. Onlar da saray mensubuydu, saraya uzun yıllar hizmet etmişlerdi. Yollarını bulmayı ve hayatta kalmayı herkes kadar iyi biliyorlardı.

Tek başımayım, diye geçirdi içinden Erida tezahüratlar ve yeminler arasında. Hiçbiri birkaç hafta önceki gibi tatmin edici değildi. *Sadece Taristan ve ben, tüm dünyaya karşı ikimiziz.*

Ama Taristan uzaklardaydı, Gidastern'de Kirmen'i arıyordu. Bu kadar uzaklarken birbirlerini koruyamazlardı.

Bu o kadar dehşet vericiydi ki Erida en derinlerinde uyanan korkuyu nasıl bastıracağını bilmiyordu. Tek yapabildiği kayıtsızlık maskesini takarak bu duyguyu savuşturmaktı. Bu onun en iyi silahıydı, bugün sahip olduğu tek silahtı.

Hayır, dedi bir ses kafasında, ona ait olmayan bir ses.

Tıslayıp bağırmaya, küçük bir çan gibi ya da örse inen bir çekiç gibi çınlamaya başladı. Bir aslanın kükreyişi, bir kartalın çılgılığı gibi. Bir sevgili, bir çocuk gibi. Aynı anda hem her şey hem de hiçbir şeydi.

Yalnız değilsin sevgilim. Ben yanıdayım, tabii kalmama izin verirsen.

Mücevherli çiçek Erida'nın ellerinde titriyordu. Kalp atışları hızlandı, kanı deli gibi akmaya başladı. Hava birden ağırlaştı, Erida kendini hem kucaklanmış hem de kapana kısılmış gibi hissetti, hem rahatlamış hem de esir alınmış gibiydi.

Yine saraylılara baktı. Yine hepsinde Konegin'in yüzünü gördü, Corayne'inkini de. Sonra Marguerite'in. Robart'ın. Zafere giden yolda karşısına çıkacak pek çok kralın ve kraliçenin yüzünü.

Derin bir nefes aldı, hava dişlerinin arasında tısladı.

Kimsin sen? diye fısıldadı içinden.

Kahkahayı hem duydu hem de hissetti.

Kim olduğumu biliyorsun sevgilim. Bırak seninle kalayım.

Kraliçe Erida mücevherli çiçeği sıktı, yine elini kanattı. Acı onu kendine getirdi, zihnini arındırdı. Gözleri yanmış gibi sulandı.

İki Krallığın Kraliçesi, Yükselen İmparatoriçe.

Erida salona döndü, dünyayı dişlerinin arasında hissederek gülümsedi.

28

NE MUTLU YANANLARA

Andry

Andry çıtırdayan ateşı izleyerek şafağın s kmesini bekliyordu. Açık araziye yayılmış olan askerler hâlâ uyuyordu ama erken kalkmak Andry Trelland'ın alışkanlığıydı. Kışlada geçirdiğı yıllarda talim yapmak ve şövalyelere hizmet etmek için güneş doğarken kalkma alışkanlığı içine işlemişti.

Ambara-garay.

Tanrılara inan.

Andry zihninde annesinin Kasa dilinde ettiğı duaları duydu, annesinin sesi yumuşak ama güçlüydü. Annesi şimdye kadar Uzun Deniz'i geçmiş, Nkonabo'daki akrabalarının yanına sağı salim dönmüştü. Onu Kin Kiane'nin villasının bahçesinde, sandalyesinde otururken hayal etmeye çalıştı. Sıcak güneş yüzüne vuruyor, mor balıklar küçük havuzda geziniyordu, hava orkide ve cennet ieğı kokularıyla doluydu. Andry annesinin evini sadece ondan dinlediğı kadarıyla bi-

liyordu ama bu kadarı da ona yeterince gerçekçi geliyordu. Zihninde annesi hiç zorlanmadan derin derin nefes alıyor, yeşil gözleri parlıyordu. Hastalığı geçmiş, gücüne yeniden kavuşmuştu. Sandalyesinden kalkıp Andry'ye doğru yürüdü, kahverengi ellerini uzattı, bembeyaz dişlerini göstererek gü-lümsedi. Andry annesinin yanına gitmek istedi. Annesinin hayatta olduğuna ve iyileştğine, yaklaşan felakete karşı gü-vende olduğuna inanmak istedi. Andry'nin zihninde başka bir gerçeklik yoktu. En azından katlanabileceği bir gerçeklik.

Yaverin sırtında fazlasıyla yük vardı.

Ateş çıtırdıyor, kırmızı bir ışıkla parlıyor, hafif bir ısı yayarak soğuğu kırıyor. Yamaçların ve ağaçların koruması olmadan Galland ovaları soğuk ve çoraktı. Doğudan sert, amansız bir rüzgâr esiyor, Gözcü Deniz'in soğuğunu ve uzak-lardaki dumanların keskin kokusunu getiriyordu. Gidastern yanıyordu, artık kokusunu alacak kadar yakındaydılar.

Bir silüet belirdi, uçuşan peleriniyle kampın içinde iler-liyordu. Pelerini gri-yeşil kanatlar gibi uçuşuyordu. Yüzünü gökyüzüne doğru kaldıran Dom o an bir ölümlü değil, bir tanrı gibi görünüyordu. Yaşadıklarının anısı olan yara izleri gölgede kalmıştı.

Halatlardan aceleyle yapılmış çitlerin içine toplanmış olan atlara doğru yürüdü. Andry birden ayağa fırladı, bacakları sızlıyordu. Dom'un atlardan birinin sırtına eyer vurduğunu görünce gözlerini fal taşı gibi açtı. Ölümsüz sonra kılıcının takılı olduğu kemeri çözdü, kemeri kayışlara takarak kılıcı yerine oturttu.

Andry kampın içinden elinden geldiğince sessizce geçerken topallıyor, dişlerinin arasından acıyla soluyordu. Dikişleri hâlâ sağlamdı, bacağındaki yara hâlâ acıyordu ama hayli iyileşmişti.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Andry halat çitin altından geçerek. Ağırlığını yaralı bacağından almak için oflayarak en yakındaki atın böğrüne yaslandı.

Dom başını eyerden Andry’ye çevirip sakince baktı. Şafağın ışığı beyaz tenini kaymak taşına çevirmişti, gözleri yemyeşildi. Güneşin ilk ışıkları altın sarısı saçlarına vuruyordu. Her şeyiyle bir ölümsüz gibi görünüyordu, Ward’da doğmuş olamayacak kadar uzun boylu ve güzeldi.

“Seni terk edeceğimi mi sandın Yaver Trelland?” dedi boğuk sesle.

Andry bu suçlama karşısında irkildi. “Galiba Taristan’ın peşine tek başına düşüyorsun.”

Dom dudaklarını bükerek yeniden ata döndü. “Savaş birliğinden daha hızlı hareket edebilirim,” diye hırladı omzunun üstünden.

“Hız seni kurtaramaz Domacridhan,” diye fısıldadı Andry, topallayarak Dom’un yanına geldi. Dom’u şimdiden ufukta kaybolurken görebiliyordu, ölüme mahkûm bir atın sırtında ölüme mahkûm bir ölümsüz, yanan bir Kirmen’e ve içindeki canavarlara doğru gidiyordu.

Dom atın yularını takıp gemi ağzına yerleştirdi.

“Bir defasında kurtarmıştı,” dedi Dom kısırağın burnunu okşayarak. “Taristan’m elimden bir kez daha kaçmasına izin vermeyeceğim. Bunun acısına dayanamam.”

“Gidastern’e iki günlük mesafedeyiz. Sadece iki gün,” dedi Andry sesinde kendi çaresizliğini duyarak. “O kızların ne dediğini duydun: Şehir yanıyor. Büyük ihtimalle şimdiye küle dönmüştür, ortasında da dışarı ne kustuğunu ancak tanrıların bildiği bir Kirmen var. Infyrna’nın korkunç yaratıkları...”

İtirazları Dom’u kalkanı sıyıran bir kılıç gibi sıyırp geçti.

Andry öfkeyle ofladı. “Taristan’ın hâlâ orada olup olmadığı bile bilmiyoruz.”

Atın dizginlerini tuttu. Ama Dom bir Kadim çabukluğuyla dizginleri elinden çekip aldı, Andry’nin ince uzun bedeninin tepesinde dikildi. Burun delikleri genişledi, yeşil gözleri kocaman açıldı.

“Onu yeterince tanıyorum,” dedi sertçe. Ölümsüz güzelliği yerini ölümsüz öfkesine, yüzyıllardır yanan bir ateşe bıraktı. “Taristan bizimle oyun oynuyor, Corayne’i ortaya çıkmaya zorluyor. Corayne’i de öldürme zevkini ona tattırmayacağım.” Dom yumruklarını sıktı, parmak eklemleri bembeyaz oldu. “Corayne’i bekliyor ama önce beni geçmesi gerekecek.”

Andry hırpalanmış, kalbinden yaralanmış bir ölümsüzden çok daha kötülerini görmüştü. Dom dağ ve fırtına arası bir cüsseyle karşısında dimdik durduğu halde Andry geri adım atmadı.

“Bizi. Bizi geçmesi gerekecek,” dedi sakince. Elini yine dizginlere uzattı.

Dom huysuz bir çocuk gibi dizginleri elinden kaptı.

“Gitme,” dedi yaver bacağıının acısından yüzünü buruşturarak. “Ne olursa olsun bunu tek başına yapamazsın.”

“Yaveri dinlesen iyi edersin.”

Sorasa Sarn atlardan birinin arkasından çıkınca Andry rahat bir nefes aldı. Sorasa göğsünde kavuşturduğu kollarıyla onlara doğru yürüdü, bakır gözlerinde Dom’unkine eş değer bir öfke vardı. Alaycı bir tavırla ölümsüze baktı, kısa saçları yüzüne dökülmüştü.

Dom dudak bükerek Sorasa’ya baktı. “Herhalde iki günlüğüne işleri idare edebilirsin, değil mi?”

“Elbette,” dedi Sorasa. “Sen edebilir misin?”

Dom dişlerinin arasından tısladı. "Sorasa, ben bir ölümsüzüm, Kayıp Glorian kanından..."

Suikastçı hiç tereddüt etmeden Dom'un büyük kılıcını kınından çekip hızla dönüverdi. Dom Kadim hızıyla tepki vermeyince Andry şaşırdı. Dom tersine atının böğrüne yaslanıp elini alnına koydu, tam bir bıkkınlık abidesiydi. Sorasa hızını hiç kesmeden neredeyse boyuna gelen kılıçla birlikte atların arasında gözden kayboldu.

"Kılıcın olmadan bir yere gidemezsin," diye mırıldandı Andry omuz silkerek. Yan gözle Dom'a baktı, mükemmel doğasının silindiğini, göğsündeki ateşin kora döndüğünü gördü.

Bir anlığına gözüne hiç de ölümsüz gibi görünmedi.

Dom yine içini çekti, yüzü biraz gevşedi. "Gidastern'e iki gün."

"İki gün," diye tekrarladı Andry, Dom'un omzuna vurarak.

Dom homurdanarak doğruldu, atın koşumlarını çözmeye başladı. "Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi."

"Sorasa'ya mı?"

"Ölüme," dedi Dom. "Gerçi birbirlerinden pek de farkları yok."

Andry gülümsemeye çalıştı, sırf Dom'un hatırı için.

"Ölüme alışmak diye bir şey yok," dedi sessizce. Sözleri atların sesleri dışında çıt çıkmayan şafak aydınlığında havada asılı kaldı. "Biz ölümlüler için bile."

Dom da gülümsemeye çalıştı. "İçime su serptin."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu lordum."

Andry'nin kasları nasıl selam verileceğini hatırlıyordu. Bu beceri içine küçük yaşlarda işlenmişti. Belinden eğilip kollarını geriye attığında zaman değişir gibi oldu. Dom sanki Sör Grandel'di, üstünde durdukları otluk alan da bir sarayın mermer zemini.

Ama tüm bunlar geçmişte kalmış, zaman ve diyardaki değişimler tarafından yutulmuştu. Andry yine de gözlerini kapatıp kendini biraz daha bu duyguya bıraktı. Bu kadarı onu ayakta tutmaya yeterdi.

İçin için yanan ateşin başına döndüğünde Corayne uyanmış, üşümek için iyice sarınıp sarmalanmıştı. Charlie pelerinin altına kıvrılmış, Corayne'in yanında horluyordu.

"Alevler Diyarı," diye mırıldandı Corayne ateşin karşısından Andry'ye bakarak. Ateşin ışığı siyah gözlerinde dans ediyordu.

Andry, Corayne'in yanına oturdu, hafifçe inleyerek yaralı bacağını uzattı. Tekrar alevlere baktı. Kıvılcımlar saçarak çıkartıyor, son odun parçalarını da yutarak küle çeviriyorlardı. *Alevler Diyarı*, diye düşündü Andry. *Infyrna*.

"*Gambe-sem-sarama. Beren-baso*," diye mırıldandı annesinin ana dili olan Kasa dilinde. Bu eski bir duaydı, tercüme etmesi kolaydı. "Bırak alevler bizi temizlesin. Ne mutlu yananlara."

Corayne kara kaşlarını çattı. "Bunu nereden öğrendin?"

"Annemden." Andry'nin zihninde yine annesi canlandı. Bu kez Valeri'yi çocukluğundan hatırladığı haliyle gördü. Enerjik, hayat dolu, dairelerindeki ocağın önünde dua ederken. "Annem Kurtarıcı Fyriad'a inanır. Kasa'da panteondaki diğer tanrılardan çok ona dua ederler."

"Tapınağının muhteşem olduğunu duymuştum," dedi Corayne. "Gece gündüz ateşler yanıyormuş."

Andry başını salladı. "İnananlar için. Günahlarını alevlere fısıldarlar ve affedilirler." Andry gözlerini kısarak korlara baktı, annesinin sevdiği tanrıyı hatırlamaya çalıştı. "Ne mutlu yananlara."

“Sanırım yakında pek mutlu olacağız,” diye mırıldandı Corayne eldivenlerini çekiştirerek. Kaygılarını ya da korkusunu gizlemeye çalışmadı. “Sence Infyrna’da neler olabilir?”

Andry omuz silkti. “Sadece masallarda anlatılanları, annemin kutsal kitabının fısıldadıklarını biliyorum. Ateşten kuşlar, alev saçan tazılar, korlarda açan çiçekler olduğu söyleniyor. Alevlerden bir nehir.”

Andry sular tanrıçasının diyarı Meer’i, çölün ortasında açılan Kirmen’i düşündü. Su yılanlarını, krakenleri, kum tepelerinin üstüne fişkıran okyanusu. Andry, Nezri’yi kendi gözleriyle görmüştü, yine de gördüklerine inanamıyordu. *Infyrna daha da mı kötü olacak?*

“Artık gerçeklik algımı yitirdim,” diye mırıldandı başını eğerek. Hareket yakasında bir boşluk oluşturunca soğuk hava buz gibi parmaklarını sırtında gezdirdi.

Bileğinde bir sıcaklık hissedince sıçradı, başını hemen kaldırdı.

Ama sadece Corayne vardı, parmaklarıyla elinden geldiğince bileğini kavramıştı.

“Ben gerçeğim Andry,” dedi gözlerine bakarak. “Sen de gerçeksın.”

Sonra ona yaslandı, Andry donup kaldı, nefesi kesildi. Ama Corayne bacağına bastırarak pantolonunun altındaki dikişli yarayı kontrol etti. Andry dişlerini sıkarak acıyla inledi.

“Bu da gerçek,” dedi Corayne, kurnazca gülümseyerek geri çekildi.

“Evet,” dedi Andry dişlerinin arasından. “Ne demek istediğini anladım.”

“En azından yine ata binebilirsin,” dedi Corayne kampın üzerinden ufka doğru bakarak.

Gökyüzü açıktı, parlak bir kış mavisine dönmekteydi ama doğuda alçak bulutlar vardı. Andry onların bulut değil, sürüklenen duman yığınları olduğunu anladı. Güneş ışınları tuhaf bir biçimde dumanları delip geçiyor, kırmızı ve turuncu ışıklar saçarak pençeleriyle gökyüzünü çiziyordu. Rüzgâr yeniden esti, soğuk ve dumanlıydı.

Corayne ürpererek dişlerini sıktı.

“O zavallı kızlar,” dedi tereddütle. “Oscovko’nun yanlarına refakatçi vermesi ne iyi oldu. Şimdiye Vodin’e varmışlardır. Bir yanım keşke biz de orada olsaydık diyor.”

“Eh, her gün de Kirmen kapatılmaz ya,” dedi Andry espri yapmaya çalışarak. “Hayli yorucu bir iş.”

Corayne cevap vermedi, yine eldivenlerini, sonra da kol zırhlarını çekiştirdi. Tapınaktan beri onları takıyordu. Kirmen kılıcıyla birleşince askere daha çok benzemesini sağlıyorlardı.

“Artık daha iyi uyuyorsun,” dedi Andry.

Corayne sarardı. “Fark ettin mi?”

“Beni eskisi kadar çok uyandırmıyorsun.” Andry ellerine yaslanarak geriye kaykılıp başını arkaya atarak gökyüzüne baktı. Bu açıdan bakınca sadece bomboş mavilikler görünüyordu. “Artık kâbus görmüyor musun?”

“Görmüyorum,” dedi Corayne çenesini dizine dayayarak. “Rüya da görmüyorum. Sadece karanlık var. Ölmüşüm gibi bir his.”

Andry gökyüzünün sessiz huzurunu bırakarak sertçe Corayne’e baktı. “Neler olduğunu anlatmak ister misin?”

Corayne ona ters ters baktı. “Daha açık konuşsana Andry.” Andry dudağını ısırıldı.

“Kirmen’den içeri düştün,” dedi sonunda gözlerini Corayne’in yüzüne dikerek. *Hâlâ burada. Tam karşımda.* “Tapınakta. At

tökezledi, sen de sırtından uçtun. Portalın içinde kayboldun, sandım ki... sandım ki bir daha asla geri dönmeyeceksin."

Corayne'in zeytuni teni iyice sarardı, dinlerken dudakları titriyordu. Andry hemen sözünü ve hatırlattığı şeyin sebep olduğu acıyı geri almak istedi.

"Oradaydı," diye fısıldadı Corayne. Gözleri donuklaştı. "Bekleyen."

Andry'nin yüreği ağzına geldi. Parmaklarını toprağa geçirdi. Tapınaktan önce Bekleyen sadece masallardaki bir kötü adamdan ya da kutsal metinlerdeki şeytandan ibaretti, yaramaz çocukları hizaya getirmenin bir yoluydu. Oysa şimdi Andry öyle olmadığını anlamıştı. Bekleyen ellerinin altındaki toprak kadar gerçektir.

Corayne'in sesi titriyordu. "Yüzü de bedeni de yoktu ama o olduğunu anladım. Gölgesini gördüm."

Şimdi o gölgeyi Andry de görüyordu, Corayne'in gözlerinin derinliklerindeydi, kalbini ele geçiriyordu.

"Fethettiği diyarlara ne yaptığını da gördüm," diye fısıldadı Corayne. "Daha Dom ve Sorasa beni bulmadan rüyalarımnda onu görüyordum. O zamanlar ne olduğunu bilmiyordum. Ne istediğini de." Andry'nin anlayamadığı nedenlerden Corayne utanmış gibi kızardı. "Sanırım uzun zaman önce Taristan da bu rüyaları görüyordu. Ve onlara teslim oldu."

Andry yavaşça Corayne'in parmaklarını tuttu, eldivenlerini çıkarıp tenini hissetmek istedi.

"O senin gibi değil Corayne," dedi elini tutup gözlerine bakarak. "Amcandan korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama sen ondan daha güçlüsün."

Corayne öfkeyle gözlerini kaçırdı. "Andry..."

“Kılıçtan, yumruktan ya da buna benzer bir şeyden bahsetmiyorum. Buradan bahsediyorum.” Andry kendi göğsüne dokundu. “Sen daha güçlüsün.”

Andry’nin gülümseyişi zayıftı ama yine de muhteşemdi. Corayne elini sıktı.

“Yanımda güçlü insanlar var da ondan. En azından bu konuda şanslıyım,” dedi Corayne elini çekerek. “Kaderime her fırsatta belaya bulaşmak yazılmış olsa bile.”

Andry alaycı bir sesle mırıldandı. “Bu konuda yalnız değilsin.”

“Biliyorsun ben yalnız büyüdüm.” Corayne gözlerini Andry’nin gözlerine dikti, şafağın kırmızı ışıkları yüzüne vuruyordu. “Elbette Kastio vardı. Gardiyanım. Denize açılmayacak kadar yaşlıydı ama annem yokken bana göz kulak olacak kadar da güçlüydü. Ama yine de yalnızdım. Bebekler yerine haritalar ve sikkelerle oynardım. Tanıdıklarım, iş ortaklarım ve annemin mürettebatı vardı ama arkadaşım yoktu.”

Corayne elini yanında duran Kirmen kılıcına koydu, parmağını mücevherli sapında gezdirdi. Bu onu sakinleştirmiş, güçlendirmiş gibiydi.

“Sonra ufukta dünyanın sonu göründü ve buna engel olabilecek tek kişi benim.” Acı acı gülümsedi. “Bundan daha büyük bir yalnızlık düşünebiliyor musun?”

Andry yeniden elini tutmak istedi, o kadar istedi ki parmakları sızladı.

“Hayır, düşünemiyorum.”

“Ama hiç öyle hissetmiyorum. Tüm bunlar çok korkunç olsa da...” Nefesi kesildi. “Sana teşekkür etmek istiyorum Andry. Dostum olduğun için.”

Sen benim için bundan çok daha fazlasısın Corayne, demek istedi Andry. Kelimeler dilinin ucuna kadar geldi, dışarı çık-

maya çalışıyorlardı. Ama Andry dişlerini sıkıp ağzını sıkıca kapattı. Kirmen canavarları ve Erida'nın avcıları kaburgalarını bir kafes gibi sallayan gerçek kadar korkunç değildi. *Sen dostluğun ne olduğunu bilmiyor olabilirsin ama ben biliyorum. Bu çok daha derin bir şey,* diye düşündü.

Corayne, Andry'nin gözlerine bakarak sustu. Andry'nin veremediği cevabı bekledi.

Corayne başını çevirince Andry içinde bir şeyin söndüğünü hissetti.

"Bu toparlağa da teşekkür ediyorum," dedi Corayne, Charlie'nin omzuna vurarak.

Charlie homurdanarak uyandı, yüzünü buruşturarak kalkıp oturdu. Gözlerini kırıştıtarak Corayne'e bakıp kaşlarını çatı.

"Ben toparlak değilim, tombulum," dedi esneyerek. "Ayrıca seni arkadaş olarak görmüyorum. Belki bir baş belası falan."

Andry bile bunun kucaklaşmakla eş değer olduğunu biliyordu.

"Bizim sert nöbetçiler nerelerde?" dedi Charlie tek gözüyle kampa bakınarak. Yüzünü ovuşturarak uykunun son kalıntılarını da temizledi.

"Dom'u bilirsin, asla çok uzaklaşmaz," dedi Corayne parmağıyla işaret ederek. "Sorasa'yı da bilirsin, kimsenin üstüne basmasın diye daima Dom'un birkaç adım gerisindedir."

Üçü birlikte kıkırdaştılar. Bu, Andry'ye sarayın kışlasında, diğer yaverlerle sürdüğü hayatı anımsattı. Bazıları gerçekten korkunçtu, Limon gibi, ama hepsi öyle değildi. Aldıkları eğitim onları birleştirmiş, onlar için ortak bir engel yaratmıştı. Taristan ve Kirmenler de böyleydi.

Charlie içini çekerek ayağa kalktı, üşümek için sarındığı pelerini bırakmamıştı. "Bakalım tüm bunlar sona erdikten

sonra Sigil'i gitmeme izin vermesi için ikna edebilecek miyim?" diye mırıldanarak doğruldu.

Pelerinin içinden taba rengi küçük bir şey kayarak yere düştü. Charlie eğildi ama Corayne daha hızlı davranıp katlanmış kâğıt parçasını kaptı. Elinde evirip çevirdi ama açmaya yeltenmedi.

"Ver onu bana," dedi Charlie sertçe, neşesinden eser kalmamıştı.

Corayne ses tonundan ürkerek kâğıdı hemen ona uzattı. Charlie kâğıdı elinden hışımla kaparken irkildi.

"Bunu kızlar ve refakatçileriyle birlikte göndermeliydin," dedi Corayne gözlerini kısarak. "Gidastern'de ulak kaldığını sanmıyorum."

Charlie mektubu ceketinin cebine soktu, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Nereye göndereceğimi bilmeden mektubu gönderemem."

Andry bir kaşını kaldırdı. "Mektubun kime yazıldığını bilmiyor musun?"

"Hayır, yazıldığı kişiyi gayet iyi tanıyorum," dedi Charlie sert bir sesle. "Ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ah," dedi Corayne, durumu anlayınca yüzü gevşedi. "Garion."

İsim Andry'ye yabancı gelmedi, bu ismi daha önce nerede duyduğunu hatırlamaya çalıştı. Sonra çamurun içinden çıkar gibi yavaşça yüzeye çıktı. Charlie'nin yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Garion, Charlie'nin eski sevgilisiydi. Ayrıca Sorasa'nın Amhara kardeşlerinden biriydi.

"Senin şu zekân gerçekten sinir bozucu," diye homurdandı Charlie.

“Bilmez miyim,” diye yanıt verdi Corayne hafifçe büzülerek. “Affedersin.”

Ama Charlie elini önemi yok der gibi salladı, katlanmış mektup hâlâ elindeydi. “Dert etme. Zaten aşk mektubu ya da onun gibi aptalca bir şey değil.”

Corayne bir kaşını kaldırdı. “Ya?”

Charlie’nin yüzü asıldı, pelerin omuzlarından kaydı. Dudaklarını büzdü. “Bir veda mektubu.”

“Yak onu,” dedi Corayne, sesi birden sertleşmişti. “Vahada ölmedin, tapınakta ölmedin, Gidastern’de de ölmeyeceksin. Hiçbirimiz ölmeyeceğiz. Buna izin vermeyeceğim.”

Dişlerini göstererek Andry’ye baktı. Andry’ye yine onu tanıdığı ilk zamanlardaki genç kız gibi değil, bir asker gibi göründü. Andry saraydaki komutanlarını düşündü. Corayne onlarla karşılaştırıldığında daha korkutucuydu. Korsan anesini tanıdıktan sonra sebebine şaşmamak gerekti.

Corayne’in esip gürlemesi işe yaramıştı, Charlie ciddi bir ifadeyle başını salladı. Ama Andry işin aslını biliyordu. Corayne’in herkes kadar kendisi için de bunları söylemesi gerekiyordu. Elinden gelen buydu, Andry de ne kadar asılsız da olsa Corayne’in bu inancına tutundu.

Andry yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Zorlansa da acıyı görmezden gelerek ayakta durmayı başardı.

“İleri,” dedi kolunu uzatarak.

Aslan Muhafızların eski savaş narası kendini iyi hissetmesini sağladı.

“İleri,” dedi Corayne, Andry’nin kolunu tutarak.

Durup beklediler, Charlie gözlerini kırpıştırarak bir Andry’ye bir Corayne’e bakıyordu. Birleşmiş ellerine ters ters baktıktan sonra tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

“Çok aptalca,” dedi soğuk bir sesle, sonra ağır ağır yürüyerek uzaklaştı.

Andry ve Corayne arkasından kıkırdadı, birbirlerine baktıkça daha da gülmeye başladılar, sonunda iki büklüm olup elleriyle ağızlarını kapattılar. Ufukta bir yangın varken bu kadar açık bir şekilde kahkahalarla gülmek tuhaf ve saçmaydı ama bir o kadar da rahatlatıcıydı.

Andry kendine gelip gözlerini silerken yanağına soğuk bir şey düştü. Kirpiklerinin arasından yukarı baktı, gözlerini soğuk mavi göklerde gezdirdi. Gökyüzünde bulut yoktu, sadece doğudan sürüklenen dumanlar vardı.

Ama kar yağmaya başlamıştı, kar taneleri kimsenin görmediği bir rüzgârda döne döne birbiri ardına düşmeye başladı.

29

TAKATİ KALMADI BU GARİBİN

Domacridhan

Savaş birliğinin üstüne kar yağıyor, kar taneleri dumanların arasında savruluyordu. Ufku gözden gizleyecek kadar şiddetli değildi ama Dom öyle olsun isterdi. Önce Gidastern'ü gördü, doğuda alevlerle aydınlanan siyah duman bulutları saçan bir yara gibiydi. Dom havada daireler çizerek dönen ejderhayı da görmeyi bekledi. Ama Gidastern'ün üstünde dumanlardan başka bir şey yoktu.

Tüm Galland şehirleri gibi Gidastern'ün de yüksek surları ve kuleleri vardı, ortasında bir kalenin mazgallı siperleri yükseliyordu. Düşman içeride olduğu için artık savunma tedbirleri bir işe yaramıyordu. Gerçekten de duvarlar şehri kuşatan bir başka silah görevi görüyordu. İçerideki her şey havayı yanmış odun ve kül kokusuyla dolduran kontrolsüz yangın için bir yakıttı. Dumanlar siyah bir mürekkep gibi kıyıda Gözcü Deniz'e doğru uzanıyordu.

Dom yine atını mahmuzlamak ve son birkaç mili dörtnala almak istedi. Kapıları kırıp geçmek. Şehirde Taristan'm peşine düşmek. *Ya o ya ben. Bugün birimiz ölecek*, dedi kendine. Kafilenin sabit, çıldırtıcı hızına ayak uydurabilmek için tek yapabildiği buydu.

Ya Taristan çoktan şehri terk ettiyse?

Dom hangisinden daha çok korktuğunu bilmiyordu. Taristan'ın orada olmamasından mı yoksa kılıcından mı?

Tekrar şehre, kıyı boyunca uzanan eski Cor yoluna baktı. Yol surları çevreleyen tarım arazilerinden geçerek doğruca Gidastern kapılarına gidiyordu. Dom yolda kimsenin olmadığını görünce dehşete düştü. Ormanda küçük kızlarla karşılaştıktan sonra başka sığınmacılar da görmeyi beklemişti ama şehre gidip gelen kimse yoktu. Sadece cehennemî bir girdabın içinde dönen karlar ve dumanlar vardı. Demir rengi deniz bile kıyıdan birkaç yüz metre açıktaki duman bulutları tarafından gizlenerek yok olmuştu. Sanki bir hayaletin kollarına koşuyorlardı.

Sorasa hemen yanındaydı, kürklü başlığını kafasına çekmişti. Gözlerini kısarak uzaklara bakıyordu, siyah kaşları çatılmış, dolgun dudakları sert bir çizgi halini almıştı. Ölümlü gözleri fazla uzağı göremiyordu ama duman bulutları yüzünün asılmasına yetmişti.

"Gidastern'de kaç kişi yaşıyor?" diye sordu Dom ağzının ucuyla. Burnuna keskin duman kokusu dolunca kalbi sıkıştı.

Sorasa kayıtsız bir ifadeyle ona baktı. "Binlerce."

Dom'un içine bir acı saplandı, yüzünü buruşturarak hafifçe hırladı. "Galland kraliçesi kendi halkını pek önemsemiyor."

"Hükümdarları bilmez misin?" dedi Sorasa dudak bükerek. "Hayır, Erida'nın tek önemseddiği şey güç. Hükümdarların tek derdi güçtür."

Dom sert bir yanıt vermemek için kendini tuttu, aklına Iona kraliçesi gelmişti. Isibel'in uyarısı zihninde hâlâ tazeydi, beyaz silüeti bir gölge gibi üstünde geziniyordu. *Geri dön.* Dom bir keresinde ona korkak demişti, hâlâ aynı fikirdeydi.

İlerideki duvarlar gitgide büyüyordu, taş ve harçtan yapılmışlardı ve bir insan boyunun en az üç katı kadardılar. Kapılar sımsıkı kapalıydı, duvarlar yangını ve şehri içeri hapsedmişti. Dom yanan bir şehrin kapılarını kimin ya da neyin kapattığını düşünmemeye çalıştı.

Oscovko'nun askerleri iki yüz kişi kalmıştı, birçoğu yaralıydı. Dom yanan bir şehir şöyle dursun, herhangi bir yere bile saldırıda bulunabileceklerini sanmıyordu.

Sorasa'ya doğru eğilip sesini alçalttı. "Loncada kuşatma sanatını da öğretiler mi?"

"Ben o dersi kaçırmışım. Bir kapıdan içeri sızabilirim, bir duvarı aşabilirim ama ayaklarıma dolanan bir orduyla değil," diye homurdandı Sorasa etraflarındaki askerlere bakarak. Gözü Corayne ve Yoldaşlara takıldı, hırpalanmış ama yıkılmamışlardı. "Belki Oscovko'nun bir fikri vardır."

Dom kaşlarını çattı. "Muhtemelen bizi daha da yavaşlatacaktır."

"Askerleri yaralı, kendisinin olmayan bir savaştan daha yeni çıktı. Yine de yola devam ediyorlar," dedi Sorasa öfkeyle. "Yiğidi öldür, hakkını yeme."

Ölümsüz içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. "Hiç de hak yemekten bahsedecek biri değilsin."

Sorasa elini şöyle bir salladı, dövmeli parmakları soğuktan çatlamıştı. "Pek çok şey olabilirim ama her şeyden önce gerçekçi biriyim."

“Eh, sanırım gerçekler prensin peşini bırakmıyor,” dedi Dom. Çenesiyle kafilenin başını çeken Oscovko’yu işaret etti. Sigil, Oscovko’nun hemen dibindeydi.

Sorasa gibi ölümlüler de şehri pek göremiyordu. Yine de Trec prensinin yüzü her adımda biraz daha sararıyordu. Sanki kan yüzünden çekilmiş, içten gülümseyişinden eser kalmamıştı. Önüne arkasına bakıyor, eyerinde dönerek gözlerini askerlerinde ve şehirde gezdiriyordu. Bembeyaz kesilmiş dudaklarını büzmüştü.

Sorasa da onun kadar sarsılmış görünüyordu.

“Çok mu kötü?” diye fısıldadı, gözleri hâlâ ufuktaydı. “Bana gerçeği söyle Domacridhan.”

İlerideki şehre göz gezdirirken Dom’un yanağında bir kas seğirdi. Alevler dumanlara alttan vurarak siyahı parlak kırmızıya çeviriyordu. Parlayarak sıçrayan kıvılcımlar çatılarda ve bulutların içinde dans ediyordu. Kalenin gözetleme kuleleri ve mazgalları boştu, ortada garnizon falan yoktu. Kıp kırmızı çiçekleri andıran alevler taş duvarları yalıyordu.

“En iyi ihtimalle bir cehennemle karşı karşıyayız,” diye mırıldandı Dom. “Tek engelimiz ateş.”

Sorasa bir kez başını sertçe salladı. Atının dizginlerini sıkıca kavradı.

“En kötü ihtimalle de alevlerle, Taristan’la ve Kirmen portalından çıkardığı diğer şeylerle karşı karşıyayız.” Dom dişlerini sıktı. “Bilinmezle karşı karşıyayız.”

Olasılık Sorasa Sarn’ı korkuttuysa bile hiç renk vermedi. Bunun yerine pelerininini çözüp geriye attı, altından eski derileri ortaya çıktı. Tapmakta yaşananlar yüzünden hâlâ harap haldeydiler.

“Şehri iyi biliyorum,” dedi Sorasa.

Dom içini çekti, başını iki yana salladı. “Burada kaç kişiyi öldürdüğünü bilmek istemiyorum.”

“İyi o zaman, ben de söylemem,” dedi Sorasa. “O halde kapıdan giriyoruz. Kirmen’i kapatıyoruz. Sağ salım çıkıyoruz.”

Dom’un gözünün önüne Kirmen geldi, alevlerle çevrili o incecik altın iplik. Ateşlerin başında bir silüet duruyordu, ince uzundu, başı açıktı. Yüzü Cortael’e benziyordu ama Dom onun Cortael olmadığını biliyordu. *Taristan*.

“Domacridhan.”

Sorasa’nın ses tonunu ve tam adını duyunca Dom kendine geldi.

“Hedefimiz Kirmen. Corayne’i korumak,” dedi Sorasa. Sorasa’nın arkasından gelen Corayne eyerinde kendinden emin bir şekilde oturuyordu, Charlie ve Andry’yle kafa kafaya vermişti. “İlk ve tek önceliğimiz Corayne.”

Dom onaylamak istedi ama dili ağzına yapışıp kalmıştı. Öfkeyle atının yelesine baktı. Atın yelesi simsiyahtı, Taristan’ın gözleri gibi.

“Taristan ölürse her şey sona erer,” dedi dişlerini sıkarak.

Sorasa’nın öfke dolu, delici bakışlarını hissetti ama yüzüne bakmadı.

“Ya bunun bedeli Corayne ise?” dedi Sorasa soğuk bir sesle.

Dom bunu duyunca başını kaldırdı. Sorasa’ya şöyle bir göz attı. Sorasa her zamanki gibiydi, kadın bedeninde bir engerek. Hançerleri dişleri, kırbacı da kuyruğuydu. Zehirleri hâlâ yamndaydı.

Sorasa, Dom’un dikkatli bakışları altında gerilse de geri adım atmadı, atının sırtında gözünü bile kırpmadan Dom’a bakıyordu. Yukarı kaldırdığı yüzüne karlar düşüyordu, kırpiklerinde ve siyah saçlarında beyaz kar taneleri vardı.

“Yoksa bir kalbin mi var Amhara?” dedi Dom kuşkuyla.

Sorasa sıırttı.

“Hayır, Kadim.”

Gidastern surlarından bir mil uzakta, rüzgârlı sahildeki bir yükseltide Oscovko kafiileyi durdurdu. Buradan ölümlüler bile şehrin harabeye döndüğünü görebiliyordu. Prens atından inerek şehre baktı, yüzü kaya gibi sertti. Alevler ürpertici kırmızı bir ışık halinde şehrin sokaklarını ve binalarını yutuyordu. Şehirden bir uğultu yükseliyor, dumanlar Dom’un boğazını yakıyordu. Karla birlikte yağın küller hepsini gri ve beyazla kaplıyordu, sonunda süvariler birbirinden ayırt edilmez oldu.

Askerler kendi aralarında fısıldaşıyordu. Dom, Trec dilini hiç anlamıyordu ama birkaçı Paramount dilinde de konuştuğu için söylenenleri anlayabiliyordu.

“Herkes nerede?” diye fısıldadı askerlerden biri.

“Herkes gitmiş mi?” dedi bir diğeri.

Oscovko bir kez daha askerlerine baktı, Dom o zaman niyetini anladı. Oscovko önlerindeki engellere karşı askerlerinin gücünü, dayanıklılığını tartıyordu.

“Demek şehirde bir başka Kırmın açıldı ve onun Kırmın’i kapatması gerekiyor,” diye bağırdı prens kılıcıyla Corayne’i işaret ederek.

“Bunu daha önce de yaptık,” diye seslendi Corayne ama cılız çıkan sesi inandırıcı olmaktan uzaktı. Corayne küllerle kaplı pelerininin altında ürperdi, gri bir hayaleti andırıyordu. Sadece Kırmın kılıcı parlıyor, kırmızı-mor mücevherleri ateşin aydınlığında ışıldıyordu.

Prensın teğmenlerinden biri dudak bükerek Corayne’e baktı. “Kamp kurmamız gerek. Yangının sönmesini bekleyelim, sonra da içeride ne kaldıysa temizleriz.”

“Ya da geri dönelim,” dedi bir diğeri. Yüzünde yeni açılmış bir kesik vardı. “Gallandlılar yanarsa yansın, çok da umurumuzdaydı.”

Dom atından indi, prene doğru yürüdü. İki teğmen de yolundan çekilmek için kenara sıçradı. Ölümsüz bir Veder’in yoluna çıkmamaları gerektiğini iyi biliyorlardı.

“Eğer o Kirmen öylece bırakılırsa siz de onlarla birlikte yanarsınız,” dedi Dom teğmenlere bakarak. Sesi tüm birliğe yayıldı.

Keşke zihninde canlananları, Uzun Deniz’de neyle savaştıklarını onlara da gösterebilseydi. Kirmen kapatılmış olduğu halde Meer’in yaratıkları hâlâ sulara dolaşıyordu. Ayrıca bir yerlerde ejderhalar püskürten başka bir Kirmen daha vardı. O canavarlardan biri yakınlarda olabilirdi, belki de tepelere ve ormanlara ateş püskürterek onlara doğru geliyordu. Allward’da bir gedik daha bırakmayı, Bekleyen’e o gedikten sızması için bir şans daha vermeyi göze alamazlardı.

“En iyisi Kirmen’i hemen kapatmak.” Dom tekrar prene döndü, sağlam yapılı savaşçıya baktı. “Daha korkunç bir şey bu diyara girmeden.”

Oscovko bakışlarını Dom’un gözlerine dikti. “Peki diyara giren neydi? Bir ejderha olabilir mi?”

Dom başını iki yana sallamakla yetindi.

Ama Sigil atından atlayıp elini Oscovko’nun omzuna koydu, onu sertçe bir sarstı.

“Öğrenmek eğlenceli olmaz mı?”

Dom yüzünü buruşturdu. Ama Sigil’in cesareti bulaşıcıydı, askerlere de geçmişti. Birkaçı kılıcını şakırdattı, Oscovko’nun rengi biraz yerine geldi. Elini Sigil’in eline koydu, altın dişlerini göstererek kocaman sırttı.

Kar sert bir rüzgârla savrularak şiddetlendi.

Trec prensi yeniden kasıntı havasına bürünerek kılıcını havaya kaldırdı. "Yapamayacaksanız ya da yapmayacaksanız size savaşmayı emretmeyeceğim," diye bağırdı askerlerine bakarak. "Ama bu kurt bu gece zafer ziyafeti çekecek."

Bu diyarda ya da bir sonrakinde, diye düşündü Dom kara kara, askerlerin ulumaları rüzgâra karışıyordu. Yaralılar bile parlayan demirlerin ve çeliklerin arasında ellerine ne geçerse havaya kaldırarak savaş naraları atıyordu. Dom kendi boğazından da bir çığlığın yükseldiğini fark edince şaşırdı. Dişlerini sıkarak bu hissin geçmesini bekledi.

Birden bir şey kurt ulumalarına karşılık verdi.

Boru sesi denizden geliyordu, Dom'un göğsünde yankılanan gırtlaksı bir sestti. Dom kıyıya doğru döndü, gözlerini kısarak açıktaki bulutlara baktı. Ama bulutlar gri bir duvar gibiydi, ufku Dom'dan bile gizliyordu. Başka bir boru sesi daha geldi, bu diğerinden daha yüksek, daha tizdi, Oscovko irkildi.

Gözleri kocaman açıldı.

"Bu nedir?" diye sordu Corayne atının üzengilerinde doğrularak.

Dom hiç düşünmeden atından indi, daha iyi görebilmek için tepenin kenarına yürüdü. Kumlar çizmelerinin altında kayıyordu. Gözlerini kısınca pusun içinde belli belirsiz karanlık şekiller seçti.

Oscovko tekrar atının sırtına atladı.

"Jydli akıncılar," dedi. "Hâlâ yanmakta olan leşle ziyafet çekmeye gelen akbabalar, leş yiyiciler. Onlara bu zevki tattıracak mıyız?"

Askerler kalkanlarına ve göğüs zırhlarına vurarak tattırmayacaklarını haykırdı. Atları da onlarla birlikte heye-

canlanarak hoplayıp sıçramaya başladı. Trec Krallığı Jydli klanlara yabancı değildi.

Dom bıkkınlıkla iç geçirdi. Ölümlülerin bu didişmelerine katlanamıyordu.

Bulutların arasındaki gölgeler yelkenli gemilere dönüştü, pruvaları suyun üstünde yükseliyor, yelkenleri kuzeyden esen soğuk rüzgârla şişiyordu.

İlk gemi bulutların arasından çıkınca Dom'un tüm siniri geçti, tüm bedeni uyuştı. Bacakları tutmaz olunca dizlerinin üstüne çöküp sahilin açık sarı kumlarına yığıldı.

Savaşa hazır erkekler ve kadınlar güverteye doluşmuş, kürek çekiyorlardı. Rengârenk ahşap kalkanları geminin iki yanında asılıydı. Yanan şehrin kızıllığı demirlerine ve çeliklerine vuruyordu. Dom bakakalmıştı, onlara değil, geminin pruvasında duran kadına. Gözlerine inanamıyordu. *Bu mümkün değil*, diye düşündü şimdi gemiyi daha net görebildiği halde.

Oscovko hâlâ tepenin üstünden aşağı bakıyordu, dumanlara karşı bir silüet şeklindeydi.

“Ne görüyorsun Ölümsüz?” diye seslendi. Diğer Yoldaşlar Dom'un etrafına toplandı, hepsinin, Sorasa'nın yüzü bile endişe doluydu.

“Zafer,” dedi Dom.

Kadının üstünde açık yeşil bir zırh vardı, gür siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Bu görüntü Dom için bir bayrak sayılırdı.

Yoğun dumanların içinden kalkanlar ve mızraklarla dolu başka gemiler de çıkıyordu ama Dom'un tek gördüğü Ridha'ydı, Iona'nın geri dönen kızıydı.

Kuzeni bir hayal, bir uyarı değildi. Gerçikti, etten kemiktendi, Iona pelerini rüzgârda dalgalanıyordu. Ridha da

onu gördü ve elini kaldırdı. Dom da aynısını yaptı, avucunu dalgalara doğru çevirdi.

İçini dolduran alışılmadık sevinç ufukta beliren her gemiyle biraz daha artıyordu. Damarlarında dolaşan bir şimşek gibiydi. Umut gibiydi.

Kıyıya ilk varan Ridha'nın gemisi oldu ve kumların üstüne çıktı. Bir düzine gemi de sığ dalgaları yarararak onu izledi. Dom'un tek düşündüğü kuzeniydi, kollarını açarak Ridha'nın gemisine doğru koştu. Ridha güverteden atladı, baştan ayağa zırhlı olduğu halde kumsala zarifçe indi. Diğerleri de onu takip etti, çoğu Veder'di ama sarı saçlı, helezon şeklinde Jydli dövmeleleri olanların ölümlü olduğu açıktı. Ridha da Dom'a doğru koşmaya başladı. Ridha beline sarılıp neredeyse ayaklarını yerden kesince Dom bir kahkaha attı. Bir an için yüzyıllarca geriye gitmiş, yine çocuk olmuştu.

"Zayıflamışsın," dedi Ridha sırtarak.

Dom ellerini omuzlarına koyarak Ridha'yı şöyle bir süzdü, öyle çok gülümsüyordu ki yara izleri bile sızlıyordu. Ridha'yı tepeye, Yoldaşlara ve askerlere doğru götürmeye başladı.

"Sen ise aylar önce bir mucizenin peşinde yola çıkarkenki gibi görünüyorsun." Tepeye çıkarlarken Dom güldü. Sonra bakışları Ridha'nın arkasına, gemiden kumsala inenlere kaydı. "O mucizeyi bulmuş gibisin."

Kürkler ve zırhlar içindeki Kovalinn'li Vederler onunkine benzeyen uzun kılıçlarıyla kıyıya inerken Dom'un içi umutla doldu. Başlarında kızıl saçlı bir kadın vardı, Dom'dan bile uzundu, başında demirden bir taç takılıydı. Uzun adımlarla tepeyi çıkmaya koyularak onlara yetişti, soğuk bakışlarla Dom'u süzüp başını yukarı kaldırdı.

Bir ölümsüz anklavında değil, küllerle kaplı bir açıklıkta oldukları halde Dom yerlere kadar eğilerek Kovalinn kralının annesini selamladı.

“Leydi Eyda,” dedi elini göğsüne koyarak. “Bu şartlar altında tanıştığımız için çok üzgünüm. Ama yardımınız için teşekkür ederiz.”

Leydi Eyda zarif adımlarla yaklaştı, kılıcı elindeydi.

“Oğlumun emri açık. Kovalinn Ward’ın mahvolmasına izin vermeyecek.” Kadının bakışları Dom’un arkasındaki ölümlülere kaydı.

Yoldaşlar büyük bir ilgiyle onları izliyordu, en çok da Corayne. Oscovko gözlerini kırıştırarak bir Eyda’ya bir Ridha’ya bakıyordu, ağzı açık kalmıştı. Dom’un içinden elini uzatıp ağzını kapamak geldi.

Eyda oralı olmadı. “Savaşçılarım sayıca az ama bu savaşta emrinize amadeler.”

Dom yeniden selam verdi. Bu kez diğerleri de onu izledi, bu kadar çok ölümsüz savaşçıyı görünce afallamışlardı.

“Size Leydi Eyda’yı ve Kovalinn ordusunu, ayrıca Iona prensesi ve tahtın vârisi olan kuzenim Ridha’yı takdim etmeme izin verin,” dedi Dom gururla. *En azından ailemin bir üyesi işe yarıyor.*

“Ya akıncılar?” dedi Sigil aşağıdaki sığ sulara bakarak.

Gemiler birer birer karaya çıkıyor, gövdeleri kumların üstünde tıslıyordu. Dört tanesi karadaydı, daha fazlası da geliyordu. Jydliler kumsala dökülmeye başladı, ölümsüz ortakları kadar zarif değillerdi ama sayıca çok daha fazlaydılar. Dom hem açık hem koyu tenli erkekler ve kadınlar gördü, hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. Tek bakışta herkesin neden Jydlilerden bu kadar korktuğunu anladı.

Ridha sarışın akıncının öne çıkması için yana çekildi. Kadın kısa boylu ve kaslıydı, kafasının bir tarafında kurt dövmesi vardı. Hınzırca gülümseyince altın dişleri göründü.

“Biz hazırız,” dedi yumruğunu akıncılarına doğru kaldırarak. Akıncılar haykırarak emrine yanıt verdiler. Kadın sonra yumruğunu göğsüne vurdu, gözleri parlıyordu. “Ama önce Yrla geldi.”

Dom kadının ne demek istediğini anlamadı ama Ridha’nın anladığı belliydi. Kuzeni gözlerini devirdi.

“Evet, önce Yrla geldi, biliyoruz,” diye homurdandı, hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. Ama Corayne’i görünce hemen ciddileşti. Nefesi kesilir gibi oldu.

Dom araya girmeden Ridha başını eğip hafifçe alnına dokundu. “Özür dilerim ama...” diye mırıldandı, solgun yanakları kıpkırmızı oldu. “Ona çok benziyorsun.”

Dom göğsüne bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Corayne’in birden değişen yüz ifadesine bakılırsa o da aynı şeyi hissetmişti.

“Öyle diyorlar,” dedi Corayne dişlerinin arasından, yüzü donuklaştı. “Anlaşılan benden başka herkes babamı tanıyormuş.”

Ridha başını daha da eğdi, zırhı şakırdadı. “Tekrar özür dilerim.”

“Eh, siz ikiniz de birbirinize çok benziyorsunuz,” dedi Corayne, Dom’a bakarak. “Bizi nasıl buldun?”

Ridha yerine Jydli kadın cevap verdi, başparmağıyla arkasını, kıyıdaki birini işaret etti.

“Kemikler öyle diyor,” dedi.

Dom ürperdi, Yoldaşlar hayret dolu sesler çıkardı. Şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar, hepsi aynı şeyi düşünüyordu.

Dom akıncının gösterdiği yere bakınca yanlarına gelmek için tepeyi tırmanan silüeti gördü. Mavi gözleri sahildeki en

parlak şeydi, kır saçları çok sayıda örgüler halinde toplanıp kemiklerle süslenmişti. Gözlerine ve burnunun üstüne siyah boyalar sürülmüştü. Bu korkutucu haliyle en az diğerleri kadar savaşçıya benziyordu. Eski yün elbisesinin yerine uzun siyah bir cübbe giymişti. Cadı kıkırdayarak kemikli parmaklarını oynattı, hepsinin bildiği ama asla ezberleyemediği bir şarkı tutturmuştu. Kemik torbaları belinde takırdıyordu.

Cadı ne kadar sinir bozucu da olsa Dom onu görünce rahat bir nefes aldı. Cadı için hiç endişelenmemişti ama tekerlemelerine rağmen geri dönmesine sevinmişti.

Valtik hiç şaşırtmadı.

"Takati kalmadı bu garibin," dedi gülerek, onlara doğru yürüyordu. "Bir Kirmen parçalandı alevler için, bir Kirmen parçalandı seller için."

Dom tekerlemeyi hatırladı. Valtik bu tekerlemeyi aylar önce, kavşaktaki meyhanede de söylemişti. Sellere yol açan Kirmen kapanmıştı. Ama alevler saçan Kirmen duruyordu, şu an alevler içindeydi, kokusunu alabilecekleri kadar yakındaydı.

Ridha kaşlarını çatmış, şaşkın şaşkın onlara bakıyordu. "Yaşlı cadıyı denizde bulduk, bir odun parçasına tutunmuş sürükleniyordu. Jydliler cadının onlardan olduğunu söyledi, sonra cadı duman bulutlarının içinden geçmemize yardım etti. Bizi doğruca size getirdi," dedi. "Onu tanıyor musunuz?"

Valtik kemik çatırtısı gibi bir sesle güldü.

"Ne zaman ki Kirmen belirir!" diye şarkı söylemeye devam etti. "Ölü ağaçlar dirilir!"

Yardıma hiç de ihtiyacı olmadığı halde Corayne cadının koluna girdi. "Doğru söylüyor... Şimdi açıklamaya vakit yok."

Ridha ellerini hayretle havaya kaldırdı. "Baleir'in kanatları aşkına!" diye haykırdı. "Yaşlı cadıyı anlayabiliyor musunuz?"

“Dert etme,” diye mırıldandı Dom. “Halletmemiz gereken daha önemli şeyler var.”

Kumsalın ötesinde şehir hâlâ yanıyordu, kapıları hâlâ kapalıydı. Dom yeniden korkuya kapıldı. Sakinleşmeye, kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

Diğerleri şehre bakarak alevleri izliyordu.

“Ölümün ağzına giriyoruz,” diye mırıldandı Ridha.

Atına binip dizginlerini şaklatan ilk kişi Sorasa oldu.

“Alışırsın,” dedi omzunun üstünden.

Sıraya girerek hazırlanırken biraz zaman harcadılar, savaşçılar atlarının sırtında, Jydliler ve Vederler yayaydı. Akıncı şefleri savaş boyalarıyla dikkat çekiyordu, gözlerini kendi klanlarının rengine, beyazlara, mavilere ve yeşillere boyamışlardı. Sadece Valtik siyahlar içindeydi. Daha önce kimsenin görmediği bir atın sırtında Yoldaşların yanına dönmüştü. Dom şimdi onun sırtlarını düşünemezdi, tuhaflıklarına çoktan alışmıştı. Ve bunun için minnettardı. Aklı önlerindeki Gidastern kapılarındaydı. Kapılar demirle kaplanmış meşeden yapılmıştı ama ahşap çatlaklarla kaplıydı. Kapıların diğer tarafında yanan alevler duvarları yalayarak yükseliyordu.

Kapı kolay yıkılacak, diye düşündü Dom, gerçi ne manıcıkları ne de koçbaşları vardı. Dom birkaç yüz metre öteden kapıların parçalandığını şimdiden görebiliyordu. Birkaç Veder hiç zorlanmadan onları yıkabilirdi.

Oscovko kılıcını havaya kaldırdı, askerlerini harekete geçirmek için bir savaş narası attı. Askerler kılıçlarını kalkanlara vurarak Trec dilinde haykırışlarla karşılık verdi. Jydliler de kendi şarkılarıyla şamataya katıldı. Sesleri davul gibi, kalp atışı gibi gümbürdüyor, idrakin çok ötesinde bir dile dönüşüyordu. Dom kanının bu sesle kaynadığını hissetti, atı koşmak için

sabırsızlanarak donmuş toprağı eşeliyordu. Elinde kılıcıyla Dom da sabırsızlanıyordu. Kılıcın keskin kenarı alevlerin ışığında parlıyordu. Bulutların ve yağın karın altında zamanı unutmuştu, artık gündüz mü gece mi olduğunu bilmiyordu. Tüm diyar yok olmuş, sadece yanan şehir ve birlikleri kalmıştı. Ridha'nın gemileriyle bile sayıları bini bulmuyordu.

Yeterli olacak mı?

Bu sefer tapınaktaki gibi olmayacaktı. Corayne geride kalıp beklemeyecekti, Taristan çok yakındaydı. Ayrıca şehirde yanmakta olan bir Kirmen vardı. Corayne de onlarla gelecek, sırtında Kirmen kılıcıyla aralarında güvende olacaktı.

Corayne şimdi Andry ve Dom'un arasında bekliyordu, yüzü kayıtsız ve sakindi. Ama atı Corayne'in duygularını ele veriyordu. Kısarak Corayne'in korkusunu hissederek endişeyle kişniyordu.

Dom korkusunu gidermek isterdi ama savaşmaktan başka yapabileceğı bir şey yoktu. Şu anda en çok böyle işe yarardı: bir arkadaş olarak değil, bir silah ve kalkan olarak.

Ridha, Leydi Eyda ve Kovalinn Vederlerinin yanındaydı, bu görüntü Dom'u rahatlatan tek şeydi. Tek bir Veder çok sayıdaki yetenekli askere bedeldi ve Eyda'nın arkasında en az yüz Veder vardı, hepsi de silahlı ve kararlıydı. Ama Dom onlar için de korkuyordu, en çok da Ridha için. Şimdi bu kadar gerçekken ve karşısında nefes alırken onu kaybetmeyi düşünemiyordu bile.

Kapının arkasında bir şey takırdadı, bütün ölümsüzler diğerlerinin duyamadığını duyarak kapıya döndü. Dom gözlerini kısarak ahşabın ötesini, diğer tarafta bekleyen şeyi görmeye çalıştı. Bir şey kapıyı *tırmalıyordu*, tırnaklarıyla kapının yanmış tahtalarını parçalıyordu.

Bir şey değil, bir şeyler, diye düşündü Dom irkilerek.

Kükremeleri sert ve kesik kesikti, köpek havlamasına benziyordu ama bu ses daha boğuktu. Kana susamış bir sestti. Şehirden yükselen sesin yankıları sahile yayılıyor, çalkalanan dalgaların sesini bile bastırıyordu. Dom çığlığı karnının derinliklerinde hissediyordu. Yaratıklar tekrar kükrerken yüzü gerildi, dişlerini o kadar sıktı ki neredeyse kıracaktı. Süvarilerin birçoğu irkildi, ya eyerlerinde büzüldüler ya da korkuyla gökyüzüne bakmaya başladılar. Bazıları da Yoldaşlara ve ölümsüzlere bakıyor, bir açıklama bekliyordu.

Ama yapılacak bir açıklama yoktu.

Sadece Jydliler sinmedi, baltalarını, kılıçlarını ve mızraklarını havaya kaldırdılar. Kapının arkasındaki Kirmen canavarlarının kükremeleriyle boy ölçüşmek için seslerini yükselterek daha da şevkle şarkı söylemeye koyuldular. Oscovko da onlara uyararak kurt gibi ulumaya başladı, askerleri yeniden kalkanlarına vurarak karşılık vermeye koyuldu.

Sigil de bu kakofoniye Timur naralarıyla katıldı.

Charlie avuçlarını öpüp dua ederek gökyüzüne baktı. Dudakları sessizce kımıldıyordu, Dom tanrılardan biri onu duysun diye dua etti. Charlie uzun bir müddet sonra Yoldaşlara baktı, gözlerini her birinin üzerinde gezdirdi. Corayne'e bakarken acı acı gülümsedi.

"Sakın ölme," dedi başını eğerek. "Buna izin vermiyorum."

Corayne'in yüzü gerildi, belli belirsiz ama kendinden emin gülümsedi.

Charlie diğerlerine başıyla selam verdikten sonra savaşın sonunu ya da dünyanın sonunu beklemek üzere kafileden ayrıldı.

Sorasa kendi dilinde bir şeyler mırıldanıyordu, sesi o kadar az çıkıyordu ki sadece Dom duyabiliyordu. Dom Ibal

dilini bilmiyordu ama Sorasa da Charlie gibi avuçlarını öperek tanrıçasına dua ediyordu.

Dom'un yanında duran Andry ve Corayne el ele tutuşup kafa kafaya vermişti.

Dom, Andry'nin, "İleri," diye mırıldandığını duydu, Corayne de aynısını söyledikten sonra dönüp Kirmen kılıcını çekti.

Eski kılıç kınından sıyrılıp şarkı söyleyerek dumanla birlikte yükselen melodiye katıldı.

Dom artık ölümü pek çok kişiden daha iyi tanıyordu. O dua edemezdi. Onun tanrıları bu diyarda değildi. Şarkı söyleyemezdi, atacak narası da yoktu. Vederler sessizce ve kımıldamadan önlerindeki savaşı bekliyordu. Şu anda bile etraflarındaki yaşamlardan kopuk, mesafeli ve soğuk görünüyorlardı.

Ama hepimiz aynı şekilde öleceğiz.

Dom tapınaktan önce yaptığı gibi yine Cortael'i ve çoktan ölmüş olan pek çok kişiyi düşündü. Taristan'ın aptalca hırsı yüzünden çok kişi ölmüştü. Dom bu öfkeye tutundu, onu içine doldurdu. Öfke korkudan iyiydi.

"Konuştu Infyrna tanrıları, uyandı ateşlerin canavarları."

Valtik'in sesi askerlerin arasında çın çın ötünce Dom ürperdi, sanki Valtik bu sözleri tek tek kulaklarına fısıldıyordu. Valtik'in atı şaha kalktı. Yaşlı kadın eyerinde gözünü bile kırpmadı, bakışlarını kapıya dikmişti.

"Fırtına ve kar, keder ve rüzgâr," dedi cadı elini uzun pelerininin içine sokarak. Torbasındaki diğer kemiklerden daha büyük bir bacak kemiği çıkardığını görünce Dom'un midesi bulandı. Kemik eski ve sarıydı, insan kemiği idi. Valtik kuru parmaklarıyla kemiği iki ucundan tuttu.

Jydli saflarındaki diğer akıncılar da aynı şeyi yaptı. Valtik gibi onların saçları da örgülüydü ve üstlerinde uzun cübbeler

vardı. *Onlar da cadı*, diye düşündü Dom. Neredeyse bir düzine femur mızrak gibi havaya yükseldi.

Valtik'in hareketlerini tekrar ediyorlardı, her biri havaya bir kemik kaldırmış, gözlerini girdaplar halinde uçuşan kar tanelerine dikmişti. Dudakları hep birden kımıldıyordu, Jyd dilinde şarkılar söylüyorlardı.

Rüzgâr arkalarından zalimce uğulduyor, ordunun üzerinden Gidastern'e doğru esiyordu.

Valtik'in atı yine şahlandı, cadı bana mısın demedi, ata sadece dizleriyle tutunuyordu. Yaşlı cadının yüzü ciddileşti, sinir bozucu kahkahaları çoktan kesilmişti. Elindeki kemiği daha sıkı kavradı, soluk teninin altında parmak eklemleri bembeyazdı. Siyah boyalar gözlerini iyice ortaya çıkarıyordu, gözleri buz mavisiydi, kızgın bir alevin merkezi kadar maviydi.

Kükremeler ve tırmalamalar devam ediyor, ordunun tezahüratları neredeyse hepsini bastırıyordu. Kapıdan parçalar koptu, tahtalar parçalanırken demir şeritler soyulmaya başladı. Alevler tahtaların arasından dışarı taştı, sonra bir çift uzun, tırnaklı pençe görüldü. Hücresinin parmaklıklarını sarsan bir mahkûm gibi tırmalıyor, tekmeliyor, kapıya tekrar tekrar vuruyorlardı.

"Bırakın zelzele olsun," diye tısladı Valtik. "Bırakın fırtına *kopsun*."

Elindeki kemik tam ortadan ikiye ayrıldı. Çatırtı sesi havayı yarıp geçti, bütün seslerden, kurtlarınkinden bile güçlüydü. Kemik cadıları bir düzine femuru ikiye bölerken on iki çatırtı daha duyuldu.

Beyaz ve şiddetli bir kar fırtınası başladı, şimdi kar göz kamaştıracak kadar beyaz bir perde halinde yağıyordu, sonunda duvarlardan ve içerideki alevlerden başka bir şey görünmez oldu.

Kapının kanatları menteşelerinde zıplıyor, rüzgârın her esişinde titriyordu.

Oscovko kalkanını son bir kez takırdattıktan sonra kılıcını havaya kaldırdı. Sayılamayacak kadar çok kılıç onun-kiyle birlikte havaya kalktı, Dom'un büyük kılıcı da bunların içindeydi. Çelik karlarla kaplanmıştı.

"Hücum!" diye bağırdı prens, Dom da onunla birlikte kükredi, boğazından boğuk bir feryat koptu.

Atı titredi, askerlere ayak uydurmak için dörtmala koşmaya başladı. Yaya askerlerin önüne geçerek en önde saldırmaya hazırlandılar. Fırtına sırtlarına vuruyor, sanki hepsini öne doğru itiyordu.

İçgüdülerini ve hafızası devreye girince Ölümsüz kendine geldi, talim alanında geçirdiği uzun yıllar bedenini yönetmeye başladı. Kılıcı tutuşu değişti, sırtındaki kaslar gerildi, kapıdan çıkacak şeye saldırmak için kılıcı kınından çekti.

Ceset ordusunu bekliyordu. Galland askerlerini. Taristan'ın kendisini.

Kapılar parçalanarak hızla açılınca Dom'un ölümsüz kalbi az kalsın duracaktı.

Gördüklerini önce devasa kırmızı kurtlar sandı ama çok büyüktüler, boyları bir adamınkinden fazlaydı. Bacakları çok uzundu, omuzlarından aşağısı kömüre bulanmış gibi simsiyahtı. Alevler yaratıkları yalıyor ama onları yakmıyordu. Çünkü alevler yaratıklardan çıkıyor, kabarık bir kürk gibi sırtlarını sarıyordu. Etraflarında uçuşan kar taneleri alevler içindeki kürklerinde eriyordu. Feryat ediyor, hücumla kalkmış orduya havlıyorlardı, ağızlarının içi kor gibi parlıyordu. Sararmış otlar pençelerinin ve savrulan kuyruklarının altında tutuşarak alev alıyordu.

KILIÇ KIRICI

Dom'un gözü kararmaya başladı, gözünün önünde benekler uçuşuyordu ama Dom ilerlemeye devam etti. Atı ayak diriyor, Infyrna'nın tazılarından kaçmak için dönmeye çalışıyordu. Ama Dom dizginleri sıkıca tuttu, atını diğer atlarla birlikte koşmaya zorladı. Savaşçı birliği ileri atıldı, Yoldaşlar da onlarla birlikteydi, gözleri alevlerin ışığıyla doluydu.

Artık geri dönüş yoktu.

Jydli okları askerlerin üstünden uçuyor, tazılara saplanırken cızırdıyordu. Çoğu hedefi tutturamıyor ya da yanıp kül oluyordu ama birkaç tazi feryat ederek etine saplanan demir ok başlarını pençeliyordu. Sırtlarındaki alevler acıdan beyaza dönmüştü. Hatta birinin sırtındaki alevler söndü, tazi ölürken küle dönüştü.

Dom savaşmaya hazırlanarak eyerinde öne eğildi.

Tazılar yaralanabiliyordu.

Öldürülebiliyordu.

Domacridhan için bu kadarı yeterliydi.

30

DİRİLEN SOLMUŞ GÜLLER

Sorasa

Kılıcı yumuşak bir tıkırtıyla tekrar kınına girdi, Sorasa yayını eline aldı, atı altında hâlâ dört nala koşuyordu. Sorasa kirişe bir ok yerleştirdi, önündeki süvarilerin arasından nişan aldı, gözlerini kısarak kapıyı koruyan korkunç canavarlara baktı. Ok kirişten fırladı, Sigil'in kulağının yanından geçti, o kadar yakından geçti ki Sigil'in siyah saçları dalgalandı. Sigil hiç oralı olmadı. Sorasa kirişe bir ok daha yerleştirip yeniden fırlattı. Ana kapılar görünmeden önce dört atış yapmayı başardı. Sanki kızgın bir fırının ağzına doğru gidiyorlardı.

Infyrna tazıları havlayıp uluyordu, kasları kürklerinin altında gerilmişti. Hep birden ordunun üstüne doğru atıldılar. Sorasa gırtlığının alevlerden oluşan bir canavar tarafından parçalanmasının nasıl bir şey olacağını düşünmemeye çalıştı.

Hep böyle yapardı, bunu uzun yıllar önce Lonca'da öğrenmişti. Zihni sadece yapması gereken şeye odaklanırdı.

Tüm gereksiz duyguları daha beyni onları doğurduğu anda öldürürdü, acı ya da korku, pişmanlık ya da zayıflık gibi tüm düşünceleri bir kenara atardı. Bunlar onu yavaşlatmaktan başka bir işe yaramazdı.

Oscovko kılıcını havaya kaldırmıştı, askerleriyle birlikte uluyarak hücumu önderlik ediyordu. Sigil, Oscovko'nun teğmenleriyle birlikte hemen arkasındaydı. Sonra Corayne'in etrafına toplanmış olan Yoldaşlar geliyordu. Sorasa, Corayne'in şimdi atının biraz gerisinden geldiğini, kısrağının boynuna doğru eğilmiş olduğunu hissedebiliyordu.

"Yarıp geçin, atların yavaşlamasına izin vermeyin," diye bağırdı Dom bir yerlerden, birkaç metre geride olduğu halde sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.

Fırtına Sorasa'nın sırtına çarparak gitgide yaklaştıkları kürk ve alev duvarına doğru esiyordu. Kurtlar ağızlarını açmıştı, önlerindeki hava ısıyla dalgalanıyordu.

Sorasa sadık kılıcını çekip bıçağı öptü.

Sanki devasa bir dalganın tepesindeydiler, kıyı onları karşılamak için yükseliyordu. Köpekler yaklaşmakta olan bir alev duvarı oluşturuyor, gözleri tehditkâr parıltılar saçıyordu.

Sorasa dizginleri bir eline, kılıcı diğerine alarak kendini hazırladı.

Köpeklerin en hızlısı büyük bir sıçrayışla en öndeki Trec askerlerinin üstüne atladı. Sertçe yere inerken iki süvariye ve kişneyen atlarını devirdi. Canavar onları parçalarken etleri cızırıyor, köpeğin kendi aleviyle pişiyordu.

Sorasa kusacak gibi oldu ama yutkunarak kendini topladı.

Infyrna'nın diğer canavarları doğrudan orduya saldırdı, pençeleri ve dişleri de yanan gövdeleri kadar tehlikeliydi. Atlar ve askerler feryat ediyor, etleri yanıp su toplarken hücumu sürdürüyorlardı. Dom koçbaşı vazifesi görüyor, büyük

kılıcını ileri geri savurarak kurtların arasından yol açıyordu. Yoldaşlar peşinden geliyordu, birbirlerinden uzaklaşmıyorlardı, Corayne'i ortalarına almışlardı. Bir köpeğin yanından geçerken ısı Sorasa'nın yanağını yaladı, kılıcını yaratığın omzuna indirdi. Kılıç pişmiş et keser gibi tısladı. Köpek acıyla uludu ama Sorasa onu çoktan geçmişti, arkasına bakmaması gerektiğini iyi biliyordu. Kılıcından damlayan siyah kanlar karların üstünde tütüyordu. Bir başka köpek saldırıya geçince Sorasa sertçe dizginlere asıldı. Köpek onları birkaç santimle ıskalayarak bir Trec askerine çarptı.

İki hücum hattı birbirine girdi, her biri diğerini alt etmeye çalışıyordu. İki taraf da etten kemiktendi, alevlere ve çeliğe eşit ölçüde yenik düşüyorlardı. Hava hem insan hem de canavar ulumalarıyla dolmuştu. Alevler, dumanlar, karlar ve kan Sorasa'nın gözlerinin önünde girdaplar çiziyordu, sonunda tüm dünya kırmızıdan, siyahtan ve beyazdan ibaret hale geldi, hem çok sıcak hem de çok soğuktu, Sorasa aynı anda hem terliyor hem de soğuktan titriyordu. Bastırdığı korku içindeki duvarların üstünden başını çıkararak dışarı taşacak gibi oldu.

"Devam edin!" diye bağırdı biri arbedenin arasında.

Sorasa köpeklerin arkasında, parçalanmış kapılardan içeride Sigil'in başını gördü. Sigil çizmelerini yere sıkıca basmıştı, savaşa hazır bekliyordu. Atı gitmişti, vücudu siyah kanlarla kaplanmıştı. Bir elinden sarkan baltasından damlayan kanlar yerde tütüyordu.

Sorasa'nın ihtiyacı olan tetikleyici buydu.

"Bu taraftan," diye hırladı Sorasa, atını Sigil'e doğru sürmeye başladı, Corayne ve Andry hemen arkasından geliyordu. Kendini kasırgada civcivlerine yol gösteren bir tavuk gibi hissediyordu.

Geriden gelen Dom'un sarışın başını görür gibi oldu. Ölümsüz, tek vuruşta Kadim kılıcıyla köpeklerden birinin kafasını uçurdu, köpeğin gövdesi atının nalları altına yığılarak küle dönüştü.

O anda Kadimler köpeklerin safına vardı, ölümsüz savaşçılar süvarilerin arasından geçerken ölümcül dansçıları andırıyordu. En önde Dom'un kuzeni vardı, saçları siyah bir pelerin gibi sırtına yayılmıştı. Parıldayan Kadim kılıçlarından yağmur gibi kan akıyordu. Peşlerinden Jydliler akın ediyordu, kürkleri ve deri kıyafetleri içinde vahşi bir kurt sürüsü gibidiler. Baltaları ve okları arkalarında küller bırakıyordu.

Sorasa kapıdan geçerken atının ayaklarının altındaki yanmış toprak yerini taşa bıraktı. Sigil koluna tutunup eyere atlayarak hiç zorlanmadan suikastçının arkasına yerleşti. At yavaşladı ama durmadı, üstündeki yeni ağırlığa elinden geldiğince alışmaya çalıştı.

"Sanırım kaşlarından biri gitmiş," diye bağırdı Sigil, Sorasa'nın kulağına.

Sorasa yüzünü buruşturdu, elini sol gözünün üstüne götürdü. Kaşında bir boşluk hissetti, sıcaktı ve acıyordu.

"En azından bu kez saçlarımı kaybetmedim," diye tısladı.

Omzunun üstünden arkasına bakınca Corayne ve diğerlerinin son sürat geldiğini gördü, kapıdan geçip Gidastern'ün geniş sokaklarında dörtnala giderlerken neredeyse üstlerine çıkacaklardı. Her yer alevler içindeydi, köpekler çatıdan çatıya atlıyordu. Havlayıp hırlıyor, binaların tepesinde avlarının etrafını çeviren avcılar gibi dolaşıyorlardı. Birkaçı aşağı atladı, havlayarak diğerlerini çağırırlarken sırtlarındaki alevler iyice harlandı. Dört bir yanda tahtalar parçalanıyor, taşlar yıkılıyordu, alevler şehri olduğu gibi yutarken her yerde güm-

bürtüler yankılanıyordu. Sıcaklık neredeyse dayanılmazdı, Sorasa'nın yüzünden ter akıyor, ağzına tuz tadı doluyordu.

Müttefik ordularının bir kısmı daha köpek sürülerindeki boşluklardan faydalanarak kapıdan geçmeyi başardı. Kadimler hayret verici bir ustalıkla köpekleri yarıp geçti, o kadar kıvrak ve etkileyiciydiler ki Sorasa neredeyse durup onları seyre koyulacaktı. Bunun yerine dikkatini ileriye, yanan şehrin derinliklerine verdi.

Mazgallarda ve çatılarda toplanan köpeklerin sayısı giderek artıyordu.

Diğerleri Sorasa'nın yanında sıraya girdi, Valtik bile oradaydı. Bacak kemiğinin bir yarısını elinde bıçak gibi tutuyordu. Kemiğin sivri ucundan siyah kanlar damlıyordu. İhtiyar cadı tepelerindeki köpeklere baktı, sivri dişlerine karşılık kendi dişlerini gösterdi.

Corayne'in yüzü binlerce alevin titreşen ışığında parlıyordu. Diğerleri gibi o da ter içindeydi. Siyah gözleri kırmızı-turuncu ışığı yutuyordu.

Sorasa dişlerini sıkarak atının dizginlerini şaklattı. "Av başlasın."

Yoldaşlar sağanağın ilk damlalarıydı, arkalarından Gidastern sokaklarına bir kasırga akın etti. Bir düzine Infyrna köpeğini atlattılar, canavarları savaşçı birliğine, Jydlilere ve Kadim savaşçılara bıraktılar. Ahşap çerçeveli duvarlar ve sazdan çatılar çöküp duruyor, şehir başlı başına bir canavara dönüşüyordu. Sokaklara kara bulutlar halinde duman çökmüştü, atlar dörtmala geçerken bile nefes almak zorlaşıyordu.

Sorasa kıvılcımlara karşı elini gözlerine siper etti, dikkatle havada dönüp duran siyahların ve grilerin içine doğru baktı. Gidastern, Gözcü Denizi'nin kıyısına kurulmuş bir liman

şehriydi, surlar ve kuleler akıncı saldırılarından korunmak amacıyla inşa edilmişti. Rıhtımın yakınında bir pazar yeri, kalenin yanında da bir kilise vardı ama gerisi Sorasa'nın zihninde birbirine karışıyordu. Şehri eski haliyle hatırlamaya, yıllar öncesine, bu sokaklarda son yürüdüğü zamana dönmeye çalıştı. Yangın işini zorlaştırıyordu, peşlerinden gelen köpekler de öyle. Zihnindeki harita yok oldu, Sorasa kendini içgüdülerine bıraktı.

İnsanlar aynı ritmi tekrarlayarak rutin bir hayat sürerdi. Bu her köy ve kasabada, her şehirde böyleydi. Bir çanağı dolduran su gibi kavşaklar ve doğal limanlar boyunca gelişirlerdi. Sorasa onları şehir merkezine çıkaracağını bildiği için Yoldaşları en geniş sokaktan götürdü. Burun delikleri genişlemişti, dumandan nefesi tıkanıyor, alevlerin arasında bir kilisenin kulesini ararken gözleri yanıyordu.

İşte.

Kilisenin uzun kulesi alevler içindeydi, oymalı taşları saran kırmızı alevler korkunç bir görüntü oluşturuyordu. Syrek'in altın sarısı tasviri en yüksek noktadaydı, tanrı dumanı savuşturmak ister gibi kılıcını havaya kaldırmıştı. Sorasa figürün eridiğini, kulenin kendi üzerine çöktüğünü gördü.

Sorasa köşeyi dönerken kilisenin çatısı toz bulutları ve molozlar saçarak çöktü. Kilisenin bahçesine yıkılarak toprağı ve mezarlığı grinin solgun tonlarına boyadı. Yoldaşlar kuru kuru öksürmeye başladı, Sorasa bile hırıltıyla yere tükürdü. Nefes almakta zorlanarak kilisenin çitlerle çevrili bahçesine girdiler, burası bir zamanlar şehrin içinde yemyeşil bir adaydı. Oysa şimdi o da her şey gibi griydi, tek bir renk kalmamış, otlar ve mezar taşları kalın bir kül tabakasıyla kaplanmıştı. Kilise duvarları boyunca sıralanan düzinelerce heykel isle kaplı mezarları bekliyordu, bunun dışında bahçe bomboştu.

Bahçenin ötesinde, alevlerin karşısında sağlam duran taşlarıyla nöbet tutan Gidastern Kalesi görünüyordu. Kalenin duvarları ve mazgallı siperleri de sessizdi. Kapıdan tiz çığlıklarının yankıları duyulsa da burada köpekler yoktu.

Sorasa nefes almaya çalışarak atını yavaşlattı, diğerleri de korkuyla bahçeyi gözden geçirerek aynısını yaptı. Savaşın ve alevlerin sesi yankılanıyordu ama kilise ve kale arasına sessizlik çökmüştü. Sanki bir fırtınanın merkezinde duruyorlardı.

Sorasa, Gidastern'den kaçan üç kızı hatırlayarak ürperdi. Elini giysisinin içine soktu, Lord Mercury'nin yeşim taşından yılanını parmaklarının arasına aldı. Dayanılmaz sıcaklığın içinde taşın serinliği onu rahatlattı.

"Herkes nerede?" dedi Corayne alçak sesle.

Yanında duran Andry ürperdi. "Taristan, Rouleine'de kimseyi sağ bırakmamıştı," diye fısıldadı. "Anlaşılan Gidastern'ün kaderi de aynıymış."

Corayne kaşlarını çatarak yüzündeki tozları biraz olsun sildi. Yanakları tozların altında kıpkırmızıydı. "Peki cesetler nerede?"

Sorasa da aynı şeyi merak ediyordu. Midesi allak bullak olmuştu, tüm içgüdüleri çığlık çığlığa haykırıyordu. Corayne'in başının üstünden Dom'la göz göze geldi, onun da aynı endişeye kapıldığını anladı.

"Bu işte bir terslik var," diye hırladı Dom. Bakışları heykellerin ve gri mezarların arasında dolaşıyor, sürüklenen duman bulutlarını delip geçiyordu.

"Bu fikre nereden kapıldın?" diy mırıldandı Corayne.

Sorasa arkasında Sigil'in kıpırdandığını, bedeninin kas-katı kesildiğini hissetti. Temur ödül avcısı baltasını daha sıkı kavradı.

“Devam et Sorasa,” diye fısıldadı Sigil, Sorasa şimdiye dek Sigil’in böyle korktuğunu hiç görmemişti. “Devam et.”

Suikastçı Sigil’in sezgilerine karşı gelmemesi gerektiğini biliyordu. Eyerinde kımıldandı ama atını mahmuzlamaya kalmadan Corayne elini uzattı.

“Dur,” diye fısıldadı Corayne, gözlerini kocaman açarak bahçeyi gözden geçirdi. “Kirmen burada. Hissedebiliyorum.”

Dom hızla dönüp Corayne’in omzunu tuttu. “Nerede?”

Corayne cevap veremedi kilisenin etrafındaki heykeller *kımıldamaya* başladı.

Hep birlikte yürümeye başladılar, bedenlerinden küller dökülüyor, altından taş yerine et çıkıyordu. Parçalanmış boğazlarından hırıltılar dökülüyordu.

Sorasa korkudan sıçradı, atı da onunla birlikte sıçrayarak korkuyla kişnedi. Aygır tökezleyerek yana doğru devrildi, Sorasa tam zamanında sırtından atlayarak yere düşmekten kurtuldu. Sigil o kadar şanslı değildi. Sertçe yere çakıldı, at üstüne devrildi.

Diğerleri bağırıp çağırırken Sorasa otların üstünde kaydı ve omzuyla kıvranan atı itti. Kirmen aklından uçup gitmişti. Sigil altında güçlkle nefes alıyordu, bir bacağı aygırın ağır gövdesinin altına sıkışmıştı. Acıya direnmeye çalışırken gözleri parlıyor, üstündeki atı itmeye çalışıyordu. Sonra Dom geldi, çömelerek ellerini atın omzunun altına soktu. Bir iniltiyle atı tekrar ayaklarının üstüne dikti.

“Gidin hadi, gidin,” dedi Sigil, Sorasa ve Dom’un arasından kilisenin basamaklarına bakarken gözleri kocaman açıldı. “Ben de hemen arkanızdan geliyorum.”

“Mümkün değil,” diye hırladı Sorasa, Sigil’i ayağa kaldırırken, Dom da Sigil’in diğer tarafına geçmişti.

Üçü birden çenelerini sarkıtıp gözlerini devirerek mezarların arasından ilerleyen heykellere döndüler. Sorasa gözlerini kırıpıştırarak heykellere baktı, karşısındaki manzaraya bir anlam veremiyordu. Dizleri gevşedi, neredeyse Sigil'in ağırlığı altında çökecekti.

Hantal hantal yürüyen heykeller isin ve tozun altında normal kıyafetler içindeydi. Pelerinler, etekler, tunikler, çizmeler... Bazılarında zırh vardı. Tacirlerin, esnafların, çiftçilerin, bekçilerin ve muhafızların bildik giysileri. Tutuk adımlarla ilerliyorlardı. Çoğunda yanıklar vardı, bazıları elini yarasına bastırmıştı. *Ölümcül yaralar*, diye düşündü Sorasa bir kadının kendi bağırsaklarına takılıp düşüşünü izleyerek.

Bunlar Gidastern halkının cesetleriydi.

"Bunlar ölü," diye fısıldadı Corayne bir yerlerden, hâlâ atının sırtındaydı. "Ama..."

Kaleden düzinelercesi daha fırladı, tükürükler saçarak dişlerini birbirine vuruyorlar, insandan çok hayvana benziyorlardı. Kilise bahçesini çeviren çitlere çarptılar, kıvrık parmaklarını onlara doğru uzattılar. Bazıları çitlerin üstünden aşmaya koyulurken diğerleri açık kapıya doğru gitmeye başladı. Durumu anlayınca Sorasa'nın midesi bulandı. Ceset ordusu gibi düşünmeden hareket ediyorlardı, ruhları gitmiş ama bedenleri kalmıştı.

"Gidin," diye hırladı Sorasa, Sigil'i yürümeye zorlayarak. "Kirmen'i bulun."

Titreyerek attığı bir adımın ardından Dom, Temur kadını omzuna attı. Bir başka dağı omuzlamış bir dağ gibi görünüyordu.

Birlikte koşarlarken Corayne ve Andry atlarının sırtından yere indi. Atları korkudan birbirine çarptıktan sonra yanan şehre doğru dörtnala koşmaya başladı.

Andry kılıcını çekti, pelerinin önünü açarak mavi yıldızlı tuniğini ve zincir zırhını ortaya çıkardı. Bir şövalye gibi görünüyordu, o esnada Corayne kendini toplayarak hortlaklar sürüsüne dönmüştü. Kirmen kılıcını sırtındaki kından çıkarmadı, uzun bıçağını çekti, kol zırhlarındaki minik dikenler dışarı fırladı. Diyarın umudu artık kendini nasıl savunacağını biliyordu. Sorasa Sarn en azından bunu başarmıştı.

Suikastçı geri çekildi, ilk hortlağı savuşturmak için kılıcını çekti. Ceset ordusu kadar kolay yeniliyorlardı. Sorasa erkekler, kadınlar ve çocuklar doğradı, pervasızca kollar bacaklar kesti. Sanki kasaplık koyun kesiyordu, suikastçının bile midesi bulandı. *Onlar zaten ölü*, dedi kendine. Ama kilise bahçesine çağrılıyorlarmış gibi sayıları durmadan artıyordu. Daha düzinelerce hortlak Gidastern sokaklarında ilerliyor ya da kapılardan dışarı fırlıyordu, bazıları hâlâ alevler içindeydi. Bahçeyi çeviren demir çitlere dayanıyorlardı ama bariyer sadece biraz zaman kazandırıyor, sonra mecburen kemerlerin arasından geçiyorlardı. Suikastçı saymakla uğraşmıyordu, sadece en yakınındakine odaklanıyordu. Bir sonraki hasma.

“Kirmen’i bul Corayne,” diye seslendi Andry diğerlerini arkasına alarak. İyi dövüşüyor, tökezleyerek ilerleyen bir sıra hortlağı geride tutuyordu. Kar taneleri ve duman etrafında girdaplar çiziyordu.

Sorasa dilini ısırdı. *Kaç!* diye bağırmak istiyordu Andry’ye. İçini saran korku bastıramayacağı kadar fazlaydı. Kendini ateşin üstünde kaynayan ve alev alan bir çaydanlık gibi hissediyordu. Ama kasları hiç düşünmeden hareket ediyordu. Nasıl kılıç tutacaklarını, hançeri nasıl indireceklerini, kırbacı nasıl şaklatacaklarını biliyorlardı. Sorasa üçünün arasında dans ediyor, Amhara teknikleriyle kendini ve diğerlerini hayatta tutuyordu. Ama göğsü daralıyor, ciğerleri dumandan zorla-

nıyordu. Gözleri sulanıyor, avuçları terleyip kayganlaşıyordu. Gitgide yavaşlıyordu.

Ama diğerleri geliyor, dedi kendine. Akıncılar, Kadimler. Oscovko ve adamları. Şehirde savaş sesleri, kılıç şakırtıları ve köpek ulumaları yankılanıyordu. Alevlerin uğultusu, ahşabın ve taşların çatırtısı. Sorasa ordu onları bulacak kadar dayansın diye dua ediyordu.

Sigil elinde baltasıyla ağırlığını yaralı bacağına vermeden dövüşmeye çalışıyordu. Dom bir koluyla Sigil'e destek olurken diğer eliyle savaşıyor, büyük kılıcıyla hortlakları da köpekler kadar kolayca doğruyordu. Andry'nin yüzü asılmıştı, kılıcıyla yere serdiği her cesette kaşları biraz daha çatılıyordu.

Ve Valtik *her zamanki gibi* yine ortadan kaybolmuştu.

Hepsinin arkasında Corayne olduğu yerde dönerek mezarlığı ve kiliseyi gözden geçiriyordu.

"Hissedebiliyorum," dedi bir kez daha, sesi dumandan hırıltılı çıkıyordu. "Bu taraftan!"

Corayne koşmaya başladı, Sorasa hortlak bir muhafızın kılıç darbesini eğilerek savuşturduktan sonra Corayne'in peşinden koşmaya başladı. Diğerleri de yaklaşımakta olan hortlaklar sürüsünü bırakıp aynısını yaptı. Corayne mezarların arasından koşup mezar taşlarının üstünden atlarken saç örgüsü arkasında savruluyordu. Çaresizce ileri geri koşturarak Kirmen'i arıyordu. Diyarın kurtuluşu ona bağlıydı.

Harabe kilise karşısında yükseliyor, yıkıntıların arasından hâlâ hortlaklar çıkıyordu. Bunlar daha yavaş hareket ediyordu, yaraları daha ciddiye, kırık bacaklarının üzerinde yürüyor ya da düşmesin diye sallanan kafalarını tutuyorlardı. Corayne'i görünce bir ağızdan inlediler, yönlerini değiştirerek ona doğru gelmeye başladılar.

“Tüm bu insanlar Corayne’in peşinde,” diye tısladı Sorasa, Dom’un duymasını umut ederek. Ne demek istediğini anlamasını.

Kadim hırlamayla haykırma arası tuhaf bir ses çıkardı.

Önden gitmekte olan Corayne kilisenin köşesinden dönerek bir bahçeye girdi. Birden duruverdi, neredeyse dizlerinin üstüne düşecekti. Yüzü sapsarı oldu, şaşkınlıktan nefesi kesilmişti.

Sorasa dengesini hiç kaybetmeden çevik hareketlerle peşinden bahçeye daldı. Başını kaldırıp yukarı bakınca kalbi duracak gibi oldu.

Yaşlı, devasa bir gül ağacı budak budak dikenli dallarıyla bahçenin üstünü bir kubbe gibi kaplamıştı. Kışa ve kara rağmen çiçek açmıştı, dumanların arasında göz kamaştırıyordu. Filizler kıvrılarak yayıldıkça kuru dallar parçalanarak dağılıp dökülüyordu. Yemyeşil yapraklar ve kıpkırmızı iri güller Sorasa’nın gözünün önünde büyüyor, yıkımın ortasında serpiliyordu. Dikenler sarmaşıkların arasından hançer gibi parlıyordu.

Ağacın gövdesinde altın sarısı bir şey ışıldıyor, inanılmaz ışığı çiçeklerin arasından süzülüyordu.

Kirmen.

Ama Corayne ne ileri doğru bir adım atabildi ne de Kirmen kılıcını çekebildi. Biri yolu koruyordu.

Bizi bekleyeceğini biliyorduk, diye düşündü Sorasa, yine de onu görünce irkildi.

Eski Corlu Taristan güllerin altında oturuyordu, taş bir sıranın üstüne tünemiş, Kirmen kılıcını dizlerine koymuştu. Şimdi üstünde kadifeler yerine eski deriler ve hırpani bir pelerin olduğu için saraydakinden çok daha korkunç görünüyordu. Siyah gözlerindeki tuhaf parıltıyla aynı renkteki

koyu kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Kırmızı cübbeli büyücü Ronin yanında dikiliyor, bembeyaz parmakları pençeyi andırıyordu. Elini şöyle bir çevirince hortlak sürüsünden kan donduran bir çığlık yükseldi.

Sorasa hiç düşünmeden kemerinden bir hançer çekip fırlattı.

Hedefe doğru ustaca fırlatılmış hançer havayı yarıp geçerken çeliği parıldıyordu.

Ama Taristan'ın kalbine birkaç santim kala hançer küle döndü, büyücü bir kahkaha attı. Bakışlarını Sorasa'ya çevirdi, kırmızı halkalarla çevrili korkunç gözlerini bedeninde gezdirdi. Sorasa üstünde soğuk bir el dolaşıyormuş gibi ürperdi.

Dom omzuyla iterek önüne geçti, Sorasa ve iki lanetlinin arasına girdi.

"Domacridhan!" dedi Taristan eski bir dostunu görmüş gibi.

Kadim yanıt olarak kılıcını havaya kaldırdı.

Sorasa hızla dönerek sırtını Dom'a yasladı, yüzünü mezarlığa döndü. Dumanın içinde yüzlerce hortlak gölgesi kırmıldıyordu, hâlâ saldırmaya çalışıyorlardı, hâlâ Corayne'i ve önlerine çıkan herkesi öldürmeye kararlıydılar. Sorasa ona öğretildiği gibi içinde bulundukları durumu ve olasılıkları değerlendirdi. Sigil yanında ayakta durmakta zorlanıyordu ama baltasını havaya kaldırmıştı. Andry, Corayne'i kolundan tutmuştu ama Corayne olduğu yerde donup kalmıştı.

Kaçacak bir yer yoktu. Gidecek bir yer yoktu.

Sorasa dudaklarını yalayarak gökyüzüne baktı. Güneşi ya da ayı görebilmek istedi, şu anda üstlerinde hangisi varsa. Lasreen'in yüzünü. Bir mucize olsun diye içinden sessizce dua etti.

Mucize falan olmadı.

KILIÇ KIRICI

“Yenildin Ölümsüz,” diye hırladı Taristan. Sorasa, Dom'un irkildiğini hissetti.

Hortlaklar ellerini uzatarak yaklaşıyordu, o kadar çoktular ki hepsini doğramak mümkün değildi ama Sorasa kesinlikle elinden geleni yapıyordu.

31

HEPSİ BOŞUNA

Corayne

Hortlaklar Andry, Sorasa ve Sigil'in üstüne çullanarak hepsine zorla diz çöktürdüler. Corayne dehşet içinde bakakalmıştı. Üçü de boşuna çırpınıyordu, bir sürü ceset üstlerine çullanmış, kollarını arkadan kenetlemişti. Silahları yere düşmüştü: kılıçlar, hançerler, baltalar. Andry gözlerine bakınca Corayne ağlayacak gibi oldu, Andry'nin burun delikleri açılmıştı, kesik kesik soluyordu. Corayne gözlerini kapatmak, bir şekilde kalbinin kırılmasını engellemek istedi. *Bu sadece bir kâbus. Birazdan soğuk bir tarlada uyanacağım ve hepimiz hâlâ bu cehenneme doğru gidiyor olacağız.*

Corayne uyanmadı.

Ama hortlaklar arkadaşlarını öldürmedi.

Çünkü onlara böyle bir emir verilmedi, diye düşündü irkilerek, dönüp Ronin'e baktı. Henüz.

Büyücü yumruklarını sıkınca hortlaklar arkadaşlarının üstüne daha da çullandı. Corayne'in korkusu öfkeye dönüştü, hem arkadaşları için hem de büyücünün esareti altındaki herkes için. Her nasılsa sefil kırmızı sıçan Gidastern ölülerinin çürümüş cesetlerine hükmediyordu. Corayne büyücünün gülümseyerek bakan o korkunç beyaz yüzünü parçalamak istiyordu ama kendini tuttu. Aynı anda Andry'yi de Taristan'ı da görebilmek için hafifçe eğildi. Ve Sorasa'nın öğrettiği gibi yaptı: düşmanların karşısında daha küçük bir hedef haline gelmek.

Yanında sadece Dom kalmıştı... bir kez daha ayakta kalan son Yoldaş.

Corayne göz ucuyla kilise avlusunun etrafındaki çatılarda ilerleyen alevleri gördü. *Köpekler*, diye geçirdi içinden dişlerini sıkarak. Avını bekleyen akbabalar gibi toplanırlarken ulumaları mezarların arasında yankılanıyordu. *Onları da Ronin mi yönetiyor?*

Arkasında, lanetli gül ağacının dalları arasından Kirmen'in parıltısı süzülüyordu. Güllerin kokusu insanın içini bayacak kadar ağır, duman kadar yoğun. Kirmen'den, yeniden canlanan ölü tohumlardan doğarak gözlerinin önünde büyüyorlardı. Siyah ve sivri dikenleri upuzundu.

Taristan ağır ağır ayağa kalktı, acele etmeden uzun bacaklarını toplayıp doğruldu. Kirmen kılıcını sapından tuttu, yavaşça bir yay çizerek yan tarafına aldı. Köpeklerden de hortlaklardan da korkmuyor, onlara bakmıyordu bile. Dom'a da aldırdığı yoktu. Gözlerini ölümsüzden Corayne'e çevirdi, çaresizliklerinden keyif alıyordu. Siyahın içinde kırmızı bir parıltı belirdi, Corayne ürperdi.

Sanki Kirmen'in içindeki gölgeye, Bekleyen'in yankısına bakıyordu.

“Nasıl bu hale geldin?” dedi Corayne kaşlarını çatarak. Cor soyundan da olsa Taristan hâlâ bir ölümlüydü. Kalbi onunkiyile aynı şekilde atıyordu. Ama her nasılsa korkunç biriydi. “Ne oldu da bir canavara dönüştün?”

Taristan sırttı. Corayne bir an normal dişler yerine canavarımsı sivri dişler göreceğini sandı.

“Sana ait olanı istemek canavarlık mı oluyor?” dedi Taristan, Corayne’e doğru yürüyerek. “Hiç sanmıyorum Corayne.”

Adını onun dudaklarından duyunca Corayne’in midesi bulandı.

Yüzünü buruşturarak uzun bıçağını kavradı. Vücudu karıncalanıyordu, tüm kasları gerilmişti. Sorasa’nın öğrettiği gibi ağırlığını ayaklarının ön tarafına verip dizlerini hafifçe büktü. Taristan keyifle dövüş pozisyonu alışını izliyordu, ince dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

Corayne öfkeyle doldu. Sırtındaki Kirmen kılıcı portalı hissederek büyüyle titreşiyordu.

“Dünya kimseye ait değil,” dedi Corayne. “En güçlü krala bile ki sen bundan çok uzaksın.”

Hakaret Taristan’a işlemedi bile. Hiç oralı olmadan elini uzattı. Bileğindeki beyaz damarlar dışarı fırlamıştı. Ölü solucanlara benziyorlardı.

“Kılıcı bana ver,” dedi Taristan.

Dom hırlayarak aralarına girdi, büyük kılıcını Taristan’ın kalbine doğrultmuştu.

Taristan hiç kımıldamadı, göğsünden birkaç santim ötede ki kılıcı umursamamış gibiydi. Haklıydı da. Kılıç ona zarar veremezdi ve hepsi bunu biliyordu.

Corayne hızla düşünerek bir plan oluşturmaya çalışıyordu. *Etrafımız sarıldı, bir ölümler ordusu, ateş köpekleri ve yanan bir şehir tarafından kapana kısıtıldık.* Yan gözle bakınca Sorasa’nın

alev alev gözleriyle karşılaştı. Suikastçının gözleri etraflarındaki çatılar gibi yanıyordu. Kilisenin bahçesine doluşmaya devam eden hortlaklar Yoldaşların ve güllerin çevresinde kalın bir daire oluşturunuyordu. Sorasa başını yavaşça iki yana salladı. Onun da bir planı yoktu.

Çünkü sadece tek bir plan vardı.

“Bencilce hayallerin için kaç kişinin ölmesi gerekiyor?” diye bağırdı Corayne başını hızla Taristan’a çevirerek. “O’nun hayalleri için?”

Rezil kraliçeden bahsedilince Taristan’ın içinde bir şey kıvılcımlandı. Gülümsemeyi kesti, pelerinini geriye attı. Corayne bir prens için daha şık kıyafetler görmeyi bekliyordu ama Taristan’ın böyle olmayı seçtiğini biliyordu. Bir haydut, bir katil, başka birinin tahtının arkasına sığınmış bir menfaatçi.

“Umarım şansın yaver gider de sen de benim gibi hırslarını paylaşabileceğin birini bulursun. Ama akşama sağ çıkacağından şüpheliyim,” dedi Taristan öfkeyle. Sonra Dom’un hâlâ hazır bekleyen kılıcına baktı. “Son görüşmemizden sonra dilini mi yuttu bu?”

Corayne’in gözlerinden ateş püskürdü. “Hayır, seni hangi yöntemle öldüreceğini düşünüyor.”

“Eh, daha önce iki kez çuvalladı,” dedi Taristan sakın tavrına geri dönerek. Başıyla Ronin’e işaret etti, büyücü elini döndürdü, parmakları başının üstündeki dallar gibi boğum boğumdu.

Üç hortlak hırlayarak atıldı, Dom’u kollarından tutup aşağı çekmeye çalıştı. Ölümsüz de onlara hırladı ve hepsini üstünden fırlattı, hortlaklar az ötedeki mezarlara çarptı. Taşlar çatlayıp dağıldı, kemikler kırıldı ama hortlaklar yılmadı, Ronin parmaklarını bükünce tekrar saldırıya geçtiler. Sonunda

Kadim'i alt edip dizlerinin üstüne çöktürdüler, Dom'un bedenini yarı yarıya hortlakların altında kalmıştı.

"Korkak," dedi Dom dişlerinin arasından, boynuna dolanmış kolların arasında nefes almakta zorlanıyordu.

Corayne'in elinden izlemekten başka bir şey gelmiyordu, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

Taristan bir kaşını kaldırdı. "Korkak mı?" dedi bir parmağını uzatarak.

Arkasında duran Ronin de aynısını yaptı, hortlaklar hemen Dom'u bırakıp geri çekildi. Ölümsüz hiç vakit kaybetmedi, hızla Taristan'a atıldı. Bir yabani ayının gücüyle Taristan'a çarptı, kocaman ellerini boğazına doladı. Corayne gerildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Dom, Taristan'ın kafasını koparacak sandı ama amcası hırlayarak uzun ince parmaklarıyla Dom'un bileklerini tuttu. Corayne ölümlünün Dom'un, bir Kadim'in, elinden kurtulmasını dehşet içinde izledi. Her nasıl olduysa Taristan şimdi daha güçlüydü. Bir eliyle Dom'u boğazından tutup havaya kaldırdı.

"Bana bir daha korkak desene Domacridhan," dedi alçak, korkunç bir sesle. Dom'un yüzü hiç değişmedi, hâlâ öfkeyle doluydu. Ama rengi morarmaya başladı.

Taristan'a sert yumruklar ve tekmeler indirdi. İşe yaramadı.

"Sakın," diye fısıldadı Corayne hiç düşünmeden, sesi kaostun içinde kayboldu.

Sorasa hortlakların elinden kurtulmak için debelendi. Ama onu yere yapıştırıp başını toprağa ve mezar tozlarına bastırdılar.

Taristan birden Dom'u bıraktı. Hortlaklar gelip Dom'u tuttu, onu elleri ve dizleri üzerinde durmaya zorladı.

“Ne garip, kardeşimi siz Kadimler büyüttünüz,” dedi Taristan, Dom nefes almaya çalışırken. “Ama ben onun pek kıymetli ölümsüzlerine daha çok benziyorum.”

Hortlaklar Ronin’in emriyle Dom’un kafasını aşağı bastırıp bedenini eğdiler. Dom şimdi celladın önünde kellesinin vurulmasını bekleyen bir mahkûm gibi görünüyordu.

Taristan Kirmen kılıcını iki eliyle havaya kaldırdı.

Corayne hiç düşünmeden yana kayıp Dom ve Taristan’ın kılıcının arasına girdi. Kendi uzun bıçağını kaldırarak Taristan’ın darbesini karşılamaya hazırlandı.

Taristan yine güldü. “Sen buna kılıç mı diyorsun?”

“Sandığın kadar güçlü değilsin,” dedi Corayne de gülerek. Sesi bahçede yankılandı. “Çünkü bütün diyarı karşına aldın.”

“Diyar,” dedi Taristan kılıcını biraz indirerek. “Parçalanmış krallıklar ve ülkeler, hepsi birbirine düşmüş, hepsi kendi aptalca işlerinin peşinde. Bu diyar çökmüş durumda. Ele geçirilmeyi ve kontrol altına alınmayı hak ediyor.”

Corayne hiç oralı olmadı. “Ve buna dönüşmeyi mi hak ediyor? Kül Diyarı’na dönüşmeyi?” Kaşlarını çattı, yüzü sertleşti. Taristan gözlerini Corayne’in gözlerine dikti, cehennem kırmızısı siyah göz bebeklerini yutmak üzereydi. “Orayı gördüm.”

Amcasının duraksadığını, gözlerindeki kırmızı parıltının bir anlığına kaybolduğunu görünce Corayne şaşırdı. Taristan gözlerini kırptırdı, dişlerini sıktı. Boynundaki beyaz damarlar gerilerek dışarı fırladı. Yüzünde Corayne’in iyi tanıdığı bir şey belirdi. *Korku*. Corayne çeliğin ve alevlerin zarar veremediği bir adama darbe indirmenin tadını çıkardı.

“Sen hiç görmedin,” dedi alay eder gibi, başını iki yana salladı. “Devrilmenin ne demek olduğunu sana göstermedi.

Onunkiyle birlikte parçalanan, Asunder tarafından yok edilen diyarı sana göstermedi. Sen onu görmedin."

Taristan hırladı, duruşunu ayarlayarak kılıcı Corayne'in hizasına indirdi. Corayne kılıçta yüzünün yansımasını gördü. Korkunç görünüyordu, is ve toz içindeydi, yüzünde yol yol gözyaşı izleri vardı. Saç örgüleri darmadağın, siyah gözleri donuktu.

Amcası yüzüne doğru tısladı, sıcak nefesi duman gibiydi. "Ben de atalarım gibi imparator olacağım. Kaderime yazıldığı gibi bu diyara hükmedeceğim."

Corayne geri adım atmadı. "Onun ayakları dibinde küle dönüşeceksin."

"Kılıcı bana ver," dedi Taristan tekrar. "Yoksa arkadaşların ölür."

Corayne arkasından hortlakların Yoldaşların üstüne daha da çullandığını duydu. Ama arkadaşları ses çıkarmadı, eğilmiş ama kırılmamışlardı, kaderleri karşısında kararlıydılar. Duman Corayne'in boğazını yakıyor, gözlerini yaşartıyordu. Sıcak gözyaşları aktı akacaktı. Ama Corayne amcasının önünde ağlamak istemiyordu. Ona bu zevki tattırmayacaktı.

"Sana kılıcı versem de hepimiz mahvolacağız," diye mırıldandı.

Taristan omuz silkti, hırs dolu gözleri Corayne'in yüzünden sırtındaki Kirmen kılıcına kayd. Kardeşinin kılıcına. Ward'da babasından geriye kalan son şeye.

Corayne, Bekleyen'i düşündü, gölgesi gözünün önüne geldi. Teslim olması karşılığında ona bir krallık teklif etmişti. Kabul etseydi, hayatları uğruna bir takas yapsaydı daha mı akıllıca davranmış olurdu diye düşündü. Dizleri üstünde yaşamak için... tabii bu yaşamak ise.

Kulaklarında atan kalp çarpıntısı arada bir çöken binaların gümbürtüleriyle kesiliyordu. Kilisenin bahçesini çeviren alevler de köpekler ve hortlaklar gibi geride duruyordu. İçinde bulundukları çaresizlik karşısında göğsü sıkıştı. Tüm kozlar Taristan'ın elindeydi.

Biri hariç.

Şehirde Jyd borusunun sesi yankılandı, ardından Trec ulumaları duyuldu.

Sesler Taristan'ın dikkatini yeterince dağıtmıştı. Corayne, Taristan'ın dalgınlığından yararlanarak bıçağını elinden atıp yuvarlandı. Taristan Kirmen kılıcını savurdu ama Corayne'in hızını hesaplayamadığından ıskaladı. Corayne, Sorasa'nın öğrettiği gibi kolunu Taristan'ın yüzüne geçirdi. Ejder Pençeleri yüzünü çizdi, çeliğin sivri çıkıntıları yanağına uzun bir kesik attı. Taristan haykırarak geri sıçradı, afallamıştı, Kirmen kılıcı hâlâ elindeydi.

Taristan ateş gibi ısı yaymaya başladı. Gözlerinin siyahı yerini tamamen kan kırmızısına bırakmıştı. Hafifçe yüzüne dokundu, yaradan boşanan kanları hissetti. Gözleri kocaman açıldı, şaşırmış ve korkmuştu.

Corayne Ejder Pençelerini havaya kaldırarak sırttı. Çelik pençelerden kan damlıyordu.

"Çoğu şeye karşı dayanıklısın Taristan," dedi. Tipi hızlanmıştı. "Ama her şeye karşı değil."

Corayne zihninde bir geminin güvertesinde, elinde otlar ve eski kemiklerle Ejder Pençelerine büyü yapan yaşlı cadıyı gördü. Cadı haftalar önce her ne yaptıysa tutmuş gibiydi.

Jyd tılsımları. Kemik büyüü.

Ibalet inanışları. İlahi yankılar.

Valtik'in gücü. Isadere'in hediyesi.

Kilisenin dört köşesinde ordu belirdi, Kadimler, Jydliler ve Trecler bir aradaydı, kılıçlar, oklar ve kalkanlar parlıyordu. Tereyağını kesen kızgın bir bıçak gibi hortlakları yarıp geçtiler. Corayne umutlanmaya cesaret edemedi ama yine de rahatlamıştı.

Zaman kazanma oyunu işe yaramıştı.

“Defedin şunları!” diye hırladı Taristan kanayan yanağını tutarak.

Arkasında, köpekler çatılardan bahçeye atlayıp arbedeye karıştı. Alevleri hızla yayılıyor, mezarların arasındaki kuru otları tutuşturuyordu. Giysileri tutuşan hortlaklar da yanıyordu.

Ronin parmaklarını oynatarak ileri atıldı. Gözleri alevlerin ışığında cübbesi gibi kıpkırmızı görünüyordu. “Hayır...”

Dom devleri kışkandıracak bir kükremeyle üstündeki hortlakları fırlattı. Kılıcını kapıp savurmaya başladı, birkaç isabetli kılıç darbesiyle diğerlerini de kurtardı.

Corayne onlara doğru koşmak istedi ama bir şey yakasına yapışıp onu gül bahçesinin derinlerine çekti. Corayne sertçe yere çakıldı, çarpmanın etkisiyle başı dönmeye başladı. Yine de kendini toplayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Bir yerden ona sesleniyorlardı ama bir silüet onları görmesine engel oluyordu, beyaz bir el omzuna doğru uzandı.

Corayne irkilerek geri çekildi ama Taristan'ın uzandığı şey bedeni değildi.

Kirmen kılıcı kınından çekildi, çeliği alevlere ve güllere karşı parıldadı. Taristan'ın kılıcın sapını kavrayan parmakları derinin üstünde bembeyazdı. Corayne kılıcın keskin kenarında Kirmen kadar incecik olan ölümü gördü. Hiç düşünmeden kılıca atıldı ama başı hâlâ döndüğü için otların üstüne düştü.

Görüşü netleşince Taristan'ın ellerinde iki kılıçla pis pis gülümsediğini gördü. Kirmen arkasında yanıyor, altın sarısı

ışığı kılıçlara vuruyordu. Onunkiyle aynı olduğu halde Corayne'in kılıcı Taristan'ın elinde tuhaf duruyordu. Mücevherleri Corayne'in öfkesini ve kederini yansıtır gibi titreşerek parlıyordu.

Taristan onun Kirmen kılıcını havaya kaldırırken, "Sakin..." diye haykırdı Corayne.

Hissedecek miyim? diye düşündü kendini boynunda çeliğin sert darbesini duymaya hazırlayarak.

Taristan kılıcı sıraya indirdi.

Taş sıra ikiye bölündü.

Kirmen kılıcı da sırayla birlikte parçalandı, çelik parçaları bahçeye saçıldı.

Corayne her bir parçanın kalbini delip geçtiğini hissetti.

Mezarların arasında devam eden savaşa rağmen, dövüşerek yanına gelmeye çalışan Dom ve Yoldaşlara rağmen, cehenneme, dumana, tipiye rağmen Corayne'in dünyası yıkılıp gitti. Her şey yavaşladı, sessizleşti, gözünün önünde donup kaldı. Corayne hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey hissetmiyordu. Toprağın üstünde sürünerek Kirmen kılıcının parçalarını arıyordu.

Bir çizme sertçe eline basınca her şey baş döndürücü bir hızla geri geldi. Corayne acıyla haykırarak sırtüstü döndü.

"Nerede kalmıştık?" dedi Taristan kılıcın kırık sapını güllerin içine fırlatarak. Mücevherlerin ışığı kararıp söndü, Cortael'in kılıcı toprakta bir enkaza dönüştü.

Tıpkı babam gibi, diye düşündü Corayne acıyan elini tutarken. *Dağılmış ve yok olmuş.*

Taristan'm gölgesi üstüne düşünce büzüldü. Kızarmış gözlerle bakarak Ejder Pençelerini amcasına doğru kaldırdı, canavara dönüşmüş adamın karşısında tek silahı bu zırhlardı.

Taristan bir vuruşta pençeleri kenara itti, Corayne'i tuniğinin yakasından tutup bahçeye sürükledi.

Corayne elinden kurtulmaya çalıştı ama Taristan ondan çok daha güçlüydü. Ne kadar vursa da, kol zırhlarıyla kanını akıtsa da elinden kurtulmak mümkün değildi.

Yoldaşlar Corayne'e doğru koştu ama Taristan onu ayağadikip Kirmen kılıcını boğazına dayadı. Corayne soğuk çeliğihissedince yutkundu, başı dönmeye başladı. Andry'yi görür gibi oldu, yaverin kahverengi gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı. Corayne bu görüntüye tutunmaya çalıştı ama Taristan onu çekip götürdü, bedeni toprağın, sonra da taşların üstünde sürüklendi.

Harabe kilisenin basamaklarında sürükleniyor, her santimde Kirmen'den biraz daha uzaklaşıyordu. Hâlâ mücadele ediyor, kurtulmaya çalışıyordu.

Taristan sonunda tatmin olarak durdu, Corayne'in dermansız bedenini harabeye dönmüş bahçenin ve ötesindeki sokakların karşısına dikti. Yıkıntı kilise üstlerinde yükseliyordu, sütunları ve kemerleri dışarı fırlamış kaburgalar gibiydi, tek bir vitray pencere kocaman bir göz gibi aşağı bakıyordu. Corayne gözlerini kısarak net görmeye, tutunacak bir şey bulmaya çalıştı. Gürültüler ve renkler birbirine karışıyordu. Kalbi göğsünde çok hızlı atıyor, midesi bulanıyordu. Gözünün önünde Cortael'in kılıcının parçaları belirdi, hâlâ kırmızı ve sarı parıltılar saçıyorlardı. Corayne elini onlara uzattı ama boşluktan başka bir şey yoktu.

"Ben Kirmenlerin soyundan gelen Eski Corlu Taristan'ım!" diye bağırdı amcası, kılıcı hâlâ boğazında tutuyordu. Corayne başı döndüğü için ayakta zor duruyordu. "Soyumun son temsilcisiyim."

Kılıç parçaları Corayne'in gözleri önünde yavaşça dönüyor, ışıltılarını kaybediyorlardı. Sonra aynaya dönüştüler, her biri farklı bir yüzü yansıtıyordu. Andry, Sorasa, Dom, Charlie, Sigil, Valtik. Corayne ağlamak istedi ama akacak gözyaşı kalmamıştı. Çelikten yansıyan yüzler onu bekliyordu. Sonra bir yüz daha belirdi, Corayne kaskatı oldu, boğazına bir hıçkırık takıldı.

Annemi bir daha hiç göremeyeceğim, diye düşündü Meliz'in gözlerine bakarak. *FırtınaKızı*'nın kaptanı da ona bakıyor, gülümsüyordu, Corayne'in hatırladığı gibi bronz tenli ve cesurdu. Corayne yine elini uzattı ve yine boşluğu hissetti.

Boğazındaki kılıç tenine dayandı, kan akmaya başladı. Corayne tısladı, başını geriye atarak Taristan'ı itmeye çalıştı. Taristan güldü, göğsü Corayne'in omuzlarında titredi.

"Cor ruhuna sahip olduğun bir gerçek," dedi, sesi nedense nazik çıkmaya başlamıştı. "Bu ölümü hak ettin."

"Ne mutlu yananlara," dedi biri yaşlı bir kadının tanıdık kıkırdamasıyla.

Corayne'in görüş alanında Valtik'in yüzü dalgalandı, sonra netleşti. Cadı tuhaf atının sırtında kilisenin basamaklarını çıkıyordu. Mavi gözleri bütün alevlerden daha kızgın, şimşek kadar parlaktı.

Sonra üstlerine siyah bir gölge düştü, kasırga kadar güçlü sıcak bir rüzgâr esti. Taristan irkildi, Corayne'i tutan elleri hafifçe gevşedi.

Aynı anda bir sürü şey oldu.

Ejderha yere inerken katedralin penceresi patlayıp renkli camlardan oluşan bir yağmur halinde yağmaya başladı, ejderhanın dört ayaklı gövdesi kilisenin iskeleti kadar büyük, kanatları bahçe kadar genişti. Kulak tırmalayan kükremesi her şeyi deprem gibi sarstı. Taristan hızla dönerken Corayne

dizlerinin üstüne çöküp kulaklarını tıkadı, ejderhanın başı üstlerinde sallanıyordu.

Valtik soğuk elleriyle Corayne'in yüzüne dokundu, fısıltısı kış rüzgârı gibi içine işledi.

Baş dönmesi geçti. Görüşü keskinleşti. Ne mide bulan-tısı ne de sersemlik kaldı, Corayne kararlılıkla ayağa fırladı. Basamakların altında yaşayanlar ordusu dört bir yana akın ediyor, bazıları ejderhadan kaçarken bazıları da doğruca ona doğru koşuyordu. Corayne artık askerleri birbirinden ayırt edemiyordu. Hepsi kana bulanmıştı.

Soyları ne olursa olsun, Kadim ya da ölümlü, asker ya da akıncı, hepsinin kanı aynıydı.

Corayne hiç düşünmeden döndü ve Taristan'a doğru koşmaya başladı.

Göz ucuyla Ronin'in kırmızı cübbesiyle onlara doğru koştuğunu gördü. Ronin parmaklarını bükerek ejderhaya doğru uzattı. Öfke dolu bir çığlık atınca ejderha kükredi, Corayne'in ayakları neredeyse yerden kesilecekti. Taristan da tökezledi. Ejderha kanatlarını tekrar çırparak şehrin üstünde bir fırtına estirdi. Köpekler ulumaya başladı, bazıları ejderhanın üstüne atladı. Ejderha hepsini üstünden fırlattı, köpekler kül yığınları halinde yere düştü.

"Benim emrim altındasın..." diye bağırdı Ronin ellerini çaresizce birbirine kenetleyerek.

Valtik, Ronin'in önüne atladı, ejderha ve kızıl büyücünün arasına bir duvar gibi dikildi.

Ronin'in gözleri parladı. "*Benim* emrim altında," dedi Valtik parmaklarını bükerek.

Ronin'in bacağı büyük bir çatırtıyla kırıldı, Ronin acıyla haykırdı, kırık kemiğini tutarak yana doğru devrildi.

“Seni baş belası ihtiyar *kaltak!*” diye bağırdı büyücü, kırmızı gözleri kor gibiydi. Bir darbe kadar güçlü çılgılığı Valtik’in yüzüne çarptı.

Ama Valtik oralı olmadı, hâlâ kuru parmaklarını oynatıyordu. İnce dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Kaltağın fendi büyücüyü yendi, son sözü Ward’ın tanrıları söyledi.”

Ejderha serbest kaldı, siyah parlak pulları değerli taşlarla süslenmişti. Kehribar, yakut, oniks, lal. Tüm diyarlarda bundan daha güzel bir kalkan yoktu. Gözleri de siyahtı ama tehditkâr dişleri bembeyazdı. Gözlerini Taristan’a dikmişti, Taristan da dehşet içinde ejderhaya bakıyordu.

“Benim emrim altındasın,” dedi Taristan Kirmen kılıcını kaldırarak. Ama o Ronin gibi değildi, büyü gücü yoktu. Cor soyundan da olsa ejderhayı Ronin’in hortlaklara ya da Kül Diyarı’nın ceset ordusuna yaptığı gibi kontrol edemezdi.

Ejderha başına buyruk bir canavardı, hiçbir bağıllığı ve sadakati yoktu. Kimseye.

Yılan gibi kıvrılan uzun boynu parlıyor, sanki karnından bir ateş topu yükseliyordu. Kilisenin kulesinden bile uzun olan korkutucu boyuyla ayağa dikilirken ağzından dumanlar çıkmaya başladı.

Taristan Kirmen kılıcını havaya kaldırırken Corayne koşmaya başladı. Son sürat amcasına doğru koşuyordu.

Birden bir Amhara kırbacı Taristan’ın bileğine dolanıp sertçe çekti.

Corayne arbedenin içinde Sorasa’nın kulak tırmalayan kahkahasını duydu.

Taristan şaşkınlıkla iki büklüm oldu, kılıç elinden kaydı. Tam basamaklara düşerken Corayne yetişti. Koşmayı bırakmadan kılıcı sapından tutup kaptı.

Hızla koşup kilisenin altındaki savaşın içine dalarken arkasından alevler püskürdü. Corayne arkasına hiç bakmadı ama Taristan'ın durduğu yerde patlayan ateş topunun ısınısını hissetti.

Yanına ilk gelen Sorasa oldu, kendi müttefiklerinin ve hortlakların arasında buldukları boşluklardan koşarlarken kır-bacını dolayarak topladı. Ardından hortlakları bir şövalyenin ustalığıyla uzaklaştıran Andry görüldü. Hemen arkadan Dom koşuyordu, bir kolunun altında Sigil vardı, ikisi büyük kılıcı ve baltayı bir cehennem çarkı halinde döndürerek ilerliyordu.

"Kirmen!" diye bağırdı Corayne ama ejderha kükreyerek tekrar ateş püskürdü.

Bahçe gözünün önünde alevler tarafından yutuldu, Kirmen'in altın ışığı hâlâ parılıyordu. Buna rağmen Corayne bahçeye doğru bir adım attı ama Sorasa onu boynundan yakaladı.

"Bitti... bırak artık," diye fısıldadı suikastçı onu geriye doğru sürükleyerek. Kiliseden uzağa, bahçeden uzağa.

Güllerden ve Kirmen'den uzağa.

"Öyleyse hepsi boşuna," diye bağırdı Corayne, başı yine dönmeye başladı. Ama yarasından dolayı değildi. Başaramamış olduğu içindi.

Andry diğer tarafına geçip onu gitmeye zorladı. "*Hayat-taysan* boşuna değil demektir!"

Gidastern yanıyordu.

Ana kapılara giden yol yok olmuş, sokaklar yangın ve yıkım tarafından yutulmuştu. Birbirlerine tutunarak ilerlemeye çalışıyorlardı, kan ve yanık içindeydiler, dumandan simsiyah olmuşlardı.

Şimdi ne olacak? diye bağırmak istedi Corayne. Ayrıca bir hendeğe uzanmak istiyordu, her an yıkılacak gibiydi. Taristan'ın Kirmen kılıcını tutan parmakları sızlıyordu, deri elinin altında ateş gibiydi. Ama kılıcı bırakmaya cesaret edemiyordu.

Başını çevirip kiliseye doğru baktı. Yaşayanlar ordusu dört bir yana koşturuyordu, Oscovko'nun süvarilerinin büyük bölümü öldüğü için çoğu yayaydı. Ejderha binaların arasında kükreyerek Infyrna köpeklerini püskürtüyor, canavar canavarla savaşıyordu. Ejderha hırlayarak havalandı, siyah kanatlarını bir kez çırparak gökyüzüne yükseldi. Corayne peşlerinden geldiğini görünce dehşete kapıldı.

Köpekler çökmekte olan çatılara atlayıp sokaklarda koşturarak ejderhanın peşine düştüler. Hortlaklar da onlarla birlikte hareket ediyor, büyük kardeşinin peşinden giden çocuklar gibi onları takip ediyorlardı.

Gitgide yaklaşırlarken Andry küfrediyordu, ölümün karşısında görgü kurallarını bir kenara bırakmıştı.

"Bir kapı daha var," dedi Sorasa, hızına rağmen solukları düzenliydi. Elini kaldırıp işaret etti. "Doğudaki rıhtımın yakınında. Oradan sahile varıp Cor yolundan geri dönebiliyorsun."

"Domacridhan!" Arkalarında bir kadın sesi çınladı, giderek yaklaşıyordu.

Corayne omzunun üstünden bakınca Dom'un kuzenini, Kadim prensesi, gördü, yanında bir grup ölümsüz savaşçı ve birkaç Jydli vardı, sarışın şef de aralarında vardı.

Dom'un yüzünde onda nadiren görülen bir gülümseme belirdi ama ölümsüz durmadı, hiçbiri hız kesmedi. Bu onların da Ward'ın da sonu olurdu.

Corayne'in bacakları zorlanmaktan yanıyordu, yine de Yoldaşlarla çevrelenmiş halde koşarken yanındaki Andry'nin hızına ayak uyduruyordu.

“Charlie bu savaşa katılmamakla akıllılık etmiş,” dedi soluk soluğa.

Keşke ben de öyle yapsaydım.

Andry oflamakla yetindi. Tuniği yırtılmıştı ve kan içindeydi, tamamen harap olmuştu. Bunu görünce Corayne’in midesi allak bullak oldu, nedeni kurumuş kanlar değildi, bunun Andry Trelland için ne anlama geldiğini bilmesiydi.

Koşmaya devam ettiler, Sorasa en öndeydi, Dom ve Prenses Ridha arkadan geliyordu. Sigil ikisinin arasında topallıyor, elinden geldiğince ayak uydurmaya çalışıyordu. Şehir yanıyor, köpekler uluyor, ejderha yukarıda daireler çizerek uçuyordu, caddeler ve sokaklar parçalanıp birbirine karşıyordu. Ama Sorasa en önde koşmaya devam ediyor, durmadan kayıp dönerek rıhtım kapısına doğru dolambaçlı bir yol çiziyordu. Küllerde ayak izlerini bırakıyorlardı, tipi hâlâ ejderhanın kanatlarının altında girdaplar çiziyordu.

Sonunda şehir surlarına yakın yarı açık bir sokak buldular. Corayne’in içinden surlara tırmanmak geliyordu ama yükselen alevler aman vermiyordu. Corayne limanı ve buz gibi sulara daldığını hayal etti.

Ara sokaktan bir süvari çıktı, köşeyi dörtlü dördü. Corayne gözlerini kısarak baktı, atlı denize doğru gitmiyor, doğruca onlara doğru geliyordu. At simsiyahtı, birlikteki süvarilerin atlarından daha büyüktü. Atlı da siyah zırhlar içindeydi, çelik olamayacak kadar koyu renkli metal ısıldıyordu. Corayne tek bakışta bunun Oscovko’nun ya da bir başkasının adamlarından biri olmadığını anladı.

“Gidin,” diye bağırdı Ridha, Sorasa’yı en yakındaki ara sokağa iterek. Kadim prenses Corayne ve Andry’ye de aynı şeyi yaptı, ölümsüz gücüyle onları kül ve karın üstünde kaydırırverdi.

Sorasa hızla döndü. "Sen ne yaptığını..."

"Vakit yok," diye bağırdı Ridha kılıcını çekerek. Zırhının yeşil çeliği alevlerin ışığında soluk görünüyordu. "Dom, götür onu buradan..."

Siyah at Ridha'ya çarparak onu sokağa savurdu. Ridha'nın zırhından kopan parçalar kıvılcımlar gibi taşların üstüne saçıldı.

Dom acıyla haykırdı, kuzenine doğru koşarak yanında dizlerinin üstüne çöktü.

Ridha'nın savaşçıları hep birden haykırarak kara süvarinin üstüne atıldı. Jydliler de şefleri öncülüğünde çığlıklar atıyordu. Sesi herkesi bastıran şef tüyler ürpertici bir nara attıktan sonra süvarinin sırtına atladı. Süvari şefi duvara doğru fırlattı, şefin kafası korkunç bir çatırtıyla duvara çarptı.

Ridha genizden gelen bir sesle kükreyerek ayağa kalkmaya çalıştı, kılıcı hâlâ elindeydi. Dom da dişlerini göstererek onunla birlikte kalktı, kılıcı parlıyordu. Biri sarı diğeri siyah saçlı olduğu için ikisi güneş ve ay gibi görünüyordu. Birlikte süvariye döndüler, süvari atını Jydlilerin üstüne sürerek korkunç siyah kılıcıyla boğazlarını kesmeye koyuldu.

Corayne süvariye izlerken eli ayağı uyuşmaya başladı, dünya tutuşup alev almıştı. "Dom," diye mırıldandı seslenmeye çalışarak.

Ama Sigil onu itip sokağın derinlerine götürdü. Topallıyor, her adımda acıyla yüzünü buruşturuyordu.

"Dom da hemen gelecek," dedi. "Sen Sorasa'yı takip et."

Suikastçı yarı yarıya gölgeler içinde durmuş, kara süvarinin ölümsüzleri birer birer yere serişini izliyordu. Bakır rengi gözleri kılıcın her darbesini takip ediyordu.

"Ölümsüz yabani için endişelenme," diye mırıldandı gergin bir sesle. Andry ve Corayne'e yola devam etmelerini işaret etti. "Neredeyse geldik sayılır."

Sokak gitgide arkalarında kalırken Corayne, Dom olmadan attıkları her adımda çığlık atmak istiyordu. Sonra sokak bütünüyle görünmez oldu, alevlerden ve ejderhanın kanatlarından çıkan sesler nal ve çelik seslerini bastırdı. Andry yanında ilerliyordu, gözlerini ileri dikmişti, kahverengi teni boncuk boncuk terle kaplıydı. Yüzü hepsinin duyduğu o korkuyu gizlemek için takılmış bir maske gibiydi.

Corayne korkuyla etrafına bakındı.

“Sigil nerede?” dedi haykırır gibi.

Önden gitmekte olan Sorasa duraksadı. Adımlarını yavaşlattı ama dönmedi. “Devam edin,” diye fısıldadı.

Corayne onu duymazdan geldi, başını çevirip sokağa doğru baktı. “Sigil!”

Tanıdık bir silüet uzakta kalan köşeyi dönüyordu, sokağa geri dönerken gölgesi alevlerin ışığında dalgalanıyordu. En son elinden sarkan baltası gözden kayboldu.

“Devam edin,” dedi Sorasa tekrar, bu kez daha yüksek sesle söylemişti. Duygu yüklü sesi boğuk çıkıyordu.

Corayne, Sigil’in demir kemikleri kara süvarinin gazabına dayanabilsin diye dua etti.

Bir sonraki yol yine harap haldeydi, enkazlarla ve yanan molozların arasında debelenen hortlaklarla doluydu. Duvarları ve kapıları kırıp çıkıyorlar, ellerini savurarak ulaşabildikleri her şeyi yakalamaya çalışıyorlardı. Corayne çığlık atıp bıçağını savurarak birini halletti, Andry de bir diğerini. Ama kilisenin bahçesinde olduğu gibi sayıları giderek artıyordu. Sorasa Yoldaşları yola devam etmeye zorlarken kendi hançerleri yılan dişleri gibi parlıyordu. Dövüşerek ilerlemeye devam ettiler, arayış biraz açtılar ama yeterli değildi.

Korku Corayne’i ele geçirmiş, onu hortlakların ellerinden daha sıkı kavramıştı. Corayne yukarı baktı, duman bulutla-

rının arasında bir parça gökyüzü aradı. Kar bile dinmiş, tipi azmini yitirmişti. Corayne de öyle.

Nal sesleri duyunca neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti, korkunç şövalyeyi ya da ejderhanın ateşinden çıkmış Taristan'ı görmeyi bekleyerek arkasına baktı.

Gelen tuhaf gri atının üstündeki Valtik'ti, atın ağzından buharlar çıkıyordu, sanki yanan bir sokakta değil de tundradaydı.

"Ben oğlanla gideceğim," dedi Valtik atının sırtından atlayarak. Bir eliyle Andry'yi kavrarken diğeriyle dizginleri fırlattı. Sorasa dizginleri ustaca yakaladı, bronz yüzü kıpkırmızı oldu. "Corayne, sen yılanı takip et."

Hortlaklar dört bir yandan üstlerine gelirken Corayne'in nefesi kesildi. Andry'ye baktı, yaver de ona bakıyordu, maskesi parçalanmıştı, tüm duygular yüzünde birbiriyle savaşıyordu. Corayne de onları hissediyordu, her biri bıçak kadar keskindi. Utanç, pişmanlık, keder. Bir de öfke, büyük bir öfke.

Corayne itiraz edecek oldu ama Andry onu kollarından tutup eyere oturttu. Ateş gibi yanan dudaklarını Corayne'in avucuna bastırdıktan sonra geri çekildi. Tek vedası buydu, Corayne'in kalbi kanıyor, dilinin ucuna bir sürü kelime geliyordu.

Hiçbiri de uygun değildi. Hiçbiri yeterli değildi.

"Yolda buluşuruz," diye bağırdı Sorasa, Corayne'in arkasına atlayarak. Dizginleri toplayıp Corayne'in sırtına yaslandı.

At komut almadan harekete geçti, Andry Trelland'ı ve yaşlı cadıyı geride bırakıp koşmaya başladı. Hortlak sürüsüyle çarpışmak ya da onlar tarafından yok edilmek için. Atın birkaç adımından sonra kendilerini dumanın içinde buldular.

Corayne kendini bomboş hissediyordu, sanki kalbi göğsünden sökülüp alınmıştı.

Sorasa, Sigil gibi doğuştan usta binici değildi ama yaman ata biniyordu. Infyrna'nın alevleri hiddetlendikçe o da onlarla birlikte hiddetleniyor, atı alevlerin içindeki gitgide daralan boşluklardan geçirmeyi başarıyordu. Corayne bile yönünü şaşırmıştı, neresi kuzey neresi güney bilmiyordu ama Sorasa hiç tereddüt etmeden atı sürmeye devam etti, sonunda Corayne tuzlu temiz havayı içine çekti. Rıhtıma ve denize açılan kapıya yaklaşmışlardı.

Hortlaklar arkalarından dalga dalga akın ediyordu. Corayne aralarında Jydlilerin ve Trec savaşçıların da olduğunu fark edince afalladı. Köpekler çatılardan takibe devam ediyordu ama ejderha ortada yoktu, dumanlı gökyüzünde gözden kaybolmuştu. Corayne, Taristan ejderhanın midesinde olsun diye dua ediyordu.

Daha hızlı gitmesi için atın yelesine doğru uzandı. Ama Valtik'in atı bile iki binicinin ağırlığı altında dört nala gitmekte zorlanıyordu.

"İşte," diye bağırdı Sorasa, Corayne başını kaldırınca onu gördü: Gidastern'ün ikinci kapısını.

Neyse ki kapı açıktı, demir parmaklıklar yukarı kaldırılmış, ahşap çoktan yanıp kül olmuştu. *En azından tanrılar bugün bir kez olsun yüzümüze güldü.*

Köpekler uluyor, tiz, kesik kesik havlamaları dört bir yanda yankılanıyordu ama Corayne onları duymazdan geliyordu. Tüm dikkatini ileriye, kapıya, kapının ardında görülen yola ve çalkalanan denize vermişti. Bomboş, açık araziye. Bu cehennemden kurtulmaya. Diğerleri sağ salim onları bekliyor olacaktı. Dom, Andry, Sigil, Charlie, Valtik. Kılıcın parçalarındaki yüzlerini tekrar gördü, çelik parçaları kum tepelerinde serap gibi parlıyordu.

Birden dizginleri elinde hissetti, sırtına yaslanan güçlü varlık yok oldu. Gözlerini kocaman açıp başını çevirince Sorasa'nın atın sırtından atladığını gördü, Sorasa sokağa düşerken top gibi yuvarlandı.

Corayne ağzının açıldığını, boğazından bir çığlığın koptuğunu hissetti ama onu duyamadı. Sertçe dizginlere asıldı. Bu atı daha da hızlandırmaktan başka işe yaramadı, atın nalları taşlarda kıvılcımlar çıkarıyordu. Köpekler de yetişmek için hızlanarak arayı kapatmaya başladı.

Sorasa yuvarlanarak ayağa kalkıp koşmaya başladı, hortlaklara ya da yaklaşan köpeklere doğru değil, atın arkasından kapıya doğru koşuyordu.

Corayne kapıdan geçerken çığlık atarak eğilip elini suikastçıya uzattı. Ama Sorasa onu görmezden gelip demir parmaklıkların mekanizmasına yöneldi. Bir tekmeyle mekanizmayı gevşetti, demir parmaklıklar atın kuyruğunun birkaç santim arkasından aşağı inerek yerine oturdu.

Her şey Corayne'in kalbinin ritmiyle nabız gibi atıyordu. Corayne kapının gitgide küçülmesini izlerken ağzını kapattı, gözleri hâlâ kocamandı.

Sorasa arkasını döndü, kılıcını ve kırbacını havaya kaldırdı. Gölgesi yol boyunca uzuyor, alevlerle birlikte dalgalanıyor, kıvrılıp dans ederek tüm ölümcül zarafetini sergiliyordu. Köpekler havlıyor, hortlaklar inliyordu ama demir parmaklıklar yukarı kalkmadı. Kapı tekrar açılmadı. Yol korumaya alınmış, Infyrna diyarı içeri hapsedilmişti.

Sorasa da.

Corayne tek başınaydı, altındaki azgın atla tüm rüzgârları arkasına almış, dörtmala gidiyordu.

Kıyı boyunca uzanan kayalık Cor yolu Gidastern'den uzaklaştıkça toprağa dönüşüyordu. Sol tarafındaki soğuk mavi

denizin dalgaları kıyıya vurdukça yüzüne buz gibi sular sıçırıyordu. Corayne titriyordu, yüzü sulardan ve gözyaşlarından ıslanmıştı. Ağlayarak gözlerini gökyüzüne kaldırdı, dumanların altından çıktığını, üstünde gri bir aydınlık olduğunu fark etti.

Son bir kar tanesi yanağına düşünce ürperdi.

Boğazı dumandan ve kederden yanıyordu.

At birden yavaşladı, soluk soluğa kalmış, iki yanı terden kararmıştı. Yakından bakıldığında normal bir at gibi görünüyordu, kış bulutları gibi gri, sıradan bir at. Corayne dizginlere asılarak atı çevirmeye çalıştı ama at inatla başka tarafa döndü. Corayne ata ters ters bakarak Valtik atın ona itaat etmemesi için her ne yaptıysa lanetler okudu.

Boş araziye bakınırken midesi bulanıyordu. Sadece kıyı ve ölü tarlalar vardı. *Bir mezarlık daha*, diye düşündü omzunun üstünden arkasına bakarak.

Ufukta kimse yoktu. Kapıda da.

Charlie bile.

Corayne acıyla derin bir nefes alıp yüzünü sildi, elleri kapkara oldu. Sonra kendini toplayıp sırtındaki kını çözdü. Titreyerek Kirmen kılıcını siyah deri sapından tutup hafifçe çekti, çelik temizdi. Taristan o gün kan dökmemişti. Yine de kılıcı elinde tutmak rahatsız ediciydi. Geride bıraktığı kırılan kılıç için ve herkes için bir kez daha kedere boğuldu.

Başaramadım, diye düşündü hıçkırığını bastırarak.

Kafasında Andry'nin sözleri yankılandı.

Hayatta olduğuna göre boşuna değil demektir.

En azından hayatta kalabilirdi.

32

ASUNDER'IN ALEVLERİ

Ridha

Ridha hırıltılarla ve kesik kesik nefes alıyordu. Göğsündeki yara gibi boğazında da kanlar fokurduyor, canı yavaş yavaş sokağa akıyordu. Kara süvari ejderhanın peşine düşüp gideli çok olmuştu ama arkasında pek çok ölü bırakmıştı. Ridha sırtüstü yattığı yerde kımıldamaya çalışırken gözleri kayıyordu. Diğer Vederler etrafında cansız yatıyordu, bedenleri kıpırtısız ve sessizdi. Jydliler de ölmüştü. Ridha hafifçe inleyerek Lenna'nın surun dibine yığılmış olduğunu gördü, gözleri açıldı ama görmüyordu.

Temur kadını hâlâ nefes alıyordu. Sırtını duvara yaslamış, yaralı bacağını öne uzatmıştı. Yanında duran büyük balta kırılmıştı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Ridha başka bir yerinde yara göremedi. Neredeyse gülecekti. Glorian'ın çocukları ölürken bir ölümlü hayatta kalmayı başarmıştı.

Hiç değilse Dom hâlâ yaşıyor.

Dom kara süvarinin geride bıraktığı enkazın arasında sürünerek ilerliyordu, bacağındaki yaranın kanamasını durdurmak için uyluğuna bir kemer bağlamıştı. Ridha ona gülümsemeye çalıştı ama ağzına yine kanlar dolunca boğulur gibi oldu.

“Konuşma,” dedi Dom yanına gelerek. Acıyla inleyerek oturdu, Ridha’nın başını kucağına çekti. “Ben yanındayım.”

“O da öyle.”

Ridha’nın sol tarafında annesinin uyarısının beyaz ışığı parlıyordu. Ridha bunun büyü mü yoksa halüsinasyon mu olduğunu bilmiyordu ama hangisi olursa olsun mutluydu. Isibel’in dalgalanan silüeti sabitleşti, etrafını gümüş rengi bir ışık sararken Isibel tek çocuğunun üstüne eğildi. Gözünden Ridha’nın yüzüne düşmeden kaybolan yaşlar dökülmeye başladı.

“Keşke yanında olabilseydim,” dedi annesi ellerini Ridha’nın yüzünde gezdirerek. Ridha ne kadar çabalasa da annesinin ellerini hissedemedi. “Uyu tatlım.”

Annesinin dediğini yapmak istese de lonalı Ridha solmakta olan hayatına tutundu. Gri gözleri Isibel ve Domacridhan arasında gidip geliyor, ikisini de görmek istiyordu. Dom başını eğip Ridha’ya baktı, kirli yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

Zayıf ayak sesleri duyuldu, çizmeler taşın üstünde çınılıyordu.

“Bu Kirmen’in bana ne verdiğini görmek ister misiniz?”

Dom yüzünü buruşturarak hızla dönüp ayağa kalkmaya çalıştı. Ama yaralı bacağıının üstüne çökerek tekrar yere yığıldı, bedenini Ridha’ya siper etti. Onu son bir hakareten korumak istedi.

Taristan’m pelerini ve giysileri yanıp kapkara olmuştu ama yüzü temizdi, ıslak saçları arkaya yatırılmıştı. Derme çatma bir koltuk değneğine yaslanmış olan büyücü yanında

topallayarak yürüyordu. Kazandıkları zafere rağmen ikisi de pek mutlu görünmüyordu.

Kirmen hâlâ açıktı, diyar düşmek üzereydi.

Dom yeniden kalkmayı denemeye fırsat bulamadan Ronin parmağını şıklattı, beş altı hortlak ellerinde zincirler ve bağlarla ileri atıldı. Sigil'e yaklaştılar, ellerini ayaklarını bağlayıp onu havaya kaldırdılar. Sigil karşı koymaya çalıştı ama dermanı yoktu, savaştan bitkin düşmüştü.

Sesler Ridha'nın yavaşlayan nabzıyla birlikte gidip geliyordu. Ridha bir saniye daha yaşamak, bir kez daha nefes almak için çırpındı, gözlerini hortlaklar tarafından bağlanan kuzenine dikmişti.

Sonra Taristan aralarına girdi, şimdi Ridha'nın görebildiği tek şey Taristan'ın alaycı yüzüydü.

"Bekleyen'den bir armağan daha," dedi Taristan, Ridha'nın tepesinde bir kule gibi dikilerek, gözleri işaret ateşi kadar kırmızıydı.

Ridha Veder dilinde küfretti. Isibel'in uyarısı öfkeden akkor gibi parladı. Kraliçe dik dik Taristan'a baktı, Ridha onun ölümünden doğan bir illüzyon değil, gerçekten annesi olması için dua etti. *Taristan'ın ne olduğunu gör, ne ile savaşılmaması gerektiğini gör*, diye ağladı içinden.

Taristan başını iki yana salladı. "Siz ölümsüzlerin ölmesi çok uzun sürüyor," dedi hançerini çekerek.

Isibel de ağlıyordu. "Uyu tatlım," dedi yalvarırcasına.

Hançer zırhını delip kalbine saplanırken Ridha'nın duyduğu son şey buydu.

Ama gördüğü son şey Eski Corlu Taristan'dı, üstüne doğru eğilmişti, gözleri ateş gibi kıpkırmızı, irisleri bir alevin ortası gibi sarıydı. Bu gözler dünyayı yutuyordu, sonunda Ridha da öne doğru devrildi, Taristan'm bozulmuş ruhunda taşıdığı

ateşin içine düştü. Ateş Ridha'yı sararak her bir santimini yakmaya başladı, Ridha hiç böyle bir acı hissetmemişti, bir daha da hissetmeyecekti. Asit gibiydi, kaynar su gibiydi, tenninde bir cehennem gibiydi. İonalı Ridha'nın içi boşalıyor, zihni ve ruhu parçalanıp dağılıyordu.

Hayatı ellerinin arasından kayıp giderken uzuvları kımıldadı, bir eli seğirdi, sonra diğeri. Ridha'nın ruhu bedenini geride bırakarak çıkıp gitti. Sonra her yer karardı.

TEŞEKKÜR

Yazmayı sürdürebildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum, bu seriye devam edebildiğim için daha da şanslıyım. *Diyar Yıkıcı* zor zamanlarda hayatımın neşesi olmaya devam ediyor.

Her zamanki gibi öncelikle annemle babama teşekkür etmek istiyorum. Onlar olmasaydı bu yazdıklarım da olmazdı. Destekleri olmasaydı bugün nerede olurum bilmiyorum, açıkçası bunu düşünmek bile istemiyorum. Esir aldığım ilk okuyucum olan ağabeyime de teşekkür ediyorum. Kendisini bazen gerçekten de esir aldığım doğrudur.

Destegini hiç eksik etmeyen arkadaşlarıma ve tüm aileme teşekkür ederim. Sevgili dostlarım Morgan, Jen ve Tori, düşmeme de yavaşlamama da asla müsaade etmediniz.

Eşim ve köpeğim Indy bütün iniş çıkışlarımda yanımdaydılar. Güneş sizin sayenizde daha çok parlıyor. İkinizi de tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum. Daha çok da

biriniz köpek olduğu için. Kendim olmamı, odaklanmamı ve moralimi yitirmememi sağlayan harika yayıncı dostlara sahip olduğum için çok şanslıyım. Patties, Soman, Sabaa, Adam, Jenny, East Side LA Coven ve Emma'ya dostluğu ve rehberliği için sonsuz teşekkürler.

Bir çocuğu yetiştirmek için bir köy gerekir derler, bir kitabı yayınlamak için de kesinlikle bir köy gerekiyor. Benim köyüm gerçekten muhteşem. Alice ona gönderdiğim tüm zorlu bölümlerin üstesinden gelmeye hazır, korkusuz editörüm olmaya devam ediyor. Erica'ya bilgece tavsiyeleri ve desteği için teşekkür ederim. Clare'e de her şeyin üstesinden geldiği için sevgilerimi iletiyorum. Alexandra, Karen ve Lana, her şeyin yolunda gitmesini sağladığınız için teşekkürler. Prodüksiyondan Vanessa ve Nicole, bu kitabı *gerçeğe* dönüştürdüğünüz için sonsuz teşekkürler. Tasarım bölümünden Jenna ve Alison'a, bu *güzelliği* yarattıkları için teşekkürler. Pazarlamadan Audrey, Sabrina ve Shannon'a, bu *bağlantı* için teşekkürler. Jenn ve Anna'ya, kitabımı *tanıttıkları* için teşekkürler. Duyarlı okurlarıma, kitabımı anlamlı kıldıkları için teşekkürler. Epic Reads ekibine, bu *eğlenceli* çalışma için teşekkürler. Hepinize çok şey borçluyum, *Diyar Yıkıcı* serisinin elde ettiği başarıda ne kadar emeğiniz olduğunu biliyorum. İlk göz ağrımız *Kızıl Kraliçe* için devam eden çalışmalarınızdan dolayı da çok teşekkür ederim.

New Leaf Literary ve özellikle Suzie Townsend tarafından temsil edildiğim için kendimi son derece şanslı hissediyorum. Kendisi kariyerimin başından beri benim kutup yıldızım oldu, umarım onu asla gözden kaybetmem. Hiçbir şeyden asla vazgeçmediği için Pouya'ya teşekkür ediyorum. Sınır tanımayan vizyonu için Jo'ya. Tüm dünya turları için Veronica ve Victoria'ya, aynı zamanda dünyanın dört bir

yanındaki yabancı temsilcilerime. Can simidim gibi gördüğüm Hilary ve Meredith'e. Hiçbir şeyi gözden kaçırmayan ve işlerin yürümesini sağlayan Kendra, Sophia ve Katherine'e. Yeni bir yolda elimden tuttuğu için Elena Strokes'a. Yasal kalkanım ve dostum Steve'e. Eğlence cephesinden Michael, Roxie ve Ali'ye sonsuz teşekkürler. Sizler beni yeni zirvelere taşıyorsunuz, sizinle çalışmaktan çok mutluyum!

Herkesten çok da okurlara, eğitimcilere, kütüphanecilere, blog yazarlarına, Instagram ve TikTok kullanıcılarına, yani bir kitabı başkalarıyla paylaşan herkese teşekkür etmeliyim. Bu camia sizin sayenizde var oluyor ve gelişiyor. Yazmak ve okumak tek başına yürütülen bir uğraş gibi görünüyor ama sizin sayenizde öyle değil. Hiç esirgemediğiniz desteğinizin benim için ne kadar kıymetli olduğunu anlatamam çünkü beni ben yapan sizlersiniz. Size hikâyeler yazmaya devam ettiğim için, siz benim kafamda yaşarken ben de sizin kafanızda yaşadığım için minnettarım.

Sevgilerle,
Victoria

VICTORIA AVEYARD
KIZIL KRALİÇE
SERİSİ

İnsanların kana göre sınıflara ayrıldığı bir düzen... Büyü, tanrısal yetenekleriyle diğerlerine hükmeden gümüşler, onların gölgesinde hayatta kalmaya çalışan, sıradan kızılar...

İktidar tehlikeli bir oyundur. Peki, kazanmak için ne kadar kan kaybetmek gerekir? Kanla bölünmüş bir dünyada, kazananı belirsiz bir varoluş mücadelesi...

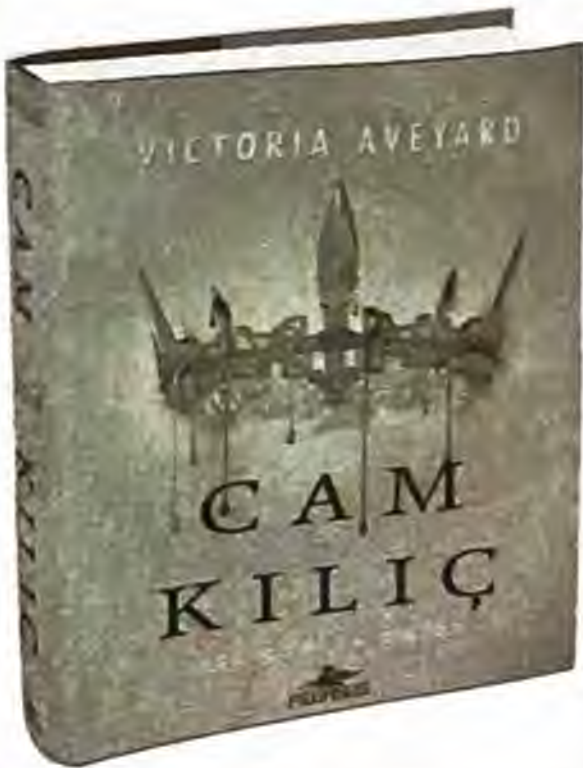
“Romantizm ve devrimin çarpıştığı, iktidar ve adaletin düelloya çıktığı, içinizi yakacak, hayal gücünüzü ateşleyecek bir macera.”

USA Today

“İstikrarsız bir dünyada, güçlü bir başkahraman.”

Booklist

Ben bir kılıcım; şimşekten ve ateşten doğdum. Kalbimin kırılmasından korkmuyorum. Acıdan korkmuyorum. Sadece boşluğa uyanmaktan korkuyorum...

Mare yeni bir göreve atılır: Kendisi gibi yetenekleri olan Kızıl-Gümüş insanları toplayıp bir ordu kuracaktır. Yükselen bir şafak kadar kızıl, gümüş bir mermiden daha hızlı; zalim yöneticileri devirebilecek kadar güçlü bir ordu.

“Kızıl Kraliçe’nin hayranları hayal kırıklığına uğramayacak. Aveyard’ın üslubu akıcı, hızlı ve vahşi; Cam Kılıç’ta, serinin ilk kitabına işlediği macera, gerilim ve adrenalinle nişan alıyor, tetiğe basıyor ve hedefi on ikiden vuruyor.”

The Guardian

**Ben şimşek kızım. Ben fırtınayım.
Dökülen kızıl kanların intikamını alacağım.
İsyan ateşi tutsaklıkla körüklenecek...**

Mare sarayda tutsakken, artık gölgelere saklanmak istemeyen Kırmızı Muhafızlar organize olup kendilerini eğitmeye başlar. Mare'den uzak kalmaya dayanamayan sürgündeki prens Cal ise onu geri getirebilmek için her yolu denemeye hazırdır.

"Aveyard'ın küçük şimşek kızı hatalar yapan ve insanın kendisinden bir şeyler bulduğu bir karakter... Yazar, henüz kazanılmamış bir savaşla dördüncü kitaba hazırlık yapıyor."

Publishers Weekly

Mare'nin, uğruna savaştığı her şey tehlikededir. Zafer, Gümüş krallıklarını devirmeye yetecek midir? Yoksa küçük şimşek kız sonsuza kadar sessizliğe mi mahkûm olacaktır?

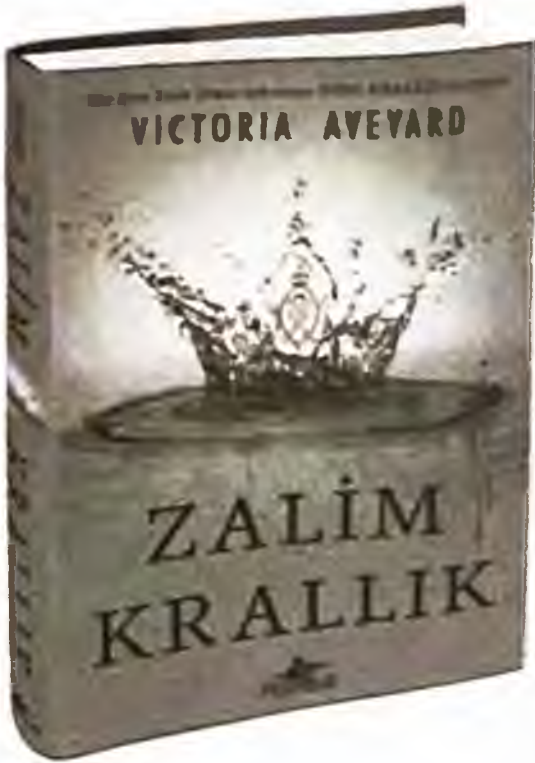

"Yüksektepe sizin için savaşacaksa," dedi Başbakan, Tiberias'a bakıp, "Sizin de bizim için savaşmanız gerek." Davidson'ın gözleri altın renginde parılıyordu. Tiberias'ınkilerse kızıl alevler gibiydi. "Size kuzeyin alevi diyorlar, majesteleri. Bize alevleri gösterin." Sonra bana baktı. "Ve bize fırtınayı gösterin."

"Serinin yeri yerinden oynatan son kitabında aksiyon tüm hızıyla devam ediyor."

School Library Journal

Kanlı geçmiş ve acıtan gerçekler...
Biri gümüş, biri kızıl; büyüleyici iki kadın.
Tek bir adalet savaşı: Kızılar, gümüşlere karşı.

“Aveyard’ın kusursuz ve nefes kesici üslubuyla bir kez daha hikâyeyi efsanevi bir seviyeye taşıyabilmesine hayran kaldım. Sade olay örgüsünün, hikâyelerin sonunda büründüğü sıra dışı güzelliğe bayıldım.”

TheGuardiancom

“Bir kitaptan beklediğim her şey *Zalim Krallık*’ta mevcut: gerçek duygular, etkileyici karakterler, detaylı bir evren ve yazarın beni karakterlere bağlamayı başardığının kanıtı olarak kalbime saplanan sızı.”

LovableReadercom

Öncesi, şimdi ve sonrası.
Kızıl Krallıçе öyküleri ve haritaları koleksiyonu.

“Harika bir dünya. Zeki karakterler. Sürprizler. Epik savaş sahneleri... İyi bir kitap arıyorsanız bunu alın.”

The Guardian

“Distopik bir gelecekte damarlarında kanı kırmızı akanlar, doğaüstü güçlere sahip gümüş kanlılara hizmet ediyor. Ama bir isyan filizleniyor ve on yedi yaşındaki Kızıl Mare Barrow, Kırmızı Muhafızlar’ın amacını yerine getirmek üzere.”

Publishers Weekly